Tiểu thuyết
Nguyễn Đức Vịnh *dịch*

ĐẠM ANH

TRƯỜNG HẬN

1

Sư phụ cái gì cũng tốt, tiếc không tốt duy nhất chính là không yêu ta...

AMun vh

Mục lục

Chương 1-1: Mở đầu

Chương 1-2: Bái sư (1)

Chương 1-3: Bái sư (2)

Chương 2-1: Dịch Phong 1

Chương 2-2: Dịch Phong (tiếp)

Chương 3-1: Thái tử

Chương 3-2: Thái tử (tiếp)

Chương 4-1: Âm mưu

Chương 4-2: Âm mưu (tiếp)

Chương 5-1: Kiếp trước

Chương 5-2: Kiếp trước (tiếp)

Chương 6-1: Không có trái tim

Chương 6-2: Không có trái tim (tiếp)

Chương 7-1: Khuyên giải (1)

Chương 7-2: Khuyên giải (tiếp)

Chương 8: Bích Dung 1

Chương 8-2: Bích Dung (tiếp)

Chương 9-1: Đính hôn 1

Chương 9-2: Đính hôn (tiếp)

Chương 10-1: Dã tâm 1

Chương 10-2: Dã tâm (tiếp)

Chương 11: Đại Phụng Triều

Chương 11-2: Đại Phụng Triều (tiếp)

Chương 12: Sư thúc

Chương 12-2: Sư thúc (tiếp)

Chương 13-1: Chỉ hôn

Chương 13-2: Chỉ hôn (tiếp)

Chương 14-1: Thành thân 1

Chương 14-2: Thành thân 2

https://thuviensach.vn

Chương 15: Yêu thương

Chương 16: Tiêu hồn 1

Chương 16-2: Tiêu hồn 2

Chương 17: Cạm bẫy 1

Chương 17-2: Cạm bẫy 2

Chương 18: Mất trí nhớ

Chương 18-2: Mất trí nhớ (tiếp)

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27: Ngoại Truyện - Sư Phụ(1)

Chương 28: Ngoại Truyện- Sư Phụ(2)

Chương 29: Ngoại Truyện - Sư Phụ(3)

Chương 30: Phiên Ngoại : Tư Mã Cẩn Du

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 1-1: Mở đầu

“Bích Đồng, gốc đào trước cửa nở hoa chưa thế?”

Bích Đồng nói khẽ: “Phu nhân, đã nở từ đêm qua rồi, mịn màng hồng phớt, trông đẹp lắm.”

Tôi không kìm được, lộ rõ nét vui mừng, nói: “Thật sao? Mau đỡ ta qua đó xem đi. Sư phụ trước khi ra ngoài chẩn bệnh từng nói với ta rằng ngày cây đào đó nở hoa cũng chính là lúc chàng trở về.”

Bích Đồng cẩn thận đỡ tôi ngồi dậy, ân cần nói: “Phu nhân cẩn thận một chút, người đã mang thai được bốn tháng rồi đấy.”

Tôi vội vã xuống giường, Bích Đồng lại khoác cho tôi một chiếc áo choàng lông vũ, mỉm cười hỏi: “Phu nhân đã thành hôn với công tử bao năm rồi, sao vẫn không sửa cách xưng hô thế?”

Tôi tươi cười đáp: “Ta quen rồi.”

Bích đồng dìu tôi cất bước ra ngoài. Tôi tựa như một cô gái đang chờ gả chồng, mang theo năm phần mừng rỡ, năm phần thấp thỏm nhìn cây đào ngoài cửa. Chỉ thấy lúc này vô số bông hoa đều đã nở bung, mà dưới gốc đào quả thực có một người đang đứng. Người này áo trắng đai ngọc, tóc dài đen nhánh, bộ dạng cực kỳ tuấn tú vô song.

Tôi mừng rỡ vô cùng, chẳng để tâm tới thai bốn tháng trong bụng, xách váy lên chạy thẳng về phía gốc đào. Nhưng tôi mới chạy được mấy bước sư phụ đã hơi cau mày, cặp mắt nhìn chằm chằm vào cái bụng của tôi.

https://thuviensach.vn

Bên trong đó chẳng hề có một tia hưng phấn nào, thậm chí ngay đến một tia vui vẻ cũng không.

Tôi không kìm được dừng chân lại, thấp thỏm nói: “Sư… sư phụ…”

Cảm giác lạnh băng bỗng truyền tới từ chỗ cổ tay, hóa ra sư phụ đang nhắm mắt bắt mạch cho tôi. Một lát sau chàng thu tay về, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Bên ngoài trời lạnh, vào nhà đi.”

Tôi cắn chặt môi, cất giọng dịu dàng hỏi: “Sư phụ, thiếp có thai rồi, chàng có mừng không?”

Sư phụ bình tĩnh nhìn tôi, cất giọng hững hờ: “Vào nhà đi.”

Tự nơi đáy lòng tôi bất giác có chút hụt hẫng.

Sư phụ đi vào nhà trước. Bích Đồng bước tới đỡ tôi, nhỏ giọng nói: “Phu Nhân, công tử rốt cuộc đã về rồi, người sau này không cần phải ngày ngóng đêm mong nữa.”

Tôi cụp mắt xuống, khẽ nói: “Đúng vậy.”

Bích Đồng vui vẻ nói: “Công tử tinh thông y thuật, với bản lĩnh của công tử, phu nhân muốn bình an sinh hạ một vị tiểu công tử tuyệt đối không phải là chuyện khó.” Hơi dừng một chút, Bích Đồng lại nói tiếp: “May mà hồi ấy phu nhân ra tay mạnh, gả được cho công tử trước vị Công chúa gì gì đó kia, bằng không công tử bây giờ đã trở thành Phò mã rồi.”

Tôi đột nhiên nhớ lại, trong đêm đó tôi đã vứt hết sự tự tôn của một nữ nhân, đỏ mặt cầu hôn sư phụ:

“Bây giờ thánh chỉ hãy còn chưa ban xuống, sư phụ vẫn có dư địa để lựa chọn. Nhưng một khi thánh chỉ được tuyên, sư phụ nếu không nghe theo thì sẽ bị tru di cửu tộc đấy.”

https://thuviensach.vn

“Con biết với tính tình của sư phụ thì nhất định sẽ không chịu lấy Công chúa Ninh An đâu, nhưng sau lưng sư phụ còn có tính mạng của mọi người trong nhà họ Thẩm nữa.”

“Sư phụ, A Uyển thích sư phụ, không muốn sư phụ cuối cùng phải rơi vào cảnh đầu lìa khỏi cổ.”

“Bây giờ A Uyển có một cách rất hay, Công chúa Ninh An vốn có thân phận tôn quý, tất nhiên không bao giờ chịu làm lẽ cả, nhưng nhà họ Tạ của A Uyển cũng chẳng phải là hạng dễ ức hiếp, cho nên chỉ cần sư phụ cưới con về là vừa có thể giải quyết mối lo trước mắt, lại vừa có thể giúp con hoàn thành tâm nguyện, thực là vẹn cả đôi đường.”

Sư phụ im lặng suốt một hồi lâu, mãi đến khi trời sáng mới hỏi tôi: “Con sẽ không hối hận chứ?”

Hai bờ má bất giác đỏ bừng, tôi nắm chặt góc áo, cất giọng kiên định: “Dạ không.”

Sau khi vào phòng, tôi nhìn thấy trên áo sư phụ có một vết rách, thế là bèn bước tới nói: “Sư phụ, áo của chàng rách rồi kìa, để thiếp vá giúp chàng.”

Sư phụ nói: “Không cần đâu, nàng bây giờ đang mang thai, những việc này cứ để Bích Đồng làm là được rồi.”

Tôi bất giác lòng thầm run rẩy. “Sư phụ, có phải là chàng để bụng…”

Tôi biết mình có lỗi, trước lúc sư phụ rời nhà đi xa tôi không nên bỏ thuốc vào trong trà của chàng, không nên dùng cách như vậy để kiếm lấy một đứa con, nhưng sư phụ nào không có lỗi gì?

Tôi và sư phụ thành hôn đã được năm năm, suốt năm năm nay, sư phụ chưa từng đụng vào tôi một lần nào. Giữa vợ chồng với nhau chuyện vui

https://thuviensach.vn

vầy cá nước vốn rất bình thường, vậy nhưng sư phụ lại chẳng để ý gì tới tôi, ngoài con đường này ra, tôi không còn lựa chọn nào khác cả.

Sư phụ không trả lời tôi, chỉ nói: “Ngồi xuống đi, để ta bắt mạch cho nàng. Sức khỏe của nàng vốn không tốt, bây giờ đang mang thai, sau này nhất định phải chú ý tĩnh dưỡng mới được.”

Tôi bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn sư phụ, hỏi: “Sư phụ, đã năm năm rồi, người có từng thích A Uyển chút nào không?”

Sư phụ mặt không đổi sắc. Chàng nói: “Chưa.”

Tỉ mỉ ngẫm lại, tôi hỏi câu này thật là ngốc quá. Trong đêm động phòng hoa chúc, khi vén tấm khăn đỏ trùm đầu của tôi lên, sư phụ đã từng nói rõ đáp án với tôi rồi…

“Trên đời có một loại võ công tên gọi là Bích Lạc Hoàng Tuyền quyết, phàm là người tu luyện thì tất phải từ bỏ tình ái. A Uyển, ta là một người không có trái tim.”

Khi xưa tôi dối người dối mình không tin vào điều đó, cố chấp cho rằng sư phụ chỉ gạt tôi thôi. Vì sư phụ, vốn là một thiên kim tiểu thư được cơm bưng nước rót tận miệng nhưng tôi vẫn đi học nấu cơm, khuôn mặt bị dầu sôi trong chảo bắn vào đau bỏng rát. Vì sư phụ, tôi còn học thêu thùa may vá, mười đầu ngón tay bị kim đâm cho sưng tấy. Biết sư phụ thích yên tĩnh, tôi liền dọn nhà lên núi, lại đuổi hết các thị nữ bên cạnh mình đi, chỉ giữ lại một mình Bích Đồng vốn đi theo bên cạnh tôi từ nhỏ tới lớn. Ban đầu cuộc sống rất vất vả, nhưng về sau, sư phụ đã tự tay trồng cho tôi một góc đào, tôi liền cảm thấy mọi thứ mình phải bỏ ra đều đáng giá, dù việc trồng đào ấy vốn là do tôi chính miệng yêu cầu, nhưng… dù gì đi chăng nữa thì sư phụ cũng đã vì tôi mà đi trồng cây.

Sau này đến năm thứ tư, sư phụ vẫn đối xử với tôi như thuở ban đầu, chẳng khác nào hồi mới nhận tôi làm đệ tử, thế là tôi rốt cuộc cũng đã tin.

https://thuviensach.vn

Sư phụ thực sự không có trái tim, bằng không đã chẳng hờ hững dửng dưng trước những điều mà tôi đã làm trong suốt những năm qua.

Kỳ thực ở các phương diện khác, sư phụ đều đối xử với tôi rất tốt, chỉ đáng tiếc, điểm không tốt duy nhất lại là chàng không yêu tôi.

Khi tôi mang thai được tám tháng, sư phụ lại một lần nữa phải ra ngoài thăm bệnh, nghe nói bệnh nhân lần này chính là cô ả Công chúa Ninh An năm xưa từng nhất quyết đòi được gả cho sư phụ kia. Sau khi biết rõ nguồn cơn, tôi bèn kéo tay sư phụ lại, nói: “Sư phụ, có thể không đi không?”

Sư phụ hơi cau mày lại: “A Uyển, đừng vô lý thế!”

Tôi làu bàu: “Ai mà biết được cô ta có phải là muốn thừa cơ gặp gỡ sư phụ không chứ. Cô ta nhất định là không có lòng tốt gì, bên cạnh cô ta rõ ràng có vô số thái y cơ mà.”

Sắc mặt sư phụ trở nên có chút khó coi, giọng nói cũng thoáng mang theo vẻ lạnh lùng: “Mấy năm trước Công chúa đã lấy chồng, gần đây lại mang thai, vài hôm trước vì không cẩn thận vị va vấp, mà các thái ý lại đều bó tay, thành ra mới phải mời ta đến thăm bệnh.” Hơi dừng một chút, giọng sư phụ đã trở nên nhẹ nhàng hơn: “A Uyển, ta sẽ về nhanh thôi mà.”

Nghe sư phụ nói vậy tôi cũng không tiện phản bác gì thêm, dù tự nơi đáy lòng thực sự rất muốn nói rằng sức khỏe của tôi cũng không được tốt, nếu không có đại phu ở bên cạnh trông coi, lỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?

Tôi rốt cuộc vẫn không nói những lời này ra, vì tôi từng theo sư phụ học y thuật mấy năm, dù không tinh thông lắm nhưng tốt xấu gì cũng biết một chút, nếu mở lời nói năng như vậy thì khó tránh khỏi bị mang tiếng là khắc bạc, mà đứa nhỏ sắp ra đời rồi, tôi cần phải tích đức cho nó.

https://thuviensach.vn

Rồi tôi vẫn giống như mọi lần, giúp sư phụ chuẩn bị sẵn hòm thuốc, lại xếp chỗ quần áo mới, giày mới, tất mới vào trong gói hành lý cho sư phụ, cuối cùng thì dõi mắt tiễn sư phụ rời đi.

Quãng thời gian không có sư phụ ở bên quả thực khó chịu vô cùng. Chẳng rõ có phải vì đang mang thai hay không, tâm trạng của tôi trở nên vô cùng tệ hại, những nỗi đắng cay khổ sở trong năm năm qua thường xuyên hiện lên trong đầu. Bích Đồng ở bên liên tục an ủi tôi, còn hay nhắc đến chuyện về sư phụ với tôi nữa.

Nếu là trước đây, sau khi nghe xong, tâm trạng tôi ắt sẽ tốt hơn một chút. Nhưng lần này, tôi càng nghe lại càng thấy nôn nóng, thực là ngột ngạt vô cùng, song lại không tìm được chỗ nào để phát tiết. Hết cách, tôi đành kêu Bích Đồng dìu tôi ra ngoài đi dạo một chút.

Chẳng ngờ chính vì phen đi dạo này mà lại xảy ra vấn đề. Sau khi ra ngoài, tôi đột nhiên muốn uống nước ô mai, thế là bèn kêu Bích Đồng vào nhà lấy. Bích Đồng rời đi rồi, tôi liền một tay đỡ bụng chậm rãi bước đi trong sân. Có lẽ ông trời đã an bài sẵn sàng cái thai này của tôi phải trải qua nhiều trắc trở, Bích Đồng chẳng qua chỉ rời đi có một lát, thế mà lại có một con rắn hoa đột nhiên chui ra, làm tôi sợ quá phải giật lùi về phía sau một bước, sau đó ngã nhào ra đất. Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng cảm thấy đau đớn tột cùng, sắc mặt trở nên trắng nhợt, dường như có thứ gì đó nhơm nhớp đang chảy ra từ giữa hai chân tôi.

Đúng lúc này Bích Đồng bưng nước ô mai ra, nhìn thấy vậy thì sợ hãi vô cùng.

Tôi biết lúc này nếu tôi mà không bình tĩnh thì nhất định sẽ xảy ra chuyện, thế là bèn hít sâu một hơi, cố nén cơn đau, nói với Bích Đồng: “Đỡ ta vào nhà, sau đó xuống núi tìm một bà đỡ tới đây…” Rồi tôi lại hít sâu một hơi nữa, run giọng nói tiếp: “Sai người đi thông bào với sư phụ…”

https://thuviensach.vn

Tôi một mình nằm trên giường chịu đựng cơn đau ghê gớm nơi bụng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tình cảnh lúc cha kêu tôi đi bái kiến sư phụ lần đầu. Khi đó, cũng ở dưới một gốc đào, gió nhẹ khẽ thổi, mái tóc đen nhánh của sư phụ lất phất tung bay, hoa đào tuy đẹp nhưng chỉ có thể làm nền cho sư phụ.

Tôi quỳ xuống dâng trà, rụt rè hô lên một tiếng: “Sư phụ.”

Tôi cúi gằm mặt, chợt nghe nắp chén trà và thành chén trà khẽ va vào nhau làm vang lên một âm thanh trong trẻo giòn tan, thế rồi sư phụ liền cất giọng hững hờ: “Cô tên là A Uyển đúng không?”

A Uyển A Uyển, tôi trước giờ chưa từng biết rằng lại có người có thể gọi tên tôi nghe hay như vậy. Chỉ đáng tiếc, hay thì đúng là có hay, nhưng bên trong giọng nói ấy lại chưa bao giờ ẩn chứa một chút tình ý nào. Kể từ lần đầu tiên gặp gỡ sư phụ tới nay, tám năm đã trôi qua rồi, ấy thế mà A Uyển trong lời lời của sư phụ vẫn là A Uyển của ngày xưa.

Sư phụ lòng mang thiên hạ, chàng muốn phổ độ chúng sinh, cứu vớt tất thảy mọi người nhưng lại đi làm một người không có trái tim, do đó không thể nào yêu tôi được.

Người không có trái tim… Người không có trái tim…

Nếu có kiếp sau, A Uyển cũng muốn làm một người không có trái tim, vì không có trái tim thì sẽ không có tình cảm, không có tình cảm thì sẽ không biết đau lòng là gì.

Sư phụ, A Uyển đau quá.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 1-2: Bái sư (1)

Tôi giật mình choàng tỉnh, tay ôm chăn mỏng ngồi dậy, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra ròng ròng.

Lại là giấc mơ đó.

Từ nhỏ tới giờ, tôi chẳng biết đã mơ thấy giấc mơ đó bao nhiêu lần rồi, mỗi lần đều kết thúc bằng một bầu trời màu máu, mà những tiếng kêu "A Uyển đau quá" của nữ tử trong mơ thực khiến tôi kinh sợ vô cùng.

Có điều, mỗi lần tỉnh giấc tôi đều cảm thấy hết sức khó hiểu.

Giấc mơ này tôi đã từng kể với Đào Chi, a hoàn tùy thân hầu hạ bên cạnh tôi. Thị nghe xong, trong mắt bất giác lộ ra mấy tia mong đợi, khẽ nói: "Có thể yêu một người đến mức chấp nhất như vậy kỳ thực cũng là một điều may mắn."

Yêu.

Rõ ràng chỉ là một chữ rất đơn giản nhưng đối với tôi lại xa lạ vô cùng. Tôi không biết tại sao Đào Chi lại có vẻ mong đợi như vậy, càng không biết tại sao trên đời lại tồn tại thứ tình cảm này.

"Quận chúa, có phải lại có chỗ nào không thoải mái không?" Giọng của Đào Chi đột ngột vang lên, thoáng mang theo vẻ ngái ngủ.

Tôi ngáp dài một cái, nói: "Không sao, ta chỉ hơi khát một chút thôi."

https://thuviensach.vn

Tôi không muốn nói cho Đào Chi biết mình lại mơ thấy giấc mơ đó, vì Đào Chi vốn tính bộp chộp nhiều lời, nếu biết việc này, có lẽ chỉ một lát nữa là khuê phòng của tôi sẽ chật ních những người là người, còn các vị đại phu được nuôi trong phủ thì nhất định sẽ lại túm lấy tôi mà mặc sức bắt mạch, châm cứu.

Kỳ thực giấc mơ này nói lạ thì đúng là rất lạ, vì sau mỗi lần nằm mơ tôi đều đổ bệnh một phen. Cha đã từng vì tôi mà tìm vô số danh y tới, ngay đến thái y trong cung cũng đã mời đến mấy lần, nhưng chẳng ai có thể chữa khỏi căn bệnh lạ này cho tôi.

Gần đây, chẳng biết là cha lại nghe được lời giới thiệu của vị đồng liêu nào, mấy hôm trước đã xin nghỉ phép để vào trong núi sâu rừng thẳm tìm thần y.

Sáng ra khi thức giấc, đúng như dự liệu, tôi lại đổ bệnh, đầu hơi đau, cổ họng thì hơi ngứa. Tôi biết đây chỉ là bệnh vặt, vì thế chẳng mấy để tâm, chỉ dặn dò Đào Chi đi sắc thuốc theo đơn mà đại phu đã kê khi trước.

Sau khi Đào Chi rời đi, tôi bèn gọi một a hoàn khác tên Lê Tâm vào giúp mình rửa mặt chải đầu.

Khi Lê Tâm hầu hạ tôi thay quần áo, tôi tình cờ nghe thị kể: “Sáng nay em nghe Lan Phương cô cô nói, đêm qua Vương phi cứ nhắc đến Vương gia mãi, có lẽ đêm nay Vương gia sẽ về tới Kiến Trung thôi.”

Lan Phương cô cô là người bên cạnh mẹ tôi, mẹ nói như vậy thì nhất định là đã nhận được thư gửi về bằng bồ câu của cha tôi rồi. Chắc hẳn chỉ mấy canh giờ nữa thôi là tôi sẽ được gặp lại cha và huynh trưởng.

Cha xưa nay vẫn luôn nghiêm khắc bảo thủ, không thích tôi ra ngoài.

Bây giờ cha hãy còn chưa về, nếu tôi không tranh thủ ra ngoài chơi một phen, sau này chỉ e sẽ chẳng còn được bao nhiêu cơ hội nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi nói với Lê Tâm: “Dừng lại đi, không mặc bộ này nữa. Mau đi kiếm quần áo khác cho ta, hôm nay bổn Quận chúa muốn nữ cải nam trang.”

Lê Tâm nghe thế thì sợ giật nẩy mình: “Quận… Quận chúa muốn đi đâu?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đưa mắt liếc thị: “Ngươi nghĩ là bổn Quận chúa sẽ đi đâu?”

Tròng mắt đảo qua đảo lại một chút, Lê Tâm ủ rũ nói: “Quận chúa, người lại muốn đi tìm Dịch Phong công tử ư?”

Nói ra kể cũng lạ, ngay từ lần đầu vô tình gặp gỡ Dịch Phong trong Nam Phong quán, tôi đã có tình cảm đặc biệt với các khúc nhạc của y. Đối với rất nhiều người, rất nhiều việc, tôi chẳng thể nảy sinh lấy một chút hứng thú, nhưng riêng với Dịch Phong thì lại khác. Mỗi lần gặp y, trong lòng tôi đều nổi lên cảm giác như đã từng quen, như thể tôi với y ngay từ kiếp trước đã biết nhau rồi vậy.

“Đúng thế.”

Lê Tâm nói: “Nhưng… Nhưng…”

Tôi nói: “Không nhưng nhị gì cả, đi lấy chiếc quạt xếp của bổn công tử lại đây.”

Ngó nhìn mình trong chiếc gương đồng, tôi khẽ phe phẩy quạt một cái, hê hê, quả là có mấy phần dáng vẻ như cây ngọc đón gió. Tôi lén trốn ra ngoài qua cửa ngách của vương phủ, mang theo mấy tên thị vệ, ngoài ra còn có Đào Chi gặp được trên đường đi. Đào Chi biết là tôi sắp tới Nam Phong quán tìm Dịch Phong thì hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng rực cả lên.

https://thuviensach.vn

Tôi gõ nhẹ cây quạt xếp vào đầu Đào Chi, nói: “Này, giữ ý một chút đi.”

Đào Chi để lộ bộ dáng có tật giật mình: “Lỡ như Vương phi phát hiện ra thì phải làm sao?”

Tôi khẽ phe phẩy chiếc quạt, ung dung nói: “Mẹ ta giờ đang niệm kinh cầu phúc ở Phật đường, chưa tới chiều tối thì sẽ chẳng ra ngoài đâu.”

Nghĩ tới việc Dịch Phong đang chờ mình trong Nam Phong quán, tôi lập tức cảm thấy lòng dạ ngứa ngáy, bước chân cũng theo đó mà nhanh lên nhiều. Khi tới Nam Phong quán, tôi kêu Đào Chi vứt cho tú bà một nén bạc rồi bèn đi thẳng về phía tòa lầu của Dịch Phong, bộ dạng quen thuộc như thể đang đi lại trong sân sau nhà mình vậy.

Tú bà vội vàng kéo tôi lại, lộ vẻ nôn nóng, nói: “Công tử, Dịch Phong nhà tôi từ nay không tiếp khách nữa rồi…”

Tôi đưa mắt liếc tú bà: “Bà chê bạc tôi đưa ít quá hay sao?”

Tú bà cả kinh, vội hạ thấp giọng nói: “Úi chao, Quận chúa ơi, cô thực sự không biết hay là giả vờ không biết vậy? Toàn bộ đô thành Kiến Trung đều rõ hiện giờ Dịch Phong đã là người của Thái tử rồi.”

Ngay đến hai chữ Quận chúa cũng đã gọi ra rồi, xem ra lời này không phải là giả. Có điều, Thái tử sao lại có quan hệ với Dịch Phong nhỉ? Tôi chưa từng nghe nói Thái tử thích nam nhân bao giờ.

Tôi nheo mắt lại hỏi: “Đây là chuyện từ bao giờ vậy?”

Tú bà nói: “Mấy hôm trước là ngày mừng thọ của Trương Thị lang, ông ấy mời Dịch Phong tới gảy đàn trợ hứng, vừa hay Thái Tử cũng ở đó, ngài vừa gặp đã xiêu lòng trước Dịch Phong, thế là bèn tuyên bố trước mặt mọi người rằng từ nay về sau Dịch Phong không được phép tiếp khách nữa.

https://thuviensach.vn

Quận chúa cũng biết đấy, Dịch Phong nhà tôi ngoài tài gảy đàn ra, tấm dung nhan ấy đặt trong thành Kiến Trung này cũng có thể xếp vào hạng nhất, hạng hai được.”

Tôi biết mình không thể nào đối địch lại với Thái Tử, nhưng hôm nay mà không thể gặp Dịch Phong, tôi thực sự có chút không cam tâm.

Tôi nói: “Ta chỉ nghe đàn một lát thôi, chừng nữa canh giờ là đủ.”

Tú bà giậm chân nói: “Úi chao ôi, Quận chúa, tôi đành nói thực vậy. Vị khách của Dịch Phong nhà tôi hôm nay không phải là khách bình thường, sáng nay Dịch Phong vô tình gặp được tri âm…”

Tôi vừa nghe thấy thế thì hai mắt liền sáng bừng lên, Dịch Phong vô tình gặp được tri âm, vậy thì đó nhất định cũng là một người hiểu về âm nhạc, mà đã hiểu về âm nhạc thì tôi đương nhiên càng phải gặp rồi. Tôi kêu thị vệ đẩy tú bà ra, sau đó rảo bước tiến lên, chẳng thèm quan tâm xem tú bà đang nói những gì, trực tiếp đá tung cửa phòng của Dịch Phong.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Tôi đứa mắt nhìn khắp gian phòng một lượt, những gã hầu nhận ra tôi sắc mặt đều biến đổi hẳn, vội vàng đứng dậy hành lễ. Dịch Phong nhìn thấy tôi thì cười gượng một tiếng, rồi cũng đứng dậy hành lễ với tôi: “Quận chúa vạn phúc.”

Tôi hưng phấn nhìn Dịch Phong, hỏi: “Tri âm của ngươi đâu? Ở đâu vậy? Mau giới thiệu đi cho ta làm quen với nào!”

Dịch Phong hơi tránh người ra một chút, tôi đưa mắt nhìn đi, thấy có một nam tử vận đồ màu trắng quay lưng về phía tôi đang ngồi trước chiếc ngũ huyền cầm, chỉ nhìn bóng lưng cùng dáng ngồi là tôi đã có thể khẳng định đây là một nam tử rất mực phong lưu tuấn tú, tao nhã lịch thiệp.

https://thuviensach.vn

Chẳng ngờ y còn chưa xoay người lại thì Đào Chi đã hoang mang chạy vào, lại ghé đến bên tai tôi hạ thấp giọng thì thầm: “Quận chúa, không hay rồi, xe ngựa của Vương gia vừa mới vào thành rồi.”

Tôi nghe thấy thế thì không kìm được sợ đến nỗi toàn thân run lên lẩy bẩy. Sao cha lại về sớm thế chứ? Nếu ông biết được tôi từng đến Nam Phong quán, sau khi quay về chắc sẽ lột da tôi mất. Nghĩ vậy, tôi vội vàng xoay người mau chóng chuồn khỏi Tần lâu Sở quán.

Tôi thở hồng hộc chạy về vương phủ. Lê Tâm đang ở trong phòng chờ tôi, nhìn thấy tôi thì khẽ lầm bầm một câu “tạ ơn trời đất”, sau đó vội vàng giúp tôi gỡ bùi tóc ra, chải lại theo kiểu con gái ngoan hiền, còn Đào Chi thì ở một bên mở rương lục hòm tìm quần áo cho tôi thay.

Lê Tâm nói: “Đào Chi, chọn bộ đồ nào màu sắc tươi sáng một chút. Vương gia về đến phủ rồi, nghe nói lần này ngài mời về được một vị thần y tuyệt thế, đợi lát nữa Quận chúa nhất định phải đi gặp mặt bái kiến đấy.”

Tôi khẽ ho mấy tiếng, cổ họng dường như lại càng ngứa ngáy hơn.

Nghe thấy tôi ho, Đào Chi bất giác luống cuống chân tay, vội nói: “Úi úi, Quận chúa, thuốc đã sắc xong rồi, để nô tỳ đi bưng tới cho người, Lê Tâm, ngươi hầu hạ Quận chúa thay quần áo đi.”

Lê Tâm cũng có chút hoang mang, nói: “Quận chúa, sao đổ bệnh mà còn chạy ra ngoài vậy? May mà người về sớm, bằng không chỉ cần Vương gia phát hiện ra, người nhất định sẽ bị cấm túc giống như Thái Tử điện hạ đấy.”

Tôi trề môi nói: “Ta làm sao mà giống như Thái Tử được.” Có điều trong lòng thì lại thầm thở phào một hơi, nhủ thầm may mà mình quay về kịp lúc. Nhớ tới gã trai gảy đàn mà vừa rồi còn chưa kịp gặp mặt, lòng tôi bất giác lại có chút ngứa ngáy.

https://thuviensach.vn

Chừng mấy khắc[1] sau, một gã người hầu đi vào mời tôi tới đại sảnh, nói là có khách quý đến chơi. Tôi trước đó đã nghe Lê Tâm nói rồi, biết rằng cha vừa mời được một vị thần y vốn sống trong núi sâu rừng thẳm kia về đây. Tự nơi đáy lòng tôi kỳ thực chẳng có bao nhiêu hy vọng cả, vì những năm qua tôi đã được gặp vô số người tự xưng là thần y rồi, nhưng lại chẳng một ai có thể chữa khỏi căn bệnh quái dị này của tôi.

[1] Một canh giờ có tám khắc. Một khắc tương đương với mười lăm phút thời hiện đại.

Cổ họng hơi ngứa ngáy, tôi lại ho lên mấy tiếng.

Đào Chi vốn mang sẵn trà nước đi theo bên cạnh, thấy thế thì vội vàng rót một chén trà cho tôi, tôi uống một hơi hết nửa chén trà rồi mới cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn một chút. Lúc này, tôi cũng đã đi tới cửa đại sảnh.

Gã hầu kia đi trước thông báo cho cha tôi một tiếng, sau đó tôi mới cất bước đi vào.

Bước chân vào đại sảnh, tôi chuẩn bị đưa mắt ngó xem vị thần y kia có bộ dạng như thế nào, liệu có phải là một tay lừa đảo trên giang hồ hay không, đúng lúc này cha tôi nhìn tôi bằng ánh mắt hiền từ, nói: “A Uyển, lần này cha đã tìm về cho con một vị thần y chính hiệu. Vị thần y này không chỉ có y thuật cao siêu, mà còn luyện được một thân võ công bất phàm, chờ lát nữa gặp được thần y con hãy bái y làm sư phụ luôn nhé.”

Tôi ngẩn ngơ chớp chớp mắt, huynh trưởng đứng sau lưng phụ thân thì liên tục nháy mắt ra hiệu với tôi.

Tôi chẳng hiểu gì cả, không phải chỉ là chữa bệnh thôi sao? Cớ gì mà tự nhiên lại biến thành bái sư thế? Tôi dõi mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt nhưng vẫn chẳng thấy vị thần y kia đâu, vừa định mở miệng hỏi thì đã có một gã người hầu khác đi vào, cung kính bẩm báo: “Vương gia, thần y vừa mới vào phủ rồi.”

https://thuviensach.vn

Cha cười vang sảng khoái, đưa tay vuốt nhẹ chòm râu ngắn dưới cằm: “A Uyển, cùng ta đi đón sư phụ con nào.”

Tôi thầm nghĩ cha nhất định là đã bị vị thần y này lừa gạt một cách ghê gớm, bằng không làm gì có chuyện một vị Quận chúa phải ra ngoài đón khách bao giờ. Nhưng cha đã nói vậy, tôi tất nhiên không thể phản bác, đành uể oải đi theo gã hầu kia ra ngoài.

Tôi cảm thấy vô cùng bất mãn, trong miệng làu bàu không ngớt. Đào Chi thì lại tỏ ra rất hưng phấn, vui vẻ nói: “Quận chúa, Vương gia xem trọng vị thần y này như vậy, chứng tỏ ông ta có y thuật hết sức phi phàm, phen này căn bệnh của Quận chúa nhất định sẽ được ông ta chữa khỏi cho mà xem.”

Đi thêm một quãng nữa, lại bước qua cây cầu đá, gã hầu chợt dừng chân lại.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy rừng đào trong vương phủ chẳng biết đã nở hoa tự bao giờ, khắp trời khắp đất đều ngợp trong màu hồng phấn. Lúc này, một bóng người màu trắng đang đứng dưới một góc đào, miệng ngậm nét cười nhìn tôi từ xa.

Trong cơn mơ màng, tôi không ngờ lại nhớ tới giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm kia.

Trong giấc mơ ấy dường như cũng có một nam tử thế này, áo trắng tóc đen, đứng im đón gió, những cánh hoa đào căn bản chẳng thể che đi vẻ phong lưu tuấn tú của y.

Những lời tán thán của Đào Chi đã làm tôi tỉnh táo trở lại. Tôi dừng chân trước cầu, nheo mắt quan sát vị thần y mà cha tôi hết sức coi trọng kia. Vì ở cách khá xa nên tôi chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy những đường nét trên khuôn mặt mơ hồ kia, có điều, dựa vào cặp mắt lửa ngươi vàng đã được tôi luyện bằng vô số kỹ nam ở Tần lâu Sở quán, bản Quận

https://thuviensach.vn

chúa có thể khẳng định, dung mạo của vị thần y này tuyệt đối có thể xếp trên Dịch Phong.

Nam tử áo trắng đó ung dung bước tới, mang theo mùi thơm của hoa đào khom người hành lễ với tôi: “Thảo dân Thẩm Hành bái kiến Quận chúa.”

Tôi vốn nên nói ra hai chữ miễn lễ, nhưng nhìn cái đầu hơi cúi xuống kia, chẳng hiểu sao tôi lại nhớ tới giấc mơ đêm qua, thế là nhất thời ngẩn người ngay tại chỗ, suốt một hồi lâu chẳng thể nói năng được gì. Mãi đến khi Đào Chi đứng bên cạnh nhắc nhở, tôi mới tỉnh táo trở lại, bèn khẽ ho mấy tiếng, nói: “Ngẩng đầu lên cho bản Quận chúa xem thử xem nào.”

Đào Chi nghe thấy thế thì sợ giật nẩy mình, ngay đến gã hầu kia cũng lộ rõ vẻ hoang mang, tới lúc này tôi mới nhớ ra mình đến đây là để bái sư.

Có điều Thẩm Hành lại rất phối hợp với tôi, chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ nhếch, một nụ cười tức thì hiển hiện. Không thể không nói tướng mạo của Thẩm Hành quả thực đúng như tôi dự liệu, xuất sắc đến nỗi khiến người ta phải ngây người tán thán.

Gã hầu vội vàng hạ thấp giọng nhắc nhở tôi: “Quận chúa, Vương gia kêu người tới đây đón sư phụ đấy.” Hai chữ “sư phụ” gã cố tình nói bằng giọng nhấn mạnh.

Tôi nheo mắt lại, quan sát Thẩm Hành từ trên xuống dưới một lượt, sau đó cất giọng hờ hững: “Ngươi có thể dạy gì cho ta?” Tôi năm nay tuổi đã tròn đôi tám, thứ mà một vị cô nương cần học thì đều đã học rồi, tuy không tinh thông lắm nhưng cũng biết một ít. Thế mà giờ đây cha chẳng buồn hỏi xem tôi có bằng lòng hay không, cứ thế nhét cho tôi một vị sư phụ, tôi thực sự khó có cách nào nhìn Thẩm Hành vừa mắt được, vậy nên mới muốn dùng những lời lẽ này để làm cho hắn tức giận mà cút về núi sâu rừng thẳm của hắn. Tôi đoán chừng một người được gọi là thần y thì nhất

https://thuviensach.vn

định có chút cao ngạo, những lời này của tôi nhất định sẽ khiến cho hắn quay đầu bỏ đi ngay. Chẳng ngờ Thẩm Hành không hề tỏ ra khó chịu chút nào, vẫn bình tĩnh nhìn tôi, khóe môi hơi nhếch lên, bộ dạng chừng như rất thân thiện: “Quận chúa muốn học cái gì đây?”

Tôi cố tình muốn làm khó hắn, bèn nói: “Thuật Kỳ Môn Độn Giáp.”

“Được thôi.”

Tôi lại nói: “Thuật Vu Cổ[2].”

[2] Vu tức là phù thủy, còn Cổ là một loại sâu độc được tạo ra bằng phương thức đặc biệt. Thuật Vu Cổ có thể hiểu là một thứ thuật phù thủy chuyên dùng sâu độc để hại người.

Hắn vẫn mặt không đổi sắc, trả lời không chút do dự: “Được thôi.”

Tôi cười giễu cợt: “Nói bừa thì ai chẳng nói được, nhưng sau này nếu không thể dạy dỗ cho hắn hoi thì sẽ bị người ta cười cho đấy.”

Lúc này Thẩm Hành chợt lại nhìn về phía Đào Chi và gã người hầu sau lưng tôi, vung tay áo một cái, lập tức có hai tia sáng màu bạc bay ra. Tôi cả kinh. Thẩm Hành nhìn về phía sau lưng tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, cất giọng khàn khàn trầm thấp: “Các ngươi tạm thời tránh qua một bên đi.”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Đào Chi, thấy thị hai mắt trống rỗng, tựa như một con rối đang bị người ta điều khiển vậy, chậm rãi lùi về phía sau chiếc cầu đá bằng những động tác cứng nhắc vô cùng.

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy giữa lòng bàn tay Thẩm Hoành lúc này xuất hiện một con sâu nhỏ màu trắng bạc, chỉ dài bằng cái móng tay, cặp mắt đen láy không ngừng chớp động, tựa như đang làm nũng. Tôi nôn nóng hỏi: “Ngươi vừa làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hoành nói: “Đây là một con Cổ được dùng để thi triển thuật Vu Cổ, có điều Quận chúa cứ yên tâm, loại Cổ này không gây hại cho cơ thể con người, chờ một lát là sẽ tự động rời khỏi cơ thể hai người kia thôi.” Thẩm Hành thu con sâu nhỏ đó lại, thấp giọng nói tiếp: “Rừng đào trong vương phủ chính là nơi đặt cơ quan khởi động trận Càn Khôn.”

Tôi hơi sững người, ngẩn ngơ nhìn Thẩm Hành. Từ sau khi được phong vương, cha tôi ngày càng cẩn thận, sợ có một ngày bệ hạ đột ngột hạ chỉ chém sạch cả nhà, thế là bèn ngấm ngầm tìm kỳ nhân dị sĩ tới nhờ bày trận pháp và đào địa đạo trong vương phủ, nếu thực sự có một ngày như thế xảy ra thì ông sẽ khởi động trận pháp ngăn cản quan binh, qua đó kéo dài thời gian cho chúng tôi có thể trốn đi bằng địa đạo. Chuyện này chỉ những người trong nhà họ Tiêu chúng tôi mới biết.

Lúc này thấy Thẩm Hành ung dung phóng Cổ và nói về trận pháp, tôi không thể không tin tưởng rằng hắn thực sự hiểu về thuật Vu Cổ và thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Tôi coi như đã hoàn toàn bái phục, nhưng thấy trên mặt Thẩm Hành ngợp đầy nét cười thì bất giác có chút tức giận, muốn làm cho hắn bẽ mặt một phen. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi bèn hỏi: “Vậy còn thuật phòng the thì sao?”

Thẩm Hành nhất định là không sao ngờ được một nữ tử còn chưa xuất giá như tôi lại có thể nói được ra những lời như vậy, trong mắt thoáng hiện mấy tia ngạc nhiên, đôi tay thì thoáng ửng đỏ. Những biểu hiện này của Thẩm Hành tôi đều nhìn thấy cả, tâm trạng bất giác thoải mái vô cùng.

Vậy nhưng chính vào lúc này, cổ họng tôi lại như bị mèo cào vào vậy, làm tôi ngứa đến nỗi ho lên sù sụ không ngừng. Cha chẳng biết đã tới tự bao giờ, sắc mặt biến đổi hẳn, nôn nóng hỏi: “Sao lại mắc bệnh rồi thế?”

https://thuviensach.vn

Mẹ cũng hỏi bằng giọng lo âu: “Có phải là đêm qua lại mơ thấy giấc mơ đó rồi không?”

Tôi ho đến nỗi hai mắt đỏ hoe, muốn nói nhưng lại chẳng thể nói nổi thành lời, đành khẽ gật đầu. Vừa thấy tôi gật đầu, mọi người trong nhà đều sợ run lên. Tôi thực sự không hiểu chuyện này thì có gì đáng sợ, nhưng mỗi lần tôi mơ thấy giấc mơ đó là sắc mặt cha mẹ đều trở nên rất khó coi, cứ như là tôi sắp chết vậy.

Đó rõ ràng chỉ là một giấc mơ hơi có chút quái dị thôi mà.

“Thần y, mau xem thử con gái ta đi.” Mẹ nôn nóng nói.

Thẩm Hành nói: “Nơi này không tiện bắt mạch, cứ nên tìm lấy một chỗ nào yên tĩnh đã.”

Huynh trưởng cõng tôi về phòng, đặt tôi lên giường. Lúc này cha mẹ đều đứng ngay bên cạnh, tôi uể oải đưa tay phải của mình ra, Thẩm Hành đặt ngón tay lên cổ tay tôi, giúp tôi bắt mạch.

Cha mẹ hết nhìn tôi rồi lại nhìn Thẩm Hành, ánh mắt đầy vẻ căng thẳng, huynh trưởng cũng để lộ bộ dạng khá nặng nề, chỉ có mỗi mình đương sự tôi đây là tỏ ra ung dung bình thản, cứ như thể bản thân là người ngoài cuộc vậy.

Thẩm Hành bắt mạch cho tôi mất khá nhiều thời gian, trên mặt tôi đã bắt đầu lộ ra mấy tia khó chịu. Mẹ hai mắt đỏ hoe, hỏi tôi: “A Uyển đáng thương của ta, đây là lần đầu trong tháng Tư phải không?”

Tôi lặng im suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu.

Cha mẹ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đó tôi hiểu, bọn họ đang ghi nhớ số lần tôi nằm mơ.

https://thuviensach.vn

Cha bỗng trầm giọng hỏi tôi: “Không giấu giếm gì chứ?”

Tôi thành thực trả lời: “Vốn cũng muốn giấu giếm, nhưng hôm qua quả thực là lần đầu tiên trong tháng Tư.” Dứt lời, tôi lại cười hì hì, nói tiếp: “Cha mẹ đừng lo lắng nữa mà, không phải chỉ là một giấc mơ thôi sao? Bây giờ cha mẹ đã mời thần y tới đây rồi, nhất định sẽ có thể chữa khỏi nhanh thôi.”

Thẩm Hành lúc này đã rụt tay về, lại cung tay với cha tôi, nói: “Bệnh của Quận chúa không có gì đáng ngại, chỉ là bị nhiễm phong hàn mà thôi.”

Tôi lập tức phụ họa theo: “Đúng thế, đúng thế, chỉ là bị nhiễm phong hàn thôi, cha mẹ không cần lo lắng làm gì.”

Cha đưa mắt lườm tôi một cái, nhưng khi nhìn qua phía Thẩm Hành thì lại tỏ ra khách sáo vô cùng: “Bút mực đã được chuẩn bị sẵn ngoài kia, xin mời.” Cha đưa tay ra dấu, mẹ thì cầm khăn tay lên lau khóe mắt đỏ hoe một chút, sau đó điềm đạm nói: “Thần y chẳng ngại ngàn dặm xa xôi tới đây, vương phủ đã chuẩn bị sẵn tiệc tẩy trần cho thần y rồi, mong thần y nể mặt mà đừng chê ghét.”

Tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, cứ cho là y thuật của Thẩm Hành rất cao đi, nhưng cha mẹ tôi nói gì thì cũng là Tây Lăng Vương và Tây Lăng Vương phi rất có danh vọng trong thành Kiến Trung này, dù có là vào cung tấn kiến Hoàng đế thì cha tôi cũng chưa bao giờ tỏ ra dè dặt cẩn thận như vậy cả. Gã Thẩm Hành này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?

Thẩm Hành được cha mẹ đích thân mời ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tôi và huynh trưởng.

Tôi đưa mắt liếc nhìn huynh trưởng, hỏi thẳng vào vấn đề: “Thẩm Hành là ai vậy?”

Huynh trưởng đưa mắt liếc lại tôi: “Là sư phụ của muội.”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Muội đã bái sư đâu.” Rồi lại lộ vẻ tò mò, nói tiếp: “Chẳng phải huynh đã cùng cha đi mời y xuất sơn hay sao?”

“A Uyển, muội đừng suy nghĩ nhiều quá, hãy chú ý nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi.”

Tôi bất mãn nói: “Mọi người lúc nào cũng giấu giếm muội. Vừa rồi cha đích thân mời Thẩm Hành ra ngoài nhất định là muốn tránh muội. Rõ ràng là thân thể của muội, tại sao mọi người lại không chịu cho muội biết sự thực chứ? A Uyển đã qua tuổi cập kê rồi, không còn nhỏ nữa.”

Huynh trưởng mỉm cười đưa tay xoa đầu tôi: “Phải, phải, phải, A Uyển không còn nhỏ nữa, sắp tìm được một lang quân như ý tới nơi rồi.”

Tôi trề môi ra, trừng mắt nhìn huynh trưởng: “Tiêu Tầm, huynh đừng có coi muội là trẻ con ba tuổi như thế!” Trong cơn giận dữ, tôi gọi thẳng tên của huynh trưởng luôn.

Huynh trưởng không hề giận dữ, chỉ cười “hà hà” không ngớt.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 1-3: Bái sư (2)

Tôi khẽ "hừ" một tiếng, dứt khoát ngoảnh đầu qua một bên, không thèm để ý tới huynh trưởng nữa. Huynh trưởng cũng không nói gì thêm, chỉ dặn "chú ý nghỉ ngơi cẩn thận", sau đó liền rời khỏi phòng tôi. Khi Đào Chi đi vào, tôi còn đang giận dỗi, thị liền ghé tới cười cười nói tới tôi: "Quận chúa, nô tỳ mang về một tin tức tốt đây này."

Tôi khẽ "hừ" một tiếng vẻ hậm hực.

Đào Chi nói: "Chẳng phải hôm nay vương phủ chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc tẩy trần cho vị thần y kia sao? Thế tử biết Quận chúa thích nghe Dịch Phong công tử gảy đàn, thế là đã đặc biệt mời y tới đây gảy đàn trợ hứng đấy."

Tôi vừa nghe thấy thế thì nhảy bật dậy khỏi giường, sau khi ho lên sù sụ mấy tiếng mới có thể hỏi được thành lời: "Thật vậy sao?"

"Đào Chi đâu dám dối gạt Quận chúa." Đào Chi cười "hì hì", lại ghé sát tới, dường như muốn quan sát thật kĩ vẻ mặt của tôi, mãi một lát sau mới dè dặt hỏi: "Quận chúa không giận Thế tử nữa chứ?"

Tôi lạnh lùng đưa mắt lườm Đào Chi, quả đúng là thuyết khách do huynh trưởng phái tới có khác. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần huynh trưởng làm tôi tức giận là đều sai Đào Chi đến lấy lòng tôi. Có điều cũng còn may, con người tôi đây cơn giận tới nhanh mà đi cũng nhanh, sống trên đời đã mười sáu năm rồi, tôi chưa từng đặc biệt để tâm tới thứ gì cả, ngày tháng cứ thế thoăn thoát trôi qua.

https://thuviensach.vn

Biết Dịch Phong sắp tới, tôi lập tức đổi từ bộ dạng buồn bã ủ dột sang thành phấn chấn tinh thần. Người Thiên Long triều ai ai cũng biết Dịch Phong giỏi âm nhạc, đặc biệt là cổ cầm, với một cây ngũ cầm huyền trong tay có thể gảy tới mức xuất thần nhập hóa, song ít ai biết rằng Dịch Phong còn rất giỏi thổi sáo nữa.

Đêm nay huynh trưởng mời Dịch Phong đến trợ hứng, Dịch Phong nhất định sẽ gảy đàn trong bữa tiệc. Nhưng chỉ một khúc đàn thì sao có thể làm cho bổn Quận chúa thỏa mãn được, vậy nên tôi đã dặn dò Đào Chi chờ sau khi bữa tiệc kết thúc hãy mời Dịch Phong đến đình Xuân Phong ở phía sau rừng đào thổi sáo cho tôi nghe.

Dịch Phong và tôi vốn có giao tình khá tốt, y sẽ chẳng từ chối đâu.

Tiệc tẩy trần được tổ chức vào giờ Dậu, cách bây giờ hãy còn gần nửa canh giờ nữa. Mẹ đột nhiên phái a hoàn tùy thân của bà là Lan Phương cô cô tới, Lan Phương cô cô cười híp mắt nói với tôi: “Bữa tiệc hôm nay tiếng là tiệc tẩy trần, nhưng đồng thời cũng là tiệc bái sư nữa đấy, Quận chúa nên có sự chuẩn bị trước đi.”

Sau khi Lan Phương cô cô rời đi, Lê Tâm và Đào Chi liền bắt đầu trang điểm cho tôi. Đào Chi làu bàu nói: “Đào Chi sống trên đời đã bao nhiêu năm rồi, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy một nam tử có phong thái như vậy, Quận chúa nhất định đừng để bản thân thua kém y đấy nhé.”

Lê Tâm cũng vừa bôi son trát phấn vào mặt tôi vừa phụ họa theo: “Sư phụ một thân cốt cách, Quận chúa thân là đồ đệ tất nhiên chẳng thể kém được rồi.”

Tôi thực sự chẳng biết phải nói gì, để mặc cho bọn họ muốn làm gì tôi thì làm. Chừng một khắc sau, hai người bọn họ rốt cuộc đã dừng tay, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia tán thán. Tôi đưa tay sờ cằm, ngó vào

https://thuviensach.vn

gương đồng, thấy nữ tử trong gương tóc mây được búi lên cao vút, đôi hàng lông mày dài tới tận chỗ tóc mai, dung nhan thanh nhã, bờ môi điểm nhẹ chu sa, trên người là một chiếc váy dài có ống tay áo rộng, một dải lụa mềm bó chặt bờ eo, lại càng làm tôn lên vòng eo tựa nhành liễu mảnh.

Khuôn mặt hiện ra trong gương đồng, Đào Chi lộ vẻ tự hào hỏi: “Quận chúa, người cảm thấy thế nào?”

Lê Tâm cũng chen mặt vào, nhìn thần thái đó thì hiển nhiên là đang ca ngợi, tán dương tôi.

Tôi thoáng trầm ngâm một chút, thế rồi buông lời cảm khái: “Các ngươi thực sự đã… hóa thối nát thành thần kỳ.”

Đào Chi và Lê Tâm cơ mặt khẽ co giật, vội cúi đầu xuống. Tôi nhìn thấy đôi bờ vai của bọn họ lay động không ngừng, mãi một hồi lâu sau mới lại ngẩng đầu lên. Đào Chi nghiêm túc nói: “Vậy thì hỡi Quận chúa thần kỳ ơi, đến lúc bữa tiệc bắt đầu, xin người chớ để lộ ra bộ dạng thối nát của mình đấy nhé.”

Tôi chăm chú nhìn mình trong gương, cất giọng đoan trang nền nã: “Chuẩn.”

Tôi thầm lẩm nhẩm hai chữ cốt cách, đồng thời thẳng lưng ưỡn ngực, bước chân vào đại sảnh với vẻ đoan trang. Tôi đến hơi muộn, lúc này mọi người đã có mặt trong đại sảnh cả rồi. Có điều, tuy nói đây là tiệc tẩy trần nhưng số người tham dự rất ít, chỉ có năm người là cha, mẹ, huynh trưởng, tôi và Thẩm Hành.

Cha mẹ tôi ngồi ở vị trí chủ nhà, huynh trưởng ngồi phía dưới bên trái, Thẩm Hành ngồi phía dưới bên phải, còn vị trí của tôi là ở cạnh huynh trưởng.

https://thuviensach.vn

Tôi trước tiên là hành lễ với cha mẹ, sau đó mới cất bước nhẹ nhàng, à không, phải nói là yêu kiều tha thướt đi tới chỗ ngồi của mình. Chờ khi tôi ngồi xuống, huynh trưởng liền ghé đến bên tai tôi khẽ hỏi: “A Uyển, muội đã lắc eo chưa vậy?”

Tôi đưa mắt lườm huynh trưởng: “Thế này gọi là yêu kiều tha thướt, huynh có hiểu không?”

Tiếng thở dài của Lê Tâm và Đào Chi đồng thời vang vào trong tai tôi, bên trong đó rõ ràng là có mang theo mấy tia thất vọng.

Vẫn là huynh trưởng hiểu lòng tôi nhất, biết không thể đắc tội với tôi, thế là bèn ra sức buông lời khen ngợi: “Phong thái của A Uyển chẳng cần trang điểm cũng đã sắc sảo phi phàm, dung mạo của A Uyển tựa như vầng trăng trên trời cao rọi sáng cho thế gian, lại còn cả…”

Tôi lại trừng mắt nhìn huynh trưởng lần nữa: “Nói nhiều quá nghe giả tạo lắm.”

Huynh trưởng thở dài nói: “Thời buổi này làm huynh trưởng vốn đã chẳng dễ dàng gì, mà làm huynh trưởng của A Uyển yêu kiều tha thướt thì lại càng chẳng phải là chuyện dễ…”

Những lời này của huynh trưởng làm tôi không kìm được khẽ bật cười thành tiếng, ánh mắt vô ý lướt qua người Thẩm Hành đang ngồi ở phía đối diện. Hình như kể từ lúc tôi bước chân vào đây tới giờ, đôi mắt hắn chưa từng rời khỏi tôi. Lúc này tôi liếc mắt qua, liền bắt gặp ngay ánh mắt của hắn, chỉ thấy bên trong đó ngợp đầy một nét cười ấm áp.

Cha lúc này đang nói những lời dạo đầu sáo rỗng, tôi chẳng buồn chú ý nghe, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc nhìn Thẩm Hành, cặp mắt chẳng chớp lấy một lần, thầm nghĩ bổn Quận chúa đã chơi trò nhìn nhau này với người ta không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng chưa bao giờ thua,

https://thuviensach.vn

ngươi đừng nghĩ mình biết một chút về thuật Kỳ Môn Độn Giáp với cả thuật Vu Cổ gì đó là có thể thắng được bổn Quận chúa.

Tôi nhìn, tôi nhìn, nhìn chăm chú.

Thẩm Hành cũng chẳng hề chùn bước.

Xem ra lần này đã gặp phải cao thủ thực thụ rồi, mười sáu năm nay, người dám nhìn thẳng vào mắt bổn Quận chúa lâu như thế, dùng một bàn tay cũng có thể đếm hết được. Còn nhớ có một lần huynh trưởng dẫn tôi lẻn ra ngoài vương phủ, tới Nhất Phẩm lâu ăn gà nướng. Ở bàn bên cạnh có một nam tử mặc áo gấm, bộ dạng răng trắng môi hồng, vừa nhìn đã biết là công tử con nhà giàu sang phú quý, có điều ánh mắt thì lại khá ngả ngớn, từ lúc tôi bước vào liền bắt đầu nhìn tôi chằm chằm. Tôi đương nhiên không chịu thua kém, cũng nhìn lại hắn, gà nướng tới rồi mà chẳng thèm nhìn, chỉ đưa tay ra lần mò rồi trực tiếp vặt lấy đùi gà, vừa gặm vừa nhìn hắn. Bữa đó tôi ăn gà nướng mất chừng hai khắc, cuối cùng nam tử kia thua trận, phải chán chường bỏ đi.

Nét cười trong mắt Thẩm Hành càng lúc càng nồng đậm. Tôi chẳng biết hắn đang cười cái gì, đành trừng mắt lên tiếp tục nhìn hắn.

Đào Chi đột nhiên khẽ kéo tay áo tôi, tôi vừa nhìn Thẩm Hành vừa hỏi: “Làm gì thế?”

Đào Chi run giọng đáp: “Vương gia đang gọi Quận chúa đấy ạ.”

Tôi bất giác sững người, lập tức dời ánh mắt từ trên người Thẩm Hành qua phía cha, thấy cha lúc này sắc mặt không được tốt cho lắm, đang khẽ gọi: “A Uyển.”

Tôi vô thức đứng bật dậy, đáp: “Dạ, có A Uyển.”

Huynh trưởng không kìm được bật cười thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Mẹ đứng ra dàn hòa, dịu giọng nói: “A Uyển, còn không mau đi rót trà cho sư phụ con đi?” Dứt lời, mẹ lại tươi cười nền nã quay sang nói với Thẩm Hành: “Tiểu nữ bướng bỉnh nghịch ngợm, sau này mong thần y dạy dỗ giúp cho.”

Thẩm Hành đứng dậy, cung tay nói với cha mẹ tôi: “Hai chữ thần y Thẩm mỗ thực không dám nhận, xin Vương gia, Vương phi cứ trực tiếp gọi tên tại hạ là được. Quận chúa năm nay vừa tròn đôi tám, đang ở tuổi ngây thơ hồn nhiên, có thể thu Quận chúa làm đồ đệ chính là niềm vinh hạnh của Thẩm mỗ.”

Cha lập tức nháy mắt ra hiệu cho tôi, thế là tôi đành hậm hực bưng chén trà lên, bước đi chậm hết mức có thể tới trước mặt Thẩm Hành, sau đó đưa hai tay tới, cặp mắt nhìn không chớp vào mắt hắn, nói: “Mời sư phụ uống trà.”

Vành mắt Thẩm Hành mới thoáng đó đã đỏ hoe, bàn tay khi đón lấy chén trà từ trong tay tôi rõ ràng có hơi run rẩy.

Tôi kinh ngạc vô cùng, năm chữ “mời sư phụ uống trà” này có đọc xuôi đọc ngược thế nào đi chăng nữa thì cũng đều hết sức bình thường, cớ sao Thẩm Hành nghe xong lại có phản ứng dữ dội như vậy nhỉ? Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng nhủ thầm lẽ nào bổn Quận chúa là một cục hời béo bở, Thẩm Hành lúc này có thể thu tôi làm đồ đệ nên đâm ra vui mừng quá độ?

Thẩm Hành uống cạn chén trà mà tôi dâng lên, khi đặt chén xuống, trong lòng bàn tay hắn đã xuất hiện thêm một cây trâm gỗ đào. Hắn hơi khom người, tự tay cài cây trâm gỗ đào ấy lên búi tóc cho tôi, lại nhìn tôi chăm chú một lát, trong ánh mắt lộ ra mấy tia chấn động. Kế đó, hắn mỉm cười nói: “A Uyển, đây là món quà gặp mặt vi sư tặng con.”

https://thuviensach.vn

Tôi vô thức đưa tay lên định sờ thử cây trâm gỗ đào trên búi tóc ấy, nhưng còn chưa kịp chạm vào thì cha đã lên tiếng rồi: “A Uyển, còn không mau tạ ơn sư phụ đi?”

Tôi đành rụt tay về, khom người hành lễ học trò với Thẩm Hành: “Tạ ơn sư phụ.”

Ánh mắt Thẩm Hành trở nên rất mực hiền hòa.

Tôi trở về bên cạnh huynh trưởng. Huynh trưởng khẽ nói với tôi: “A Uyển, vị sư phụ này của muội đối xử với muội quả là không tệ chút nào. Cây trâm gỗ đào kia không đơn giản đâu, đoán chừng được làm từ gỗ đào trăm năm đấy, có công hiệu an thần trừ tà.”

Tôi xưa nay vốn chẳng mấy để tâm tới những món đồ trang sức như trâm cài tóc, với việc bái sư cũng chẳng đặt vào lòng. Nếu hỏi lúc này tôi đang mong ngóng nhất điều gì, vậy thì đó ắt là việc Dịch Phong mãi chưa thấy đến: “Huynh trưởng, khi nào thì Dịch Phong tới trợ hứng thế.”

Huynh trưởng đưa mắt liếc tôi, ánh mắt trở nên khá quái dị: “Hê hê, A Uyển, chắc không phải muội đã thích Dịch Phong rồi đấy chứa?” Tôi còn chưa trả lời thì huynh trưởng đã khẽ lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Nhất định không thể nào như vậy được.”

“Huynh đang lẩm bẩm cái gì đó?”

Huynh trưởng cười nói: “Sắp rồi, đợi lát nữa ca múa xong xuôi thì sẽ đến lượt Dịch Phong. Ta cất công mời y tới như thế chính là vì muội đấy nhé.”

Lúc này cha đã lại nói với tôi: “A Uyển, mau qua ngồi với sư phụ đi, như thế tình cảm thầy trò mới tốt dần lên được.”

https://thuviensach.vn

Tôi đáp “vâng” một tiếng rồi liền rời khỏi vị trí của mình. Khi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thành, tôi chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn gọi một tiếng “sư phụ”. Ánh mắt lại càng trở nên hiền hòa hơn, Thẩm Hành đáp lại tôi một tiếng “A Uyển”.

Chẳng rõ vì sao, tôi bỗng nhiên lại nhớ tới cuốn tiểu thuyết mà mình từng lén lút mua về từ ngoài chợ dạo trước, trong tiểu thuyết có một đoạn tả về cảnh gặp gỡ giữa tiểu thư và công tử thế này, tiểu thư thẹn thùng hô lên một tiếng “công tử”, còn công tử thì tha thiết đáp lại một tiếng “tiểu thư”.

Tôi đưa tay sờ cằm, cảm thấy tình cảnh trong tiểu thuyết và bây giờ thực sự khá giống nhau. Chỉ có điều, tình cảm thầy trò với tình cảm nam nữ trong tiểu thuyết lại có thể giống nhau được sao? Ồ, chúng đều là tình cảm cả, có lẽ không khác nhau mấy.

Tôi đưa tay day mặt, muốn làm ra bộ dạng thẹn thùng.

Đào Chi đứng sau lưng tôi nhắc nhở: “Quận chúa, nếu còn day nữa là phấn son sẽ rơi hết đấy…”

Tôi đành bỏ qua suy nghĩ này.

Cha từng nói với tôi rằng anh hùng chẳng kể xuất thân, tôi vốn ngỡ tài năng của Dịch Phong nhất định sẽ được cha tán thưởng, nào ngờ khi Dịch Phong xuất hiện, sắc mặt của cha liền trở nên u ám như mây đen trên trời, ánh mắt nhìn về phía huynh trưởng cứ như là muốn ăn thịt người vậy.

Tôi như lạc vào giữa mây mù, nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu nguồn cơn, đang nhủ thầm không biết có phải là cha đã biết được việc tôi từng lấy danh nghĩa Tây Lăng Thế tử ra ngoài gây chuyện hay không thì giọng nói của Thẩm Hành đã chợt vang lên: “Thế tử đêm nay không nên mời Dịch Phong tới như thế.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩn ra, nhướng mày nhìn Thẩm Hành, hỏi: “Lời này là ý làm sao?”

Thẩm Hành hạ thấp giọng đáp: “Hoàng đế Thiên Long triều đã sắp quy tiên, tình hình trong triều bây giờ đang căng thẳng, các phe phái cạnh tranh dữ dội vô cùng, mà đứng đầu trong số đó chính là phe Thái tử và phe tam Hoàng tử…”

Những việc này không ngờ tôi lại chẳng hay biết gì, một người vốn vừa đi ra từ nơi núi sâu rừng thẳm như Thẩm Hành mà còn biết nhiều hơn cả tôi, điều này làm tôi hết sức chấn động, không kìm được hỏi: “Sao ngươi lại biết được nhiều như thế?”

Thẩm hành khẽ mỉm cười, không hề trả lời câu hỏi của tôi, còn hỏi ngược lại: “A Uyển có biết Vương gia đứng về bên nào không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi phán đoán: “Tam Hoàng tử?”

Thẩm Hành cười tươi khen ngợi: “A Uyển thông minh lắm.”

Được Thẩm Hành khen ngợi như vậy, tôi tất nhiên cảm thấy khá đắc chí, tâm trạng cũng tốt lên nhiều, thế là bèn hơi nhích người một chút, lại gần chỗ Thẩm Hành, muốn được nghe thêm nhiều chuyện nữa. Thẩm Hành dời ánh mắt từ cây trâm gỗ đào trên búi tóc của tôi tới khuôn mặt tôi, hơi nhếch khóe môi, hỏi: “A Uyển làm sao mà đoán được vậy?”

Tôi đáp: “Dịch Phong là người của Thái tử, cha vừa nhìn thấy Dịch Phong sắc mặt đã trở nên khó coi như vậy thì tất nhiên không thể là người thuộc phe Thái tử rồi, cho nên ta đoán ông theo phe tam Hoàng tử.”

Thẩm Hành khẽ nói: “Thế tử mời Dịch Phong tới đây, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Thế tử là người thuộc phe Thái tử, mà Vương gia lại là người của phe tam Hoàng tử, bây giờ cục thế trong triều đang căng thẳng, Vương gia tất nhiên không thể nào vui nổi rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay chống cằm, lén liếc nhìn cha và huynh trưởng, thấy sắc mặt hai người bọn họ đều không dễ coi cho lắm. Thật không ngờ một Dịch Phong nho nhỏ mà lại có thể mang tới nhiều rắc rối như thế, tôi bèn hỏi: “Vậy bây giờ ta nên làm thế nào?”

Thẩm Hành lắc đầu, nói: “Chỉ có thể lặng yên quan sát tình hình thôi.”

Thẩm Hành bác học đa tài, thấy nhiều hiểu rộng, nói năng lại khá thú vị hài hước nữa, trò chuyện với hắn tôi cảm thấy vô cùng thoải mái. Đến khi Dịch Phong đàn xong rời đi tôi mới bất giác ngớ người, nhủ thầm bổn Quận chúa không ngờ đã bỏ lỡ mất khúc nhạc vừa rồi của Dịch Phong.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Đào Chi, kêu thị lẻn ra ngoài ngăn Dịch Phong lại, nhưng Đào Chi lại run giọng nói: “Vương gia vừa kêu Lý tổng quản tiễn Dịch Phong công tử ra ngoài.”

Lý tổng quản là tâm phúc của cha, cha đã kêu Lý tổng quản đích thân tiễn Dịch Phong ra ngoài rồi, nếu tôi mà kêu Đào Chi đi ngăn lại, chỉ e không bao lâu sau cha sẽ biết ngay việc tôi có giao tình với Dịch Phong.

Nghĩ đến chuyện hôm nay mình liên tục bỏ lỡ mất cơ hội gặp Dịch Phong, tâm trạng tôi thực là ủ rũ vô cùng.

Vì phen ủ rũ này, ngay đến ông Chu Công cũng bỏ tôi mà đi. Tôi mở to mắt nhìn những đường thêu Hồ Nam tinh tế trên chiếc màn hoa màu hồng, chẳng hề cảm thấy buồn ngủ chút nào. Ở bên ngoài Đào Chi đang nằm ngủ trên chiếc giường thấp, hơi thở đều đặn, giữa thời khắc toàn bộ trời đất đều tĩnh lặng này, tôi thực sự ngưỡng mộ những người được ông Chu Công yêu quý quá đỗi.

Tôi nằm trên giường liên tục trở mình, cuối cùng không thể nhịn nổi nữa, bèn lặng lẽ trở dậy, sau đó cẩn thận vòng qua Đào Chi đi ra ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Hôm nay bầu trời đêm rất đẹp, vầng trăng lưỡi liềm treo giữa tầng không, tôi chẳng phải loại người học đòi phong nhã, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp thế này, nỗi ủ dột trong lòng cũng tan đi ít nhiều. Tôi cất bước rời khỏi tiểu viện của mình, trên đường đi gặp một tòa đình ngũ giác thì bèn dừng chân lại, đi vào trong đình hóng gió ngắm trăng.

Đột nhiên, phía đằng xa có ánh đèn đập vào mắt tôi, tôi chăm chú nhìn kỹ, phát hiện phía đó là tiểu viện của huynh trưởng. Bây giờ đã là giờ Sửu, chắc hẳn huynh trưởng vừa bị mắng, tâm trạng khó mà nguôi ngoai được, thành ra cũng không thể đi tìm ông Chu Công đánh cờ. Tôi mừng thầm, giữa đêm dài dằng dặc thế này, có thể tìm được một người cùng cảnh ngộ thực là điều may hiếm có.

Đằng nào thì huynh trưởng cũng không ngủ được, chi bằng cùng tôi ra ngoài ngắm trăng là hay nhất.

Còn chưa lại gần cửa phòng của huynh trưởng tôi đã nghe thấy có những tiếng rì rầm khe khẽ vang ra. Tôi tập trung lắng nghe, nhận ra đó là giọng của mẹ, thế là trong lòng không khỏi thầm nghi hoặc, tại sao mẹ với huynh trưởng nửa đêm không ngủ mà còn gặp nhau làm gì? Lẽ nào họ vừa kiếm được thứ bảo bối gì đó nhưng muốn giấu không cho A Uyển biết?

Tôi lập tức dỏng tai lên, lắng nghe xem họ nói gì.

“…A Tầm, con nói thực với mẹ đi, Thẩm Hành thực sự có thể cứu được A Uyển sao?”

“Khi cha mời Thẩm Hành xuất sơn, Thẩm Hành còn chưa từng gặp A Uyển bao giờ, nhưng lại có thể nói ra những lời giống hệt như Liễu Không đại sư.”

Liễu Không đại sư? Chính là vị phương trượng của chúa Bảo Ân kia sao? Ông ta thì có liên quan gì tới tôi chứ?

https://thuviensach.vn

Giọng mẹ vang lên mang theo mấy tia kinh ngạc: “Vậy Thẩm Hành có nói khi nào thì có thể chữa khỏi cho A Uyển không? A Uyển năm nay đã mười sáu rồi, nếu còn không mau mau khỏi bệnh thì khó tìm được một tấm chồng tốt trong thành Kiến Trung này lắm.”

Huynh trưởng nói: “Chuyện này thì chưa nói, nhưng hồi tối nay con thấy ánh mắt Thẩm Hành khi nhìn A Uyển lạ lắm…”

“Chuyện này không thể nói bừa được, đã trở thành sư đồ rồi thì cần tuân theo luân thường đạo lý, hơn nữa Thẩm Hành thân phận thần bí, nghe khẩu âm cũng không giống người Thiên Long triều, mà Đại Phụng triều với Thiên Long triều xưa nay vẫn luôn nước sông không phạm nước giếng. Ôi, A Uyển đáng thương của ta, những chuyện lạ mà người thường chẳng gặp bao giờ sao cứ xảy ra trên người nó suốt như vậy chứ?”

Tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả, A Uyển trong lời của huynh trưởng và mẹ thực sự chính là tôi sao? Lẽ nào mẹ đã sinh được một A Uyển khác? Tôi nghi hoặc vô cùng, muốn bước vào hỏi kĩ một phen thì lại chợt cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, thế là không kìm được khẽ ho một tiếng. Huynh trưởng lập tức quát hỏi: “Ai đó?”

Tôi vừa định há miệng trả lời thì bổng đâu lại có một người bịt miệng tôi lại, thế rồi một cánh tay ấm áp ôm chặt lấy eo tôi, bên tai vang lên tiếng gió thổi vù vù, cảnh tượng trước mắt biến đổi hẳn, hóa ra tôi đã ở trên nóc nhà rồi. Huynh trưởng đẩy cửa bước ra, nhìn ngó tứ phía. Cổ họng lại bắt đầu ngứa ngáy, tôi khó khăn lắm mới nuốt được một ngụm nước bọt, bên tai bỗng vang lên một giọng nói khe khẽ: “Há miệng ra.”

Tôi nghe ra đây là giọng của Thẩm Hành, thế là bèn vô thức há miệng ra. Thẩm Hành nhét vào miệng tôi một thứ gì đó, sau khi nuốt xuống tôi lập tức cảm thấy vừa ngọt vừa mát rượi, cổ họng cũng theo đó mà dễ chịu hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Huynh trưởng không nhìn thấy ai, bèn quay trở vào trong phòng.

Thẩm Hành rốt cuộc đã bỏ tay ra khỏi miệng tôi. Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn hắn hỏi: “Ngươi làm gì ở đây vậy?”

Thẩm Hành không trả lời tôi mà hỏi ngược lại: “Có ngon không?”

Tôi nhớ lại cảm giác vừa ngọt vừa mát vừa rồi, bất giác có chút thèm thèm, thế là liền không tính toán với Thẩm Hành nữa, gật đầu lia lịa đáp: “Ngon.”

Thẩm Hành khẽ cười một tiếng, trong tay bỗng xuất hiện một chiếc bình sứ nhỏ: “Nếu cảm thấy cổ họng ngứa ngáy thì hãy uống một viên, vậy là sẽ ngăn được cơn ngứa. Có điều chớ nên dùng quá độ, thuốc gì cũng vậy, uống nhiều đều không tốt.”

Tôi đón lấy chiếc bình sứ, vừa mới cầm chắc vào tay thì Thẩm Hành đã lại ôm lấy tôi mà tung người nhảy vọt lên, phong cảnh trước mắt biến đổi không ngừng, chờ khi tôi tỉnh táo lại thì đã về đến tiểu viện của mình. Thẩm Hành đặt tôi xuống, dịu dàng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, sư phụ.”

Lời này của tôi chẳng biết đã lại đụng chạm vào chỗ nào trong trái tim Thẩm Hành, y nhìn tôi chăm chú, ánh mắt dịu dàng chẳng kém gì vầng trăng đêm nay. Sau đó y đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi, tôi vốn muốn né tránh nhưng chiếc bình sứ nhỏ trong tay vẫn đang truyền ra cảm giác mát lạnh, thế là tôi đành đứng im đó để mặc y.

Khi tôi trở lại trong phòng, Đào Chi vẫn còn ngủ say như chết.

Tôi nằm trên giường, nghĩ tới những lời của mẹ và huynh trưởng, lại nghĩ tới Thẩm Hành sao lại đột ngột xuất hiện ở đó chứ? Cứ nghĩ, nghĩ

https://thuviensach.vn

mãi, đến khi thực sự buồn ngủ, thế rồi không lâu sau tôi liền nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ say.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 2-1: Dịch Phong 1

Thuốc của Thẩm Hành quả nhiên có hiệu quả rất tốt, ngày hôm sau tỉnh dậy cổ họng tôi chẳng hề ngứa ngáy nữa, đầu cũng không còn đau. Vừa qua giờ Thìn, cha đã tan chầu trở về, tôi liền tinh thần phơi phới chạy đi thỉnh an cha mẹ.

Thấy tôi tràn trề sức sống như thế, cha mẹ đều tỏ ra hết sức vui mừng.

Từ trong tiểu viện của cha mẹ trở ra, tôi nói với Đào Chi: “Kỳ thực vị sư phụ này của ta cũng không tệ chút nào.”

Y không chỉ có vẻ ngoài dễ coi, hơn nữa còn đối xử với tôi rất tốt, chẳng giống đám đại phu trong vương phủ lúc nào cũng thích kê cho tôi những đơn thuốc đắng ngắt đến rợn người. Viên thuốc đêm qua vừa ngọt vừa mát, uống vào rồi còn muốn uống nữa, chỉ riêng điều này thôi đã đủ để khiến tôi sinh lòng sùng bái sư phụ rồi.

Đào Chi tỏ ra hết sức ủ rũ vì mình không hề biết chuyện đêm qua tôi lẻn ra ngoài, ngay sáng sớm ngủ dậy đã sám hối với tôi rằng thị là một a hoàn tồi tệ, không hoàn thành chức trách của mình, đến bây giờ vẫn còn cúi rạp cái đầu xuống. Lê Tâm an ủi Đào Chi một phen, sau đó bèn phụ họa với tôi: “Dạ chính phải, Thẩm công tử cái gì cũng đều tốt cả.”

Sau bữa tiệc tẩy trần, dưới sự yêu cầu khẩn khiết của Thẩm Hành, mọi người trong vương phủ đã đổi sang gọi y là Thẩm công tử thay vì thần y.

Tôi cười híp mắt nói: “Đúng thế, sư phụ của bổn Quận chúa cái gì cũng đều tốt cả.”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, trong đầu tôi gần như vô thức hiện lên câu nói của nữ tử trong giấc mộng:Sư phụ cái gì cũng đều tốt cả, điểm không tốt duy nhất chính là không yêu ta.

Tôi bất giác ngây người, trái tim như bị ai đó đâm vào một cái, làm tôi đau đến nỗi biến hẳn sắc mặt.

“Quận chúa, Quận chúa, người sao vậy?”

“Quận chúa, có cần gọi Thẩm công tử qua đây không?”

Tôi dần dần tỉnh táo trở lại, đập vào mắt là khuôn mặt đầy vẻ hoang mang lo lắng của Đào Chi và Lê Tâm, giọng nói trong đầu tan đi, cơn đau cũng theo đó mà biến mất. tôi đưa tay lên sờ vào chỗ trái tim, cơn đau vừa rồi dường như có chút không chân thực.

Đào Chi và Lê Tâm lại gọi tôi tiếng nữa, sắc mặt càng tỏ ra lo lắng hơn. Tôi khẽ lắc đầu, nói: “Không cần đâu, ta không sao.”

Lê Tâm đề nghị: “Tiểu viện của Thẩm công tử ở ngay gần đây, Quận chúa có muốn qua đó thỉnh an Thẩm công tử một chút không?”

Đề nghị này đúng là không tệ, tôi đã bái Thẩm Hành làm sư phụ rồi, vậy thì phải tôi kính y, coi y như là cha mình vậy. Có câu rằng một ngày làm thầy cả đời làm cha, mặc dù không thể không nói người cha Thẩm Hành này của tôi có hơi trẻ một chút.

Song nể mặt y hôm qua đã tặng cho tôi loại thuốc ngọt như vậy, bổn Quận chúa cũng không thèm tính toán quá nhiều với y.

Khi tới tiểu viện của Thẩm Hành, gã người hầu được phái tới hầu hạ Thẩm Hành lại nói với tôi rằng từ khi trời còn chưa sáng, Thẩm Hành đã ra ngoài rồi. Tôi hỏi y đi đâu, gã người hầu liền đáp rằng gã không rõ. Về sau

https://thuviensach.vn

suốt ba ngày liền đều là như vậy, ngay từ sáng sớm tôi đã đi tìm Thẩm Hành, vậy nhưng lần nào cũng đều không gặp được y.

Tôi hỏi gã người hầu là buổi tối Thẩm Hành về vào khi nào.

Gã liền đáp: “Khi trời sắp sáng.”

Tôi thầm nghĩ Thẩm Hành đúng là kỳ lạ, rõ ràng được cha nhờ cậy thu tôi làm đồ đệ, thế mà suốt ba ngày liền đều chẳng thấy bóng dáng đâu, trời sắp sáng mới trở về, trời còn chưa sáng đã lại ra ngoài, như thế thì có khác gì không về chứ?

Đến buổi tối ngày thứ tư, khi cùng cha mẹ và huynh trưởng dùng bữa tối, tôi vô ý nhắc đến việc sư phụ mình đã ba ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, vốn cứ ngỡ cha sẽ trách mắng Thẩm Hành một phen, rằng có ai mà lại đi làm sư phụ như vậy chứ? Chẳng ngờ cha lại mặt không đổi sắc nói: “Thẩm công tử là cao nhân, mà cao nhân làm việc thì tất nhiên không thể bó buộc bằng lẽ thường tình được.”

Tôi không kìm được, thầm nói trong lòng: Con thấy cha nhất định đã bị Thẩm Hành cho uống canh mê hồn rồi đấy.

Tôi quả thực rất tò mò về hành tung của Thẩm Hành, chỉ muốn bắt y lại rồi sau đó tra khảo một phen. Tối đến khi đi ngủ, Đào Chi đột nhiên nói với tôi: “Quận chúa, hôm nay vừa xảy ra một chuyện lớn có liên quan tới Dịch Phong công tử đấy.”

Tôi vừa nghe thấy thế thì lập tức phấn chấn tinh thần, hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

Đào Chi đáp: “Quận chúa còn nhớ chuyện hôm đó khi chúng ta đi tìm Dịch Phong công tử, tú bà có nói là Dịch Phong công tử đã vô tình gặp được tri âm không?”

https://thuviensach.vn

Tri âm của Dịch Phong tôi đã từng được thấy bóng lưng rồi, hôm đó nếu không phải vừa đúng lúc cha trở về, tôi nhất định đã có thể nhìn thấy khuôn mặt y. Đào Chi lại nói tiếp: “Bây giờ mọi người đều đồn vị tri âm đó của Dịch Phong công tử không phải là con người, mà là yêu quái chuyên đi hút hồn của nam nhân.”

Yêu quái cơ đấy…

Bóng lưng ngày hôm đó để lại cho tôi ấn tượng khá sâu sắc, nếu thực sự là yêu quái, vậy thì chắc là một con Trúc Yêu rồi, mà lại thanh tao nho nhã như thế nữa, ắt chỉ có thể là Thúy Trúc Yêu thôi. Tôi đưa tay sờ cằm, nói: “Ồ, đó nhất định là Thúy Trúc Yêu rồi.”

Da mặt Đào Chi bất giác hơi run lên: “Quận chúa, trọng điểm không phải là điều này. Mà Dịch Phong công tử từ sau khi gặp tri âm đã mấy ngày liền không ra khỏi cửa rồi, ngay đến đồ ăn mà người hầu bưng tới y cũng chẳng động vào chút nào. Hôm nay có người vô tình xông vào phòng của Dịch Phong công tử, Quận chúa, người đoán xem người đó đã nhìn thấy gì?”

“Phải chăng là Dịch Phong đang ngồi gảy đàn trước một chậu trúc xanh?”

Da mặt Đào Chi lại run lên lần nữa: “Quận chúa, chắc không phải là tối nay người đã ăn nhiều măng trúc xào quá rồi đấy chứ?”

Tôi lạnh lùng đưa mắt lườm Đào Chi. Đào Chi lập tức cười gượng mấy tiếng, sau đó nói tiếp: “Người đó nhìn thấy Dịch Phong công tử quần áo đã cởi ra một nửa, sắc mặt trắng bệch, đang bị vị công tử tri âm kia đè xuống bàn. Nếu không có người vô tình xông vào, Dịch Phong công tử nhất định là đã phải chịu thiệt thòi rồi. Ấy, Quận chúa, người không lo lắng cho Dịch Phong công tử ư?”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi ngẩng ra, bỗng dưng nghĩ tới vị Thái tử điện hạ mà mình chưa từng gặp mặt kia. Từ lâu đã nghe nói Thái tử điện hạ tính tình bá đạo, nếu biết được việc này, vị tri âm kia của Dịch Phong chỉ e dữ nhiều lành ít.

Tôi nói: “Dịch Phong sẽ không việc gì đâu.”

Dịch Phong xưa nay vốn lạnh nhạt, ở trong Tần lâu Sở quán chỉ bán nghệ không bán thân, vô tình gặp tri âm mới là việc từ mấy ngày trước, chẳng ngờ thoắt đó mà bọn họ đã phát triển đến mức này rồi. Tôi nhủ thầm vị tri âm kia nhất định là có tài gảy đàn cao tuyệt nên mới có thể khiến cho Dịch Phong chấp nhận một sự hy sinh lớn như thế.

Tôi thực sự là càng lúc càng muốn đi gặp vị tri âm kia của Dịch Phong.

Khi gần đến canh ba, tôi đột ngột mở bừng mắt, ngồi dậy khỏi giường, giọng của Đào Chi cũng theo đó mà vang lên: “Quận chúa?” Tôi vén rèm ra, thấy Đào Chi đã ngồi dậy từ trên chiếc giường thấp của mình, sau đó liền đi thắp đèn, cặp mắt nhìn tôi chằm chằm.

Tôi há hốc miệng ra, lắp bắp: “Ngươi…”

Đào Chi cười “hà hà”, nói: “Đi theo Quận chúa đã bao năm, nô tỳ đương nhiên biết rõ tâm tư của Quận chúa. Quận chúa thường ngày quan tâm tới Dịch Phong công tử nhất, thế mà tối nay khi Đào Chi nhắc đến Dịch Phong công tử, Quận chúa lại chẳng có bao nhiêu hứng thú. Đào Chi đoán chừng Quận chúa nhất định có giấu một số chuyện trong lòng, mà những ngày qua, biến số duy nhất trong vương phủ chính là Thẩm công tử, Quận chúa mỗi ngày thỉnh an Vương gia và Vương phi xong đều qua tiểu viện của Thẩm công tử hỏi han một phen. Thường có lời rằng quá tam ba bận, Quận chúa đã hỏi ba lần rồi, đêm nay nhất định sẽ có hành động cụ thể.”

https://thuviensach.vn

Đào Chi bước lên phía trước khoác áo choàng cho tôi, lại giúp tôi đi tất xỏ giày, sau đó mới nhìn chằm chằm vào tôi bằng cặp mắt sáng rực, hỏi: “Quận chúa, chúng ta có đi không đây? Nếu còn chậm trễ e là không kịp đâu.”

Xem ra, tôi vẫn còn chưa hiểu lắm về đứa a hoàn đã đi theo mình hơn mười năm này.

Tôi nhảy xuống giường, nói: “Đi thôi. Cẩn thẩn một chút, đừng để Lê Tâm phát hiện ra.”

Tôi và Đào Chi rón ra rón rén rời khỏi tiểu viện của mình, lại tránh khỏi các thị vệ đi tuần, sau đó lén lút lẻn vào trong tiểu viện của Thẩm Hành. Gã người hầu lúc này đang gục đầu ngủ gật trên chiếc bàn đá dưới gốc cây, xem ra Thẩm Hành hãy còn chưa về.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Đào Chi, Đào Chi liền đi tới lay gã người hầu kia dậy. Gã nhìn thấy tôi thì sợ giật nẩy mình, vội quỳ sụp xuống đất nói: “Quận chúa, tiểu nhân không cố ý ngủ gật đâu.”

Tôi khẽ xua tay, không để ý gì tới gã. Đào Chi nói: “Quận chúa kêu ngươi về đi.”

Gã người hầu đó hoang mang đưa mắt nhìn tôi, Đào Chi lại nói: “Quận chúa sẽ không phạt ngươi đâu, ngươi cứ yên tâm.” Thế là gã mới chịu lui xuống.

Tôi cười híp mắt nhìn Đào Chi, nói: “Đào Chi, ngươi đúng là hiểu bổn Quận chúa quá.”

Đào Chi né tránh ánh mắt của tôi, đặt chiếc đèn lồng đang xách trong tay xuống bàn, sau đó chẳng biết lôi từ đâu ra được một hộp đồ ăn, bên trong đựng đầy các loại bánh ngọt, còn có cả một ấm trà nóng nữa. Ánh

https://thuviensach.vn

mắt nhìn về phía Đào Chi của tôi lại càng trở nên hiền hòa thân thiện hơn, đứa a hoàn này đúng là chu đáo, cẩn thận quá đi mất.

Tôi vừa uống trà vừa ăn bánh ngọt, lẳng lặng chờ Thẩm Hành về. Bánh ngọt đã ăn hết một nửa, trà cũng đã uống được nửa ấm nhưng Thẩm Hành vẫn chưa thấy xuất hiện. Tôi hơi mệt mỏi, thế là liền ngáp dài liên tục.

Đào Chi lúc này cũng đã bắt đầu ngáp rồi.

Tôi uể oải hỏi: “Giờ là giờ nào rồi?”

Đào Chi suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: “Bẩm Quận chúa, sắp tới giờ Mão rồi.”

Tôi nói: “Trà nguội rồi, ngươi đi mang một ấm trà khác tới đây.”

Sau khi Đào Chi rời đi, nơi này còn lại một mình tôi. Tôi đưa tay đỡ má, mí mắt trở nên nặng trĩu, khi sắp không kìm được mà khép lại tới nơi, một mùi thơm quen thuộc bỗng bay vào mũi tôi. Tôi mơ mộng khẽ gọi một tiếng: “Dịch Phong.”

Dịch Phong vốn thích xông hương cho quần áo của mình, trong đó y thích nhất là hương tùng la, mỗi lần tôi đi nghe Dịch Phong gảy đàn trở về là kiểu gì hương tùng la cũng bám vào khắp người.

“Dịch Phong” mãi vẫn chẳng chịu trả lời tôi, một làn gió đêm thổi tới, tôi lập tức giật mình tỉnh táo trở lại. Không đúng, Dịch Phong sao có thể xuất hiện trong phủ Tây Lăng Vương vào giờ này được? Tôi vội vàng ngước lên nhìn, liền bắt gặp ngay ánh mắt của Thẩm Hành. Y lúc này đang nhìn chằm chằm vào tôi, sắc mặt khi sáng khi tối.

“Thẩm Hành?” Hơi dừng một chút, tôi vội vàng sửa lời: “Sư phụ?”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành chợt đưa tay nắm lấy tay tôi, giống như là đã làm vô số lần rồi vậy, động tác này có vẻ quen thuộc vô cùng. Y kéo tôi vào phòng, nói: “Thân thể con vốn không được tốt, sao lại ngồi ngoài này thế?”

Thẩm Hành để tôi ngồi xuống giường, lại đưa tay tới vuốt ve bàn tay có hơi giá lạnh của tôi, đôi mày khẽ cau lại, nhét cho tôi một chiếc lò sưởi cầm tay, nói: “Tuy đã sang xuân rồi nhưng ở ngoài trời vào giữa đêm khuya thế này vẫn dễ bị cảm lạnh lắm. Lần sau con mà muốn đợi ta về thì phải nhớ lấy, cứ đợi trong phòng là được, đừng ở bên ngoài. Đã biết chưa?”

Sao giọng điệu này của Thẩm Hành nghe quen thế nhỉ?

Tôi nhất thời có chút sững sờ, tôi đến đây rõ ràng là để hỏi tội Thẩm Hành cơ mà, nhưng tình hình bây giờ hình như không đúng lắm thì phải?

“Đưa tay ra đây.”

Tôi do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ra. Thẩm Hành đặt ngón tay lên cổ tay tôi, tôi vừa định mở lời thì Thẩm Hành đã đưa mắt liếc tới, không ngờ lại khiến cho tôi câm tịt, không thể ho he gì được.

Thẩm Hành thu tay về, nói: “Vẫn còn may là không có vấn đề gì lớn. A Uyển, lần sau không được như vậy nữa đâu đấy.” Rồi y lại đưa tay xoa đầu tôi: “Đã biết chưa?”

Tôi thực sự chưa hiểu rõ tình hình cho lắm, từ đầu tới giờ tôi chưa nói được một câu nào, còn Thẩm Hành thì đã nói một lô một lốc, khiến tối ngay cả chỗ để chen miệng vào cũng không có. Tôi uể oải nhìn Thẩm Hành, Thẩm Hành thì hình như đang chờ một câu “dạ biết rồi” của tôi, có điều… bổn Quận chúa đâu phải hạng dễ đối phó như thế.

Rõ ràng là Thẩm Hành vô duyên vô cớ mất tích ba ngày, thế mà bây giờ vừa trở về đã nói năng nhăng nhít với tôi, cái gì mà lần sau con đợi ta về chứ? Lẽ nào còn có lần sau nữa sao? Tôi hơi ngoẹo đầu, tránh khỏi bàn

https://thuviensach.vn

tay của Thẩm Hành, sau đó mới bình tĩnh nhìn y, nói: “Sư phụ, có phải người đã uống say rồi không? Sao lại toàn nói ra những lời nhảm nhí như thế?”

Bàn tay Thẩm Hành hơi run lên.

Tôi lại nói tiếp: “Cha con mời người xuất sơn tới đây làm sư phụ con, nhưng tại sao người còn chưa dạy con cái gì thì đã biến mất ba ngày liền, cũng chẳng nói với người trong phủ là mình đã đi đâu? Nếu hôm nay con không tới đây, chắc người sẽ lại tiếp tục mất tích đúng không? Hơn nữa…” Tôi nghiêm túc nói: “Tuy rằng người là sư phụ con, con cũng biết đạo lý một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhưng từ sau khi con đến tuổi cập kê, cha con cũng chẳng mấy khi đụng vào người con nữa…”

Thẩm Hành rụt tay về trong tay áo. Trong mắt y thoáng qua một tia hụt hẫng, thế rồi tôi không ngờ lại có cảm giác nam tử ôn tồn nho nhã, tài hoa phi phàm trước mặt sau nháy mắt đã già đi cả chục tuổi.

Tôi lập tức cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, tôi đâu có nói sai điều gì.

Thẩm Hành dường như rất khó mở miệng, mãi hồi lâu sau mới buồn bã nói: “A Uyển, là lỗi tại ta, ta đã quên mất.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Quên ư? Quên cái gì?”

Thẩm Hành lúc này đã khôi phục thần thái thường ngày, cất giọng hờ hững: “Vi sư ẩn cư đã lâu, nhất thời còn chưa quen với các quy củ bên ngoài. Lần này là vi sư không tốt, kể từ ngày mai ta sẽ bắt đầu dạy con.”

Đúng lúc này giọng nói của Đào Chi chợt vang tới: “Quận chúa? Người ở bên trong sau?”

https://thuviensach.vn

Tôi đáp lại một tiếng, sau đó đứng dậy khỏi giường, đặt chiếc lò sưởi cầm tay xuống, nói với Thẩm Hành: “Sư phụ ngày mai nhớ phải dạy con đấy nhé, đừng có mất tích tiếp nữa.”

Thẩm Hành khẽ gật đầu, nói: “Quay về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tôi đẩy cửa bước ra ngoài. Khi đóng cửa lại, tôi nhìn thấy Thẩm Hành ngồi vào đúng vị trí của tôi vừa rồi, lại cầm lấy chiếc lò sưởi cầm tay mà tôi vừa mới bỏ xuống, trên khuôn mặt thấp thoáng vẻ cô đơn.

Thẩm Hành nói được làm được, ngày hôm sau vừa mới sáng sớm đã tới tiểu viện của tôi. Khi Lê Tâm đi vào thông báo thì tôi còn đang mơ mơ màng màng ngái ngủ, thế là chỉ ngáp dài rồi trở mình một cái, chẳng buồn nghe xem thị đã nói gì, trực tiếp xua tay đuổi thị đi.

Chẳng biết là bao lâu sau, giọng của Đào Chi bất chợt vang lên bên tai tôi: “Quận chúa, Thẩm công tử đã chờ bên ngoài được một tuần hương rồi đấy. Nếu Vương gia biết Quận chúa bắt Thẩm công tử phải chờ bên ngoài lâu như vậy, ngài nhất định sẽ phạt Quận chúa đấy.”

Dường như có một tia sét từ trên đỉnh đầu đánh xuống, tôi lập tức nhảy bật dậy khỏi giường, bổn Quận chúa cái gì cũng không sợ, chỉ sợ bị cha phạt thôi.

“Mau lên! Rửa mặt chải tóc!”

Đào Chi bưng tới một chậu nước ấm hầu hạ tôi rửa mặt, còn Lê Tâm thì nhanh nhẹn giúp tôi bới tóc. Trong hộp đồ trang sức có quá nhiều trâm cài tóc, Lê Tâm hỏi tôi muốn dùng chiếc nào. Tôi nhìn thoáng qua rồi nói luôn: “Cứ chọn đại lấy chiếc nào màu sắc tươi sáng một chút là được.”

Chờ sau khi tất thảy xong xuôi, lại một tuần hương nữa đã trôi qua.

https://thuviensach.vn

Khi tôi nhìn thấy Thẩm Hành thì y đang ngồi trên chiếc ghế đàn hương, tay cầm một cuốn sách mà xem chăm chú. Khi liếc thấy tên cuốn sách đó, tôi thiếu chút nữa đã sợ đến nỗi hồn bay phách lạc. Không lâu trước đây, buồn chán không có việc gì làm, tôi bèn sai Đào Chi ra ngoài chợ mua lấy mấy cuốn tiểu thuyết về. Đào Chi quả nhiên rất hiểu tôi, những cuốn mua về đều khiến tôi khá vừa lòng. Một hôm tôi rảnh rỗi quá, thế là bèn chọn đại lấy một cuốn rồi nằm lên giường đọc, chẳng ngờ bên trong lại toàn viết về những chuyện dâm dật.

Tôi đã từng lén lút tới Tần lâu Sở quán rất nhiều lần, thành ra cũng bị nơi đó làm ảnh hưởng, không hề cảm thấy một vị cô nương còn chưa xuất giá xem thứ sách này thì có gì là không ổn. Tôi đọc rất say mê, đương khi cảm khái cơ thể của con người không ngờ lại có thể mềm dẻo tới độ ấy thì cha đột nhiên tới, thế là tôi vội vàng giấu nó đi. Trong lúc vội vã, tôi cũng chẳng rõ mình rốt cuộc đã nhét nó vào chỗ nào.

Sau khi cha rời đi, tôi vì kinh sợ quá độ nên đâm ra quên mất cuốn tiểu thuyết dâm dật đó.

Bây giờ nhìn thấy Thẩm Hành, lại liếc thấy cuốn sách mà y đang cầm trong tay, tôi mới nhớ ra là còn có chuyện này. Có điều Thẩm Hành lúc này tỏ ra rất nghiêm túc, khiến tôi có cảm giác như thể y đang xemTứ thư Ngũ kinhvậy.

Tôi ngập ngừng một chút, cuối cùng mới run giọng mở lời: “Sư… sư phụ…”

Thẩm Hành ngước mắt lên: “A Uyển dậy rồi đấy à?”

Tôi khẽ gật đầu.

Thẩm Hành chỉ tay vào vị trí bên cạnh mình, nói: “Ngồi đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi đường đường là một Quận chúa mà không ngờ lại ngoan ngoãn nghe theo lời của Thẩm Hành, chột dạ ngồi xuống. Tôi thầm lo Thẩm Hành sẽ không chút nể nang chỉ ra chuyện tôi xem sách dâm dật, thế là bèn đuổi hết đám a hoàn và người hầu xung quanh ra ngoài.

Chờ khi mọi người đã rời đi, Thẩm Hành bèn hỏi: “Con cảm thấy cuốn tiểu thuyết này thế nào?”

Tôi sững người ra, nhủ thầm Thẩm Hành lẽ nào định từ từ chỉ dẫn tôi quay về con đường trong sáng nên mới không lập tức mắng té tát tôi? Sau một hồi lâu suy tư nghiền ngẫm, tôi chậm rãi nói ra hai chữ: “Rất hay.”

“Rất hay?” Thẩm Hành lặp lại lời của tôi, sau đó lại hỏi: “Cớ sao lại nói vậy?”

Tôi cố gắng nhớ lại xem cuốn tiểu thuyết đó nói về cái gì, đáng tiếc trí nhớ của tôi không được tốt lắm, chỉ nhớ được những cảnh dâm dật tiêu hồn liên tục xuất hiện bên trong, thế là bèn đáp bậy: “Tình cảm vợ chồng trong cuốn tiểu thuyết này quá ư sâu đậm, khiến người ta cảm động đến rơi nước mắt…” Tôi ngồi cách Thẩm Hành rất gần, khóe mắt liếc qua liền xem được nội dung trong sách, thế là tôi bèn vừa đọc lướt vừa buông lời cảm khái: “Lý nương tử thân mang trọng bệnh mà vẫn hợp thể giao hoan với phu quân, chỉ vì mong có thể sớm ngày sinh con nối dõi tông đường cho Lý công tử, cái khí phách đó, cái lòng hiếu nghĩa đó, cái tình cảm sâu đậm đó, quả thực là ngay đến trời đất cũng phải cảm động…”

Những lời này tôi nói ra một cách rất tự nhiên, ngay đến bản thân cũng cảm thấy khá là có lý.

Thẩm Hành đột nhiên khép cuốn tiểu thuyết đó lại, đưa mắt liếc tôi, hỏi tiếp: “Bọn họ vì sao phải hợp thể giao hoan?”

“Vợ chồng nếu không hợp thể giao hoan thì lấy đâu ra người nối dõi tông đường?”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành hỏi: “Bọn họ tại sao có thể kết thành chồng vợ?”

Sư phụ đang kiểm tra tôi đấy sao? Những vấn đề này thực là khó trả lời quá. Tôi suy nghĩ một chút rồi bèn đáp: “Bởi đó là việc thuận theo đạo trời.”

Thẩm Hành lại hỏi: “Cớ sao phải thuận theo đạo trời?”

Tôi lúc này đã có chút buồn bực, bèn lấy những lời thường xuất hiện trong tiểu thuyết ra để trả lời: “Hai bên tình đầu ý hợp tức là thuận theo đạo trời.”

Ánh mắt trở nên sâu thẳm, giọng Thẩm Hành lại càng hiền hòa hơn: “A Uyển, con có biết thế nào là tình đầu ý hợp không?”

Câu hỏi này tôi thực sự chịu thua.

Mỗi lần gặp phải câu hỏi có liên quan đến chữ tình là tôi đều không thể trả lời được. Tôi không hề ngốc, các vị tiên sinh dạy dỗ tôi còn thường xuyên khen tôi thông minh, nhưng cứ mỗi khi gặp phải chữ tình là tôi lại bí, trong khi Đào Chi với Lê Tâm đều đã suy nghĩ thông suốt cả rồi thì tôi dù có vắt óc thế nào cũng không thể hiểu ra được.

Cũng giống như việc năm ngoái tiểu thư của phủ Tể tướng bỏ trốn theo một gã thị vệ vậy, tôi nghe nói gã thị vệ đó gia cảnh nghèo khó, tướng mạo bình bình, lại cũng chẳng giỏi âm nhạc, suy đi nghĩ lại thực sự không hiểu nổi tại sao tiểu thư phủ Tể tướng lại cam lòng bỏ trốn theo hắn. Về sau nghe nói cuộc sống của bọn họ cũng không tệ, thế là tôi bèn tranh thủ lúc rảnh rỗi qua xem thử, thấy tiểu thư phủ Tể tướng mặc áo vải thô, cùng một nam tử tráng da dẻ đen thui chăm chỉ làm việc dưới ruộng. Khi ấy trời đang nắng gắt nhưng vị tiểu thư phủ Tể tướng kia vẫn cười tươi vui vẻ vô cùng.

Tôi cất lời cảm thán: “Có lẽ cô ta đã trúng phải thuật Vu Cổ rồi.”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm nghe thế thì mướt mồ hôi nói: “Quận chúa, đó là tình yêu chân chính.” Đào Chi cũng phụ họa theo: “Phải rồi, đúng như câu có tình uống nước cũng no, tình yêu là thứ không gì so sánh được.”

Đến bây giờ tôi vẫn còn vì điều này mà cảm thấy khó hiểu nên khi nghe Thẩm Hành hỏi “có biết thế nào là tình đầu ý hợp không”, tôi cảm thấy đau đầu vô cùng, chỉ đành ấp úng đáp: “Dạ không.”

Thẩm Hành khẽ thở dài một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia cảm xúc mà tôi không sao hiểu nổi. Tôi bỗng nhớ lại nét cô đơn trên khuôn mặt y mà mình nhìn thấy lúc đóng cửa đêm qua, dáng vẻ đó của y thực khiến người ta không sao quên được.

Y đột nhiên lẩm bẩm: “Hóa ra năm xưa nàng đã phải sống trong tâm trạng thế này… Chẳng trách, chẳng trách…”

Tôi nghe mà như lọt vào mây mù, có điều thấy Thẩm Hảnh không để tâm tới cuốn tiểu thuyết kia nữa thì bất giác mừng thầm, bèn hỏi: “Sư phụ, hôm nay người định dạy con cái gì vậy?”

Nào ngờ Thẩm Hành lại chậm rãi đứng dậy, bình thản nói: “Chờ khi nào A Uyển học được cách tôn sư trọng đạo, vi sư sẽ bắt đầu dạy con.”

Tôi nghe thấy thế thì ấm ức vô cùng, lập tức đứng bật dậy nói: “Con có chỗ nào không tôn sư trọng đạo chứ?” Dừng một chút, tôi bỗng nhớ tới những lời của mình đêm qua, lẽ nào Thẩm Hành vì thế mà thù ghét tôi? Sao lại có loại người bụng dạ nhỏ nhen như thế chứ? Thế là tôi bèn căm phẫn nói tiếp: “Tối qua thực sự là sư phụ không đúng mà, người đã sờ tay con rồi lại còn xoa đầu con nữa.”

“Không liên quan gì tới chuyện tối qua cả.”

Tôi nói: “Sư phụ rõ ràng thù ghét con vì chuyện tối qua.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành chợt dừng ánh mắt trên búi tóc của tôi một lát, rồi liền cụp mắt xuống hờ hững nói: “A Uyển, sáng mai vi sư sẽ lại tới.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 2-2: Dịch Phong (tiếp)

Không lâu sau khi Thẩm Hành rời đi, Lê Tâm và Đào Chi liền bước vào. Đào Chi tò mò hỏi: “Quận chúa, Thẩm công tử đã dạy cho người những gì vậy?”

Tôi nói: “Bổn Quận chúa lúc này tâm trạng đang rất tệ.”

Các vị tiên sinh đều nói là tôi rất thông minh, nghe thấy những lời vừa rồi của Thẩm Hành, tôi liền hiểu ngay ra ý của y. Y chỉ đang giận tôi về việc tôi đã thất lễ với y, bắt y phải chờ một mình bên ngoài lâu như vậy. Nhưng tôi thường ngày chưa từng dậy sớm thế này, mà Thẩm Hành lại chẳng dặn dò gì trước cả, có trời mới biết tôi cần dậy vào giờ nào.

Người này đúng là dị hợm quá chừng, có gì cứ nói thẳng ra là được, lại còn phải vòng vo tam quốc nhắc nhở tôi. Nếu tôi kém thông minh hơn một chút, ngày mai há chẳng phải sẽ lại bị y chỉ trích là không biết tôn sư trọng đạo ư?

Từ khi tôi ra đời tới nay, mọi người trong phủ có ai mà không rất mực tôn trọng tôi chứ? Cho dù là các vị đại phu được cha năm lần bảy lượt mời tới cũng chưa từng đối xử với tôi như Thẩm Hành! Thẩm Hành dựa vào cái gì mà chỉ trích tôi?

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ? Y chẳng qua chỉ dựa vào sự tin tưởng của cha tôi mà thôi!

Thẩm Hành, ta sẽ nhớ kĩ mối thù này!

https://thuviensach.vn

Tôi vỗ bàn giận dữ nói: “Ngày mai hãy gọi bổn Quận chúa dậy từ giờ Mão một khắc, nhớ chuẩn bị sẵn trà trước bánh trái để chờ đại giá của sư phụ.”

Sợ ngày mai không dậy nổi, tối đó tôi ngủ rất sớm. Ngày hôm sau giờ Mão còn chưa tới tôi đã dậy rồi, sau khi thay quần áo và dùng bữa sáng, liền lẳng lặng chờ Thẩm Hành tới. Hôm nay các thứ lễ nghi tôi đều đã chuẩn bị chu đáo cả, tôi không tin rằng y còn có thể bắt bẻ gì tôi được nữa.

Khi Thẩm Hành đi vào, tôi liền cười tươi rạng rỡ gọi một tiếng “sư phụ”.

Khi Thẩm Hành nhìn về phía tôi, ánh mắt liền dừng trên búi tóc của tôi trước tiên, nhưng rất nhanh sau đó đã lại nhìn thẳng vào mắt tôi, đoạn khẽ gật đầu vẻ hài lòng, nói: “Trẻ nhỏ đúng là dễ dạy, sau này con hãy dậy vào giờ này cho ta.”

Tôi đáp: “Dạ, sư phụ.”

Thẩm Hành nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay vi sư sẽ dạy con luyện võ. Con thường xuyên đổ bệnh, xét kĩ ra đều là bởi vì thân thể quá yếu. Tập võ có thể giúp con củng cố căn cơ, tăng cường nguyên khí, từ từ cải thiện thể chất của con.” Dừng một chút, Thẩm Hành lại tiếp: “Chờ sau khi con luyện võ có chút thành tựu, ta sẽ tiếp tục dạy con thuật Kỳ Môn Độn Giáp và thuật Vu Cổ…”

Rồi y hơi mím môi, dường như đang do dự không biết có nên nói một số lời ra hay không.

Tôi lúc này đang tự nhủ phải làm đúng bổn phận của đệ tử, bèn ân cần nói: “Sư phụ có gì xin cứ nói thẳng ra là được.”

Thẩm Hành nhắm mắt lại, mãi một lúc sau mới mở ra, chậm rãi nói: “Nếu con thực sự muốn học thuật phòng the, vi sư kỳ thực cũng có thể dạy

https://thuviensach.vn

con.”

Da mặt tôi hơi run lên.

Không ngờ những lời mà tôi tùy tiện nói ra hôm đó Thẩm Hành lại thực sự ghi nhớ kĩ trong lòng. Còn nhớ lúc đó tôi chẳng qua chỉ muốn làm khó y một chút, ai ngờ bây giờ lại thành gậy ông đập lưng ông, nhưng tôi cũng chỉ đành cắn chặt răng nói: “Tạ ơn sư phụ.”

Thẩm Hành dường như còn chưa yên tâm về tôi, lại dặn dò thêm: “Nếu con thực sự muốn học thì vi sư có thể dạy con, con nhớ đừng đi tìm người khác đấy.”

Tôi nhủ thầm: Đang yên đang lành tôi đi tìm người khác học thuật phòng the làm gì chứ? Gã Thẩm Hành này đúng là quái lạ!

Có điều tôi hôm nay đã quyết tâm phải làm một đồ đệ tốt, sư phụ nói một thì tôi quyết không nói hai, thế là bèn ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Dạ.”

Thẩm Hành gật đầu nói: “Tranh thủ bây giờ trời còn chưa sáng, A Uyển hãy chạy năm vòng quanh vương phủ đi.”

Tôi điếng người, lắp bắp nói: “Năm… năm vòng?”

Vương phủ lớn đến cỡ nào chứ, đi bộ một vòng đã đủ khiến tôi mệt đứt hơi rồi, huống chi là chạy năm vòng. Gã sư phụ Thẩm Hành này muốn hại chết tôi hay sao?

Thẩm Hành nói: “Lẽ nào một yêu cầu đơn giản như thế mà A Uyển cũng không làm được ư?”

Tôi nghiến răng nghiến lợi nói: “Sư phụ đã nói, A Uyển tất nhiên sẽ làm theo.”

https://thuviensach.vn

Tôi cố nén nỗi uất ức vào lòng, thầm nghĩ tuyệt đối không thể để cho Thẩm Hành nắm thóp mình được. Vì suy nghĩ này, không ngờ tôi đã làm được một điều gần như là kỳ tích, đó là mỗi ngày đều dậy vào giờ Mão, sau đó chạy vòng quanh phủ Tây Lăng Vương năm vòng liền. Ban đầu mỗi lần chạy xong tôi đều rất mệt, vòng eo như teo tóp cả lại, nhưng dần dần thì đã không còn quá mệt nữa. Một tháng sau, tôi có thể chạy hết năm vòng mà tim không đập nhanh, miệng không thở dốc, sau đó thì xoay người lại nói với Thẩm Hành vốn vẫn luôn bám theo sau lưng tôi: “Sư phụ, con chạy xong rồi.”

Thẩm Hành mặt mày hờ hững, có điều trong mắt lại thoáng qua một nét cười. Y khẽ gật đầu nói: “Không tệ, để thưởng cho thành tích này của con, ngày mai ta sẽ dạy con thuật Vu Cổ.”

Tôi reo lên: “Hay quá!”

Thẩm Hành chợt chậm rãi bước lại gần tôi, hỏi: “A Uyển, có phải con bây giờ vẫn giận ta không?”

Tôi sững người ra.

Thẩm Hành mỉm cười, nói: “Ta biết con vẫn còn giận ta, giận ta không nói gì trước với con, thế mà sau đó lại đi chỉ trích con. Nhưng A Uyển này, con thử nghĩ mà xem, nếu ban đầu ta nói với con là ngày mai cần phải dậy vào giờ Mão, liệu con có chịu nghe lời ta không?”

Không thể không nói, Thẩm Hành đúng là rất hiểu tính tôi.

Nếu ban đầu Thẩm Hành nói với tôi rằng ngày mai cần dậy vào giờ Mão, hơn nữa còn phải chạy vòng quanh vương phủ năm vòng, tôi nhất định cảm thấy khó chịu. Có lẽ tôi sẽ cố kiên trì được mấy ngày đầu, nhưng một tháng thì tuyệt đối không thể, bởi vì trong lòng tôi thiếu mất nỗi uất ức kia.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực tỉ mỉ ngẫm lại, Thẩm Hành đối xử với tôi quả thực không tệ chút nào.

Một tháng vừa qua, tuy tôi mỗi ngày đều phải dậy vào giờ Mão, nhưng Thẩm Hành đúng vào giờ Mão cũng đã có mặt trong tiểu viện của tôi, mà tiểu viện của y lại cách tiểu viện của tôi khá xa, tức là y ít nhất phải dậy trước giờ Mão. Khi tôi chạy vòng quanh vương phủ, bất kể nhanh chậm thế nào, Thẩm Hành từ đầu chí cuối luôn ở sau lưng tôi. Ban đầu khi tôi chạy đến nỗi tê nhức hai chân, Thẩm Hành liền lấy rượu thuốc kêu Lê Tâm giúp tôi xoa bóp, còn cất công làm dược thiện[1] cho tôi ăn nữa.

[1] Nghĩa là thức ăn được chế biến chung với thuốc, dùng để tẩm bổ.

Dược thiện mà các tay đầu bếp trong vương phủ hay làm chẳng bao giờ hợp với khẩu vị của tôi, món nào cũng mang vị thuốc rất nồng, nhưng đồ Thẩm Hành đích thân làm thì có thể nói là vừa đẹp vừa thơm vừa ngon, khiến tôi mỗi ngày đều mong y làm đồ ăn cho mình.

Lúc này, tôi coi như là đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục nhận y làm sư phụ.

Tôi nói: “Sư phụ, người đúng là hiểu con quá, còn hiểu hơn cả Đào Chi nữa.”

Dưới sự chăm sóc của Thẩm Hành, khí sắc của tôi ngày một tốt lên, hơn nữa kể từ khi Thẩm Hành tới đây, đã hơn một tháng rồi tôi chưa từng mơ thấy giấc mơ quái dị đó. Cha mẹ hết sức vui mừng, mỗi lần nhìn thấy Thẩm Hành đều cười đến híp hai mắt lại.

Đầu tháng Năm, Thẩm Hành bắt đầu dạy tôi thuật Kỳ Môn Độn Giáp. Tôi ngồi trước bàn, uể oải nghe Thẩm Hành giảng giải về đủ các loại trận pháp khác nhau. Ban đầu tôi nói muốn học chỉ là để gây khó dễ cho y mà thôi, còn trên thực tế thì chẳng có hứng thú gì với môn này.

https://thuviensach.vn

Cho nên khi Thẩm Hành truyền thụ thuật Kỳ Môn Độn Giáp, tôi thường xuyên ngẩn ngơ nhìn đôi môi đẹp đẽ của y hé ra khép lại không ngừng, kỳ thực chẳng được mấy chữ lọt vào đầu. Thế rồi tôi ngáp dài liền mấy cái, đưa tay đỡ má, muốn tập trung tinh thần nghe giảng.

Thẩm Hành chợt dừng lại, đi tới trước mặt tôi hỏi: “A Uyển mệt rồi ư?”

Tôi nói: “Sư phụ, người hiếm có dịp xuất sơn thế này, vậy mà con chưa từng dẫn người đi du ngoạn trong thành Kiến Trung, đây quả thực là một sơ suất lớn. Chi bằng hôm nay chúng ta hãy tạm đặt thuật Kỳ Môn Độn Giáp qua một bên mà ra ngoài đi dạo, vậy thì mới không uổng phí thời tiết đẹp hiện giờ.”

Thẩm Hành trầm ngâm một lát rồi mỉm cười nói: “Hiếm khi A Uyển có lòng như thế, vậy chúng ta hãy ra ngoài đi dạo thôi.”

Ra ngoài cùng với Thẩm Hành võ nghệ cao cường, ngay đến thị vệ tôi cũng chẳng buồn mang theo, sau lưng chỉ có một mình Đào Chi theo hầu. Kiến Trung là đô thành của Thiên Long triều, trên đường xe cộ nườm nượp, hàng quán liền kề, mức độ phồn hoa khỏi cần phải nói. Tôi và Thẩm Hành chậm rãi bước đi trên đường, có lẽ vì tướng mạo và khí chất của y quá ư xuất chúng nên từ khi chúng tôi ra khỏi vương phủ tới giờ thường xuyên có các cô nương giả bộ vô tình đưa mắt liếc qua.

Tuy Thẩm Hành chưa từng nói rõ về thân phận của mình nhưng hôm đó tôi đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa mẹ và huynh trưởng, cho nên biết y là người Đại Phụng triều. Nghe nói Đại Phụng triều dân phong nề nếp, con gái không được xuất đầu lộ diện bên ngoài, dù chỉ là bước chân ra khỏi cửa cũng cần đeo mạng che mặt. Còn Thiên Long triều chúng tôi dân phong cởi mở, dù một cô ngương chưa xuất giá liếc mắt đưa tình với nam tử mà mình vừa ý ngay ngoài đường thì cũng chẳng có ai dị nghị, nếu hai

https://thuviensach.vn

người có thể vì thế mà nên duyên thì thậm chí còn có thể trở thành một phen giai thoại cũng chưa biết chừng.

Tôi lo Thẩm Hành không thể thích ứng với điều này, bèn nhỏ giọng nói: “Sư phụ không cần phải để tâm, nữ tử ở Kiến Trung đa phần đều như vậy cả. Bọn họ không có ác ý gì đâu, chỉ tại sư phụ quá ư tuấn tú nên bọn họ mới nhất thời cầm lòng không đậu…”

Thẩm Hành mỉm cười nói: “Ngay từ đầu tiên gặp A Uyển, ta đã hiểu được đôi chút về dân phong của Thiên Long triều rồi.”

Nhớ lại tình cảnh trong lần đầu gặp mặt Thẩm Hành, tôi không kìm được có chút thẹn thùng, khi đó không ngờ tôi lại đi hỏi y có thể dạy tôi thuật phòng the hay không, so với điều này, việc các nữ tử nhìn lén kia thực sự chẳng đáng kể gì.

Tôi hơi hất hàm, buông lời trêu chọc: “Các cô nương Thiên Long triều đều nhiệt tình xinh đẹp, sư phụ chi bằng hãy tìm cho con một sư nương ở Thiên Long triều đi. Con thấy vị cô nương áo vàng ngồi ở chỗ kia quả thực không tệ chút nào.”

Thẩm Hành liếc mắt nhìn tôi, nói: “Các cô nương Thiên Long triều đúng là đều xinh đẹp nhiệt tình.” Ánh mắt Thẩm Hành trở nên sâu thẳm, tôi vừa mới ngước lên đã như bị hút vào trong đôi mắt đó. Chỉ nghe y nói tiếp: “Ngay từ ngày đầu tiên gặp A Uyển, ta cũng đã biết được điều này rồi.”

Ồ, Thẩm Hành đang khen tôi xinh đẹp hay sao?

Tôi vui vẻ nói: “Thế nên con mời bảo sư phụ đi tìm một cô nương Thiên Long triều về làm sư nương cho con. Với tướng mạo tuấn tú của sư phụ và dung nhan mỹ miều của sư nương tương lai, nếu sinh con trai thì ắt sẽ đẹp tựa Phan An, nếu sinh con gái thì cũng sẽ là một trang tuyệt sắc.” Tôi đưa tay sờ cằm, trầm ngâm nói: “Sư phụ, hay là thế này đi, chờ ngày

https://thuviensach.vn

sau con thành thân rồi cũng sinh con đẻ cái, chúng ta hãy hứa hôn cho lũ nhỏ, như thế con với sư phụ sẽ thân càng thêm thân đấy.”

Lời của tôi vừa mới dứt, Thẩm Hành gần như đã lập tức quay đầu lại, khuôn mặt trở nên hết sức lạnh lùng. Tôi có thể nhìn ra Thẩm Hành đang không vui, nhưng tôi rốt cuộc đã chọc giận y chỗ nào chứ? Đang khi tôi nhìn y chăm chú, y đột nhiên tăng nhanh tốc độ bỏ tôi lại phía sau, khiến tôi chỉ còn có thể nhìn thấy bóng lưng y mà thôi.

Đào Chi nhỏ giọng nói: “Quận chúa, có lẽ Thẩm công tử không thích hứa hôn cho trẻ con đấy.”

Tôi nhủ thầm: Sư phụ đúng là nhỏ mọn, không phải chỉ là hứa hôn cho lũ nhỏ thôi sao, rõ ràng chẳng có gì ghê gớm cả. Hơn nữa con của bổn Quận chúa đây lẽ nào lại kém được ư? Rồi tôi bèn tức tối trừng mắt nhìn theo bóng lưng Thẩm Hành.

Thẩm Hành dường như cảm nhận được, đột ngột xoay người lại. Vẻ mặt còn chưa kịp thu về của tôi lập tức bị Thẩm Hành nhìn thấy hết, y liền bước về phía tôi. Tôi hỏi: “Sư phụ, lẽ nào sư phụ chê ghét người Thiên Long triều?”

“Không phải.”

Tôi lại hỏi: “Vậy sư phụ chê ghét con của A Uyển ư?”

Khuôn mặt hơi run lên, Thẩm Hành dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt vốn hồng hào sau nháy mắt đã trở nên tái nhợt, những tia đau khổ và hối hận liên tục thoáng qua. Tôi không ngờ sư phụ lại cò phản ứng dữ dội như vậy, thế là vội vàng nói: “Con chỉ nói đùa thôi, sư phụ đừng để bụng.”

“Ta…” Thẩm Hành mở lời một cách khó khăn. Tôi phát hiện bàn tay dưới tay áo của y đã nắm chặt lại thành quyền, mãi một lúc sau mới chậm rãi buông ra. “A Uyển, xin lỗi.” Dừng một chút, Thẩm Hành lại tiếp: “Ta

https://thuviensach.vn

không chê ghét gì con của con, con của A Uyển ta thương yêu còn chẳng kịp ấy chứ, sao có thể chê ghét được. Vừa rồi ta không hề giận con, có điều ta từng lập lời thề, đời này không phải nàng ấy thì sẽ không cưới ai. Bây giờ nàng ấy còn chưa biết ta, đường tình dằng dặc, nếu ta đồng ý với con, chỉ e sẽ làm con của con bị lỡ dở mất."

Đào Chi chợt nói: "Hóa ra Thẩm công tử đã có ý trung nhân rồi."

Lại một chữ tình, tôi lập tức mất hết hứng thú. Vừa hay lúc này bụng lại đang đói, thế là tôi bèn cười nói: "Sư phụ, đã tới thành Kiến Trung rồi thì nhất định phải ghé thăm Nhất Phẩm lâu. Bây giờ đang là buổi trưa, cũng tới lúc dùng bữa rồi, chúng ta tới Nhất Phẩm lâu thôi."

Thẩm Hành khẽ nói: "Được."

Nhất Phẩm lâu ở cách chỗ hiện giờ khá xa, chúng tôi phải đi mất chừng một tuần hương mới tới nơi. Tôi và huynh trưởng từng đến đây nhiều lần, chưởng quỹ và tiểu nhị ở Nhất Phẩm lâu đều nhận ra tôi. Tôi vừa bước chân qua cửa, tiểu nhị lập tức tươi cười bước tới hành lễ: "Quận chúa vạn phúc, mời qua bên này, mời qua bên này."

Đi lên lầu rồi, tiểu nhị dẫn tôi tới trước cửa phòng nhị phẩm, sau đó đẩy cửa ra, nói: "Quận chúa, mời vào trong."

Tôi dừng chân lại hỏi: "Trong phòng nhất phẩm đã có người rồi sao?"

Nhất Phẩm lâu được xây ngay bên bờ sông, các phòng riêng ở đây đều được đặt tên theo số, số càng nhỏ thì cảnh sông nhìn từ trong phòng ra ngoài lại càng đẹp, trong đó xếp hạng nhất đương nhiên là phòng nhất phẩm rồi.

Trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang, tiểu nhị run rẩy trả lời: "Dạ bẩm Quận chúa, có người rồi ạ."

https://thuviensach.vn

Tôi vốn không phải hạng người ỷ vào quyền thế hoành hành bá đạo, sau khi suy nghĩ một chút bèn nói: “Ngươi hãy qua phòng nhất phẩm nói xem người ở đó có bằng lòng đổi phòng với bọn ta không. Nếu bằng lòng, tiền cơm trưa nay của bọn họ cứ tính cho ta, bọn họ lần sau mà tới nữa cũng cứ tính cho ta luôn nhé.”

Tiểu nhị tỏ ra khó xử nói: “Quận chúa, chuyện này… chuyện này…” Gã cứ lắp ba lắp bắp, chẳng rõ là định nói cái gì. Tôi nghe mà không kìm được, nhíu chặt đôi mày, lòng thầm không vui.

Thẩm Hành chợt nói: “A Uyển, ta thấy phòng nhị phẩm cũng không tệ, cứ chọn gian này là được rồi.”

Nể mặt Thẩm Hành, tôi cố kìm cơn giận trong lòng xuống, nói: “Vậy thì chọn gian này đi.”

Tiểu nhị đưa mắt liếc nhìn Thẩm Hành vẻ cảm kích, rồi lại hỏi tôi: “Quận chúa, vẫn theo lệ cũ chứ ạ?”

Tôi hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ dùng bữa có điều cấm kỵ gì không?”

Thẩm Hành lắc đầu.

Tôi xua tay nói: “Vậy hãy theo lệ cũ đi.”

Tiểu nhị nói: “Thức ăn sẽ được mang lên ngay, phiền Quận chúa đợi cho một lát.” Không lâu sau, chưởng quỹ của Nhất Phẩm lâu mang lên một bình rượu, tươi cười rạng rỡ nói: “Gần đây Nhất Phẩm lâu mới ủ được một loại rượu mới, đó là rượu nho. Loại rượu này vị ngọt mà không dễ say nên tại hạ đặc biệt mang lên đây mời Quận chúa thưởng thức.”

Tôi biết vị chưởng quỹ này tới đây là để thỉnh tội với tôi, có điều nể mặt loại rượu mới mà y mang lên, bổn Quận chúa không tính toán với y nữa, gật đầu nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Đào Chi cầm bình rượu rót cho tôi và Thẩm Hành mỗi người một chén. Tôi nhấp thử một ngụm, thấy quả đúng như lời chưởng quỹ nói, vị rất ngọt, thế là liền uống cạn. Đào Chi lại rót cho tôi chén nữa, sau khi uống xong chén thứ hai, tôi cất lời cảm thán: “Thứ rượu này mùi vị đúng là không tệ, sau khi dùng bữa xong hãy kêu chưởng quỹ mang mấy vò tới phủ nhé.”

Thẩm Hành chợt nói: “Nếu con thích, đợi hôm nào rảnh ta có thể thử ủ rượu cho con.”

Tôi nghe thấy thế thì hai mắt sáng rực lên. “Thật sao?”

Thẩm Hành mỉm cười nói: “Có điều con không được uống nhiều, sức khỏe của con bây giờ không cho phép uống rượu quá độ.”

Tôi cười hì hì, nói: “Con biết mà, phàm việc gì cũng đều không thể quá độ, lời này con vẫn luôn ghi nhớ kĩ trong lòng.”

Đào Chi đưa mắt liếc tôi, rồi lại nhìn Thẩm Hành, vẻ mặt hết sức quái dị.

Tôi đã chú ý tới điều này, bèn hỏi: “Đào Chi, ngươi có vẻ mặt gì vậy hả?”

Đào Chi khẽ ho một tiếng, đáp: “Bẩm Quận chúa, Đào Chi cảm thấy…”

“Cảm thấy cái gì?”

“Cảm thấy phen đối đáp giữa Quận chúa và Thẩm công tử vừa rồi rất giống với Vương gia và Vương phi thường ngày…”

Thẩm Hành khẽ cười một tiếng, bộ dạng xem chừng rất vui vẻ. Tôi không biết những lời vừa rồi của Đào Chi cớ sao lại có thể khiến y vui như

https://thuviensach.vn

vậy, đang định hỏi cho rõ ràng thì từ trong phòng nhất phẩm ở phía đối diện bỗng vang tới tiếng đàn, sau đó chợt dừng lại một chút rồi một khúc nhạc cổ trọn vẹn được gảy lên như nước chảy mây trôi.

Tôi cả mừng, là Dịch Phong.

Tôi từng được nghe Dịch Phong gảy đàn nhiều lần, biết rằng chỉ cần là khúc đàn mà y gảy thì bất kể là thê lương ai oán hay là khí thế bừng bừng, thậm chí là linh động uyển chuyển, y cũng đều có thể đưa tính tình của mình vào bên trong đó, khiến trong làn điệu sinh ra mấy tia lạnh lùng, từ đó tạo thành một phong cách hết sức đặc biệt.

Tôi đứng phắt dậy, quên mất cả việc Thẩm Hành còn đang ngồi ở chỗ đối diện với mình, định chạy thẳng qua phòng nhất phẩm. Hiếm khi có dịp ra ngoài, vậy mà lại có thể gặp được Dịch Phong, điều này thực khiến tôi vui mừng quá đỗi. Nhưng tôi vừa mới xoay người và đi được mấy bước thì giọng của Thẩm Hành đã vang lên: “A Uyển, Dịch Phong đang ở trong phòng nhất phẩm, vậy thì Thái tử ắt cũng đang ở trong đó.”

Tôi ngẩn ra, ngoảnh đầu lại nhìn Thẩm Hành.

Thẩm Hành hờ hững nói: “Nếu chỉ có một mình Dịch Phong, vừa rồi tiểu nhị đã chẳng sợ đến nỗi không dám đi hỏi thử đâu.”

Lời này quả là rất có lý, vừa rồi gã tiểu nhị đó không có lý do gì mà lại cự tuyệt tôi, dù sao thân phận Quận chúa của tôi cũng đã được bày ra trước mặt gã rồi, trừ phi thân phận của người trong phòng nhất phẩm còn tôn quý hơn cả tôi. Hơn nữa Dịch Phong vốn thích yên tĩnh, quyết không bao giờ một mình đến Nhất Phẩm lâu, trừ phi là cùng với khách. Ngoài ra, việc Dịch Phong được Thái tử bao trọn là điều mà ai cũng biết, ắt chẳng có người nào dám vuốt râu hùm.

Cho nên, Thẩm Hành nói rất đúng.

https://thuviensach.vn

Người ở trong phòng nhất phẩm ắt hẳn chính là Thái tử và Dịch Phong.

Xem ra Thẩm Hành quả đúng là tâm tư tinh tế, vừa rồi nếu không có y nhắc nhở, tôi nhất định đã tùy tuện xông bừa vào trong đó. Mà hiện giờ lập trường của cha và huynh trưởng lại đang có vấn đề, nếu như tôi không may chọc giận Thái tử, vậy thì kết cục cuối cùng e là sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Có điều…

Sao Thẩm Hành lại biết người gảy đàn là Dịch Phong nhỉ?

Tôi vốn muốn hỏi Thẩm Hành một câu như thế, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, trước đó Thẩm Hành cũng từng được nghe Dịch Phong gảy đàn một lần rồi, với tâm tư tinh tế của y, muốn đoán ra tuyệt đối không phải là chuyện khó. Hơn nữa cha cũng đã nói rồi, Thẩm Hành là cao nhân, mà suy nghĩ của cao nhân thì không thể bó buộc bằng lẽ thường được, nói cho dễ hiểu thì tâm tư của cao nhân tốt nhất là đừng nên suy đoán.

Khi thức ăn được đưa lên, tôi và Thẩm Hành đang trò chuyện rất vui vẻ.

Nghe Thẩm Hành nói tới việc bản thân ẩn cư trong núi sâu, tôi không kìm được tò mò hỏi: “Với tài năng của sư phụ, nếu muốn thì nhất định có thể kiếm được một chức quan ở Đại Phụng triều, mà tuổi tác sư phụ cũng không lớn, tại sao lại đi ẩn cư vậy?”

Thẩm Hành khẽ nhấp một ngụm rượu nho, lại đặt ly rượu xuống, sau đó mới nhìn tôi, nói: “A Uyển có từng nghe qua điển cố Khương Thái Công câu cá bao giờ chưa?”

Tôi giật mình bừng tỉnh, danh tiếng của Thẩm Hành đã vang tới tận Thiên Long triều, vậy thì ở Đại Phụng triều nhất định là khỏi cần phải nói. Một người tài như vậy đi ẩn cư nơi núi rừng, nếu quân vương Đại Phụng

https://thuviensach.vn

triều xem trọng hiền tài, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ phái người đi đón Thẩm Hành ra làm quan.

Cái gọi là người có lòng tự sẽ mắc câu[2] chính là như vậy.

[2] Tương truyền Khương Thái Công hay ngồi câu cá bên bờ sông bằng lưỡi câu thẳng. Một người tiều phu đi qua hỏi ông tại sao lại làm như vậy, ông liền đáp cái ông câu không phải là cá, mà là minh chủ, người có lòng tự sẽ mắc câu. Về sau ông quả nhiên được Tây Bá Hầu Cơ Xương, cũng chính là Chu Văn Vương sau này, mời về phò trợ, để rồi từ đó giúp nhà Chu diệt nhà Thương, góp phần lập nên sự nghiệp nhà Chu kéo dài hơn 800 năm, là triều đại kéo dài nhất trong lịch sử Trung Quốc. Đây chính là điển cố Khương Thái Công câu cá - người có lòng tự sẽ mắc câu.

Tôi nói: “Sư phụ quả là cao kiến.” Được mời ra làm quan với chủ động xin làm quan là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, bên nào cao bên nào thấp chỉ nhìn thoáng qua là đã rõ ràng.

Thẩm Hành chợt hỏi: “Con với Dịch Phong quen nhau như thế nào vậy?”

Tôi bất giác có chút sững sờ, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Hành lúc này thì hình như y rất có hứng thú với việc tôi và Dịch Phong quen nhau như thế nào.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 3-1: Thái tử

Nói đến Dịch Phong, tôi không thể không nhớ lại chuyện mấy năm trước. Sở dĩ tôi hay đến Tần lâu Sở quán kỳ thực đều là do huynh trưởng mà ra cả. Huynh trưởng có một đám bạn bè tệ hại, mấy năm trước khi huynh ấy đến tuổi cập quán[1], đám bạn liền hò nhau nói là phải đưa huynh ấy đi ăn mặn. Tôi khi đó còn chưa biết ăn mặn có nghĩa là gì, cứ nghĩ huynh trưởng muốn bỏ tôi lại mà đi tìm thú vui một mình, thế là bèn khóc lóc đòi đi theo. Huynh trưởng xưa nay vốn chẳng có cách nào với tôi, cuối cùng đành để tôi nữ cải nam trang, sau đó lén lút mang tôi tới Tần lâu Sở quán.

[1] Tuổi cập quán tức là tuổi đội mũ, ý chỉ rằng người con trai ở tuổi này là đã thành niên.

Tần lâu Sở quán được chia ra làm hai khu vực ở ngay cạnh nhau, phía bên trái là Quần Phương quán, phía bên phải là Nam Phong quán, chính giữa có một con đường nối liền, có thể tự do đi lại giữa hai nơi với nhau. Huynh trưởng cùng đám bạn kia vừa mới đi vào Quần Phương quán liền được một đám oanh oanh yến yến vây chặt lấy, thứ mùi phấn son nồng đậm ở đó làm tôi buồn nôn, cuối cùng không kìm được phải lén trốn ra ngoài.

Tần lâu Sở quán quá lớn, tôi lại không biết đường, vì thế khi ra đến bên ngoài thì đã quên mất đường về. Hồi đó tuổi tôi còn nhỏ, người khác chẳng thể nhận ra tôi là nữ cải nam trang, tôi bèn kéo một người qua đường lại rồi mô tả bộ dạng của huynh trưởng, hỏi y xem có từng nhìn thấy hay không. Y tỏ ra hết sức nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó mới trả lời: “Một công tử tuấn tú như vậy chắc chỉ có ở bên Nam Phong quán thôi.”

https://thuviensach.vn

Bây giờ nghĩ lại, người đó nhất định là cho rằng tôi muốn đi tìm kỹ nam.

Có điều khi đó tôi nào có biết, thấy y có bộ dạng nghiêm túc như thế thì liền tin ngay là y từng gặp huynh trưởng của mình. Dưới sự chỉ dẫn của y, tôi đã tới Nam Phong quán, thế rồi vô tình xông vào trong Tùy Phong các - nơi ở của Dịch Phong.

Dịch Phong hồi ấy còn chưa phải là kỹ nam hạng nhất của Nam Phong quán nên tôi mới có thể dễ dàng xông vào trong tùy Phong các như vậy.

Sau đó tôi đã gặp được Dịch Phong.

Y vận một chiếc áo dài màu xanh lá trúc có ống tay áo rộng, trên gối đặt một chiếc ngũ huyền cầm, đầu hơi cúi xuống, đang hờ hững chỉnh lại dây đàn, những tiếng đàn tình tang thỉnh thoảng lại vang lên. Đó rõ ràng chỉ là những âm thanh rời rạc không thành làn điệu nhưng lọt vào tai tôi lại chẳng khác gì tiếng nhạc trên trời.

Tôi đi tới trước mặt Dịch Phong, tươi cười rạng rỡ, nói: “Trông ngươi thật giống với chậu trúc xanh được trồng trong phủ nhà ta.” Tôi bấy lâu nay vẫn luôn dửng dưng trước mọi thứ nhưng chẳng hiểu sao lại có một thứ cảm giác quen thuộc với Dịch Phong, thành ra lúc nào cũng chỉ muốn được ở gần bên y.

Dịch Phong không kìm được hơi cau mày lại, nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị.

Tôi chẳng để tâm tới bộ dạng đó của y, cười híp mắt nói tiếp: “Ta tên là Tiêu Uyển, còn ngươi tên gì vậy?”

Dịch Phong vẫn đang cau mày, có điều trong mắt lại xuất hiện thêm một tia cổ quái: “Quận chúa của phủ Tây Lăng Vương?”

https://thuviensach.vn

Tôi khẽ gật đầu, cười nói: “Ta thích tiếng đàn của ngươi, sau này bổn Quận chúa sẽ bảo kê cho ngươi.”

Đúng lúc này, từ bên ngoài chợt vang vào tiếng huynh trưởng gọi tôi, tôi mò mẫm trong vạt áo một lúc, cuối cùng lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Dịch Phong, nói: “Lần sau ta sẽ lại tới tìm ngươi, nói trước nhé, lúc đó ngươi phải gảy đàn cho ta nghe đấy.”

Sau khi ra ngoài, tôi bị huynh trưởng mắng té tát cho một trận, có điều trong lòng lại vẫn mừng thầm, bởi lẽ mười mấy năm qua cuộc sống của tôi vô cùng nhạt nhẽo, hôm nay rốt cuộc đã có một chút thay đổi rồi, điều này làm tôi hưng phấn đến độ chỉ muốn khoa chân múa tay ngay tại chỗ.

Từ sau lần vô tình gặp gỡ Dịch Phong, cứ mỗi khi cha mẹ không chú ý là tôi lại lén chạy đến Nam Phong quán, dần đà trở nên quen thân với Dịch Phong, đến sau này ngay cả tú bà cũng biết thân phận của tôi, có điều lại không dám để lộ ra ngoài. Huynh trưởng biết tôi thích nghe Dịch Phong gảy đàn thì không hề ngăn cản, thậm chí còn giúp tôi che đậy nữa. Cho nên mãi đến bây giờ, việc tôi và Dịch Phong có giao tình khá sâu sắc vẫn chẳng có mấy người hay biết.

Quá trình quen biết giữa tôi và Dịch Phong vốn cũng không có gì là mờ ám không thể cho người khác biết, thế là tôi sau khi trầm ngâm một lát bèn kể lại vắn tắt mọi chuyện cho Thẩm Hành nghe. Khi kể đến đoạn tôi nhìn thấy Dịch Phong lần đầu, Thẩm Hành chợt chen vào hỏi: “Con thực sự có một thứ cảm giác quen thuộc khó mà miêu tả bằng lời với Dịch Phong ư?”

Tôi cất lời cảm khái: “Trên đời nếu như có kiếp trước kiếp này, vậy thì trong kiếp trước con và Dịch Phong nhất định là có quen biết.”

Thẩm Hành không nói thêm gì nữa, ánh mắt lấp lóe, lẳng lặng nghe tôi kể hết quá trình quen biết Dịch Phong. Sau khi kể xong, tôi cảm thấy hơi

https://thuviensach.vn

khát, muốn uống thêm một ly rượu nho nữa, nhưng Thẩm Hành lại tự tay rót cho tôi một chén trà, nói: “Rượu nho tuy là rượu hoa quả nhưng cũng không nên uống quá nhiều.”

Tôi nói: “Con mới uống có ba chén thôi mà.”

Thẩm Hành nói: “Không, con đã uống được ba chén rưỡi rồi. Ban đầu là hai chén, khi bắt đầu kể đến Dịch Phong con liền uống nửa chén, Đào Chi lập tức rót đầy lại cho con. Sau đó, khi kể đến đoạn bị huynh trưởng mắng cho một trận, con lại uống cạn nguyên một chén nữa.”

Đào Chi nói: “Quận chúa, Thẩm công tử nói đúng đấy, người quả thực đã uống được ba chén rưỡu rượu nho rồi.”

Tôi không kìm được thầm tặc lưỡi, vừa rồi Thẩm Hành rõ ràng là đã tập trung tinh thần nghe tôi kể chuyện, thế mà không ngờ lại vẫn nhớ được việc tôi đã uống bao nhiêu ly rượu. Tôi cười khan một tiếng, cũng không cố chấp nữa, đón lấy chén trà Thẩm Hành đưa cho rồi uống cạn.

Lại ngồi thêm một lát nữa, tôi nói: “Trong thành Kiến Trung còn có không ít nơi thú vị, bây giờ cơm nước đã xong xuôi cả rồi, sư phụ, chúng ta tiếp tục ra ngoài du ngoạn nhé?”

Thẩm Hành gật đầu.

Thế là ba người chúng tôi bèn đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng nhị phẩm. Khi Đào Chi mở cửa phòng, vừa khéo phòng nhất phẩm cũng đang mở ra. Hai gian phòng này vốn nằm đối diện nhau, bây giờ cửa cùng mở, ba người chúng tôi tự nhiên biến thành đứng mặt đối mặt với Thái tử điện hạ và Dịch Phong ở trong phòng nhất phẩm.

Tôi tuy là Quận chúa tôn quý nhưng vì từ nhỏ đã yếu đuối nhiều bệnh, thành ra chưa từng vào cung diện kiến Hoàng đế, Hoàng hậu bao giờ, lại càng chưa từng được gặp Thái tử. Có điều hiện giờ trước mắt chỉ có hai

https://thuviensach.vn

người, tôi muốn không nhận ra người nào là Thái tử điện hạ cũng không được.

Tôi chậm rãi khom người hành lễ: “Bình Nguyệt bái kiến Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ vạn phúc.”

Bình nguyệt là phong hiệu của tôi, năm xưa khi cha được phong làm Tây Lăng Vương, tôi cũng nhân tiện được sắc phong làm Bình Nguyệt Quận chúa. Có điều thường ngày trong phủ cái tên này chẳng bao giờ được dùng, cha mẹ thì cũng không mấy khi gọi tôi là Bình Nguyệt, chỉ vào những dịp yến tiệc long trọng trong cung, khi người khác nhắc đến tôi, cha mẹ mới nói tiểu nữ Bình Nguyệt thế này, tiểu nữ Bình Nguyệt thế kia. Tóm lại, trong giới quyền quý ở Thiên Long triều, Bình Nguyệt Quận chúa tôi đây có thể nói là khá kín tiếng.

Thái tử mãi vẫn chẳng kêu tôi bình thân, nhưng tôi lại cảm giác được có một ánh mắt đang lẳng lặng quan sát mình. Tôi vốn có trực giác khá chuẩn, thầm đoán Thái tử nhất định đã biết được việc giữa tôi và Dịch Phong, thế là mới không ưa gì tôi, bây giờ có dịp còn định gây khó dễ cho tôi nữa.

Nhưng Thái tử là hoàng đế tương lai, còn tôi thì chỉ là con gái của thần tử, tôi thực sự không muốn gây rắc rối cho cha mẹ, nên đành cắn chặt răng, giữ cho thân thể không động đây.

“Bình Nguyệt.” Thái tử lẩm bẩm lặp lại tên tôi rồi chợt cười khẽ một tiếng, nói: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là con gái của Tây Lăng Vương, em gái bảo bối của Văn Chi.”

Nghe giọng điệu của Thái tử, trái tim tôi bất giác giật thót một cái. Thái tử gọi thẳng tước vị của cha tôi nhưng lại đi gọi tên tự của huynh trưởng, hai bên thân sơ thế nào khỏi cần suy nghĩ cũng đã rõ ràng. Còn nhớ lần trước Thẩm Hành từng nói với tôi, cha đứng về phe tam Hoàng tử, còn

https://thuviensach.vn

huynh trưởng thì lại theo phe Thái tử, bây giờ Thái tử nói về thân phận của tôi như thế, thật chẳng rõ y định trông vào lập trường của cha mà trừng phạt tôi hay là định nể mặt huynh trưởng mà tha cho tôi nữa.

Lúc này, Dịch Phong đột nhiên hành lễ với tôi: “Bình Nguyệt Quận chúa vạn phúc.”

Tôi biết là Dịch Phong đang giúp tôi, vì nếu Thái tử không để tôi đứng dậy, tôi cũng không cách nào kêu Dịch Phong đứng dậy được. Quả nhiên Dịch Phong rất được Thái tử xem trọng, Thái tử rất nhanh đã cất giọng uể oải nói: “Đứng dậy đi, bây giờ ta đang vi hành bên ngoài, các thứ nghi lễ trong cung cứ tạm gác qua một bên là được rồi.”

Đào Chi lập tức đỡ tôi đứng dậy, tôi còn chưa kịp nói gì với Dịch Phong thì y đã được Thái tử đích thân đỡ dậy rồi. Chính vào lúc này tôi đã nhìn rõ khuôn mặt của Thái tử, thế là bất giác cả kinh, y trời sinh là nam nhưng không ngờ lại mang tướng nữ, đôi mắt hoa đào đẹp đến nỗi khiến tôi thân là nữ tử mà cũng không kìm được phải tự thẹn chẳng bằng.

Đặc biệt là lúc này, y và Dịch Phong đứng thân mật cạnh nhau, người ngoài thoạt nhìn e còn ngỡ là có vị tiểu thư nhà giàu nào đó ra ngoài tìm niềm vui thú.

Có điều tôi cũng biết những người ở ngôi cao tính khí thường không được tốt lắm, tôi cứ nhìn chằm chằm vào y thì cũng không hay, thế là chỉ liếc thoáng qua đã lập tức cúi đầu.

Cha thường dặn tôi làm người phải kín tiếng, lúc ở bên ngoài chớ nên chọc giận đám quyền quý, đặc biệt là người nhà họ Tư Mã. Mà vị này còn là Thái tử của nhà họ Tư Mã nữa, tôi đoán chừng dù mình có mười cái mạng cũng chẳng dây được với y, đặc biệt là bây giờ thế cục còn chưa rõ ràng, nếu tôi không cẩn thận đắc tội với Thái tử, sau này y đăng cơ trở thành hoàng đế, vậy thì tôi đừng hòng còn đất sống ở Thiên Long triều.

https://thuviensach.vn

Tôi ngấm ngầm cầu trời khấn Phật hy vọng gã này mau mau rời đi, nhưng ông trời dường như không chịu chiều theo ý tôi, giọng của Thái tử lại một lần nữa vang lên không nhanh không chậm: “Minh Viễn, đây chính là Tiêu Uyển mà ngươi thường nhắc đến đó ư?”

Minh Viễn là tên tự của Dịch Phong, nghe Thái tử gọi ra tên tự của Dịch Phong tôi không hề kinh ngạc, điều khiến tôi kinh ngạc là không ngờ Dịch Phong lại từng nhắc đến tôi trước mặt Thái tử.

Dịch Phong bình tĩnh trả lời: “Dạ phải.”

Thái tử đưa mắt liếc tôi: “Cũng chỉ vậy mà thôi, tầm mắt của Minh Viễn còn cần đề cao thêm mới được.”

Lúc này tôi chỉ mong Dịch Phong nói ngay một câu “dạ phải”, sau đó thì cùng vị Thái tử điện hạ khó hầu hạ này rời đi. Nào ngờ Dịch Phong lại đi nói hộ cho tôi: “Quận chúa là một cô nương rất tốt, nếu Thái tử điện hạ thường xuyên ở bên cạnh Quận chúa thì nhất định sẽ phát hiện ra được những chỗ tốt của Quận chúa.”

Thái tử để lộ bộ dạng như cười mà không phải cười, miệng không ngừng lẩm bẩm hai chữ “rất tốt”, ánh mắt không thân thiện gì cho lắm lại một lần nữa lướt qua trên người tôi. Cuối cùng, y hơi nhếch khóe môi cười nhạt nói: “Minh Viễn đã nói là rất tốt thì nhất định là có lý do của mình, có điều…” Y chợt đổi giọng: “Ta không thích Minh Viễn khen ngợi bất kỳ người nào khác trước mặt ta.”

Dịch Phong mím chặt đôi môi, mãi hồi lâu sau mới khẽ đáp một tiếng “vâng”.

Tôi nhủ thầm vị Thái tử này quả đúng là có máu Hoạn Thư, chắc hẳn vì việc vừa rồi Dịch Phong khen tôi mà y đã nổi cơn ghen điên cuồng rồi. Có điều lời đồn xem ra không phải là giả, Thái tử thật sự rất xem trọng Dịch Phong. Nhưng làm bạn với vua như chơi với hổ, ở bên Thái tử ắt cũng

https://thuviensach.vn

chẳng dễ chịu gì, tôi hoàn toàn không thể đoán được chút tâm tư nào của Thái tử cả.

Thái tử rốt cuộc đã chịu buông tha cho tôi, trước khi đi còn nhìn lướt qua tôi một chút, cũng nhìn thoáng qua cả Thẩm Hành sau lưng tôi, như ánh mắt không hề dừng lại. Tôi thầm cảm thấy ngạc nhiên, dung mạo của Thẩm Hành còn ở trên Dịch Phong nữa, Thái tử đã nhìn trúng Dịch Phong, lẽ ra cũng nên nhìn trúng Thẩm Hành mới phải, nhưng vừa rồi y lại chỉ hờ hững nhìn thoáng qua, căn bản chẳng hề để Thẩm Hành vào mắt, thậm chí còn chẳng để lộ lấy một tia ngạc nhiên và tán thán nào.

Tôi nghĩ bụng, lẽ nào đây chính là "tình yêu chân chính" mà Lê Tâm từng nói tới?

Tôi hình như đã gây họa, mầm mống của tai họa chính là từ tên khốn Tư Mã Cẩn Du đó mà ra. Tư Mã Cẩn Du là tên húy của Thái tử, đương nhiên, tôi thực ra chỉ dám hò hét tên hắn trong lòng mà thôi. Ngày đó sau khi về phủ, tôi cứ ngỡ chuyện này đã qua rồi, nào ngờ ngày hôm sau trong lúc trò chuyện với một đám quan viên triều đình sau buổi chầu sớm, Tư Mã Cẩn Du chẳng biết giở chứng gì mà chợt lại hờ hững nói: "Nghe nói Bình Nguyệt Quận chúa đã hoàn toàn lành bệnh rồi, xin chúc mừng Tây Lăng Vương."

Cha tôi lúc ấy vừa hay đi ngang qua, đành cười gượng một tiếng coi như đáp lại.

Chuyện này là do huynh trưởng chính miệng nói với tôi, huynh trưởng còn nói khi đó sắc mặt cha khó coi vô cùng, mà sắc mặt tam Hoàng tử cũng chẳng dễ coi gì cho cam.

Tôi không rõ Tư Mã Cẩn Du rốt cuộc có bụng dạ gì, nhưng hôm đó sau khi cha về phủ, tôi lập tức bị ông gọi đến. Tôi đành thành thực kể lại từ đầu đến cuối chuyện mình tình cờ gặp gỡ Thái tử, cha sau khi nghe xong

https://thuviensach.vn

liền trầm ngâm một lát rồi lại gọi Thẩm Hành tới, hỏi xem tình hình sức khỏe của tôi bây giờ ra sao.

Thẩm Hành đáp: “Đã không còn vấn đề gì lớn.”

Sắc mặt dịu đi một chút, cha khẽ thở dài nói: “Vậy thì tốt.”

Sau khi cha rời đi, tôi tò mò hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ, cha con có ý gì vậy?”

Thẩm Hành khẽ đáp: “A Uyển có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ phải bước chân vào giới nữ tử quyền quý của Thiên Long triều. Sau khi Thái tử nói ra những lời đó, thời gian tới chắc A Uyển không có ngày nào được rảnh rỗi đâu.” Hơi dừng một chút, Thẩm Hành lại tiếp: “Thuật Kỳ Môn Độn Giáp cứ tạm gác lại đã, chờ sóng gió qua đi ta sẽ lại tiếp tục dạy con.”

Không đầy năm ngày sau, vương phủ đã nhận được đủ các loại thiệp mời. Nhìn đống thiệp mời chất cao như núi trước mặt, tôi chỉ hận không thể đá bay tên khốn Tư Mã Cẩn Du đó xuống sông để giải mối hận trong lòng. Nhưng thiệp mời đã được đưa đến rồi, nếu tôi mà không đi thì sẽ mang tiếng là kiêu căng phách lối, thế là cuối cùng tôi đành đi gặp gỡ tất cả những người mà mình không muốn đắc tội.

Tôi không biết tên khốn Tư Mã Cẩn Du đó còn nói gì nữa, nhưng mỗi lần tôi đi phó ước, bất kể là Công chúa, Quận chúa hay là thiên kim của phủ tướng quân, không có ai là không hỏi han tôi về Tư Mã Cẩn Du. Tôi kỳ thực mới gặp Tư Mã Cẩn Du duy nhất một lần, làm sao mà biết hắn ta thích ăn cái gì, thích mặc cái gì cơ chứ, còn chuyện tại sao đến tận bây giờ trong phủ của hắn vẫn chưa có thê thiếp thì tôi lại càng không thể nào biết được.

Nhưng bất kể tôi có giải thích với bọn họ thế nào, bọn họ cũng chỉ đều mỉm cười tủm tỉm nhìn tôi, trong mắt lộ ra những ta ám muội hết sức rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tôi oan quá, còn oan hơn cả Đậu Nga[1] nữa!

[1] Nhân vật nữ chính trong vở kịch Cảm thiên động địa Đậu Nga oan của Quan Hán Khanh, thường được nhắc tới khi nói về những mối oan ức to lớn, khá giống với nhân vật Thị Kính ở Việt Nam.

Tại sao tuyết tháng Sáu[2] không vùi chết tên khốn Tư Mã Cẩn Du đó luôn đi nhỉ?

[2] Tuyết rơi tháng Sáu là một tình tiết trong vở Cảm thiên động địa Đậu Nga oan nói trên, khi ấy trời đất vì cảm thương trước nỗi oan của Đậu Nga nên đã cho tuyết rơi vào giữa mùa hè.

Sau gần nửa tháng, tôi rốt cuộc đã được thanh nhàn. Khi thở vắn than dài với Thẩm Hành về những nỗi khổ mà mình phải chịu, tôi chỉ thiếu điều không nước mắt lưng tròng cầu xin y tranh thủ đêm nào thời cơ thuận lợi lẻn vào phủ Thái tử giúp tôi xử lý gã khốn Tư Mã Cẩn Du đó đi.

Thẩm Hành nghe xong thì không tỏ vẻ gì, chỉ cảm thản nhiên hỏi: “A Uyển hình như rất để tâm tới Thái tử điện hạ thì phải?”

Tôi giận dữ nói: “Hắn ức hiếp con như vậy, con có thể không để tâm tới hắn được sao?” Tên Thái tử điện hạ này đúng là đáng ghét quá chừng, đầu tiên là cướp lấy Dịch Phong, bây giờ lại còn ức hiếp tôi nữa, nếu có cơ hội tôi nhất định phải dán lên người hắn bốn chữ “con cua xấu bụng”, ý rằng hắn không chỉ xấu xa mà còn là loại ngang ngược hay ỷ thế hiếp người nữa.

Thẩm Hành chăm chú nhìn tôi, trong cặp mắt dịu dàng ánh lên mấy tia xao động. Tôi bị nhìn như thế thì không khỏi có chút mất tự nhiên, bèn hỏi: “Sư phụ sao cứ nhìn con mãi vậy?”

Y không trả lời, chỉ khẽ nói: “Rượu nho ta đã ủ xong rồi, con có muốn uống không?”

https://thuviensach.vn

Hai mắt sáng bừng lên, tôi đáp ngay: “Dạ có, có chứ.” Ngày đó sau khi từ Nhất Phẩm lâu trở về, tôi liền nhớ mãi mùi vị của rượu nho, lúc này liền không kìm được cười híp mắt nói: “Sư phụ quả là lợi hại, không cái gì mà không biết, ngay cả việc ủ rượu cũng làm được.”

Thẩm Hành thoáng lộ vẻ buồn bã nói: “Trước đây thời gian đằng đẵng, ta liền tranh thủ học lấy mấy thứ mới mẻ. Chờ sau này con…”

Tôi vô thức tiếp lời: “Chờ sau này con làm sao?”

“Mau uống thử đi, có hợp với khẩu vị của con không?” Thẩm Hành tự tay rót cho tôi một ly rượu, cất giọng ôn tồn. Tôi khẽ nhấp một ngụm, Thẩm Hành có chút căng thẳng nhìn tôi, dường như đang chờ mong điều gì. Tôi cười nói: “Rượu sư phụ ủ còn ngon hơn rượu của Nhất Phẩm lâu một bậc nữa.” Lời này của tôi cũng là thực lòng, vì tôi vốn hơi ưa ngọt, rượu nho mà sư phụ ủ độ ngọt vừa phải, không đậm cũng không nhạt, thực sự rất hợp với khẩu vị của tôi.

Thẩm Hành khẽ nở nụ cười, trong ánh mắt ánh lên mấy tia vui vẻ: “A Uyển gần đây cò còn nằm mơ thấy giấc mơ đó nữa không?”

Nói ra kể cũng lạ, từ sau khi Thẩm Hành vào ở trong phủ, tôi liền không mơ thấy giấc mơ đó thêm lần nào nữa, tinh thần cũng ngày một tốt lên. Nghe y hỏi vậy, tôi lập tức lắc đầu đáp: “Dạ không.”

“Những giấc mơ khác thì sao?”

Tôi tỉ mỉ ngẫm lại, mơ thì tôi có nằm mơ, nhưng ai mà nhớ được mình đã mơ những gì chứ, cho nên tôi đáp: “Cái này thì con không nhớ lắm.”

Thẩm Hành suy nghĩ một chút rồi lại khẽ mỉm cười, không nhắc tới chuyện này nữa. Có điều, tôi để ý thấy trên khuôn mặt Thẩm Hành dường như thấp thoáng có nét ưu sầu, bèn hỏi: “Con nghe Lê Tâm nói nửa tháng này sư phụ không mấy khi ở trong vương phủ, có phải là đã gặp chuyện gì

https://thuviensach.vn

ở bên ngoài rồi không? Nếu như có chuyện, A Uyển nhất định sẽ dốc hết sức phân ưu cho sư phụ.”

Thẩm hành nói: “Không có gì.”

Tôi nói: “Cơn phong ba lần này coi như đã qua rồi, ngày mai sư phụ định dạy con cái gì?” Hơi dừng một chút, tôi thành thực khai nhận: “Con thực ra không có bao nhiêu hứng thú với thuật Kỳ Môn Độn Giáp đâu, hay là sư phụ hãy dạy con thứ khác đi.” Suy nghĩ một chút, tôi nói tiếp: “Chi bằng sư phụ hãy dạy con công phu quyền cước đi được không? Con thấy môn công phu ôm con nhảy lên nóc nhà của sư phụ đêm đó không tệ chút nào.”

“Được.”

Ngày hôm sau, ngay từ sáng sớm tôi đã thay một bộ quần áo chẽn, lại xoa tay nắn chân chuẩn bị theo Thẩm Hành học công phu quyền cước. Có điều tôi đã đánh giá quá cao bụng dạ của Tư Mã Cẩn Du, cứ ngỡ hắn giày vò tôi nữa tháng sẽ dừng tay, ai ngờ khi tôi đang hào hứng chờ đợi Thẩm Hành thì gã thị vệ bên cạnh Tư Mã Cẩn Du đã đến trước, còn mang theo một tấm thiệp mời từ trong cung.

Gã thị vệ đó nói: “Giờ Hợi một khắc đêm nay trong cung có tổ chức tiệc mùa hạ, Thái tử điện hạ mong Bình Nguyệt Quận chúa hãy đến đúng giờ.”

Tiệc mùa hạ? Cái này thì quãng thời gian trước khi giao du với các nữ tử quyền quý kia tôi đã từng nghe nói tới rồi, hình như mỗi năm đều có một lần như vậy, đối tượng được mời đều là các công tử, tiểu thư có quyền có thế trong đô thành. Trước đây tôi chưa từng được mời, cứ ngỡ lần này cũng thế, nào ngờ Tư Mã Cẩn Du lại chưa chịu buông tha cho tôi. Nếu sớm biết Tư Mã Cẩn Du sẽ mời mình, tôi nhất định đã giả bệnh từ lâu rồi, nhưng bây

https://thuviensach.vn

giờ thị vệ của hắn ở ngay trước mắt, còn tôi thì đang trong bộ dạng hừng hực tinh thần, thực có muốn giả bộ cũng chẳng được.

Thế là tôi đành nhận lấy thiệp mời.

Hôm nay cần tham gia tiệc mùa hạ trong cung, tôi tất nhiên không thể theo sư phụ học công phu quyền cước được nữa. Tôi bèn bảo Lê Tâm đi nói với Thẩm Hành một tiếng, sau đó thì bắt đầu chuẩn bị cho bữa tiệc đêm nay.

Thái tử đích thân mời tôi dự tiệc, tin này sau khi truyền ra ngoài ắt sẽ tạo thành một cơn phong ba nữa đây.

Huynh trưởng cũng nhận được thiệp mời, cũng đi cùng với tôi. Trước khi đi, mẹ sợ tôi gây ra họa trong cung, liền dặn dò cẩn thận, lại kêu huynh trưởng nhớ để mắt tới tôi. Thẩm Hành cũng ghé đến bên tai tôi nói nhỏ mấy lời.

Trên đường xe ngựa đi về phía hoàng cung, huynh trưởng hỏi tôi: “A Uyển, sư phụ muội đã nói gì với muội vậy?”

Tôi hơi đảo mắt một chút, đáp: “Y kêu muội uống ít rượu thôi, đừng quá chén.”

Huynh trưởng cười nói: “Hai người bọn muội thật chẳng giống thầy trò gì cả.”

Tôi cười hà hà, nói: “Muội với sư phụ chính là tri âm tri kỷ.”

Huynh trưởng mân mê miếng ngọc bội đeo bên hông, mãi một hồi lâu sau mới nói: “A Uyển, sư phụ muội thâm sâu khó dò, muội nhớ phải cẩn thận một chút.”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững người, kỳ thực trước khi đi sư phụ có nói với tôi một câu, kêu tôi phải cẩn thận Thái tử. Tôi biết huynh trưởng là người bên cạnh Thái tử, nên mới không nói điều này với huynh trưởng. Nhưng bây giờ huynh trưởng lại đi nói với tôi là phải cẩn thận sư phụ, chuyện này đúng là kỳ lạ quá chừng!

Huynh trưởng xoa đầu tôi, nói: “Nghe lời huynh trưởng quyết chẳng sai đâu. Thói đời hiểm ác, chỉ có người nhà mới không bao giờ hại muội.”

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Huynh trưởng, bữa tiệc mùa hạ này là do Công chúa Vân Dương tổ chức đúng không? Phải chăng huynh được Công chúa Văn Dương mời đến?”

Huynh trưởng đưa mắt liếc nhìn thiệp mời của tôi một chút, nói: “Công chúa Văn Dương và Thái tử điện hạ đều là do Phần Nguyên Hoàng Hậu sinh thành, tình cảm rất tốt, Công chúa Văn Dương mời hay Thái tử mời kỳ thực không có gì khác nhau.”

Tôi ghé lại gần, tò mò hỏi: “Huynh trưởng, Thái tử điện hạ thực sự là một người háo nam sắc ư?”

Huynh trưởng nói: “Những lời này muội nói trước mặt ta thì được nhưng nhớ là đừng có nói trước mặt người khác đấy.”

Tôi ra sức gật đầu thật mạnh: “A Uyển biết mà, huynh trưởng mau nói đi!”

Huynh trưởng hạ thấp giọng nói: “Nói ra thì Thái tử và muội khá giống nhau đấy.”

“Giống nhau? Tức là sao?”

“Thái tử từ nhỏ đã thường xuyên nằm mơ thấy cùng một giấc mơ. Liễu Không đại sư ở chùa Bảo Ân từng xem mệnh cho Thái Tử, nói rằng

https://thuviensach.vn

chờ sau khi Thái tử gặp được người trong số mệnh của mình thì giấc mơ đó sẽ không đeo bám Thái tử nữa.”

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Dịch Phong là người trong số mệnh của Thái tử ư?”

Huynh trưởng đáp: “Có thể là vậy, cũng có thể không phải vậy.”

“Ôi, huynh trưởng đừng đánh đố muội nữa.”

Huynh trưởng nói với giọng hết cách: “Chuyện của Thái tử điện hạ ta cũng chỉ biết được chừng ấy thôi.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 3-2: Thái tử (tiếp)

Tôi lại tò mò hỏi tiếp: “Vậy Thái tử đã từng đụng đến Dịch Phong chưa?”

Huynh trưởng cốc đầu tôi một cái, mắng: “Những lời này mà muội cũng dám nói ra ngoài miệng à, nếu để cha nghe thấy, cha nhất định sẽ lột da muội đấy.” Rồi huynh trưởng lại cười, nói tiếp: “Có điều chuyện này muội hỏi đúng người rồi. Tuy Thái tử điện hạ đã bao trọn Dịch Phong mấy tháng nhưng lại chưa từng đụng đến y, cùng lắm chỉ mới bá vai bá cổ mà thôi.”

Tôi đưa ta mân mê cằm, trầm ngâm nói: “Đúng là lạ thật, muội cứ ngỡ rằng…”

Huynh trưởng lại cốc đầu tôi thêm cái nữa: “Ngỡ rằng cái gì? Sau này những lời như thế muội cố mà giữ im trong bụng đừng nói ra. Hoàng cung là nơi người ăn thịt người, không giống vương phủ của chúng ta đâu.”

Tôi trề môi ấm ức nói: “Huynh trưởng, huynh mà còn cốc nữa, A Uyển sẽ biến thành một cô nương ngốc nghếch đấy.”

Huynh trưởng tới lúc này mới đổi cốc thành xoa, nói: “Tóm lại, sau khi vào cung muội bớt nói linh tinh đi, nhớ chú ý quan sát tình hình xung quanh.”

Tôi đưa mắt liếc huynh trưởng: “Huynh trưởng, muội còn đang đợi huynh kiếm đại tẩu về cho muội đấy, nhớ đừng làm bậy với Thái tử.”

https://thuviensach.vn

Lại một cái cốc thật mạnh nữa giáng xuống đầu tôi, khiến tôi đau đến chảy nước mắt.

Sau khi đi qua cửa Nam trong cung, xe ngựa liền không thể đi tiếp nữa. Tôi và huynh trưởng cùng xuống xe đi bộ về phía ngự hoa viên - nơi tổ chức tiệc mùa hạ. Đường đi khá dài, có điều trên đường có huynh trưởng trò chuyện cùng nên tôi cũng không cảm thấy buồn chán lắm.

Đột nhiên, từ phía đằng xa có những tiếng lộc cộc vang lại. Huynh trưởng kéo tôi tránh sang một bên, thấp giọng nói: “Là xe ngựa của tam Hoàng tử đấy.”

Quãng thời gian trước, tôi đã giao du với không ít nữ tử quyền quý, do đó cũng đại khái nắm được quy củ trong cung. Phàm là người vào cung, sau khi đi qua cửa Nam thì không được sử dụng xe ngựa nữa. Tất nhiên cũng có ngoại lệ, chẳng hạn như Thái tử, chẳng hạn như Công chúa Văn Dương rất được Hoàng đế sủng ái, lại như tam Hoàng tử khí thế đang thịnh.

Tôi còn chưa được gặp tam Hoàng tử bao giờ, chỉ biết rằng tam Hoàng tử chính là do Hoàng quý phi đang đắc sủng nhất hiện nay sinh ra.

Khi xe ngựa đi ngang qua, tôi lén ngước mắt nhìn, vừa khéo lúc này rèm xe ngựa bị một cơn gió cuốn lên, thế là một khuôn mặt rất mực tuấn tú liền lọt vào tầm mắt tôi, nhưng rất nhanh sau đó đã trôi đi mất. Khi sắp tới ngự hoa viên, huynh trưởng lại cẩn thận dặn dò tôi thêm lần nữa: “A Uyển, muội phải nhớ lấy một điều, đó là trong cung không có người tốt, ai cũng đều thâm sâu khó lường.”

Tôi gật đầu.

Huynh trưởng lo lắng nói tiếp: “Thái tử điện hạ đích thân mời muội tham gia bữa tiệc này, ta đã nghĩ mãi nhưng vẫn không đoán được ý của Thái tử, đợi lát nữa tới ngự hoa viên muội nhớ phải tùy cơ ứng biến đấy.”

https://thuviensach.vn

Tôi lại gật đầu lần nữa, sau đó ngó khắp bốn phía xung quanh, khi thu ánh mắt về thì thấy huynh trưởng đang cau mày lại vẻ không vui: “A Uyển, vừa rồi muội có nghe ta nói không đấy?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Muội nghe rồi mà, nghe rồi mà, có điều… con người có ba cái gấp không nhịn được, nhà xí trong cung nằm ở đâu vậy ạ?”

Huynh trưởng ngẩn ra, tôi liền nói lại lần nữa: “Huynh trưởng, A Uyển muốn vào nhà xí.”

Huynh trưởng rốt cuộc đã hiểu được là tôi muốn nói gì, bèn chỉ tay về phía đông. “Đi thẳng, rẽ phải, đi thẳng, rẽ trái, bên đó có nhà xí.”

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Huynh trưởng, huynh đi trước đi, muội biết đường rồi.”

Huynh trưởng đường như còn chưa yên tâm về tôi, nhưng một vị cô nương đi nhà xí, huynh ấy đi theo làm gì chứ? Tôi đẩy huynh trưởng mấy cái, huynh trưởng không cự lại được tôi, đành tới ngự hoa viên trước. Lúc này tuy đã về đêm nhưng trong cung đèn treo khắp nơi, sáng như ban ngày, dựa theo chỉ dẫn của huynh trưởng tôi rất nhanh đã tìm được nhà xí.

Khi tôi từ trong nhà xí đi ra, giữa khu rừng phía không xa bỗng thoáng qua một bóng trắng, vừa hay lại bị tôi nhìn thấy. Tuy rằng cái bóng đó lướt qua rất nhanh, chỉ sau nháy mắt đã biến mất nhưng tôi vẫn có thể nhận ra được đó là ai.

Tôi và Dịch Phong quen nhau đã năm năm, dù y có biến thành tro tôi cũng nhận ngay ra được. Có điều vào lúc này, tại sao Dịch Phong lại xuất hiện trong cung chứ? Lẽ nào Tư Mã Cẩn Du đã đưa y tới đây?

Tôi chẳng kịp nghĩ nhiều, đôi chân đã tự động bám theo y. Tạm chưa xét tới việc là ai đưa y vào cung, nhưng trong cung quy củ sâm nghiêm, Dịch Phong dù được Thái tử sủng ái nhưng nếu bị người ta bắt được thì

https://thuviensach.vn

cũng khó tránh khỏi phải chịu khổ. Tôi bây giờ đã nhìn thấy y rồi, đương nhiên không thể bỏ mặc y mà không giúp đỡ.

May mà thời gian vừa qua tôi luôn chăm chỉ rèn luyện theo sự chỉ đạo của Thẩm Hành, nên tốc độ đi lại đã nhanh hơn nhiều. Trong rừng cây cối rậm rạp, vô số cành cây chĩa ra thoạt nhìn cứ như yêu quái chờ ăn thịt người, tôi đi mà không khỏi lòng thầm thắc thỏm. Ước chừng một khắc sau, tôi rốt cuộc đã nhìn rõ bóng dáng Dịch Phong, chỉ thấy y vẫn ăn mặc như thường ngày, nhưng lại đi rất vội vã, chẳng rõ là định đi đâu.

Tôi vừa định lên tiếng gọi Dịch Phong lại thì bỗng thấy phía trước có một kẻ ăn mặc theo lối thái giám bước ra, cung kính hô lên một tiếng: “Dịch Phong công tử!”

Tôi hơi sững người, lập tức nín thở nấp vào sau một gốc cây. Chỉ nghe gã thái giám đó nói tiếp: “Mời công tử đi theo ta, điện hạ đã chờ công tử rất lâu rồi.”

Tôi lén lút thò nửa cái đầu ra, thấy Dịch Phong và gã thái giám kia đã đi ra khỏi khu rừng. Tôi thầm biết lúc này lựa chọn chính xác nhất của mình là coi như không nhìn thấy gì, xoay người bỏ đi luôn, nhưng tôi rốt cuộc vẫn không nhịn được mà bám theo, cuối cùng nhìn thấy Dịch Phong và gã thái giám kia đi vào trong một tòa cung điện, thế là đành dừng chân lại.

Tôi nhìn trái ngó phải một hồi, phát hiện mình đã lạc đường mất rồi.

Vừa may lúc này có một cung nữ tay cầm đèn lồng đi ngang qua, tôi như vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng kéo thị lại hỏi: “Muốn tới ngự hoa viên phải đi như thế nào vậy?”

Cung nữ đó nhìn tôi vẻ cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Tôi bất giác giật mình bừng tỉnh, vội trưng ra ngọc bài đeo bên hông. Cung nữ đó xem qua một chút, vẻ cảnh giác trên mặt bớt đi phần nào, kế đó liền khom người hành lễ và chỉ đường cho tôi. Tôi ngấm ngầm ghi nhớ vào đầu, sau đó lại làm bộ vô ý hỏi: “Đó là nơi nào vậy?” Vừa nói tôi vừa chỉ tay vào tòa cung điện mà Dịch Phong và gã thái giám kia vừa mới đi vào.

Cung nữ đó ngoan ngoãn đáp: “Bẩm Quận chúa, đó là cung điện mà tam Hoàng tử điện hạ từng ở khi xưa.”

Khi tôi tới ngự hoa viên thì đã trễ mất nguyên một khắc, mọi người về cơ bản đều đã có mặt đông đủ. Tôi vốn định ngấm ngầm lẻn vào trong nhưng nhìn tình hình này thì xem ra không thể rồi. Tôi đưa ra thiệp mời, gã thái giám đứng ở cửa xem qua một chút rồi bèn cao giọng hô vang: “Bình Nguyệt Quận chúa tới…”

Thế là, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, tôi nở một nụ cười gượng gạo bước vào bên trong.

Ngồi trên ghế đầu là Tư Mã Cẩn Du và Công chúa Văn Dương, những người khác thì chia ra ngồi ở hai bên, nam ở bên trái, nữ ở bên phải. Khóe mắt tôi liếc qua một chút, thấy huynh trưởng ngồi ở vị trí thứ hai bên trái, vị trí đầu tiên vẫn còn bỏ trống. Hoàng đế Thiên Long triều rất kém về bề con cái, chỉ có ba vị hoàng tử, hai vị công chúa, trong đó nhị Hoàng tử lại qua đời sớm, cho nên vị trí đầu tiên kia có lẽ là thuộc về tam Hoàng tử.

Tôi có chút thấp thỏm bước lên phía trước hành lễ với Tư Mã Cẩn Du và công chúa Văn Dương, may mà hai người bọn họ đều không làm khó tôi, cũng không hỏi tại sao tôi lại đến muộn như vậy. Tôi như buông được một tảng đá lớn trong lòng, đưa mắt ngó qua bên phải, thấy bên cạnh Công chúa Vinh Hoa có một chỗ trống.

Trong đám thiệp mời nhiều không kể xiết trước đây, có một chiếc là của Công chúa Vinh Hoa. Công chúa Vinh Hoa tính tình hòa nhã, trò

https://thuviensach.vn

chuyện với tôi rất vui vẻ. Khi tôi đưa mắt nhìn qua, Công chúa Vinh Hoa cũng nở một nụ cười nhìn lại tôi.

Sau khi tôi ngồi xuống bên cạnh Công chúa Vinh Hoa, ánh mắt thoáng mang vẻ lo âu của huynh trưởng liền liếc tới, tôi khẽ mỉm cười tỏ ý mình không sao. Bữa tiệc mãi vẫn chưa bắt đầu, tôi đoán là vì còn phải chờ tam Hoàng tử.

Ngồi bên phải tôi là một khuôn mặt xa lạ. Khi tôi và Công chúa Vinh Hoa trò chuyện, cô ta đột nhiên đứng dậy, thoáng mang vẻ e thẹn nói: “Linh Chiêu gần đây mới luyện được một khúc đàn, xin được tự bêu cái xấu để trợ hứng cho chư vị.”

Công chúa Văn Dương vỗ tay tán thưởng: “Hay lắm!”

Công chúa Vinh Hoa khẽ nói với tôi: “Linh Chiêu là thiên kim của Thượng thư bộ Công, cô nàng khá ngưỡng mộ đại hoàng huynh đấy.”

Tôi giật mình bừng tỉnh, thì ra cô nàng này muốn khoe tài trước mặt Tư Mã Cẩn Du. Tôi đưa mắt ngó qua phía hắn, không khéo làm sao lại bắt gặp ngay ánh mắt của hắn đang nhìn lại. Nếu là người khác, tôi nhất định sẽ trừng mắt nhìn cho hắn chết khiếp luôn, có điều Thái tử rõ ràng không thuộc phạm trù đó, sợ là tôi còn chưa kịp làm cho hắn chết khiếp thì bản thân đã chết trước rồi.

Tôi hơi chột dạ thu ánh mắt về.

Tôi đột nhiên nhớ tới Dịch Phong, Dịch Phong tới cung điện mà tam Hoàng tử từng ở khi xưa làm gì nhỉ? Lẽ nào bây giờ Thái tử với tam Hoàng tử ngoài tranh ngôi báu ra còn muốn tranh cả Dịch Phong nữa? Tôi thực sự không sao hiểu nổi, đành chờ sau khi về phủ thì hỏi Thẩm Hành thôi.

Linh Chiêu đã bắt đầu gảy đàn, tiếng đàn nghe không tệ, có điều còn kém Dịch Phong xa. Sau nhiều năm nghe Dịch Phong gảy đàn, trên đời này

https://thuviensach.vn

đã chẳng còn bao nhiêu khúc nhạc có thể lọt vào tai tôi được nữa. Tôi nghe mà chẳng có bao nhiêu hứng thú, ánh mắt lờ đờ liếc khắp xung quanh.

Sau khi Linh Chiêu đàn xong, tôi lại bắt gặp ánh mắt của Tư Mã Cẩn Du lần nữa, thế là đành chột dạ cúi đầu nhấm nháp rượu hoa quả trên bàn. Công chúa Vinh Hoa ghé lại gần, nở nụ cười ám muội, nói: “Xem ra Linh Chiêu dù đàn hay đến mấy thì cũng chẳng so được với muội ngồi yên một chỗ ở đây.”

Tôi không hiểu ý của Công chúa Vinh Hoa lắm, bèn hỏi: “Cái gì cơ?”

Cô nàng che miệng cười nói: “Còn giả bộ nữa, đại hoàng huynh của ta đã nhìn muội mấy lần rồi. Trong các bữa tiệc mùa hạ trước đây, đại hoàng huynh chẳng khi nào như vậy đâu.”

Sau khi quay lại chỗ ngồi, Linh Chiêu hậm hực trừng mắt nhìn tôi.

Bổn Quận chúa muốn khóc mà không ra nước mắt, thật oan cho tôi quá mà.

Một tuần hương sau, tam Hoàng tử rốt cuộc đã chịu tới, bữa tiệc mùa hạ chính thức bắt đầu. Sự xem trọng của Tư Mã Cẩn Du khiến tôi không kìm được thầm thấp thỏm bất an, tôi gần như không ngừng đếm ngược thời gian mong bữa tiệc này sớm kết thúc.

Khi rượu được ba tuần, Linh Chiêu bên cạnh tôi chợt nói: “Nghe nói Bình Nguyệt Quận chúa cũng giỏi gảy đàn, một khúc Lạc nhạn bình sa nức tiếng bốn phương, chẳng hay đêm nay Linh Chiêu có phúc được nghe không vậy?”

Tôi nhổ vào! Ai bảo với cô là bổn Quận chúa giỏi gảy đàn chứ? Nói cứ như thật vậy! Bổn Quận chúa chỉ giỏi nghe Dịch Phong gảy đàn thôi! Tôi đúng là oan chết đi mất, ánh mắt của Thái tử không ngờ lại mang tới cho tôi một chuyện rắc rối thế này.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này huynh trưởng chợt đứng dậy, cất giọng điềm đạm nói: “Xá muội cầm nghệ tầm thường, thực chẳng xứng khoe ra ở đây, bằng không chỉ e sẽ làm bẩn tai các vị điện hạ mất.”

Công chúa Văn Dương cười nói: “Mỗi người tới tam gia bữa tiệc mùa hạ này đều đã từng trổ tài, hôm nay Bình Nguyệt lần đầu tới đây, nếu không thể hiện ra ngón nghề gì đó thì khó mà làm mọi người phục được. Hơn nữa trong bữa tiệc thế này, gảy đàn chỉ là để trợ hứng mà thôi, mọi người đều cùng bối phận với nhau cả, sẽ không có ai xét nét gì đâu.”

Huynh trưởng dường như còn muốn nói gì đó, nhưng tôi không muốn huynh ấy phải khó xử, bèn đứng dậy nói: “Bình Nguyệt sẵn lòng trợ hứng cho chư vị.”

Mười sáu năm qua tôi sống trong vương phủ cơ hồ đều là được chăng hay chớ, cầm kỳ thi họa đều đã từng học, dù rằng không tinh thông lắm. Nhớ khi xưa học đàn tôi kỳ thực không thấy khó khăn gì cả, chỉ là tính tôi lười nhác, cho nên không sao nhớ nổi Cung Thương Giốc Chủy Vũ[1].

[1] Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ là năm âm trong cổ nhạc Trung Hoa, lần lượt tương đương với năm âm Fa, Sol, La, Do, Re trong ân nhạc hiện đại.

Tính ra cũng đã mấy năm rồi tôi chưa đụng vào ngũ huyền cầm, chẳng rõ bây giờ trình độ ra sao rồi nữa.

Tôi ngồi nghiêm trang trước chiếc ngũ huyền cầm, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn lên người tôi. Tư Mã Cẩn Du uể oải đưa tay chống cằm, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại, tay trái mân mê một khối ngọc tỳ hưu.

Tôi thực sự chẳng rõ mình còn nhớ được khúc nhạc nào, mà bây giờ tôi đã như tên nằm trên dây cung không thể không bắn.

https://thuviensach.vn

Tôi nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, bàn tay khẽ lướt, những tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Khúc nhạc tôi gảy chẳng hề nổi tiếng, chỉ là làn điệu này tôi thường xuyên nghe thấy trong giấc mộng, vì nghe đã nhiều, thành ra mới nhớ được.

Tôi biết cầm nghệ của mình chẳng hề cao siêu, khúc nhạc được gảy cũng rất bình thường, chẳng thể làm ai chấn động, nhưng cũng quyết không đến nỗi bị người ta chê cười. Trong thế cục còn chưa rõ ràng như hiện nay, có thể giữ được cái sự trung dung ấy chính là điều tốt nhất.

Khi khúc nhạc sắp kết thúc, một tiếng "lạch cạch" đột ngột vang lên. Tôi bất giác cả kinh nhưng lại vẫn chẳng hề bối rối, ngón tay lướt đi trên dây đàn, khúc nhạc rốt cuộc đã kết thúc một cách thuận lợi.

Tôi ngước mắt nhìn về phía Công chúa Văn Dương và Tư Mã Cẩn Du.

Công chúa Văn Dương thì chẳng tỏ vẻ gì, nhưng Tư Mã Cẩn Du lúc này lại đang nhìn tôi chăm chú. Khác với ánh mắt hờ hững dửng dưng vừa rồi, lần này trong mắt hắn rõ ràng lộ ra mấy tia chấn động khó mà dùng lời miêu tả, còn khối ngọc tỳ hưu kia thì chẳng biết đã rơi xuống đất tự lúc nào, chắc hẳn tiếng "lạch cạch" khi nãy chính là từ đó mà ra.

Tôi thoáng có chút ngạc nhiên, nhưng cũng tự biết mình, cầm nghệ của tôi chỉ thuộc vào loại nhàng nhàng không hay không dở, tuyệt đối không thể khiến người ta có ánh mắt chấn động như thế được.

Tam Hoàng tử nhìn tôi chăm chú, như thể muốn quan sát xem tôi có chỗ nào đặc biệt.

Tôi lại càng thấp thỏm hơn, không rõ mình rốt cuộc đã phạm vào chỗ cấm kỵ nào của Tư Mã Cẩn Du nữa.

Sau khi tôi gảy đàn xong, không còn người nào đến làm khó tôi nữa, có điều Linh Chiêu rõ ràng lại càng căm tức tôi hơn. Tôi không có tâm

https://thuviensach.vn

trạng đâu mà để ý tới cô nàng, trong lòng chỉ nghĩ về ánh mắt vừa rồi của Tư Mã Cẩn Du. Nhưng may mà Tư Mã Cẩn Du không tới gây thêm phiền phức gì cho tôi, còn sớm rời khỏi bữa tiệc.

Tôi bất giác thở phào một hơi.

Khi bữa tiệc kết thúc, huynh trưởng bị các đồng liêu giữ lại uống rượu chuyện trò, thế là tôi bèn một mình về phủ. Khi sắp tới vương phủ, tôi sai phu xe ngoặt sang một hướng khác, sau đó cho xe đi thẳng một mạch tới chỗ cách Tần lâu Sở quán chừng trăm bước chân thì mới dừng lại.

Tôi nói với phu xe rằng thiên kim của Thượng thư bộ Công có hẹn với tôi, tôi cần đi gặp cô ta một chút, một tuần hương sau sẽ quay trở lại.

Khi tôi đi vào trong Tần lâu Sở quán, tú bà tinh mắt nhận ra tôi ngay, nhưng lại không ho he tiếng nào, mắt nhắm mắt mở làm bộ như không thấy gì. Cũng chỉ có những lúc thế này tôi mới cảm nhận được chỗ tốt của quyền thế, chắc thời gian vừa rồi Tư Mã Cẩn Du ức hiếp tôi cũng là vì cái cảm giác này.

Tôi lén la lén lút lẻn vào trong Nghênh Phong các.

Dịch Phong lúc này đã thay quần áo, đang tựa mình bên cửa sổ ngắm trăng, vầng trăng tịch mịch nhưng bóng lưng y còn tịch mịch hơn mấy phần. Tôi đã đi nhẹ hết mức có thể nhưng Dịch Phong vẫn phát hiện ra sự tồn tại của tôi dù chưa từng quay đầu lại. Chỉ nghe y hờ hững nói: “Quận chúa đúng là có nhã hứng, đã sắp nửa đêm rồi mà vẫn còn tới chỗ ta.”

Tôi đưa tay sờ mũi, hỏi: “Sao ngươi lại biết người tới là ta?”

“Ngoài Quận chúa ra, còn người nào khác có thể lẳng lặng đi vào trong Nghênh Phong các của ta như thế?” Dịch Phong ngoảnh đầu lại, ánh mắt vẫn nguyên vẻ lạnh lùng như những năm qua. “Lẽ nào Quận chúa cho rằng Nghênh Phong các không có ai canh giữ? A Tần và A Khánh đều là

https://thuviensach.vn

cao thủ võ lâm, mỗi lần Quận chúa tới gần Nghênh Phong các này của ta chưa đầy trăm bước chân là bọn họ lại lẳng lặng tránh đi.”

Tôi lại gần thêm một chút, phát hiện trên người Dịch Phong ngoài hương tùng la ra còn có mùi rượu nữa.

“Ngươi vừa uống rượu ư?”

“Đúng thế, thường có lời rằng rượu có thể tiêu sầu nhưng ta đã uống rồi mà nỗi sầu vẫn chưa vơi. Quận chúa, cô nói xem tại sao lại vậy chứ?”

Tôi cau mày lại hỏi: “Phải chăng ngươi có tâm sự?”

Dịch Phong bước lại gần tôi. “Quận chúa đang quan tâm tới ta đó sao?” Rồi y cười tự giễu. “Không, Quận chúa vĩnh viễn không bao giờ quan tâm tới ta, cô chỉ quan tâm xem ta say rồi thì còn có thể gảy đàn cho cô nghe nữa không thôi. Nào nào, muốn nghe đàn ư, ta gảy cho cô nghe là được. Loại tiểu nhân vật như ta vĩnh viễn chỉ là con cờ trong tay các người mà thôi, có thể gảy đàn cho Quận chúa nghe kỳ thực đã là một niềm vinh hạnh của ta rồi.”

Dịch Phong với lấy chiếc cổ cầm, ôm xéo bằng một tay, tựa như đang gảy tỳ và vậy, năm ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn, âm thanh vang ra hỗn tạp, hết sức chói tay. Tôi bước tới giành lấy cây đàn trong tay y, lạnh lùng nói: “Dịch Phong, ngươi say rồi.”

“Ta không say.” Ánh mắt trong veo phẳng lặng hư mặt nước hồ thu, Dịch Phong thấp giọng nói: “Ta chỉ không cam tâm mà thôi.”

Tôi hỏi: “Ngươi không cam tâm cái gì? Nếu ngươi muốn làm quan, Thái tử hoàn toàn có thể giúp ngươi.”

Dịch Phong dường như muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc đã ngậm miệng lại. Rồi y khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Không, cô không hiểu. Cô

https://thuviensach.vn

không hiểu gì hết.” Hơi nhếch khóe môi, y gượng cười nói tiếp: “Kỳ thực không hiểu gì cả mới là điều hay.”

Tôi chẳng hiểu ra làm sao, đêm nay Dịch Phong đúng là kỳ lạ quá chừng. Bỗng nhớ tới chuyện trong cung, tôi bèn hỏi: “Đêm nay ngươi vẫn luôn ở đây ư?”

Dịch Phong hỏi ngược lại: “Nếu không thì Quận chúa nghĩ ta còn có thể đi đâu?”

“Nhưng ngươi…” Nói được một nữa đã nuốt những lời định nói trở về. Dịch Phong rõ ràng là không muốn cho tôi biết việc này, dù tôi có nói ra thì y cũng chẳng thừa nhận. Tôi khẽ thở dài một tiếng, hỏi giọng thăm dò: “Dịch Phong, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Thực ra tôi muốn hỏi là có phải tam Hoàng tử đã uy hiếp gì ngươi không, nhưng lại khó lòng nói thành lời được.

Dịch Phong nhìn tôi chăm chú, nhìn suốt một hồi lâu. Đột nhiên, y đưa tay tới đoạt lại cây đàn từ trong tay tôi, nói: “Quận chúa, để ta đàn cho cô nghe một khúc.” Dứt lời, Dịch Phong thực sự đã đàn một khúc nhạc cho tôi nghe, vẻ lạnh lùng không hề thay đổi, khiến tôi nghe mà không kìm được nỗi thê lương trong lòng.

Khúc nhạc kết thúc, Dịch Phong lại nói: “Để ta thổi cho Quận chúa nghe một khúc nhạc nữa.” Y cầm sáo đưa lên bên môi, tiếng sáo vang lên trong trẻo, bên trong chất chứa vô vàn tâm trạng khó nói hết bằng lời.

Khúc nhạc kết thúc, nhưng Dịch Phong vẫn chẳng chịu dừng, lại thổi thêm một khúc khác cho tôi nghe. Tiếng sáo cứ thế vang lên mãi, tôi cũng chẳng rõ Dịch Phong rốt cuộc đã thổi bao nhiêu khúc nhạc rồi. Mãi tới khi mồm miệng khô khốc, y mới dừng lại, đưa cây sáo về phía tôi bằng hai tay. “Năm năm qua tạ ơn Quận chúa đã chiếu cố, cây sáo này là do Quận chúa

https://thuviensach.vn

tặng ta khi xưa, bây giờ xin vật quy nguyên chủ. Để tỏ lòng cảm kích với Quận chúa, Minh Viễn đời này sẽ không bao giờ đụng vào sáo nữa.”

Tôi im lặng suốt một hồi lâu không nói năng gì.

Dịch Phong thì không hề động đậy, như thể nếu tôi không nhận lại sáo thì y sẽ giữ nguyên tư thế này mãi. Tôi đột nhiên khẽ cười một tiếng, hỏi: “Dịch Phong, ngươi đang đùa với ta đó ư?”

“Minh Viễn không dám đùa với Quận chúa.”

Tôi lại hỏi: “Phải chăng có ai đó đã uy hiếp ngươi?”

“Không có ai uy hiếp Minh Viễn cả.”

Giọng điệu này của Dịch Phong khiến tôi nghe mà nổi cả gân xanh. Tôi không kìm được nổi giận, nói: “Vậy ngươi hãy nói thử xem, tại sao đột nhiên ngươi lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta như thế?”

“Minh Viễn thân phận thấp kém, căn bản không xứng có quan hệ gì với Quận chúa.”

“Ngươi…” Tôi giận đến nỗi chẳng nói nổi thành lời.

Lúc này Dịch Phong lại nói tiếp: “Nếu Quận chúa chỉ vì tiếng đàn của Minh Viễn mà như vậy thì thực sự là không cần thiết, vì bên cạnh Quận chúa có một người cầm nghệ còn ở trên Minh Viễn. Minh Viễn bây giờ đã là người của Thái tử rồi, mong Quận chúa sau này chớ nên tới Nghênh Phong các nữa.”

Dịch Phong tuyệt tình như vậy thực sự là nằm ngoài ý liệu của tôi. Tôi quan sát thần thái của y, thấy y có vẻ rất nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang nói đùa, cũng không có vẻ gì là đang nói năng linh tinh sau

https://thuviensach.vn

khi say rượu. Sau khi suy nghĩ kĩ càng một lát, tôi hỏi lại: “Ngươi dám chắc là mình đang nghiêm túc chứ?”

Dịch Phong gật đầu.

Tôi hỏi: “Vừa rồi ngươi nói bên cạnh ta có một người cầm nghệ còn ở trên ngươi, người đó là ai vậy?”

Dịch Phong đáp: “Mùng Năm tháng Ba, Tây Lăng Vương mở tiệc đón thần y.”

Tôi hơi sững người. “Ngươi muốn nói tới… sư phụ ta?”

Dịch Phong khom người hành lễ với tôi. “Quận chúa, xin được bái biệt tại đây.”

Tôi lại chăm chú nhìn Dịch Phong thêm lần nữa, cuối cùng dứt khoát nói: “Được.”

Sau khi rời khỏi Tần lâu Sở quán, tôi đi tới bên cạnh xe ngựa, phát hiện lúc này không ngờ Đào Chi lại đang ở ngay bên cạnh phu xe. Đào Chi cười tươi rạng rỡ nói với tôi: “Thế tử sau khi về phủ thì thấy Quận chúa chưa về, bèn sai em ra ngoài tìm. Em đoán Quận chúa có lẽ đã đến đây gặp bạn bè, liền ghé qua đây, vừa hay lại nhìn thấy xe ngựa của vương phủ, nên cùng Lưu đại ca ở lại đây chờ Quận chúa.”

Đứa a hoàn này quả nhiên hiểu chuyện, biết tôi tới Tần lâu Sở quán tìm Dịch Phong nhưng vẫn không nói ra trước mặt phu xe, giúp tôi giữ được thể diện.

Tôi cười nói: “Lên xe đi.”

Khi xe ngựa sắp về đến phủ, Đào Chi nhỏ giọng nói với tôi: “Thế tử nói dối Vương gia là Quận chúa đã đi ngủ rồi, lát nữa Quận chúa phải lẻn

https://thuviensach.vn

vào từ cửa sau đấy nhé. Quận chúa, lần sau người mà đi tìm Dịch Phong công tử thì nhớ phải nói trước với bọn em một tiếng, bằng không khi Vương gia hay Vương phi hỏi tới thì bọn em thật chẳng biết phải trả lời thế nào.”

Tôi hờ hững nói: “Sẽ không có lần sau đâu, ta sẽ không bao giờ đi gặp Dịch Phong nữa.”

Đào Chi “a” lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi: “Quận chúa không thích Dịch Phong công tử nữa ư?”

Tôi đáp: “Dịch Phong đoạn tuyệt quan hệ với ta rồi.”

Đào Chi cắn chặt môi hỏi tiếp: “Quận chúa, có phải là Quận chúa đang không vui không?”

“Chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi, một thời gian nữa tự khắc sẽ không còn vấn đề gì cả.”

Đào Chi lại hỏi: “Nhưng Quận chúa đã qua lại với Dịch Phong công tử được năm năm rồi, bây giờ nói thôi là thôi, lẽ nào trong lòng Quận chúa thực không có một chút lưu luyến nào ư?”

Tôi cười nói: “Dịch Phong nói cầm nghệ của sư phụ còn ở trên y nữa.”

Đào Chi không nói gì.

Tôi vén rèm xe ngựa nhìn ra phía ngoài, thấy trời đang tối mịt, mây che khuất trăng nhưng nếu tỉ mỉ nhìn kĩ thì vẫn có thể thấy được mấy con chuốn chuồn đang bay tà tà ngay sát mặt đất.

Trong đêm nay đã xảy ra không ít chuyện, mà chuyện nào hình như cũng đều rắc rối, nếu nối liền tất cả lại thì chẳng khác nào một tấm mạng nhện quấn chặt lấy người ta, khó chịu vô cùng. Tôi tức tối vung đao lên

https://thuviensach.vn

chém một nhát, mạng nhện liền rách tan đi, những chuyện rắc rối cũng theo đó mà biến mất. Còn tôi vẫn là Bình Nguyệt Quận chúa hồn nhiên vô tư, chẳng biết ưu lo là gì.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 4-1: Âm mưu

Nhưng có một số chuyện không phải tôi muốn từ chối là có thể từ chối, chẳng hạn như lời mời của gã khốn Tư Mã Cẩn Du kia. Ngày thứ ba sau khi tiệc mùa hạ kết thúc, Tư Mã Cẩn Du mời tôi tới chùa Bảo Ân nghe Liễu Không đại sư giảng kinh.

Kiểu mời của gã Thái tử điện hạ khốn kiếp này cũng chẳng hay ho gì, lúc này xe ngựa của hắn đã dừng lại ngoài vương phủ, thiếp mời thì được một gã tùy tùng trực tiếp đưa vào. Mẹ tôi thấy xe ngựa của Đông cung Thái tử dừng lại ngay ngoài phủ của Tây Lăng Vương vốn ủng hộ cho tam Hoàng tử thì sợ rằng có chuyện, thế là đành nói với tôi: “A Uyển, vất vả cho con rồi.”

Tôi đưa mắt nhìn sắc trời, thấy đằng chân trời lúc này mây đen đang cuồn cuộn, hiển nhiên là sắp có mưa lớn đến nơi. Tư Mã Cẩn Du mời tôi đến chùa Bảo Ân vào lúc này, thật chẳng rõ là có tâm tư gì nữa? Có điều trong tình cảnh hiện tại, tôi quả thực muốn không đi cũng không được.

Tôi dẫn theo Đào Chi và Lê Tâm ra ngoài cửa phủ.

Xe ngựa của Thái tử quả là xa hoa, tôi còn chưa lại gần thì đã ngửi thấy mùi gỗ trầm hương rồi. Phải biết rằng ở Thiên Long triều này gỗ trầm hương đáng giá ngàn vàng, vậy mà Tư Mã Cẩn Du lại dùng nó để làm xe ngựa, quả là lắm tiền nhiều của.

Không gian trong xe ngựa khá rộng rãi, Tư Mã Cẩn Du lúc này đang nửa ngồi nửa nằm trên chiếc đệm lớn bọc lụa vàng, một tay đỡ má, đôi mắt phượng hẹp dài đang hơi nheo lại, cứ như là vừa tỉnh giấc. Tôi làm bộ như

https://thuviensach.vn

chưa từng nhìn thấy Tư Mã Cẩn Du áo quần xộc xệch, vạt áo trước ngực hơi phanh ra, cũng coi như không hề nhìn thấy làn da trắng ngần động lòng người thoáng ẩn thoáng hiện phía sau đó của hắn. Hơi cụp mắt xuống, tôi khẽ nói: “Bình Nguyệt bái kiến Thái tử điện hạ.”

“Miễn lễ.” Tư Mã Cẩn Du uể oải ngáp một cái, nói: “A Uyển, lại đây.”

Hơ…

Gã Tư Mã Cẩn Du này đúng là không biết khách sáo là gì, từ bao giờ mà hắn đã thân với tôi đến độ có thể gọi thẳng khuê danh của tôi như thế chứ?

Tôi không bước qua chỗ hắn, cất giọng nhẹ nhàng song kiên định: “Thái tử điện hạ gọi thẳng khuê danh của Bình Nguyệt như thế hình như không ổn. Nếu để người khác nghe thấy, Bình Nguyệt sau này biết phải sống thế nào?”

“Ồ? Nàng lo lắng về điều này ư?” Tư Mã Cẩn Du khẽ cười, nói: “Chuyện này thì có gì đáng lo đâu, nếu không biết phải sống thế nào, vậy hãy đi theo ta là được.”

Gã này đúng là xấu xa quá thể! Ai thèm đi theo hắn chứ? Dù có đi theo chó lợn tôi cũng chẳng bao giờ đi theo hắn.

Tôi run giọng nói: “Bình Nguyệt không dám.”

Tư Mã Cẩn Du dường như có chút không vui. “Có cái gì mà không dám? Đám đàn bà con gái các nàng sao cứ thích cả nghĩ như vậy nhỉ? Ta bảo nàng qua đây thì nàng cứ qua là được rồi. Hơn nữa, ta với Văn Chi tình như thủ túc, ta gọi muội muội của y một tiếng A Uyển thì có gì là không được?”

https://thuviensach.vn

Nói vậy thì còn nghe tạm, coi tôi như muội muội thì tôi mới chịu qua chỗ hắn.

Tôi lại khom người hành lễ thêm lần nữa, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Tư Mã Cẩn Du. Trong xe ngựa chỉ có hai người chúng tôi, kỹ thuật đánh xe của phu xe khá tốt, trên đường xe không hề tròng tránh chút nào, có điều xe ngựa cũng vì thế mà quá quên tĩnh, Tư Mã Cẩn Du lại không nói gì, do đó tôi cũng im lặng.

Đột nhiên, Tư Mã Cẩn Du đưa tay với lấy một quả vải rồi bắt đầu bóc, đương khi tôi do dự không biết có nên bóc giúp hắn hay không thì Tư Mã Cẩn Du đã đưa quả vải vừa được bóc xong kia tới bên miệng tôi, sau đó hơi nhướng cặp mắt phượng lên, nói: “Ăn đi.”

“…” Da mặt bất giác run lên lẩy bẩy, tôi cảm thấy quả vải trước mặt chẳng khác nào một khối đá ngàn cân đang đè xuống trái tim tôi.

“Không ăn sao?”

Tôi đáp: “Thái y trong cung từng dặn dò, thân thể Bình Nguyệt không thích hợp ăn vải.”

Tư Mã Cẩn Du dường như có chút không vui, có điều cũng không làm khó tôi, chỉ lẳng lặng bỏ quả vải đó vào trong miệng mình. Khi nhả hạt ra, hắn đột nhiên hỏi: “Khúc nhạc đêm đó nàng học được từ đâu vậy?”

Tôi thành thực trả lời: “Học được từ trong mơ.”

Lời này kỳ thực có chút nhảm nhí, thoạt nghe thì còn khá hoang đường. Tôi vốn định tùy tiện bịa đặt linh tinh để lừa gạt Tư Mã Cẩn Du, nhưng nghĩ đến tính tình xấu xa của hắn, tôi quyết định có sao nói vậy.

Thật hiếm có, lần này không ngờ Tư Mã Cẩn Du lại khẽ mỉm cười với tôi, trong đôi mắt phượng đẹp mê hồn như ngợp đầy những tia nắng mùa

https://thuviensach.vn

xuân ấm áp. “Trùng hợp quá, ta cũng từng nghe thấy khúc nhạc đó trong mơ.”

Chuyện đời khó đoán, chắc hẳn không ai ngờ được có một ngày tôi và Tư Mã Cẩn Du lại đi trò chuyện với nhau về giấc mơ của tôi. Có điều, tự nhiên lại bắt tôi kể về giấc mơ đã đeo bám mình suốt mười sáu năm trời đó, tôi nhất thời khó mà kể hết ra được, vì tôi kỳ thực chỉ lờ mờ nhớ được một số đoạn mà thôi.

Thế là tôi chọn lấy mấy đoạn mà mình có ấn tượng sâu sắc nhất để kể cho Tư Mã Cẩn Du nghe.

Đoạn thứ nhất là nữ tử trong mơ đứng dưới gốc đào chờ phu quân trở về, nhưng mãi tới khi hoa đào rụng, quả đào chín mà người mong chờ vẫn chẳng thấy đâu. Nữ tử đó thần sắc thê lương, bóng dáng tựa người vào gốc đào vô cùng tịch mịch.

Đoạn thứ hai là nữ tử trong mơ hô to “A Uyển đau quá” dưới một bầu trời màu đỏ máu.

Đoạn thứ ba là nữ tử trong mơ gặp sư phụ của nàng khi đang tuổi thiếu nữ xuân thì, sư phụ nàng áo trắng hơn tuyết, phong thái vượt hẳn những cánh hoa đào.

Tư Mã Cẩn Du nghe xong, sắc mặt trở nên khó đoán, chỉ hỏi: “A Uyển trong lời của nàng dùng chữ ‘uyển’[1] nào?”

[1] Trong tiếng Hán có rất nhiều chữ “uyển” và đa phần đều có âm đọc giống nhau, ở đây hai A Uyển ở trong mơ và ngoài thực tất nhiên đều dùng chung một chữ “uyển”.

Tôi phán đoán: “Có thể là chữ ‘uyển’ của tiểu nữ, cũng có thể là một chữ ‘uyển’ khác, điều này tiểu nữ không rõ lắm.” Chắc là vì thời gian ở một mình bên Tư Mã Cẩn Du đã lâu, tôi đâm ra không còn quá sợ hẳn nữa,

https://thuviensach.vn

bèn tò mò hỏi: “Nghe nói Thái tử điện hạ cũng thường xuyên nằm mơ đúng không?”

Tư Mã Cẩn Du đưa mắt liếc tôi. “Ừm, nàng muốn nghe không?”

Tôi lập tức gật đầu như gà con mổ thóc.

Tư Mã Cẩn Du nheo cặp mắt phượng lại. “Có muốn làm Thái tử phi không?”

Tôi cả kinh, tôi biểu đạt ra ý nguyện như vậy từ khi nào chứ? Tôi vội vã lắc đầu, đáp ngay: “Dạ không.”

Tư Mã Cẩn Du khẽ cười một tiếng, trong đôi mắt phượng cũng thấp thoáng nét cười. Tuy bây giờ trời đang âm u, tỉnh thoảng còn có tiếng sấm vang lại, nhưng gã khốn này vừa mới cười, toàn bộ xe ngựa đều lập tức sáng lên, quả đúng là yêu nghiệt.

“Văn Chi chưa nói với nàng ư? Chỉ có Thái tử phi mới được nghe kể về giấc mơ của ta thôi.”

Tôi hoang mang nói: “Huynh trưởng chưa từng nói với Bình Nguyệt điều này.”

Tư Mã Cẩn Du cất giọng hững hờ: “Người không biết thì không có tội, ta không trách nàng. Hôm nay ta đang vui, kể cho nàng nghe cũng không sao.”

Tôi lúc này đâu còn dám nghe nữa, vội vàng chuyển chủ đề ngay: “Chiếc khay đồng đựng vải này đúng là đẹp quá!”

Tư Mã Cẩn Du đưa mắt liếc qua phía chiếc khay đồng mạ vàng có hoa văn hình đám mây đó, thản nhiên nói: “Nếu nàng thích, vậy ta tặng nàng luôn.”

https://thuviensach.vn

Đồ của Thái tử điện hạ há có thể nhận bừa, điều này tôi hiểu rất rõ, bèn đáp ngay: “Đa tạ Thái tử điện hạ, chỉ là quân tử không đoạt vật yêu thích của người khác…”

Tư Mã Cẩn Du cắt ngang lời tôi: “Nàng là quân tử ư?”

Mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, tôi vội sửa lời: “Nữ tử không đoạt vật yêu thích của người khác…”

“Nàng đúng là lạ thật, tặng nàng đồ mà nàng lại không chịu nhận, người khác thì có xin ta cũng không cho ấy chứ.” Tư Mã Cẩ Du lại bóc một quả vải nữa, khi nhả hạt ra thì chợt lộ vẻ giật mình bừng tỉnh. “Cũng đúng, ta không nên tặng nàng những thứ nhạt nhẽo như thế.”

Sau khi bị Tư Mã Cẩn Du quan sát từ trên xuống dưới một lượt, mồ hôi lạnh của tôi lại càng tuôn ra nhiều hơn. Lời của tiền nhân quả không sai, làm bạn với vua như chơi với hổ, loại người bình thường như tôi sao có thể đoán được tâm tư của một gã Hoàng đế tương lai cơ chứ.

Tư Mã Cẩn Du dường như đột nhiên nhớ tới điều gì, thế rồi chẳng hề ngại việc tôi đang có mặt, trực tiếp kéo ngăn ngầm trong xe ngựa ra ngay trước mặt tôi. Tôi bất giác cả kinh, Tư Mã Cẩn Du làm như vậy lẽ nào có ý là đã coi tôi như người của hắn rồi? Tôi rồi đây cũng phải đứng về phe Thái tử giống như huynh trưởng ư?

“Cái này không tệ.”

Trong lòng bàn tay Tư Mã Cẩn Du xuất hiện một cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa, những đường nét điêu khắc cực kỳ tinh tế, phỉ thúy thì trong suốt long lanh, thực bắt mắt vô cùng. Hơn nữa, đây là thứ được lấy ra từ trong ngăn ngầm của một chiếc xe ngựa đóng từ gỗ trầm hương, giá trị ắt hẳn có thể khiến người ta líu lưỡi.

Tư Mã Cẩn Du ngoắc ngoắc tay. “Lại đây.”

https://thuviensach.vn

Tôi cắn răng bước tới. Tư Mã Cẩn Du tháo cây thoa hình hoa ngọc lan trên búi tóc tôi xuống, vung tay lên, ném nó ra ngoài cửa sổ. Tôi mở to hai mắt, chỉ cảm thấy da đầu bỗng nhiên mát rượi, thế rồi Tư Mã Cẩn Du thu tay về, cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa trong tay đã biến mất tự lúc nào chẳng hay.

Tôi vô thức đưa tay lên sờ thử, cơ hồ muốn khóc, gã khốn này không ngờ lại đã thực sự cài cây trâm giá trị liên thành kia lên đầu tôi rồi.

Tư Mã Cẩn Du lộ vẻ hài lòng nói: “Văn Dương và Vinh Hoa quả là có con mắt tinh tường. A Uyển, nàng thấy bổn Thái tử đối xử với nàng tốt chưa, thứ này hai đứa em gái kia đã cầu xin mấy bận mà ta vẫn không cho đấy, còn nàng thì chưa cầu xin mà ta đã cho rồi.” Dứt lời, Tư Mã Cẩn Du nheo mắt lại nói tiếp: “Không được tháo xuống.”

Tôi nghe thấy thế thì trái tim lập tức như bị mây đen phủ kín, ngợp đầy một nỗi u uất khó tả bằng lời. Gã Tư Mã Cẩn Du này nhất định là cố ý, nhất định là cố ý rồi.

Khi chúng tôi tới chúa Bảo Ân, phía chân trời vẫn cuồn cuộn mây đen, một cơn mưa lớn chừng như có thể kéo tới bất cứ lúc nào. Tôi đi theo sau lưng Tư Mã Cẩn Du, cảm thấy đỉnh đầu như bị ngàn cân đè nặng, khiến tôi cơ hồ không thở nổi.

Tôi mới chỉ từng nghe tên Liễu Không đại sư nhưng lại chưa từng gặp mặt lần nào. Ấn tượng của tôi về ông ta chủ yếu chỉ giới hạn trong cuộc trò chuyện giữa mẹ và huynh trưởng mà mình nghe lén được đêm đó, bọn họ nói cái gì mà Thẩm Hành ngay từ khi chưa gặp A Uyển đã nói ra được những lời giống hệt với Liễu Không đại sư.

Tôi nghĩ bụng, vị Liễu Không đại sư này có lẽ là đã từng gặp tôi rồi.

Một tiểu hòa thượng dẫn tôi và Thái tử vào trong phòng giảng kinh. Trong phòng đã có rất nhiều người đang ngồi nhưng vẫn mười phần yên

https://thuviensach.vn

tĩnh, mọi người đều tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe một vị hòa thượng giảng kinh, chắc hẳn người đó chính là Liễu Không đại sư rồi.

Tiểu hòa thượng lẳng lặng đưa chúng tôi tới ngồi tại một góc vắng vẻ. Tư Mã Cẩn Du vốn sống trong nhung lụa đã quen mà không ngờ vẫn chẳng hề để tâm, hoàn toàn không có bộ dạng hách dịch như lúc ở trong xe ngựa, còn ra vẻ như là một tín đồ Phật giáo thành kính, cứ thế ngồi nghiêm trang trên chiếc bồ đoàn.

Tôi thấy vậy thì bèn học theo hắn.

Có điều rất hiển nhiên, tôi sinh ra không phải là để làm tín đồ Phật giáo, Liễu Không đại sư nói cái gì mà nhân quả tuần hoàn, tôi mới nghe được mấy câu thì đã bắt đầu lơ mơ ngủ gật. Đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo trở lại, mọi người trong phòng giảng kinh đã rời đi gần hết, Tư Mã Cẩn Du thì giống như vừa mới được kinh Phật gột rửa, trở nên khác với trước đó rất nhiều, trong ánh mắt nhìn về phía tôi đã bớt đi mấy tia thờ ơ, nhiều thêm mấy phần nghiêm túc.

“Bình Nguyệt, nàng có tin vào cái gọi là nhân kiếp trước, quả kiếp này không?”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi mới cất tiếng trả lời: “Tiểu nữ không tin. Trong kiếp trước bất kể ân oán tình thù có lớn đến cỡ nào thì khi người chết đèn tắt, mọi chuyện cũng coi như kết thúc rồi. Cho dù thực sự có kiếp sau thì tất cả nên bắt đầu lại từ đâu, còn nghĩ tới cái nhân của kiếp trước làm gì nữa? Tuy Phật pháp hay nói tới nhân quả tuần hoàn nhưng tiểu nữ vẫn cho rằng kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, hai con người ở hai kiếp dù có là một thì cũng không phải là cùng một người.”

“Nếu sau khi luân hồi mà một người vẫn còn ký ức của kiếp trước thì sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Hãy quên hết đi! Đã có một kiếp sống mới rồi thì đừng nên để tâm tới những mối dây dưa trong kiếp sống cũ nữa!”

Tư Mã Cẩn Du dường như đang suy nghĩ về lời của tôi, suốt một hồi lâu chẳng nói năng gì. Đúng lúc này giọng nói của Liễu Không đại sư đột ngột vang lên: “A Di Đà Phật, nữ thí chủ quả là một người thông suốt.”

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy Liễu Không đại sư tay cầm tràng hạt, đang đứng sau lưng mình.

Tư Mã Cẩn Du lập tức đứng dậy, thân là Thái tử mà vẫn hơi khom người hành lễ với Liễu Không đại sư. Mãi tới lúc này tôi mới nhớ ra Phật giáo đang cực kỳ hưng thịnh ở Thiên Long triều, đã liên tiếp có mấy vị quân vương đều là tín đồ Phật giáo.

Thế là tôi tức thì khom người thật sâu kính cẩn hành lễ.

Tư Mã Cẩn Du chợt hỏi: “Đại sư, nàng ấy có phải là nhân của con trong kiếp trước không?”

Tôi hơi ngẩn ra, Tư Mã Cẩn Du có ý gì vậy? Lẽ nào hắn cho rằng tôi với hắn giống nhau ở chỗ đều bị một giấc mơ quấn lấy bao năm thì kiếp trước có dây dưa gì với nhau ư? Điều này thực là có chút hoang đường. Nhưng vẻ mặt của Tư Mã Cẩn Du lúc này rõ ràng rất nghiêm túc, tôi thực sự không thể tìm ra một tia đùa cợt nào trên đó cả.

Liễu Không đại sư tay lần tràng hạt, chậm rãi nói: “A Di Đà Phật, kiếp trước kiếp này nhân quả tuần hoàn đều là thuận theo đạo trời, sắc tức thị không không tức thị sắc, phải hay không phải rồi sẽ có một ngày thí chủ tự mình nghĩ thông suốt được thôi.”

Tôi hỏi: “Hồi con còn nhỏ có phải đại sư từng gặp con rồi không?”

https://thuviensach.vn

Liễu Không đại sư không trả lời tôi, chỉ nói: “Nữ thí chủ không bị tình làm vướng bận, không bị tình làm mê muội, kỳ thực là có nguyên nhân bên trong cả đấy.”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Nguyên nhân gì vậy?”

Liễu Không đại sư nói: “Thời cơ còn chưa tới, thiên cơ không thể tiết lộ. A Di Đà Phật, nhân kiếp trước quả kiếp này, rồi đến một ngày nữ thí chủ sẽ tự hiểu được thôi.”

Tôi nhủ thầm: Lời này nói rồi mà chẳng khác nào chưa nói vậy. Ngoài miệng thì lại nói: “Người xuất gia không nói dối, lời này của đại sư là thật ư?”

Liễu Không đại sư gật đầu.

Tôi cố chấp hỏi: “Hồi con còn nhỏ có phải đại sư từng gặp con rồi không?”

“A Di Đà Phật, phải.”

Tôi lại hỏi tiếp: “Đại sư đã nói gì với mẹ con vậy?” Hơi dừng một chút, tôi nói thêm: “Đại sư đừng nói cái gì mà thiên cơ không thể tiết lộ đấy nhé!”

Tư Mã Cẩn Du có chút không vui, cất tiếng trách cứ tôi: “Bình Nguyệt, sao nàng có thể ăn nói với Liễu Không đại sư như thế được?”

Liễu Không đại sư lại “A Di Đà Phật” thêm lần nữa, sau đó nói: “Không sao, không sao, người xuất gia quả thực không nói dối, nhưng người xuất gia cũng cần giữ chữ tín mới được.”

Xem ra mẹ quả thực đã nhờ Liễu Không đại sư giữ bí mật, có điều Liễu Không đại sư rốt cuộc đã nói những gì mà lại có thể khiến mẹ căng

https://thuviensach.vn

thẳng đến mức ấy nhỉ? Trong đầu lóe lên ánh linh quang, tôi nhủ thầm chuyện này ắt là có liên quan tới giấc mơ đã đeo bám tôi trong suốt mười sáu năm qua.

Lẽ nào A Uyển trong mơ chính là kiếp trước của tôi? Còn vị sư phụ trong mơ kia thì chính là Tư Mã Cẩn Du?

Suy đoán này quả thực đã làm tôi sợ giật nảy mình, bất kể thế nào tôi cũng không thể cho rằng nam tử áo trắng hơn tuyết trong mơ và vị Thái tử yêu nghiệt trước mắt là cùng một người, bọn họ… thực sự khác nhau quá xa.

Đột nhiên, một tia chớp bừng lên sáng lòa, từ nơi chân trời không ngừng vang lên những tiếng sấm nổ đì đùng, sau đó mưa tuôn xuống rào rào như thác đổ. Nhìn ra bên ngoài, lúc này trời đất đã bị màn mưa che phủ, chỉ còn có thể lờ mờ thấy được mấy ngọn núi phía xa.

Tôi bấc giác sững người, trong lòng thầm kêu hỏng bét. Cơn mưa này ít nhất cũng phải rơi mấy canh giờ, mà lỡ như đến đêm nó vẫn chưa chịu tạnh, lẽ nào tôi thực sự phải ở lại trong chùa Bảo Ân này một đêm với gã Tư Mã Cẩn Du kia ư?

Liễu Không đại sư chợt nói: “Nhà chùa đã chuẩn bị sẵn thiền phòng, mời hai vị thí chủ.”

Tôi buông tiếng thở dài rồi đành đi theo Liễu Không đại sư. May mà Liễu Không đại sư còn để cho tôi và Tư Mã Cẩn Du ở trong hai gian thiền phòng riêng biệt. Tôi ngồi trên chiếc ghế trúc, tay chống cằm nhìn màn mưa bên ngoài, trong lòng buồn phiền khôn tả.

Lê Tâm rót cho tôi một chén trà nóng, ân cần nói: “Quận chúa, người mau uống chút trà đi, cẩn thận kẻo lại cảm lạnh đấy.”

https://thuviensach.vn

Đào Chi thì lại lộ vẻ âu lo trùng trùng nói: “Quận chúa, có phải người sắp trở thành Thái tử phi rồi không?”

Tôi phun ngay ngụm trà vừa ngậm vào miệng ra ngoài, trừng mắt nhìn Đào Chi. “Nói bậy cái gì đó.”

“Nhưng… nhưng Thái tử đã tặng trâm cài tóc cho Quận chúa rồi mà. Cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa đó không phải là rất quý giá ư? Bây giờ nó đã ở trên đầu Quận chúa rồi kìa.”

Lê Tâm ngó nhìn đầu tôi, ngạc nhiên bật thốt: “A, hóa ra cây trâm này rất quý giá ư? Ta cứ ngỡ nó chỉ là một cây trâm bình thường thôi cơ đấy.”

Đào Chi nói: “Đồ mà Thái tử tặng thì làm gì có cái gì là bình thường.”

Lê Tâm cười nói: “Vẫn là Đào Chi ngươi thông minh.”

Tôi xua tay nói: “Đừng có nhắc tới Thái tử nữa, bổn Quận chúa không thích nghe. Các ngươi mau nghĩ cách giúp ta rời khỏi chùa Bảo Ân này đi, chứ lỡ như thực sự phải ở lại đây qua đêm, ngày mai ta muốn không trở thành người của Thái tử cũng không được.”

Đào Chi chẳng rõ bưng từ đâu tới một đĩa bánh ngọt, dè dặt hỏi: “Quận chúa, làm Thái tử phi không tốt sao? Chờ Thái tử đăng cơ rồi, người sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ đấy.”

Tôi hậm hực nói: “Không tốt, bổn Quận chúa không ham cái đó.”

Đào Chi nhỏ giọng đáp “vâng” rồi không nhắc gì tới Thái tử nữa. Khi trời sắp tối, tôi không khỏi sốt ruột, hiện giờ mưa vẫn rất to, nếu như miễn cưỡng xuống núi thì chỉ e sẽ vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa lúc này bên phía Tư Mã Cẩn Du vẫn chưa có động tĩnh gì, tôi thực lòng không đoán được suy nghĩ của hắn, chẳng may hắn thực sự muốn ở lại đây qua đêm, vậy thì tôi cũng chẳng thể làm gì hơn được.

https://thuviensach.vn

Tôi càng lúc càng nôn nóng, đến bữa cơm, tôi nhai đồ ăn trong miệng mà cảm thấy nhạt nhẽo chẳng có vị gì. Lê Tâm thấy thế thì bèn nói: “Quận chúa, để em đi nấu thêm vài món khác cho Quận chúa nhé!”

Tôi gật đầu.

Mới ra ngoài chưa được bao lâu Lê Tâm đã lại vội vã quay trở về, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

“Quận… Quận chúa, Thẩm công tử tới rồi.”

Tôi vội vàng hỏi: “Sư phụ ở đâu?”

Lê Tâm thở hồng hộc liên hồi, sau khi ngó quanh bốn phía một lát mới hạ thấp giọng nói: “Vừa rồi em đi ngang qua phòng giảng kinh, phát hiện Thẩm công tử đang đánh cờ với Liễu Không đại sư. Về sau em hỏi một tiểu hòa thượng thì được biết Thẩm công tử vừa mới tới đây chưa lâu.”

Tôi bất giác cả mừng, biết Thẩm Hành tới đây là để cứu mình, nhưng đồng thời lại có chút lo lắng. Vào thời điểm mà chỉ cần là người sáng mắt thì đều biết sắp có mưa to đến nơi, Tư Mã Cẩn Du không ngờ lại đi hẹn tôi tới chùa Bảo Ân, ban đầu tôi còn không đoán được tâm tư của hắn, nhưng bây giờ thì đã lờ mờ hiểu được một số việc rồi.

Tư Mã Cẩn Du dường như đang bày ra một cái bẫy, còn tôi chính là con mồi trong cái bẫy của hắn.

Thiên Long triều dân phong vốn cởi mở, nam tử và nữ tử hẹn gặp riêng nhau chẳng bị ai soi mói hay chỉ trích, do đó tôi mới dám lên xe ngựa của Tư Mã Cẩn Du. Nhưng hẹn gặp riêng nhau chỉ là hẹn gặp riêng nhau mà thôi, bên trong đó không bao gồm việc cô nam quả nữ ở cùng nhau trên núi giữa thời tiết thế này.

https://thuviensach.vn

Nếu tôi thực sự cả đêm không về, người của phe Thái tử nhất định sẽ phao tin đồn rằng Bình Nguyệt Quận chúa và Thái tử đã cùng nghỉ đêm tại chùa Bảo Ân. Bất luận giữa tôi và Tư Mã Cẩn Du đã xảy ra chuyện gì hay chưa, người ngoài ắt sẽ đều nhìn nhận rằng tôi là người của Thái tử. Hiện giờ huynh trưởng đã đứng về phía Thái tử, nếu tôi lại trở thành người của Thái tử nữa, liệu cha có vì hai đứa con của mình mà thay đổi lập trường không đây?

Trong cái bẫy này của Tư Mã Cẩn Du, tôi là mồi nhử, còn cha chính là con mồi.

Hiện giờ tôi đã rơi vào bẫy của Tư Mã Cẩn Du, muốn rời đi chỉ e không phải là việc dễ. Thẩm Hành tuy đã tới đây rồi nhưng Tư Mã Cẩn Du lại cũng đang ở gần đây, người của hắn nhất định là đang theo dõi tôi từng giờ từng khắc, thành ra tôi cũng chưa chắc đã có thể gặp được Thẩm Hành.

Tôi thử bước ra ngoài cửa thiền phòng một bước, thế rồi khi bước thứ hai còn chưa đặt xuống thì quả đúng như dự liệu, tùy tùng của Tư Mã Cẩn Du đã xuất hiện.

“Quận chúa, điện hạ nhà tiểu nhân đã dặn dò rồi, bên ngoài trời đang mưa to gió lớn, thân thể Quận chúa lại không được khỏe, chớ nên để bị nhiễm phong hàn, xin Quận chúa hãy về phòng nghỉ ngơi. Chờ mưa tạnh rồi, điện hạ nhà tiểu nhân sẽ đưa Quận chúa về phủ.”

Tôi không thể lấy cứng chọi cứng với Tư Mã Cẩn Du, nhưng bị người ta chèn ép thế này trong lòng tôi khó tránh khỏi có chút khó chịu. Tôi hơi hất hàm, cất giọng ngang ngược nói: “Lẽ nào bổn Quận chúa đứng đây ngắm cảnh mưa cũng không được sao?”

Gã tùy tùng đó mặt mày hờ hững nói: “Tiểu nhân chỉ vâng theo lời dặn dò của Thái tử điện hạ mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Tức chết tôi mất, Tư Mã Cẩn Du đúng là ỷ thế hiếp người! Chờ sau khi về phủ rồi, tôi nhất định sẽ làm một con búp bê, ghim sinh thần bát tự[1] của Tư Mã Cẩn Du lên, sau đó thì nguyền rủa cho hắn cả đời này đều bị tam Hoàng tử đè đầu cưỡi cổ.

[1] Tức là tám chữ viết về giờ, ngày, tháng, năm sinh của một người theo Thiên can và Địa chi.

Đúng lúc này Đào Chi chợt nói: “Quận chúa, mưa hắt vào rồi, chúng ta cứ nên vào phòng đi thôi.”

Lê Tâm cũng giúp đỡ khuyên nhủ: “Nơi này không phải vương phủ, lỡ như Quận chúa thực sự đổ bệnh thì bây giờ cũng không xuống núi được đâu. Quận chúa, cần phải lấy thân thể làm trọng mới được.”

Trời vốn đang mưa như trút, một cơn gió thổi tới, tức thì những hạt mưa hắt vào làm ướt hết cả tà váy của tôi, ngay đến mặt tôi cũng bị dính nước mưa. Tôi đưa tay áo lên lau mặt một chút, lại trừng mắt nhìn gã tùy tùng của Tư Mã Cẩn Du, sau đó mới quay trở vào trong thiền phòng.

Lê Tâm nhúng khăn vào nước nóng rồi vắt cho thật khô, sau đó cẩn thận lau mặt cho tôi.

Đào Chi dịu giọng khuyên: “Quận chúa, Thẩm công tử đã tới đây rồi, người cứ yên tâm ở trong phòng chờ Thẩm công tử đi.”

Tôi vừa rồi chẳng qua là muốn thăm dò thái độ của Tư Mã Cẩn Du mà thôi, cũng không định rời khỏi thiền phòng. Bây giờ đã thăm dò ra rồi, tôi căn bản chẳng tính làm gì nữa cả.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 4-2: Âm mưu (tiếp)

Chừng nữa tuần trà sau, tôi nghe thấy có tiếng bước chân vang lên, nhưng không hề dừng lại bên ngoài thiền phòng của tôi. Tôi đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy có một tiểu hòa thượng đang đứng trước cửa thiền phòng của Tư Mã Cẩn Du, khẽ gõ cửa ba cái, sau đó nói: “Điện hạ, phương trượng có lời mời.”

Tôi vội vàng đóng cửa sổ lại, một lát sau liền nghe có tiếng mở cửa vang lên, thế rồi mấy loại tiếng bước chân khác biệt càng lúc càng đi xa dần. Cùng lúc ấy, bỗng có người tới gõ cửa thiền phòng của tôi, nói: “Quận chúa, phương trượng có lời mời.”

Tôi cảm thấy ngạc nhiên, tại sao Liễu Không đại sư phải lần lượt mời tôi và Tư Mã Cẩn Du đi gặp mặt như thế? Tôi nghĩ mãi mà không sao hiểu được, nhưng hiếm có cơ hội ra ngoài thế này, tôi đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Lê Tâm mặc áo tơi vào cho tôi, sau đó mới ra mở cửa. Tiểu hòa thượng đứng trước cửa ngó nhìn Lê Tâm và Đào Chi đứng sau lưng tôi, chắp tay khẽ nói: “Phương trượng chỉ mời một mình Quận chúa thôi.”

Tôi hiểu ý, bèn nói với bọn họ: “Đào Chi, Lê Tâm, hai ngươi hãy ở lại đây đi.”

Thế rồi tôi theo sau tiểu hòa thượng đó ra ngoài, nhưng đi được một lúc tôi chợt cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Xung quanh tôi cỏ cây càng lúc càng nhiều, bóng người thì ít dần, tiểu hòa thượng này rõ ràng không phải đang dẫn tôi đi gặp Liễu Không đại sư.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi với giọng cảnh giác: “Không phải là đi gặp Liễu Không đại sư sao? Ta nhớ là phòng của Liễu Không đại sư ở bên đó cơ mà!”

Tiểu hòa thượng đó không đáp lời, tôi lại càng cảm thấy bất an hơn, bèn đưa tay sờ lên búi tóc trên đầu. Nhưng tôi rất nhanh đã đau buồn phát hiện cây trâm bén nhọn duy nhất của mình đã bị Tư Mã Cẩn Du vứt đi mất rồi, còn cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia thì chỉ có cái mẽ ngoài mà thôi, chắc còn chẳng thể đâm rách da người ta được ấy chứ.

Tôi lùi về phía sau mấy bước.

Đột nhiên, tiểu hòa thượng đó xoay người lại, mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm vào tôi. Trong tay chẳng biết đã xuất hiện một con dao tự lúc nào, rồi hắn cười gằn một tiếng lao thẳng về phía tôi. Tôi kêu thét lên một tiếng nhảy tránh qua bên trái, không ngờ lại nhờ thế mà làm cho tiểu hòa thượng kia ra đòn hụt.

Tôi thừa cơ chạy trốn, mà lúc này tôi cũng chẳng còn thời gian đâu để tâm xem nên chạy về hướng nào, chỉ biết cắm đầu bỏ chạy mong có thể thoát khỏi gã tiểu hòa thượng kia.

Tôi trước giờ chưa từng cảm kích Thẩm Hành thế này, nếu không nhờ có bài huấn luyện chạy bộ năm vòng quanh vương phủ của y lúc xưa, chắc giờ này tôi sớm đã mất mạng rồi. Tôi dốc hết sức bình sinh chạy về phía trước, còn gã tiểu hòa thượng kia thì vẫn một mực đuổi theo tôi.

Chẳng biết đã chạy được bao lâu, quang cảnh xung quanh tôi đã thay đổi hẳn, chỉ còn lại toàn cây cối.

Tôi đột nhiên nhớ tới gã tùy tùng mặt mày hờ hững kia của Tư Mã Cẩn Du, thế là bèn căng giọng lên hét lớn: “Ngươi mà còn không ra đây, ta sẽ chết đấy! Bổn Quận chúa mà chết, Thái tử nhà các ngươi dù có trăm cái miệng cũng đừng hòng biện bạch, dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng đừng hòng rửa hết tội!”

https://thuviensach.vn

Tiểu hòa thượng này chắc chắn không phải người của Thái tử, vì Tư Mã Cẩn Du không có lý do gì để giết tôi. Nếu tôi mà chết trong chùa Bảo Ân này, người đáng ngờ nhất không phải ai khác chính là hắn, hắn quyết không bao giờ mạo hiểm như vậy. Vả lại một khi tôi chết, Tư Mã Cẩn Du căn bản chẳng thu được lợi ích gì, ngoài ra, cả đời này hắn cũng đừng mong nhận được sự ủng hộ của cha tôi.

Thử nghĩ mà xem, có ai mà lại đi đứng về phe của kẻ thù giết chết con gái mình chứ?

Quả nhiên, lời của tôi vừa dứt, lập tức có người nhảy ra đánh nhau với tiểu hòa thượng kia. Tôi thở hồng hộc tựa người vào một gốc cây lớn, lúc này mưa to như trút, trên mặt tôi nước chảy xuống không ngừng, chẳng rõ là nước mưa hay mồ hôi, cảnh tượng trước mắt thì vô cùng mờ mịt, trận đánh kia đang diễn ra thế nào tôi căn bản chẳng thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau khi hít sâu một hơi, tôi chẳng buồn quan tâm mình đã nghỉ ngơi đủ chưa, lại tiếp tục co cẳng chạy về phía trước. Tình hình bây giờ có thể nói là chó cắn chó, mặc kệ ai thắng ai thua tôi cũng đều vui mừng cả, mà nếu hai bên cùng chết thì tôi lại càng vui hơn.

Có điều ông trời rõ ràng là muốn hại tôi.

Vừa mới thoát khỏi mãnh thú, tôi đã lại xui xẻo giẫm ngay phải hố bẫy của thợ săn. Chỉ nghe “bịch” một tiếng vang lên, mông tôi tiếp đất, khiến tôi đau đến điếng người. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, thấy cái bẫy này ít nhất cũng phải cao bằng hai người chồng lên nhau, chỉ dựa vào một mình tôi thì đừng hòng trèo ra ngoài được. Hơn nữa bây giờ mưa đang to thế này, dưới hố đã có không ít nước mưa, nếu như cơn mưa này cứ kéo dài suốt cả đêm, có lẽ đến sáng hôm sau tôi đã biến thành con ma chết chìm rồi.

Điều đáng mừng duy nhất là dù bị ngã xuống một cái hố sâu như thế này nhưng tôi chỉ bị đau một chút ở mông thôi, ngoài ra không hề có

https://thuviensach.vn

thương tích gì khác, tay chân đều còn nguyên vẹn. Tôi đưa tay day mông một lát, lại thở dài một tiếng, lòng thầm than khổ.

Bổn quận chúa sợ chết lắm, nếu như được lựa chọn, tôi nhất định sẽ lựa chọn ngoan ngoãn ở bên Tư Mã Cẩn Du một đêm, dù thanh danh bị tổn hại cũng chẳng sao, ít nhất cũng còn tốt hơn là phải làm ma chết chìm. Tôi căng họng hét to: “Cứu tôi với!”

Tiếc rằng lúc này tiếng mưa quá lớn, át hết cả tiếng hét của tôi, tôi thực sự đã tuyệt vọng rồi.

Tôi buồn khổ tựa người vào vách đất.

Áng chừng một tuần hương sau, tôi nghe thấy một âm thanh không thể dễ nghe hơn được nữa vang lên trên đỉnh đầu của mình: “A Uyển?”

Tôi mừng đến rơi nước mắt, trong giọng nói đã mang theo mấy tia nghẹn ngào: “Sư phụ, sư phụ, A Uyển ở dưới này.”

Thẩm Hành nhảy xuống dưới, tôi lập tức nước mắt giàn giụa nhào vào lòng y, nức nở: “Sư phụ mà còn không tới, A Uyển sẽ biến thành con ma chết chìm đấy.”

Thẩm Hành khẽ vỗ lưng tôi an ủi: “A Uyển đừng sợ, sư phụ ở đây.”

Dứt lời y liền ôm lấy eo tôi, mũi bàn chân điểm nhẹ một cái, dễ dàng nhảy ra khỏi cái hố sâu này.

Mưa lúc này vẫn rất to.

Tôi vừa định hỏi Thẩm Hành xem nên về phủ thế nào thì y chợt khom lưng xuống, nói: “A Uyển, lên đây.”

Tôi không chút do dự nhảy ngay lên lưng y. Giờ đây tôi đã mệt lắm rồi, căn bản chẳng còn đủ sức tự mình đi xuống núi. Hai tay tôi quàng qua

https://thuviensach.vn

cổ Thẩm Hành, cho dù cách một lớp áo tơi rất dày nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được thân thể Thẩm Hành lúc này đang rất lạnh.

Toàn thân y đều đã ướt nhẹp, chắc hẳn là đã tìm tôi rất lâu.

Tôi thầm nghĩ, Thẩm Hành đối xử với tôi thật là tốt quá đi mất.

Thẩm Hành không cõng tôi xuống núi, y tìm lấy một hang núi rồi đi vào trong đặt tôi xuống. Sau khi tôi cởi áo tơi ra, Thẩm Hành đã nhóm xong một đống lửa. Vì mưa quá lớn, áo tơi căn bản chẳng có bao nhiêu tác dụng nên lúc này tôi cũng đã bị ướt hết từ trên xuống dưới.

Áo tơi vừa cởi ra, tôi tức thì lạnh đến nỗi không kìm được run lên lẩy bẩy. Tôi vội vàng ghé sát đến bên đống lửa, khuôn mặt lập tức ấm lên nhưng thân thể vẫn lạnh băng như cũ. Tôi muốn cởi chỗ quần áo ướt trên người xuống, nhưng…

Tôi đưa mắt liếc Thẩm Hành, tròng mắt không ngừng đảo qua đảo lại.

Thẩm Hành chợt nói: “A Uyển cởi quần áo ướt trên người xuống đi, cứ mặc mãi như vậy dễ bị cảm lạnh lắm. Ta ra ngoài đi lại một chút.” Tôi biết Thẩm Hành đang lo lắng điều gì, nhưng lúc này toàn thân y cũng đều ướt nhẹp, bộ dạng nào có khác gì tôi, tôi thực sự không đành lòng để y ra ngoài.

Tôi nói: “Con vẫn còn đồ lót ở bên trong nữa, đồ lót thì chưa bị ướt mấy. Huống chi một ngày làm thầy cả đời làm cha, A Uyển coi sư phụ như phụ thân mình vậy, sư phụ không cần phải tránh đi đâu.”

Thân thể Thẩm Hành chợt trở nên cứng đờ, sau đó y không chút do dự bước ngay ra ngoài hang động.

Tôi chớp chớp mắt, căn bản không rõ mình đã nói sai điều gì.

https://thuviensach.vn

Chờ sau khi tôi hong khô xong quần áo, Thẩm Hành đã bắt được một con gà rừng và hái được mấy cái lá chuối mang về. Tôi ngó nhìn sắc mặt y, thấy rất bình thường, không có chỗ nào khác lạ cả, mà ánh mắt nhìn về phía tôi của y còn khá dịu dàng. Chỉ nghe y hỏi: “A Uyển, con đói rồi phải không?”

Tôi khẽ gật đầu.

Thẩm Hành nói: “Con đợi một chút, ta làm gà nướng lá chuối cho con ăn.”

Tôi lại gật đầu lần nữa, từ đầu đến cuối luôn cẩn thận quan sát thần sắc Thẩm Hành. Tôi có cảm giác vừa rồi y đã rất tức giận, bằng không đã chẳng bỏ ra ngoài một cách dứt khoát như vậy. Nhưng bây giờ sắc mặt Thẩm Hành lại có vẻ khá hiền hòa, cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Sư phụ, vừa rồi có phải người đã tức giận không?”

Đôi bàn tay y rõ ràng là đang vặt lông gà nhưng các động tác lại tao nhã rất mực, chẳng khác nào đang gảy đàn cả. Y nghe thấy thế thì bèn ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú, hỏi ngược lại: “A Uyển cảm thấy vi sư rất già sao?”

Tôi nghiêm túc nói: “Sư phụ đang lúc trẻ trung, không hề già chút nào.”

Thẩm Hành nói: “Vậy tại sao A Uyển cứ thường xuyên nói là coi vi sư như phụ thân của mình? Chẳng lẽ vi sư và Vương gia tuổi tác tương đương?”

Ặc… Dù tôi có ngu đần ngốc nghếch đến mấy đi nữa thì lúc này cũng đã nghe ra ý của Thẩm Hành rồi. Tôi nói: “Sư phụ, A Uyển không có ý đó.

https://thuviensach.vn

Sư phụ đâu có giống cha con, căn bản không giống một chút nào.”

Thẩm Hành khẽ mỉm cười. “Ừm.”

Tôi nhủ thầm, xem ra sau này không thể nói ra câu “một ngày làm thầy cả đời làm cha” đó được nữa rồi.

Thẩm Hành quả nhiên lợi hại, trong tình huống không hề có dụng cụ làm bếp hay gia vị gì mà vẫn có thể làm ra một con gà nướng lá chuối ngon đến chừng này. Sau khi tôi đánh chén no nê, Thẩm Hành ân cần đưa tới một bầu nước, dịu dàng nói: “Con uống chút nước đi cho mát họng.”

Tôi uống lấy mấy ngụm nước, trong lòng bất giác thầm cảm khái: Quả đúng là có sư phụ, chuyện gì cũng khỏi cần lo.

Tôi đưa trả bầu nước lại cho Thẩm Hành. “Sư phụ cũng uống đi.”

Trên mặt Thẩm Hành tức thì lộ ra thần sắc thỏa mãn, khiến tôi không kìm được cảm thấy những lời này của mình chẳng kém gì việc dâng lên cho y một mảnh non song gấm vốc vậy. Tỉ mỉ ngẫm lại, con người Thẩm Hành đúng là kỳ lạ quá chừng, rất nhiều lần từng vì những lời nói vô tâm của tôi mà tươi cười rạng rỡ, nhưng cứ mỗi khi tôi dốc hết tâm tư rặn ra mấy lời lấy lòng thì khuôn mặt y lại lập tức lạnh lẽo hẳn đi.

Chẳng lẽ các cao nhân ẩn cư nơi núi rừng đều… cao thâm khó lường như vậy?

Có điều bây giờ chuyện khiến tôi tò mò nhất là Thẩm Hành làm thế nào mà lại tìm được tôi, bèn hỏi: “Sư phụ, sao người lại đột nhiên đến chùa Bảo Ân này đánh cờ với Liễu Không đại sư vậy?”

Thẩm Hành trả lời: “Khi ta về đến vương phủ thì nghe hạ nhân nói con đã lên chùa Bảo Ân với Thái tử rồi, trong lòng liền biết là không hay. Thái tử vốn ôm lòng bất lương, ta đương nhiên không thể để A Uyển trở thành

https://thuviensach.vn

con cờ của Thái tử được. Ta với Liễu Không đại sư trước đây từng có chút giao tình, lần này tới đây chính là để nhờ ông ấy giúp cho một chuyện nhỏ.”

Tôi ngẫm lại mọi chuyện từ đầu đến cuối một lượt, cặp mắt lập tức sáng rực lên. “Liễu Không đại sư mời Thái tử tới gặp chính là theo ý của sư phụ đúng không?”

Thẩm Hành mỉm cười gật đầu.

“Có điều…” Thẩm Hành hơi cau mày lại, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia áy náy. “Ta không ngờ được rằng người của tam Hoàng tử lại nhúng tay vào việc này. Ta ban đầu vốn định thừa dịp Liễu Không đại sư trò chuyện với Thái tử mà đưa con rời khỏi chùa Bảo Ân, chẳng ngờ lại để người của tam Hoàng tử ra tay trước một bước như vậy.”

Tôi ngạc nhiên bật thốt: “Là tam Hoàng tử ư? Con với tam Hoàng tử không oán không thù…” Lời còn chưa dứt tôi đã đột nhiên rùng mình một cái. “Nếu như con chết, người đáng ngờ nhất chính là Thái tử, còn người thu được lợi ích lớn nhất đương nhiên là tam Hoàng tử rồi. Cha con sẽ không bao giờ đứng về phe của kẻ thù giết con gái cả, vậy thì chỉ có thể đứng ở phe của tam Hoàng tử thôi, đúng vậy không?”

“A Uyển thông minh lắm, nói rất phải.”

Tôi không kìm được thầm cảm thán trong lòng, trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng mình có dính dáng gì tới những chuyện trong chốn triều đường, chẳng ngờ đến cuối cùng lại vẫn bị vướng vào đó. Để lôi kéo cha, đứa con gái tôi đây không ngờ đã trở thành mồi nhử. Tôi vốn cứ ngỡ là không muốn để tâm đến thì sẽ không cần để tâm đến, nhưng việc đến nước này rồi, tôi thực sự còn có thể làm một Bình Nguyệt Quận chúa hồn nhiên ngây thơ, muốn làm gì thì làm như trước nữa ư?

https://thuviensach.vn

Bây giờ chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là tôi sẽ bị nguy hiểm về tính mạng, lần này may mắn thoát được, nhưng còn lần sau thì sao?

Tôi khẽ thở dài một tiếng, mặt lộ nét sầu.

Thẩm Hành nói: “Thân ở ngôi cao, thực khó tránh khỏi những điều bất đắc dĩ. A Uyển tuy không muốn bị vướng vào chuyện triều chính, nhưng ngay từ khoảnh khắc cha con lựa chọn phe phái cho mình, con kỳ thực đã ở sâu bên trong đó rồi. Con không thể lựa chọn, chỉ có thể đối mặt thôi. Nhưng nếu A Uyển thực sự không muốn đối mặt thì có thể cùng vi sư đi ẩn cư ở nơi núi sâu rừng thẩm, tại đó chỉ có con với ta thôi, thanh nhàn yên tĩnh, sáng thì ngắm mặt trời mọc, tối thì ngắm trăng sao…”

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Nếu con buồn chán, sư phụ sẽ gảy đàn cho con nghe chứ?”

Thẩm Hành cười nói: “Tất nhiên, A Uyển muốn nghe cái gì ta sẽ đàn cho con nghe cái đó.”

“Cầm nghệ của sư phụ còn trên cả Dịch Phong ư?”

“A Uyển nghe xong rồi tự khắc sẽ biết thôi.”

Một vị sư phụ tốt như vậy, có thắp đèn lồng giữa ban ngày e là cũng chẳng tìm được người thứ hai. Cha phải lặn lội vào nơi núi sâu rừng thẳm để mời sư phụ về cho tôi, chắc hẳn là đã tốn mất không ít công sức. Chờ sau khi về phủ, tôi nhất định phải bảo cha trả thêm thù lao cho Thẩm Hành mới được.”

Tôi nói: “Ý tốt của sư phụ A Uyển xin tâm lĩnh. Có điều A Uyển đã quen sống cuộc sống trong vương phủ rồi, nếu bắt con ẩn cư giữa chốn núi rừng, con nhất định sẽ phát điên lên mất. Tuy cuộc sống mà sư phụ vừa nói rất tươi đẹp, nhưng hoàn toàn không thích hợp với A Uyển.”

https://thuviensach.vn

Trong mắt Thẩm Hành thoáng qua mấy tia buồn bã, chẳng biết là y đang nghĩ cái gì, trên mặt không ngờ lại lộ ra thần sắc hối hận. Đột nhiên, y nhìn tôi chăm chú, hỏi: “A Uyển thích cuộc sống trong vương phủ ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Con thích cuộc sống được cha con bảo bọc, không phải dính dáng đến chuyện trong chốn triều đường.”

Thẩm Hành lại hỏi: “Vậy A Uyển có thích cuộc sống trong cung không?”

Tôi cau mày, lắc đầu nói: “Tất nhiên là không rồi. Hoàng hậu và các phi tử trong cung đều là yêu tinh trong loài người cả, nói một câu trước mặt bọn họ cũng cần phải suy nghĩ suốt một hồi lâu, hao tâm tổn sức lắm. Con mà vào cung, toàn thân tử trên xuống dưới ắt sẽ không được thoải mái.”

“Tốt.” Thẩm Hành chợt nói. Lúc này trong mắt y bừng lên một tia sáng rực, cứ như là đang mơ mộng về điều gì đó vậy.

Tôi hỏi bằng giọng khó hiểu: “Tốt cái gì?”

Thẩm Hành dịu dàng cười nói: “Cuộc sống mà A Uyển thích, vi sư cũng thích. Cuộc sống mà A Uyển ghét, vi sư cũng ghét.”

Tôi vừa nghe thế thì lập tức có cảm giác như mới tìm được tri âm, bèn cười tươi rạng rỡ nói: “Xem ra hai chúng ta trở thành thầy trò là chuyện đã được định sẵn từ kiếp trước rồi. Sư phụ, con với người đúng là có duyên quá đi. Có lẽ sau này chúng ta sẽ có thể ở cùng nhau đấy.” Sư phụ đối xử với tôi tốt như thế, lại có tài như thế, chờ hôm nào thời cơ chín muồi, tôi phải bảo cha thu sư phụ làm nghĩa tử mới được, như thế sư phụ sẽ có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với tôi. Chờ sau này sư phụ cưới về một vị sư nương dịu dàng xinh đẹp, vậy là tôi sẽ còn có thêm một vị tẩu tẩu nữa.

Những chuyện này mới chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy quá tuyệt vời rồi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Thẩm Hành lúc này cũng giống như tôi, chứa chan một nỗi khát khao về tương lai tươi đẹp. Rồi y nở một cụ cười vẻ hết sức hài lòng, nói: “Ừm, sau này chúng ta sẽ ở cùng một chỗ với nhau.”

Về sau Thẩm Hành còn kể với tôi rất nhiều chuyện thú vị khác, tôi nghe một cách say mê, sau đó lại kể cho Thẩm Hành nghe những chuyện xấu xa mà mình với huynh trưởng từng làm. Nếu những chuyện này để cha biết được ông không vụt cho chúng tôi một trận nên thân thì mới là chuyện lạ. Có điều Thẩm Hành quả đúng là khác hẳn với cha tôi, từ đầu đến cuối sắc mặt chưa từng biến đổi, chỉ khi nghe tôi kể huynh trưởng từng đưa tôi đi nhìn lén cảnh ân ái của công tử nhà Thị lang bộ Lễ với tình nhân của gã, ánh mắt y mới hơi lóe sáng.

Tôi kể một cách thỏa thuê, mà Thẩm Hành thì cũng khá ân cần, mỗi khi tôi khô miệng là y lại kịp thời đưa bầu nước tới cho tôi. Chờ khi tôi kể đã mệt rồi, Thẩm Hành liền cởi áo của mình xuống đem hong khô rồi trải ra đất, dịu dàng nói: “Mau ngủ đi, chờ khi mưa tạnh chúng ta sẽ về nhà.”

Tôi có cảm giác những lời này hình như có gì đó không đúng lắm nhưng cũng không nghĩ nhiều, sau khi ngáp dài một cái liền nằm luôn xuống chiếc áo Thẩm Hành trải ra. Thẩm Hành ngồi bên cạnh tôi, thỉnh thoảng lại bỏ thêm ít củi vào đống lửa, khi tôi sắp ngủ thì y chợt nói: “A Uyển, cái gì không hợp với lễ nghĩa thì đừng nhìn, sau này chớ nên theo huynh trưởng của con đi làm những chuyện như vậy nữa.”

Đầu óc tôi lúc này đã mơ mơ màng màng, thế là chỉ đáp qua loa một tiếng.

Sau đó Thẩm Hành lại nói tiếp: “Sau này… nếu con… ta…” Giọng nói ấy quá nhỏ, tôi chỉ có thể loáng thoáng nghe được mấy chữ rời rạc nhưng lại chẳng mấy để tâm, sau khi chóp chép miệng mấy cái liền dần dần chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Tôi đã nằm mơ thấy một giấc mơ.

Không phải giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm kia, mà là một giấc mơ hoàn toàn mới. Trong mơ có một tòa phủ đệ được xây dựng theo phong cách của vùng Giang Nam, hết sức trang nhã. Tôi khi ấy đứng giữa một dãy hành lang sơn màu đỏ, xung quanh có rất nhiều a hoàn đi qua đi lại nhưng lại chẳng có người nào nhìn thấy tôi.

Tôi thử đưa tay chặn một a hoàn đi ngang qua, nào ngờ cánh tay tôi cứ thế đâm xuyên qua vai phải của a hoàn đó, khiến tôi kinh hãi đến nỗi phải vội vàng rụt tay về. Sau khi ngó nghiêng xung quanh một lát, tôi bất ngờ phát hiện trong tòa phủ đệ này đâu cũng là đồ tang.

Tôi sống trong vương phủ đã lâu nên cũng tổng kết ra được một ít kinh nghiệm, đó là nếu muốn biết đã xảy ra chuyện gì thì cách tốt nhất là tới phòng của các a hoàn mà nghe họ trò chuyện. Có điều tòa phủ đệ này quá xa lạ với tôi, tôi chẳng rõ các a hoàn sống ở nơi nào. Sau cùng, tôi chọn lấy một cách khác, đó là đi theo sau lưng mấy a hoàn đang tụm lại một chỗ với nhau.

Tôi vừa lại gần thì đã nghe thấy một a hoàn để tóc hai búi thấp giọng nói: “Đại tiểu thư đúng là số khổ, có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn mà lại đi nhìn trúng Vô Song công tử lạnh lùng vô tình.”

Một a hoàn khác cất lời phụ họa: “Vô song công tử tuy rằng anh tuấn bất phàm, nhưng cái mẽ ngoài xét cho cùng cũng có thể làm gì đâu chứ.”

“Ôi, khổ thay. Lão gia, phu nhân khổ, đại tiểu thư khổ, Tần công tử cũng khổ. Nếu Vô Song công tử không thu đại tiểu thư làm đồ đệ, chắc bây giờ con của Tần công tử và đại tiểu thư đã vào học trong trường tư thục rồi.”

Tôi nghe được một lát thì đại khái đoán ra trong tòa phủ đệ này đã xảy ra chuyện gì. Hầy, nhất định là ban đầu đại tiểu thư của tòa phủ đệ này có

https://thuviensach.vn

chút tình cảm với Tần công tử, có lẽ là thuộc loại thanh mai trúc mã gì đó, vốn dĩ hai người một khi đến tuổi là sẽ thành thân, chẳng ngờ về sau đại tiểu thư lại được Vô Song công tử thu làm đồ đệ rồi lại xảy ra một số chuyện khác, đại tiểu thư nay đã lìa bỏ cõi đời, khiến cha mẹ cô ta phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

A hoàn tóc hai búi kia lại thở dài nói: “Tần công tử một lòng một dạ yêu đại tiểu thư, nhà họ Tần với nhà họ Tạ chúng ta đời đời giao hảo, năm xưa Tần công tử cũng từng vì đại tiểu thư mà làm rất nhiều chuyện nữa, thực khiến người ta cảm động đến rơi nước mắt. Nếu ta mà là đại tiểu thư thì quyết chẳng bao giờ để tâm tới Vô Song công tử, chỉ dựa vào mối tình mười mấy năm chưa từng thay đổi kia của Tần công tử là đã đáng để ta liều chết gả cho chàng rồi, đừng nói là làm vợ, làm thiếp cũng cam lòng.”

Tôi đưa tay sờ cằm, xem ra phán đoán của tôi mười phần thì đúng tới tám, chín.

Đi ra khỏi dãy hành lang, mấy a hoàn kia không tiếp tục trò chuyện nữa, chỉ lẳng lặng bưng những chiếc chậu gỗ đựng đầy tiền giấy đi vào trong một gian phòng lớn. Tôi đi vào theo, thấy nơi này hóa ra là linh đường, có mấy người phụ nữ đang đốt tiền giấy bên cạnh quan tài, một người trong số đó cất tiếng gào khóc xé gan xé ruột: “Con của ta ơi, sao con nỡ bỏ mẹ mà đi như thế? Lúc xưa mẹ thực không nên đồng ý với con, gã Thẩm Yến đó đúng là đáng chết, không ngờ lại hại con ta rơi vào cảnh thế này!”

Tôi hơi sững ra.

Thẩm Yến…

Cái tên này, tôi hình như từng nghe thấy ở đâu đó rồi.

Tôi nhìn cỗ quan tài còn chưa được đóng đinh trước mặt, đột nhiên nổi lên ý niệm phải bước qua đó xem thử. Nhưng tôi vừa mới bước được một

https://thuviensach.vn

bước thì từ phía sau đã nổi lên một cơn gió, thế rồi một bóng đen xuyên qua người tôi, nhào lên cỗ quan tài gỗ. Đôi mắt người đó đã đỏ tấy cả lên khiến người ta nhìn mà chấn động, chỉ nghe y đau xót kêu lên: “A Uyển! A Uyển! A Uyển…”

Tôi có chút kinh hãi, kỳ thực bất kể là ai, chỉ cần nhìn thấy người nhào lên một cỗ quan tài mà gọi tên mình như vậy thì cũng đều khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi giống như tôi lúc này.

Trái tim lạnh ngắt từng cơn, tôi muốn bước lên phía trước nhưng lại sợ hãi không dám bước nữa. Lúc này, người phụ nữ vừa gào khóc kia loạng choạng đứng dậy đỡ lấy nam tử mới chạy tới, bật khóc nức nở nói: “Mộc Viễn, là bá mẫu có lỗi với con…”

Nam tử đó dường như không nghe thấy, vẫn chỉ chăm chú nhìn người trong quan tài.

Đột nhiên, nam tử tên gọi Mộc Viễn đó ngẩng đầu lên, nhìn chằm chặp về phía tôi. Tôi bất giác cả kinh, ánh mắt đó thực sự là quá điên cuồng, tôi không kìm được lùi về phía sau mấy bước.

“A Uyển, tỉnh lại đi…” Chợt có âm thanh vang lại, nghe xa xôi như thể vẳng tới từ nơi chân trời. “A Uyển, tỉnh lại đi, con gặp ác mộng rồi.”

Tôi đột ngột mở mắt ra, ánh mắt rợn người kia đã không còn tồn tại nữa, xung quanh tôi cũng không phải là tòa phủ đệ trang nhã mang phong cách vùng Giang Nam, mà là một hang động vừa quen thuộc vừa xa lạ. Tôi kêu “oa” một tiếng, nhào vào lòng người bên cạnh, run giọng nói: “Sư phụ, con lại gặp ác mộng rồi.”

Thẩm Hành ôm chặt lấy tôi, nói: “A Uyển đừng sợ, có ta ở đây rồi.”

Cho dù là giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm dài đằng đẵng kia cũng chưa từng khiến tôi cảm thấy sợ hãi như vậy. Trong giấc mơ vừa

https://thuviensach.vn

rồi, nam tử tên gọi Mộc Viễn đó nhìn chằm chặp vào tôi bằng đôi mắt đỏ ngầu, cảnh tượng ấy thực sự khiến tôi sợ hãi tột độ, đôi chân thiếu chút nữa thì trở nên mềm nhũn.

Có điều…

May mà đó chỉ là mơ, chỉ là mơ mà thôi.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 5-1: Kiếp trước

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, thứ đập vào mắt tôi đầu tiên là một khuôn ngực nhẵn bóng. Tôi hơi ngẩn ra rồi ngước mắt nhìn lên, không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của Thẩm Hành. Y ngủ rất ngon, khóe môi hơi nhếch lên, dường như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Tôi cố gắng nhớ lại xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì rồi biết rằng mình đã gặp phải ác mộng, tiếp đến liền nhào vào lòng Thẩm Hành, cuối cùng thì chẳng biết thế nào mà lại ngủ luôn trong lòng y, nên lúc này hai chúng tôi mới có tư thế ám muội như vậy.

Có điều bây giờ tôi đã chính thức coi Thẩm Hành là sư phụ của mình rồi, tự nơi đáy lòng thừa nhận vị trí của y, do đó cũng không cảm thấy có gì là không ổn. Tôi đưa tay dụi mắt, khi há miệng ngáp dài một cái thì thấy Thẩm Hành đang chậm rãi mở mắt ra.

“A Uyển, tỉnh rồi sao?” Bên khóe môi lộ ra một nụ cười rất mực dịu dàng, y đưa tay tới vuốt ve lọn tóc mai rủ xuống bên thái dương của tôi, sau đó lại vuốt dọc xuống tới bờ má, đầu ngón tay cạ nhẹ vào da thịt tôi. Ngón tay y rất ấm áp, mang tới cho tôi cảm giác dễ chịu vô cùng.

Có điều động tác này hình như có gì đó không đúng lắm thì phải…

Trong ấn tượng của tôi, cha tôi, mẹ tôi, huynh trưởng của tôi, đều chưa từng có hành động thế này. Tôi nhớ là chỉ có mấy tay công tử khi chòng ghẹo các cô nương trong Tần lâu Sở quán mới từng làm ra động tác này thôi.

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững người, hửm? Lẽ nào sư phụ đang chòng ghẹo tôi?

Cuối cùng tôi đưa ra kết luận: “Sư phụ, quãng thời gian vừa qua người nhất định là thường xuyên tới Tần lâu Sở quán rồi!”

Đôi tay trở nên cứng đờ, Thẩm Hành vội vàng nói: “A Uyển, con nghe ta giải thích đã, đừng nên hiểu lầm. Ta…”

Tôi cảm thấy có chút khó hiểu trước phản ứng này của Thẩm Hành, đi rồi thì đi rồi chứ sao, việc gì phải giải thích với một kẻ đồng đạo như tôi đây? Thế là tôi ngồi dậy, cười vang ha hả vỗ vai Thẩm Hành, nói: “Sư phụ, người không cần phải giải thích đâu, A Uyển hiểu mà.” Dừng một chút, tôi hạ thấp giọng chia sẻ kinh nghiệm của mình với Thẩm Hành: “Có điều, những thói quen này sư phụ ngàn vạn lần đừng thể hiện ra trước mặt cha con! Cha con tinh mắt lắm, nếu biết được chưa biết chừng sẽ trừ bớt lương bổng của sư phụ đấy!”

Tôi uể oải vương vai, ánh mắt vô ý liếc ra phía ngoài. “Ồ, mưa tạnh rồi. Sư phụ, chúng ta có thể quay về được rồi.”

Tôi hứng phấn đưa mắt nhìn Thẩm Hành.

Chẳng ngờ Thẩm Hành lại đang có vẻ buồn bã ủ dột. Tôi chớp chớp mắt hỏi: “Sư phụ, người hình như đang không vui thì phải?” Chính xác hơn phải nói là uể oải mới đúng, nhưng sư phụ tại sao lại uể oải nhỉ?

Thẩm Hành lắc đầu nói: “Ta ra ngoài lấy ít nước về đã.”

Sau khi Thẩm Hành rời đi, tôi dùng tay làm lược chảy tóc cho mình, chuẩn bị bới một búi tóc đơn giản. Hôm qua tôi bị mưa làm ướt hết toàn thân, khi hong quần áo liền nhân tiện gỡ búi tóc ra để cho tóc khô nhanh hơn, vì vậy bây giờ mới có bộ dạng đầu bù tóc rối. Có điều công việc bới tóc này đối với tôi thật chẳng dễ dàng, bởi lẽ thường ngày mọi việc của tôi

https://thuviensach.vn

từ to đến nhỏ đều có Đào Chi và Lê Tâm phụ giúp, hôm nay không có bọn họ ở bên tôi thấy thật không quen chút nào.

Tôi bới thử mấy lần, nhưng lần nào búi tóc cũng lỏng lẻo rồi nhanh chóng rũ xuống.

Tôi khẽ thở dài, đúng lúc này chợt có một bàn tay đưa tới, kèm theo đó là một giọng nói rất mực dịu dàng: “Để ta.”

Tôi ngạc nhiên bật thốt: “Sư phụ, ngay đến cái này mà người cũng biết sao?”

“Chắc là không khó, để ta thử xem.” Thẩm Hành đón lấy cây trâm dùng để cố định mái tóc từ trong tay tôi, những ngón tay thon dài đưa qua đưa lại giữa mái tóc tôi không ngớt, tựa như có một cánh bướm đang bay múa trên đỉnh đầu tôi vậy. Đột nhiên da đầu thít chặt, cây trâm gỗ lướt sát qua da đầu tôi, tôi liền cảm thấy đầu mình nặng nề hẳn, đoán chừng búi tóc đã được bới xong rồi.

Tôi vừa định sờ thử thì Thẩm Hành đã chợt đưa tay về phía tôi.

Tôi thoáng ngẩn ra một chút rồi mới giật mình bừng tỉnh, bèn lấy từ trong vạt áo ra chiếc khảm hoa và cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa mà Tư Mã Cẩn Du tặng đưa cho Thẩm Hành. Thẩm Hành suốt một hồi lâu chẳng có động tác gì, tôi bèn ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện y đang nhìn chằm chằm vào cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia.

Lẽ nào Thẩm Hành thực sự thần thông quảng đại đến mức mà cây trâm vừa được lấy ra y đã biết ngay là do Tư Mã Cẩn Du tặng cho tôi ư? Tôi hết sức thấp thỏm, cho rằng cây trâm này lại là cái bẫy gì khác mà Tư Mã Cẩn Du bày ra.

Thẩm Hành nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Cây trâm này là do Thái tử tặng cho con sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi thấp thỏm gật đầu, lại hỏi ra nỗi bất an của bản thân: “Nó có vấn đề gì hay sao ạ?”

Thẩm Hành nói: “Chỉ là một cây trâm bình thường mà thôi.”

Tôi yên tâm hẳn, bèn cất lời cảm khái: “Sư phụ đúng là thần thông quảng đại, chỉ nhìn thoáng qua đã biết đó là thứ Thái tử tặng cho con.”

Thẩm Hành mỉm cười nói: “Ta và A Uyển sống với nhau cũng đã được mấy tháng rồi, trong thời gian đó A Uyển chưa từng đeo cây trâm phỉ thúy nào cả, mà cây trâm này lại được điêu khắc tinh tế như thế, chất phỉ thúy cũng cực tốt, giá trị ắt là không nhỏ. Từ lâu đã nghe nói Thái tử rất yêu thích phỉ thúy, nên ta mới đoán cây trâm này là do Thái tử tặng cho.”

Tôi đột nhiên nhớ tới việc Thẩm Hành mỗi lần gặp tôi, ánh mắt đều dừng lại trên đỉnh đầu tôi trước tiên, sau đó thì mới tới mặt tôi.

Tôi cười nói: “Thì ra là vậy, trước đây con thường xuyên thấy ánh mắt của sư phụ liếc qua đỉnh đầu con, vốn cứ ngỡ là do tóc con bị rối, chẳng ngờ sư phụ lại chỉ đang quan sát đồ trang sức con mang trên đầu mà thôi.”

“Không.”

Tôi ngẩn ra: “Không phải ư?”

Thẩm Hành hờ hững nói: “Những lúc ấy ta chỉ thắc mắc một điều, đó là tại sao A Uyển lại không cài cây trâm gỗ đào mà ta tặng cho con.”

Tôi ngẩn ra lần nữa, mãi một hồi lâu sau mới nhớ tới việc Thẩm Hành từng tặng tôi một cây trâm gỗ đào. Tôi vốn chẳng mấy để tâm tới mấy thứ như vậy, ngày đó sau khi bái sư trở về liền tiện tay đặt cây trâm gỗ đào đó qua một bên, thường ngày việc chải chuốt trang điểm của tôi lại đều do Lê Tâm và Đào Chi lo cả, do đó tôi rất nhanh đã quên bẵng nó đi.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Thẩm Hành lại giấu chuyện này trong lòng suốt mấy tháng qua…

Tôi không kìm được lúng túng nói: “Con… con…” Vốn định bịa ra một lý do nào đó, nhưng nhìn vào đôi mắt kia của Thẩm Hành, tôi nhất thời lại chẳng thể nghĩ ra được lời gì để nói cả.

Thẩm Hành cài chiếc khảm hoa kia lên búi tóc của tôi, sau đó chợt hỏi: “A Uyển thích loại trâm cài tóc như thế nào?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Con không đặc biệt thích loại nào cả…”

Thẩm Hành đưa trả cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa cho tôi, tôi nhìn lại y vẻ nghi hoặc.

“Nó không thích hợp với kiểu búi tóc này.” Thẩm Hành hờ hững nói.

Sau khi cùng Thẩm Hành về đến vương phủ, tôi mới biết chuyện mình mất tích một đêm đã làm kinh động toàn bộ kinh thành. Người của Thái tử chẳng quản trời mưa tìm kiếm thâu đêm, tam Hoàng tử cũng phái người của mình đi tìm, ngay đến vị Hoàng đế trong hoàng cung kia cũng lấy cớ là thương yêu thần tử mà điều động một phần binh lực trong thành Kiến Trung đi tìm kiếm.

Đêm qua, ngọn núi đó có thể nói là vô cùng nào nhiệt.

Nhưng lại chẳng ai tìm được hang động mà tôi với Thẩm Hành trú ẩn.

Mẹ thấy tôi bình an trở về thì mừng đến rơi nước mắt, chẳng để tâm tới phong thái của một Vương phi hiền lương thục đức, cứ thế lao tới ôm chặt lấy tôi, nức nở nói: “Con ơi con…”

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay tới khẽ vỗ lưng mẹ. “Mẹ, con… khụ… khụ khụ khụ khụ khụ khụ…”

Mẹ cả kinh thất sắc, vội buông tôi ra quan sát từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lại tiếp tục ôm lấy tôi, sắc mặt trở nên tái nhợt, bật khóc nói: “A Uyển đáng thương của ta ơi, thân thể con tĩnh dưỡng mất bao lâu như vậy, mới một đêm mà đã quay về như cũ rồi ư?”

Tôi muốn nói: Mẹ ơi, kỳ thực thân thể con không có vấn đề gì, tất cả đều tại vừa rồi mẹ ôm chặt quá đấy thôi…

Chỉ đáng tiếc mẹ căn bản không cho tôi có cơ hội lên tiếng, lại tiếp tục nghẹn ngào nói: “Đều tại mẹ không tốt, sớm biết thế này, hôm qua dù có mắc tội tru di cửu tộc mẹ cũng không để con đi với Thái tử… Con của ta ơi, con đã phải chịu khổ rồi…”

Đột nhiên, mẹ cất giọng hằn học: “Rồi có một ngày, nỗi khổ mà con ta phải chịu, ta sẽ bắt người nhà họ Tư Mã chịu lại gấp mười lần!”

Tơi bất giác sững ra, vì chưa bao giờ thấy người mẹ dịu dàng hiền thục của mình có giọng điệu như vậy, hơn nữa còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế nữa. Nếu những lời này mà bị kẻ có tâm địa nghe được, vậy thì hậu quả thực khó mà lường trước.

Có điều may mà đám người dưới xung quanh đều sớm đã lui đi cả rồi, ngay cả Thẩm Hành cũng đã rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại mình tôi với mẹ. Tôi khẽ nói: “Mẹ, là sư phụ đã cứu con, con không bị sao hết cả.”

Mẹ buông tôi ra, ngạc nhiên hỏi: “Là Thẩm công tử đã cứu con ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Đêm qua con suýt chút nữa đã gặp bất trắc, may mà có sư phụ kịp thời đến cứu. Vì lúc đó mưa quá to, cho nên sư phụ liền tìm lấy một hang động kín đáo rồi hai người bọn con ở trong đó tránh mưa suốt cả đêm.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt mẹ lập tức trở nên nặng nề, nhưng bà rất nhanh đã thu những tia thần sắc phức tạp lại, ôn tồn nói: “Ơn cứu mạng của Thẩm công tử, con ta nhất định chớ có quên. Con và Thẩm công tử là thầy trò, hai thầy trò đơn độc ở chung với nhau một đêm cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm cả.”

Tôi đột nhiên nhớ tới lời của Liễu Không đại sư, bèn hỏi: “Mẹ, hôm qua con đã cùng Thái tử điện hạ tới chùa Bảo Ân nghe Liễu Không đại sư giảng kinh, có phải hồi con còn nhỏ Liễu Không đại sư từng gặp con rồi hay không vậy?”

Mẹ hờ hững đáp: “Hồi nhỏ thân thể con không được khỏe, ta với cha con mời Liễu Không đại sư tới niệm kinh cầu phúc cho con.”

Tôi tò mò hỏi tiếp: “Vậy có phải Liễu Không đại sư đã nói gì về con không?”

Mẹ nói: “Đùng là có nói một số lời, có điều vì lâu quá rồi nên ta không nhớ được mấy. Sao tự nhiên con lại hỏi tới vấn đề này?”

Tôi cắn chặt môi tỏ vẻ ấm ức. “Liễu Không đại sư nói là mẹ bảo ông ấy phải giấu con một số chuyện.”

Mẹ mặt không đổi sắc, bất chợt cười nói: “Con nói tới đây thì mẹ nhớ ra rồi. A Uyển là con gái, da mặt mỏng, còn Liễu Không đại sư là người xuất gia, bảo ông ấy nói với con những lời đó thực sự là không ổn. Năm xưa ấy à, Liễu Không đại sư xem tướng cho con, nói là con đường tình trắc trở, rất khó tìm chồng. Mẹ sợ con nghe rồi thì đâm khó chịu nên nhờ Liễu Không đại sư giấu kín việc này.”

Tôi liếc thấy hai ngón tay bên dưới áo của mẹ đang bóp chặt lấy viền tay áo thêu chỉ vàng, trong lòng lập tức sáng rõ như gương.

Mẹ đang nói dối.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần nói dối, mẹ thường sẽ làm động tác đó, đây là kết luận của tôi sau mấy năm liền quan sát, tuyệt đối không sai được. Chỉ là, tại sao mẹ phải nói dối như thế chứ? Mà tôi nghĩ ra rồi, nếu muốn biết Liễu Không đại sư từng nói cái gì, tôi cứ đi hỏi Thẩm Hành là được mà.

Chẳng phải mẹ từng nói cha chính là vì Thẩm Hành khi xưa đã nói ra những lời giống hệt với Liễu Không đại sư nên mới không tiếc bỏ ra một số tiền lớn lôi Thẩm Hành ra khỏi núi sâu rừng thẳm ư?

Sau khi rời khỏi đại sảnh, tôi tùy ý kéo một gã người hầu lại hỏi: “Sư phụ ta đâu?”

“Bẩm Quận chúa, Thẩm công tử ra ngoài rồi.”

Vừa mới từ trong núi trở về đã lại ra ngoài rồi ư? Lẽ nào Thẩm Hành muốn tới Tần lâu Sở quán gặp tình nhân cũ? Tôi thoáng có chút thất vọng, khẽ cất tiếng thở dài.

Tin tức tôi bình an trở về vương phủ rất nhanh đã lan ra ngoài, lời đồn ở chung với Thái tử một đêm trong chùa Bảo Ân khỏi cần biện bạch cũng tự tan vỡ. Cha và huynh trưởng rất nhanh cũng đã về phủ, thấy tôi bình an vô sự thì đều thở phào một hơi.

Cha không hề nói gì nhiều, chỉ có huynh trưởng là nói với tôi: “Sau này nếu Thái tử điện hạ hẹn muội ra ngoài, muội cứ giả bệnh đi. Ngày mai ta sẽ cho người ra ngoài phao tin đồn là muội bị kinh sợ quá độ nên đổ bệnh không dậy nổi.”

Nghĩ tới việc không cần phải gặp Tư Mã Cẩn Du nữa, tôi đương nhiên rất vui mừng.

Chắc hẳn Lê Tâm và Đào Chi cũng đã tìm tôi thâu đêm, lúc này cả hai đều áo quần nhầu nhĩ, trên tà váy dính đầy bùn đất, hai đôi giày lụa thêu hoa thì bẩn đến nỗi chẳng còn có thể nhìn ra bộ dạng ban đầu được nữa.

https://thuviensach.vn

Hai người nước mắt lưng tròng nhìn tôi, nói: “Quận chúa, người không sao thật là tốt quá rồi.”

Tôi nói: “Bổn Quận chúa phúc lớn mạng lớn, hai người cũng vất vả rồi, quay về tắm rửa đi.”

Hai người thưa “vâng” một tiếng. Tôi đột nhiên gọi Đào Chi lại bảo: “Bỏ cây trâm này vào trong hộp đồ trang điểm của ta đi, để trong tay áo mãi thực là nặng quá chừng.”

Đào Chi thoáng ngẩn ra, sau đó mới đón lấy cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa mà Tư Mã Cẩn Du tặng cho tôi, cúi gằm mặt xuống, nhỏ giọng đáp: “Dạ, Quận chúa.”

Thẩm Hành mãi đến khi chiều tối mới về phủ. Tôi vẫn còn nhớ tới lời của Liễu Không đại sư, thế là một mực chờ trong tiểu viện của Thẩm Hành, cho nên y vừa về đến nơi tôi liền nhìn thấy y ngay.

Y lúc này đang ôm theo ba chiếc hộp sứ tráng men xếp chồng lên nhau.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ ra ngoài là để mua đồ sao?”

Thẩm Hành đặt mấy chiếc hộp sứ đó lên trên chiếc bàn đá cẩm thạch, trên mặt thoáng lộ ra nét cười nhưng việc chớp mắt liên tục đã làm lộ ra tâm trạng có chút căng thẳng của y lúc này. “Con mở ra xem thử đi.”

Tôi không biết Thẩm Hành có ý đồ gì nhưng vẫn không kìm được tò mò mà lần lượt mở ba chiếc hộp sứ tráng men ấy ra. Đưa mắt nhìn thử, tôi lại càng ngạc nhiên hơn, bên trong đó không ngờ lại toàn là những thứ như trâm cài tóc, thoa cài tóc, bộ dao[1], đủ kiểu dáng, khiến tôi nhìn mà hoa cả mắt.

https://thuviensach.vn

[1] Một kiểu đồ trang sức cài đầu, bên dưới có tua, do đó mới được gọi là bộ dao, nghĩa là khi bước đi thì lay động.

“Đây… đây là…”

Thẩm Hành khẽ nói: “Chẳng phải A Uyển không đặc biệt thích loại trâm cài tóc nào ư? Hôm nay ta đã tới Lâm Lang các, chưởng quỹ ở đó nói là các vị cô nương ở tuổi như con bây giờ phần lớn đều thích các món đồ này, trong hai chiếc hộp phía bên trái đều là những thứ bán chạy nhất trong mấy tháng gần đây. Còn nếu A Uyển thích loại độc nhất vô nhị thì trong chiếc hộp phía bên phải đều là các món trân phẩm của Lâm Lang các cả đấy.”

Tôi mở to hai mắt, vốn cứ ngỡ Thái tử đã bạo chi lắm rồi, chẳng ngờ Thẩm Hành mới thực sự là một tay tiêu tiền như nước…

Có lẽ vì thấy tôi mãi một hồi lâu không nói gì, trên trán Thẩm Hành liền rỉ ra một ít mồ hôi, bộ dạng dường như có chút căng thẳng. Rồi y cất giọng dịu dàng: “Nếu A Uyển không thích cũng không sao, ngày mai ta sẽ đến cửa hàng khác mua thêm.”

Tôi vội vàng nói: “Không, con thích lắm. Cảm ơn sư phụ.”

Tôi bị ba chiếc hộp sứ tráng men này làm cho kinh ngạc đến nỗi quên cả hỏi chuyện y, mãi đến lúc về đến tiểu viện của mình mới nhớ ra mục đích ban đầu khi đi tìm Thẩm Hành. Có điều mắt thấy sắc trời đã tối, tôi đành tạm gác việc này lại.

Trước khi đi ngủ, tôi bỗng nhớ tới cơn ác mộng mình gặp phải trong hang động kia, trong lòng bất giác có chút sợ hãi. Tôi gọi Đào Chi lại, kêu thị đốt một chút hương an thần, sau đó mới yên tâm đi ngủ.

Nửa đêm đầu tôi ngủ rất ngon, nhưng nửa đêm sau tôi bỗng cảm thấy có một thứ âm thanh thê lương nào đó đang gọi mình. Tôi đột ngột mở mắt

https://thuviensach.vn

ra, phát hiện xung quanh mình lại là những sự bố trí theo phong cách của vùng Giang Nam, có điều so với vẻ tang tóc lần trước thì khác hẳn, lần này đèn lồng đỏ được treo cao khắp nơi, hiển nhiên là đang có chuyện mừng.

Tôi thử đưa tay ra sờ vào cánh tay của một a hoàn, vẫn giống như lần trước, tay tôi xuyên qua thân thể a hoàn đó.

Đúng như câu một lần thì lạ hai lần thì quen, lần này tôi không còn cảm giác hoang mang sợ hãi như lần trước nữa, sau khi thoáng trầm ngâm một lát liền đi tìm đường ra ngoài. Tôi đã nghĩ kĩ rồi, cứ ra thẳng ngoài còn hơn là đi lại bừa bãi trong tòa phủ đệ này, như thế đoán chừng có thể tránh khỏi việc gặp lại gã Mộc Viễn công tử điên khùng kia lần nữa.

Đêm qua nam tử tên gọi Mộc Viễn đó thực sự đã làm tôi sợ đến nỗi tim đập chân run, đêm nay tự nơi đáy lòng tôi thực sự không muốn gặp lại hắn nữa.

Tôi mới đi được một lát thì chợt có dăm ba ả a hoàn đi về phía tôi.

Tôi rất ngạc nhiên, rõ ràng là đang có chuyện mừng tại sao sắc mặt đám a hoàn này lại lạ thường đến vậy? Nụ cười của mỗi người đều gượng gạo vô cùng, hơn nữa trong mắt họ còn ngợp đầy nỗi sợ hãi.

Mấy ả a hoàn đi xuyên qua người tôi, tôi hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Khi sắp ra đến ngoài cửa lớn, tôi chợt nghe thấy có tiếng chiêng trống cùng tiếng pháo nổ vang lên không ngớt, làm đôi tai tôi bất giác nhói đau. Tôi bịt tai lại ngước mắt nhìn, lập tức thầm cảm thấy kinh hãi, bởi người mà tôi không muốn gặp nhất không ngờ lại đang ở ngay trước mặt.

Mộc Viễn lúc này mặc một bộ đồ tân lang, trên mặt là nụ cười tươi rạng rỡ.

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩn ra, chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Đêm qua hắn còn ôm chặt lấy quan tài mà gào khóc thảm thiết, tại sao mới thoáng đó mà đã tươi cười rạng rỡ đi thành thân với người khác thế này? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này gã Mộc Viễn đó trông quả thực dễ coi hơn nhiều.

Về mặt chỉnh thể, tướng mạo hắn còn ở trên Dịch Phong nữa.

Chợt có người cất tiếng hô to: “Tân nương tử tới rồi, tân nương tử tới rồi, tân lang quân mau đi nghênh đón.”

Trong ấn tượng của tôi, việc cưới hỏi vốn phải vô cùng náo nhiệt. Từ phủ đệ Mộc Viễn cư trú mà xét, hắn nhất định là công tử của một nhà có tiền, theo lý mà nói, lần cưới vợ này của hắn ắt phải náo nhiệt hơn so với những gia đình bình thường mới đúng.

Nhưng sau khi tiếng chiêng trống ngưng lại, bên phía chiếc kiệu hoa căn bản chẳng có chút động tĩnh nào, cứ như vật ở trong tranh, ngay đến những người xung quanh cũng đều tĩnh lặng, thần sắc thì chẳng khác nào các a hoàn mà tôi vừa mới gặp.

Tôi lại càng cảm thấy ngạc nhiên hơn, bèn ghé tới xem cho kĩ, chỉ thấy Mộc Viễn đưa chân đá nhẹ vào cửa kiệu, hỷ nương[1] liền run rẩy nói ra những lời tốt lành.

[1] Trong lễ cưới ngày xưa, hỷ nương là người chuyên môn săn sóc, lo liệu mọi việc cho tân nương.

Tiếp theo đó hỷ nương cần phải cõng tân nương tử vào nhà nhưng lúc này khuôn mặt hỷ nương lại tái nhợt, hơn nữa đôi môi còn càng lúc càng run rẩy dữ dội. Cuối cùng, toàn thân bà ta đều run lên lẩy bẩy, ánh mắt thì căn bản chẳng dám nhìn về phía tân nương tử ở trong kiệu hoa.

Đột nhiên, gã người hầu sau lưng Mộc Viễn nhét cho hỷ nương mấy nén vàng, còn ghé đến bên tai bà ta nói mấy lời gì đó. Tôi nghe không rõ

https://thuviensach.vn

lắm, nhưng nhìn thần sắc của gã người hầu đó thì có tám, chín phần mười là hắn vừa buông lời uy hiếp hỷ nương.

Hỷ nương mím chặt đôi môi rồi mới khom người chui vào trong kiệu cõng tân nương tử lên lưng.

Tiếng chiêng trống lại một lần nữa vang lên, tiếp theo đó là tiếng pháo. Thế rồi tân nương tử rốt cuộc cũng đã xuất hiện trong một bộ đồ cưới màu đỏ rực, chỉ là được làm hơi vội vã, có điều chất vải thì rất tốt. Chiếc khăn đỏ trùm đầu đã che đi khuôn mặt của tân nương tử, chiếc áo trên người cũng hơi rộng, đôi bàn tay vốn phải lộ ra ngoài nhưng lại bị che khuất đi hoàn toàn.

Hỷ nương giống như đang cõng một miếng vải lớn bọc người trên lưng vậy.

Tôi nhíu chặt đôi mày, cảm thấy vị tân nương tử này có cái gì đó không đúng lắm, hình như thân thể đặc biệt yếu ớt, ngoài ra tân nương tử còn rất thích hương liệu, trên quần áo xông không biết bao nhiêu loại hương liệu khác nhau, mùi nồng đến mức khiên tôi không kìm được phải hắt xì hơi mấy cái.

Mộc Viễn tươi cười rạng rỡ, tôi thấy lần này Mộc Viễn đã bình thường trở lại rồi thì không còn sợ nữa, liền đi theo hắn vào trong hỷ đường. Trong hỷ đường không có người nào khác, chỉ có mấy ả a hoàn vừa rồi.

Tôi đột nhiên có một sự cảm không lành.

Tân nương tử này mềm oặt như không xương, toàn thân đều tựa vào người tân lang Mộc Viễn. Khi hỷ nương hô to nhất bái thiên địa, Mộc Viễn đỡ tân nương tử hướng ra phía bên ngoài hơi cúi đầu một chút. Đến khi nhị báo cao đường, tình hình cũng gần tương tự như vậy.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, khi phu thê giao bái, Mộc Viễn ôm lấy tân nương tử, cùng tân nương tử tai ấp má kề một chút qua chiếc khăn đỏ trùm đầu.

Từ đầu đến cuối, tân nương tử căn bản chẳng hề động đậy.

Lúc này, tôi rốt cuộc đã nhìn ra chỗ khác thường nằm ở đâu rồi. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi đoán chừng vị tân nương tử này không muốn gả cho Mộc Viễn, thế là Mộc Viễn bèn sai người đánh thuốc mê nàng ta nên trong khi bái đường nàng ta mới không động đậy chút nào.

Tôi muốn qua đó ngó thử dung nhan của tân nương tử. Dù sao lúc này cũng không có ai nhìn thấy tôi, tôi chỉ cần hơi khom người xuống rồi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy mặt mũi của tân nương tử bên dưới chiếc khăn đỏ trùm đầu rồi.

Tôi bước lên ba bước, ngồi xổm xuống, nhưng khi mới ngẩng đầu lên được một nửa thì Mộc Viễn đột nhiên cất tiếng cười vang vẻ hài lòng, thế rồi bèn hô to: “A Uyển, A Uyển, ta rốt cuộc đã cưới được nàng rồi.”

Lòng tôi bất giác lạnh ngắt như băng.

Hôm qua chẳng phải A Uyển còn nằm trong cổ quan tài gỗ kia sao? Người mà Mộc Viễn cưới hôm nay là A Uyển nào vậy?

Khi ánh mắt tiếp xúc với khuôn mặt của tân nương tử bên dưới chiếc khăn trùm đầu, tôi còn chưa nhìn rõ dung mạo nàng ta thì đã sợ đến nỗi phải kêu thét lên thành tiếng. Chỉ thấy tân nương tử này mặt mày rữa nát, rõ ràng là đã chết được một thời gian rồi.

Chân tôi mềm nhũn đi, cứ thế ngồi bệt xuống đất, đôi môi run rẩy còn dữ hơn hỷ nương vừa rồi.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 5-2: Kiếp trước (tiếp)

"A…" Tôi lại kêu thét lên lần nữa, hai tay khua khoắng không ngừng.

Đúng lúc này, giọng nói của Đào Chi đột ngột vang lên: "Quận chúa, Quận chúa, người lại gặp phải ác mộng ư?"

Tôi mở mắt ra, thở dốc liên hồi.

Đào Chi rót cho tôi một chén trà ấm. "Quận chúa hãy uống chén trà đi cho bớt sợ." Rồi thị liền đỡ tôi dậy, lót vào sau lưng tôi một chiếc gối mềm. Khi lòng bàn tay chạm vào chiếc chén sứ ấm áp, trái tim tôi mới phần nào bình lặng trở lại.

Đào Chi giúp tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, cất giọng hết sức nhẹ nhàng: "Đêm qua Quận chúa nhất định là đã sợ quá rồi, có lẽ cần phải mời người về giải hạn cho Quận chúa mới xong."

Sau khi tôi thở dốc, tôi ngó mắt nhìn ra phía ngoài, thấy sắc trời đã lờ mờ chuyển trắng, đoán chừng trời sắp sáng tới nơi rồi. Tôi khẽ lắc đầu nói với Đào Chi: "Bỏ đi, đừng làm kinh động tới cha mẹ ta, đây không phải là giấc mơ mà khi xưa ta thường gặp."

Đào Chi đáp "vâng" một tiếng.

Tôi bây giờ chẳng còn lòng dạ nào mà ngủ nữa, bèn nói: "Chuẩn bị nước đi, ta muốn rửa ráy một chút."

https://thuviensach.vn

Sau khi Đào Chi rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi, hương an thần trong lò chẳng biết đã hết tự lúc nào. Tôi xỏ giày rồi đi tới bên cạnh bàn trang điểm, nhìn vào chiếc gương đồng, thấy sắc mặt mình đã trở nên trắng bệch. Đột nhiên, tôi nhớ tới vị tân nương tử bên dưới chiếc khăn đỏ trùm đầu, thế là lòng thầm lạnh giá, vội vàng thu ánh mắt về.

Hộp đồ trang sức đang hé mở, tôi ngó nhìn vào trong, thấy cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia nằm nghiêng ở trên cùng. Tôi vốn định đặt nó lại cẩn thận, nhưng khi chạm bàn tay tới lại bất giác sững người.

Trên cây trâm vẫn còn hơi ấm.

Đào chia bưng một chậu nước vào phòng, chờ tôi rửa ráy xong xuôi, Lê Tâm liền giúp tôi chải chuốc trang điểm. Khi nhìn thấy ba chiếc hộp lớn trên bàn trang điểm, Lê Tâm lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc chẳng kém gì tôi hôm qua.

Tôi cười nói: “Những thứ này đều là do sư phụ tặng cho ta đấy.”

Lê Tâm lắp bắp nói: “Thế này… thế này… thật là… thật là khoa trương quá.”

Đào Chi nói: “Đồ trang sức ở Lâm Lang các nổi tiếng đắt đỏ, những thứ này tính sơ qua thôi chắc cũng phải ngang với nửa năm bổng lộc của Vương gia rồi, mà Thẩm công tử thì chỉ vừa tới thành Kiến Trung được mấy tháng, trước đây lại ở trong núi sâu…” Nói tới đây Đào Chi liền ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Ý của Đào Chi tôi đương nhiên hiểu rõ, kỳ thực tôi cũng hoài nghi không biết Thẩm Hành rốt cuộc lấy đâu ra được nhiều bạc như vậy, có điều ngẫm lại, Thẩm Hành là cao nhân, cao nhân thì tất nhiên có biện phạp kiếm tiền của riêng mình.

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Những lời này chớ có nói ra trước mặt sư phụ đấy.” Dứt lời, tôi tùy tiện chọn lấy một cây thoa ngọc hình hoa hải đường, nói với Lê Tâm: “Hôm nay hãy cài cái này đi.”

Tôi vừa dùng bữa sáng xong, gã tùy tùng bên cạnh huynh trưởng liền tới nói với tôi rằng đã phao tin tôi vì kinh hãi quá độ mà đổ bệnh phải nằm giường ra ngoài rồi, còn nói: “Xin Quận chúa cứ việc yên tâm, thời gian tới Thái tử điện hạ sẽ không đến gây phiền phức cho Quận chúa nữa đâu.”

Tôi khẽ gật đầu.

Khi Thẩm Hành tới tiểu viện của tôi thì tôi đang kiểm kê những món lễ vật sáng nay vừa được ùn ùn đưa tới, tất cả về cơ bản đều là do những nhân vật quyền quý đương triều tặng. Có điều vẫn còn một việc khiến tôi khá ngạc nhiên, đó là lễ vật được đưa tới trước tiên không ngờ lại là của Công chúa Văn Dương.

Theo tôi nhớ thì quan hệ giữa tôi và Công chúa Văn Dương cũng chỉ bình bình, chẳng ngờ cô ta lại nhiệt tình tặng quà như vậy.

Tôi cười híp mắt nói: “Sư phụ, người tới rồi.”

Ánh mắt Thẩm Hành vẫn dừng trên búi tóc của tôi đầu tiên như mọi lần, và lần này trong mắt y ánh lên mấy tia ngạc nhiên và mừng rỡ. “A Uyển quả là rất hợp với chiếc thoa ngọc này, người vốn đã đẹp rồi đeo thoa vào lại càng đẹp hơn.”

Tôi kỳ thực cũng tự biết mình, tuy thân là Quận chúa nhưng tướng mạo của tôi không hề nghiêng nước nghiêng thành, tối đa chỉ có thể tính là thanh tú mà thôi. Giờ đây được một người tuấn tú phi phàm khen ngợi, tôi bất giác có chút thẹn thùng.

“Sư phụ quá khen rồi!”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành đưa tay tới xoa đầu tôi, khi vuốt ve cây thoa ngọc đó, ánh mắt y lại càng dịu dàng thêm mấy phần. “Không phải quá khen đâu. Bất kể A Uyển có dung mạo thế nào, trong mắt vi sư con đều là mỹ nhân.”

Tôi cười nói: “Hôm nay mồm miệng sư phụ cứ ngọt như mật vậy.”

Thẩm Hành cũng khẽ cười. “A Uyển không biết câu ‘tình nhân nhãn lý xuất Tây Thi’[1] sao?”

[1] Câu này nghĩa là trong mắt người đang yêu thì người yêu của mình đẹp chẳng kém gì Tây Thi, nàng mỹ nữ nước Việt thời Xuân Thu, một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc thời cổ đại.

“Rầm” một tiếng vang lên, đống lễ vật chất cao như núi đột nhiên đổ xuống, các mòn lễ vật rơi đầy ra đất, Đào Chi và Lê Tâm vội vàng ngồi xuống nhặt. Lê Tâm lúc này mặt mũi đỏ bừng, còn Đào Chi thì lại mặt mày trắng bệch.

Chẳng biết hai đứa a hoàn này xảy ra chuyện gì mà lại một người biến thành mặt đỏ một người biến thành mặt trắng như thế nữa. Tôi liếc mắt nhìn đống lễ vật trên đất, thấy có ít hương liệu trong một chiếc hộp gấm đã rơi ra ngoài, thế là bèn nói: “Hộp hương liệu này ta không cần nữa, thưởng cho ngươi đấy Đào Chi.”

“Tạ ơn Quận chúa ban thưởng.” Đào Chi nói.

Tôi lại chỉ tay vào một chiếc hộp gấm màu xanh lục khác mà hình như cũng đựng hương liệu, nói: “Lê Tâm, hộp hương liệu đó ta tặng cho ngươi. Hai ngươi mau lui xuống đi, không cần ở lại đây hầu hạ nữa.”

Sau khi Đào Chi và Lê Tâm rời đi, tôi lộ vẻ nghiêm túc nói với Thẩm Hành: “Sư phụ, tuy A Uyển không hiểu lắm về chữ tình, nhưng cũng biết rằng lời này nên dùng trên người ai. Sau này sư phụ chớ nên nói năng linh

https://thuviensach.vn

tinh như vậy nữa, nếu để mẹ con nghe được, mẹ con nhất định sẽ không thích đâu.”

Nụ cười trên khóe miệng tức thì trở nên cứng đờ, mãi một lúc lâu sau Thẩm Hành mới khẽ nói: “Được.”

Tôi nhớ đến những lời mà đêm qua còn chưa hỏi, liền nói: “Sư phụ, trước khi vào phủ người từng nói gì với cha con vậy?”

Thẩm Hành hờ hững đáp: “Ta nói con đường tình trắc trở, rất khó tìm chồng.”

Tôi sững người ra, sao lại giống hệt với những lời mẹ nói thế nhỉ, lẽ nào mẹ thực sự không nói dối tôi? Tôi cẩn thận quan sát thần sắc của Thẩm Hành lúc này, cũng không giống như là đang nói dối tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy mình hồ đồ rồi.

Trong quãng thời gian giả bệnh, tôi được sống một cuộc sống vô cùng thư thái. Thẩm Hành cứ đôi ba ngày lại tới gảy đàn cho tôi nghe một lần, Dịch Phong quả nhiên không nói dối tôi, tài cầm nghệ của Thẩm Hành còn ở trên y nữa, gọi là dư âm vang vọng, vương mãi không tan cũng không có gì là quá cả.

Khi tôi đã bắt đầu si mê tiếng đàn của Thẩm Hành, y đột nhiên không chịu gảy đàn cho tôi nghe nữa, nói là kể từ giờ sẽ chuyển sang dạy tôi các môn công phu quyền cước để phòng thân.

Tôi vốn là nữ giới, tay trói gà không chặt, học công phu quyền cước thực sự vất vả vô cùng, mới luyện được mấy ngày đã bắt đầu có chút bệ rạc. Đồng thời, tôi có thể cảm nhận sâu sắc được rằng Thẩm Hành rất giỏi kế công tâm, trước tiên là cho tôi nếm mùi ngon ngọt, chờ tôi đắm đuối rồi thì đột ngột thu tay về, khiến tôi không thể không vì tiếng đàn của y mà dốc lòng học công phu quyền cước.

https://thuviensach.vn

Người hiểu tôi, quả chính là sư phụ chẳng sai.

Quãng thời gian này câu nói ưa thích nhất của Thẩm Hành chính là: “Hôm nay nếu có thể đỡ được một nửa chiêu của ta, ta sẽ gảy cho con nghe một khúc đàn.”

Có lẽ vì thiên phú của tôi ở phương diện võ học thực sự quá ư kém cỏi, thành ra đã bảy, tám ngày rồi mà tôi vẫn chưa thể đỡ được nửa chiêu của Thẩm Hành. Tôi ngó nhìn chiếc ngũ huyền cầm của Thẩm Hành mà ngơ ngẩn, cất giọng u oán: “Sư phụ, đàn phủ bụi rồi kìa.”

Thẩm Hành hờ hững nói: “Không sao.”

Sư phụ không sao… nhưng con thì có sao đấy…

Thẩm Hành lại nói tiếp: “Hôm nay nếu con có thể đỡ được nửa chiêu của ta, nó sẽ không bị phủ bụi nữa.” Vừa nói y vừa mỉm cười nhìn tôi. “Đối mặt với kẻ địch cần phải giữ lòng bình lặng, đồng thời nhanh chóng nhìn ra sơ hở của đối phương rồi tấn công. Hôm qua tốc độ lùi của con chậm quá, nếu nhanh hơn một chút thì đã tránh được chiêu đó của ta rồi.”

Tôi cúi đầu ủ rũ nói: “Sư phụ, chiêu số phòng thân có không ít, tại sao người không đưa cho con những vật phòng thân như là ám khí vậy?” Đến lúc đó, tôi chỉ cần tùy ý vung một nắm ám khí ra là được, không cần vất vả học công phu quyền cước thế này nữa.

Thẩm Hành thở dài nói: “A Uyển, con không thể lúc nào cũng mang ám khí trên người được, xét cho cùng trên đời này chỉ có bản thân là đáng tin cậy nhất, cho dù là người thân thiết đến mấy thì cũng không thể ở bên con mọi lúc mọi nơi, kiểu gì cũng phải có lúc sơ suất. Cho nên, con cần phải luyện lấy một thân bản lĩnh thực sự, như thế đến lúc cần dùng tới mới không luống cuống chân tay.”

https://thuviensach.vn

Tôi biết Thẩm Hành cũng chỉ muốn tốt cho tôi thôi, bèn hỏi: “Hôm nay vẫn như cũ chứ?”

Thẩm Hành gật đầu.

Thẩm Hành tấn công về phía tôi. Tôi không biết võ công của y cao thâm khó lường đến cỡ nào, có điều nhìn tình hình trước mắt thì y hẳn là chưa dùng toàn lực, mà có lẽ ngay đến một nửa thực lực y cũng chưa dùng tới nữa. Tôi vội vàng tránh ngay sang bên phải, chưởng phong của Thẩm Hành ập thẳng vào mặt, khi sắp chạm đến mặt tôi thì tôi đột nhiên kêu “úi chao” lên một tiếng, đôi hàng lông mày cau lại, tay đưa lên giữ chặt bụng.

Chưởng phong lập tức biến mất, Thẩm Hành hoang mang bước tới hỏi: “A Uyển, có phải là đến kỳ kinh rồi không?”

Tôi thiếu chút nữa thì hộc máu tươi ngay tại chỗ, không ngờ Thẩm Hành ngay đến loại chuyện này cũng biết rõ ràng như vậy, thật là thần thông quảng đại quá chừng. Có điều tôi vốn mặt dày, vì được nghe đàn có thể không từ thủ đoạn.

Tôi đột ngột vung chưởng ra, cứ thế đánh thẳng về phía cổ của Thẩm Hành. Khi đầu ngón tay chạm vào da phía cổ của Thẩm Hành, tôi lập tức cười tươi rạng rỡ như hoa: “Sư phụ, vừa rồi A Uyển không chỉ hóa giải được chiêu số của người mà còn phản kích được một đòn nữa, như vậy tính ra có phải là hôm nay người nên đàn cho con nghe hai khúc không?”

Thẩm Hành ngây người nhìn tôi, hỏi: “Không có chỗ nào không thoải mái ư?”

Tôi chớp chớp mắt, đáp: “Sư phụ đâu có nói là không cho phép con dùng khổ nhục kế.”

Mãi một lúc sau Thẩm Hành mới thở ra một hơi thật dài, nói với giọng hết cách: “Lần sau con chớ nên như vậy nữa, khổ nhục kế không phải là với

https://thuviensach.vn

ai cũng đều hữu hiệu đâu.”

Tôi nói: “Con còn có mỹ nhân kế nữa.”

Thẩm Hành chợt lại nghiêm túc dặn dò: “A Uyển, nếu có một ngày con không còn con đường nào khác, bắt buộc phải đưa ra một sự lựa chọn giữa trinh tiết và tính mạng, vậy thì đừng nên vì giữ gìn trinh tiết mà từ bỏ tính mạng của bản thân.”

Tôi bất giác có chút cảm động, Thẩm Hành vốn là người Đại Phụng triều, theo lý mà nói người Đại Phụng triều đều rất xem trọng trinh tiết của nữ tử, thế mà bây giờ y lại có thể vì tôi mà nói ra những lời như thế, quả thực là không dễ dàng gì.

“A Uyển, những thứ khác đều không quan trọng, vi sư chỉ mong con coi trọng tính mạng của mình thôi.”

Tôi cười nói: “Sao sư phụ tự dưng lại nói tới cái này vậy? A Uyển không vô dụng tới mức như thế đâu.” Hơi dừng một chút, tôi cố tình chuyển chủ đề: “Sư phụ không được chối không gảy cho A Uyển hai khúc đàn đâu đấy nhé.”

Thẩm Hành tới lúc này mới tươi cười trở lại. “Đương nhiên rồi.”

Dứt lời, Thẩm Hành quả nhiên đã gảy cho tôi nghe hai khúc đàn. Tôi nghe mà như si như mê, cặp mắt nhìn chằm chặp vào y, hy vọng y có thể gảy thêm một khúc nữa. Có điều Thẩm Hành xưa nay vốn nhất ngôn cửu đỉnh, nói một là một, hai là hai, chưa từng thay đổi.

Tôi vừa rồi có thể giở chút trò thông minh vặt, bây giờ thì không thể nữa rồi.

Lúc này, Đào Chi và Lê Tâm bưng trà và đồ điểm tâm đi vào. Lê Tâm cười nói: “Quận chúa đã học cả buổi sáng chắc cũng mệt rồi, Vương phi

https://thuviensach.vn

kêu em mang tới đây ít đồ điểm tâm mà Quận chúa thích ăn.”

Đào Chi cũng cười nói: “Còn có cả trà búp Tín Dương mà Thẩm công tử thích nữa.”

Bọn họ đặt trà và đồ điểm tâm lên chiếc bàn đá cẩm thạch bên dười gốc cây. Tôi ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, bèn hỏi: “Lê Tâm, hương liệu đó dùng có tốt không?”

Lê Tâm gật đầu thưa: “Tạ ơn Quận chúa ban thưởng, hương liệu có mùi thơm lắm.”

Tôi ngửi thử một chút. “Là hương thanh quế ư?”

“Dạ phải, Quận chúa.”

Tôi mỉm cười quay sang nhìn Đào Chi. “Của ngươi thì sao?”

Đào Chi thưa: “Bẩm Quận chúa, là hương bách hợp.”

Tôi ngồi xuống ăn một ít đồ điểm tâm, lại uống nửa chén trà búp Tín Dương. Lê Tâm chợt nói: “Thẩm công tử quả nhiên là thần y, mấy hôm đầu sau khi từ chùa Bảo Ân trở về khí sắc của Quận chúa rất tệ, nhưng bây giờ thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.”

Tôi nói: “Gần đây ta không còn gặp ác mộng nữa, khí sắc tất nhiên là phải tốt lên rồi.” Từ sau đêm mơ thấy cảnh Mộc Viễn cưới người chết, những ngày qua tôi về cơ bản đều ngủ một mạch từ tối đến sáng.

Thẩm Hành buông chén trà xuống hỏi: “Vẫn là giấc mơ đó ư?”

Tôi cười đáp: “Dạ không, là một giấc mơ khác. Nói ra kể cũng lạ, con nằm mơ hai lần, mà lần nào cũng mơ thấy một nam tử tên là Mộc Viễn.”

Thần sắc Thẩm Hành tức thì biến đổi hẳn. “Mộc Viễn?”

https://thuviensach.vn

Tôi cất lời trêu chọc: “Nhìn vẻ mặt này của sư phụ thì cứ như là người quen biết hắn vậy.”

Thẩm Hành đột nhiên đứng bật dậy trước chiếc bàn đá cẩm thạch. Tôi hơi sững ra, bèn hỏi: “Sư phụ sao vậy? Lẽ nào người thực sự quen biết hắn?”

Thẩm Hành đáp: “Không, vi sư chỉ đột nhiên nhớ tới một chuyện gấp cần làm thôi, mấy ngày tới chắc là không thể quay về được.”

Sau khi Thẩm Hành rời đi, tôi bất giác cảm thấy hơi mỏi mệt, bèn quay về trong tiểu viện của mình nghỉ ngơi. Đang khi tôi âu sầu không biết nên làm sao cho qua ngày đoạn tháng, chợt có một gã hầu vội vã chạy vào trong tiểu viện của tôi bẩm báo: “Quận chúa, Công chúa Văn Dương tới rồi.”

Công chúa Văn Dương? Tôi nhớ tới việc lần trước tin đồn mình đổ bệnh được truyền ra ngoài, mọi người liền tặng quà tới tấp, trong đó người tặng sớm nhất chính là Công chúa Văn Dương, không ngờ lần này cô ta còn đích thân tới đây, thực khiến tôi được yêu quá mà hóa sợ. Có điều quan hệ giữa tối và Công chúa Văn Dương vốn chỉ bình bình, tôi thựa sự không đoán được cô ta tới đây là để làm gì.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Công chúa Văn Dương và Tư Mã Cẩn Du vốn là huynh muội ruột thịt, huynh trưởng tính cách như thế, muội muội đoán chừng cũng chẳng kém gì.

“Úi chao, Quận chúa, người vẫn còn đang giả bệnh đấy, sắc mặt thế này thực là khỏe mạnh quá chừng.” Lê Tâm vội vàng lôi phấn son ra, chuẩn bị tô vẽ lên mặt tôi. Đúng lúc này giọng nói của Công chúa Văn Dương đã vang vào: “Quận chúa nhà các ngươi ở đâu?”

Nghe giọng cô ta thì cứ như là đến để hỏi tội tôi vậy.

https://thuviensach.vn

Đào Chi cất tiếng thưa: “Bẩm Công chúa, Quận chúa vừa rồi đang ngủ trưa, biết là Công chúa điện hạ quá bộ tới đây, sợ sẽ thất lễ trước mặt Công chúa điện hạ, lúc này Quận chúa đang chải chuốt thay quần áo.”

“Được rồi, nể tình Quận chúa nhà các ngươi đang yếu, bản cung sẽ đích thân tới chỗ cô ta thăm nom. Dẫn đường đi.”

Tôi đưa mắt liếc Lê Tâm, hờ hững nói: “Khỏi cần đánh phấn nữa, ta cứ thế này mà ra ngoài là được rồi.” Công chúa Văn Dương vội vã tới đây như vậy ắt là không có lòng dạ gì tốt, mà nghe giọng điệu vừa rồi của cô ta thì chắc là đang đi về phía khuê phòng của tôi. Có điều, trong khuê phòng của tôi có thứ gì đáng để Công chúa Văn Dương phải như vậy nhỉ?

Lê Tâm đỡ tôi ra ngoài, còn chưa đi được mấy bước đã gặp Công chúa Văn Dương đang vội vã đi tới. Tôi khẽ ho một tiếng, nhún người hành lễ: “Bình Nguyệt bái kiến Công chúa.”

Công chúa Văn Dương hờ hững nói: “Ngươi đang có bệnh trên người, khỏi cần hành lễ.” Hơi dừng một chút, cô ta chăm chú nhìn tôi, nói tiếp: “Xem ra thời gian qua ngươi tĩnh dưỡng không tệ, sắc mặt còn tốt hơn cả ta nữa.”

Tôi cười gượng một tiếng, nói: “Món quá mà lần trước Công chúa đưa tặng rất đẹp, Bình Nguyệt xin có lời cảm tạ tại đây.”

Công chúa Văn Dương nhướng mày. “Vậy ư?”

Trong lòng tôi bất giác giật thót, quả nhiên là tới đây để gây sự, cặp huynh muội này hình như có thù có oán với tôi hay sao ấy!

Tôi tiếp tục cất giọng gượng gạo nói: “Dạ, tất nhiên là vậy rồi…” Để tôi nghĩ lại xem nào, Công chúa Văn Dương rốt cuộc đã tặng cái gì ấy nhỉ? Tôi ném về phía Đào Chi một ánh mắt cầu cứu, Đào Chi vốn đứng sau lưng Công chúa Văn Dương liền chỉ tay vào đỉnh đầu mình. Tôi thở phào một

https://thuviensach.vn

hơi, cười nói tiếp: “Cây trâm đó giá trị không thấp, đã khiến Công chúa phải tốn kém rồi.”

Đào Chi mặt mày ủ dột.

Sắc mặt hơi trầm xuống, Công chúa Văn Dương nheo mắt lại. “Vậy ư?”

Tôi lại đưa mắt nhìn về phía đỉnh đầu Đào Chi, thấy trên đó chỉ có mỗi trâm cài tóc chứ chẳng có thứ gì khác. Tôi không biết phải làm sao, đành nói: “Thời gian vừa rồi bị bệnh lâu quá, đầu óc Bình Nguyệt hơi lú lẫn mất rồi.”

Công chúa Văn Dương cất giọng lạnh lùng: “Có cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa đó của hoàng huynh, bản cung dù có tặng trâm cho ngươi thì ngươi cũng chưa chắc đã nhớ được.”

Tôi biết ngay mà, một khi nhận cây trâm đó thì sẽ không tránh được chuyện phiền phức, bây giờ Công chúa Văn Dương chính là vì nó mà tới tìm tôi. Tôi cười trừ nói: “Sao thế được.”

“Ồ? Vậy là hoàng huynh thực sự đã tặng cây trâm đó cho ngươi rồi ư?”

Tôi bất giác cảm thấy uất ức, người hà họ Tư Mã này đúng là giảo hoạt, hóa ra Công chúa Văn Dương tới đây là để moi lời tôi. Đã đến nước này rồi tôi cũng đành thừa nhận. “Đúng là Thái tử điện hạ đã thưởng nó cho Bình Nguyệt.”

Bỗng có một cơn gió nổi lên, từ trên cây rơi xuống rất nhiều lá vàng, tôi bèn nói: “Sắp sang thu rồi, trời lạnh, Công chúa điện hạ, chúng ta vào trong phòng nói chuyện thì hơn.”

Công chúa Văn Dương không hề cự tuyệt, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lòng tôi lúc này sáng rõ như gương, Công chúa Văn Dương tới đây kỳ thực là để xác nhận xem cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia có ở chỗ tôi hay không.

Vừa mới ngồi xuống, Công chúa Văn Dương đã đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, trở nên thân thiện hiền hòa, sau đó cười tươi nói: “Hoàng huynh đối xử với muội đúng là không tệ, cây trâm đó ta và Vinh Hoa đã xin mấy lần mà huynh ấy không cho đấy. Xem ra hoàng huynh rất xem trọng muội, có lẽ chẳng bao lâu sau sẽ xin phụ hoàng ban hôn, đến lúc ấy ta cũng phải gọi muội một tiếng hoàng tẩu rồi.”

Những lời này của Công chúa Văn Dương như có giấu kim bên trong, khiến tôi nghe mà rất khó chịu.

Cô ta lại nói tiếp: “Cây trâm phỉ thúy đỏ này không tầm thường đâu nhé, ngoài việc có giá trị liên thành ra nó còn là do hoàng huynh đích thân vẽ hình rồi sai người chế tạo, bên trong đó ẩn chưa không ít tâm tư của hoàng huynh. Ta nói thực với muội nhé, cây trâm phỉ thúy đỏ còn có chút liên quan tới bà cố nội của ta đấy.”

“Bà cố nội?”

Công chúa Văn Dương nói tiếp: “Bà cố nội của ta có phong hiệu là Ninh An, tức là Công chúa Ninh An. Mẫu hậu ta thường nói, hồi trẻ bà cố nội là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.” Công chúa Văn Dương nhìn chằm chằm vào tôi. “Muội có biết chăng?”

Đây đã là chuyện từ bao nhiêu đời trước rồi, tôi làm sao mà biết được chứ? Tôi khẽ lắc đầu.

Công chúa Văn Dương dường như không tin, bèn nhìn chằm chằm vào tôi hồi lâu. Tôi cứ để mặc cho cô ta nhìn. Lại qua một lúc nữa, cô ta mới nói: “Nếu không biết thì hãy nhớ kĩ lấy, bà cố nội ta Công chúa Ninh An là một đại mỹ nhân.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 6-1: Không có trái tim

Sau khi Công chúa Văn Dương rời đi, Lê Tâm thở phào một hơi, nhỏ giọng nói: “Công chúa điện hạ khí thế khiếp người, thực là đáng sợ quá, may mà em chỉ phải hầu hạ Quận chúa thôi.”

Đào Chi rót cho tôi một chén trà. “Nếu Quận chúa thực sự trở thành hoàng tẩu của Công chúa điện hạ, vậy thì không cần phải nhìn sắc mặt Công chúa nữa rồi.”

“A, đúng thế.” Lê Tâm như chợt nghĩ tới điều gì, hai mắt sáng lấp lánh. “Quận chúa, chi bằng người hãy gả luôn cho Thái tử điện hạ đi, sau đó thì ngày ngày vênh mặt lên với cô ta.”

Khóe miệng tôi bất giác hơi co giật. “Các ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi đấy.” Tuy vừa rồi Công chúa Văn Dương nói năng khó chịu, nhưng tôi còn chưa đến nỗi vì muốn được vênh mặt lên với người ta mà gả cho Tư Mã Cẩn Du, huống chi, Tư Mã Cẩn Du chưa chắc đã nhìn trúng tôi.

Có điều, hôm nay Công chúa Văn Dương đúng là quái lạ, đặc biệt khi nói ra câu cuối cùng trước lúc rời đi, cô ta cứ như là có mối thù không đội trời chung với tôi vậy.

Tôi lại hỏi: “Đào Chi, món lễ vật mà Công chúa Văn Dương tặng ta là gì vậy?”

Đào Chi đáp: “Là cao dưỡng tóc có tác dụng an thần.”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Lần sau khi ta đi gặp Công chúa Văn Dương, nhớ nhắc ta bôi nó đấy…”

Mở mắt ra, tôi thấy xung quanh màn đỏ buông lơi, một cặp nến rồng phượng đang không ngừng đung đưa lay động. Tôi giật mình thảng thốt, phát hiện bản thân đã lại nằm mơ. Có kinh nghiệm từ hai lần trước rồi, không cần nghĩ tôi cũng biết giấc mơ lần này ắt là lại có liên quan tới Mộc Viễn.

Ồ, lần đầu tiên là chuyện tang, lần thứ hai là chuyện hỷ, còn lần thứ ba…

Tôi đưa mắt ngó quanh bốn phía một lát, xác định mình đang ở trong một gian phòng tân hôn, có lẽ chính là phòng tân hôn của Mộc Viễn. Nhớ tới khuôn mặt rữa nát mà mình từng nhìn thấy lần trước, lòng tôi hơi rờn rợn. Nhưng tôi cũng biết nếu mình không làm rõ những cơn ác mộng liên tiếp xuất hiện này rốt cuộc mang hàm ý gì, có lẽ ác mộng sẽ bám theo tôi mãi mãi.

Chợt có một tiếng lẩm bẩm dịu dàng vang lại: “A Uyển, bây giờ vi phu sẽ lật khăn trùm đầu cho nàng.”

Tôi đi vòng qua tấm bình phong, thấy ngồi trên chiếc giường tân hôn ở phía không xa quả nhiên chính là Mộc Viễn trong bộ đồ tân lang. Hắn chăm chú nhìn tân nương tử bên cạnh mình bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, khuôn mặt tân nương tử rõ ràng đáng sợ vô cùng, song hắn lại không hề sợ hãi, cứ như thể người bên cạnh mình không phải một xác chết mà là một món bảo vật hiếm có nhất trên đời.

Tân nương tử xem chừng đã chết được một thời gian khá dài rồi, gần như không thể nhìn rõ mặt mũi lúc sinh tiền. Nhưng rất lạ, tuy lần trước bị dọa cho vô cùng sợ hãi, nhưng lần này khi nhìn thấy đối phương ở cự ly

https://thuviensach.vn

gần, tôi lại không còn cảm thấy sợ hãi chút nào, thậm chí tự nơi đáy lòng còn dâng lên một cảm giác quen thuộc khó mà dùng lời miêu tả.

Động tác của Mộc Viễn hết sức cẩn thận, hắn nhẹ nhàng vòng một tay qua vai tân nương tử, tay còn lại thì khẽ vuốt ve má tân nương tử, trong ánh mắt ngợp đầy một vẻ đắm đuối si mê. “A Uyển, không có được nàng lúc sinh tiền, có được nàng sau khi chết cũng là chuyện tốt.” Rồi hắn chợt đổi giọng, ánh mắt trở nên hằn học dữ dằn. “Thẩm Yến thực là một tên đáng chết, kiếp sau hắn đừng hòng có được nàng nữa.”

“A Uyển đừng sợ, kiếp sau vi phu nhất định sẽ bảo vệ nàng cẩn thận, không cho phép bất cứ ai làm hại đến nàng.” Sau khi áp bờ môi vào mặt tân nương tử mà làm ra một loạt những cử chỉ thân mật, sắc mặt Mộc Viễn lại càng trở nên dịu dàng hơn, cặp mắt thì dần trở nên sáng rực tựa như những vì sao trên trời.

Đột nhiên, phía bên ngoài có một giọng nói vang lên: “Công tử đã dặn dò rồi, không ai được vào trong cả.”

“Tần công tử! Tần công tử!” Một giọng nữ chói tai vang vọng vào, nghe nôn nóng như thể kiến bò trên chảo lửa vậy.

Tôi ngó nhìn Mộc Viễn, thấy hắn buông tân nương tử ra, lại đặt tân nương tử nằm xuống giường tân hôn bằng động tác hết sức nhẹ nhàng, sau đó mới cao giọng hô: “Cho cô ta vào đây đi.”

Tôi nhủ thầm, phải chăng tình nhân cũ của Mộc Viễn đã tìm tới đây rồi?

Một vị cô nương vận đồ màu xanh biết vội vã đi vào, khi nhìn thấy tân nương tử trên giường tân hôn thì lập tức lộ rõ vẻ hoang mang, rồi liền quỳ sụp xuống trước mặt Mộc Viễn, dùng sức dập đầu thật mạnh, cất tiếng van nài: “Tần công tử, xin công tử hãy tha cho tiểu thư nhà nô tỳ đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi giật mình bừng tỉnh ngộ, hóa ra cô gái này là a hoàn của tân nương tử.

Cô nương áo xanh lại nói tiếp: “Tần công tử, tiểu thư ở dưới suối vàng có linh thiêng cũng không muốn mình sau khi chết bị đối xử như thế này đâu.”

Tần Mộc Viễn nhướng cặp mày dài lên, trong mắt phượng thấp thoáng lộ ra mấy tia khinh thường. “Sao ngươi biết là A Uyển không muốn gả cho ta? Khi xưa A Uyển lựa chọn Thẩm Yến chẳng qua là nhất thời hồ đồ, bây giờ cũng đã phải nếm trái đắng rồi. Thẩm Yến không đối xử tốt với A Uyển lúc nàng ấy còn sống, bây giờ nàng ấy chết rồi, hắn dựa vào cái gì mà tranh giành với bản công tử.”

Tôi nghĩ thầm, vẻ mặt này của Tần Mộc Viễn trông quen lắm, hình như tôi từng nhìn thấy ở đâu đó rồi…

“Có cái gì mà không dám? Đàm đàn bà con gái các nàng sao cứ thích cả nghĩ như vậy nhỉ? Ta bảo nàng qua đây thì nàng cứ qua là được rồi. Hơn nữa, ta với Văn Chi tình như thủ túc, ta gọi muội muội của y một tiếng A Uyển thì có gì là không được?”

Tôi đột nhiên nhớ ra Tư Mã Cẩn Du khi ở trong xe ngựa cũng từng có vẻ mặt giống hệt thế này.

Cô nương áo xanh phản bác: “Lão gia và phu nhân đều đã đồng ý với Thẩm công tử là sẽ an táng tiểu thư vào trong khu mộ của nhà họ Thẩm, Tần công tử và tiểu thư không thân không thích, chẳng ngờ lại nhân lúc Thẩm công tử ra ngoài mà đào trộm mộ của tiểu thư, đoạt vợ của người khác, thực là trời đất không dung! Tần công tử dựa vào cái gì mà làm vậy chứ?”

“Trời đất không dung ta cũng phải cưới A Uyển làm vợ, bất cứ ai cũng đừng hòng ngăn cản ta làm việc này.” Tần Mộc Viễn chợt cười nói tiếp:

https://thuviensach.vn

“Bích Đồng, ngươi chớ có quên, nếu không có ngươi nói với ta là Thẩm Yến đang làm gì, ta cũng chẳng thể nào nghĩ ra biện pháp này.”

Bích Đồng, Bích Đồng…

Cái tên này tôi dường như từng nghe thấy trong giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm liền.

Trên trán chợt túa đầy mồ hôi lạnh, tôi nghĩ lẽ nào gã Tần Mộc Viễn này cũng có liên quan tới giấc mơ kia của tôi?

Sắc mặt tái nhợt đi, Bích Đồng vội vàng nói: “Khi đó nô tỳ chẳng qua là thấy công tử… thấy công tử…”

Tần Mộc Viễn hờ hững nói: “Thấy ta đáng thương, thấy ta một dạ tình sâu chứ gì?” Khẽ “hừ” một tiếng, hắn nói tiếp: “Nể mặt ngươi đã từng hầu hạ A Uyển hơn mười năm ròng, lần này ta tha cho ngươi. Mau ra ngoài đi, đừng có quấy nhiễu đêm động phòng hoa chúc của ta và A Uyển.”

Bích Đồng kêu thét lên: “Ngươi rõ ràng là đang làm nhục tiểu thư.”

“Người đâu, đuổi cô ta ra ngoài.”

Hai gã người hầu mặt mày hờ hững bước vào chụp lấy hai tay của Bích Đồng, Bích Đồng giãy giụa nói: “Tần Mộc Viễn, ngươi làm thế này sẽ bị trời phạt đấy.”

“Dừng lại.” Tần Mộc Viễn chợt nói. Rồi hắn đứng dậy đi tới trước mặt Bích Đồng, cúi đầu nhìn đối phương chăm chú. “Hãy quay về nói với Thẩm Yến, kiếp sau ta sẽ nhanh chân đến trước. Còn về kiếp này, hắn làm được một chuyện tốt thì ta sẽ phá hoại một chuyện, muốn chuyển thế để nối tiếp duyên xưa với A Uyển ư? Đừng hòng!”

https://thuviensach.vn

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút tức cười, làm gì có chuyện kiếp này chưa xong kiếp sau tiếp tục chứ.

Gã Tần Mộc Viễn này đúng là đã yêu đến độ điên cuồng mất rồi.

Tôi khẽ lắc đầu, nhưng khi nhìn về phía Tần Mộc Viễn, cặp mắt không kìm được mở to.

Tần Mộc Viễn đỡ tân nương tử ngồi dậy, sau đó cẩn thận lấy từ trong ngăn tủ nhỏ nơi đầu giường ra một chiếc trâm, hết sức dịu dàng cài nó lên búi tóc của tân nương tử. “A Uyển, đây chính là tín vật định tình mà ta tặng cho nàng, chờ đến kiếp sau khi chúng ta trở thành phu thê, ta sẽ tặng cho nàng một chiếc nữa.”

Tôi nhìn chằm chằm vào cây trâm trên búi tóc của tân nương tử bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Như hai giọt nước! Thực sự là như hai giọt nước! Phỉ thúy đỏ long lanh, những đường điêu khắc hoa tinh tế, cây trâm này và cây trâm Tư Mã Cẩn Du tặng cho tôi căn bản chẳng có chút nào khác biệt.

“Quận chúa, người lại gặp ác mộng nữa hay sao?”

Tôi giật mình bừng tỉnh, thở hồng hộc nhìn Đào Chi đang ở gần ngay bên cạnh mình, thấy thị nhìn tôi vẻ hết sức lo lắng. Tôi vô thức đưa mắt ngó quanh bốn phía, sau khi xác nhận đây chính là khuê phòng của mình thì mới dám thở phào một hơi, sau đó lại đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Không có gì.”

Đào Chi rót cho tôi một chén trà ấm. “Quận chúa, người uống chút trà cho bình tĩnh lại đi.”

Tôi lắc đầu, nói: “Ngươi ra ngoài đi, ta muốn ở yên một mình.”

https://thuviensach.vn

Sau khi Đào Chi rời đi, tôi chẳng buồn xỏ tất đi giày, cứ thế bước tới bên cạnh bàn trang điểm. Cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia vẫn nằm lặng lẽ trong hộp đồ trang sức, tôi cầm lên, thấy đuôi trâm còn ấm, ngửi thử thì có hương bách hợp thoang thoảng.

Khi trời rạng sáng, Đào Chi và Lê Tâm bưng nước vào hầu hạ tôi rửa ráy. Tôi thoáng liếc mắt qua phía Đào Chi, sau đó lại lẳng lặng thu ánh mắt về. Khi đưa chiếc khăn mặt vừa nhúng nước nóng lên chuẩn bị lau mặt giúp tôi, Lê Tâm không kìm được ngạc nhiên bật thốt: “Quận chúa, sao mới qua có một đêm mà sắc mặt người đã tệ thế này?”

Tôi hờ hững nói: “Chỉ là vừa gặp ác mộng thôi, không cần nói với mẹ ta, đây không phải là cơn ác mộng ta hay gặp khi trước.” Dừng một chút, tôi nói tiếp: “Đào Chi, sắc mặt ngươi cũng không được tốt lắm, mấy ngày tới hãy nghỉ ngơi trong phòng mình đi, không cần ngủ ở gian ngoài nữa.”

Đào Chi khẽ thưa “vâng” một tiếng.

Sau khi dùng bữa sáng xong, tôi đến nói chuyện với mẹ. Mẹ hỏi tôi về Thẩm Hành, trong ấn tượng của tôi, mẹ vốn khá bất mãn với Thẩm Hành, không giống như cha, bất kể Thẩm Hành làm gì cũng đều cho là lẽ đương nhiên.

Tôi đáp: “Sư phụ ra ngoài rồi, chắc phải mấy ngày nữa mới về.”

Mẹ lại hỏi: “Con cảm thấy sư phụ con thế nào?”

Tôi hơi sững ra. “Sư phụ đối xử với con rất tốt.”

Không biết là mẹ lại nghĩ tới điều gì, khóe mắt hơi nhòe đi. Tôi cho rằng mẹ không tin tôi, bèn kể hết những việc mà Thẩm Hành đã làm trong thời gian qua cho mẹ nghe, chẳng ngờ mẹ nghe xong thì vành mắt còn trở nên hoe đỏ.

https://thuviensach.vn

Mẹ đưa khăn lên lau khóe mắt, sau đó mới nói: “Tốt rồi, con mắt nhìn người của cha con đúng là chưa bao giờ sai cả.”

Tôi tò mò hỏi: “Mẹ, trước đây chẳng phải mẹ không thích sư phụ con lắm mà?”

Mẹ nói: “Lúc trước khác bây giờ khác. Lúc trước mẹ không biết là y đối xử với con tốt như vậy, bây giờ biết rồi, mẹ tất nhiên không còn lo lắng gì nữa.”

Tôi chớp chớp mắt, làm bộ vô ý hỏi: “Mẹ, Đào Chi đã đi theo con bao nhiêu năm rồi vậy?”

“Chắc phải mười năm rồi. Khi xưa con mới cao bằng chừng này, mẹ sợ con cô đơn, thế là bèn chọn cho con một a hoàn đáng tin cậy về làm bạn. Bây giờ hai đứa bọn con đều đã cập kê cả rồi, thời gian đúng là chẳng khác nào bóng câu qua cửa.”

“Mẹ chọn từ đâu vậy?” Tôi sợ mẹ hoài nghi, liền nói thêm: “Con thấy Đào Chi không còn nhỏ nữa rồi, phải gả chồng đi thôi. Thị đã đi theo con nhiều năm như vậy, chọn cho thị một nhà chồng tốt cũng là điều nên làm. Bây giờ con ở trong phủ thực là buồn chán lắm, chi bằng chuyện hôn nhân của Đào Chi hãy để con làm chủ đi.”

Mẹ đưa tay day mũi tôi một cái. “Muốn làm bà mối rồi sao?”

Tôi gật đầu.

Mẹ lại cười nói: “Cũng tốt, khế ước bán thân của Đào Chi là bán đứt, cho nên thị cũng có thể tính là người trong vương phủ chúng ta. Những thứ như sinh thần bát tự gì đó con hãy đi tìm Lý tổng quản mà hỏi xin.”

Tôi bất giác cả mừng, bèn đáp “dạ” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đêm đến khi đi ngủ, tôi hỏi Lê Tâm: “Gần đây Đào Chi có chỗ nào khác thường không?”

Lê Tâm suy nghĩ một lát rồi mới đáp: “Ngoài việc thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ ra, hình như không có chỗ nào khác thường cả.” Một lát sau, Lê Tâm lại nói tiếp: “Có điều Đào Chi cứ mỗi dịp mùng Một với ngày rằm lại đốt tiền giấy dưới trăng.”

A Phù là hộ vệ của tôi, thân thủ không tệ, tính tình lại khá trầm lặng, lúc nào cũng đi theo sau tôi từ xa, tôi thường xuyên quên mất sự tồn tại của con người này. Sau khi Thẩm Hành trở thành sư phụ của tôi, A Phù lại càng chẳng còn đất dụng võ nữa.

Tôi dùng bữa sáng xong liền bảo Đào Chi và Lê Tâm lui đi, một mình ngồi nghỉ ngơi trong tòa đình hóng mát của vương phủ.

A Phù vận một bộ đồ đen, đứng dưới gốc cây cổ thụ lá vàng rơi lất phất, ưỡn thẳng lưng, bàn tay đặt trên bao kiếm, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm ra ngay.

Tôi vẫy vẫy tay với y.

“Ta có một nhiệm vụ này giao cho người.” Tôi ra hiệu cho y cúi đầu xuống, sau đó hạ thấp giọng nói: “Thời gian tới ngươi không cần đi theo ta nữa, hãy đi theo Đào Chi, đừng để thị phát hiện. Mỗi ngày thị đã đi những đâu ngươi đều cần quay về bẩm báo kĩ càng với ta.”

“Dạ, Quận chúa.”

Mấy ngày trước tôi cố tình thưởng cho Đào Chi và Lê Tâm hương liệu, mục đích chính là để xác định xem người đụng vào cây trâm ấy là Lê Tâm hay Đào Chi. Hiện giờ kết quả đã có rồi, nhưng tôi thực sự không hiểu nổi tại sao Đào Chi phải đụng vào cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa mà Tư Mã Cẩn Du tặng cho tôi.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa rất trùng hợp, cứ mỗi lần trên cây trâm đó còn hơi ấm là tôi lại gặp một cơn ác mộng có sự xuất hiện của Tần Mộc Viễn.

Lần trước sau khi nằm mơ thấy Tần Mộc Viễn lấy ra cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa giống hệt với chiếc của mình, tôi bất giác kinh hãi choàng tỉnh dậy. Tỉ mỉ nghĩ lại, trong lần đầu mơ thấy Tần Mộc Viễn, cây trâm đó vừa hay được tôi cất trong vạt áo.

Ồ, hình như tất cả chuyện là đều có liên quan tới cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa mà Tư Mã Cẩn Du tặng cho tôi.

Tôi đưa tay chống cằm, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện về Đào Chi.

Vì gia cảnh nghèo mà bán thân làm nô tỳ, khi vào vương phủ thì mới vừa năm tuổi, trong nhà có một người cha ham đánh bạc và một người mẹ mắc bệnh nặng, không hề có anh chị em. Hơn nữa, năm thị mười tuổi, cha mẹ thị đã lần lượt qua đời.

Đào Chi cứ mỗi dịp mùng Một và ngày rằm là lại đốt tiền giấy, chắc hẳn là để tế bài cha mẹ mình. Có điều… tại sao phải đụng vào cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa đó chứ?

Đột nhiên, ánh linh quang lóe hiện, trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ.

Tôi vội vã chạy về tiểu viện của mình, giống như một cơn gió lao vút vào trong khuê phòng, đóng cửa lại đánh “rầm” một tiếng, sau đó hô to: “Không được bổn Quận chúa cho phép, bất cứ ai cũng không được vào phòng.”

Tôi lấy cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa đó ra, cầm chặt vào lòng bàn tay.

Tôi đá giày ra khỏi chân, ngay đến quần áo cũng chẳng buồn thay, nằm luôn xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại, cây trâm trong tay bắt đầu ấm dần lên.

https://thuviensach.vn

Mở mắt ra, tôi ngó nhìn xung quanh, bất giác mừng thầm. Quả đúng như dự liệu, cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia chính là nguyên nhân khiến tôi nằm mơ thấy Tần Mộc Viễn.

Tôi ngó quanh bốn phía, muốn tìm kiếm Tần Mộc Viễn. Lần trước vẫn là một tòa phủ đệ xanh tươi ngút ngát nhưng lần này lại biến thành chốn núi rừng ngợp giữa băng tuyết tinh khôi, khắp nơi đều bị màu trắng bao trùm. Chỉ thấy vô số cành cây đã trĩu nặng vì tuyết, một cơn gió thổi tới, tức thì tuyết rơi lả tả.

Nhưng tôi không hề cảm thấy lạnh chút nào.

Tôi giống hệt như một con nhặng không đầu chạy đi khắp nơi giữa núi rừng, đột nhiên nhìn thấy trên nền tuyết trắng có dấu vó ngựa, sau một thoáng trầm ngâm liền lần đi theo đó. Chừng một tuần hương sau, trước mắt tôi xuất hiện hai gian nhà được chia tách bằng hàng rào, trước cửa mỗi gian nhà đều có trồng một gốc đào, bên dưới mỗi gốc đào đều có một ngôi mộ.

Tôi ngó nhìn thử, thấy trên bia mộ có viết sáu chữ: Mộ của ái thê Tạ Uyển.

Đi lại gần thêm chút nữa, tôi nhìn thấy phía dưới còn có mấy chữ khác nhau: Phu quân Thẩm Yến khắc.

Tôi lại đi tới gần ngôi mộ còn lại, thấy phía trên bia mộ cũng có khắc sáu chữ “Mộ của ái thê Tạ Uyển”, song phía dưới thì lại đề là: Phu quân Tần Mộc Viễn khắc.

Tình cảnh này… thực sự là có chút quái dị…

Tranh nhau lúc người ta còn sống thì thôi cũng đành, nhưng sau khi người ta chết còn lập ra hai ngôi mộ nữa, tôi thật không còn gì để nói nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Đang khi tôi thầm cảm khái, chợt có tiếng “kẽo kẹt” vang lên, một người đẩy cửa bước ra, chính là Bích Đồng mà tôi từng gặp lần trước. Bích Đồng cầm một cây chổi trong tay, nhẹ nhàng quét tuyết trước cửa. Tôi cẩn thận nhìn kĩ, thấy tiểu mỹ nhân lần trước bây giờ đã thay đổi nhiều rồi, bên khóe mắt xuất hiện rất nhiều nếp nhăn.

Tôi hơi sững ra.

Lại một tiếng “kẽo kẹt” nữa vang lên.

Tần Mộc Viễn rốt cuộc đã xuất hiện. Tướng mạo của hắn không thay đổi nhiều lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu tích mà thời gian lưu lại trên người hắn, đặc biệt là mái tóc, chỉ thoáng liếc qua tóc trắng đã lọt vào trong mắt rồi.

Xem ra thời gian trong giấc mơ lần này của tôi cách giấc mơ lần trước khá xa.

Tần Mộc Viễn đưa mắt liếc nhìn Bích Đồng, hỏi: “Thẩm Yến đã xuống núi rồi sao?”

Bích Đồng thở dài than: “Tần công tử, xin công tử hãy buông tha cho tiểu thư và công tử nhà nô tỳ đi! Công tử việc gì phải như vậy chứ?”

Tần Mộc Viễn khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ta nhất định không thể để Thẩm yến được sống yên ổn. Bản công tử đã nói rồi, Thẩm Yến làm được một chuyện tốt, ta sẽ phá hoại một chuyện.”

Bích Đồng nắm chặt cán chổi, trên tay nổi rõ gân xanh, có thể nhìn ra thị đã tức giận tột cùng. “Những năm nay, ngươi đã phá hoại không chỉ ngàn chuyện tốt, nếu không vì vậy, công tử sớm đã có thể đi gặp tiểu thư rồi.”

https://thuviensach.vn

Tần Mộc Viễn cười khẩy, nói: “Thẩm Yến muốn công đức viên mãn ư? Muốn làm đủ chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín chuyện tốt ư? Ta quyết không bao giờ để cho hắn đạt được ý nguyện.” Dứt lời, Tần Mộc Viễn nhìn ngôi mộ bên cạnh bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay gạt đi những bông tuyết trên bia mộ, khẽ nói: “A Uyển, hãy đợi ta thêm năm năm nữa. Năm năm sau ta sẽ đi tìm nàng, ta nhất định sẽ tìm được nàng trước Thẩm yến một bước.”

Bích Đồng thở dài một tiếng, không để ý tới Tần Mộc Viễn nữa, sau khi quét xong tuyết trước cửa liền quay vào trong nhà. Còn Tần Mộc Viễn thì vẫn ngồi ngẩn ngơ trước ngôi mộ kia.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên, tôi ngước mắt nhìn, thấy một cụ bà tóc trắng bạc phơ, tay cầm gậy chống, đang chậm rãi bước từng bước tới trước mặt Tần Mộc Viễn. Tần Mộc Viễn toàn thân run lên lẩy bẩy, nghẹn ngào hô lên: “Mẹ!”

Hai mắt bà cụ bất giác đỏ hoe. “Cẩn Du, hãy về nhà đi!”

Tôi sững người, tại sao lại trùng hợp như thế chứ? Tên tự của Tần Mộc Viễn là Cẩn Du, mà tên của Thái tử cũng là Cẩn Du…

Bà cụ lại nói tiếp: “Cẩn Du, tiểu thư nhà họ Tạ đã qua đời rồi, người chết thì không thể sống lại, con hãy từ bỏ ý niệm đó đi. Cha con không còn để bụng chuyện con năm xưa giấu giếm mọi người cưới tiểu thư nhà họ Tạ về nữa. Cẩn Du, cha con tuổi đã cao, bây giờ vẫn thường xuyên nhắc tới con đấy.”

Xem ra lần trước khi cưới A Uyển về, Tần Mộc Viễn đã giấu giếm mọi người, đoán chừng là thừa dịp mọi người ra ngoài hết mà tổ chức, chẳng trách trong nhà lại không có vị trưởng bối nào, chỉ có một đám hạ nhân không dám cãi lời hắn thôi.

https://thuviensach.vn

Tần Mộc Viễn cố chấp lắc đầu, sau đó đột nhiên quỳ sụp xuống đất, dùng sức dập mạnh đầu ba cái. “Mẫu thân, hài nhi bất hiếu.” Dứt lời liền đi thẳng vào trong nhà, chẳng ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Bà cụ khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn vào trong nhà, lại nhìn ngôi mộ kia một chút, cất giọng khàn khàn: “Tạ Uyển, nếu thực sự có kiếp sau, vậy ngươi phải đối xử với con ta cho tốt đấy. Ngươi đã hại nó thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi, ngươi nợ nó nhiều lắm.”

Tôi đi xuyên qua tường vào trong nhà, thấy Tần Mộc Viễn cầm một con dao sắc trong tay, chẳng biết là đang làm gì. Mãi một lúc sau mới bỏ con dao trong tay xuống, lại nhẹ nhàng vuốt ve cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia, lẩm bẩm nói: “A Uyển, bao nhiêu năm nay nàng chưa từng gọi tên tự của ta. Ta lấy những thứ đồ tốt nhất của mình ra dụ, chỉ mong nàng gọi ta một tiếng Cẩn Du ca ca, thế mà nàng vẫn không chịu. Kiếp sau, ta sẽ lại lấy tên là Cẩn Du, đến lúc đó nàng muốn không gọi cũng không được nữa rồi.

Tư Mã Cẩn Du…

Tôi lập tức nghĩ ngay đến hắn.

Tôi không tin là có kiếp trước kiếp này, nhưng giấc mơ quái dị hiện tại cùng với cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia, lại còn cả Tần Mộc Viễn nữa, đều khiến tôi không thể không tin.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 6-2: Không có trái tim (tiếp)

Khi tôi tỉnh lại thì vừa hay là thời điểm dùng bữa trưa.

Đào Chi và Lê Tâm vẫn một mực chờ bên ngoài phòng, thấy tôi ra ngoài thì đều thở phào một hơi. Đào Chi nói: “Vừa rồi Lan Phương cô cô có tới đây kêu tiểu thư qua bên phu nhân dùng bữa trưa đấy.”

Lê Tâm thì nhắc nhở tôi: “Quận chúa, búi tóc của người rối rồi kìa.”

Tôi đưa tay sờ thử, nói: “Đào Chi, ngươi vào đây bới lại tóc giúp ta đi!”

Đào Chi bới tóc rất có nghề, thủ pháp cực kỳ khéo léo, chỉ loáng một cái trên đầu tôi đã xuất hiện một búi tóc tinh tế được bới kiểu đám mây lành. Đào Chi đưa tay tới định cầm lấy cây trâm cài tóc mà tôi vừa tháo xuống, tôi bèn cười nói: “Không dùng cái này nữa.” Rồi tôi đưa tay chỉ. “Hãy dùng cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa này đi.”

Đào Chi khẽ thưa “vâng” một tiếng, khi cài trâm lên búi tóc của tôi, bàn tay thị có hơi cừng đờ. Qua chiếc gương đồng, tôi có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của Đào Chi, rồi liền mỉm cười hờ hững hỏi: “Đào Chi, người cảm thấy bổn Quận chúa đối xử với ngươi thế nào?”

Đào Chi cắn chặt môi đáp: “Quận chúa đối xử với Đào Chi rất tốt.”

Tôi lại hỏi: “Liệu ngươi có phản bội ta không?”

“Dạ không.” Đào Chi trả lời rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi tiếp: “Ngươi cảm thấy Thái tử thế nào?”

Đào Chi hơi sững ra, tôi bèn cười bảo: “Ngươi không phải thường hay nói là ta và Thái tử điện hạ rất xứng đôi sao?”

Đào Chi cung kính đáp: “Thái tử điện hạ chính là rồng phượng trong loài người, nếu Quận chúa có thể gả cho Thái tử, chẳng bao lâu sau ắt sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ.”

Tôi nói: “Toàn bộ Thiên Long triều đều biết rằng cha ta đứng về phía tam Hoàng tử, nếu ta gả cho Thái tử thì há chẳng phải là một cái tát vào mặt cha ta ư?”

Đào Chi cúi đầu thưa: “Đào Chi không hiểu những việc này lắm.” Thế rồi thị lại ngẩng đầu lên. “Thế tử gia hiện đang đứng về phía Thái tử mà, tại sao Quận chúa…”

Tôi nói bằng giọng như cười mà chẳng phải cười: “Ta cũng không hiểu những việc này lắm.”

Khi dùng bữa trưa, cha và huynh trưởng đều đã trở về, có điều sắc mặt hai người bọn họ lại mang nhiều suy tư. Cha mặt mũi đen thui, còn huynh trưởng thì lại tỏ ra bướng bỉnh. Tình cảnh thế này kỳ thực không hề hiếm thấy trong mấy tháng vừa qua, kể từ lúc huynh trưởng mời Dịch Phong về để thể hiện lập trường của mình thì cha chưa từng tỏ ra vừa mắt với huynh trưởng.

Bữa trưa diễn ra trong không khí khá nặng nề, mẹ liên tục khuyên nhủ cha và huynh trưởng nhưng xem chừng chẳng có bao nhiêu hiệu quả.

Thẩm Hành từng nói với tôi, cha rất được tam Hoàng tử tin tưởng, còn huynh trưởng thì hiện đang là tâm phúc của Thái tử, sau này bất kể ai kế vị thì bọn họ cũng đều không có mối nguy về tính mạng, cùng lắm chỉ là bị cách chức mà thôi.

https://thuviensach.vn

Mẹ chợt nói: “Mấy hôm trước ta có vào cung trò chuyện với Hoàng hậu. Hoàng hậu nói Đại Phụng triều hình như có ý giao hảo với Thiên Long triều chúng ta, thay đổi hẳn thái độ nước sông không phạm nước giếng…”

Tôi nghe thế thì không khỏi cảm thấy có chút quái lạ, Đại Phụng triều có ý giao hảo với Thiên Long triều, dù nghe thế nào thì đây cũng giống như là chuyện triều chính. Trong cung đã có luật rồi, nữ quyến nơi hậu cung không được can dự chuyện triều chính, Hoàng hậu thân là mẫu nghi một nước cớ sao lại đi làm một chuyện không hợp với quy củ vậy?

Trừ phi Đại Phụng triều muốn liên hôn với Thiên Long triều…

Quả nhiên, mẹ lại nói tiếp: “Đại Phụng triều có ý cưới Thái tử phi ở Thiên Long triều chúng ta.”

Cưới Thái tử phi? Vậy đây hẳn nhiên là chuyện hôn nhân của Thái tử Đại Phụng triều rồi. Thái tử phi sau này sẽ trở thành mẫu nghi một nước, nếu Thiên Long triều muốn bày tỏ thành ý, vậy thì người được gả đi nhất định sẽ là Công chúa Văn Dương, trưởng nữ của Hoàng hậu nương nương.

Nghĩ đến việc Công chúa Văn Dương sắp phải gả đi xa tới tận Đại Phụng triều, tôi bất giác cảm thấy sảng khoái, chờ sau khi lấy chồng rồi, cô ta nhất định không thể thường xuyên quay về tìm tôi gây sự.

Sau khi nghe thấy những lời này, khuôn mặt vốn xám xịt của cha tức thì lộ ra mấy tia tươi cười, bộ râu ngắn ngủn hơi rung rung, không khí trên bàn ăn liền tốt lên không ít. “Thái tử điện hạ của Đại Phụng triều văn có thể định quốc, võ có thể an bang, thực là rồng phượng trong loài người.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cha lại biết được chuyện này? Chẳng phải mọi người đều nói Thái tử Đại Phụng triều từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, cho nên được đưa tới Bồng Sơn thanh tu tĩnh dưỡng ư?” Thường ngày khi tôi giao du với các nữ tử quyền quý, chủ đề mà bọn họ thích nói tới nhất chính là Thái tử của hai triều. Thái tử Đại Phụng triều hành tung thần

https://thuviensach.vn

bí, nghe nói đến bây giờ vẫn chưa có mấy người từng nhìn thấy bộ mặt thật của y.

Cha vuốt râu cười nói: “Lời đồn không thể hoàn toàn tin tưởng được.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn thần sắc của cha, tự nhủ người không biết nội tình khéo lại tưởng Thái tử Đại Phụng triều kỳ thực là cốt nhục của cha ấy chứ. Thường ngày khi nói về huynh trưởng, cha chưa từng tỏ ra tự hào thế này bao giờ.

Sau khi dùng bữa trưa xong, tôi lén kéo huynh trưởng lại một góc kín đáo, nhỏ giọng hỏi: “Tên của Thái tử điện hạ là do ai đặt vậy?”

Huynh trưởng liếc nhìn tôi vẻ khó hiểu. “Tất nhiên là do bệ hạ đặt rồi.”

Tôi thở phào một hơi, nhủ thầm chuyện này có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Có điều cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, về danh nghĩa thì là bệ hạ đặt, nhưng thực chất là Thái tử điện hạ tự chọn đấy.” Hơi dừng một chút, huynh trưởng lại nói tiếp: “Khi điện hạ ra đời, vì là trưởng tử nên bệ hạ vô cùng cao hứng, khi đặt tên cũng rất trịnh trọng, cho triệu tập tất cả người của Lục bộ lại suy nghĩ cả ngày lẫn đêm, cuối cùng lựa ra được rất nhiều cái tên. Ban đầu tên mà bệ hạ chọn không phải là Cẩn Du, nhưng khi dùng cái tên đó để gọi Thái tử, Thái tử liền khóc rống lên. Mọi người cảm thấy rất lạ, Hoàng hậu bèn nói rằng có lẽ Thái tử không thích cái tên này. Bề sau bệ hạ thử gọi rất nhiều cái tên, nhưng Thái tử vẫn cứ khóc, mãi đến khi gọi ra hai chữ Cẩn Du thì Thái tử mới thôi không khóc nữa. Kể từ đó, Thái tử liền có tên là Tư Mã Cẩn Du.”

Huynh trưởng cười nói: “Nói ra kể cũng lạ, Thái tử khi đó chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ, không ngờ đã biết tự chọn tên cho mình rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi nghe mà hoang mang tột độ, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngớt.

Câu nói mà Tần Mộc Viễn đã nói trong giấc mơ lại một lần nữa vang lên: “Kiếp sau, ta sẽ lại lấy tên là Cẩn Du, đến lúc đó nàng muốn không gọi cũng không được nữa rồi.”

A Phù sau khi quay về liền bẩm báo với tôi, Đào Chi vào giờ Thân ba khắc đã đến Nhất Phẩm lâu, một khắc sau mới từ trong phòng nhất phẩm trở ra.

Tôi trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Có nhìn ra bên trong phòng nhất phẩm có những ai không?”

“Bẩm Quận chúa, chỉ biết là hai nam tử thôi.”

Tôi hỏi tiếp: “Sau đó Đào Chi về phủ luôn chứ?”

A Phù đáp: “Dạ phải, Quận chúa.”

Tôi mân mê cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa trong tay, lặng im một lúc lâu rồi mới nói: “Sau này ngươi không cần đi theo Đào Chi nữa.” Đặt cây trâm đó xuống, tôi lại nói tiếp: “Ngươi hãy giúp ta thêm một chuyện này nữa, có biết viết chữ không?”

A Phù do dự một lát, cuối cùng khẽ thưa: “Có biết một chút.”

Tôi đưa tới một tờ giấy trắng: “Giờ Thân một khắc ngày mai, phòng nhất phẩm Nhất Phẩm lâu. Hãy viết ra một câu như thế, sau đó giấu vào trong đồ ăn của Đào Chi.”

Ngày hôm sau, sau khi dùng bữa sáng xong, tôi uể oải ngồi dựa người trên chiếc sạp mỹ nhân xem sách, Đào Chi và Lê Tâm một mực ở bên hầu hạ. Ánh mắt Đào Chi thường xuyên như vô tình hữu ý liếc về phía tôi, tôi biết rõ cả nhưng không vạch trần.

https://thuviensach.vn

Khi chỉ còn cách giờ Thân một canh giờ tôi mới đặt sách xuống, sau đó nói: “Hiếm có hôm nào trời cao trong xanh thế này, nằm ở đây thực là ngột ngạt quá.” Tôi nói với Lê Tâm: “Đi lấy một chiếc áo choàng tới đây, bổn Quận chúa phải ra ngoài đi lại một chút. Sư Phụ chắc sẽ về trong mấy ngày này thôi, có lẽ ra ngoài còn có thể gặp được sư phụ ấy chứ.”

Lê Tâm lấy áo choàng tới khoác lên người cho tôi. Tôi nói: “Hai người không cần đi theo ta, ta chỉ ra ngoài đi lại một chút thôi, có A Phù ở bên là sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.”

Đào Chi và Lê Tâm cùng thưa “vâng” một tiếng.

Sau khi rời khỏi vương phủ, tôi ngồi kiệu tiến thẳng đến Nhất Phẩm lâu. Có vết xe đổ của lần trước, lần này tôi đặt phòng nhất phẩm ngay từ sớm, sau khi tới Nhất Phẩm lâu liền đi vào bằng cửa ngách.

Chưởng quỹ bước tới ân cần tiếp đón tôi. Tôi làm bộ nghiêm túc dặn dò: “Chớ có làm ầm lên, tuyệt đối không thể để người nào biết là bổn Quận chúa đang ở đây. Nhớ lấy, bất kỳ người nào cũng vậy.”

Chưởng quỹ vội vàng đáp “dạ”.

Tôi lại dọa thêm: “Chuyện này có liên quan tới tính mạng mấy người, nếu ông tiết lộ ra ngoài, Nhất Phẩm lâu này của ông sẽ lập tức bị san thành bình địa đấy.”

Chưởng quỹ bất giác hơi biến sắc.

Thấy đã đạt được hiệu quả, tôi bèn ung dung ngồi xuống uống trà, ngắm cảnh thu trên sông. Khi sắp tới giờ Thân một khắc, có người tới gõ cửa phòng, tôi ra hiệu cho A Phù thay đổi giọng nói cất tiếng đáp lại: “Vào đi.”

https://thuviensach.vn

Cửa bị chậm rãi đẩy ra, tôi trước tiên nhìn thấy một ống tay áo hẹp màu ngó sen, sau đó mới là khuôn mặt của Đào Chi.

Thân thể Đào Chi bất giác đờ ra tại cửa, trên mặt ngợp đầy vẻ chấn động, rồi thị nhìn chằm chằm vào tôi, tỏ ra không thể nào tin nổi. Tôi cười nhạt nói: “Không vào ư?”

Đào Chi tới lúc này mới tỉnh táo trở lại, lắp bắp hô lên: “Quận… Quận chúa.”

Tôi ngoảnh đầu qua nói với A Phù: “Ngươi ra ngoài canh chừng, đừng cho bất cứ ai tiến vào.”

A Phù đóng cửa phòng lại, trong tròng nhất phẩm chỉ còn lại tôi với Đào Chi. Tôi nhấp một ngụm trà, sau đó mới nhướng mày nhìn Đào Chi. “Sao còn không lại đây?”

Đôi môi run lên lẩy bẩy, Đào Chi bước từng bước về phía tôi, tốc độ rất chậm. Có điều không sao cả, tôi có thừa sự nhẫn nại. Chờ tới khi Đào Chi đã đứng trước mặt mình, tôi hỏi: “Ngươi đi theo Thái tử được bao lâu rồi?”

Khuôn mặt Đào Chi trở nên trắng bệch. “Đào Chi không biết Quận chúa đang nói gì.”

Tôi buông chiếc chén sứ men trắng xuống, nói: “Nếu ngươi chịu thành thực khai ra tất cả, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Đào Chi vẫn nói: “Đào Chi thực sự không biết Quận chúa đang nói gì.”

Tôi lấy từ trong tay áo ra cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia, đập bộp một cái xuống bàn, cười khẩy hỏi: “Đào Chi, ngươi có nhớ việc ta từng

https://thuviensach.vn

thưởng hương liệu cho ngươi không? Ngươi có biết tại sao ta phải thưởng hương liệu cho ngươi không?”

Đào Chi bất giác mở to đôi mắt, rất nhanh sau đó thị dường như đã hiểu rõ nguồn cơn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Cô… đặt bẫy tôi?”

Tôi hờ hững hỏi: “Thái tử sai ngươi đặt nó lên người ta sau khi ta ngủ đúng không? Chắc ngươi cũng biết cây trâm này có thể khiến ta gặp ác mộng, còn làm tổn hại đến thân thể của ta nữa. Ta tự thấy mình đối xử với ngươi không tệ, để cho ngươi được thoái mái ăn mặc chi tiêu.” Tôi nhìn thị chăm chú. “Đào Chi, Thái tử đã hứa hẹn gì với ngươi?”

Đào Chi cắn chặt môi, rồi thị đột nhiên cất giọng hằn học: “Cô không hiểu gì hết cả.”

Mãi một hồi lâu sau, Đào Chi mới cười khẩy một tiếng, nói tiếp: “Đối xử với ta không tệ? Không, ta chỉ là một con cờ có thể có có thể không trong phủ Tây Lăng Vương mà thôi, tác dụng của ta chính là làm cho Quận chúa vui vẻ. Quận chúa mà vui, ta sẽ được sống yên lành, còn nếu Quận chúa không vui, ta ngay cả gặp mẹ lần cuối cũng không thể.”

Tôi chợt sững người, mẹ của Đào Chi không phải đã qua đời từ sáu năm trước rồi ư?

Đào Chi lạnh lùng nói: “Cô không biết gì hết, cô chỉ biết là mình đang không vui, thế là liền ở trong phòng mà nổi cáu, tất cả chỉ bởi vì Thế tử gia không chịu chiều theo ý của cô.”

Tôi nghe mà mơ mơ màng màng, chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện Đào Chi nói.

https://thuviensach.vn

Tôi cau mày nói: “Chuyện này ngươi không thể trách ta được. Nếu ngươi muốn đi gặp mẹ mình lần cuối, vậy thì hoàn toàn có thể đi xin phép Lý tổng quản cơ mà. Khi đó ta không hề biết trong nhà ngươi đã xảy ra chuyện như vậy.”

Đào Chi cười thê lương nói: “Lý tổng quản nói là Quận chúa thích ăn bánh điểm tâm mà ta làm, cho nên ta không thể đi được.” Rồi thị chợt đổi giọng, nói tiếp: “Ta rất bất bình! Rõ ràng chúng ta tuổi tác tương đương, dựa vào đâu mà cô vừa mới không vui thì liền có một đống người dỗ dành cô, còn ta thì ngay cả gặp mẹ mình lần cuối cũng không thể chứ?”

“Cho nên ngươi mới phản bội ta?”

Đào Chi không trả lời, chỉ cắn chặt môi dưới.

Tôi thở dài hỏi: “Có phải Thái tử đã đáp ứng với ngươi rằng sau khi việc thành sẽ để ngươi làm trắc phi không?”

Thân thể Đào Chi lập tức trở nên cứng đờ.

Tôi đoán chừng phàn đoán của mình mười phần thì đúng tới tám, chín, vì vừa rồi nghe Đào Chi nói như vậy thì hiển nhiên là thị bất mãn với xuất thân của mình, do đó muốn thay đổi hiện trạng, mà để được như thế thì chỉ có một cách là tìm lấy một phu quân tốt thôi. Có điều, đâu phải ai cũng làm được trắc phi, vả lại, Tư Mã Cẩn Du sao có thể dễ dàng đáp ứng để cho thị làm trắc phi như thế chứ?

“Ngươi có biết tại sao ta lại hẹn gặp ngươi ở đây không? Hôm qua khi gặp người của Thái tử, lẽ nào ngươi không cảm thấy kỳ lạ về việc bọn họ chọn nơi gặp mặt là Nhất Phẩm lâu? Khắp thành Kiến Trung này có ai mà không biết Nhất Phẩm lâu là nơi Bình Nguyệt Quận chúa ta thích đến nhất?” Hơi dừng một chút, tôi nói tiếp: “Nếu không bởi vì Thái tử cố ý để ta biết, ta há có thể phát hiện ra chỗ sơ hở của ngươi nhanh như vậy?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Đào Chi sau nháy mắt đã trở nên tái nhợt.

Tôi đứng dậy nói: “Sau này ngươi không cần về phủ nữa, ngươi muốn đi theo ai thì tùy ngươi.”

Tôi đi vòng qua Đào Chi, nhưng khi bàn tay còn chưa chạm tới cánh cửa thì chợt nghe thị cười nói: “Quận chúa, cô không biết gì hết. Cô là một người không có trái tim, cô không hiểu gì về tình ái, cô không thể nào biết được ta cam lòng làm việc cho Thái tử chẳng phải bởi vì chàng hứa cho ta làm trắc phi, mà bởi vì ta ái mộ chàng, cho nên ta cam lòng vì chàng mà làm bất cứ chuyện gì, dù chàng chỉ lợi dụng ta thôi ta cũng vẫn cảm thấy ngọt ngào vô hạn.”

Tôi hơi sững người ra, Đào Chi lại nói tiếp: “Cô không hiểu rằng thứ quý giá nhất trên thế gian này chính là tình cảm, cho nên khi Dịch Phong công tử đoạn tuyệt quan hệ với cô, cô cũng không thương cảm. Quận chúa, kỳ thực ta còn may mắn hơn cô đấy, bởi vì ta có trái tim.”

Khi rời khỏi Nhất Phẩm lâu, không hiểu sao tôi lại có chút ngơ ngẩn.

Tỉ mỉ nghĩ lại, có một số lời Đào Chi nói rất đúng, tôi quả thực không hiểu gì về chữ tình cả. Thấy Đào Chi làm ra chuyện như vậy, tôi kỳ thực chỉ có chút tiếc nuối vì sau này sẽ mất đi một a hoàn tùy thân, ngoài ra chẳng có tâm trạng gì khác.

Tôi muốn nặn ra một tia thương cảm hoặc tức giận, đáng tiếc là chẳng có chút tác dụng nào, lòng tôi vẫn hoàn toàn trống rỗng. Dường như Đào Chi nói đúng, tôi thực sự không có trái tim.

Chợt có một làn hương ngào nhạt xông vào trong mũi, tôi ngẩng đầu nhìn, thấy bóng dáng Thẩm Hành đã lọt vào trong mắt. Trong tay y có một túi hạt dẻ rang đường, rất thơm, khiến tôi thèm thuồng.

https://thuviensach.vn

Chuyện của Đào Chi lập tức bị quăng tuốt lên tận chín tầng mây, tôi hưng phấn chạy ngay tới trước mặt Thẩm Hành. “Sư phụ, người về rồi sao?”

“Ừm, chuyện đã giải quyết xong rồi. Khi quay về, ta vừa hay nhìn thấy ngoài cửa thành có người bán hạt dẻ rang đường, lại nghĩ con sẽ thích nên liền mua lấy một túi.” Thẩm Hành cười nói: “Chúng ta tìm một chỗ nào ngồi xuống ăn nhé?”

Tôi vốn định sau khi rời khỏi Nhất Phẩm lâu sẽ đi tìm Tư Mã Cẩn Du, vì Tư Mã Cẩn Du đã tặng cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa đó cho tôi, ắt hẳn cũng biết tác dụng của nó. Tần Mộc Viễn trong giấc mơ có lẽ chính là Tư Mã Cẩn Du bây giờ, tôi nghĩ, tôi nên đi tìm hắn hỏi cho rõ ràng.

Tôi bây giờ đã tin có kiếp trước kiếp này, nhưng như thế không có nghĩa là tôi bằng lòng tiếp nhận mọi chuyện rối rắm của kiếp trước. Bất kể kiếp trước tôi nợ ai, hoặc ai nợ tôi, thì đó cũng đều là con gái của cha mẹ tôi, là em gái của huynh trưởng tôi mà thôi.

Có điều, Thẩm Hành nửa đường xuất hiện cùng với túi hạt dẻ rang đường thơm lừng kia đã khiến cho tôi không chút do dự tạm thời đi vào trong một quán trà ở gần đó. Sau khi ngồi xuống, tôi nôn nóng định bóc hạt dẻ ra ăn ngay nhưng Thẩm Hành lại gạt tay tôi ra, nói: “Cẩn thận bỏng đấy! Để ta!”

Nói xong, Thẩm Hành liền kêu tiểu nhị của quán trà mang tới một chiếc bát sạch, bỏ hạt dẻ đã bóc vỏ vào trong bát. Tôi cầm một hạt lên ăn, trong bụng tức thì ngợp đầy cảm giác hạnh phúc khó mà dùng lời miêu tả.

Thẩm Hành vừa bóc hạt dẻ vừa hỏi tôi: “Mấy ngày nay có gặp ác mộng nữa không?”

Tôi lại ăn một hạt dẻ nữa. Thẩm Hành đưa cho tôi một chén trà, cười nói: “Ăn từ từ thôi, cả túi này đều là của con mà.”

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay sờ mũi, cười hì hì, nói: “Chỉ tại con đã lâu rồi không được ăn cái này thôi. Thường ngày trong vương phủ cha mẹ đều không cho phép con ăn những thứ bán ở các sạp hàng bên ngoài.” Tôi khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó mới nói cho Thẩm Hành biết các phát hiện có liên quan tới cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa, ngay cả chuyện trong mơ cũng không bỏ sót.

Khi nói tới Tạ Uyển, tôi thở dài than: “Sư phụ, nữ tử cùng tên với con trong giấc mơ kia thực là oan ức quá mà, chết thì đã chết rồi, vậy mà gã Tần Mộc Viễn đó còn muốn đeo bám cô ấy tới tận kiếp sau. Còn cả gã Thẩm Yến kia nữa, lúc sinh tiền thì không chịu trân trọng, bây giờ cô ấy chết rồi, còn tranh giành cái gì nữa chứ?”

Sắc mặt Thẩm Hành hơi tái đi, bàn tay đang bóc hạt dẻ cũng hơi run rẩy. Tôi không hề lưu tâm, chỉ hỏi: “Sư phụ, người tin là có kiếp trước kiếp này không?”

Đặt hạt dẻ vào trong bát, Thẩm Hành thấp giọng đáp. “Tin.”

Tôi ghé lại gần Thẩm Hành, hạ thấp giọng nói: “Sư phụ, con nói với người một chuyện nhé, con hoài nghi gã Tần Mộc Viễn trong giấc mơ đó chính là Tư Mã Cẩn Du. Nếu người không xuất hiện, con vốn định đi tìm Thái tử để nói cho rõ ràng đấy.”

“Nói cái gì?”

Tôi đáp: “Tất nhiên là bảo hắn buông bỏ chuyện quá khứ rồi. Dù con thực sự là Tạ Uyển thì bây giờ cũng đã là Tiêu Uyển rồi, kiếp trước từng xảy ra chuyện gì căn bản không liên quan tới con.” Hơi dừng một chút, tôi nhón lấy một hạt dẻ nữa bỏ vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Cứ như con nghĩ, người mà Tần Mộc Viễn thích có lẽ chính là Thẩm Yến đấy.”

“Khụ… khụ khụ khụ!”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành đột nhiên ho lên sù sụ. Tôi nôn nóng hỏi: “Sư phụ, người sao vậy?”

Thẩm Hành uống hết hơn nửa chén nước, sau đó mới nói: “Ta không cẩn thận bị sặc thôi.”

Tôi yên tâm hẳn, thế là lại nói tiếp: “Tuy đến bây giờ con vẫn chưa hiểu được cảm giác thích là như thế nào, nhưng thường ngày đã nghe nhiều rồi, cho nên con cảm thấy Tần Mộc Viễn hình như thích Thẩm yến. Nếu Tần Mộc Viễn không thích Thẩm Yến thì tại sao suốt mười năm liền lại đều ở bên Thẩm Yến? Hai người bọn họ ngày đêm ở bên nhau, hơn nữa lại có chung một hứng thú…”

“Hứng thú gì vậy?”

Tôi đáp: “Chính là dựng mộ cho Tạ Uyển ở dưới gốc đào ấy. Nếu hai người bọn họ đến với nhau, chưa biết chừng sau này trong lúc thương tâm còn có thể trò chuyện với nhau về Tạ Uyển ấy chứ.”

Thẩm Hành không nói năng gì, mãi tới lúc này tôi mới phát hiện sắc mặt y không dễ coi cho lắm. Tôi đột nhiên nhớ ra Đại Phụng triều dân phong nề nếp, quan hệ đồng tính nhất định là điều cấm kỵ, thế là vội vàng dừng lời rồi chuyển chủ đề: “Sư phụ, người cũng ăn đi này.”

Tôi nhón một hạt dẻ đưa tới bên miệng Thẩm Hành, tới lúc này sắc mặt y mới khá hơn một chút, trong mắt ngợp đầy vẻ dịu dàng như thường ngày. Y há miệng ngậm lấy hạt dẻ giữa hai ngón tay tôi, khi bờ môi y chạm vào đầu ngón tay tôi, tôi lập tức cảm thấy có một thứ gì đó ấm áp mềm mại lướt qua.

Phía bên cạnh có một cô nương kêu “úi chao” một tiếng, sau đó ôm mặt hô: “Ta chịu hết nổi rồi, tình cảnh này thực là ướt át quá đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững ra, đúng lúc này Thẩm Hành chợt cầm một hạt dẻ lên đưa tới bên miệng tôi. “A Uyển cũng ăn đi này.”

Tôi phát hiện lúc này ánh mắt của mọi người xung quanh đều đang đổ dồn về phía hai người bọn tôi, mà hạt dẻ trong tay Thẩm Hành thì lại gần ngay gang tấc, dường như nếu tôi không ăn thì có hơi thất lễ, nhưng nếu ăn thì lại cũng không được ổn cho lắm.

Tôi tiến thoái lưỡng nan.

Thẩm Hành chợt thu tay về, uể oải nói: “Hạt dẻ này bị bẩn rồi.”

Tôi không kìm được thầm thở phào một hơi, vẫn là Thẩm Hành tốt nhất, biết giải vậy cho tôi.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 7-1: Khuyên giải (1)

Sau khi về phủ, tôi nói với mẹ rằng tôi đã để cho Đào Chi được tự do rồi. Mẹ khẽ cười, chỉ nói: “Đào Chi là người của con, con thích làm thế nào thì cứ làm thế đó, mẹ không can thiệp.”

Sau khi biết Đào Chi đã rời đi, Lê Tâm có chút hụt hẫng. Tôi có thể nhìn ra Lê Tâm bây giờ đang buồn bực vì chuyện Đào Chi không từ mà biệt. Khi hầu hạ tôi thay quần áo đi ngủ, Lê Tâm làu bàu: “Đào Chi đúng là không có nghĩa khí, rời đi mà không nói với em một tiếng, hại em bây giờ không thoải mái chút nào.”

Tôi hỏi: “Lê Tâm, ngươi thương tâm ư?”

Lê Tâm không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Tất nhiên là vậy rồi, tốt xấu gì cũng đã ở bên nhau cả chục năm. Mà không chỉ thương tâm, em còn rất tức giận nữa.”

Tôi nghe thế thì liền trầm mặc, bàn tay khẽ đặt lên ngực, thấy trái tim mình vẫn đập đều đều, hoàn toàn không khác gì thường ngày cả. Rất hiển nhiên, tôi không hề thương cảm hay tức giận vì hành vì của Đào Chi, thậm chí ngay đến một chút cảm giác cũng không có.

Khi Lê Tâm đốt hương an thần, tôi chợt nói: “Khỏi cần đốt nữa, chuẩn bị cho ta một vò rượu. Ta muốn tới tiểu viện của sư phụ.”

Tôi cũng chẳng rõ đây là thói quen được hình thành từ khi nào, cứ mỗi khi gặp điều nghi hoặc là lại vô thức muốn đi tìm Thẩm Hành. Lê Tâm rất

https://thuviensach.vn

nhanh đã mang tới cho tôi một vò rượu. Tôi không cho Lê Tâm đi theo, một mình ôm theo vò rượu đi về phía tiểu viện của Thẩm Hành.

Đêm thu trời lạnh, tôi cố gắng đi nhanh thêm một chút, đồng thời ôm chặt vò rượu hoa quả trong lòng.

Khi đi ngang qua tiểu viện của huynh trưởng, tôi thấy có không ít a hoàn, người hầu đang đứng ở bên ngoài rì rầm trò chuyện. Tôi dừng chân lại một lát rồi mới bước đến cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vương gia và Thế tử…” Lời còn chưa dứt, a hoàn trả lời tôi đã ngoảnh đầu lại, nhìn thấy là tôi thì liền giống như gặp phải ma, tức thì sợ đến nổi mặt mày tái nhợt, hoang mang khom người hành lễ. “Quận… Quận chúa vạn phúc.”

Thị vừa hô lên, những người khác liền phát hiện ra sự tồn tại của tôi, vội vàng khom người hành lễ. Không đợt tôi hỏi chuyện, bọn họ đã nhanh chóng tản đi, bỏ lại tôi một mình ở đó.

Tôi chẳng hiểu ra làm sao.

Lúc này, từ trong tiểu viện của huynh trưởng đột ngột vang ra tiếng đồ sứ vỡ vụn.

“Đồ bất hiếu!”

Ba chữ ấy tôi nghe thấy hết sức rõ ràng.

Tôi bước lại gần xem thử, thấy trên lớp giấy dán cửa sổ có in bóng hai người, một người là cha tôi, người còn lại chính là huynh trưởng.

Cha và huynh trưởng không phải mới chỉ cãi nhau có một, hai ngày, dó đó tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên, đang nghĩ xem có nên đi vào

https://thuviensach.vn

khuyên can hay không thì chợt nghe “bốp” một tiếng, hiển nhiên là huynh trưởng đã bị ăn tát.

“Ta sinh ngươi ra có ích gì chứ?” Đó là giọng nói đầy vẻ giận dữ của cha.

“Con là do mẹ sinh ra.”

“Ngươi…”

Tôi nhủ thầm, chuyện cãi nhau giữa cha và huynh trưởng tôi chớ nên can dự vào thì hơn. Lỡ như cha muốn dùng nghiên mực đập huynh trưởng, rồi lại không cẩn thận đập vào tôi, vậy thì oan cho tôi quá. Tôi bỏ ngay suy nghĩ khuyên can, liền ôm theo vò rượu rời khỏi tiểu viện của huynh trưởng.

Dù sao chuyện cha và huynh trưởng bất hòa cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, mà bọn họ có cãi nhau đến mấy thì cũng chẳng ích gì, bởi xét cho cùng bản chất của vấn đề vẫn là ở tam Hoàng tử và Thái tử. Một ngày tân hoàng còn chưa được lập, cha và huynh trưởng chắc sẽ còn phải cãi nhau.

Ngay đến mẹ cũng không đến khuyên can, tôi là con gái lại càng không cần tham gia vào chuyện này.

Có điều… hình như có gì đó không đúng lắm.

Tại sao cha lại xuất hiện trong phòng của huynh trưởng vào giờ này nhỉ? Cha vốn đứng về phía tam Hoàng tử, còn huynh trưởng đứng ở bên Thái tử, mà hai người lại đều là tâm phúc của hai vị kia, tuy là cha con nhưng lập trường bất đồng, bọn họ nên tránh nhau mới đúng.

Tôi suy nghĩ mãi, nhưng dù có nghĩ nát óc cũng vẫn chẳng hiểu được nguồn cơn, thế là đành bỏ cuộc không nghĩ nữa.

https://thuviensach.vn

Bên trong tiểu viện của Thẩm Hành lúc này vẫn sáng đèn, ngoài cửa không hề có người hầu canh gác. Tôi bước lên phía trước, đưa một tay tới gõ cửa. Mãi một hồi lâu sau mà vẫn chẳng có tiếng ai đáp lại, tôi hơi sững người, lẽ nào sư phụ đã lại ra ngoài rồi?

Nhưng trong phòng vẫn sáng đèn cơ mà.

Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng đẩy cửa đi vào.

Phía sau tấm bình phong vẽ hình tiên hạc mịt mờ hơi nước, còn có tiếng nước chảy rào rào, kế đó giọng nói hững hờ của Thẩm Hành bất chợt vang ra: “Lại đây bóp vai cho ta nào!”

Bóp vai? Bóp vai cho Thẩm Hành lúc này đang không mặc quần áo ư?

Trong đầu tôi lập tức hiện lên tình cảnh một kỹ nữ và một nam tử chơi trò uyên ương vờn nước với nhau trong thùng tắm mà mình từng thấy trong Tần lêu Sở quán, liền chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước bọt. Bổn Quận chúa thích mỹ nhân, Thẩm Hành là mỹ nhân, hơn nữa còn là sư phụ tôi, cho dù nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn thì chắc cũng không sao…

Hơn nữa, tôi thân là đồ đệ của sư phụ, theo lý mà nói thì nên hầu hạ sư phụ.

Thế là tôi bèn rảo bước đi vòng tới phía sau tấm bình phong.

Thẩm Hành dang rộng hai cánh tay đặt trên thành của thùng tắm, để lộ đôi bờ vai cường tráng. Làn da y có màu trắng ngà, giữa làn hơi nước mịt mờ thực quá ư quyến rũ. Tôi đặt vò rượu hoa quả trong tay xuống, nhớ lại xem hồi nhỏ mình đã từng bóp vai đấm lưng cho huynh trưởng thế nào, sau đó liền đưa tay tới đặt lên đôi bờ vai nhẵn mịn của Thẩm Hành.

Còn chưa bắt đầu đấm bốp, tôi đã cảm nhận được thân thể Thẩm Hành đột ngột trở nên cừng đờ. Y không hề ngoảnh đầu lại. “…A Uyển?”

https://thuviensach.vn

Tôi đáp: “Là con, sư phụ.”

Thẩm Hành ngoảnh đầu lại. Nước trong thùng tắm rất trong, ánh mắt tôi vô tình liếc thấy hai điểm màu đỏ trước ngực Thẩm Hành. Sư phụ cũng giống như huynh trưởng, toàn thân huynh trưởng từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào mà tôi chưa từng nhìn thấy, nghĩ thế, trái tim đang đập thình thịch của tôi dần ổn định trở lại.

“A Thanh đâu rồi?”

A Thanh là gã người hầu trong tiểu viện này, tôi từng gặp mấy lần, thấy gã hơi lơ ngơ, còn rất thích ngủ gật nữa. Tôi đáp: “Khi vào đây con không nhìn thấy gã. Có lẽ gã đã đi ngủ mất rồi.”

Thẩm Hành không hề tỏ ra lúng túng, trên mặt cũng không lộ chút vẻ dị thường nào, vô cùng quang minh chính đại. Y bình tĩnh cúi đầu nhìn vò rượu hoa quả bên dưới chân tôi, cười hỏi: “Đến tìm sư phụ uống rượu sao?”

Tôi sợ Thẩm Hành không cho tôi uống, liền vội vàng nói: “Là rượu hoa quả, không có chút mùi rượu nào đâu.”

Thẩm Hành nói: “A Uyển đợi một lát, ta mặc quần áo xong rồi sẽ ra ngay.”

Tôi đáp “vâng” một tiếng nhưng vừa mới định rời đi thì chợt nghe giữa không trung vang lên những tiếng động khe khẽ, kèm theo đó là một tiếng “A Uyển” vẻ đầy nôn nóng của Thẩm Hành. Sau đó, từ nơi cổ tay truyền tới một lực kéo rất mạnh, tôi bất giác cảm thấy trời đất quay cuồng, “ục ục ục ục”, nước bắt đầu chui vào trong mũi, trong miệng tôi.

“Ư…”

Tôi vốn không biết bơi, đành giãy giụa trong thùng tắm nhưng rất nhanh sau đó đã được hô hấp trở lại, thế là liền vừa thở dốc vừa uể oải bám

https://thuviensach.vn

lấy thân thể Thẩm Hành, sau khi ho sù sụ liền mấy tiếng mới có thể cất lời hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Hành ôm hờ lấy tôi, đáp: “Vừa rồi có thích khách.”

Tôi nghe thế thì không kìm được mở to đôi mắt, lại tỉ mỉ quan sát xung quanh, thấy trong phòng lúc này không ngờ lại cắm đầy những mũi phi tiêu hình ngũ giác, chắc hẳn vừa rồi khi tôi tránh dưới nước, Thẩm Hành đã phải ứng phó với một trận mưa ám khí dày đặc.

Tôi lại hỏi: “Thích khách rốt cuộc muốn giết ai vậy? là con hay là sư phụ?” Sau đó trầm ngâm nói: “Có lẽ không phải là muốn giết con, vì giết con thì không cần dùng đến nhiều ám khí như thế. Hơn nữa con tới chỗ sư phụ chỉ là nhất thời nổi hứng, thích khách ắt không thể đoán trước được. Có điều… tại sao lại có thích khách tới ám sát sư phụ nhỉ? Sư phụ đã gây thù chuốc oán với ai ở bên ngoài ư?”

“Ta sẽ điều tra rõ ràng, A Uyển không cần lo lắng.”

Vừa rồi phải ngâm trong nước nên mắt có hơi cay, tôi bèn đưa tay lên định dụi, nhưng Thẩm Hành lại giữ lấy tay tôi, nói: “Đừng dụi, không tốt cho mắt đâu. Cố nhịn một chút.”

Tôi nói: “Con khó chịu lắm.”

Thẩm Hành dịu giọng dỗ dành: “Để ta thổi cho con, con chớ có dụi đấy.” Dứt lời, Thẩm Hành quả thực đã ghé miệng tới trước mắt tôi mà nhẹ nhàng thổi mấy hơi.

Tôi không kìm được chớp chớp mắt liên tục, nước mắt nhanh chóng tràn ra, khi chảy qua những chỗ bị cay tức thì khiến tôi dễ chịu hơn hẳn.

Tôi nói: “Cảm ơn sư phụ.”

https://thuviensach.vn

Tôi vốn cũng không hề ý thực được rằng tư thế của mình với Thẩm Hành bây giờ vô cùng ám muội, cho đến khi nghe thấy “cạch” một tiếng, tôi nhìn thấy A Thanh vứt thùng nước trong tay xuống rồi hoảng hốt bỏ chạy ra ngoài, thế là mới khẽ ho lên mấy tiếng.

Thẩm Hành không hề buông tôi ra, còn khẽ hỏi: “Có phải cổ họng không được thoải mái không?”

Tôi lại ho thêm mấy tiếng nữa, nói: “Dạ không, sư phụ nên buông con ra rồi.”

Thẩm Hành xem chừng có chút lưu luyến không nỡ rời, nhưng rốt cuộc vẫn buông tôi ta. Tôi đứng thẳng người dậy, nói: “Lần này thực là nguy quá, vừa rồi A Thanh nhìn thấy hai chúng ta như vậy nhất định là đã hiểu lầm, ngày mai trong phủ chỉ sẽ có không ít lời đồn bữa bãi. Nếu mẹ mà nghe được, bà nhất định sẽ tới mắng con cho mà xem.”

Tôi đang chuẩn bị bước ra khỏi thùng tắm, lại không ngờ đáy thùng tắm trơn đến vậy, tôi vừa giẫm xuống đã bị trượt chân, sau đó lại một lần nữa nhào lên người Thẩm Hành. Có lẽ vì vừa rồi đã phải chịu một phen tập kích nên thùng tắm trở nên hết sức lỏng lẻo, sau khi lắc lư mấy cái liền vỡ tan ra, nước lập tức tràn hết ra ngoài.

Thẩm Hành và tôi lúc này cả người đều ước nhẹp ngã sõng soài. Thật không khéo làm sao, môi tôi chẳng biết thế nào lại áp lên môi của Thẩm Hành. Môi của Thẩm Hành hơi lạnh, còn có một mùi gì đó rất thơm nữa. Tôi vô thức liến thử một chút rồi không kìm được mừng rỡ reo lên: “Sư phụ, người nhất định là vừa mới uống rượu nho rồi!”

Lại một tiếng “cạch” nữa vang lên, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy A Thanh vứt bỏ thùng nước trong tay hoảng hốt bỏ chạy ra ngoài.

Ánh mắt Thẩm Hành trở nên sâu thẳm, dường như có một làn hơi sương mờ mịt ở bên trong, đôi tay đang quàng qua eo tôi thì trở nên nóng

https://thuviensach.vn

bỏng. Rồi y cất giọng khàn khàn gọi khẽ: “A Uyển.”

Tôi tỉnh táo trở lại, ý thức được rằng hành động vừa rồi của mình có phần không ổn lắm. Tôi bèn đứng dậy khỏi người Thẩm Hành, nói với y một tiếng xin lỗi.

Thẩm Hành hỏi tôi: “Tại sao A Uyển phải xin lỗi?”

Tôi đưa tay sờ mũi. “Vừa rồi con không nên làm như vậy, trong sách có nói những việc này chỉ có thể làm với tình nhân của mình thôi. Con và sư phụ không phải là tình nhân của nhau, không thể làm ra chuyện như vậy được.”

Thẩm Hành cười hỏi: “Con xem được điều này trong cuốn sách nào vậy?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Các cuốn tiểu thuyết đều nói thế cả mà.”

“Tiểu thuyết nói thế thì con liền tin là như thế ư?”

Tôi nói: “Mẹ con cũng nói những chuyện thế này chỉ có thể làm với phu quân của con thôi.”

Tôi nói: “Kỳ thực con cũng không hiểu lắm…” Sau đó liền tỏ vẻ nghiêm túc hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ, con rốt cuộc nên làm theo lời ai?”

Thẩm Hành khẽ ho một tiếng, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Y nói: “Vương phi nói không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Việc này A Uyển ngoài làm với phu quân ra còn có thể làm với sư phụ nữa, nhưng tuyệt đối không được đi tìm người nào khác đâu đấy. Nếu sau này A Uyển muốn…” Hơi dừng một chút, Thẩm Hành cất giọng dịu dàng nói tiếp: “Cứ đến tìm sư phụ là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Cha từng nói con cứ nghe lời sư phụ thì tuyệt đối không thể nào sai được.

Tôi trịnh trọng gật đầu. “Sư phụ, nếu sau này có nhu cầu, con nhất định sẽ tới tìm người.”

Thẩm Hành khẽ ho mấy tiếng, thần sắc có chút phức tạp nhưng rất nhanh sau đó đã lại trở nên kiên định. Y nói: “Quần áo của con ướt hết rồi, mau thay một bộ khác đi.” Thẩm Hành kéo một chiếc áo rộng từ trên bình phong xuống, khoác lên người mình. Một lát sau, chẳng biết y lấy từ đâu ra một bộ váy áo màu xanh lam, nói: “Hãy cứ thay tạm bộ này đi vậy.”

Tôi hơi sững người, sao trong phòng Thẩm Hành lại có xiêm y của con gái nhỉ?

Thẩm Hành lại nói tiếp: “Là đồ mới đây, mấy hôm trước đi ngang qua một cửa hàng bán quần áo ta vừa hay nhìn thấy, cảm thấy hợp với con thì liền mua luôn, bây giờ quả nhiên là có đất dụng võ. Đừng ngây ra nữa, mau thay vào đi kẻo lại bị cảm lạnh.”

Khi tôi thay xong bộ đồ đi ra, Thẩm Hành lộ rõ vẻ dịu dàng. Tôi dang rộng hai tay nhìn trái ngó phải một hồi, sau đó ngạc nhiên bật thốt: “Sư phụ, đôi mắt người thật là chuẩn quá, không ngờ kích cỡ lại hoàn toàn vừa với con, không to cũng không nhỏ tí nào.”

Nét cười nơi đáy mắt Thẩm Hành lúc này rạng rỡ tựa ánh trăng bên ngoài kia vậy.

Mặt đất lúc này tan tác tả tơi, vò rượu hoa quả mà tôi mang tới cũng đã đổ hết ra đất. Tôi cảm thấy khá tiếc nuối, sớm biết thế này thì đã kêu Lê Tâm chuẩn bị thêm một vò nữa rồi. Có điều tôi cũng không phải tiếc nuối quá lâu, khi Thẩm Hành thay xong quần áo đi ra, không ngờ y lại ôm theo một vò rượu.

https://thuviensach.vn

Tôi ngước lên nhìn, hai mắt lập tức trở nên sáng rực. “Sư phụ, là rượu nho đấy ư?”

Nhớ lại mùi rượu nho trên môi Thẩm Hành vừa rồi, lũ sâu rượu trong bụng tôi tức thì nhộn nhạo, thế là tôi liền nhảy qua đống hỗn độn trên mặt đất tới trước mặt Thẩm Hành, lại ghé tới mở nắp vò rượu ra ngửi, quả đúng là thứ mùi ngọt ngào đó.

Tôi hưng phấn nói: “Bây giờ ánh trăng đang đẹp, chúng ta mau ra ngoài sân thôi.”

“Đợi một chút đã.” Thẩm Hành đưa vò rượu nho tới cho tôi, lại tiện tay với lấy một chiếc áo choàng sạch sẽ khoác lên người tôi, một loạt những động tác này y làm rất thuần thục, cứ như là đã từng làm vô số lần rồi vậy.

“Bên ngoài trời lạnh.” Nói rồi Thẩm Hành lại nhét cho tôi một chiếc lò sưởi cầm tay.

Khóe miệng hơi co giật, tôi nói: “Sư phụ, bây giờ mới là mùa thu thôi.”

Thẩm Hành khăng khăng nói: “Thân thể con không được khỏe, cứ ôm lấy đi.”

“Con bây giờ đã khỏe rồi mà.” Tuy ngoài miệng làu bàu như thế nhưng tôi vẫn nghe theo theo lời của Thẩm Hành. Khi cùng Thẩm Hành ra ngoài, tôi vừa hay gặp A Thanh đang chuẩn bị đi vào trong. A Thanh hết nhìn tôi rồi lại nhìn Thẩm Hành, ánh mắt vô cùng quái dị, cuối cùng gã nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “Quận… Quận chúa…”

Tôi nhủ thầm thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, bèn dặn: “Vừa rồi ngươi không nhìn thấy gì hết cả.”

https://thuviensach.vn

Những lời đồn nhảm nhí tôi chẳng để vào lòng, tôi chỉ sợ bị mẹ mắng thôi.

A Thanh lập tức gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

Tôi hài lòng gật đầu. “Tốt lắm.”

Thẩm Hành nói với A Thanh: “Trong phòng bây giờ hơi bừa bộn, ngươi vào thu dọn một chút đi. Thu dọn xong thì hãy đi nghỉ ngơi, khỏi cần ở lại đây thêm nữa.”

A Thanh chẳng biết đang nghĩ gì, tự nhiên lại hoang mang ngước mắt ngó nhìn chúng tôi, khuôn mặt bỗng trở nên đỏ bừng.

Tôi và Thầm Hành cùng đi tới bên chiếc bàn đá cẩm thạch dưới gốc cây. Tôi ôm lò sưởi cầm tay trong lòng, làu bàu: “Sư phụ, gã người hầu này của sư phụ đúng là quái lạ quá chừng.”

Thẩm Hành nói: “Gã xưa nay vẫn luôn như vậy, A Uyển đừng để bụng làm gì.”

Sau khi uống với tôi mấy ly rượu nho, Thẩm Hành mới hỏi: “A Uyển có tâm sự gì ư?”

Thẩm Hành quả đúng là mắt sáng như đuốc, tôi đưa tay chống cằm hỏi ngược lại: “Sư phụ, nếu có một người đã đi theo sư phụ nhiều năm đột nhiên phản bội sư phụ, liệu sư phụ có tức giận không? Sau cơn tức giận liệu có thương tâm không?”

Thẩm Hành trầm ngâm một lát rồi mới đáp: “Nếu y thực sự đã làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ, vậy thì chẳng việc gì phải giận cả, ta cùng lắm chỉ trách mình không biết nhìn người thôi.” Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú, hỏi: “Đào Chi là người của Thái tử ư?”

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu, nói chuyện với sư phụ đúng là đỡ được bao nhiêu sức lực, có một số lời tôi còn chưa nói thì y đã biết rồi. Tôi lại nói tiếp: “Sư phụ, Đào Chi nói con không có trái tim. Con vốn không tin nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì lại thấy Đào Chi nói đúng. Con và Dịch Phong đã giao hảo mấy năm, y nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với con, đồng thời còn nói ra rất nhiều lời khó hiểu. Khi đó con chỉ cảm thấy nuối tiếc vì sau này không thể nghe Dịch Phong gảy đàn nữa, nhưng rồi Dịch Phong lại nói là tài cầm nghệ của sư phụ còn ở trên y, thế là ngay cả một chút nuối tiếc đó cũng biến mất luôn. Lúc ấy Đào Chi còn hỏi con, bao nhiêu năm giao tình như vậy nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt, lẽ nào trong lòng con không có một chút thương cảm nào ư?”

Thẩm Hành lắng nghe những lời tôi nói, sắc mặt chẳng chút xao động.

Tôi uống một ngụm rượu nho, sau đó nói tiếp: “Bây giờ nghĩ lại, con từ đầu đến cuối thực sự không có một chút thương cảm nào. Đào Chi phản bội con, rời khỏi con, trong lòng con đến một tia khó chịu cũng không có. Con cảm thấy bất luận là Dịch Phong hay Đào Chi, trong lòng con lẽ ra phải có một chút suy nghĩ, tâm trạng con lẽ ra phải có một chút xao động. Nhưng con không hề. Sư phụ, có lẽ con thực sự là một người không có trái tim.”

Nghĩ tới vẻ mặt của cha mẹ và huynh trưởng thường ngày khi nói với tôi về chữ tình, tôi đột nhiên bừng tỉnh ngộ. “Sư phụ, lời Liễu Không đại sư nói với mẹ con năm xưa nhất định là không liên quan gì tới chuyện cưới hỏi của con.” Tôi nhìn Thẩm Hành chăm chú. “Sư phụ, người đừng gạt con nữa, Liễu Không đại sư năm xưa có phải nói con vừa sinh ra đã là người không có trái tim không? Cho nên trong chuyện tình cảm con mới ngốc nghếch như thế, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể hiểu nổi một chữ tình.”

Thẩm Hành trầm lặng suốt một hồi lâu, cuối cùng mới khẽ thở dài đáp: “Phải.”

https://thuviensach.vn

Trái tim tôi bất giác hơi run lên.

Thẩm Hành lại nói: “Nhưng như vậy thì cũng có sao đâu. A Uyển, con không hiểu thì ta sẽ dạy cho con đến khi nào hiểu thì thôi, nếu cả đời này con đều không hiểu, vậy ta sẽ dạy con cả đời. Hơn nữa đối với con, không có trái tim cũng không hẳn là chuyện xấu. Không có trái tim thì sẽ không có tình cảm, và con sẽ không bao giờ bị tổn thương.”

Lúc này, tôi lại đột nhiên nhớ tới giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm trời kia.

Nữ tử trong mơ kia cũng tên là A Uyển, dưới một bầu trời màu máu, nàng ta oán hận nói: “Nếu có kiếp sau, A Uyển cũng muốn làm một người không có trái tim, vì không có trái tim thì sẽ không có tình cảm, không có tình cảm thì sẽ không biết đau lòng là gì.”

Dường như có thứ gì đó bật ra ngoài.

Nếu Tư Mã Cẩn Du thực sự là Tần Mộc Viễn, vậy… Thẩm Yến là ai đây?

Tôi ngẩn ngơ nhìn Thẩm Hành.

Y đột nhiên lại gần tôi, khẽ nói: “A Uyển, cái gì nghĩ không thông thì đừng nên nghĩ nữa, sự phiền não của con sư phụ sẽ giúp con giải quyết. Con muốn có cái gì, sư phụ sẽ kiếm về cho con cái đó.”

Đêm qua tôi uống không ít rượu, hơi say, rốt cuộc đã trở về tiểu viện của mình như thế nào tôi cũng chẳng rõ nữa, chỉ biết khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao đến ba con sào rồi. Lê Tâm lúc này đang hầu hạ bên giường, thấy tôi tỉnh lại thì bèn bưng tới cho tôi một bát canh giải rượu.

Khi tôi đang uống canh, Lê Tâm cười híp mắt nói: “Đêm qua là Thẩm công tử đưa Quận chúa về đấy.” Hơi dừng một chút, Lê Tâm chăm chú

https://thuviensach.vn

nhìn tôi, nhỏ giọng nói tiếp: “Quận chúa, bây giờ cả vương phủ đều đang nói Quận chúa đêm qua nổi lòng sắc dục, đã đè Thẩm công tử vốn đang tắm ra ngay tại chỗ mà làm cái gì đó rồi đấy.”

Phì…

Tôi phun hết canh giải rượu trong miệng ra, vừa ho sắc sụa vừa hỏi: “Cái gì cơ?”

Lê Tâm nói: “Quận chúa không biết chứ, gã A Thanh đó vốn nổi tiếng là lắm mồm nhất trong vương phủ đấy. Đừng thấy gã mặt mày lơ ngơ mà nhầm, khi nói tới một số chuyện gã chẳng thể nào ngưng lời được đâu.”

Tôi thầm kêu hỏng bét, sau khi cầm lấy chiếc khăn Lê Tâm đưa cho để lau miệng, tôi lại hỏi: “Mẹ ta đã tới đây chưa?”

“Dạ chưa?”

“Vậy còn cha ta?”

“Cũng chưa.”

“Thế… huynh trưởng của ta thì sao?”

Lê Tâm thở dài than: “Quận chúa dậy hơi muộn, cho nên đã bỏ lỡ mất một số chuyện rồi. Bây giờ có lẽ chẳng có người nào chú ý tới chuyện của Quận chúa nữa đâu. Sáng sớm hôm nay Vương gia và Thế tử gia sau khi tan buổi chầu sớm trở về đã lại cãi một trận, sau đó Thế tử gia liền nói là muốn dọn ra ngoài tự lập môn hộ.”

Tôi cả kinh bật thốt: “Vậy bây giờ đã dọn ra ngoài chưa?”

Lê Tâm gật đầu đáp: “Thái tử điện hạ đã thưởng cho Thế tử gia một tòa phủ đệ, nửa canh giờ trước Thế tử gian đã dọn qua bên đó rồi. Vương gia giận đến ngất đi, Vương phi thì cũng khóc đến sung húp hai mắt. Hiện

https://thuviensach.vn

giờ toàn bộ vương phủ đều đã trở nên hỗn loạn, cho nên Quận chúa có thể yên tâm, so sánh với chuyện của Thế tử gia, chuyện hoang đường mà Quận chúa làm ra đêm qua không đáng kể gì đâu.”

Tôi ngạc nhiên vô cùng, vốn tưởng cha và huynh trưởng sẽ cải nhau tới tận lúc tân hoàng đăng cơ, chẳng ngờ mới bây giờ mà huynh trưởng đã ra ngoài tự lập môn hộ rồi.

Tôi hỏi: “Bây giờ mẹ ta đang ở đâu?”

Lê Tâm đáp: “Sau khi Vương gia ngất đi, Thẩm công tử đã qua thăm khám rồi. Bây giờ có lẽ Vương phi đang ở bên cạnh Vương gia.”

Tôi chải chuốt qua loa một chút rồi vội vàng qua bên đó. Còn chưa bước chân vào tiểu viện của cha mẹ, tôi đã gặp Thẩm Hành vừa từ trong đó đi ra, liền hỏi: “Sư phụ, cha con sao rồi?”

Thẩm Hành đáp: “Không có gì đáng ngại, chỉ là khí giận công tâm mà thôi, chờ sau khi khí giận tan đi là sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Tôi khẽ gật đầu, đang định đi vào thì Thẩm Hành chợt kéo tay tôi lại, nói: “Vương gia và Vương phi cần được yên tĩnh.”

Tôi ngó thấy Thẩm Hành mặt mày bình thản, không hề có một tia hoảng loạn, xem ra chuyện này không hề nghiêm trọng như trong tưởng tượng của tôi. Tôi liền kéo Thẩm Hành tới một góc vắng vẻ, hỏi: “Sư phụ, con cảm thấy chuyện này có vấn đề. Con rất hiểu huynh trưởng, dù huynh ấy có giận cha con đến mấy thì cũng không bao giờ làm ra chuyện tự lập môn hộ đâu.”

Thẩm Hành khẽ mỉm cười hỏi ngược lại: “Vậy A Uyển cảm thấy vấn đề nằm ở chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

Nhìn thần sắc của Thẩm Hành, tôi lại càng cảm thấy phán đoán của mình là đúng, bèn thử thăm dò: “Lẽ nào hai người bọn họ đang dùng khổ nhục kế?”

Thẩm Hành gật đầu.

“Vương gia và Thế tử hiện đang là tâm phúc của hai vị Hoàng tử, nhưng lại vì quan hệ cha con giữa bọn họ nên cả Thái tử và Tam Hoàng tử đều có cố kỵ. Nếu Vương gia và Thế tử muốn hoàn toàn nhận được sự tin tưởng của hai vị Hoàng tử, vậy thì đoạn tuyệt quan hệ chính là biện pháp gọn ghẽ và dễ dàng nhất. Hoàng đế Thiên Long triều chẳng còn sống được bao lâu nữa, phen khổ nhục kế này sẽ không phải kéo dài quá lâu đâu, A Uyển cứ việc yên tâm.”

Tôi nói: “Sư phụ, người lợi hại quá.” Ngay cả việc Hoàng đế chẳng còn sống được bao lâu mà cũng biết rõ ràng như vậy, quả đúng là cao nhân có khác.

Thẩm Hành đưa tay tới xoa đầu tôi, tôi để mặc cho y xoa, sau thời gian vừa rồi tôi đã quen với sự đụng chạm của Thẩm Hành rồi. Y mỉm cười nói: “Có điều A Uyển phải nhớ lấy, đừng nên để lộ sơ hở trước mặt người ngoài.”

“Con biết mà.” Bây giờ ở trước mặt người ngoài tôi cần giả bộ vô cùng căm phẫn.

À phải rồi, hiện giờ huynh trưởng đã dọn ra ngoài tự lập môn hộ, tôi là em gái, theo lý mà nói thì cần phải giận dữ chạy tới cãi nhau với huynh trưởng một phen, sau đó thì khóc lóc chạy trở về vương phủ. Nghĩ thế, tôi liền nói: “Sư phụ, bây giờ con phải ra ngoài một chuyến.”

Thẩm Hành nói: “Nhớ cẩn thận đấy.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 7-2: Khuyên giải (tiếp)

Tôi đang tính sau khi diễn kịch ở chỗ huynh trưởng xong thì sẽ nhân tiện chạy sang bên Tư Mã Cẩn Du làm náo loạn phen nữa, như thế mới tỏ được là Bình Nguyệt Quận chúa tôi đây không hiểu chuyện. Thừa dịp này tôi sẽ trả lại cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia cho Tư Mã Cẩn Du, sau đó nói rõ với hắn rằng kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, hắn là Tần Mộc Viễn cũng được, là Tư Mã Cẩn Du cũng được, đều không có liên quan gì tới Tiêu Uyển tôi.

Trù tính xong xuôi, tôi chạy xuống nhà bếp giành lấy công việc thái hành, sau khi đã nước mắt giàn giụa thì bèn giả bộ tức giận mà chạy ra ngoài vương phủ.

Lê Tâm không biết nội tình, thấy tôi như vậy thì vô cùng nôn nóng, vội vàng chạy theo sau gọi to: “Quận chúa, Quận chúa!”

Tôi hỏi: “Phủ đệ của huynh trưởng nằm ở đâu?”

Lê Tâm vừa thở hồng hộc vừa nói: “Quận chúa đừng nôn nóng, đừng nôn nóng, có chuyện gì thì cứ từ từ thương lượng, từ từ thương lượng mà.”

Tôi cau mày quát: “Mau nói đi!”

Lê Tâm liền chỉ về phía một con đường ở gần đó, thế là tôi lại tiếp tục chạy, mãi đến khi nhìn thấy một tòa phủ đệ còn chưa kịp lắp hoành phi thì mới dừng chân lại. Gã người hầu ngoài cửa dường như muốn ngăn tôi, tôi liền cất giọng ngang ngược nói: “Mắt chó của ngươi bị mù rồi à, đến bổn Quận chúa mà cũng dám ngăn cản ư?”

https://thuviensach.vn

Tôi bất giác thầm cảm khái, bổn Quận chúa một khi đã nổi tính ngang ngược thì cũng oai phong ghê lắm, chẳng kém người khác chút nào.

Gã người hầu đó bị tôi dọa cho sợ hãi, không dám ho he gì. Tôi khẽ "hừ" một tiếng, chạy thẳng vào trong, theo sau là Lê Tâm lúc này đã chạy đến nỗi gần như không thở nổi. Sau khi nhìn thấy huynh trưởng, tôi chẳng quản xung quanh còn có hạ nhân, lập tức căng giọng lên hét to: "Huynh trưởng, uổng công muội tôn kính huynh, chẳng ngờ đến cuối cùng huynh lại làm ra chuyện bất hiếu như vậy. Cha mẹ nuôi huynh hơn hai mươi năm, bây giờ vì lòng trung thành, huynh ngay đến đạo hiếu cũng không cần nữa ư? Ngay đến người em gái này cũng không cần nữa ư?"

Mớ hành vừa rồi thật quá ư lợi hại, tôi đã chạy bao nhiêu lâu như vậy rồi, thế mà đến giờ chúng vẫn làm tôi phải rơi nước mắt không thôi.

Nước mắt tuôn ra giàn giụa, ngón tay tôi run run chỉ vào huynh trưởng đang không nói một lời.

"Kể từ ngày hôm nay, Tiêu Uyển này coi như chưa từng có người huynh trưởng nào cả."

Tôi giậm chân một cái, chuẩn bị chạy trở về vương phủ trong bộ dạng nước mắt giàn giụa. Chẳng ngờ đúng lúc này lại có tiếng vỗ tay vang lên, Tư Mã Cẩn Du từ bên trong ngọn giả sơn bước ra, khóe môi hơi nhếch, trong cặp mắt phượng lộ ra thần sắc uể oải. Hắn tựa người vào một tảng đá, chăm chú nhìn tôi, hơi nhướng mày.

"A Uyển, ta đợi nàng đã rất lâu rồi."

Tôi nhớ tới Tần Mộc Viễn mà mình nhìn thấy trong mơ, khi ôm thi thể của Tạ Uyển đã chết hắn cũng có thần sắc thế này.

Tôi chưa từng nghĩ rằng Tư Mã Cẩn Du lại có thể xuất hiện ở đây như thế, vốn đã nghĩ ra rất nhiều lời định nói rõ ràng với hắn, nhưng nhất thời

https://thuviensach.vn

thực khó có thể mở lời. Tư Mã Cẩn Du lúc này nhìn vào tôi chằm chặp, ánh mắt cứ như khóa chặt lấy tôi.

“Những người không liên quan mau lui hết cả đi.” Hắn nói.

Những người vốn nấp xung quanh định chờ xem náo nhiệt tức thì tản hết, chỉ có mình huynh trưởng là ở lại. Tư Mã Cẩn Du rốt cuộc đã chịu dời ánh mắt qua phía huynh trưởng một chút. “Văn Chi, ngươi cũng lui xuống đi.”

Huynh trưởng đưa mắt liếc tôi vẻ âu lo, không hề làm theo lời hắn.

Tư Mã Cẩn Du thoáng lộ vẻ không vui. “Chẳng lẽ lại sợ ta ăn thịt muội muội của ngươi hay sao?”

Tôi bất giác nhớ ra mình lúc này đang diễn vai một người muội muội vừa trở mặt với huynh trưởng, liền khẽ cất tiếng hừ lạnh, lại lườm huynh trưởng một cái, sau đó thì quay đầu qua một bên. Huynh trưởng khẽ thở dài một tiếng, rồi tiếng bước chân liền dần dần rời đi xa.

Giữa khoảng không gian rộng lớn lúc này chỉ còn lại tôi và Tư Mã Cẩn Du.

Tư Mã Cẩn Du không nói gì, cứ thế nhìn tôi chăm chú, muôn vàn lời nói dường như đều ẩn trong ánh mắt, rõ ràng là chẳng khác gì Tần Mộc Viễn trong mơ. Có điều, dung mạo của hai người họ dù sao cũng không giống nhau, Tư Mã Cẩn Du của bây giờ vẫn có những điểm riêng biệt.

Tôi chỉ tay về phía tòa thủy tạ ở đằng xa. “Thái tử điện hạ, chúng ta qua bên kia nói chuyện nhé?”

Tư Mã Cẩn Du nhíu chặt đôi mày. “A Uyển, gọi ta là Cẩn Du đi!”

https://thuviensach.vn

Tôi cúi đầu, không chịu thỏa hiệp. Trên mặt đất lát đá cuội, hình trạng mỗi viên một khác, có mấy con kiến bò qua, tôi đếm thử, có năm con. Lúc này, Tư Mã Cẩn Du đành nhượng bộ, nói: “Thôi vậy, tạm thời tha cho nàng.”

Dứt lời, Tư Mã Cẩn Du rảo bước đi về phía tòa thủy tạ đó.

Tôi thở phào một hơi, bước từng bước nhỏ bám theo, từ đầu chí cuối luôn giữ một khoảng cách với hắn. Nói thực lòng, đối với loại tình cảm sâu sắc đến độ đào xác chết lên thành thân đó của Tần Mộc Viễn, tự nơi đáy lòng tôi có hơi rờn rợn. Thật chẳng rõ nếu như tôi chết rồi, liệu Tư Mã Cẩn Du có đào xác tôi lên rồi mặc áo cưới vào như thế không đây?

Chỉ mới nghĩ thôi tôi đã không kìm được, toàn thân nổi da gà.

Ngó nhìn bóng lưng của Tư Mã Cẩn Du, tôi thầm buông tiếng thở dài, vốn là một mỹ nam yêu nghiệt, cớ sao lại điên cuồng thế này? Đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Khi đến thủy tạ, Tư Mã Cẩn Du ngồi xuống một chiếc ghế đá, sau đó đưa tay vỗ nhẹ vào chiếc bên cạnh. “Lại đây!”

Tôi không muốn nên ngồi xuống chỗ đối diện với hắn. “Tiểu nữ ngồi đây là được rồi, mặt đối mặt dễ nói chuyện hơn.” Hắn lại cau mày lần nữa, trên mặt lộ rõ vẻ không vui, nhưng cũng không bức ép gì tôi.

Hắn đột nhiên khẽ vỗ tay mấy cái, lập tức có tùy tùng dâng lên một bình rượu và bốn, năm đĩa bánh ngọt. Hắn đích thân rót cho tôi một chén, tôi ngửi thử, thấy hương rượu thơm ngát, liền khẽ nhấp một ngụm, cũng khá ngon, có điều tôi lại không thể nhận ra là rượu gì.

Tư Mã Cẩn Du cười nói: “Đây là rượu Hà Hương, thứ mà trước đây nàng thích uống nhất đấy. Hồi nhỏ nàng cứ thường xuyên quấn lấy ta, đòi ta đưa nàng đến quán rượu để uống loại rượu này.”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững người ra, Tư Mã Cẩn Du lại nói tiếp: “Nàng nếm thử bánh ngọt đi, đều là loại nàng thích ăn cả đấy.”

Tôi lần lượt liếc mắt xem qua bốn, năm đĩa bánh ngọt trên bàn, thấy những loại bánh này tôi quả thực đều đã từng nếm thử nhưng lại không phải là loại mà tôi thích ăn nhất. Tư Mã Cẩn Du mắt ngợp nét cười, nhìn tôi chăm chú, nhưng tôi lại biết người hắn nhìn không phải tôi, mà là Tạ Uyển.

Tôi buông ly rượu xuống, nói: “Thái tử điện hạ, tiểu nữ là Bình Nguyệt, là Tiêu Uyển, không phải là Tạ Uyển.” Tôi lấy cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa trong tay áo ra, đặt lên bàn, khẽ nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ có lòng thương yêu, nhưng cây trâm này Bình Nguyệt thực sự không nhận nổi.”

Sắc mặt Tư Mã Cẩn Du tức thì trở nên âm u vô hạn. Tôi thầm sợ hãi, nhưng dù gì cũng đã nói rồi, chi bằng hãy nói hết ra luôn. Có câu rằng “đau dài chẳng bằng đau ngắn”, kiếp trước và kiếp này vốn sớm nên có một sự phân định rõ ràng.

Tôi cắn chặt môi, nói tiếp: “Thái tử có nhớ những lời mà Bình Nguyệt từng nói tại chùa Bảo Ân không? Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, bất kể là kiếp trước ai nợ ai thì đó cũng chỉ là chuyện của kiếp trước mà thôi. Bây giờ ngài là Thái tử một nước, thân phận tôn quý vô song, muốn có cái gì cũng đều có thể dễ dàng đạt được, sao phải vương vấn chuyện kiếp trước làm gì? Huống chi…” Hơi dừng một chút, tôi nói tiếp: “Thái tử có điều không biết, Bình Nguyệt vừa mới ra đời đã là người không có trái tim, không hiểu gì về tình ái. Nếu Thái tử cưới Bình Nguyệt về, vậy thì thực chẳng khác nào một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.”

Tôi quả thực có suy nghĩ như vậy, vì tôi là một người không có trái tim, bất kể cưới ai thì cũng đều là một bãi phân trâu chờ người ta cắm vào.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Cẩn Du không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, xem ra sớm đã biết chuyện này rồi. Có điều ngẫm lại, Đào Chi chịu làm việc cho Tư Mã Cẩn Du, vậy thì hiển nhiên đã nói hết những chuyện của tôi cho hắn nghe, hắn có biết được việc này cũng không có gì là kỳ lạ.

Sắc mặt vẫn nguyên vẻ âm u, Tư Mã Cẩn Du ngẩng đầu uống cạn rượu trong chén, sau đó tiện tay vứt chén đi. Chiếc chén vẽ ra một đường cong giữa không trung, sau đó rơi tõm xuống nước. “Nàng hãy nhìn những gợn sóng trên mặt nước kia đi.”

Tôi ngó nhìn, thấy không có gì khác lạ.

Tư Mã Cẩn Du lại lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một miếng ngọc bội, nói: “Đây là một miếng ngọc bội có từ ba trăm năm trước.” Dứt lời hắn cũng ném xuống mặt nước, nước bắn lên tung tóe, những gợn sóng lại một lần nữa xuất hiện.

“Bất kể là thứ của ba trăm năm trước hay là thứ của bây giờ, ném xuống nước thì đều có thể làm nổi lên những gợn sóng.” Tư Mã Cẩn Du cố chấp nói: “Cho nên dù nàng là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển thì cũng đều là A Uyển.”

Đây… đây là lý lẽ gì vậy chứ?

Tôi vội vàng nói: “Nhảm nhí! Những lời này rõ ràng là nhảm nhí!”

Tư Mã Cẩn Du cất giọng bình thản: “A Uyển, vừa rồi có một câu nàng nói rất đúng, kiếp này ta là Thái tử, muốn có cái gì cũng đều có thể dễ dàng đạt được. Cho dù là những lời nhảm nhí, nhưng từ miệng ta nói ra thì lại chính là chân lý.”

Tôi nói: “Nhưng ta là người không có trái tim!”

Tư Mã Cẩn Du hờ hững nói: “Ta không để bụng.”

https://thuviensach.vn

Tôi lại nói: “Suốt kiếp này ta đều không thể nào thích ngài được.”

Y nói: “Thế lại càng hợp ý của ta, nàng đừng thích ai cả, cứ ở bên cạnh ta là được rồi.”

Tròng mắt tôi đảo qua đảo lại không ngừng. “Ngài… ngài không phải là thích Dịch Phong ư? Ngài không háo nam sắc ư?”

“Ta vốn cứ ngỡ Dịch Phong là nàng, nhưng may nhờ có cây trâm phỉ thúy đỏ này nên ta mới tìm lại được A Uyển của ta.” Tư Mã Cẩn Du đột nhiên lại gần tôi, thừa dịp tôi chưa kịp phản ứng mà rút ngay cây trâm cài trên búi tóc của tôi xuống. “Sau này nàng chỉ được cài thứ ta tặng cho nàng thôi.”

Tôi nói: “Cây trâm đó là do cha tặng cho ta đấy.”

Tư Mã Cẩn Du nói giọng hững hờ: “Cha nàng cũng thế, mẹ nàng cũng thế, tự bản thân nàng mua cũng thế…” Hơi dừng một chút, trên mặt hắn lộ ra vẻ âm u vô hạn. “Đều không được.” Hắn kéo tôi lại, nắm chặt lấy cổ tay tôi, khiến tôi hơi đau đớn.

Tôi không kìm được lớn tiếng kêu lên: “Ngài làm ta đau rồi.”

Tư Mã Cẩn Du không hề giảm bớt lực, còn dán sát mặt vào mặt tôi. Tôi muốn giãy ra khỏi hắn nhưng lại không sao làm được. Tôi vô thức nhớ tới công phu quyền cước mà Thẩm Hành dạy mình, bèn dùng chân ra sức đá. Chẳng ngờ Tư Mã Cẩn Du lại ghì toàn bộ thân thể tôi vào sát cây cột trong thủy tạ, khiến hai chân tôi không có sức phản kháng.

Từ nhỏ tới giờ tôi nào đã từng bị làm nhục thế này, thế là không chút nghĩ ngợi, lập tức vung tay lên tát cho Tư Mã Cẩn Du một cái.

Một tiếng “bốp” vang lên, lúc ấy tôi mới ý thức được là mình vừa đánh Thái tử, kẻ xưa nay vốn nổi tiếng khó tính nhất Thiên Long triều.

https://thuviensach.vn

Tôi vốn cho rằng Tư Mã Cẩn Du sẽ tức giận, nhưng hắn lại cười lên thành tiếng, còn tì mũi vào trán tôi. Lúc này hơi thở của hắn ở gần tôi ngay gang tấc. “Cái tát của A Uyển cũng thật là thơm quá đi thôi.”

Tôi sợ rồi, tôi thực sự sợ rồi, bình sinh tôi vốn chỉ sợ bị cha đánh mắng, nhưng so với hành vi của Tư Mã Cẩn Du bây giờ, việc đó thật chẳng đáng kể gì. Trong lòng tôi ngợp đầy một nỗi sợ hãi tột cùng.

Tôi đúng là xui xẻo quá chừng, đang sống yên lành thì tự nhiên lại bị những chuyện vốn chẳng liên quan gì tới mình trong kiếp trước kéo xuống vũng bùn đen.

Tôi tin rằng sắc mặt tôi lúc này nhất định nhợt nhạt vô cùng, cảm giác đau đớn trên tay so với nỗi sợ hãi trong lòng căn bản chẳng là gì cả.

Tư Mã Cẩn Du chợt nói: “A Uyển, gọi ta một tiếng Cẩn Du đi.”

Tôi mỉm chặt môi, kiên quyết không chịu gọi. Bởi lẽ nếu tôi đồng ý với yêu cầu này của hắn thì không biết tiếp theo đó sẽ là yêu cầu quá đáng gì khác nữa.

“Quá tam ba bận.”

Tư Mã Cẩn Du ghé sát môi đến bên tai tôi. “Nàng thực sự cho rằng ta không biết cha nàng và Văn Chi chỉ dùng khổ nhục kế thôi ư? Ta chẳng qua là nể mặt A Uyển nàng nên mới giả bộ không biết đấy.”

Tư Mã Cẩn Du đang uy hiếp tôi.

Tôi đột nhiên hiểu ra điểm khác biệt lớn nhất giữa Tần Mộc Viễn và Tư Mã Cẩn Du là gì. Trong kiếp trước Tần Mộc Viễn và Tạ Uyển là người của hai gia tộc giao hảo nhiều đời, cũng tức là hai thế lực ấy bình đẳng với nhau. Nhưng trong kiếp này Tư Mã Cẩn Du là Thái tử, còn Tiêu Uyển tôi chỉ là con gái của một vị Vương gia mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trong kiếp trước Tạ Uyển có thể từ chối Tần Mộc Viễn, Tần Mộc Viễn cuối cùng cũng chỉ có thể không cam tâm. Nhưng trong kiếp này nếu tôi từ chối Tư Mã Cẩn Du, cái giá phải trả ắt sẽ không nhỏ chút nào.

Hiện giờ cuộc tranh đấu giữa tam Hoàng tử và Thái tử đang đến hồi kịch liệt, tôi không thể để bản thân làm ảnh hưởng tới những tính toán của cha và huynh trưởng được.

Khí thế lập tức yếu đi rất nhiều, tôi đành khẽ cất tiếng gọi: “Cẩn Du.”

Sắc mặt Tư Mã Cẩn Du tức thì trở nên hiền hòa hơn hẳn. “Gọi thêm tiếng nữa đi.”

“Cẩn Du.”

“Nữa đi.”

“Cẩn Du.” Khốn kiếp! Tư Mã Cẩn Du là tên khốn kiếp!

“Tiếp đi.”

“Cẩn Du…” Khốn kiếp! Đại khốn kiếp! Ỷ thế hiếp người, hoành hành bá đạo! Ta nguyền rủa ngươi kiếp sau phải làm cua! Ông trời thật bất công quá! Lẽ ra trong kiếp này nên để tôi làm Công chúa, còn Tư Mã Cẩn Du thì chỉ cho làm Thế tử thôi, như thế hắn đừng hòng có thể uy hiếp tôi được!

Tôi hết sức căm phẫn bất bình.

Nụ cười trên mặt lại càng trở nên rạng rỡ, Tư Mã Cẩn Du rốt cuộc đã chịu buông tôi ra, sau đó cài cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa trên bàn lên búi tóc của tôi. “Sau này gặp ta, nàng nhớ phải cài nó đấy.”

Tôi nói: “Cây trâm này ảnh hưởng tới sức khỏe của ta.”

“Ta biết.”

https://thuviensach.vn

Ngươi đã biết sao còn kêu ta cài? Tôi nghĩ, kỳ thực trong kiếp trước Tần Mộc Viễn nhất định là rất hận tôi, hận tôi đã đoạt mất Thẩm yến, cho nên kiếp này hắn mới muốn báo thù.

Tư Mã Cẩn Du xoa đầu tôi, nói: “Nàng bây giờ mới chỉ khôi phục được gần một nửa ký ức thôi, hãy còn thiếu một chút. Chờ nàng khôi phục được tương đối rồi, ta sẽ tặng nàng những cây trâm khác.”

Ngoài mặt tôi tuy ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng thì lại nói: Sau khi về phủ ta nhất định sẽ vứt nó đi xa hết mức có thể cho mà xem.

Đột nhiên, tôi cảm thấy lời của Tư Mã Cẩn Du có gì đó không đúng lắm, bây giờ mới khôi phục được gần một nửa ký ức thôi, hãy còn thiếu một chút nữa?

Tư Mã Cẩn Du dường như nhìn ra nỗi nghi hoặc của tôi, liền nói tiếp: “Nàng chỉ cần khôi phục được một nửa ký ức là đủ rồi. Còn về nguyên nhân, nàng không cần phải biết.” Hình như chợt nghĩ tới điều gì, hắn lộ rõ vẻ khó chịu. “Sau này hãy tránh xa Thẩm Hành ra một chút, đừng để xảy ra chuyện như đêm qua nữa!”

…Thích khách đêm qua là người của Tư Mã Cẩn Du ư?

Một cơn gió bất chợt thổi tới, tôi lạnh đến nỗi run lên lẩy bẩy. Tư Mã Cẩn Du nhìn tôi chăm chú, nói: “A Uyển, chờ đến ngày ngồi lên ngôi báu, ta sẽ cưới nàng về làm vợ.” Nghe thấy lời này, tôi bất giác lại càng cảm thấy lạnh hơn.

Thường ngày tôi không tin vào quỷ thần, nhưng hôm nay bất kể thế nào cũng phải tin thử một phen. Khẩn cầu Phật Tổ, bất luận thế nào, trong trận chiến tranh ngôi báu này người nhất định phải để tam Hoàng tử giành phần thắng đấy.

https://thuviensach.vn

Liên tiếp mấy đêm liền tôi đều gặp phải ác mộng, hơn nữa còn là những giấc mộng thực sự chứ chẳng như trước. Trong những giấc mộng đó, Tư Mã Cẩn Du và Tần Mộc Viễn thay nhau xuất hiện, lúc thì nói là muốn ở bên tôi đời đời kiếp kiếp, lúc thì lại bóp cổ tôi mà bảo rằng sau khi chết chúng tôi sẽ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Mỗi ngày tỉnh dậy tôi đều tuôn mồ hôi lạnh đầy đầu.

Lê Tâm cho rằng tôi lo lắng về việc huynh trưởng và cha mẹ bất hòa nên không ngừng khuyên nhủ. Có lẽ vì mấy ngày nay đều không thể ngủ ngon, sắc mặt tôi bây giờ rất tệ.

Lê Tâm bèn nói: “Hay là để em đi mời Thẩm công tử tới đây nhé?”

Nhắc đến Thẩm Hành, tôi liền nghĩ ngay tới lời cảnh cáo của Tư Mã Cẩn Du. Thẩm Hành không ganh đua với đời, lại không tham gia vào sự tranh đấu giữa hắn và tam Hoàng tử, thật chẳng rõ đã đắc tội với hắn ở chỗ nào? Có điều Tư Mã Cẩn Du xưa nay vốn không làm việc theo lẽ thường, tôi thực sự không muốn Thẩm Hành vì mình mà phải chết nơi đất khách.

Thẩm Hành giỏi nấu ăn, hơn nữa còn biết ủ rượu nho, mà điều mấu chốt nhất là cầm nghệ của y còn ở trên Dịch Phong nữa.

Nếu như y không may bỏ mạng, tôi biết phải đi đâu để tìm được một vị sư phụ khác cũng hoàn hảo như thế đây?

Trong vương phủ nhất định là có người của Tư Mã Cẩn Du, nhớ đến gã thích khách lần trước, tôi bèn nói với Lê Tâm: “Khỏi cần, sau này đừng nhắc đến sư phụ trước mặt ta nữa.”

Lê Tâm ngẩn ngơ hỏi: “Tại sao?”

Tôi không trả lời, chỉ uể oải ngáp dài một cái. Lê Tâm ghé lại gần tôi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải Quận chúa đã cãi nhau với Thẩm công tử rồi

https://thuviensach.vn

không?”

Tôi đưa mắt lườm Lê Tâm.

Lê Tâm chợt có chút căm phẫn nói: “Quận chúa, có phải Thẩm công tử không bằng lòng chịu trách nhiệm với Quận chúa không? Nhất định là tại người Đại Phụng triều bọn họ không coi người Thiên Long triều chúng ta ra gì rồi! Quận chúa vốn thông minh sáng dạ, cá lặn chim sa, nguyệt thẹn hoa nhường, khuynh thành khuynh quốc, có chỗ nào không xứng với người Đại Phụng triều chứ?”

Tôi càng nghe càng cảm thấy quái dị, bèn hỏi: “Ngươi có ý gì vậy?”

“Lần trước em có gặp Lan Phương cô cô, Lan Phương cô cô đã vô tình nói hớ.” Lê Tâm hết nhìn trái rồi lại ngó phải, sau đó mới hạ thấp giọng nói: “Quận chúa, những lời này Quận chúa chớ có để lộ ra là em đã nói với Quận chúa đấy nhé.”

Tôi gật đầu. “Ngươi nói đi.”

Lê Tâm bèn nói: “Lan Phương cô cô nói là Vương gia có ý gả Quận chúa cho Thẩm công tử.”

Tôi nghe thấy thế thì cảm thấy hoang đường vô cùng.

“Mẹ ta nói sao?”

“Lan Phương cô cô nói mình đã hầu hạ Vương phi nhiều năm, từ vẻ mặt của Vương phi mà xét thì hình như cũng khá tán thành việc này.” Lê Tâm cười hì hì, nói tiếp: “Quận chúa, theo em thấy, chẳng bao lâu sau Quận chúa sẽ trở thành tân nương tử đấy. Không biết sau này Thẩm công tử sẽ trở về Đại Phụng triều hay là ở lại Thiên Long triều nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Tôi đột nhiên nhớ tới việc thời gian vừa rồi mẹ đã thay đổi hẳn thái độ với Thẩm Hành, ban đầu mẹ rõ ràng là rất bất mãn với y, nhưng bây giờ cứ mỗi lần nhắc tới Thẩm Hành là bà lại cười đến híp cả mắt, bộ dạng đó thật chẳng khác nào mẹ vợ đang nói về con rể của mình.

Rốt cuộc điều gì đã khiến mẹ thay đổi thái độ như thế nhỉ?

Tôi suy đi nghĩ lại, cuối cùng cho rằng việc này nhất định là do cha mà ra. Kể từ ngày đón Thẩm Hành về phủ, cha liền hết sức xem trọng y, từng câu từng từ khi nói về y đều lộ rõ vẻ khâm phục và hài lòng, mà bất kể Thẩm Hành làm gì, cho dù là chuyện hoang đường đến mấy, cha cũng đều nói rằng cao nhân tự có cách làm việc của cao nhân.

Nhưng… dù có là cao nhân thì cha cũng không nên tùy tiện gả con gái của mình cho người ta như thế!

Tôi hơi cau mày, nghiêm mặt nói với Lê Tâm: “Nhớ đấy, không được nói chuyện này với bất kỳ ai khác.” Dứt lời, tôi bèn xuống khỏi giường, khoác áo choàng, rời khỏi tiểu viện của mình.

Mới đi chưa được bao lâu tôi đã gặp gã hầu của cha, gã đang định khom người hành lễ thì tôi đã xua tay bảo thôi, sau đó hằm hè hỏi: “Cha ta giờ đang ở đâu?”

Gã đáp: “Bẩm Quận chúa, Vương gia đang ở trong đại sảnh…”

Vừa nghe thấy hai chữ “đại sảnh”, tôi đã không thèm đợi gã hầu nói hết, rảo bước đi về phía đó luôn. Sắp tới Trung Thu, hoa quế trong vương phủ nở rộ, dọc đường tôi đi hương quế thơm nồng, nhưng tôi chẳng có tâm trạng đâu mà nán lại.

Khi tới đại sảnh, tôi thấy có hai gã người hầu đừng canh giữ bên ngoài. Có lẽ vì thấy tôi mặt mũi hằm hè nên họ đâm ra sợ hãi, ngay đến hành lễ cũng quên mất. Tôi cứ thế đá bung cửa ra rồi xông vào trong, lớn

https://thuviensach.vn

tiếng nói với cha lúc này đang ngồi trền ghế đàn hương uống trà: “Cha, cha không thể gả con cho sư phụ được, con không muốn thế đâu!”

Cha lập tức biến hẳn sắc mặt, ánh mắt vội vã liếc về phía sau bên phải tôi. Tôi chẳng hề lưu tâm, tranh thủ trước khi cha kịp lên tiếng mà nói ra hết suy nghĩ trong lòng mình.

“Cha quên rồi sao? Thẩm Hành là sư phụ con, môt ngày làm thấy cả đời làm cha.” Nghĩ tới việc Thẩm Hành không thích tôi nói ra lời này nên tôi liền chữa lại: “Cho dù không phải là cả đời làm cha thì cũng là cả đời làm anh. Trong lòng A Uyển, sư phụ giống như là cha với huynh trưởng vậy, cha chớ nên bất chấp luân thường đạo lý mà gả con cho sư phụ như thế! A Uyển không muốn gả cho sư phụ đâu!”

Kỳ thực tôi gả cho ai cũng không có vấn đề gì, nhưng riêng Thẩm Hành thì không được.

Trong lòng tôi, Thẩm Hành giống như là người thân vậy, bắt tôi gả cho Thẩm Hành thì có khác gì bắt tôi gả cho huynh trưởng?

Sợ cha xem trọng Thẩm Hành quá mức, thế là tôi bèn buông ra một câu nặng lời: “Nếu cha không đồng ý với A Uyển, A Uyển thà chết đi còn hơn.”

Cha vỗ bàn đứng dậy, mặt mũi tái xanh. Tôi đã hiểu quá rõ tính của cha, tiếp theo đây ông nhất định sẽ mắng cho tôi một trận. Nhưng nằm ngoài ý liệu của tôi, ánh mắt cha lại lần nữa liếc về phía sau bên phải tôi, mà lần này bên trong đó còn thấp thoáng mấy tia hoang mang và lúng túng.

Tôi rốt cuộc đã phát hiện ra sự lạ, liền nhìn theo hướng ánh mắt của cha, và rồi không ngờ lại nhìn thấy Thẩm Hành. Chỉ thấy y lúc này đang cầm một cuốn sách, năm ngón tay trắng bệch, còn nổi rõ gân xanh, hình như đã đứng ở đó được một thời gian rồi.

https://thuviensach.vn

Riêng sắc mặt y thì vô cùng tệ hại, thực khó có thể dùng lời gì miêu tả nổi.

Đối với biểu hiện đó của Thẩm Hành, tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên, y nhất định là cũng không biết trong lòng cha lại có tính toán như vậy. Tôi hết sức mừng rỡ, bây giờ đã lại có thêm một người đứng về phe của tôi, cha nhất định sẽ không thể khăng khăng cố giữ ý nghĩ hoang đường kia được.

Tôi hớn hở hô to một tiếng "sư phụ", sau đó chạy tới kéo Thẩm Hành. Khi không cẩn thận chạm vào ngón tay của Thẩm Hành, tôi bất giác cả kinh, tuy bây giờ sắp đến Trung Thu, nhưng ngón tay của Thẩm Hành lại lạnh đến kinh hồn, cứ như thể mới được rút ra từ đầm nước mùa đông tháng Chạp vậy, khiến tôi không kìm được run lên lẩy bẩy.

Tôi và Thẩm Hành cùng đứng trước mặt cha, cha nghiêm mặt lại không nói gì.

Tôi nói: "Cha có điều không biết, sư phụ con đã có ý trung nhân rồi. Tục ngữ có câu: Thà dỡ mười tòa miếu cũng đừng nên phá hoại một cuộc hôn nhân, cha tội gì mà phải ghép đôi bừa bãi như vậy? Hơn nữa con và sư phụ khác nhau về vai vế, cưới nhau cũng chẳng hợp lẽ cương thường. Con biết cha lo chuyện hôn nhân của con sẽ bị Thái tử và tam Hoàng tử lợi dụng, con cũng biết cha muốn để con tránh khỏi vòng xoáy đấu tranh nơi triều đường. Nhưng trong thiên hạ này có biết bao nhiêu kẻ nam nhi, cha không thể chỉ vì A Uyển mà hủy hoại cuộc đời của sư phụ được." Dừng lại một chút, tôi nhớ tới những lời mà khi xưa Thẩm Hành nói với mình trong hang động trên núi, thế là cặp mắt liền sáng rực lên, đường hoàng nói tiếp: "Cha, cha có điều không biết, khi xưa sư phụ từng đồng ý với con là sau này sẽ sống chung một chỗ với con, còn sẽ tìm về cho con một vị sư nương biết thương yêu con nữa."

Cha ngạc nhiên nhìn Thẩm Hành.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành không nói một lời, khuôn mặt như cứng đờ ra đó, đôi môi trở nên trắng nhợt.

Tôi nói: “Cha, cha xem kìa, người ghép đôi bừa bãi đã khiến cho sư phụ tức giận đến nỗi chẳng nói nổi thành lời rồi đấy. Nếu cha thực sự xem trọng sư phụ như vậy thì hãy thu sư phụ làm nghĩa tử là được rồi.” Vừa nói tôi vừa quay sang nhìn Thẩm Hành. “Sư phụ, người thấy đề nghị này của A Uyển thế nào?”

Thẩm Hành mặt lộ nét thê lương, dường như không nghe thấy lời của tôi, mãi một hồi lâu sau vẫn chẳng cất tiếng trả lời.

Cha đập bàn giận dữ quát: “Ta với sư phụ con đang bàn chuyện nghiêm túc, con còn chưa được phép đã tùy tiện xông vào, thực là quá ư hỗn láo! Ra ngoài ngay! Trở về tiểu viện của con đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa tháng! Tuyệt đối không được bước chân ra ngoài nửa bước!”

Thần sắc của cha thật là quá đáng sợ, tôi khẽ run lên, rồi liền lùi lại mấy bước và tránh đến sau lưng Thẩm Hành.

Quãng thời gian này tính tình của cha rất nóng nảy, lại vì cãi nhau với huynh trưởng nhiều nên đâm ra thích đập đồ. Nhưng bây giờ có Thẩm Hành ở đây, cha dù thế nào cũng phải kiêng dè một chút, ắt không đến nỗi vì giận quá mà cầm chén trà lên ném tôi.

Tôi thò đầu ra nói: “Cha mà không đồng ý với con, con sẽ không rời đi đâu.”

Có Thẩm Hành đứng chắn trước mặt, tôi chẳng sợ đâu.

Cha quả nhiên đã giận đến nỗi râu tóc dựng đứng cả lên. Tôi chớp chớp mắt nói: “Chỉ cần cha đồng ý với A Uyển, A Uyển sẽ lập tức quay về đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.”

https://thuviensach.vn

“Con…” Cha cầm chén trà lên, làm tôi sợ đến nỗi phải vội vàng rụt đầu về.

Thẩm Hành lúc này rốt cuộc đã lên tiếng: “Vương gia, Quận chúa còn ít tuổi, chỉ là nhất thời nghịch ngợm thôi. Vương gia chớ nên giận quá mà làm ảnh hưởng tới thân thể, còn về…” Cánh tay Thẩm Hành khẽ động đậy, tôi có thể cảm nhận được y đã làm ra động tác gì đó, có điều ý tứ là gì thì tôi đương nhiên chẳng thể tỏ tường.

Tôi thò đầu ra, thấy cha đã giấu cơn giận trên mặt đi rồi, trong ánh mắt nhìn về phía tôi ngợp đầy vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó đã lại biến thành bất lực. Rồi cha nói: “Được rồi, chuyện này để sau hãy nói.”

Tôi biết là cha đã nhượng bộ, trong thời gian tới sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.

Tôi cười hì hì, nói: “Cha anh minh quá.”

Thấy sắc mặt cha lại có xu hướng trở nên xám xịt, tôi vội vàng nói: “Bây giờ A Uyển quay về đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ngay đây.”

Sau khi rời khỏi đại sảnh, tâm trạng tôi khá tốt vì đã khiến cha bỏ được suy nghĩ hoang đường kia đi, thầm nhủ may mà mình kịp thời ngăn cản, bằng không đã phải gả cho Thẩm Hành rồi, mà như thế thì thực sự không hay chút nào cả.

Trên đường tới đây chẳng có lòng dạ nào mà ngắm cảnh, bây giờ tâm trạng đã thoải mái hơn, tôi bèn đi chậm lại, vừa ngắm cảnh hoa vừa ngắm cảnh thu. Mới đi được một lát, từ sau lưng tôi đã chợt vang lên giọng nói của Thẩm Hành: “A Uyển…”

Tôi ngoảnh đầu nhìn, lập tức cười híp mắt gọi một tiếng “sư phụ”. Nhưng nghĩ tới lời của Tư Mã Cẩn Du, tôi vội vàng ngó quanh bốn phía, sau khi thấy không có ai mới yên tâm bước tới, nói: “Sư phụ, người đừng

https://thuviensach.vn

trách cha con. Gần đây cha con cãi nhau với huynh trưởng nhiều quá nên đâm ra hơi hồ đồ, bằng không đã chẳng nảy ra suy nghĩ nhảm nhí như vậy.”

Thẩm Hành dường như không muốn nhắc tới chuyện này, sắc mặt lộ rõ vẻ hờ hững. Lúc này lá thu rơi lả tả, nhìn cảnh vật này, tôi bỗng có cảm giác Thẩm Hành cô đơn buồn thảm quá chừng. Tôi nói: “Sư phụ yên tâm, nếu cha con nhất quyết ép người lấy con, người cứ việc quay về Đại Phụng triều là được.”

Ánh mắt Thẩm Hành lúc này như ẩn chứa muôn vàn lời muốn nói, mà bên trong đó còn có những tia cảm xúc tôi không sao hiểu được.

“Sư phụ, người sao vậy?” Hơi dừng một chút, tôi lại hỏi: “Có phải Thái tử đã làm gì người rồi không?” Nói tới đây, tôi chợt nhớ tới một chuyện, liền hỏi tiếp: “Sư phụ, người đã tra ra manh mối gì về gã thích khách lần trước chưa?”

Thẩm Hành trả lời bằng giọng khản đặc: “Đó là người của Thái tử.”

Tôi đắn đo một chút, cuối cùng bèn kể lại hết những lời Tư Mã Cẩn Du đã nói ngày hôm đó với Thẩm Hành. Kể xong, tôi thở dài than: “Kiếp trước con nhất định đã làm ra quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, nên kiếp này mới bất hạnh như vậy.”

Tôi biết sư phụ là một cao nhân, nhưng Tư Mã Cẩn Du dù sao cũng là Thái tử một nước, nếu hắn thực sự muốn đối phó với Thẩm Hành thì chẳng có gì là khó khăn cả. Tôi nói: “Tên Thái tử này tính tình biến hóa đa đoan, sư phụ chớ nên tiếp xúc nhiều với hắn làm gì.”

Thẩm Hành chợt ngẩn ngơ nhìn tôi hỏi: “A Uyển đang lo lắng cho ta đó ư?”

Tôi cười hì hì, nói: “Sư phụ là sư phụ của con, con thân là đồ đệ tất nhiên phải lo lắng cho sư phụ rồi. Nếu sư phụ có bề gì, con biết tìm ai tới

https://thuviensach.vn

gảy đàn cho mình nghe đây?”

Vẻ mặt Thẩm Hành từ chờ mong biến thành buồn bã, cuối cùng lại lộ ra một tia kiên định, cứ như là một người sắp chết đuối đột nhiên vớ được khúc gỗ cuối cùng vậy.

“…Cũng tốt.”

Cũng tốt? Tốt cái gì nhỉ?

Thẩm Hành khẽ nói: “A Uyển không cần lo lắng, quãng thời gian này Tư Mã Cẩn Du chẳng có tâm trạng mà để ý tới con đâu, con cứ việc yên tâm tĩnh dưỡng, chớ nên suy nghĩ quá nhiều.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bích Dung 1

Lần này tôi ngoan ngoãn nghe theo lời cha, ở yên trong tiểu viện của mình đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa tháng. Thời gian nửa tháng không dài, nhưng Thẩm Hành sợ tôi buồn chán, nên mỗi ngày đều đưa tới một số thứ thú vị, có điều việc đưa đồ phần lớn đều là do A Thanh phụ trách, còn Thẩm Hành chỉ đích thân đi đưa vài ba lần.

Lê Tâm tò mò nói: “Thẩm công tử chẳng phải là sư phụ của Quận chúa ư? Vậy thì chức trách của y nên là dạy dỗ Quận chúa mới đúng, tại sao bây giờ lại bận đến nỗi chẳng thấy bóng dáng đâu nhỉ? Theo như lời A Thanh thì Thẩm công tử gần như mỗi ngày đều sớm đi tối về, còn bận hơn cả Vương gia nữa. Quận chúa, Thẩm công tử rốt cuộc bận rộn chuyện gì vậy?”

Tôi cũng chẳng rõ Thẩm Hành bận rộn chuyện gì.

Hơn nữa, tôi căn bản chẳng để tâm, cũng không có hứng thú đi tìm hiểu. Chỉ cần y có thể thỉnh thoảng tới đây gảy đàn cho tôi nghe, trò chuyện với tôi, hoặc là đưa tới một số thứ đồ thú vị, vậy là đã đủ lắm rồi.

Vì vậy tôi bèn trả lời Lê Tâm: “Sư phụ là cao nhân, trong mắt ta người chẳng khác gì thần tiên trên trời. Chúng ta đều là người phàm, thần tiên làm việc, chúng ta cứ đứng một bên xem là được rồi.”

Nhắc đến thần tiên mới nhớ còn một việc chưa kể, ngày đó sau khi từ phủ đệ mới của huynh trưởng trở về, tôi liền dặn Lê Tâm bố trí một Phật đường trong tiểu viện, sau đó sớm tối thành kính dâng hương, cầu xin đấng

https://thuviensach.vn

cao xanh phù hộ cho tam Hoàng tử trở thành người chiến thắng cuối cùng trong cuộc chiến giành ngôi báu.

Lê Tâm biết tôi trước đây không tin vào chuyện quỷ thần, bây giờ thấy tôi thành kính bái Phật như vậy thì không khỏi trợn trừng mắt ngạc nhiên.

Trong ngày đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm cuối cùng, tôi kêu Lê Tâm mang một chiếc ghế nằm và một chiếc bàn nhỏ chân ngắn ra ngoài sân, mình thì ôm theo lò sưởi cầm tay nằm trên đó ngắm những bông cúc mùa thu mà Thẩm Hành đưa tới mấy hôm trước.

Mấy chậu bông cúc này màu sắc tươi đẹp, gốc cao bông lớn, nhụy hoa màu vàng rực rỡ, giữa cảnh thu trăm hoa điêu tàn thế này thực là vô cùng bắt mắt.

Lúc tôi đang thầm cảm khái Thẩm Hành quả là có con mắt tinh tường, một gã người hầu chợt vào báo là Thẩm Hành đã tới.

Tôi lập tức chống tay ngồi dậy, ngước mắt nhìn, thấy Thẩm Hành vẫn ăn mặc như thường ngày, bên hông thắt một miếng ngọc bội màu xanh biếc. Có điều hôm nay có thêm một điểm đặc biệt, đó là theo sau Thẩm Hành còn có một vị cô nương mặt tròn xoe láng mịn, mắt đen láy long lanh, bộ quần áo màu xanh trên người khiến cô nàng trông cứ như là một chiếc lá tràn đầy sức sống giữa mùa hạ vậy.

Từ sau khi Thẩm Hành vào phủ tới giờ, tôi chưa từng nhìn thấy bên cạnh y xuất hiện một vị cô nương nào cả, thậm chí còn có thể dùng bốn chữ “không gần nữ sắc” để hình dung về y, chuyện hôm nay đúng là quá ư lạ thường.

Tôi chăm chú quan sát một hồi, thấy vị cô nương đó tuy mới lần đầu tiên đặt chân vào vương phủ song không hề tỏ ra sợ hãi, trên khuôn mặt còn toát ra một vẻ bình thản ung dung. Tôi trầm tư suy nghĩ, thấy trên người vị cô nương này quả là có khí chất của “sư nương”.

https://thuviensach.vn

Lại thấy sư phụ lúc này mỉm cười rạng rỡ, rất mực dịu dàng, thực có mấy phần dáng vẻ vợ chồng thắm thiết như trong tiểu thuyết miêu tả.

Tôi liền nhảy xuống khỏi ghế nằm, sau khi ngoan ngoãn khom người hành lễ bèn cười híp mắt gọi Thẩm Hành một tiếng "sư phụ", kế đến hơi dừng một chút, lại quay qua phía vị cô nương bên cạnh Thẩm Hành gọi một tiếng "sư nương".

Lời còn chưa dứt, vị cô nương áo xanh đó đã hơi tái mặt, dường như bị tôi dọa cho sợ hãi.

"Tiểu nữ…"

Thẩm Hành cũng biến hẳn sắc mặt, không đợi vị cô nương áo xanh đó nói xong đã vội vàng cất lời giải thích: "Không phải! Bích Dung không phải sư nương của con!" Trên trán Thẩm Hành lúc này đã lấm tấm mồ hôi, hai mắt thì nhìn tôi chằm chặp.

Tôi chưa thấy Thẩm Hành tỏ ra hoang mang đến nỗi luống cuống như vậy bao giờ, bây giờ được thấy trong lòng liền nổi cảm giác mới mẻ. Rồi tôi cười hì hì nói: "Sư phụ căng thẳng quá kìa, thế mà còn nói là không phải nữa. Có phải sư phụ đang xấu hổ đấy không? Hay là lo cha con nhảy ra chia lìa đôi lứa?"

Nói tới đây, tôi ngó quanh bốn phía, hạ thấp giọng nói: "Sư phụ đừng sợ, nếu cha con buông lời trách mắng, con nhất định sẽ thay sư phụ bảo vệ sư nương cẩn thận."

"Chớ có nói tinh tinh!" Sắc mặt Thẩm Hành đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Tôi hậm hực đưa tay lên sờ mũi. Sắc mặt dần dần dịu lại, Thẩm Hành cất giọng nhẹ nhàng nói: "A Uyển, không phải vi sư cố ý tỏ ra hung dữ với con đâu. Có điều con chớ nên nói năng linh tinh như vậy nữa, Bích Dung

https://thuviensach.vn

không phải là sư nương của con. Sau này nếu ta thực sự tìm được sư nương cho con, ta nhất định sẽ đích thân đưa con đi gặp nàng ấy.”

Nói tới đây, Thẩm Hành đột nhiên dừng lại, sau đó khom người nhặt chiếc lò sưởi cầm tay mà tôi vừa bỏ xuống ghế nằm lên nhét lại vào trong tay tôi. “Mấy ngày nay thời tiết chuyển lạnh, thân thể con lại vốn lạnh sẵn, không nên ở ngoài trời quá lâu, sau này mà có ra ngoài thì nhớ mang theo lò sưởi cầm tay.”

Tôi khẽ gật đầu.

Thẩm Hành lại nói tiếp: “Bích Dung, nhớ lấy, thể chất Quận chúa thiên về tính hàn, không chịu nổi lạnh. Sau khi vào thu, lò sưởi cầm tay và trà nóng lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn đấy.”

Một giọng nữ trong trẻo giòn tan tức thì vang lên: “Dạ, công tử.”

Thẩm Hành cười nói với tôi: “Mấy hôm trước Vương phi vốn định tìm cho con một a hoàn vừa ý khác, vừa hay lại gặp ta nên nhờ cậy ta việc này luôn. Bên cạnh con bây giờ chỉ có một mình Lê Tâm hầu hạ, khó tránh khỏi có lúc không thể quán xuyến hết mọi việc nhỏ to. Bích Dung gia thế thanh bạch, tính tình chắc cũng khá hợp với con đấy.”

Thẩm Hành tránh người qua bên cạnh một chút, nói tiếp: “Con xem thử xem có thích không, nếu không thích ta sẽ đi tìm cho con một người khác.”

A hoàn bên cạnh tôi quả thực đang hơi thiếu, bây giờ Thẩm Hành đưa tới một người có thể nói là rất hợp ý tôi. Tôi đưa mắt quan sát vị cô nương áo xanh trước mặt một lát, rồi bèn nói: “Cô là Bích Dung ư? Họ Bích tên Dung?”

“Bẩm quận chúa, chính phải.”

https://thuviensach.vn

“Cái tên này ai đặt cho cô vậy?”

“Bẩm Quận chúa, là mẹ của Bích Dung.”

Tôi thoáng lộ vẻ trầm ngâm. “Họ Bích này đúng là hiếm có…”

Thẩm Hành nói: “Trong thiên hạ không chuyện kỳ lạ gì là không có cả.”

Tôi bật cười nói: “Cũng phải.” Ngay cả cái gọi là kiếp trước kiếp này còn có thể xảy ra trên người tôi, chỉ một họ Bích nhỏ nhoi thôi thì có gì đáng kể chứ? Huống chi, nếu tôi nhớ không nhầm, trong giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm ròng kia cũng có một vị cô nương tên là Bích Đồng.

Tôi lại cẩn thận quan sát Bích Dung thêm lần nữa, mà khi tôi quan sát thị thì thị cũng nhìn lại tôi, trong ánh mắt dường như thấp thoáng vẻ tò mò. Tôi nghĩ sư phụ đã chọn rồi thì quyết không thể nào sai được, bèn nói: “Vậy hãy chọn thị đi, con tin vào nhãn quan của sư phụ.”

Bích Dung mặt lộ nét mừng, cong chân quỳ xuống, cung kính thưa: “Xin Quận chúa ban tên.”

Tôi hơi sững người ra một chút.

Lê Tâm ghé lại gần bên tai tôi nói: “Quận chúa, mỗi một a hoàn bán thân vào phủ đều phải từ bỏ tên cũ của mình để chủ nhân mới ban tên. Cái tên này của em cũng là do Lý tổng quản đặt cho năm xưa đấy.”

Lê Tâm mà không nói thì tôi quả thực không sao biết được mấy cái quy củ này.

Tôi cảm thấy việc ban tên này có chút phiền phức, bèn nói: “Khỏi cần sửa nữa, cứ dùng cái tên này của ngươi luôn đi. Chỗ ta trước đây có Đào

https://thuviensach.vn

Chi, bây giờ thì có Lê Tâm, Bích Dung, đều là cây cỏ cả, cũng có thể tính là một đặc điểm riêng.”

Bích Dung hướng về phía tôi mà dập đầu ba cái thật mạnh, trên vầng trán trắng nõn đã có mấy vệt máu rỉ ra.

“Quận chúa, Bích Dung sẽ một lòng một dạ hầu hạ người.”

Tôi chớp chớp mắt, cảm thấy ả a hoàn mới tên gọi Bích Dung này của mình hình như đang rất cao hứng thì phải, liền lén hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ, đứa a hoàn này người kiếm từ đâu về vậy?”

Thẩm Hành hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì sao?”

Tôi nói: “Quần áo mà thị mặc trên người không hề tầm thường, cử chỉ khí độ cũng chẳng giống như con nhà cùng khổ, tại sao lại rơi vào cảnh phải bán thân làm nô tỳ thế này? Hơn nữa vừa rồi con quan sát thì thấy thị hình như đang rất cao hứng, việc này quả thực có chút không bình thường.”

Thẩm Hành khẽ ho một tiếng. “Bích Dung vốn xuất thân từ gia đình quan lại, về sau gia cảnh sa sút, mà người thân của cô ta lại từng có ơn với ta, bản thân cô ta thì hết sức sùng bái A Uyển, thế là ta bèn đưa cô ta tới đây.”

Tôi bất giác sững người. “Sùng bái con? Vì lý do gì chứ?” Tôi nào đã từng làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đâu, thế mà lại có một a hoàn sùng bái tôi, đây thực đúng là chuyện lạ.

Thẩm Hành cười nói: “Việc này thì cần A Uyển tự mình đi hỏi Bích Dung rồi.”

Về sau tôi hỏi Bích Dung việc này, Bích Dung liền thay đổi hẳn bộ dạng ung dung điềm đạm, tỏ vẻ thẹn thùng nói: “Trong bữa tiệc mùa hạ dạo trước, Quận chúa chỉ bằng vào một khúc nhạc đã làm chấn động cả đô

https://thuviensach.vn

thành, hai vị Hoàng tử quyền thế ngút trời đều phải quỳ gối trước tiếng đàn của Quận chúa. Bích Dung sau khi hay tin liền bắt đầu sinh lòng sùng bái Quận chúa, trong lòng chỉ mong có thể ở gần kề bên Quận chúa thôi, thế rồi gần đây được Thẩm công tử trao cho cơ hội, Bích Dung tất nhiên là hết sức mừng rỡ. Dù đã cố hết sức giấu tâm trạng ấy đi, nhưng xem ra nỗi mừng vui của Bích Dung rốt cuộc vẫn bị Quận chúa nhìn thấy cả."

Tôi nghe xong, khóe môi bất giác hơi co giật.

Cái giống tin đồn này một đồn mười, mười đồn trăm, đến cuối cùng không ngờ lại bị đồn thành như thế.

Sau khi quãng thời gian đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm kết thúc, việc đầu tiên mà tôi làm chính là đi gặp cha để thể hiện lòng hối cải. Tôi lười chẳng muốn nghĩ ngợi, bèn kêu Bích Dung viết cho mình một trang giấy dày đặc toàn chữ là chữ, khi rời khỏi tiểu viện thì ngó mắt xem qua, bây giờ liền thao thao bất tuyệt nói với cha một tràng dài không nghỉ.

Hôm nay tâm trạng cha có vẻ không tệ, tôi mới nói được gần một nửa thì ông đã xua tay bảo tôi không cần nói nữa, rồi sau đó còn cười híp mắt nói với tôi: "Biết sai là được rồi. Cha biết con thích nghe đàn, cũng biết con thích nghe Dịch Phong gảy đàn nên hôm nay đã cất công sai người đi mời Dịch Phong về đây, con muốn nghe bao lâu thì cứ việc nghe tùy thích."

Tôi không kìm được ngạc nhiên bật thốt: "Nhưng Dịch Phong không phải là người của Thái tử ư?"

Cha nói: "Đúng là người của Thái tử, song Dịch Phong còn chưa được chuộc thân, xét cho cùng vẫn là kỹ nam của Nam Phong quán. Lẽ nào cha mời một kỹ nam về gảy đàn cho con gái nghe cũng không được sao?"

Tôi nhủ thầm hôm nay mặt trời nhất định là mọc từ đằng tây rồi, nếu chuyện này đơn giản như vậy, tại sao khi xưa cha lại vì huynh trưởng mời Dịch Phong về mà giận huynh ấy suốt một thời gian dài như vậy?

https://thuviensach.vn

Tôi bèn nói: “Cha, bây giờ con không thích nghe Dịch Phong gảy đàn nữa rồi.”

Cha trừng mắt nhìn tôi. Bích Dung đứng sau lưng tôi nhỏ giọng khuyên: “Quận chúa, một phen tâm ý của Vương gia người nên trân trọng mới phải.”

Tôi không muốn bị cha phạt đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm thêm, liền vội sửa lời: “Cảm ơn cha, cha thật tốt với con quá.”

Sắc mặt cha rốt cuộc đã dịu lại, ánh mắt nhìn lướt qua hai a hoàn sau lưng tôi, khi nhìn thấy Bích Dung thì hơi dừng lại, cau mày hỏi: “Đây là người mới sao?”

Tôi đáp: “Dạ, là do sư phụ tìm tới cho con đấy. Sư phụ nói người bên cạnh con không đủ, nên đưa về cho con một a hoàn mới.”

Cha vừa nghe nhắc tới Thẩm Hành thì sắc mặt liền buông lỏng hẳn.

“Sư phụ con đã chọn rồi thì ắt không sai được.”

Tôi biết ngay mà, trong mắt cha, Thẩm Hành làm cái gì cũng đều đúng cả.

Sau khi ra ngoài, tôi làu bàu nói với Bích Dung và Lê Tâm: “Nói không chừng sư phụ lại là đứa con thất lạc nhiều năm của cha ta ấy chứ.”

Lê Tâm lập tức nói: “Không thể nào.”

Bích Dung không nhịn được cười, cũng nói: “Quả thực là không thể nào.”

Tôi nghĩ thầm, kể cũng đúng, cha mẹ tướng mạo tuy đều không tệ, nhưng chưa chắc đã có thể sinh được một người con như Thẩm Hành. Có điều nếu Thẩm Hành thực sự là huynh trưởng của tôi, cũng là một điều

https://thuviensach.vn

không tệ chút nào. Rồi tôi bèn nói suy nghĩ này của mình ra với Bích Dung và Lê Tâm.

Lê Tâm cất lời cảm khái: “Nếu Thẩm công tử thực sự là thế tử của vương phủ chúng ta, chỉ e người làm mai sớm đã giẫm tan bậu cửa của vương phủ rồi.”

Bích Dung thì lại vội vàng phản bác lại tôi: “Tuyệt đối không thể có chuyện này được.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại nói vậy?”

Bích Dung ấp úng suốt một hồi lâu rồi mới đáp: “Vương gia là người Thiên Long triều, Vương phi cũng là người Thiên Long triều, đương nhiên là không thể sinh ra một người Đại Phụng triều rồi.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bất chợt vang lại: “Theo như luân lý cương thường, bất kể là thầy trò đến với nhau hay là huynh muội đến với nhau, kỳ thực đều là loạn luân cả, nhưng đương nhiên huynh muội loạn luân thì nặng tội hơn một chút.”

Tôi hơi ngẩn ra, rồi bèn ngoảnh đầu nhìn.

Là Dịch Phong đã lâu rồi không gặp.

Thầm sắc vẫn nguyên vẻ lạnh lùng như xưa, Dịch Phong ung dung bước tới hành lễ với tôi, khi đứng thẳng người dậy, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia phức tạp.

Kể từ lần từ biệt ở Nam Phong quán lúc trước, suốt một thời gian dài vừa qua tôi chưa từng gặp lại Dịch Phong. Tuy tôi không rõ tại sao Dịch Phong lại đoạn tuyệt quan hệ với tôi, nhưng giờ đây tôi đang có quá nhiều chuyện rắc rối, do đó chẳng có lòng dạ đâu mà để tâm tới, cũng chẳng muốn tính toán làm gì.

https://thuviensach.vn

Có điều…

Câu nói vừa rồi của Dịch Phong hình như có gì đó không đúng lắm, tôi bèn cau mày hỏi: “Ngươi nói thế là có ý gì?”

Dịch Phong hờ hững nói: “Sau này Quận chúa sẽ biết thôi.” Y ôm cây ngũ huyền cầm trong lòng, chỉ tay về phía ngôi đình ở cách đây không xa. “Qua bên đó được chăng? Minh Viễn đã cất công chuẩn bị riêng cho Quận chúa một khúc đàn mới đấy.”

Dứt lời, y chẳng chờ tôi đồng ý mà vòng qua tôi đi thẳng về phía tòa đình đó.

Tôi để ý thấy sắc mặt Bích Dung có vẻ lạ thường, liền quay sang hỏi: “Sao vậy?”

Bích Dung khẽ đáp: “Quận chúa, Dịch Phong công tử thật là vô lễ quá.”

Lê Tâm nói: “Tính tình Dịch Phong công tử xưa nay vẫn luôn như vậy, Quận chúa trước đây thích y lắm. Có điều sau khi Thẩm công tử tới đây, Quận chúa đã chẳng mấy khi đến Tần lâu Sở quán nữa.”

Tôi đưa mắt lườm hai ả a hoàn sau lưng, cả hai tức thì câm tịt.

Dịch Phong tuy có chút vô lễ, nhưng tôi không hề để bụng, bởi từ trên người Dịch Phong tôi có thể cảm nhận được một cảm giác quen thuộc khó mà dùng lời miêu tả. Trước đây cảm giác này chỉ có một chút xíu thôi, nhưng có lẽ vì lâu ngày không gặp nên bây giờ nó đã trở nên nồng đậm vô cùng.

Tôi cất bước đi theo, cùng Dịch Phong ngồi xuống trong ngôi đình nhỏ kia.

https://thuviensach.vn

Khi Dịch Phong đặt cây ngũ huyền cầm xuống, tôi bèn bảo Lê Tâm đi mang chút rượu và đồ điểm tâm lại đây.

Sau khi Lê Tâm rời đi, tiếng đàn tình tang đã bắt đầu vang lên.

Mới thoạt nghe tôi đã cảm thấy có chút ngạc nhiên, Dịch Phong nói là đã chuẩn bị cho tôi một khúc nhạc mới, nhưng đây rõ ràng là khúc nhạc mà tôi từng gảy trong bữa tiệc mùa hạ. Đột nhiên, trái tim giống như bị một con sâu chui vào, tôi đau đến nỗi đổ mồ hôi lạnh, dần dần cơn đau còn lan lên tới tận đỉnh đầu.

Toàn thân tôi đều run lên lẩy bẩy vì đau.

Bích Dung vội vàng đỡ lấy tấm thân lắc lư chực ngã của tôi, nôn nóng nói: “Quận chúa!”

Trong tai vang lên những tiếng ong ong không ngớt, cảnh tượng trước mắt như đang đung đưa, vào thời khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, thứ duy nhất đập vào mắt tôi chính là chiếc vòng đỏ rực như màu máu trên cổ tay Bích Dung.

Tôi lại nằm mơ thấy một giấc mơ nữa.

Không giống với những giấc mơ lần trước, lần này xung quanh hết sức âm u, cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc gào, thê thảm đến nỗi khiến tôi kìm không được rùng mình kinh sợ. Tôi quan sát tình hình tứ phía, thấy mọi thứ ở nơi này đều rất xa lạ, hơn nữa còn toát ra vẻ quỷ dị khó mà miêu tả bằng lời.

Mà càng quái lạ hơn là thỉnh thoảng có người đi qua thì ai nấy đều mặt xanh nanh nhọn, không thiếu chân thì cũng thiếu tay, có một số thậm chí ngay đến đầu cũng chẳng có.

https://thuviensach.vn

Bọn họ dường như đều nhìn thấy tôi, nhưng ánh mắt chỉ thoáng liếc qua rồi lập tức thu về ngay, vẻ sợ hãi lộ ra rất rõ ràng.

Tôi nhủ thầm, chắc lần này mình nằm mơ thấy chốn âm tào địa phủ rồi.

Biết đây là một giấc mơ nên tôi không hề sợ hãi, còn thích chí ngó nghiêng bốn phía. Khi nhìn thấy một con quỷ hai đầu, tôi vốn định lại gần thêm một chút để nhìn cho rõ, nào ngờ con quỷ hai đầu đó vừa nhìn thấy tôi đã giống như là nhìn thấy thứ gì đó ghê gớm lắm vậy, lập tức bỏ chạy đi mất hút.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy hai bóng người một đen một trắng bay về phía mình.

Tiểu thuyết xem đã nhiều, tôi đương nhiên biết rõ ở chốn địa phủ này hai bóng người một đen một trắng đó là ai. Sau khi ngắm kĩ một hồi, tôi thấy tướng mạo của Hắc Bạch Vô Thường[1] nơi địa phủ cũng không tệ lắm, chẳng đáng sợ như trong tưởng tượng của tôi.

[1] Tên gọi chung của Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường, theo như truyền thuyết thì đây là hai vị sứ giả chuyên đi bắt các hồn ma từ dương gian xuống địa phủ.

Khi bắt gặp ánh mắt của bọn họ, tôi vô thức chớp chớp mắt mấy cái.

Hắc Vô Thường mặt mày hờ hững hỏi: “Linh hồn còn sống hay là sao đây?”

Bạch Vô Thường mở cuốn sổ trong tay ra xem một chút. “Không cần quản đến, chuyện này không liên quan gì tới chúng ta.”

Hắc Vô Thường lại ngó nhìn tôi lần nữa, mặt mày vẫn nguyên vẻ hững hờ. “À, ta biết rồi, đây là mối duyên oan nghiệt của hai đứa khốn kiếp kia.”

https://thuviensach.vn

Bạch Vô Thường chợt lại khoác tay qua vai Hắc Vô Thường, cười nói: “Oan nghiệt cái gì mà oan nghiệt, chuyện của phàm nhân thì cứ để họ giải quyết đi. Bây giờ Vương gia đang ở trên thiên đình dự tiệc, chúng ta hãy tranh thủ dịp này mà nghĩ ngơi thôi.”

“Ừm.”

Khi bọn họ rời đi, Bạch Vô Thường chợt nói với tôi: “Con ma mà ngươi muốn tìm ở kia kìa.”

Tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao, thế nào là con ma mà tôi muốn tìm chứ? Chẳng lẽ lão ta muốn nói tới Tần Mộc Viễn?

Tôi rảo bước đi về hướng mà Bạch Vô Thường chỉ. Đi được một lát, tôi nhìn thấy một hang động nhỏ. Sau phút chốc trầm ngâm do dự, tôi rốt cuộc vẫn đi vào trong đó. Chỉ thấy hang động này vừa âm u vừa tịch mịch, tôi đi chậm rãi bên trong mà không khỏi có chút tim đập chân run.

Không biết qua bao lâu sau tôi nhìn thấy một bóng người, mà không đúng, phải nói là một bóng ma mới thực sự chính xác.

Đó là một con ma nữ.

Cô ta mặt mày ngơ ngẩn ngồi một mình trên một tảng đá, chẳng biết là đang nghĩ cái gì. Tôi khẽ ho một tiếng, cô ta liền ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy tôi thì bất giác lộ ra mấy tia kinh ngạc, đồng thời còn có mấy tia thấu hiểu nữa.

Cô ta đứng dậy hỏi: “Cô là người mới tới ư?”

Tôi chớp chớp mắt, cô ta hình như không sợ tôi thì phải?

Cô ta lại nói tiếp: “Từ nay về sau tôi coi như có bạn rồi. Cô tên là gì? Chết như thế nào vậy?”

https://thuviensach.vn

Tôi không tiện nói với cô ta đây chỉ là một giấc mơ, bèn đáp: “Tôi tên Tiêu Uyển, nằm mơ chết.”

Cô ta thoáng ngẩn ra rồi nhếch khóe môi cười nói: “Vậy cô chết oan thật đấy. Có điều tên tôi gần giống tên cô, lúc sinh tiền tôi họ Tạ, tên chỉ có một chữ Uyển thôi.”

Tạ Uyển? Tôi bất giác cả kinh, lẽ nào lần này người xuất hiện trong mơ không phải là Tần Mộc Viễn nữa mà đổi sang Tạ Uyển rồi? Cô ta không phải chính là tôi trong kiếp trước ư?

Cô ta lại nói: “Tôi ở đây đã được hơn trăm năm, lâu lắm không có cơ hội mở miệng trò chuyện rồi.”

Tôi hỏi: “Sao cô phải ở đây hơn một trăm năm vậy? Sau khi chết cớ gì chẳng lập tức đầu thai?”

Cô ta thở dài than: “Vốn dĩ là như thế, nhưng tình hình của tôi có hơi đặc biệt.” Rồi cô ta lại thở dài thêm mấy tiếng nữa, sau đó mới nói tiếp: “Lúc sinh tiền tôi yêu phải một người không nên yêu, yêu rất lâu mà chẳng được đáp lại. Kỳ thực tôi không hận sư phụ chút nào, cũng không oán trách. Chuyện tình ái vốn phải hai bên tình nguyện, tôi chỉ có thể tự trách mình lún vào quá sâu mà không kịp thời rút ra thôi. Nếu như khi đó ông trời để cho tôi được sống, sau khi bước một chân qua quỷ môn quan chắc tôi đã có thể suy nghĩ thông suốt mọi điều rồi.”

Tôi yên lặng lắng nghe, trong lòng thầm biết sư phụ trong lời của cô ta chính là Thẩm Yến.

“Ôi, chỉ đáng tiếc tôi đã phải bước hẳn qua quỷ môn quan, không thể nào quay đầu được nữa. Tôi vốn nghĩ kiếp này cứ như vậy là xong, nhưng Bạch đại ca lại nói với tôi rằng sở dĩ tôi không thể thuận lợi đầu thai là vì có người đã sử dụng bí thuật ở trần gian nên việc đầu thai của tôi mới bị ngăn cản.”

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ đến mấy giấc mơ có liên quan tới Tần Mộc Viễn khi trước, bèn thử hỏi dò: “Người đó là sư phụ của cô ư?”

Cô ta đáp: “Không phải, sư phụ vốn chỉ mong tôi rời khỏi y càng xa càng tốt, còn đeo bám lấy tôi như thế làm gì? Tôi nghĩ sau khi biết tin tôi chết, sư phụ nhất định sẽ rất vui mừng vì không còn ai bám riết lấy y nữa. Nói đến sư phụ, kỳ thực tôi rất có lỗi với y. Nếu trong đêm động phòng hoa chúc tôi tin vào lời của sư phụ, không làm ra những hành động đeo bám vô ích đó thì bây giờ đã chẳng phải rơi vào cảnh như thế này rồi.”

Tôi hỏi: “Vậy người đó là ai?”

Cô ta đáp: “Tôi có một người bạn thanh mai trúc mã tên là Tần Mộc Viễn. Bạch đại ca nói chấp niệm của y với tôi quá sâu, do đó đã nhờ một cao nhân ở trần gian tới thi triển bí thuật giam cầm tôi ở nơi này, chờ sau khi y qua đời thì sẽ cùng đầu thai với tôi.” Cô ta khẽ thở dài, sau đó mới lại nói tiếp: “Tôi vốn biết y thích tôi từ lâu, nhưng không biết rằng chấp niệm của y với tôi lại sâu sắc đến vậy, tôi cứ ngỡ sau khi tôi thành thân, y sẽ thôi không còn nghĩ gì tới tôi nữa.”

Tôi nói thầm trong lòng: Hắn còn đào mồ cô lên để thành thân với cô nữa cơ đấy…

“Đều là tôi hại y, nếu khi xưa tôi không gả cho sư phụ mà gả cho Tần đại ca, chuyện có lẽ đã không biến thành như thế này. Chấp niệm của Tần đại ca thực sự quá ư sâu sắc, nếu tôi và y mà có kiếp sau, tôi nhất định sẽ để cho y được thỏa lòng.”

Tôi trợn trừng hai mắt lên nói: “Không được.” Tôi không muốn dính dáng gì tới Tư Mã Cẩn Du đâu, thế là vội vàng nói tiếp: “Vừa rồi cô cũng nói rồi mà, chuyện tình cảm cần hai bên tình nguyện mới được.”

Cô ta nhỏ giọng nói: “Kỳ thực Bạch đại ca còn nói với tôi một chuyện nữa, đó là nếu trong kiếp sau tôi không thể làm Tần đại ca thỏa mãn, vậy

https://thuviensach.vn

thì kiếp sau nữa Tần đại ca vẫn sẽ tiếp tục bám lấy tôi. Cô mới ngày đầu tới đây nên còn chưa rõ nơi này nhạt nhẽo đến cỡ nào, còn tôi thì đã ở đây hơn một trăm năm rồi. Nếu như kiếp sau chết rồi còn phải đến đây lần nữa, tôi thà hồn phi phách tán còn hơn. Vả lại, thời gian một kiếp chỉ sau nháy mắt là sẽ trôi qua, sau khi uống canh Mạnh Bà, ai còn nhớ được nhiều chuyện như thế nữa?”

Đúng là khổ sở quá chừng mà.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 8-2: Bích Dung (tiếp)

Tôi không biết Tạ Uyển khi đầu thai có uống canh Mạnh Bà hay chưa, nhưng tình hình bây giờ dù đã uống canh Mạnh Bà rồi thì tôi vẫn bị Tần Mộc Viễn cưỡng ép nhớ lại chuyện trong kiếp trước.

Có lẽ vì thấy tôi suốt hồi lâu chẳng nói năng gì, cô ta chợt đưa tay sờ mũi, khẽ cười nói: “Thật xấu hổ quá, tôi đã lâu lắm không được nói chuyện rồi, chẳng dễ dàng gì gặp được một người để có thể dốc bầu tâm sự, thành ra mới không dừng lại nổi. Đúng rồi, còn cô thì sao, có phải lúc sinh tiền cũng đắc tội với ai đó nên bây giờ mới bị Diêm La Vương đầy tới hang động này không?”

Tôi vừa định bịa chuyện để giải thích một phen thì chợt cảm thấy đầu đau nhói, hình như là bị kim đâm vào.

Tôi đột ngột mở bừng hai mắt, Tạ Uyển đã biến mất, hang động âm u đó cũng chẳng còn tồn tại. Bên dưới thân thể tôi lúc này là chiếc giường mềm mại, trước mắt thì là chiếc màn thêu hoa màu ráng khói quen thuộc. Giữa lúc tôi ngơ ngẩn, giọng nói của Thẩm Hành chợt vang lên: “Còn đau nữa không?”

Tôi nhìn chằm chằm vào cây kim vàng trong tay Thẩm Hành, hóa ra vừa rồi y đã chích kim vào đầu tôi nên mới khiến tôi đau đớn như vậy.

Tôi khẽ lắc đầu, y đưa một chiếc gối mềm tới lót vào sau lưng tôi, đỡ tôi ngồi dậy. Bích Dung và Lê Tâm cùng đứng sau lưng Thẩm Hành, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ rõ vẻ lo lắng.

https://thuviensach.vn

Tôi chợt hỏi: “Dịch Phong đâu rồi?”

Thẩm Hành đáp: “Y về Nam Phong quán rồi.”

Đúng lúc này Bích Dung bưng thuốc đi vào, Thẩm Hành đón lấy bát thuốc. Tôi liếc nhìn chiếc vòng trên cổ tay Bích Dung, trong ấn tượng của tôi, vừa rồi nó còn có màu đỏ rực như máu nhưng bây giờ màu sắc lại nhạt đi không ít.

Tôi cau mày hỏi: “Bích Dung, chiếc vòng của ngươi có thể đổi màu hay sao vậy?”

Bích Dung chẳng chút hoang mang, bình thản đáp: “Bẩm Quận chúa, chiếc vòng này được truyền lại từ đời tổ mẫu của nô tỳ. Nó có một điểm đặc biệt, đó là khi tâm trạng người đeo kích động thì màu sắc sẽ đậm hẳn lên.”

Tôi chăm chú nhìn lại, thấy thần sắc thị không có gì lạ thường thì mới thu ánh mắt về, nói: “Chiếc vòng này của ngươi quả là thú vị.”

Thẩm Hành múc một thìa thuốc đưa tới bên miệng tôi. “Đã cho mật rồi, không đắng đâu.”

Sau khi uống thuốc xong, tôi kêu Lê Tâm và Bích Dung lui xuống, chỉ giữ một mình Thẩm Hành ở lại. Thẩm Hành ngồi bên giường, hỏi: “Vừa rồi lại nằm mơ sao?”

Tôi gật đầu, không giấu giếm gì cả. “Con nằm mơ thấy Tạ Uyển.”

Khuôn mặt Thẩm Hành hơi run lên.

Tôi nói: “Sư phụ, Tần Mộc Viễn đã tới đây rồi, con nghĩ, Thẩm yến có lẽ cũng thế.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành cứng đờ người ra, trên trán tuôn đầy mồ hôi lạnh. “… Vậy… vậy ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Dạ phải, Dịch Phong hắn chính là Thẩm Yến.” Tôi phát hiện mỗi lần tôi nằm mơ đều là có nguyên nhân cả, trước đây là vì cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa của Tư Mã Cẩn Du, còn bây giờ thì chắc là vì tiếng đàn của Dịch Phong.

Bằng không, cảm giác quen thuộc của tôi với y cũng khó mà giải thích được.

Tôi bây giờ lại càng cảm thấy người mà Tần Mộc Viễn thích chính là Thẩm Yến, chứ không thì trong kiếp này hắn đã chẳng bao trọn Dịch Phong như vậy, hơn nữa trước đây hắn còn từng vì Dịch Phong mà ghen với tôi nữa cơ mà.

“Sư phụ, người nói xem có phải vậy không?”

Thẩm Hành không trả lời tôi, còn hỏi ngược lại: “Phải vậy thì sao?”

Tôi thản nhiên đáp: “Tất nhiên là đi tìm y nói cho rõ ràng rồi. Tuy con không nhớ được chuyện trong kiếp trước, nhưng vừa rồi trong mơ Tạ Uyển cũng đã nói rồi, cô ấy không hề hận Thẩm Yến chút nào, cũng không oán trách gì y. Chuyện tình ái vốn phải hai bên tình nguyện, cô ấy có trách thì cũng chỉ có thể tự trách mình lún vào quá sâu mà không kịp thời rút ra. Nếu như khi đó ông trời để cho cô ấy được sống, sau khi bước một chân qua quỷ môn quan chắc cô ấy đã có thể suy nghĩ thông suốt mọi điều rồi. Sư phụ, Tạ Uyển đã nói như thế thì chứng tỏ cô ấy đã suy nghĩ thông suốt rồi. Vốn dĩ chỉ có một gã Tần Mộc Viễn thôi con đã khó lòng ứng phó nổi, nếu như Dịch Phong cũng học theo hắn nữa thì những ngày tháng sau này của con chỉ e là sẽ càng tệ hại hơn.” Hơi dừng một chút, tôi lại tiếp: “Sư phụ, hay là sư phụ giúp con đi nói rõ ràng với Dịch Phong nhé? Người cứ bảo

https://thuviensach.vn

với y là duyên phận kiếp trước đã hết rồi, kiếp này con với y không còn dính dáng gì tới nhau nữa, ai đi đương nấy là tốt nhất, vậy có được chăng?”

Sắc mặt Thẩm Hành trở nên tái nhợt, dường như phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể rặn ra một chữ: “…Được.”

Mấy ngày sau, huynh trưởng lén đến thăm tôi, thấy tôi đau yếu nằm bẹp trên giường như thế thì không kìm được tỏ ra lo lắng vô cùng. “Ta nghe Dịch Phong nói là mấy hôm trước muội đột nhiên ngất xỉu ngã lăn ra đất, có phải là lại ốm rồi không?” Hơi dừng một chút, huynh ấy cau mày nói tiếp: “Thẩm Hành đâu rồi? Sao lại không ở bên chăm sóc cho muội thế này? Để ta đi tìm y nói chuyện!”

Tôi kéo huynh ấy lại. “Sư phụ đâu phải a hoàn của muội, sao có thể kè kè bên muội được, đều tại sức khỏe của muội không được tốt đấy thôi.” Tôi biết rõ lần này vì sao mình lại ốm, linh hồn vừa phải xuống địa phủ một phen, sau khi trở về có thể không ốm được sao? Có điều chuyện này quá mức khó tin, tôi cũng không tiện kể với huynh trưởng.

Rồi tôi bèn chuyển chủ đề: “Huynh còn dám nói A Uyển nữa, huynh chớ quên lúc ở phủ đệ mới của huynh, A Uyển từng nói không nhận huynh là huynh trưởng nữa đấy.”

Huynh trưởng cười gượng nói: “A Uyển, vi huynh hiểu rõ lòng muội mà.”

Tôi hậm hực hỏi: “Vậy huynh có biết là Thái tử điện hạ muốn muội trở thành Thái tử phi không?”

Huynh trưởng bất giác sững người. “Cái gì?”

Tôi cũng ngẩn ra, Tư Mã Cẩn Du chưa nói chuyện này với người khác ư? Nhưng nhìn bộ dạng của hắn lần trước thì rõ ràng là muốn tất cả mọi

https://thuviensach.vn

người đều biết cơ mà. Lẽ nào nơi đáy lòng Tư Mã Cẩn Du kỳ thực có tính toán khác?

Tính ra thì thời gian đã qua lâu như vậy rồi, nhưng bên ngoài vẫn chẳng có tin đồn gì lan ra cả.

Tôi suy nghĩ kĩ một hồi, cuối cùng hỏi: “Gần đây có xảy ra chuyện lớn gì không?”

Huynh trưởng ngó nghiêng xung quanh một lát, sau đó mới hạ thấp giọng nói: “Bệ hạ vừa mới sai người điều tra triệt để vụ án tham ô tiền cứu tế nạn châu chấu ở Thiệu An năm ngoái, không ít quan viên đã bị dính vào, trong đó đa phần là người của bộ Hộ và bộ Công. Điện hạ vốn đã tiếp quản bộ Hộ và bộ Công từ bao lâu nay, để xảy ra chuyện như vậy bệ hạ tất nhiên giận dữ vô cùng, đã cách chức quản lý của Thái tử, đồng thời hạ lệnh cho Thái tử trong vòng ba tháng không được rời khỏi phủ của mình.”

Tôi lại hỏi: “Đây là chuyện từ năm ngoái, sao bây giờ mới điều tra?”

Huynh trưởng nói: “Thái tử và tam Hoàng tử bấy lâu nay vẫn luôn đấu đá kịch liệt với nhau, bây giờ Thái tử xảy ra chuyện, nhất định là tam Hoàng tử không tránh khỏi mối liên quan.”

Tôi đột nhiên nhớ tới những lời mà Thẩm Hành nói với mình lúc trước: Quãng thời gian này Tư Mã Cẩn Du chẳng có tâm trạng mà để ý tới con đâu, con cứ việc yên tâm tĩnh dưỡng, chớ nên suy nghĩ quá nhiều. Tôi bèn hỏi: “Chuyện này xảy ra được bao lâu rồi?”

“Cũng mới vừa kết thúc mấy hôm thôi.”

Tôi nhủ thầm, Thẩm Hành quả là lợi hại, ngay đến việc Tư Mã Cẩn Du chẳng có tâm trạng để ý tới tôi cũng tính ra được.

https://thuviensach.vn

Huynh trưởng lại nói tiếp: “Những việc này A Uyển không cần suy nghĩ quá nhiều, bất kể ra sao vi huynh và cha mẹ cũng sẽ bảo vệ chu toàn cho muội.” Vừa nói huynh trưởng vừa đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi. “Cho nên A Uyển chỉ cần vô ưu vô lo mà tĩnh dưỡng thân thể là được rồi, cứ đau ốm mãi thì sau này khó tìm được một tấm chồng tốt lắm. Chuyện về Thái tử điện hạ muội không cần lo lắng gì hết cả.”

Tôi hỏi: “Nếu Thái tử thực sự muốn cưới muội thì phải làm sao đây? Huynh trưởng, huynh sẽ giúp ai?”

Huynh trưởng cười nói: “Sẽ không xảy ra chuyện như vậy đâu, trừ phi tự bản thân A Uyển bằng lòng. Huống chi có lúc lời của Thái tử cũng không thể coi là thật được. A Uyển quên rồi ư? Thái tử háo nam sắc. Bệ hạ vừa hạ lệnh phạt Thái tử ba tháng không được rời khỏi phủ, Thái tử liền sai người đi đón Dịch Phong từ Nam Phong quán tới phủ Thái tử ngay trong ngày hôm đó.”

Nghe huynh trưởng nói vậy, tôi bất giác thở phào một hơi.

Có lẽ Tần Mộc Viễn đã ý thức được rằng người mà hắn thực sự yêu là Thẩm Yến chứ hoàn toàn không phải là Tạ Uyển.

Lúc này chợt có người gõ cửa, kế đó Bích Dung liền bưng thuốc đã sắc xong đi vào. Huynh trưởng hơi nhướng mày hỏi: “A Hoàn này trông lạ mắt quá, vừa mới tới đây sao?”

Tôi đáp: “Là do sư phụ tìm tới cho muội đấy.”

Bích Dung chậm rãi bước lại gần, cung kính khom người hành lễ với huynh trưởng. “Bích Dung bái kiến Thế tử gia.” Nói xong thị mới bưng bát thuốc đi tới. “Quận chúa, Thẩm công tử đã dặn dò rồi, nhất định phải uống thuốc khi còn nóng, nếu như để nguội công hiệu của thuốc sẽ kém đi nhiều.”

https://thuviensach.vn

Huynh trưởng cười nói: “Đứa a hoàn mới này của muội hình như không được hoạt bát bằng Đào Chi.”

Tôi khẽ cười, không nói gì. Sau khi liếc nhìn chiếc vòng trên cổ tay Bích Dung một chút, tôi tò mò hỏi: “Bích Dung, hôm nay tâm trạng ngươi không được ổn định ư? Sao màu sắc của chiếc vòng kia lại trở nên đậm hơn thế?”

Huynh trưởng tò mò ghé lại hỏi: “Chiếc vòng này có thể đổi màu ư?”

Tôi nói lại cho huynh trưởng nghe những lời Bích Dung đã nói ngày hôm đó. Huynh trưởng đưa tay sờ cằm, nói: “Thú vị thật, ta mới lần đầu tiên nhìn thấy một chiếc vòng có thể đổi màu theo tâm trạng của người đeo đấy.” Hơi dừng một chút, huynh trưởng chợt nói: “Cũng không đúng, ta đã từng nhìn thấy một chiếc vòng tương tự trong phủ Thái tử rồi.”

Tôi vội hỏi ngay: “Tức là sao?”

Huynh trưởng nói: “A Uyển có nhớ không? Trước đây ta từng kể với muội một lần rồi, Thái tử điện hạ những năm nay mỗi đêm đều nằm mơ thấy cùng một giấc mơ. Về sau y muồn tìm người trong mơ, nên liền mời một vị cao nhân đến nhờ giúp đỡ. Vị cao nhân đó làm ra một chiếc vòng giống với chiếc vòng trên tay a hoàn của muội, nói là chỉ cần gặp người trong mơ thì màu sắc của chiếc vòng đó sẽ trở nên đậm hơn.” Nói tới đây, huynh trưởng liền khẽ thở dài. “Thái tử thực sự đã có chút tẩu hỏa nhập ma rồi, một chuyện hoang đường như thế mà không ngờ y lại hoàn toàn tin tưởng.”

Tôi lẳng lặng đưa mắt ngó nhìn Bích Dung, thấy thị lúc này đang đứng yên một bên, đầu cúi thấp, thành ra tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của thị lúc này.

Đột nhiên nhớ tới chiếc vòng màu đỏ máu mà mình nhìn thấy hôm đó trước khi mất đi ký ức, tôi bèn hỏi: “Ồ? Vậy khi tới gần Dịch Phong, chiếc

https://thuviensach.vn

vòng đó của Thái tử điện hạ có đổi màu không?”

Huynh trưởng trầm ngâm một lát rồi mới đáp: “Nói ra thì chuyện này thật là hoang đường tột độ, chiếc vòng đó vốn có màu đỏ rất nhạt, nhưng khi lại gần Dịch Phong thì chỉ sau nháy mắt đã biến thành màu đỏ tươi như máu.”

Sau khi huynh trưởng rời đi, tôi bèn hỏi Bích Dung: “Ngươi có sợ thứ gì không?”

Bích Dung ngẩn ngơ nhìn tôi, không hiểu tôi có ý gì.

Tôi nói: “Chẳng hạn như các loài động vật ấy.”

Bích Dung suy nghĩ một chút rồi mới đáp: “Bích Dung sợ chim bồ câu.”

Ngày hôm sau, trời cao thoáng đãng, thời tiết thật tuyệt vô cùng.

Tôi kêu A Phù đi bắt lấy bốn, năm con chim bồ câu về, chờ khi Bích Dung đi ngang qua thì thả chim bồ câu ra, đồng thời lại dặn dò y chú ý quan sát màu sắc của chiếc vòng trên tay Bích Dung. A Phủ quả nhiên đã không phụ sự nhờ cậy của tôi, sau khi quay về liền kể với tôi rằng y đã mai phục trên cây rất lâu, vừa thấy Bích Dung đi ngang qua liền lập tức thả hết chim bồ câu ra.

Tôi hỏi: “Chiếc vòng đó có đổi màu không?”

A Phù đáp: “Dạ không.”

Tôi lại hỏi: “Sắc mặt Bích Dung khi đó thế nào?”

A Phù đáp: “Hoang mang, sợ hãi tột độ.”

https://thuviensach.vn

Tôi thưởng bạc cho A Phù, lại dặn y đừng kể chuyện này ra với ai. Đêm đó đến lượt Bích Dung gác đêm, sau khi hầu hạ tôi thay quần áo xong, thị đột nhiên quỳ xuống đất dập đầu liền ba cái, nói: “Bích Dung sai rồi, xin Quận chúa trách phạt.”

Tôi ngó nhìn chiếc vòng trên tay thị, thấy màu sắc của nó đã đậm hơn, nhưng lại không giống như là màu máu tươi ngày hôm đó.

Tôi hờ hững hỏi: “Ồ? Ngươi sai ở chỗ nào vậy?”

Bích Dung đáp: “Bích Dung không nên nói dối Quận chúa. Chiếc vòng trên tay Bích Đồng thực ra có công dụng giống hệt như chiếc của Thái tử điện hạ.”

Người trong mơ của Tư Mã Cẩn Du hẳn là Tạ Uyển, vậy tại sao khi gặp Dịch Phong chiếc vòng đó lại đổi màu? Còn chiếc vòng của Bích Dung khi gặp tôi tuy có đổi màu, nhưng khi gặp Dịch Phong lại càng đổi màu mạnh hơn là sao?

Tôi lặng im không nói gì.

Bích Dung lại nói: “Xin Quận chúa trách phạt.”

“Chiếc vòng này được truyền lại từ đời tổ mẫu của ngươi…” Tôi trầm giọng hỏi: “Tổ mẫu của ngươi tên là gì.”

Bích Dung đáp: “Bẩm Quận chúa, tổ mẫu của Bích Dung tên gọi Bích Đồng.”

Bích Đồng? Đây không phải là a hoàn của Tạ Uyển ư? Huynh trưởng có mấy câu nói rất đúng, tẩu hòa nhập ma, hoang đường tột độ. Thử ngó mà xem, Tần Mộc Viễn của kiếp trước đã tới rồi, Tạ Uyển tôi cũng nằm mơ thấy rồi, bây giờ, ngay đến a hoàn bên cạnh cô ta cũng đã tới đây.”

https://thuviensach.vn

Chuyện này thực sự hoang đường tột độ.

Tạ Uyển của kiếp trước rốt cuộc đã làm sai chuyện gì chứ? Tại sao những người bên cạnh cô ta lại đều dai như đỉa vậy? Đã sang đến kiếp này rồi mà vẫn không chịu buông tha cho tôi là sao?

Tôi đưa tay day trán, hỏi: “Ngay từ đầu ngươi đã biết ta là ai sao?”

Bích Dung ngẩng đầu đáp: “Tổ mẫu lúc sinh tiền có lỗi với người, trước khi chết đã lập lời thề rằng nhất định phải tìm được người sau khi chuyển thế rồi hầu hạ người cả đời. Đây là chiếc vòng mà tổ mẫu truyền lại từ đời này qua đời khác, chỉ cần gặp được người là sẽ đổi màu.”

Bích Đồng có lỗi với Tạ Uyển ư?

Tôi hỏi: “Tổ mẫu của ngươi có lỗi với ta như thế nào vậy?”

Bích Dung đáp: “Bẩm Quận chúa, Bích Dung không rõ. Bích Dung chỉ được nói lại cho nghe lời căn dặn của tổ mẫu mà thôi. Bây giờ đã tìm được Quận chúa rồi, xin Quận chúa cho phép Bích Dung hầu hạ người cả đời.” Nói xong, Bích Dung lại dập đầu thật mạnh thêm ba cái nữa.

Tôi nói: “Ngươi hà tất phải như vậy chứ? Đang sống yên lành, tự nhiên lại chạy tới làm a hoàn cho ta làm gì? Chuyện của kiếp trước đã qua rồi, ta bây giờ là Tiêu Uyển, là Bình Nguyệt Quận chúa của Thiên Long triều, không phải là Tạ Uyển đâu.”

Bích Dung nói với giọng kiên định: “Bích Dung từ nhỏ đã cô khổ lênh đênh, nếu không nhờ có mẫu thân đưa về nuôi nấng và dạy dỗ, bây giờ chắc vẫn còn ở trong cảnh bữa đói bữa no. Lời thề mà tổ mẫu truyền lại từ đời này qua đời khác có thể được Bích Dung thực hiện, ấy là điều may cho Bích Dung, tuyệt đối không phải là một công việc khổ nhọc như Quận chúa nói.”

https://thuviensach.vn

Tôi khẽ thở dài, khoát tay nói: “Được rồi, ngươi đứng dậy đi!”

Bích Dung chăm chú nhìn tôi. “Ý của Quận chúa là…”

Tôi nói: “Bổn Quận chúa không phải là một người dễ hầu hạ đâu. Ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại, dù sao chỗ ta hiện giờ cũng đang thiếu người hầu, có ngươi thì ta khỏi tốn công đi tìm người khác.”

Bích Dung cả mừng. “Tạ ơn Quận chúa, Bích Dung nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Sau khi Bích Dung đứng dậy, tôi lại hỏi: “Tại sao khi gặp Dịch Phong chiếc vòng đó cũng đổi màu?”

Bích Dung lắc đầu đáp: “Vấn đề này Bích Dung cũng không rõ nữa.”

Tôi vốn cứ ngỡ Dịch Phong là Thẩm Yến, nhưng sau chuyện này tôi đã có thể khẳng định tuyệt đối không phải như vậy. Có điều, những người từng xuất hiện trong kiếp trước quanh đi quẩn lại cũng chỉ có thế, y không phải Thẩm Yến, không phải Tần Mộc Viễn, lại càng không phải Bích Đồng, vậy thì có thể là ai được đây?

Bích Dung chợt nói: “Quận chúa có thể đi hỏi Thẩm công tử, chuyện về Quận chúa Thẩm công tử biết rõ hơn bất cứ ai.”

Tôi nheo mắt hỏi: “Sao sư phụ lại tìm được ngươi thế?”

Thị đáp: “Thẩm công tử sớm đã biết rõ thân phận của Bích Dung rồi, phen này chẳng qua là giúp Bích Dung hoàn thành tâm nguyện thôi.”

Tôi cẩn thận quan sát vị cô nương trước mắt, thấy thị hình như đang nôn nóng thể hiện lòng trung thành với mình. Rồi tôi lại hỏi: “Sư phụ còn nói gì với người nữa?”

https://thuviensach.vn

Bích Dung đáp: “Thẩm công tử nói là chỉ cần Quận chúa hỏi, Bích Dung cứ thành thực trả lời.”

Ồ, ý tứ ẩn đằng sau đó là chỉ cần tôi không hỏi, thị sẽ không nói gì hết cả. Tôi hỏi tiếp: “Những lời ta nói với ngươi, liệu ngươi có nói lại với sư phụ không?”

Thị không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Hiện giờ chủ nhân của Bích Dung là Quận chúa.”

Sau khi uống thuốc của Thẩm Hành, đêm đến tôi có thể ngủ rất ngon, thông thường đều là ngủ một mạch tới sáng, dù nửa đêm có sấm rung chớp giật cũng chẳng thể làm tôi thức giấc. Về sau được tôi hỏi, Thẩm Hành bèn đáp: “Thuốc đó có công hiệu an thần, giúp con không gặp phải ác mộng nữa.”

Tôi nghe thế thì liền yên tâm hẳn.

Song chuyện bất ngờ luôn là điều khó tránh khỏi. Tôi vốn cứ ngỡ đêm nay cũng sẽ giống như các đêm trước, ngày hôm sau vừa tỉnh dậy là sẽ có thể nhìn thấy chiếc màn thêu hoa màu ràng khói quen thuộc kia ngay. Nhưng khi tôi tỉnh giấc, lọt vào mắt là một chiếc màn gấm thêu hình ly long[1] bằng chỉ vàng vô cùng xa lạ.

[1] Một loài rồng không sừng trong truyền thuyết.

Tôi bất giác cả kinh, mà bên cạnh hình như còn có thứ gì đó âm ấm, khi tôi còn chưa kịp phản ứng, thứ đó đã dán sát vào thân thể của tôi, eo tôi thì bị ôm chặt lấy, khiến tôi không thể cựa quậy.

“A Uyển, ngủ thêm lát nữa đi.”

Là giọng của Tư Mã Cẩn Du! Tôi ngoảnh đầu qua nhìn, thấy khuôn mặt của Tư Mã Cẩn Du đang ở gần ngay gang tấc! Đầu óc tôi vốn còn có

https://thuviensach.vn

chút mơ màng, nhưng bây giờ muốn không tỉnh táo cũng khó. Tôi nhanh chóng sâu chuỗi mọi chuyện lại, trong lòng không khỏi có chút không vui.

“Ngươi bắt cóc ta sao?”

Trước giờ tôi chưa từng ở gần một nam nhân nào như vậy, đương nhiên cha, huynh trưởng và sư phụ đều không tính. Mùi hương trên người Tư Mã Cẩn Du làm tôi rất khó chịu, tôi cau mày nói: “Mau buông ta ra!”

“Không buông, cả đời này đều không buông. A Uyển ngủ với ta thêm lát nữa đi.”

Tôi nói: “Cha mẹ sẽ lo lắng cho ta.”

Tư Mã Cẩn Du nhắm mắt lại nói: “Kiếp này chẳng phải A Uyển không có trái tim ư? Lo lắng rõ ràng chỉ là cái cớ, A Uyển sợ phiền phức đúng không?”

Tư Mã Cẩn Du lại ôm chặt lấy tôi.

May mà sau lần bị Tư Mã Cẩn Du ép cho không có sức chống trả đó, tôi đã thu được một bài học, thế là vừa về phủ đã lập tức đi tìm Thẩm Hành nhờ y dạy mình dùng ám khí. Thẩm Hành vốn lo tôi bị ám khí làm bị thương, nhưng vừa nghe tôi kể là mình đã bị Tư Mã Cẩn Du thế này thế kia, y liền lập tức dốc hết bản lĩnh ra truyền thụ, còn đặc biệt chế tạo cho tôi một mòn ám khí tùy thân.

Tôi đưa tay sờ lên dái tai mình, ấn nhẹ một cái vào chiếc khuy bảo thạch nhỏ gắn trên đó, trong tay tức thì xuất hiện một cây kim bạc.

Kim bạc vừa tới tay, tôi lập tức không chút do dự đâm vào người Tư Mã Cẩn Du.

Cây kim bạc này có công hiệu gây mê rất hiệu quả.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Cẩn Du tức thì mở to hai mắt, trợn trừng nhìn tôi.

Tôi kéo tay hắn ra, nói: “Ngươi tưởng bổn Quận chúa là hạng dễ dây vào sao? Bị ép vào tuyệt cảnh, đến chuột cũng dám cắn lại mèo một miếng nữa là.” Dứt lời, tôi bèn nhảy xuống giường. Tư Mã Cẩn Du lúc này toàn thân đều không thể động đậy, khuôn mặt cũng đã trở nên cứng đờ.

Tôi nói: “Thái tử điện hạ, ta là người không có trái tim. Ngài lấy người nhà của ta ra uy hiếp ta, ta đồng ý với ngài, đó là vì ngài còn chưa chạm đến giới hạn của ta. Vừa rồi có một câu ngài nói rất đúng, ta sợ phiền phức. Nhưng dù có sợ phiền phức đến mấy thì ta cũng không thể nào ưa nổi việc phải vô cớ tỉnh lại ở một nơi xa lạ. Ta nói với ngài lần cuối nhé, ta là Tiêu Uyển, không phải Tạ Uyển! Đừng có mang những chuyện vớ vẩn ở kiếp trước ra nói với ta nữa!”

Tôi tự nhiên lại nhớ tới những lời mà Tạ Uyển nói ở âm tào địa phủ, nếu có kiếp sau thì gả cho Tần Mộc Viễn cũng không sao, coi như để y được thỏa lòng.

Tạ Uyển đúng là không sao thật, bởi bây giờ người có sao chính là Tiểu Uyển tôi đây!

Tư Mã Cẩn Du chợt khẽ cười nói: “A Uyển, người bị vướng vào kiếp trước nào phải chỉ có mình ta. Ta dám đánh cược với nàng, chỉ trong vòng ba tháng nàng sẽ phải chủ động bước chân vào phủ Thái tử của ta. Nàng tin không?”

Tôi đưa mắt lườm Tư Mã Cẩn Du, khẽ “hừ” một tiếng vẻ xem thường.

Khi ra đến ngoài, tôi bắt gặp Dịch Phong.

Tôi nói với y: “Bất kể kiếp trước ngươi là gì của ta thì đó cũng là chuyện của kiếp trước, trong kiếp này xin chớ tới tìm ta nữa. Quan hệ mấy năm giữa chúng ta hãy đoạn tuyệt ở đây đi.”

https://thuviensach.vn

Khi nhìn thấy tôi, Dịch Phong tỏ ra khá kinh ngạc.

Nghe xong những lời đó của tôi, trên mặt y bất giác thoáng qua mấy tia chế giễu.

Tôi nhìn mà khó chịu. “Bất kể chân tướng là gì ta cũng đều không muốn biết, mà ngươi cũng đừng nói với ta. Dịch Phong công tử, xin bái biệt.”

Đủ rồi! Thực sự là đủ lắm rồi!

Kẻ nào kẻ nấy đều không điểm dừng, rõ ràng là mối tai họa do Tạ Uyển gây ra, tại sao tôi phải gánh chịu! Vừa mới sáng sớm đã phải thức dậy ở một nơi xa lạ, không biết là bổn Quận chúa khi mới ngủ dậy thường rất nóng tính sao?

Tiếp đó, tôi dùng một cây kim bạc khác bên trong ám khí đâm cho một gã người hầu trong phủ Thái tử hôn mê bất tỉnh, lại lột quần áo của gã ra mà thay vào, rồi mới rời khỏi phủ Thái tử.

Vừa rời khỏi phủ Thái tử chưa lâu tôi đã bắt gặp Thẩm Hành đang vội vàng đi tới. Khi nhìn thấy tôi, sắc mặt y buông lỏng hẳn, vẻ dịu dàng lại dần hiện lên trong mắt.

“A Uyển.”

Tôi lạnh lùng nói: “Con có chuyện muốn nói với sư phụ đây.”

Thẩm Hành hơi sững ra, rồi cũng nói: “Ta cũng đang có chuyện muốn nói với con.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 9-1: Đính hôn 1

Trời vừa sáng, trên đường đã có không ít người đi lại rồi. Tướng mạo của Thẩm Hành thực sự quá tuấn tú, giữa chốn đông người thế này không tiện nói chuyện, hơn nữa tôi cũng sợ có kẻ nghe lén, bèn cùng Thẩm Hành quay trở về vương phủ.

Về đến nơi, tôi chẳng thèm quanh co, đi thẳng vào vấn đề: “Mong sư phụ…”

Thẩm Hành đột nhiên cắt ngang lời tôi: “A Uyển còn chưa dùng bữa sáng đúng không?”

Nguyên văn lời tôi muốn nói là: Mong sư phụ nói thực cho con biết, người rốt cuộc muốn làm gì?

Có điều Thẩm Hành nói như vậy hiển nhiên là muốn kéo dài thời gian, tôi bèn cau mày nói: “Nói xong rồi đi dùng bữa sáng cũng không muộn.” Hơi dừng lại một chút, tôi chuẩn bị nói ra những lời ấp ủ trong lòng, nhưng đúng lúc này Thẩm Hành lại chợt vẫy tay một cái, một ả a hoàn vừa hay đi ngang qua liền bước tới khom người hành lễ. “Thẩm công tử an hảo.”

Khi dời ánh mắt sang người tôi, thị thoáng để lộ tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã giấu kín đi. “Quận chúa vạn phúc.”

Mãi tới lúc này tôi mới nhớ ra mình đang mặc trên người bộ đồ của một gã người hầu. Đêm qua Tư Mã Cẩn Du đã lén bắt cóc tôi đi, Bích Dung và Lê Tâm sáng sớm thức dậy không nhìn thấy tôi đâu, ắt là sẽ đi

https://thuviensach.vn

bẩm báo với cha mẹ. Bây giờ tôi đã trở về, cứ nên đi thỉnh an cha mẹ trước là tốt nhất.

Nếu làm lớn chuyện này lên, kỳ thực đối với ai cũng đều không có lợi.

Thẩm Hành nói với ả a hoàn đó: “Đi gọi A Thanh lại đây.”

A hoàn đó đáp “vâng” một tiếng.

Thẩm Hành lại nói với tôi: “Trước khi rời phủ ta đã nói với Vương gia và Vương phi một tiếng rồi, bọn họ cũng đều đã biết tình hình hiện tại, chỉ nói là sau khi quay về con cứ yên tâm nghỉ ngơi là được.”

Tôi vốn không phải loại người mừng giận đều thể hiện ra ngoài mặt, thêm nữa hôm nay tâm trạng thực sự đang không vui, thế là trên mặt chẳng có lấy một tia biểu cảm nào. Nhưng Thẩm Hành quả đúng là lợi hại, vẫn dễ dàng nắm bắt được tâm tư của tôi.

“Quãng thời gian này sức khỏe của con không được tốt, nếu không kịp thời dùng bữa sáng, công hiệu của thuốc sẽ bị kém đi nhiều. A Uyển, ta biết con có lời muốn nói với ta, ta cũng có lời muốn nói với con, có điều việc này không cần vội, cứ nên dùng bữa sáng trước đã, đừng nên làm ảnh hưởng tới thân thể của mình, được chăng?” Trong lời của Thẩm Hành rõ ràng có mang ý khẩn cầu, đặc biệt là hai chữ “được chăng” cuối cùng đó còn nhẹ nhàng khép nép, điều này tôi thực sự mới thấy lần đầu.

Có lẽ vì sợ tôi không đồng ý, Thẩm Hành lại nói tiếp: “Bữa sáng hôm nay ta đã sai A Thanh làm từ đêm qua đấy, tất cả đều hợp với khẩu vị của con. Ngoài ra ta mới viết được một khúc đàn mới, lát nữa sẽ gảy để trợ hứng cho con khi con dùng bữa.”

Y nhìn tôi chăm chú, dè dặt nói: “A Uyển, chúng ta đi dùng bữa sáng trước đã nhé?”

https://thuviensach.vn

Bất kể là đồ ăn do Thẩm Hành đích thân làm hay là sai người khác làm thì cũng đều rất hợp với khẩu vị của tôi, mỗi lần tôi ăn rồi là lại không kìm lòng được muốn ăn nữa. Còn tiếng đàn của Thẩm Hành cũng là thứ mà tôi đắm đuối si mê. Bây giờ y làm như vậy thực chẳng khác nào vứt ra trước mặt tôi một miếng mồi lớn.

Tôi giống như một con cá bị bỏ đói dưới nước lâu ngày, mồi câu vừa được ném xuống là liền tợp lấy ngay mà chẳng có bao nhiêu do dự.

“Được.”

Trên mặt Thẩm Hành lập tức lộ rõ nét mừng. “Đến tiểu viện của con hay là tiểu viện của ta?”

Tôi đáp: “Về tiểu viện của con.”

Không đầy nửa tuần hương sau, A Thanh đã mang tới những món ăn nóng hổi, kèm theo đó còn có cả cây ngũ huyền cầm của Thẩm Hành nữa. Lúc này tôi và Thẩm Hành cùng ngồi trong Tây các, Lê Tâm và Bích Đồng thì đứng hầu ngay bên cạnh.

Trong chiếc bát sứ trắng tinh đã múc đầy cháo lá sen, bánh bao cùng bánh nướng để trong đĩa thì vẫn còn nghi ngút hơi nóng, khiến tôi nhìn mà thèm thuồng vô hạn. Thẩm Hành ngồi một bên bắt đầu gảy đàn, tiếng nhạc vang lên dần dần tạo thành một làn điệu mới, nghe cứ như tiếng suối chảy róc rách nơi núi rừng, khiến người ta vô cùng thư thái.

Mới ăn được mấy thìa cháo, tôi đã nghe đến si mê, dường như linh hồn đã theo tiếng đàn bay vào nơi núi sâu rừng thẳm rồi. Chỉ thấy lúc này bên cạnh là một dòng suối trong veo có thể nhìn thấy đáy, Thẩm Hành thì ngồi trên một tảng đá ven bờ suối, quần áo phất phơ, dáng vẻ thực là anh tuấn bất phàm.

https://thuviensach.vn

Tôi nhất thời chẳng còn nhớ nổi mình định nói gì với Thẩm Hành nữa, ngay cả việc Bích Dung và Lê Tâm rời đi khi nào cũng chẳng hay.

Mãi tới khúc nhạc kết thúc tôi mới tỉnh táo trở lại.

Thẩm Hành khẽ mỉm cười với tôi, thế rồi ngón tay lướt nhẹ, lại một khúc đàn như mây trôi nước chảy nữa vang lên. Tôi cúi đầu tiếp tục dùng bữa, sau khi xử lý xong quá nửa bát cháo lá sen, một chiếc bánh bao và nửa chiếc bánh nướng, bụng tôi coi như đã no được tám, chín phần rồi.

Tôi khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó đưa tay chống cằm nhìn Thẩm Hành chăm chú.

Thẩm Hành rốt cuộc đã dừng lại, rồi liền đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, hỏi: “No chưa?”

Tôi khẽ gật đầu.

“Vậy được rồi, A Uyển, ta có lời muốn nói với con đây.” Thẩm Hành không cho tôi có bất cứ cơ hội nào chen miệng vào, nói thẳng: “Bất kể kiếp trước ta là ai, ta đã từng làm gì, thì đó cũng đều là chuyện của kiếp trước, không liên quan gì tới kiếp này. Trước đây ta quả thực đã mang những tâm tư riêng mà tiếp cận con, nhưng đó chỉ là trước đây thôi. Bây giờ người trước mặt ta là Tiêu Uyển, còn ta thì cũng chỉ là Thẩm Hành, sư phụ của A Uyển mà thôi.”

Tôi bất giác hơi ngây ra, không ngờ Thẩm Hành lại nói ra những lời như vậy.

Sau khi biết kiếp trước của Tư Mã Cẩn Du là Tần Mộc Viễn, tôi ít nhiều gì cũng đoán được kiếp sau của Thẩm Yến có lẽ đã xuất hiện bên cạnh mình rồi. Ban đầu tôi nghĩ Dịch Phong chính là Thẩm Yến, nhưng sau phen trò chuyện với Bích Dung, tôi xác định được rằng phán đoán này của mình là sai lầm.

https://thuviensach.vn

Dịch Phong đã không phải là Thẩm Yến, vậy thì… xung quanh tôi chỉ còn mỗi Thẩm Hành là phù hợp với thân phận này mà thôi.

Tôi vốn định hôm nay sẽ nói rõ ràng với Thẩm Hành rằng hai chúng tôi tốt nhất là hãy mỗi người mỗi ngả, sau này y chớ có đến làm phiền tôi nữa. Nhưng thật không ngờ Thẩm Hành lại nói ra trước những lời như vậy, làm cho những lời đã được chuẩn bị sẵn của tôi căn bản chẳng có chỗ dùng.

Nhớ tới bộ dạng hùng hổ của Tư Mã Cẩn Du, tôi nghĩ mình đã đại khái hiểu được tại sao Tạ Uyển lại lựa chọn Thẩm Yến thay vì Tần Mộc Viễn rồi.

Mà những lời này của Thẩm Hành quả thực là rất cao minh, tôi vốn định mượn chuyện này để đuổi y rời khỏi vương phủ, nhưng y đã nói như thế, nếu tôi còn muốn tiếp tục truy cứu nữa thì rõ là không hiểu lý lẽ. Có điều, Thẩm Hành đã buông bỏ được chuyện kiếp trước như thế rồi, tôi đương nhiên không cần phải lo lắng điều gì nữa cả.

Khuôn mặt vốn căng cứng từ lâu rốt cuộc cũng đã dãn ra, tôi nói: “Sư phụ phải nhớ lấy những lời đã nói hôm nay đấy.”

Thẩm Hành dường như vừa thở phào một hơi. “Ừm.”

Đồ ăn trên bàn vẫn còn lại quá nữa, vâng theo lời dạy ăn uống chi tiêu phải tiết kiệm của mẹ thường ngày, tôi bèn múc cho Thẩm Hành một bát cháo lá sen, nói: “Sư phụ gảy đàn đã lâu, chắc cũng mệt rồi. Người hãy ăn chút cháo đi.”

Trong mắt thoáng hiện mấy nét cười, Thẩm Hành đưa tay tới xoa đầu tôi.

Tôi vô thức né tránh, đồng thời nhìn y bằng ánh mắt cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Bàn tay của Thẩm Hành cứng đờ ra đó, vẻ buồn bã trên mặt lộ ra rõ ràng. Tôi quan sát cực kỳ cẩn thận, vừa định mở miệng nói ra mấy lời gì đó thì y đã lại khôi phục bộ dạng bình thường, thu tay về nói: “Trên đầu A Uyển có chiếc lá rụng.”

Tôi đưa tay lên sờ đầu.

Thẩm Hành mặt không đổi sắc nói: “Đã được vi sư lấy xuống rồi.”

Tôi cũng không rõ lời này của Thẩm Hành là thật hay giả, có điều nhìn thần sắc của y thì quả thực hết sức chân thành, tôi nghĩ chắc y nói thật, cho nên cũng không tính toán gì nữa. Có điều sau khi suy đi nghĩ lại một phen, tôi cảm thấy có một số lời vẫn cần phải nói ra cho rõ ràng.

Trong khi Thẩm Hành đang chuyên tâm ăn cháo, tôi hơi hắng giọng một chút, sau đó nói: “Sư phụ nghĩ cái gì trong lòng, A Uyển không quản được, nhưng xin sư phụ nhớ là phải giữ chừng mực. Sư phụ đối tốt với con, sau này con cũng sẽ hiếu kính với sư phụ. Thời gian vừa qua con bị chuyện trong kiếp trước làm cho tâm trạng rối bời, do đó thực sự không muốn bị vướng bận bởi kiếp trước của mình nữa…”

Cháo trong bát của Thẩm Hành vẫn còn quá nửa, y đột nhiên buông thìa xuống, tôi nhìn vẻ mặt y thì xem chừng khó có thể ăn tiếp được. Tôi dừng lại một chút, hỏi: “Không ăn nữa ư?”

Thẩm Hành hơi mấp máy khóe môi, đáp: “Không ăn nữa.”

“Vậy con nói tiếp…”

Sắc mặt Thẩm Hành không được dễ coi cho lắm, dường như y đang cố kìm nén điều gì, toàn bộ khuôn mặt đều trở nên căng cứng nhưng y lại vẫn cố rặn ra một nụ cười, sau đó khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tôi nói tiếp: “Kỳ thực nói đi nói lại thì ý tứ của con cũng chỉ có thế thôi, với sự thông minh của sư phụ ắt là có thể biết rõ A Uyển nghĩ gì trong lòng.”

Thẩm Hành lại khẽ gật đầu lần nữa.

Kiếp trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi kỳ thực cũng chỉ lờ mờ biết được một chút mà thôi.

Có điều trong lòng Tạ Uyển nghĩ cái gì, tôi có thể nói là hiểu khá rõ. Chuyện của kiếp trước vào thời khắc Tạ Uyển qua đời có thể tính là đã kết thúc rồi, bất kể lúc sinh tiền Tạ Uyển đã phạm phải sai lầm gì, làm ra chuyện thương thiên hại lý gì thì sau khi chết cũng đã bị giam trong hang động âm u dưới âm tào địa phủ đó hơn một trăm năm mà không được đầu thai, sự trừng phạt như thế có thể nói là rất lớn.

Giết người chẳng qua là đền mạng, còn phá nhà cướp bóc thì cũng chỉ là tội phải vào tù mà thôi.

Sự trừng phạt mà Tạ Uyển phải chịu nhất định là đã đủ để chuộc lại lỗi lầm mà cô ta gây ra trước đó rồi, huống hồ bây giờ cô ta còn đã chuyển thế và biến thành tôi.

Tôi suy nghĩ kĩ rồi, nếu không muốn bị đeo bám nữa, cách tốt nhất bây giờ là giải quyết từng người một. Theo như tình hình trước mắt thì hiện có bốn người dính dáng tới kiếp trước của tôi, đó là Tư Mã Cẩn Du, Dịch Phong, Thẩm Hành và Bích Dung.

Bích Dung đã được giải quyết rồi.

Thẩm Hành thì cũng khá phối hợp, chỉ cần y không nhắc đến chuyện kiếp trước với tôi, tôi sẽ chỉ coi y là Thẩm Hành. Bây giờ ngẫm lại, ý nghĩ đuổi y ra khỏi phủ lúc trước kỳ thực không hề khả thi chút nào. Cha vốn tin

https://thuviensach.vn

tưởng Thẩm Hành như thế, nếu tôi dám đuổi y ra khỏi phủ, có lẽ bản thân chỉ còn nước cuốn gói đi theo y thôi.

Còn về Dịch Phong, mãi đến bây giờ tôi vẫn chưa rõ y rốt cuộc là ai, nhưng từ biểu hiện của y mà xét thì rõ ràng cũng không muốn tiếp xúc nhiều với tôi. Có câu rằng mắt không thấy thì lòng thanh tịnh, chỉ cần y không xuất hiện trước mặt tôi là đã đủ rồi.

Cuối cùng chỉ còn lại mỗi Tư Mã Cẩn Du là khó dây nhất, và bây giờ khiến tôi phải đau đầu cũng chính là hắn. Nhưng ngoài việc thắp hương cầu khấn Phật hy vọng hắn không thể thuận lợi đăng cơ, tôi thực sự chẳng nghĩ ra được biện pháp nào để thoát khỏi hắn cả.

Nghĩ tới tài thần cơ diệu toán của Thẩm Hành, tôi không kìm được hỏi: “Sư phụ, theo người thì trong cuộc chiến giành ngôi báu đó người chiến thắng cuối cùng sẽ là Thái tử hay tam Hoàng tử?”

Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú, hỏi ngược lại: “Con muốn ai thắng?”

Tôi không chút do dự đáp ngay: “Chỉ cần không phải là Thái tử, ai cũng đều được hết.”

Thẩm Hành mỉm cười vui vẻ hỏi: “A Uyển không thích Thái tử ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Chỉ cần là người có dính dáng tới kiếp trước, con đều không thích cả.” Thấy sắc mặt Thẩm Hành xấu đi, tôi vội vàng nói: “Đương nhiên, sư phụ không nằm trong số đó. Trong lòng con, sư phụ giống như là huynh trưởng của con vậy.”

Thẩm Hành khẽ thở dài một tiếng rồi mới nói: “Tâm nguyện của A Uyển rồi sẽ trở thành hiện thực thôi.”

Tôi vừa nghe thấy thế thì bất giác cả mừng, đủ loại tâm trạng phiền muộn trong những ngày qua đều được xua tan sạch sẽ. Chờ sau khi tân đế

https://thuviensach.vn

đăng cơ, Tư Mã Cẩn Du ắt sẽ chẳng được sống những ngày tốt đẹp nữa, đến khi đó hắn tự giữ mình còn chẳng thể, chắc chắn là không có lòng dạ nào mà để ý tới tôi rồi.

Tôi chỉ cần cố nhịn thôi, nhịn đến lúc tân đế đăng cơ là sẽ được hoàn toàn giải thoát.

Chuyện Tư Mã Cẩn Du ngấm ngầm bắt cóc tôi hôm trước khiến mọi người trong tiểu viện của tôi đều trở nên cực kỳ cảnh giác, Lý tổng quản còn điều tới thêm rất nhiều thị vệ, Lê Tâm và Bích Đồng cũng không dám sơ xuất, luân phiên túc trực ở gian ngoài.

Chẳng rõ có phải là vì những lời hôm đó đã có tác dụng hay không mà Tư Mã Cẩn Du thời gian vừa rồi không tới tìm tôi thêm lần nào nữa.

Số lần Thẩm Hành tới tiểu viện của tôi càng lúc càng nhiều hơn, khi tới còn thường xuyên đưa cho tôi một số thứ ám khí và bột thuốc kỳ lạ, có lúc lại làm cho tôi những loại đồ ăn và bánh ngọt mới mẻ, khiến tôi bắt đầu thấy có chút bất mãn với trình độ nấu nước của các đầu bếp trong vương phủ.

Khi chiếc lá vàng cuối cùng ngoài sân rơi xuống, thành Kiến Trung rốt cuộc đã phải đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông.

Trong phòng đã bày sẵn mấy chiếc lò sưởi, bên trong lại đốt loại than củi thượng hạng, do đó toàn bộ gian phòng đều ấm áp như thể đang trong ngày xuân. Tôi ôm một chiếc lò sưởi cầm tay trong lòng mà nằm trên giường, tay thì mân mê món ám khí Thẩm Hành vừa đưa tới mấy hôm trước.

Nửa tháng trước, Thẩm Hành kêu tôi đưa cho y cây trâm gỗ đào đã tặng tôi trong lễ bái sư, sau khi sửa thành ám khí thì bèn trả lại cho tôi. Tôi xem xét một chút, thấy nó đã nhẹ hơn trước không ít, phần gỗ đào ở giữa còn bị khoét rỗng, bên trong đựng toàn bột thuốc.

https://thuviensach.vn

Thấy đã sắp tới giờ dùng bữa trưa, Lê Tâm và Bích Đồng đều không khỏi có chút nôn nóng, thỉnh thoảng lại chạy ra ngoài xem thử, trên mặt hai người bọn họ chỉ còn thiếu điều viết ra một hàng chữ lớn: Thẩm công tử sao còn chưa tới nhỉ?

Tôi chẳng thèm để tâm, chỉ lẳng lặng ngó nhìn cảnh tuyết trắng xóa bên ngoài cửa sổ.

Lê Tâm đột nhiên mừng rỡ hô lên: “Quận chúa, Quận chúa! Thẩm công tử tới rồi!”

Nghe thị hô lên như vậy, con sâu thèm ăn nơi đáy lòng tôi lập tức lúc nhúc ngoi lên. Tôi bỏ cây trâm gỗ đào kia xuống, Bích Dung bước tới đỡ tôi ngồi dậy. Thẩm Hành cất bước đi vào, theo sau là A Thanh đang ôm một thứ gì đó trắng muốt trong tay.

Thẩm Hành buông hộp đồ ăn xuống, thần sắc trước sau như một, luôn rất mực ôn hòa. “Hôm nay đến hơi muộn một chút.”

Lê Tâm hai mắt sáng long lanh chăm chú nhìn Thẩm Hành. “Hôm nay Thẩm công tử mang thứ gì đến tặng cho Quận chúa vậy.”

Nơi đáy mắt Thẩm Hành lóe hiện nét cười. “Hôm qua ta vừa kiếm được một chiếc áo lông cáo, đó là vật chống lạnh rất tốt đấy.” Nói rồi Thẩm Hành liền mở vật trắng muốt kia ra, chỉ thấy lớp lông cáo bên trên đó thực là quý phái vô cùng, chiếc áo lông cáo này tuyệt đối là thứ hàng thượng hạng.

Tôi hỏi: “Là loại cáo gì vậy?”

Thẩm Hành đáp: “Cáo tuyết trên Thiên Sơn.”

Tôi thầm kinh ngạc tự đáy lòng, trước đây từng nghe Công chúa Vinh Hoa nói cáo tuyết Thiên Sơn cực kỳ quý hiếm, một miếng da to bằng bàn

https://thuviensach.vn

tay thôi đã đáng giá ngàn vàng rồi, một chiếc áo lông cáo lớn cỡ này e là vạn lạng vàng cũng chẳng mua nổi. Món lễ vật này thực là quá ư quý trọng!

Nó hoàn toàn không giống với những thứ đồ cổ quái hiếm lạ trước kia!

Nếu tôi nhận lấy thì thực chẳng biết phải trả lễ Thẩm Hành thế nào. Tuy tôi là Quận chúa, nhưng nhất thời bắt tôi lấy ra một món đồ có giá trị tương xứng thì chỉ e không phải là việc dễ. Đang khi tôi định từ chối, Thẩm Hành đã kêu Lê Tâm cất chiếc áo lông cáo đó đi rồi.

Y mở hộp đồ ăn ra, hương thơm ngào ngạt tức thì tỏa ra tứ phía.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt. Thẩm Hành cười híp mắt nói: “Món thịt kho tàu này ta đã làm bằng phương pháp mới, A Uyển nếm thử xem. Ta còn nấu cho con món canh cóc tuyết hầm đu đủ nữa đấy, vừa bổ dưỡng lại vừa có công hiệu làm đẹp.”

Món ngon ở ngay trước mắt, tôi chẳng có tâm trạng đâu mà đi nghĩ tới những chuyện vu vơ, lập tức ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hành mà đánh chén.

Sau khi tôi ăn uống no nê, Thẩm Hành liền gọt táo rồi cắt thành từng miếng nhỏ đặt vào trong đĩa. Tôi cầm một miếng táo lên ăn, trong lòng thầm cảm khái: Nếu có một ngày Thẩm Hành không còn làm sư phụ của tôi nữa, bất kể cần trả giá thế nào tôi cũng phải giữ lấy y lại. Một vị đầu bếp tốt thế này, phóng mắt nhìn khắp Thiên Long triều e là cũng chẳng tìm nổi một ai.

Thẩm Hành chợt nói: “Mấy hôm nữa là sinh nhật của Hoàng hậu, A Uyển nhớ phải chuẩn bị sẵn sàng đấy.”

Tổi ngẩn ra. “Trong các buổi tiệc sinh nhật của Hoàng hậu trước đây, cha mẹ đều chưa từng đưa con đi cùng. Lần này…”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành nói: “Khắp thành Kiến Trung bây giờ đều tràn ngập các tin đồn không hay về A Uyển và Thái tử, Hoàng hậu nhất định cũng đã nghe nói, bữa tiệc lần này dù con không đi thì Hoàng hậu cũng sẽ chỉ đích danh yêu cầu con đi. Mà kể cả con có tránh được lần này thì vẫn còn có lần sau nữa.”

Tôi thiếu chút nữa thì quên mất, Phần Nguyên Hoàng hậu chính là mẹ ruột của Tư Mã Cẩn Du và Công chúa Văn Dương.

Nghĩ đến thái độ khó chịu của Công chúa Văn Dương với mình, Tư Mã Cẩn Du thì lại có bộ dạng như thế, tôi đoán chừng Phần Nguyên Hoàng hậu cũng chẳng thể nào là một người tốt tính được.

Quả đúng như dự liệu của Thẩm Hành, Hoàng hậu đã chỉ đích danh yêu cầu tôi tham dự tiệc sinh nhật của bà ta. Mẹ ngay từ sớm đã đến khuê phòng của tôi, nói với tôi rằng không cần căng thẳng, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có cha mẹ đứng sau lo liệu giúp tôi rồi.

Kỳ thực tôi không hề căng thẳng chút nào, chỉ là không muốn đi dự tiệc thôi.

Tôi vận bộ cung trang Quận chúa chuyên dùng để đi dự tiệc, sau đó lại bới một kiểu tóc cho hợp. Khi Lê Tâm đang lần lượt ướm thử từng cây trâm và bộ dao lên búi tóc của tôi, tôi nói một tiếng “không cần”, kế đó liền tìm kiếm trong hộp đồ trang sức, cuối cùng chọn lấy cây trâm gỗ đào đã được Thẩm Hành sửa thành ám khí, còn trên dái tai thì vẫn là chiếc khuy bảo thạch có giấu kim bạc kia.

Cung đình vốn là nơi hiểm ác, tôi tốt nhất vẫn nên cẩn thận đề phòng, dù có người bảo vệ ngầm đi theo thì tự bản thân có ám khí trên người vẫn hơn.

Trước khi ra ngoài, Lê Tâm khoác cho tôi chiếc áo lông cáo được Thẩm Hành tặng cho lần trước. Tôi đang định bảo thị đổi lấy chiếc khác thì

https://thuviensach.vn

Bích Dung đã nói trước: “Đổi sang chiếc khác đi.”

Lê Tâm nói: “Chiếc này mới tốt chứ, Quận chúa mặc ra ngoài ắt có thể làm bao người chấn động.”

Bích Dung nói: “Cáo tuyết Thiên Sơn cực kỳ hiếm có, đừng nói là vương tôn quý tộc bình thường, cho dù là đương kim Hoàng hậu cũng chưa chắc đã có được một chiếc áo lông cáo tuyết thế này. Nếu Quận chúa mặc nó đi dự tiệc, trong cung có biết bao nhiêu quý nhân, ắt chẳng thiếu người tinh mắt, đến lúc đó dễ xảy ra chuyện lắm.”

Tôi vốn lo rằng mặc chiếc áo lông cáo tuyết này ra ngoài sẽ quá ư bắt mắt, vì vậy mới muốn đổi, chẳng ngờ Bích Dung cũng có suy nghĩ giống tôi.

Lê Tâm lộ vẻ khó hiểu. “Ngay đến Hoàng hậu nương nương cũng chưa chắc đã có được một chiếc, vậy Thẩm công tử làm sao lại…”

Đúng thế, sự quý giá của chiếc áo lông cáo tuyết này không chỉ là ở giá trị, mà còn ở chỗ nó tượng trưng cho quyền thế cao vời, ngay đến người trong hoàng hộc cũng chưa chắc đã có, vậy Thẩm Hành kiếm đâu ra được nhỉ? Đây quả là một việc đáng để suy ngẫm!

Có điều, có lẽ thực sự là cao nhân tự có biện pháp của mình.

Tôi nói: “Khỏi cần nói nhiều nữa, đổi sang chiếc khác đi, đừng để cha mẹ ta đợi lâu.”

Bên ngoài tuyết đang rơi lả tả, tôi ôm một chiếc lò sưởi cầm tay trong lòng mà vẫn cảm thấy hơn lạnh. Khi xe ngựa đi về phía hoàng cung, tôi vén rèm nhìn ra ngoài, thấy trên đường lúc này chẳng có bao nhiêu người qua lại, khá vắng vẻ. Khi đi ngang qua phủ Thái tử, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt, nhìn từ phía xa quả có mấy phần quạnh hiu.

https://thuviensach.vn

Tôi rụt tay về, khẽ hỏi: “Cha, bữa tiệc hôm nay liệu Thái tử có tham dự không vậy?” Trước đó, Hoàng đế từng hạ lệnh phạt Thái tử đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ba tháng, bây giờ thời gian mới qua được một nửa, nhưng hôm nay là sinh nhật của thân mẫu hắn, tôi cũng chẳng rõ liệu hắn có được đặt cách cho ra ngoài không nữa.

Cha đưa mắt nhìn tôi, đáp: “Hôm nay Hoàng hậu đã đi cầu xin bệ hạ rồi, chắc trong bữa tiệc hôm nay con sẽ gặp được Thái tử đấy.”

Tôi lại hỏi: “Hoàng hậu nương nương chỉ đích danh yêu cầu con đi dự tiệc, cha có biết là vì sao không?”

Cha lộ vẻ cao thâm khó lường. “Có lẽ là để ban hôn cho con.”

Tôi cả kinh. “Ban hôn? Với ai cơ?” Lời vừa mới dứt tôi đã cảm thấy câu hỏi này của mình là thừa thải, sự ủng hộ của Tây Lăng Vương cả tam Hoàng tử và Thái tử đều muốn có, mà Hoàng hậu lại là mẹ ruột của Tư Mã Cẩn Du nên bà ta đương nhiên là đứng về phía Thái tử rồi. Tôi nói: “Cha, A Uyển không muốn gả cho Thái tử đâu.”

Cha cười nói: “Nếu Hoàng hậu thực sự buông lời như vậy, chúng ta dù có muốn cự tuyệt cũng chẳng được. Tới lúc đó con hãy cứ tạm thời đồng ý đã, sau này rồi sẽ có cơ hội hủy hôn thôi.”

Mẹ lo lắng nói: “Lỡ như…”

“Không có lỡ như gì cả, ban hôn rồi cũng đâu thể lập tức thành hôn ngay. Trong mấy tháng tới đều không có ngày lành nào thích hợp cho việc cưới xin cả.” Cha nói bằng giọng kiên quyết vô cùng.

Tôi thầm nghĩ, trong mấy tháng tới không có ngày lành nào thích hợp cho việc cưới xin, nhưng sau đó thì sao? Có điều, vấn đề đơn giản này cha mẹ nhất định là đã suy nghĩ tới rồi, nhưng bọn họ lại không hề nhắc đến,

https://thuviensach.vn

chứng tỏ trong mấy tháng tới ắt hẳn sẽ có chuyện lớn xảy ra ở Thiên Long triều.

Chuyện lớn này…

Rất có thể là cuộc chiến tranh giành ngôi báu giữa Thái tử và tam Hoàng tử sẽ đi đến hồi kết.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 9-2: Đính hôn (tiếp)

Hoàng cung lúc này vô cùng náo nhiệt, vô số xe ngựa đã dừng lại bên ngoài cửa Nam, ồn ào rộn rã. Lúc phủ Tây Lăng Vương chúng tôi đến đã là khá muộn. Sau khi vào cung, cha gặp không ít đồng liêu, ai nấy đều liếc nhìn về phía tôi hết lần này tới lần khác bằng ánh mắt mang đầy thâm ý.

Tiệc sinh nhật được cử hành ở cung Loan Ninh.

Khi sắp tới cung Loan Ninh, chúng tôi gặp Hoàng quý phi và tam Hoàng tử. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hoàng quý phi, trước đây nghe mọi người đồn rằng Hoàng đế bệ hạ tuy đã sắp chầu trời nhưng vẫn cực kỳ sủng ái vị Hoàng quý phi này, hôm nay được gặp tôi mới tin rằng lời đồn ấy không phải là giả, vì bên dưới những món đồ trang sức châu ngọc lộng lẫy, dung nhan của bà ta dù có nói là khuynh quốc khuynh thành cũng không hề quá.

Tam Hoàng tử đứng bên cạnh Hoàng quý phi, khuôn mặt tuấn tú kia xem chừng được kế thừa từ thân mẫu của mình.

Cha đúng là người đứng về phe tam Hoàng tử có khác, chỉ nhìn vào cuộc trò chuyện kia đã đủ biết hai người bọn họ khá quen thân với nhau, ngay đến Hoàng quý phi cũng tỏ ra hết sức khách sáo với cha nữa. Còn tôi thì chỉ đứng yên lặng một bên, không xen vào câu nào.

Một lát sau Hoàng quý phi đưa mắt nhìn qua phía tôi, vừa quan sát vừa khen ngợi mấy lời, sau đó lại làm bộ vô ý mà nhắc đến tam Hoàng tử đến bây giờ vẫn chưa có hôn phối, trong phủ mới chỉ có hai trắc phi mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cha vốn dấn thân vào quan trường đã lâu, tất nhiên rất giỏi trò đưa đẩy, chỉ bằng đôi ba lời đã gạt được chuyện này qua một bên.

Tôi có thể nhìn ra Hoàng quý phi có chút không vui, nhưng tam Hoàng tử thì không tỏ vẻ gì.

Tôi thực sự không ngờ được rằng có một ngày Tiêu Uyển mình lại từ một người chẳng ai hỏi đến biến thành miếng bánh thơm ngon trong mắt hai vị Hoàng tử quyền thế ngút trời. Tuy tôi là người không có trái tim, gả cho ai cũng thế cả, nhưng quả thực không muốn gả cho người của hoàng thất.

Từ sau khi biết được sự thực là mình không có trái tim, tôi đã tỉ mỉ suy nghĩ, chờ sau khi thoát khỏi sự đeo bám của Thái tử, tôi sẽ ở bên cha mẹ đến già. Nếu cha mẹ cứ nhất quyết muốn tôi lấy chồng, vậy tôi sẽ gả cho Lý tổng quản, dù sao cũng là người trong nhà với nhau.

Lý tổng quản có thể quản lý vương phủ một cách nề nếp như thế, gả cho y rồi tôi sẽ không cần phải lo lắng điều gì, cứ tiếp tục làm một vị Bình Nguyệt Quận chúa vô ưu vô lo là được.

Trong tiệc sinh nhật, tôi được sắp xếp ngồi cùng một chỗ với các vị tiểu thư chưa chồng. Có lẽ vì bọn họ đã nghe được nhiều lời đồn thổi nên thường xuyên hỏi tôi về Tư Mã Cẩn Du. Tôi thực sự không muốn hôm nay vô cớ bị Hoàng hậu chỉ hôn, do đó đã ngấm ngầm đưa ra một quyết định.

Người có thể trở thành Thái tử phi ắt phải tài đức vẹn toàn, đợi lát nữa nếu Hoàng hậu nương nương gọi tôi lên hỏi chuyện, tôi cứ trả lời bậy bạ một phen là được. Thái tử phi chính là quốc mẫu tương lai, vô tài vô đức há có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Có điều tôi rốt cuộc vẫn quá coi thường Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

Bà ta hỏi tôi đã đọc sách gì rồi, tôi bèn đáp: "Tiểu nữ ít khi đọc sách, chỉ biết được vài con chữ thôi."

Bà ta cười nói: "Nữ tử không có tài chính là một cái đức, bản cung rất thích."

Tôi thấy vậy thì bèn làm bộ thẹn thùng nói: "Có điều thường ngày tiểu nữ khá thích đọc tiểu thuyết." Rồi tôi bèn lấy một số cuốn tiểu thuyết vốn bị cha coi là hoang đường ra làm ví dụ.

Hoàng hậu mặt không đổi sắc, vẫn nguyên nét cười. "Khi rảnh rỗi đọc những cuốn tiểu thuyết ở nơi dân gian cũng là chuyện tốt. Không ngờ Bình Nguyệt tuổi hãy còn nhỏ mà đã biết dựa vào tiểu thuyết để tìm hiểu về dân sinh như vậy, thực không thẹn là con gái của Tây Lăng Vương."

Tôi thiếu chút nữa thì hộc máu ngay tại chỗ.

Tư Mã Cẩn Du mỉm cười nhìn tôi, ý tứ trong mắt hắn tôi có thể nhìn ra rõ ràng. Hắn muốn nói với tôi rằng, có một số chuyện không phải tôi muốn trốn chạy là có thể trốn chạy được.

"Mấy ngày trước bản cung có bàn bạc với bệ hạ, Thái tử cập quán đã được mấy năm, cũng đến lúc phải thành hôn rồi. Bản cũng thấy Bình Nguyệt Quận cúa hiền lương thục đức, thực sự rất hợp ý bản cung. Tây Lăng Vương ngài thấy mối hôn nhân này thế nào?"

Cha mẹ tôi cùng bước ra khỏi chỗ ngồi, quỳ xuống nói: "Tạ ơn bệ hạ và nương nương ban hôn."

Hoàng hậu lại nhìn qua phía tôi, mỉm cười rạng rỡ hỏi: "Bình Nguyệt, con có hài lòng với mối hôn nhân này không?"

Tôi có thể không hài lòng được sao? Trước đó cha mẹ thậm chí đã bảo tôi phải chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, bây giờ chẳng qua là phải thêm vào trước

https://thuviensach.vn

danh hiệu mấy chữ Thái tử phi tương lai mà thôi. Tôi chậm rãi quỳ xuống, cung kính nói: "Ý tốt của nương nương, Bình Nguyệt vạn phần cảm tạ."

Sau khi tạ ơn đứng dậy, tôi phát hiện Công chúa Văn Dương đang tỏ rõ vẻ không hài lòng qua ánh mắt. Khi tôi đưa mắt nhìn lại cô ta, cô ta chỉ khẽ "hừ" một tiếng rồi ngoảnh đầu qua hướng khác.

Công chúa Văn Dương vốn đã không thích tôi, bây giờ lại nghe nói tôi được chỉ hôn cho huynh trưởng của mình, trong lòng đương nhiên không dễ chịu, có phản ứng như vậy cũng không có gì là khó hiểu. Tôi lặng lẽ quay trở về chỗ ngồi của mình, vừa mới ngồi xuống đã phải nhận lấy không ít ánh mắt dò xét từ xung quanh, đồng thời cũng có một số người tới chúc mừng tôi.

Tôi chẳng có tâm trạng đâu mà ứng phó với cục diện thế này, bèn bịa bừa ra một lý do rồi lặng lẽ rời đi.

Sau khi ra khỏi cung Loan Ninh, từng cơn gió lạnh không ngừng thổi tới, tôi không kìm được ôm chặt lấy chiếc lò sưởi cầm tay trong lòng.

Khi tôi đi ra đến ngoài, ả cung nữ vốn đứng hầu bên cạnh bàn của tôi liền đi ra theo. Thị nhỏ giọng nói: "Quận chúa, bên ngoài lạnh lắm, cứ nên vào trong điện thì hơn."

Ngoài này thanh tịnh hơn bên trong đó nhiều, tôi thà chịu lạnh còn hơn là phải đối mặt với đám nữ tử còn ồn ào hơn cả chim sẻ kia. Tôi hỏi: "Ta nghe nói trong cung có một chốn tên gọi là Hàn Mai viên, bây giờ hoa mai đã nở chưa vậy?"

Cung nữ đó đáp: "Bẩm Quận chúa, mấy hôm trước khi tuyết rơi hoa mai đã nở rồi."

Tôi khẽ gật đầu. "Thường nghe nói hoa mai trong cung đẹp đẽ vô song, đưa ta qua đó xem thử đi."

https://thuviensach.vn

Cung nữ đó đáp "vâng" một tiếng. Khi đi tới Hàn Mai viên, một mùi hương lạ liền xộc vào trong mũi, dưới màu tuyết trắng đầy trời, những bông hoa mai đậu trên cành ngạo nghễ nở rộ. Tôi bước lại gần một gốc mai mà hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy thư thái vô cùng.

Đột nhiên, ả cung nữ sau lưng tôi khẽ cất tiếng hô: "Nô tỳ bái kiến Thái tử điện hạ."

Ngay kế đó, giọng nói khàn khàn trầm thấp của Tư Mã Cẩn Du liền vang lên: "Lui xuống đi."

Tôi thầm cảm thấy không hay, vốn định ra ngoài hít thở không khí trong lành, nhân tiện ngắm hoa mai, chẳng ngờ gã khốn Tư Mã Cẩn Du này lại cũng lẻn ra ngoài như vậy. Tôi xoay người lại, nhìn Tư Mã Cẩn Du bằng ánh mắt cảnh giác.

Tư Mã Cẩn Du mặt lộ nét cười, xem chừng tâm trạng đang không tệ.

Hắn đưa tay tới, hình như định chạm vào mặt tôi, tôi vội vàng né tránh. Tư Mã Cẩn Du không vui nói: "A Uyển, chúng ta đã sắp thành phu thê rồi, cớ sao nàng còn hờ hững với ta như thế?"

Tôi nói: "Thái tử điện hạ cũng nói rồi đó, chúng ta chỉ mới sắp thành phu thê thôi, đâu đã phải là phu thê thực sự."

"Nàng..." Tư Mã Cẩn Du nhíu chặt đôi mày. "A Uyển ta không thích nàng nói chuyện với ta bằng giọng điệu thế này. Trước đây nàng đâu có như vậy."

Tôi cảm thấy những lời này quá mức nực cười, Tư Mã Cẩn Du quen tôi mới chỉ nửa năm, gặp tôi cũng chỉ mới vài lần, mà tôi xưa nay đều như vậy cả, hắn dựa vào đâu mà nói tôi trước đây không như vậy? Tôi bèn cười khẩy nói: "A Uyển trong lời của Thái tử điện hạ chỉ e không phải là tiểu nữ."

https://thuviensach.vn

Tư Mã Cẩn Du nói: "Sao lại không phải là nàng? Từ trước đến nay, A Uyển trong lời của ta đều chỉ là một mình nàng thôi."

Y bước tới gần tôi thêm một bước. Tôi liền lùi về phía sau một bước, nói: "Người mà ngài nói tới là Tạ Uyển."

Tư Mã Cẩn Du chợt cười hỏi: "A Uyển đang ghen đấy ư?"

Khóe môi bất giác hơi co giật, tôi thực sự không hiểu nổi Tư Mã Cẩn Du nghĩ thế nào mà lại cho rằng tôi đang ghen. Nụ cười trên mặt hắn lại càng trở nên rạng rỡ. "Bộ dạng này của A Uyển thực là đáng yêu quá chừng."

Rồi hắn lại nhìn tôi bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. "Nàng vừa là Tạ Uyển vừa là Tiêu Uyển, cho nên không cần phải ghen với chính mình đâu."

Tôi chợt hỏi: "Ta thích ăn cái gì nhất?"

Tư Mã Cẩn Du không chút do dự đáp ngay: "Bánh hạnh nhân."

Tôi lại hỏi: "Ta thích uống cái gì nhất?"

"Rượu Hà Hương." Bên khóe mắt hắn dần lộ ra những tia dịu dàng. "Nàng xưa nay vẫn luôn thích uống loại rượu hơi cay."

Tôi hỏi tiếp: "Ta thích màu gì nhất?"

"Màu ngó sen và màu xanh lam."

Tôi mím chặt môi lại. Tư Mã Cẩn Du cười nói: "A Uyển không cần phải hỏi nữa, trên đời này không có ai hiểu nàng hơn ta đâu." Rồi hắn lại bước tới gần tôi thêm chút nữa. Tôi lùi về phía sau, không cẩn thận giẫm phải một ụ tuyết trên mặt đất, liền trượt chân ngã. Tư Mã Cẩn Du vòng tay

https://thuviensach.vn

qua eo tôi, dễ dàng đỡ lấy tôi, trong mắt lóe hiện những nét cười vui vẻ. "A Uyển nôn nóng ngã vào lòng ta như thế sao?"

Tôi cụp mắt xuống, hờ hững nói: "Đa tạ Thái tử điện hạ đã đỡ."

Tư Mã Cẩn Du ôm chặt lấy tôi, rồi hắn đột nhiên đẩy tôi vào một gốc mai, lại áp sát thân thể của mình tới, từng làn hơi thở nóng bỏng không ngừng phả vào đầu mũi tôi, làm tôi hơi ngứa. "A Uyển, ta không thích nàng gọi ta là Thái tử điện hạ như thế. Gọi ta là Cẩn Du đi, chuyện nàng đâm lén ta lần trước ta sẽ bỏ qua không tính toán với nàng nữa."

Lần ấy rõ ràng là hắn bắt cóc tôi trước, sau đó tôi mới dùng kim tẩm thuốc mê đâm hắn. Nếu có tính toán thì người tính toán cũng phải là tôi mới đúng.

Tôi cau mày nói: "Ta đã nói rồi, ta không phải Tạ Uyển, mà là Tiêu Uyển. Tư Mã Cẩn Du, ngươi buông ta ra."

Trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn, hắn đột nhiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Thẩm Hành đụng vào nàng, nàng liền vui mừng hớn hở. Ta đụng vào nàng, nàng đáp lại ta như thế này sao? Ta rốt cuộc có chỗ nào không so được với Thẩm Hành?"

Tôi nói: "Ngươi thực là vô lý quá, con mắt nào của ngươi nhìn thấy sư phụ đụng vào ta? Hơn nữa, Thẩm Hành là sư phụ của ta."

Dường như có một đốm lửa nhỏ rơi vào trong mắt Tư Mã Cẩn Du, rồi chỉ sau nháy mắt đã bùng lên thành một ngọn lửa dữ dội. Hắn đột nhiên cao giọng quát: "Sư phụ, sư phụ! Không cho phép nàng nhắc đến hai chữ sư phụ nữa! Sư phụ cái con khỉ!" Trên mặt hắn lúc này lộ rõ vẻ tức giận. "Nàng không cho ta đụng vào, ta cứ đụng vào đấy!"

Tư Mã Cẩn Du há miệng ra định cắn vào môi tôi. Tôi cả kinh, vội nghiêng đầu né tránh, thế là răng của hắn liền cắn vào má tôi, khiến tôi hơi

https://thuviensach.vn

đau đớn. Tôi dốc hết sức mình giãy giụa, chiếc lò sưởi cầm tay cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Tôi nói: "Tư Mã Cẩn Du, ngươi điên rồi!"

Tư Mã Cẩn Du cười vang. "Nếu ta không điên thì đã chẳng đuổi theo nàng tới kiếp này."

Hắn lại muốn ghé đến hôn tôi lần nữa, tôi liền cong gối, thúc mạnh vào giữa háng hắn. Sắc mặt hắn tức thì tái nhợt, tôi thừa dịp ấy giãy thoát ra khỏi vòng tay hắn, vừa thở hồng hộc vừa chạy đến dựa vào một gốc mai khác. "Tư Mã Cẩn Du, ngươi tha cho ta đi được không? Tạ Uyển đã là người của kiếp trước rồi, bây giờ sang đến kiếp này, những chuyện xưa cũ đó hãy để nó qua luôn đi mà, như vậy không tốt ư?"

Tư Mã Cẩn Du nhìn tôi chăm chú, không nói gì.

Mãi một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng: "Được rồi, từ nay về sau nàng là Tiêu Uyển, ta là Tư Mã Cẩn Du. Nàng không thích ta nhắc đến chuyện kiếp trước, vậy ta sẽ không nhắc nữa. Nàng không thích ta đụng vào nàng, vậy ta sẽ chờ đến khi chúng ta thành hôn rồi mới đụng vào nàng."

Tôi nhìn hắn vẻ cảnh giác. "Thật chứ?"

Tư Mã Cẩn Du khẽ gật đầu.

Chợt có tiếng bước chân vang lại, tôi ngước mắt nhìn, thấy hóa ra là tam Hoàng tử thanh nhã tuấn tú đang ung dung cất bước đi tới. Hắn ta khẽ nở một nụ cười mỉm, sau đó liền cười nói: "Thì ra hoàng huynh và Bình Nguyệt Quận chúa đang ở đây ngắm hoa mai, sao lại không gọi tiểu đệ đi cùng vậy?"

Tôi sửa sang lại xiêm y một chút, quỳ xuống hành lễ. "Bình Nguyệt bái kiến tam Hoàng tử điện hạ."

https://thuviensach.vn

Tam Hoàng tử cười nói: "Mau đứng lên đi, Quận chúa đã sắp trở thành hoàng tẩu của ta rồi, đại lễ thế này ta không nhận nổi đâu."

Tư Mã Cẩn Du hờ hững hỏi: "Hoàng đệ sao lại tới đây?"

Tam Hoàng tử nói: "Đại hoàng tỷ đang nôn nóng tìm huynh đấy, đệ chỉ tiện đường tới đây nói với hoàng huynh một tiếng thôi, bây giờ mọi người đều đã rời khỏi cung Loan Ninh, đang trên đường tới Sướng Hý viên. Hoàng huynh hôm nay tuy được phụ hoàng đặc xá, nhưng cứ mất hút suốt thì khó tránh khỏi bị người ta nói ra nói vào." Dứt lời, tam Hoàng tử lại quay sang cười nói với tôi: "Quận chúa cũng mau qua bên đó đi, hồi nãy Tây Lăng Vương phi còn hỏi Quận chúa đã đi đâu rồi đấy."

Tôi nhủ thầm: Gã tam Hoàng tử này xem chừng tốt tính hơn Tư Mã Cẩn Du nhiều.

Tam Hoàng tử khẽ gật đầu với Tư Mã Cẩn Du rồi liền rời đi trước. Khi tôi chuẩn bị đi theo, Tư Mã Cẩn Du chợt nói: "Đừng tiếp xúc với y nhiều quá, tam đệ không phải hạng tốt đẹp gì đâu."

Ngươi cũng thế, không phải hạng tốt đẹp gì cả.

Tư Mã Cẩn Du lại nói tiếp: "Hôm nay đoàn kịch sẽ diễn vở kịch mà nàng thích đấy."

Tôi ngây ra, sống trên đời đã lâu như vậy rồi nhưng tôi thực sự không biết là mình thích xem kịch. Trước đây cha mẹ cũng từng mời đoàn kịch về, nhưng tôi chỉ xem được một chút là liền lờ đờ buồn ngủ, về sau cha mẹ thấy tôi như vậy thì không ép tôi phải xem kịch cùng họ nữa.

Tôi thầm thở dài một tiếng.

Tư Mã Cẩn Du vừa mới nói chỉ coi tôi là Tiêu Uyển thôi đấy, rõ là đồ lừa đảo. Trong lòng hắn, e là từ đầu chí cuối vẫn luôn coi tôi là Tạ Uyển.

https://thuviensach.vn

Sau khi bữa tiệc kết thúc, tôi theo cha mẹ về phủ. Khi ra đến bên ngoài cửa cung, tôi lại bắt gặp Tư Mã Cẩn Du lần nữa. Hắn tươi cười rạng rỡ cất tiếng chào cha mẹ tôi, ánh mắt nhìn về phía tôi lộ rõ vẻ trần trụi vô cùng.

Cha mẹ đều tỏ ra hết cức hoang mang, lo sợ.

Huynh trưởng vốn một mực theo sau Tư Mã Cẩn Du, lúc này liền khẽ gọi một tiếng cha mẹ. Cha trưng ra bộ mặt lạnh lùng, mẹ xem chừng muốn nói chuyện với huynh trưởng, nhưng vì ngại cha nên đành khẽ thở dài vẻ hết cách.

Tôi đưa mắt liếc nhìn, thấy Tư Mã Cẩn Du vẫn đang hàn huyên với cha mẹ, thế là bèn nháy mắt ra hiệu với huynh trưởng.

Huynh trưởng quả nhiên rất hiểu tôi. "Lâu lắm rồi không gặp muội muội, muội nay lại càng xinh đẹp hơn rồi. Mấy hôm trước ta có mua cho muội vài thứ, chẳng biết muội có thích hay không, hay là tranh thủ dịp này muội theo ta về phủ chọn lấy những thứ mà muội vừa mắt nhé?"

Tôi trề môi nói: "Muội chẳng thèm đâu."

Tư Mã Cẩn Du quay sang nói với tôi: "Huynh trưởng nàng đã có lòng như vậy, nàng là muội muội thực không nên phụ ý tốt của y. Huynh muội vốn dĩ phải tương thân tương ái, há lại đi thù oán nhau bao giờ. Vương gia, ngài thấy ta nói vậy có đúng không?"

Cha trầm ngâm một chút rồi mới nói: "Bình Nguyệt, đi sớm về sớm."

Tôi đáp "vâng" một tiếng rồi bèn lên xe ngựa của huynh trưởng.

Sau khi về đến phủ đệ của mình, huynh trưởng đưa tôi đến một gian phòng bí mật, sau đó mới hỏi: "A Uyển muốn hỏi ta điều gì nào?"

https://thuviensach.vn

Tôi trừng mắt nhìn y. "Huynh trưởng, lúc trước rõ ràng huynh đã nói với muội là Thái tử sẽ không cưới muội mà."

Huynh trưởng nói: "Nói ra kể cũng lạ, Thái tử điện hạ thường ngày quả thực là mười phần sủng ái Dịch Phong, còn nhiều lần qua đêm ở chỗ y nữa. Ta vốn cứ ngỡ ngoài Dịch Phong ra, Thái tử chẳng thể chấp nhận người nào khác, nhưng bây giờ..." Hơi dừng một chút, huynh trưởng hạ thấp giọng nói: "Có lẽ Thái tử chỉ muốn khiến cha và tam Hoàng tử điện hạ nảy sinh hiềm khích mà thôi."

Qua đêm ở chỗ Dịch Phong...

Tôi nói: "Lẽ nào Thái tử điện hạ vừa háo nam sắc lại vừa háo nữ sắc, nam nữ đều có thể xơi được? Tỉ mỉ nghĩ lại, chuyện như vậy thực ra cũng không phải là không có, trong lịch sử từng có không ít quân vương vừa yêu phi tần mà lại vừa thích nam nhân."

Lỡ như Tư Mã Cẩn Du là người giành phần thắng cuối cùng, chẳng lẽ tôi sẽ phải hầu hạ Tư Mã Cẩn Du cùng với Dịch Phong ư?

Chỉ vừa mới nghĩ thôi tôi đã nổi da gà rồi.

Sau khi trở về vương phủ, tôi phát hiện hình như có không ít người đã nhận được tin tức từ trong cung, liền tới chúc mừng tôi không ngớt, làm tôi nghe mà lòng phát bực. Khi gặp Thẩm Hành, tôi lập tức gọi y lại.

"Sư phụ."

Thẩm Hành chăm chú nhìn tôi, ánh mắt rất mực dịu dàng.

Tôi hỏi: "Sư phụ có biết A Uyển thích ăn cái gì nhất không?"

Thẩm Hành không chút nghĩ ngợi đáp ngay: "Con không kén chọn, chay mặn không kiêng, chỉ cần là đồ ngọt thì con đều thích cả. Nếu nói có

https://thuviensach.vn

thứ gì con thích nhất, vậy đó hẳn là bánh hạt dẻ đúng không?"

Tôi lại hỏi: "Con thích uống nhất cái gì?"

Thẩm Hành đáp: "Rượu hoa quả."

"Con thích nhất màu gì?"

"Xanh nhạt và hồng đào."

Tôi lập tức cười tươi rạng rỡ, Thẩm Hành quả là giữ chữ tín, nói không coi tôi là Tạ Uyển thì quả nhiên đã không coi tôi là Tạ Uyển.

Ngày hôm sau, thánh chỉ ban hôn đã được ban xuống từ trong cung. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, phủ Tây Lăng Vương đã trở nên náo nhiệt như nơi phố chợ, đến bậu cửa cũng sắp bị giẫm nát tới nơi, về cơ bản các quan viên trong thành Kiến Trung đều đã tới một lượt, nói là để chúc mừng tôi, thực tế là muốn thăm dò tình hình trong phủ Tây Lăng Vương.

Nói ra thì tình hình trong phủ Tây Lăng Vương bây giờ quả là có hơi đặc biệt.

Cha mẹ đứng về phía tam Hoàng tử, huynh trưởng thì lại theo phe Thái tử, còn tôi bây giờ đã được ban hôn cho Thái tử rồi, chẳng khác nào đã theo về phe Thái tử. cả hai đứa con đều ở phe khác, người làm cha mẹ sớm muộn gì cũng sẽ trở giáo mà thôi, cho nên nhất định là tam Hoàng tử đã bắt đầu ghẻ lạnh cha rồi.

Nhưng tam Hoàng tử thật quá lạ kỳ, chẳng biết trong lòng đang tính toán gì nữa, không chỉ không ghẻ lạnh cha tôi mà còn càng ngày càng thân mật, trong số những người đến đưa quà thì quà của tam Hoàng tử là trọng hậu nhất. Nếu không biết trước là Tư Mã Cẩn Du và tam Hoàng tử bây giờ đang như nước với lửa, tôi nhất định đã cho rằng bọn họ huynh đệ tình sâu, và tam Hoàng tử thực sự coi tôi là hoàng tẩu của mình.

https://thuviensach.vn

Tình thế bây giờ đúng là càng ngày càng khó đoán.

Tôi chỉ là nữ giới, cũng chẳng muốn đoán làm gì.

Công chúa Văn Dương đến vào ngày thứ ba. Có bài học từ lần trước, lần này Lê Tâm lôi loại cao dưỡng tóc mà cô ta tặng ra bôi lên đầu cho tôi. Tôi cố tình lắc lư cái đầu trước mặt cô ta mấy cái, sau đó nói: "Cao dưỡng tóc mà Công chúa tặng đúng là đồ tốt, bôi lên đầu thoải mái quá chừng."

Công chúa Văn Dương đưa mắt liếc tôi, cất giọng hờ hững: "Chẳng qua là loại cao dưỡng tóc bình thường thôi, đám cung nữ hạng bét trong cung của ta cũng đều dùng thứ này."

Lúc này tôi đã có thể xác định được là Công chúa Văn Dương lại đến để gây sự với tôi. Tâm tư của cô nàng này tôi căn bản không hiểu được, có điều cũng không định đi tìm hiểu, vì bụng dạ của người trong cung đều hết sức ngoằn ngoèo rắc rối, bổn Quận chúa mà lần mò theo khéo sẽ bị rối ruột mà chết mất.

Tôi làm bộ chân thành cất lời tán thán: "Công chúa quả không thẹn là hòn ngọc minh châu trong tay bệ hạ, không ngờ ngay đến những người hầu bên cạnh mà cũng được dùng đồ tốt như thế, thực khiến Bình Nguyệt ngưỡng mộ quá chừng." Hơi dừng một chút, tôi cụp mắt xuống, ra vẻ thẹn thùng nói tiếp: "Nghĩ đến việc sau này có thể thành hôn với Thái tử, trở thành hoàng tẩu của Công chúa, tự nơi đáy lòng Bình Nguyệt mừng rỡ vô cùng."

Sắc mặt Công chúa Văn Dương tức thì tái đi, chắc là đã bị tôi chọc vào chỗ đau rồi.

Hừ, dám đến tìm tôi gây sự này, đằng nào thì thánh chỉ cũng được ban xuống rồi, bất kể kết quả ra sao thì bây giờ có thể mượn việc này mà chọc giận được Công chúa Văn Dương cũng là một chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

Rồi tôi lại cười nói: "Bích Dung, Lê Tâm, còn không mau mang trà loại tốt nhất lên đây." Sau khi Bích Dung mang trà lên, tôi khẽ nhấp một ngụm, kế đó nói với Công chúa Văn Dương: "Đây là trà Ô Long thượng hạng chuyên dùng để tiếp đãi khách quý đấy, Công chúa điện hạ mau nếm thử đi. Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng là người một nhà, đâu cần phải khách sáo với nhau làm gì."

Sắc mặt Công chúa Văn Dương lại tái đi thêm mấy phần nữa.

Tôi nhìn mà lòng thầm vui vẻ, cảm giác sảng khoái chưa từng có không ngớt trào dâng.

Có điều Công chúa văn Dương dù gì cũng là người chốn cung đình, rất nhanh đã ổn định được tâm trạng. Cô ta hỏi: "Ngươi còn nhớ bà cố nội của ta không?"

Tôi thành thực trả lời: "Không."

Trí nhớ của tôi vốn không được tốt, cái gì không đáng để lưu tâm tôi thường chẳng hao tâm tốn sức ghi nhớ làm gì. Công chúa Văn Dương bấy lâu vẫn luôn hằm hè với tôi, tội lại càng chẳng hơi đâu đi nhớ chuyện về cô ta. Hơn nữa, lại nói tới bà cố nội, đó đã là chuyện từ bao nhiêu đời trước rồi chứ?

Lê Tâm ghé đến bên tai tôi nhắc nhở: "Lần trước khi tới đây Công chúa điện hạ có nói với Quận chúa rằng bà cố nội của Công chúa điện hạ là Công chúa Ninh An, là một đại mỹ nhân."

Nghe Lê Tâm nói thế tôi liền nhớ lại ngay, có điều đại mỹ nhân thì cũng có gì ghê gớm đâu, trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, người dù có đẹp đến mấy thì giờ cũng thành một đống xương trắng rồi. Công chúa Văn Dương rốt cuộc có ý gì đây?

Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp.

https://thuviensach.vn

Lúc này Bích Dung cũng ghé đến bên tai tôi, hạ thấp giọng nói: "Quận chúa, Công chúa Ninh An cũng từng thích Thẩm công tử đấy."

Tôi hơi ngẩn người, thế rồi giật mình hiểu ra Thẩm công tử mà Bích Dung nói tới ở đây không phải Thẩm Hành, mà là Thẩm Yến. Đã có kinh nghiệm từ trước nên tôi bèn hỏi thẳng: "Chẳng lẽ kiếp trước của cô là Công chúa Ninh An? Cô muốn nối lại duyên xưa với Thẩm Yến à?"

Nói rồi tôi liền đưa mắt quan sát Công chúa Văn Dương khắp từ trên xuống dưới một lượt.

Nếu cô ta trở thành sư nương của tôi, ừm, có lẽ Thẩm Hành có thể trị được cái tính khí kia của cô ta đấy, xét ra ý tưởng này quả là không tệ chút nào.

Tôi cười nói: "Nếu cô muốn thì tự đi mà nói rõ ràng với sư phụ ta đi." Tôi rất chu đáo suy nghĩ hộ cho cô ta một phen, sau đó lại nói: "Có điều chuyện này e là hơi khó đấy. Cô là công chúa, còn sư phụ ta chỉ là dân thường, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không để hai người đến với nhau đâu."

Tôi đã nói nhiều như thế rồi mà Công chúa Văn Dương xem chừng chẳng nghe lọt tai được câu nào. Cô ta đột nhiên hỏi: "Kiếp sau của Thẩm yến đang ở trong phủ của ngươi ư?"

Tôi còn chưa kịp trả lời thì cô ta đã lại lẩm bẩm nói tiếp: "Ngẫm lại cũng đúng, năm xưa bà cố nội là một nữ tử phong hoa tuyệt đại như thế mà y còn nỡ lòng cự tuyệt, bây giờ thì lại càng chẳng cần phải nói. Tiêu Uyển, sao ngươi lại có phúc như vậy chứ?"

Tôi nhủ thầm, cái phúc như vậy tôi thà không có còn hơn.

Công chúa Văn Dương đột nhiên biến hẳn sắc mặt, tức tối trừng mắt nhìn tôi, nói: "Sau khi gả cho hoàng huynh của ta, ngươi nhớ phải đối xử

https://thuviensach.vn

với huynh ấy cho tốt, đừng có nghĩ tới nam nhân khác! Nếu để bản cung phát hiện ra chuyện ngươi cắm sừng hoàng huynh thì chớ có trách bản cung độc ác!"

Sau khi Công chúa Văn Dương rời đi, Lê Tâm lộ vẻ nghi hoặc nói: "Quận chúa, vị Công chúa Văn Dương này lạ quá, lời của cô ta em chẳng hiểu gì cả."

Tôi nói: "Không hiểu mới là chuyện tốt." Vì nếu như hiểu rồi thị sẽ bị chuyện kiếp trước làm cho vướng bận, đến lúc đó làm sao còn làm một người bình thường được nữa. Tôi kêu Lê Tâm đi lấy cho mình một ít bánh ngọt tới, Bích Dung tranh thủ dịp này bèn nói với tôi: "Quận chúa, Bích Dung cảm thấy tình trạng của Công chúa Văn Dương khá giống với Bích Dung, có lẽ Công chúa Ninh An trước khi chết đã dặn lại con cháu của mình một số lời gì đó."

Tôi cũng có phán đoán như vậy.

Xem ra trong kiếp trước Tạ Uyển cũng có tình địch, hơn nữa đó còn là một vị công chúa nữa.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 10-1: Dã tâm 1

Mấy ngày nay tôi phải bận rộn ứng phó với những người tới chúc mừng, thành ra khi dùng bữa tối cứ ngáp ngắn ngáp dài không ngớt. Bữa tối hôm nay Thẩm Hành ăn cùng với tôi, y đã lại làm ra không ít món ăn mới, mùi vị thì vẫn ngon như mọi lần.

Khi tôi ngáp đến cái thứ tư, Thẩm Hành buông đũa xuống, lộ vẻ xót xa nói: “Ngài mai hãy cáo bệnh với bên ngoài để từ chối tiếp khách đi, dù sao những người cần gặp cũng đã gặp cả rồi.”

Tôi khẽ gật đầu. “Con cũng đang định như vậy.”

Rồi tôi lại cất lời cảm khái: “Thật không ngờ chỉ có mỗi chuyện ban hôn thôi mà cũng rắc rối như vậy…” Kế đó, tôi uống một ngụm canh hỏi: “Sư phụ, người có tính trước được là con sẽ bị ban hôn trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng hậu nương nương không?”

Thẩm Hành lắc đầu đáp: “Ta vốn cho rằng chuyện ban hôn này sẽ đến muộn hơn một chút, chẳng ngờ lại sớm như vậy. Xem ra sức khỏe của đương kim Hoàng đế đã tệ lắm rồi, bằng không Hoàng hậu cũng chẳng cần nôn nóng như vậy.”

Tôi hạ thấp giọng hỏi tiếp: “Trong mấy tháng tới thực sự sẽ có chuyện lớn xảy ra chứ?”

Tôi cố tình nhấn mạnh hai chữ “chuyện lớn”.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành nói: “Con sẽ không thực sự thành hôn với Thái tử đâu. Cho dù có chuyện bất ngờ xảy ra, ta cũng quyết không để A Uyển phải chịu chút ấm ức nào.”

Có lời này của Thẩm Hành, tôi rốt cuộc đã có thể yên tâm được rồi.

Lê Tâm làu bàu: “Hôm nay rõ ràng là Công chúa Văn Dương cố tình tới đây để gây sự với Quận chúa.”

“Công chúa Văn Dương.”

Tôi vốn không muốn nhắc tới chuyện có liên quan tới kiếp trước trước mặt Thẩm Hành, nhưng y đã hỏi thì không trả lời cũng không hay, tôi bèn nói: “Ừm, chính là tình nhân cũ Công chúa Ninh An của sư phụ trong kiếp trước đó.”

Thẩm Hành biến hẳn sắc mặt, vội vàng giải thích: “Làm gì có chuyện đó, A Uyển, ta…” Hơi dừng một chút, y đột nhiên đổi giọng, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Thẩm Yến chỉ có duy nhất một nữ nhân là Tạ Uyển thôi, chưa từng đụng chạm đến người nào khác.”

Rồi y quay qua hỏi Bích Dung: “Hôm nay Công chúa Văn Dương tới đây đã nói những gì vậy?”

Bích Dung liếc mắt nhìn tôi, thấy tôi khẽ gật đầu thì mới kể lại tường tận mọi chuyện cho Thẩm Hành nghe. Nghe thị kể xong, tôi chợt nhớ ra một việc, bèn nói: “Sư phụ, kỳ thực để Công chúa Văn Dương làm sư nương của con cũng là một lựa chọn không tệ chút nào, chỉ có người mới trị được cái tính khí đó của cô ta thôi. Nếu sư phụ có lòng, con sẽ làm mối giúp cho sư phụ, tuy về mặt thân phận có hơi khó khăn nhưng chúng ta dù gì cũng nên thử một phen.”

Sắc mặt Thẩm Hành trở nên hơi khó coi, mãi một hồi lâu sau y mới khẽ thở dài, nói: “Ta không hề có tâm tư đó.”

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi lại: “Thực sự không ư? Xét về tướng mạo, sư phụ và Công chúa Văn Dương có thể nói là cực kỳ đẹp đôi đấy.”

Thẩm Hành liếc mắt nhìn tôi, không nói năng gì.

Nhất thời, bầu không khí trở nên cực kỳ tĩnh lặng.

Tôi nhìn Thẩm Hành, thấy y chợt múc cho tôi một thìa đậu phụ, sắc mặt cứng đờ, nói: “Mới tí tuổi đầu mà đã muốn học người ta làm bà mối rồi ư? Nào, ăn chút đậu phụ đi!”

Tôi ăn ngay một miếng, Thẩm Hành hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tôi đáp: “Đậu phụ của sư phụ tất nhiên là rất tuyệt rồi.”

Lời còn chưa dứt, Bích Dung và Lê Tâm đã không kìm được bật cười khúc khích, sắc mặt Thẩm Hành cũng từ từ dãn ra, bên trên còn dần xuất hiện một nụ cười. Mãi tới lúc này tôi mới ý thức được rằng mình nói thế có phần không ổn lắm[1], bèn trề môi chữa lại: “Đậu phụ mà sư phụ làm mùi vị quả thực rất tuyệt.”

[1] Trong tiếng Trung “ăn đậu phụ” là tiếng lóng, ví dụ như nói “ăn đậu phụ” của người nào thì chính là chỉ việc sàm sỡ người đó.

Thẩm Hành lại múc cho tôi mấy thìa đậu phụ nữa, cười nói: “Rất tuyệt thì hãy ăn nhiều một chút. Nếu con thích, sư phụ sẽ làm cho con ăn cả đời.”

Tôi loáng thoáng cảm thấy những lời này của Thẩm Hành hơi có vấn đề, nhưng cụ thể vấn đề nằm ở đâu thì tôi nhất thời lại không thể nói ra được.

Chẳng biết là do ăn nhầm cái gì, đang lúc canh ba nửa đêm tôi lại đột nhiên đau bụng, từng cơn đau quặn thắt truyền tới khiến tôi có cảm giác như đang bị người ta xoắn ruột mình lại vậy. Tôi ôm bụng bò xuống

https://thuviensach.vn

giường, giọng nói của Bích Dung lập tức vang lên: “Quận chúa, người muốn uống nước ư?”

Tôi cất giọng thều thào: “Ta đau bụng quá.”

Bích Dung vội vàng nói: “Để nô tỳ đi gọi Thẩm công tử qua đây.”

Tôi nói: “Chỉ là đau bụng thôi, không cần phải làm phiền tới sư phụ ta như thế. Đỡ ta vào nhà xí là được rồi.”

Bích Dung ngồi xuống xỏ giày cho tôi, lại khoác cho tôi chiếc áo lông cáo tuyết lên người, sau đó đỡ tôi ra ngoài. Tôi ngồi trong nhà xí suốt một hồi lâu, bụng rốt cuộc đã không còn đau nữa. Tôi đưa tay về phía chiếc bàn con ở bên cạnh lần mò một chút rồi bèn nói: “Bích Dung, hết giấy chùi rồi, mau đi lấy một ít về đây cho ta.”

Bích Dung vừa mới rời đi được một lát, tôi liền phát hiện có một xấp giấy chùi để ở bên dưới chiếc bàn.

Sau khi lau chùi xong xuôi tôi bèn rời khỏi nhà xí. Lúc này từng cơn gió lạnh ào ào thổi lại, mà vừa rồi tôi lại quên mất không mang theo lò sưởi cầm tay, liền cảm thấy buốt giá vô cùng, chỉ biết kéo chặt áo lông cáo tuyết lại một chút.

Đợi một lát, vẫn chưa thấy Bích Dung trở lại, tôi bèn xoa hai tay vào nhau cho bớt giá.

Đêm nay không trăng, trời tối đen như mực, dù xung quanh có đôi ba ngọn đèn lồng nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Lại một lát nữa trôi qua, Bích Dung rốt cuộc đã quay trở lại. Thị cầm mấy tờ giấy chùi trong tay, toàn thân đều đang run lên lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt, hình như vừa phải trải qua một phen sợ hãi ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Khỏi cần nữa, hóa ra giấy chùi được để bên dưới bàn.”

“Quận… Quận chúa…” Bích Dung run lập cập nói.

Tôi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bích Dung ghé lại gần tôi thêm một chút, đáp: “Vừa rồi khi đi ngang qua rừng đào, em nghe thấy những tiếng gào thét thê lương, thực là đáng sợ lắm!”

Tôi hơi sững người. “Sao ngươi lại đi ngang qua rừng đào? Trong vương phủ có một quy củ là sau giờ Hợi bất cứ người nào cũng đều không được đi vào rừng đào, Lê Tâm chưa nói với ngươi sao?” Tôi hơi cau mày, hỏi tiếp: “Mà ngươi có nghe được tiếng gào thét đó cụ thể là gáo thét về cái gì không?”

“Bích Dung lo Quận chúa phải dùng giấy chùi gấp nên mới chọn con đường tắt qua rừng đào để đi.” Sắc mặt Bích Dung tái thêm mấy phần, đôi bờ môi run lên lẩy bẩy. “Nghe giọng nói thì đó hình như là một nam nhân… Nội dung cụ thể Bích Dung không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe được mấy từ.” Vừa nói thị vừa đưa mắt liếc tôi, lại nuốt một ngụm nước bọt. “Hình như là có ý mắng Vương gia và Vương phi, còn mắng cả Thế tử và Quận chúa nữa.”

“Mắng cả cha, mẹ, huynh trưởng và ta nữa ư?”

Bích Dung khẽ gật đầu.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa ta đi xem thử nào.”

Bích Dung do dự nói: “Nhưng chẳng phải Quận chúa vừa nói là sau giờ Hợi thì không được…”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Quy củ là do con người đặt ra.” Hơn nữa tôi còn biết rõ nguyên nhân trong chuyện này, đó là cha đã mời cao nhân về bố trí trận pháp trong rừng đào, nhưng trận pháp chỉ có thể dùng được một lần, cha lo người dưới đi bừa vào sẽ khiến trận pháp bị phát động nên mới đặt ra quy củ như vậy.

Khi tôi và Bích Dung đi vào trong rừng đào, rừng đào vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió thổi vù vù. Tôi bèn hỏi: “Ngươi vừa mới nghe thấy tiếng gào thét ở đâu vậy?”

Bích Dung nhỏ giọng đáp: “Ở phía trước thêm một chút nữa.”

Sau khi đi thêm được chừng mười bước chân, Bích Dung nói: “Chính là chỗ này rồi, em vẫn còn nhớ kĩ gốc đào này.”

Tôi hết nhìn trái lại ngó phải nhưng vẫn chẳng nghe thấy âm thanh quái dị nào, xung quanh chỉ có những cơn gió thổi tới “vù vù” không ngớt, khiến tôi lạnh đến nỗi hai hàm răng va vào nhau lập cập. Tôi đang định bảo Bích Dung là có thể thị đã nghe nhầm thì một tiếng kêu đầy vẻ thê lương đột ngột vang lên…

“Súc sinh! Trả lại thân phận cho ta! Tiêu Việt! Ngươi sẽ không được chết một cách tốt đẹp đâu! Ta nguyền rủa ngươi đời đời kiếp kiếp bị hành hạ ở dưới mười tám tầng địa ngục!”

Tiêu Việt chính là tên húy của cha tôi, nghe thấy có người mắng chửi cha như vậy, tôi không khỏi cảm thấy khá kinh ngạc.

Bích Dung căng thẳng kéo tay tôi.

“Quận chúa, chính là giọng nói này đấy.”

Tôi nhìn quanh tứ phía, thấy giọng nói này vang lên từ dưới chân mình. Tôi biết bên dưới rừng đào này có mật đạo, nhưng lại không biết là ở

https://thuviensach.vn

đó có người, hơn nữa nghe giọng điệu của người này thì dường như có thù oán rất sâu đậm với cha.

“Quận chúa, bây giờ nên làm sao đây?”

Đã sống trong vương phủ bao nhiêu năm như thế, tôi đương nhiên biết rõ để có thể từ một thường dân áo vải trở thành một vị vương gia, cha đã phải vượt qua rất nhiều khó khăn, thủ đoạn ắt cũng chẳng sạch sẽ gì. Nhưng có tòa phủ đệ nào mà không ẩn giấu một số bí mật đây?

Tôi đã vô tình phát hiện ra một góc nhỏ của bí mật nhưng lại chẳng có tâm trạng đâu mà đi điều tra xem người bị nhốt bên dưới kia rốt cuộc là ai.

Tôi suy nghĩ một chút rồi bèn nói: “Quay về thôi, chuyện này coi như chưa từng xảy ra.”

Bích Dung chắc hẳn cũng là một người rất thông minh, chỉ sau một thoáng đã bình tĩnh trở lại. “Dạ vâng, Quận chúa.”

Ngày hôm sau tôi cáo bệnh với bên ngoài, cự tuyệt tiếp khách, vương phủ liền trở nên thanh tịnh hẳn. Trận tuyết kéo dài suốt mấy ngày liền rốt cuộc đã ngừng rơi, ngoài sân bây giờ phủ dày tuyết trắng, những cành cây khẳng khiu cũng đều trĩu nặng dưới màu trắng tinh khôi.

Tôi có chút ngẩn ngơ ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mãi tới khi Bích Dung khẽ gọi một tiếng tôi mới tỉnh táo trở lại.

“Cái gì cơ?”

Bích Dung nhỏ giọng hỏi: “Thẩm công tử đang hỏi chuyện Quận chúa đấy.”

Tôi ngước mắt nhìn, tức thì bắt gặp ngay ánh mắt đầy vẻ lo lắng của Thẩm Hành. “Sư phụ vừa hỏi con cái gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành không trả lời, lẳng lặng đặt hai ngón tay lên cổ tay tôi, tôi cũng rất phối hợp, để ngang cổ tay ra cho y bắt mạch. Một lát sau y mới nói: “Thân thể chỉ hơi yếu đi một chút thôi, không có gì đáng ngại, có phải đêm qua con ngủ không ngon không?”

Hơi dừng một chút, y lại hỏi: “Bích Dung, đêm qua ngươi có đốt hương an thần không thế?”

Bích Dung đáp ngay: “Dạ có. Có điều nửa đêm hôm qua Quận chúa đột nhiên đau bụng, phải vào nhà xí một chuyến, có lẽ là đã bị lạnh.”

“Đau bụng?” Thẩm Hành nhíu chặt đôi mày. “Sao không cho người đi gọi ta tới?”

Bích Dung nói: “Quận chúa không cho phép…”

Tôi rụt tay về, uể oải ngáp dài một cái, nói: “Đó đâu có phải là bệnh tật gì ghê gớm, lại đang nửa đêm, con thực không muốn làm phiền sư phụ. Hơn nữa, sau khi đi nhà xí con cũng thấy ổn rồi, không còn vấn đề gì nữa.”

Thẩm Hành bỗng hỏi một câu chẳng chút liên quan: “Hôm nay là mùng Mười rồi nhỉ?”

“Dạ phải.”

Thẩm Hành thở dài một tiếng, nói: “Đêm qua con bị đau bụng có lẽ không phải do ăn nhầm thứ gì đó đâu, mà chỉ vì kỳ kinh của con sắp tới thôi. Mỗi tháng cứ vào dịp này là con sẽ lại bị như vậy, đây là điều khó có cách nào tránh khỏi.”

Thẩm Hành mà không nói thì tôi cũng chẳng nhớ nổi chuyện này. Giờ đã là mùng Mười, kỳ kinh của tôi quả thực sắp tới rồi.

https://thuviensach.vn

“Mấy ngày nay con phải chú ý đấy, đừng để bị lạnh. Bích Dung, đi bảo nhà bếp nấu một ít nước đường đỏ đi, mấy ngày tới nhớ phải chuẩn bị sẵn thứ này để phòng khi dùng đến.”

Bích Dung đáp “vâng” một tiếng.

Thị vừa mới ra đến cửa thì lại bị Thẩm Hành gọi lại. “Thôi, để ta tự nấu. Mỗi lần đầu bếp đều cho quá nhiều đường đỏ, mà thứ nước đường đỏ này ngọt quá lại không hay.”

Sau khi Thẩm Hành rời đi, Bích Dung che miệng cười nói: “Chuyện của Quận chúa, Thẩm công tử bao giờ cũng muốn tự tay làm như thế cả.”

Tôi nói: “Có một vị sư phụ như vậy quả thực là cái phúc ba đời của ta.”

Lời còn chưa dứt, tôi đã không kìm được cau mày lại.

Kỳ thực Thẩm Hành đối xử với tôi tốt như vậy xét cho cùng vẫn là vì Tạ Uyển mà thôi. Tuy Tạ Uyển là kiếp trước của tôi, nhưng bây giờ tôi mới chỉ có một nửa ký ức của kiếp trước, đồng thời lại khá bất mãn với những chuyện trong kiếp trước nữa, thành ra tuy rõ ràng là cùng một người nhưng tự nơi đáy lòng tôi lại không cảm thấy như vậy.

Có điều cũng chẳng sao, chỉ cần y có thể tiếp tục gảy đàn cho tôi nghe, dạy tôi các môn học vấn, hằng ngày lại nấu đồ ngon cho tôi ăn, như thế, bất kể y đối tốt với tôi là vì nguyên nhân gì thì cũng đều không liên quan đến tôi là mấy.

Tôi ngồi trong phòng mãi cũng buồn chán, bèn khoác chiếc áo lông cáo tuyết lên người chuẩn bị ra ngoài đi lại một chút cho khuây khỏa.

Hạ nhân trong vương phủ quả là cần mẫn, chỉ trong vòng một buổi sáng mà tuyết trên mặt đất đã được quét dọn sạch sẽ. Khi đi ngang qua

https://thuviensach.vn

rừng đào, Lê Tâm nhỏ giọng làu bàu ở sau lưng tôi: “Thời tiết bây giờ thật là lạnh quá, chẳng biết với sức khỏe của Quận chúa liệu có chịu đựng nổi không nữa.”

Bích Dung nói: “Dù gì thì cũng tốt hơn là cứ ở mãi trong phòng, xét cho cùng cần ra ngoài đi lại một chút mới được.”

“Nói vậy cũng đúng.” Sau đó Lê Tâm chợt lộ vẻ thần bí nói: “Quận chúa, người có biết chuyện trong rừng đào này có ma không?”

Tôi dừng chân, ngoảnh đầu nhìn Lê Tâm. “Có ma? Là sao vậy?”

Lê Tâm ngó nghiêng xung quanh một lát, sau đó mới ghé đến gần, hạ thấp giọng nói: “Em cũng chỉ nghe người khác kể thôi, rằng cứ vào lúc nửa đêm là bên trong rừng đào này lại vang lên những tiếng gào khóc nghe thê lương tột độ, âm thanh đó thật có thể dùng từ ‘quỷ khóc ma gào’ để hình dung. Quận chúa thử tưởng tượng mà xem, đang lúc nửa đêm rừng đào này tối đen như mực, xung quanh lại có tiếng gió rít vù vù, tự nhiên gặp phải tình cảnh như thế dù là một trang nam tử cũng sẽ sợ đến nổi sởn cả gai ốc chứ chẳng chơi.”

Tôi với Bích Dung nghe thấy thế thì liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng biết rõ Lê Tâm đang nói tới âm thanh mà chúng tôi nghe được đêm qua.

Tôi thoáng lộ vẻ trầm ngâm hỏi: “Ngươi nghe ai kể vậy?”

Lê Tâm đáp: “Dạ, là Vân Nương ở nhà bếp.”

Tôi lại hỏi: “Đã có bao nhiêu người biết chuyện này rồi.”

“Chắc là không ít đâu, lần đó Vân Nương bị dọa cho đổ bệnh, phải nằm giường mất mấy ngày, sau đó thì gặp ai cũng kể.” Lê Tâm chớp chớp

https://thuviensach.vn

mắt, nói: “Quận chúa, hay là đêm nay chúng ta đi thăm dò thử một phen nhé!”

Tôi đưa mắt liếc thị. “Không phải ngươi vừa mới kêu là trời lạnh sao? Nửa đêm ra ngoài, lúc quay về chắc ta đông cứng thành đá mất.”

Lê Tâm ủ rũ nói: “Nói vậy cũng phải.”

Tôi thu ánh mắt về, trong lòng thầm có những tính toán riêng. Tôi vốn định giả bộ không biết gì về chuyện này, cha mà không nói thì tôi cũng không muốn biết, nhưng bây giờ tin đồn đã lan ra, kiểu gì cũng sẽ có người không kìm nổi lòng tò mò mà tới rừng đào tra xét, đến lúc đó lỡ như có kẻ nào xui xẻo đụng phải cơ quan rồi phát hiện ra người trong mật đạo, vậy thì hậu quả thực khó lòng lường trước.

Tôi phải đi nhắc nhở cha mới được.

Vương phủ đã có quy củ mà Vân Nương không chịu tuân theo, đương nhiên là phải trừng phạt, hơn nữa còn phải phạt nặng để giết gà răn khỉ.

Tôi nói: “Cha ra ngoài từ hồi sáng, bây giờ chắc đã về rồi. Chúng ta qua đại sảnh xem thử xem sao.”

Khi sắp tới đại sảnh, tôi tinh mắt phát hiện lúc này bên ngoài đại sảnh có không ít thị vệ trong cung. Tôi đếm thử số lượng thị vệ, thấy bề ngoài tổng cộng có mười tám người, còn trên thực tế có bao nhiêu thì tôi đương nhiên không thể nào biết được.

Dựa theo quy củ của Thiên Long triều, Hoàng tử ra ngoài được phép mang theo mười tám thị vệ đeo đao trong đội nghi trượng, còn Thái tử thì được phép mang hai mươi tư người. Nhìn tình hình bây giờ mà xét, người bên trong chắc hẳn là tam Hoàng tử.

https://thuviensach.vn

Tam Hoàng tử đang ở đây, vậy nhất định là có chuyện quan trọng cần bàn với cha rồi.

Tôi nhủ thầm bây giờ mình đi vào rõ ràng là không tiện lắm, liền chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này cửa lại mở ra, cha tiễn tam Hoàng tử ra ngoài. Khi nhìn thấy tôi, cha hơi cau mày lại. Tôi vội vàng bước tới hành lễ.

Tam Hoàng tử đưa tay tới đỡ hờ tôi một chút. “Quận chúa đã sắp trở thành hoàng tẩu của ta rồi, người một nhà sao còn hành lễ như thế? Mau đứng dậy đi!”

Bích Dung và Lê Tâm lập tức đỡ tôi đứng dậy.

Tôi cười nói: “Điện hạ thật khách sáo quá!” Tư Mã Cẩn Du kêu tôi cẩn thận tam Hoàng tử, nhưng tôi thấy vị tam Hoàng tử này quả là nho nhã lễ độ, chẳng hề có vẻ gì là đáng sợ cả. Có điều tôi vẫn chưa quên một câu nói, đó là “chó không sủa mới là chó hay cắn người”.

Người của hoàng gia một khi cắn người thì lại càng ghê gớm.

Tôi cũng không muốn dây dưa thêm với tam Hoàng tử, bèn quay qua nói với cha: “Con gái thấy cha thời gian vừa rồi mệt mỏi quá độ nên đã tự tay hầm cho cha một chén canh sâm, đợi lát nữa sẽ mang đến đây cho cha.” Dứt lời, tôi hơi khom người. “Con gái xin được cáo lui trước.”

Tôi còn chưa đi được mấy bước, tam Hoàng tử đã gọi tôi lại.

Tôi xoay người, thấy hắn ta đang nhìn chòng chọc vào mình bằng ánh mắt nóng bỏng, sắc mặt cha thì có vẻ không được dễ coi cho lắm.

“Chiếc áo lông cáo trên người Quận chúa xem chừng không tệ, chẳng hay có nguồn gốc từ giống cáo nào thế?”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững người ra một chút, trước đây từng nghe Công chúa Vinh Hoa kể tam Hoàng tử rất thích da lông động vật, trong phủ Hoàng tử có cất giấu không ít món đồ hiếm lạ, trong khi đó cáo tuyết Thiên Sơn tuy rằng trân quý, nhưng với sự sành sỏi của tam Hoàng tử thì không có lý nào lại không nhận ra.

“Dạ bẩm điện hạ, là… cáo tuyết Thiên Sơn.”

Vẻ mặt không có chút biến hóa nào, tam Hoàng tử đưa tay sờ cằm nói: “Hình như ta chưa từng nghe nói tới giống cáo này bao giờ.”

Tôi lại sững người ra lần nữa.

Giống cáo này ngay đến Công chúa Vinh Hoa cũng biết, chẳng có lý do gì mà tam Hoàng tử lại không biết, chuyện này thực là kỳ lạ quá chừng. Tôi cố đè nén nỗi nghi hoặc trong lòng, hơi khom người trước tam Hoàng tử, sau đó cùng Bích Dung và Lê Tâm rời đi.

Lê Tâm cười hì hì, nói: “Thẩm công tử đúng là lợi hại, không ngờ lại kiếm được một chiếc áo lông cáo mà ngay đến tam Hoàng tử điện hạ cũng chẳng thể nhận ra nguồn gốc.”

Sau khi trở về tiểu viện của mình, Lê Tâm đi bưng nước đường đỏ tới cho tôi, bên cạnh tôi bây giờ chỉ còn lại một mình Bích Dung. Tôi thấy Bích Dung có vẻ muốn nói lại thôi, bèn bảo: “Có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Quận chúa có cảm thấy giọng của tam Hoàng tử điện hạ nghe khá quen không?”

Tôi nhướng mày lên. “Ngươi từng nghe thấy ở đâu rồi?”

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây mới là lần đầu tiên Bích Dung gặp tam Hoàng tử.

https://thuviensach.vn

Bích Dung cắn chặt môi. “Giọng nói bên trong rừng đào đêm qua…”

Nghe Bích Dung nói vậy, tôi tỉ mỉ ngẫm lại, thấy hai giọng nói này quả thực giống nhau tới bảy, tám phần, mà nếu như tam Hoàng tử cũng gào lên như thế, có lẽ sẽ giống nhau đến chín phần luôn.

Tôi lập tức đứng bật dậy, một suy nghĩ lớn gan đột ngột lóe hiện trong đầu.

Tôi nói: “Bích Dung, qua phủ Thế tử mời huynh trưởng của ta tới đây. Chuyện này nhất định phải giữ bí mật, biết chưa?”

Bích Dung khẽ gật đầu.

Khi huynh trưởng tới chỗ tôi thì trời đã sâm sẩm tối, đèn bắt đầu được thắp lên.

Rõ ràng đang trong mùa đông nhưng trên mặt huynh trưởng lại rỉ mồ hôi lấm tấm, thần sắc không giấu được vẻ nóng vội. Chắc hẳn hôm nay huynh ấy đang bận rộn vô cùng, để đến chỗ tôi đã phải tranh thủ thời gian hết mức.

Tôi không dây dưa nhiều, hỏi thẳng vào vấn đề mình quan tâm: “Huynh trưởng có biết chuyện trong mật đạo dưới rừng đào có người không?”

Huynh ấy nghe thấy thế thì mặt liền lập tức tái đi.

Tôi nhất thời không thể xác định được huynh ấy tái mặt đi như vậy là vì không biết trong mật đạo có người hay là vì tôi đã vô ý phát hiện ra chuyện này, vừa định hỏi cho rõ thì huynh ấy đã tỏ ra nghiêm túc nói: “A Uyển, chuyện này vô cùng hệ trọng, sau này muội đừng nhắc đến nữa. Vi huynh tự sẽ điều tra rõ ràng, muội không cần quan tâm đến làm gì.”

https://thuviensach.vn

Nghe huynh ấy nói như vậy, tôi lại càng cảm thấy mơ hồ khó hiểu.

Trước khi rời đi, huynh trưởng còn dặn dò tôi thêm lần nữa: “A Uyển cứ ở yên trong phủ là được, những chuyện khác đừng để tâm đến. Muội chỉ cần nhớ kĩ một điều, ai cũng đều có thể hại muội, riêng người nhà là không. Bất kể ta và cha mẹ có làm ra những chuyện gì thì A Uyển cũng chỉ cần vô ưu vô lo mà sống là được rồi.”

Xem ra huynh trưởng và cha mẹ thực sự có chuyện giấu tôi, có điều huynh trưởng đã nói như vậy, tôi cũng chỉ đành đáp “vâng” một tiếng.

Cha mẹ và huynh trưởng đã không muốn tôi để tâm đến, vậy tôi không để tâm đến là được, dù sao tính tôi cũng lười, đối với chuyện như vậy căn bản chẳng bao nhiêu hứng thú.

Tiếc là trên đời này có một số chuyện không phải tôi muốn là được, chẳng hặn như chuyện mà huynh trưởng đã dặn vậy. Tôi vốn định coi như không nghe thấy giọng nói đó, song đến cuối cùng lại chẳng thể được như ý nguyện.

Từ sau lần xảy ra chuyện bị Tư Mã Cẩn Du bắt cóc, mỗi đêm trước khi đi ngủ tôi đều đưa tay lên sờ chiếc khuy bảo thạch ở dái tai và chiếc vòng bạc ở cổ tay. Đêm nay trước khi đi ngủ tôi cũng làm như thế, có điều lại chẳng thấy chiếc vòng bạc ở cổ tay đâu.

Bích Dung và Lê Tâm đã lục tung cả tiểu viện lên nhưng vẫn chẳng nhìn thấy bóng dáng của chiếc vòng bạc đó.

Lê Tâm trầm ngâm nói: “Hôm nay Quận chúa đã đi không ít nơi thì phải.”

Bích Dung tiếp lời: “Chúng ta ra ngoài tìm thử một chút thôi. Quận chúa, người cứ việc yên tâm ở trong phòng, em và Lê Tâm nhất định sẽ tìm được chiếc vòng bạc đó về.”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm cũng cất tiếng phụ họa theo.

Tôi nhớ tới việc hôm nay mình từng tới rừng đào, bèn nói: “Không được tới rừng đào đâu đấy.”

Lê Tâm và Bích Dung đưa mắt nhìn nhau, kế đó đồng thanh đáp: “Dạ, quy củ của vương phủ bọn em đều biết rõ mà.”

Gần nửa canh giờ sau, Lê Tâm và Bích Dung cùng nhau trở về, vừa nhìn sắc mặt ủ rũ của cả hai là tôi liền biết bọn họ vẫn chưa tìm thấy chiếc vòng bạc đó. Xem ra nó đã bị rơi ở trong rừng đào rồi.

Chiếc vòng đó không giống với những chiếc vòng bình thường khác, bởi vì bên trong có giấu ám khi nên chỗ ráp nối rất dễ bị tuột ra. Chắc hẳn hôm nay khi đi ngang qua rừng đào tôi ôm chặt lò sưởi cầm tay quá, thế là cổ tay mới bị ma sát không ngừng, làm chiếc vòng đó tuột ra và rơi mất.

“Các ngươi mau đi nghỉ đi, ta tới chỗ rừng đào tìm thử một chút.”

“Hả?” Bích Dung và Lê Tâm cùng kinh hãi kêu lên: “Không được, không được đâu Quận chúa. Đã muộn như vậy rồi…”

Tôi đưa mắt liếc nhìn bọn họ, Bích Dung vừa tiếp xúc với ánh mắt của tôi thì liền biến hẳn sắc mặt, hình như chợt nghĩ tới điều gì, hai mắt lập lòe không ngớt. Rồi thị đi xách một chiếc đèn lồng tới cho tôi, nói: “Quận chúa nhớ phải cẩn thận đấy.” Sau đó lại quay sang nói với Lê Tâm: “Quận chúa đã nói thế nào thì cứ nghe theo đi.”

Lê Tâm thoáng do dự một chút, cuối cùng mới khẽ đáp “vâng”.

Bích Dung quả là một người thông minh, biết trong rừng đào có bí mật, mà bí mật này tôi có thể biết, nhưng thị thì lại không thể biết.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 10-2: Dã tâm (tiếp)

Tôi khoác chiếc áo lông cáo tuyết lên người, lại xỏ vào chân một đôi ủng da hươu, sau đó mới xách đèn lồng đi về phía rừng đào. Dưới màn đêm, rừng đào toát ra một vẻ âm u vô hạn, tôi hồi tưởng lại những đoạn đường mà mình đã đi qua hôm nay rồi bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Không lâu sau, tôi nhìn thấy chiếc vòng bạc của mình nằm lặng lẽ ngay bên dưới một gốc đào.

Tôi bất giác mừng thầm, nhưng khi đưa tay nhặt chiếc vòng ấy lên thì chợt lại nghe thấy bên tai vang lên những tiếng gió rít vù vù, kèm theo đó còn có mấy luồng sát khí. Tôi lập tức cảnh giác ngó nhìn tứ phía xung quanh.

Phía trước bên trái tôi xuất hiện mấy người mặc đồ đen ở cách tôi chỉ chừng mấy thước. Giữa màn đêm hiện giờ, chiếc áo lông cáo trắng ngần của tôi thực sự là vô cùng bắt mắt.

Bọn họ nhìn tôi chăm chú, trông bộ dạng cứ như là đang nhìn một con cừu non sắp bị làm thịt vậy.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó liền cười hì hì, nói: “Các vị đại hiệp bị lạc đường rồi ư? Cửa chính của vương phủ nằm ở bên kia kìa, cứ đi thẳng, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải, sau đó lại đi qua một dãy hành lang sơn màu đỏ sậm nữa là có thể nhìn thấy. Hơ hơ, nếu các vị không ngại, tôi có thể dẫn đường cho các vị. Tôi xưa nay vẫn luôn lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui mà…”

https://thuviensach.vn

Kẻ áo đen cầm đầu cắt ngang lời tôi: “Bớt nói lời thừa đi, cơ quan khởi động trận pháp nằm ở đâu trong rừng đào này? Nói cho bọn ta biết, bọn ta sẽ để cho Quận chúa được toàn thây.”

Hả? Lũ người này đang tìm cơ quan khởi động trận pháp ư?

Giấu đôi tay bên trong chiếc áo lông cáo tuyết, tôi ngấm ngầm bẻ gãy chiếc vòng bạc kia, lại lôi gói bột thuốc từ trong đó ra. Tôi đếm cẩn thận, thấy có ba kẻ áo đen, nếu như may mắn, tôi hoàn toàn có thể làm cho cả ba ngã gục bằng chỗ bột thuốc này.

Tôi lùi về phía sau mấy bước, tựa lưng vào một gốc đào. “Ta không biết các ngươi đang nói cái gì! Các… các ngươi chớ có qua đây!”

Bọn chúng cười vang giễu cợt, sau đó liền bước tới đúng như dự liệu của tôi. Tôi làm bộ vô cùng sợ hãi, bàn tay thì vẫn nắm chặt gói bột thuốc vừa được lấy ra từ trong chiếc vòng bạc. Mắt thấy bọn chúng ở cách mình càng lúc càng gần, tôi quát to một tiếng: “Xem ám khí của ta đây!”

Cả ba lập tức dừng chân lại. Chiếc vòng bạc đã gãy thành hai nửa của tôi được ném thẳng về phía bọn chúng.

Gã áo đen cầm đầu cười khẩy một tiếng, dễ dàng gạt bay chiếc vòng đó đi.

Tôi lại quát lên tiếng nữa: “Xem ám khí của ta đây!”

Lần này tôi mới thực sự dùng đến gói bột thuốc kia, còn lần vừa rồi làm vậy chẳng qua là để khiến bọn chúng buông lỏng sự đề phòng, từ đó không kịp phản ứng khi tôi tung ra độc chiêu lợi hại.

Chỉ sau nháy mắt, bột thuốc đã bay tới tỏa ra ngợp trời, có điều hiệu quả lại hơi kém hơn một chút so với dự liệu của tôi. Chắc hẳn vận may của tôi còn chưa đến mứa cực tốt, chỉ dừng lại ở khá tốt mà thôi. Trong số ba kẻ

https://thuviensach.vn

áo đen chỉ có hai kẻ ngã gục, còn kẻ đi ở sau cùng thì căn bản không bị làm sao hết.

Hắn hằn học trừng mắt nhìn tôi.

Tôi tức tốc quay đầu bỏ chạy.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập sau lưng, tôi ngoảnh đầu hô to lần nữa: “Xem ám khí của ta đây!”

Hắn vô thức tránh sang một bên, thừa dịp đó tôi tăng nhanh tốc độ chạy đi như điên trong rừng đào. Ngẫm lại, tôi đã nhặt lại được chiếc vòng bạc kia ở nơi sâu trong rừng đào nên dù có chạy về hướng nào thì cũng đều khó lòng thoát khỏi gã áo đen đó.

Nếu hắn còn biết khinh công nữa, vậy thì chẳng bao lâu sau tôi ắt sẽ bị bắt sống thôi.

Cho nên tôi chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

Trên cây đào cách chỗ tôi năm bước chân có một cơ quan, ấn vào đó rồi có thể tiến vào mật đạo bên dưới rừng đào.

Thân thể tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng, cứ thế rơi xuống phía dưới. May mà chiếc áo lông cáo trên người đủ dày, thành ra khi tiếp đất tôi không đến nỗi bị ngã quá đau. Tôi chống tay xuống đất lồm cồm bò dậy, bốn phía xung quanh tôi lúc này đều tối đen, có điều tôi biết mồi lấy lửa nằm ở nơi nào.

Sau khi lửa được đốt lên, tôi ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm, thầm nhủ gã áo đen kia ắt không thể nào tìm đến nơi này, chắc sẽ rời đi nhanh thôi, mình cứ ngồi nghỉ ở đây một lúc, chờ hắn rời đi rồi sẽ ra ngoài là được.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến việc mình chỉ ra ngoài tìm chiếc vòng thôi mà cũng thiếu chút nữa mất mạng, tôi thầm than bản thân đúng là xui xẻo quá chừng.

Mấy gã áo đen vừa rồi mới mở miệng đã nhắc tới cơ quan khởi động trận pháp trong rừng đào, chắc hẳn biết rõ trong rừng đào có bố trí trận pháp. Có điều, việc này rõ ràng là chỉ có người nhà họ Tiêu chúng tôi mới biết thôi cơ mà…

Không đúng, Thẩm Hành cũng biết.

Lúc xưa khi lần đầu tiên đặt chân tới vương phủ, Thẩm Hành từng chỉ ra vị trí của trận pháp, dù chưa nói thẳng ra nhưng tôi biết với bản lĩnh của Thẩm Hành, y nhất định nắm rõ cơ quan khởi động trận pháp nằm ở đâu.

Có điều, mấy gã áo đen kia rốt cuộc là do người nào phái đến nhỉ?

Tôi tập trung suy nghĩ một hồi nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được gì, còn đau đầu vô cùng, thế là liền không nghĩ tiếp nữa.

Chẳng biết đã qua bao lâu sau, khi tôi đang mơ mơ màng màng bên đống lửa, trong mật đạo bỗng vang lên một giọng nói mà trước đây tôi từng nghe thấy. Giống như lần trước, lần này giọng nói đó vẫn mắng chửi cha tôi, bên trong chất chứa đầy nỗi hận thù.

Xét ra thì lời của Bích Dung quả không sai, giọng nói này thực sự là giống với giọng của tam Hoàng tử tới tám, chín phần. Nếu không biết trước là có người bị nhốt trong mật đạo này, tôi ắt sẽ cho rằng tam Hoàng tử đã trở mặt với cha tôi nên lúc này mới đang đứng ở đâu đó mà mắng chửi om sòm.

Tôi lấy một cây đuốc từ trên tường xuống, châm lửa, sau đó liền lần đi theo hướng phát ra âm thanh.

https://thuviensach.vn

Nếu kẻ áo đen kia còn ở trong rừng đào, giọng nói này lại vang lên mấy lần nữa, hắn ta nhất định sẽ phát hiện ra sự lạ.

Tôi phải nghĩ cách làm cho giọng nói này im đi mới được.

Không lâu sau, trước mặt tôi xuất hiện một cánh cửa đá. Tôi đưa tay đẩy thử, cửa đá không quá nặng nề như tôi nghĩ, bị đẩy ra dễ dàng. Lọt vào tầm mắt tôi là một chiếc lồng sắt khổng lồ, tôi lại gần xem thử, thấy người trong lồng sắt hình như đã phát điên, đang không ngừng lay thành lồng sắt.

Tôi ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, liền dừng chân lại.

Người đó hắn học trừng mắt nhìn tôi. “Mau thả ta ra!”

Tôi không nói gì, chỉ chăm chú quan sát hắn ta. Tuy giọng nói của người này giống tam Hoàng tử đến tám, chín phần, nhưng tướng mạo thì lại kém quá xa. Mà không, nói đúng ra thì mặt mũi của người trước mắt đã hoàn toàn biến dạng, khiến người ta khó có cách nào nhận ra bộ dạng ban đầu của hắn.

Hắn đột nhiên hạ thấp giọng, khẩn khoản van nài: “Xin ngươi đấy, hãy thả ta ra đi. Chỉ cần ra được bên ngoài ta ắt sẽ thưởng hậu cho ngươi, ngươi muốn có cái gì, ruộng tốt vạn khoảnh hay là vàng bạc đầy xe? Thứ gì cũng đếu có thể cho ngươi hết…”

Tôi lùi về phía sau một bước. Hắn dường như sợ tôi không tin, lại vội vàng nói tiếp: “Những điều ta nói đều là sự thật đấy. Ta là tam Hoàng tử, chỉ cần ngươi cứu được ta ra ngoài, ta có thể cho ngươi bất cứ thứ gì mà ngươi muốn.”

Tôi bất giác cả kinh.

Tuy trong lòng tôi kỳ thực cũng có suy nghĩ này rồi nhưng bây giờ thực sự nghe hắn nói thế, tự đáy lòng vẫn không kìm được một phen chấn

https://thuviensach.vn

động, tôi hơi nheo mắt hỏi: “Ngươi có chứng cứ gì không?’

Nam nhân mặt mũi biến dạng kia nhìn chằm chằm vào tôi, đột nhiên nói: “Chiếc áo trên người ngươi là áo lông cáo tuyết Thiên Sơn, đáng giá không chỉ vạn lạng vàng…”

Nghĩ tới biểu hiện của tam Hoàng tử hôm nay khi nhìn thấy chiếc áo lông cáo tuyết Thiên Sơn này, tôi bất giác hơi ngẩn ra rồi lại càng tin tưởng vào phán đoán ban đầu của mình. Nhưng khi tôi vừa định hỏi nam nhân trước mắt mấy điều, hắn đột nhiên lại cười lớn một tiếng vẻ hết sức thê lương.

Chỉ nghe hắn lẩm bẩm: “Cáo tuyết Thiên Sơn, cáo tuyết Thiên Sơn…” Thế rồi ánh mắt hắn bỗng trở nên tột độ dữ dằn. “Xem ra ngươi chính là con gái của tên súc sinh đó rồi! Cha nợ thì con trả! Ta phải khiến ngươi không được chết một cách tốt đẹp!”

Hắn lại bắt đầu điên cuồng lay lồng sắt, tiếc rằng chiếc lồng sắt này quá mức kiên cố, hành động này của hắn chẳng khác nào kiến càng lay cây.

Cho dù biết rằng hắn không thể trốn ra khỏi lồng sắt nhưng tôi vẫn không kìm được lùi về sau mấy bước, bởi lẽ khí thế của hắn thực sự quá kinh người, sát khí trong mắt thì nồng đậm hơn mấy tên áo đen vừa rồi không biết bao nhiêu lần mà kể. Nếu hắn thực sự có thể thoát ra khỏi chiếc lồng sắc này, chắc tôi sẽ khó tránh khỏi cảnh chết không có chỗ chôn thây.

Tôi khẽ kéo chiếc áo lông cáo tuyết trên người một chút, trầm giọng hỏi: “Ngươi có thù sâu hận lớn gì với cha ta sao?”

Tôi hiển nhiên biết rõ mà vẫn cố hỏi, bởi lẽ lúc này tôi chỉ muốn xác thực suy đoán trong lòng mà thôi. Quả nhiên, tôi còn chưa nói xong thì hắn đã trợn trừng hai mắt lên nhìn tôi. “Có thù sâu hận lớn gì? Ngươi không biết ư? Ngươi thực sự không biết ư?”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Ta thực sự không biết.”

Sắc mặt dần dần dãn ra, hắn quan sát tôi một lát, sau đó bỗng nói giọng mềm mỏng: “Ta vừa rồi chỉ nói đùa với ngươi thôi, ngươi thả ta ra ngoài đi mà. Nơi này lạnh lắm, ngươi hãy làm ơn làm phước, coi như là thương xót lấy ta đi.”

Tôi biết hắn muốn giở trò gì, có điều dù thân phận của tôi bây giờ không phải là con gái của cha tôi thì cũng chẳng bao giờ thả hắn ra. Tạm chưa nói tới việc hắn có thể thoát ra ngoài hay không, dù hắn thực sự có thể thoát ra rồi đoạt lại thân phận của mình thì tôi cũng chỉ có một con đường chết, bởi lẽ không kẻ quyền quý nào lại có thể dung thứ cho một người từng nhìn thấy bộ dạng xấu xí nhất của mình.

Tôi khẽ ho một tiếng. “Ngươi nói cho ta biết đi đã, cha ta với ngươi có thù sâu hận lớn gì?”

Hắn không nhịn nổi nữa, bèn giận dữ nói: “Toàn bộ nhà họ Tiêu các ngươi đều như nhau! So với súc sinh còn khốn nạn hơn! Nhà họ Tiêu các ngươi vọng tưởng có thể chiếm đoạt giang sơn của nhà họ Tư Mã bọn ta! Giang sơn này là của nhà họ Tư Mã! Là của nhà họ Tư Mã! Là của nhà họ Tư Mã!”

Quả nhiên đúng như suy đoán của tôi.

Cha thoạt nhìn thì có vẻ trung thành với tam Hoàng tử, song kỳ thực cũng muốn chiếm lấy mảnh giang sơn gấm vóc này…

Sau khi biết được dã tâm của cha, ánh mắt của tôi khi nhìn về phía ông không kìm được mang theo mấy tia dò xét.

Nếu không vì vô ý phát hiện ra tam Hoàng tử đang bị giam cầm, chắc giờ này tôi vẫn không thể nào nhận ra tâm tư thực sự mà cha đang che giấu.

https://thuviensach.vn

Tôi vốn cứ ngỡ cha là một vị trung thần, nhưng bây giờ xem ra tôi đã sai rồi.

Kỳ thực tỉ mỉ ngẫm lại, thường ngày trong các lời lẽ và cử chỉ, cha mẹ thỉnh thoảng cũng để lộ sự xem thường đối với nhà họ Tư Mã.

Có điều tôi cũng biết, bất kể cha là trung thần hay gian thần thì tôi vẫn mang họ Tiêu, sự vinh nhục của nhà họ Tiêu chính là sự vinh nhục của Tiêu Uyển tôi đây. Hơn nữa bây giờ tam Hoàng tử đã biến thành bộ dạng đó rồi, nếu hắn thoát ra ngoài được, nhà họ Tiêu chúng tôi ắt sẽ phải đón nhận một kết cục vô cùng thê thảm.

Cho nên, cha là trung thần thì tôi sẽ là con gái của trung thần, còn nếu cha là gian thần thì tôi sẽ chính là con gái của gian thần.

“A Uyển, hôm nay con sao vậy?” Cha vừa nói vừa gắp thức ăn cho tôi, vẻ hiền từ lộ rõ trong ánh mắt.

Mẹ cũng cười dịu dàng, nói: “Đúng đấy, sao con cứ nhìn chằm chằm vào cha mãi thế?”

Tôi vốn định nói với cha chuyện đêm qua mình gặp thích khách, có điều ngẫm lại, nếu như tôi nói ra thì khó tránh khỏi phải khai luôn cả chuyện mình đã đi vào mật đạo và phát hiện ra dã tâm của cha. Hơn nữa huynh trưởng đã dặn đi dặn lại là không muốn tôi bị dính vào cuộc chiến giành ngôi báu, chắc hẳn cha cũng mang suy nghĩ như vậy.

Tôi nhỏ giọng nói: “A Uyển chỉ tự dưng nhớ tới việc đã lâu lắm rồi mình không ngồi dùng bữa chung với cha mẹ thôi.”

Mẹ che miệng cười khẽ. “A Uyển ngốc, con bây giờ đã từng này tuổi rồi, đợi sau này phải gả đi xa, vậy chẳng phải là…”

Cha khẽ ho một tiếng.

https://thuviensach.vn

Mẹ dường như ý thực được điều gì, lập tức ngừng lời, sau đó sắc mặt lại hơi biến đổi, khẽ cười nói: “Con xem cha con kìa, vừa nghe nói con sắp phải gả chồng là sắc mặt liền trở nên khó coi ngay.”

Ở bên cha mẹ đã lâu, tôi dễ dàng phát hiện trong những lời vừa rồi của mẹ còn có ẩn chứa hàm ý khác, hơn nữa cứ nhìn tình hình hiện tại mà xét, cả cha lẫn mẹ dường như đều chẳng mấy để tâm tới chuyện ban hôn.

Tôi trề môi nói: “Cha, mẹ, A Uyển không muốn lấy chồng đâu!” Tròng mắt đảo qua đảo lại một chút, tôi nói tiếp: “Con cũng không muốn bị gả đi xa, nếu nhất định phải lấy chồng, cha hãy gả con cho Lý tổng quản nhé, vậy có được không?”

Lý tổng quản vốn đứng sau lưng cha lập tức ho lên sù sụ, khuôn mặt chỉ sau nháy mắt đã biến thành màu tím tái như gan lợn. Rồi lão hoang mang nói: “Quận chúa đừng nên nói thế kẻo làm lão nô tổn thọ! Quận chúa là Thái tử phi tương lai, hạng người hạ tiện như lão nô há có thể với cao được!”

Tôi cười hì hì, nói: “Ta đùa thôi mà.”

Cha trừng mắt nhìn tôi. “Sau này không được đùa như vậy nữa.”

“Dạ.” Tôi ủ rũ nói.

Sau đó, mẹ hỏi tôi về Thẩm Hành, hỏi rất tỉ mỉ, tỉ mỉ đến mức mà Thẩm Hành đã từng nói gì với tôi, tặng tôi những gì mẹ cũng đều không bỏ sót, thậm chí ngay cả việc y từng nấu cho tôi những món ăn gì cũng bị lôi ra hỏi luôn.

Tôi bị hỏi như thế thì có hơi khó chịu nhưng cũng đành kiên nhẫn trả lời từng câu. Sau khi nghe xong những câu trả lời của tôi, mẹ không kìm được tươi cười rạng rỡ, nói: “A Hành đối xử với con quả là rất tốt.”

https://thuviensach.vn

Cha đưa tay vuốt chòm râu ngắn của mình, cười hà hà nói: “A Hành chính là rồng phượng trong loài người, đối xử với A Uyển cũng không chê vào đâu được.”

Tôi cảm thấy khá ngạc nhiên, mới không lâu trước đây mẹ còn gọi Thẩm Hành là Thẩm công tử, thế mà bây giờ đã đổi sang gọi là A Hành một cách thân thiết như thế rồi. Tôi cẩn thận ngó nhìn thần sắc cha mẹ, trong lòng không kìm được thầm phán đoán, lẽ nào Thẩm Hành thực sự quá xuất sắc nên cha mẹ đã có lòng thu y làm nghĩa tử rồi? Nếu đúng là như thế thì thái độ của cha mẹ hôm nay cũng không có gì là quá khó hiểu cả.

Cha lại nói với tôi: “Sau này con nhớ phải nghe lời A Hành đấy, còn những lời xằng bậy như muốn gả cho Lý tổng quản thì ngàn vạn lần đừng có nói ra nữa.”

Mẹ cũng phụ họa theo: “Là thân con gái thì phải giữ ý giữ tứ một chút, con đã rõ chưa?”

Tôi khẽ gật đầu.

Tôi vừa mới trở về tiểu viện của mình, còn chưa kịp bước chân qua cửa thì Bích Dung đã hạ thấp giọng nói: “Quận chúa, Thẩm công tử tới rồi.” Hơi dừng một chút, thị lại tiếp: “Thẩm công tử lúc này đang ngủ trên thư án đấy.”

Tôi sững người ra, hỏi: “Sư phụ đã tới đây bao lâu rồi.”

“Dạ, hơn nửa canh giờ rồi.”

Tôi bước chân vào phòng, vừa mới ngước mắt lên đã thấy ngay Thẩm Hành đang để tay trên thư án, lại gối đầu lên tay mà ngủ, trên khuôn mặt ngợp đầy vẻ mỏi mệt. A Thanh đứng bên cạnh tôi nhỏ giọng nói: “Quận chúa, Thẩm công tử đã mấy ngày nay không được ngủ một giấc hẳn hoi nào rồi.”

https://thuviensach.vn

Sau khi biết cha có ý đồ chiếm đoạt giang sơn Thiên Long triều, tôi đã phải nhìn nhận lại Thẩm Hành bằng con mắt khác. Tôi đoán cha coi trọng Thẩm Hành như thế có lẽ có một nửa nhỏ nguyên nhân là Thẩm Hành y thuật phi phàm, còn nửa lớn nguyên nhân còn lại là tài năng của y có thể giúp đỡ cho ông.

Phàm là người có thể làm nên việc lớn, bên cạnh dù thế nào cũng phải có một số mưu sĩ mới được.

Trước đó khi đi tham dự tiệc sinh nhật của Hoàng hậu trong cung, cha từng nói trước mùa xuân sang năm cuộc chiến tranh đoạt ngôi báu sẽ kết thúc. Bây giờ đã là đầu tháng Mười hai rồi, cách mùa xuân sang năm chẳng còn bao xa nữa, chắc hẳn tình thế hiện đang căng thẳng tột cùng. Mà Thẩm Hành vốn là mưu sĩ của cha tôi, đồng thời còn là sư phụ của tôi nữa, không mỏi mệt mới là chuyện lạ.

Tôi bước lên phía trước, hơi khom người xuống, định rút cuốn sách trong tay Thẩm Hành ra. Nào ngờ tôi chỉ vừa mới tới gần thì y đã đột ngột mở bừng đôi mắt đang vằn đầy những tia máu, cứ thế nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi hơi hé bờ môi, khẽ gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Trong mắt Thẩm Hành lúc này không ngờ lại lấp lánh ánh lệ, rồi y đột nhiên dang tay ôm lấy tôi, ôm rất nhẹ, cứ như thể sợ tôi là bọt nước đụng vào là tan ngay. Y lẩm bẩm như đang nói mơ: “A Uyển, ta nằm mơ thấy nàng đã chết rồi, con của chúng ta cũng chết rồi, mà đó còn là một bé gái nữa.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn Lê Tâm và A Thanh đang đứng cách chỗ tôi chỉ hơn mười bước chân, sau đó liền nháy mắt ra hiệu cho Bích Dung. Bích Dung khẽ gật đầu với tôi rồi liền đưa hết mọi người trong phòng ra ngoài. Cửa được nhẹ nhàng khép lại, tôi bình tĩnh nói: “Sư phụ, người loạn trí mất rồi, con là Tiêu Uyển.”

https://thuviensach.vn

Cả người Thẩm Hành đột ngột run lẩy bẩy.

Tôi đẩy y ra, lùi về phía sau mấy bước, chăm chú nhìn vào đôi mắt y. “Sư phụ, chuyện xưa cũ nay đã thành quá khứ, người nên sớm ngày bước ra khỏi nỗi ám ảnh đó thì hơn.”

Thẩm Hành cụp mắt xuống, mãi một hồi lâu sau mới lại ngước lên nhìn. Lần này, trong mắt y có thêm mấy tia kiên định, ánh lệ cũng đã hoàn toàn tan đi, có điều trong hai mắt vẫn còn vằn đầy những tia máu.

“A Uyển suy nghĩ quả là thông suốt. Vừa rồi vi sư thực có hơi loạn trí, sau này tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa.” Y mỉm cười ôn tồn. “Lần này ta tới đây là có một chuyện muốn nói với con.”

Thẩm Hành hơi nhích người qua một chút, tỏ ý bảo tôi hãy ngồi xuống.

Tôi chăm chú quan sát y một lát, thấy sắc mặt y đã hoàn toàn bình thường trở lại, thế là mới yên tâm ngồi xuống. Chính vào lúc này, y chợt đưa tay ra, giữa lòng bàn tay không ngờ lại có một chiếc vòng đã bị gãy thành hai nữa.

Đây rõ ràng là chiếc vòng bạc mà tôi đã ném ra để dọa dẫm lũ người áo đen đêm qua.

Tôi ngạc nhiên bật thốt: “Thế này…”

“Chắc con đã nhìn thấy hắn rồi.”

Câu nói này của Thẩm Hành không hề có một tia nghi vấn nào, hoàn toàn là lời khẳng định. Tôi biết là không thể giấu nổi y, mà cũng chưa bao giờ có ý giấu y, thế là bèn kể lại mọi chuyện mà mình đã gặp phải đêm qua.

Thẩm Hành nghe xong thì hỏi: “Con định thế nào?”

https://thuviensach.vn

Tôi chớp chớp mắt. “Con còn có lựa chọn nào khác ư?” Tôi họ Tiêu, bất kể cha tôi có thể mưu phản thành công hay không thì chúng tôi cũng là người trên cùng một con thuyền, nhà họ Tiêu còn, tôi còn, nhà họ Tiêu mất, tôi mất.

Thẩm Hành khẽ nói: “Còn nhớ những lời mà trước đây ta từng nói với con không? Rời khỏi Thiên Long triều, tìm một nơi…”

Tôi cắt ngang lời của y: “Con không muốn thế.”

Tôi trước đây vốn đã không muốn cùng Thẩm Hành đi ẩn cư rồi, bây giờ biết được y có dính dáng đến kiếp trước của tôi, tôi lại càng không thể nào theo y đi ẩn cư được. Huống chi, y còn phải ở lại giúp cha tôi một tay nữa cơ mà.

“Được rồi, A Uyển không muốn thì thôi, ta không cưỡng ép con.”

Tôi nói: “Huynh trưởng con chắc cũng đã biết việc này rồi.” Ngẫm lại mọi chuyện một lượt, tôi chợt hỏi: “Cha con cố ý cài huynh trưởng tới bên cạnh Thái tử để làm gian tế đúng không.”

Thẩm Hành gật đầu.

Tôi hạ thấp giọng, hỏi tiếp: “Tam Hoàng tử bị đánh tráo từ khi nào vậy?”

“Chính vào ngày diễn ra bữa tiệc mùa hạ.”

Tôi nhớ tới chuyện lần đó mình từng thấy cảnh Dịch Phong gặp người của tam Hoàng tử trong cung, sau đó tại Nam Phong quán y vô duyên vô cớ đòi tuyệt giao với tôi, chắc hẳn chuyện này không tránh khỏi có mối liên quan với tam Hoàng tử.

https://thuviensach.vn

Tôi đưa mắt liếc nhìn chiếc vòng bạc gãy trong lòng bàn tay Thẩm Hành. “Đêm qua sư phụ cũng gặp đám người áo đen đó rồi ư? Người có biết chúng là do ai phái tới không?”

“Ừm, sau khi con trốn vào mật đạo, ta đã tới ngay nơi đó. Tên áo đen còn lại kia đã bị ta giải quyết rồi. Còn về việc bọn chúng là do ai phái tới, ta đoán có lẽ là Thái tử.”

Tôi sững người. “Thái tử?”

Thẩm Hành gật đầu, nói: “Gần đây Thái tử bị tam Hoàng tử chèn ép rất kịch liệt. Nếu ta đoán không nhầm, mấy ngày tới chắc hẳn sẽ có hành động thôi.”

Chẳng bao lâu sau, từ bên ngoài truyền về tin tức Thái tử đã được Hoàng đế bệ hạ miễn xá. Hay tin Tư Mã Cẩn Du không cần phải đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nữa, tôi chỉ hận không thể đêm đến báo mộng cho Hoàng đế, kêu lão ta phạt Tư Mã Cẩn Du thêm vài tháng nữa. Khi còn phải ở trong phủ Thái tử, tên khốn Tư Mã Cẩn Du đó sẽ khó mà gây phiền phức gì cho tôi, nhưng bây giờ hắn đã được ra ngoài, mà tôi thì lại là Thái tử phi tương lai, xem chừng những tháng ngày sắp tới của tôi sẽ chẳng dễ chịu chút nào.

Nhớ tới những lời của Thẩm Hành lúc trước, tôi bèn hỏi: “Thái tử cớ sao lại được miễn xá vậy?” Rõ ràng là còn một thời gian rất dài nữa mới tới kỳ hạn ba tháng cơ mà.

Bích Dung đáp: “Nghe nói bệ hạ đã cảm động trước tấm lòng hiếu thảo của Thái tử điện hạ. Trong quãng thời gian đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, Thái tử ngày ngày đều vì bệ hạ mà chép kinh văn, thành tâm tột bậc. Ngoài ra, Hoàng hậu nương nương và Công chúa Văn Dương cũng từng nhiều lần cầu xin cho Thái tử điện hạ nữa.”

Tôi liếc mắt qua phía Bích Dung. “Bên ngoài đều nói như vậy à?”

https://thuviensach.vn

Bích Dung đáp: “Dạ phải, bây giờ mọi người trong thành Kiến Trung đều đang khen ngợi tấm lòng hiếu thảo của Thái tử điện hạ đấy ạ.”

Xem ra Tư Mã Cẩn Du đúng là rất giỏi trong việc tạo dư luận. Có điều, bây giờ hắn còn đang bị tam Hoàng tử chèn ép kịch liệt, chắc chẳng có thời gian để tìm tới tôi đâu.

Tôi thoáng yên tâm hơn một chút.

Chỉ tiếc là tôi rốt cuộc vẫn quá xem nhẹ sự cố chấp của Tư Mã Cẩn Du với Tạ Uyển, tin tức về vụ miễn xá mới truyền tới chưa lâu thì thiệp mời của Tư Mã Cẩn Du đã được đưa đến, nội dung là mời tôi tới phủ Thái tử nghe đàn ngắm mai.

Nhìn thấy tấm thiệp mời này, tôi chỉ muốn ném thẳng nó vào mặt hắn ngay lập tức.

Ngắm mai, ngắm mai, tôi mới chính là cái người bị ngắm thì có!

Thôi vậy, đằng nào thì cha cũng sắp mưu phản để đoạt lấy giang sơn của người ta, tôi bây giờ tới phủ Thái tử coi như để nhận lỗi với Tư Mã Cẩn Du vậy.

Tôi bảo Lê Tâm đi nói với mẹ một tiếng, sau đó liền dẫn theo Bích Dung cùng tới phủ Thái tử. Vừa mới xuống xe ngựa đã có người bước tới nghênh đón, tôi định thần nhìn kĩ, thấy đó không ngờ lại là Dịch Phong.

Khi nhìn thấy tôi, y tỏ ra hết sức khó chịu.

Bích Dung không kìm được bất mãn oán trách: “Hắn chẳng qua chỉ là nam sủng của Thái tử thôi, có tư cách gì để lên mặt với Quận chúa như vậy chứ? Quận chúa là Thái tử phi tương lai cơ mà.”

https://thuviensach.vn

Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng Dịch Phong hơi đờ người ra một chút, nhưng y không ngoảnh đầu lại, cũng chẳng nói gì, vẫn đi phía trước dẫn đường, bóng lưng xem chừng có chút mỏng manh.

Tôi khẽ quát Bích Dung một tiếng, sau đó liền nói với Dịch Phong: “Là a hoàn của ta vô lễ, ngươi chớ trách thị làm gì! Bích Dung, mau xin lỗi Dịch Phong công tử đi!”

Dịch Phong cất giọng lạnh lùng: “Khỏi cần. Đúng như a hoàn của Quận chúa nói, ta chẳng qua chỉ là một gã nam sủng mà thôi, thực không nhận nổi lời xin lỗi đó.”

Dứt lời, Dịch Phong liền đi nhanh hơn, thoắt đó đã bỏ tôi và Bích Dung lại ở xa tít phía sau.

Bích Dung nói: “Quận chúa, hắn… hắn…”

Tôi khẽ xua tay, tỏ ý bảo Bích Dung chớ có nói gì thêm nữa.

Nói ra kể cũng lạ, tuy không rõ trong kiếp trước Dịch Phong có quan hệ thế nào với tôi, nhưng tôi thực sự khó có cách nào ghét y được. Nhìn thấy y, tôi thậm chí còn có một cảm giác thân thiết khó mà dùng lời miêu tả, ngay từ lần đầu tiên vô tình gặp y ở Nam Phong quán đã là như thế rồi.

Mà cảm giác này rõ ràng chưa từng xuất hiện trên người Thẩm Hành và Tư Mã Cẩn Du.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đại Phụng Triều

Sau khi Dịch Phong rời đi, tôi bất giác có chút rầu rĩ vì không có ai dẫn đường. Đúng lúc này chợt có một gã thị vệ chạy ra khom người hành lễ với tôi, lộ rõ vẻ cung kính nói: “Quận chúa, mời đi bên này.”

Một lát sau chúng tôi đã đi vào trong một cái sân rồi gã thị vệ đó xoay người lại, nói: “Xin Quận chúa đợi cho một lát để tiểu nhân đi vào bẩm báo.”

Tôi gật đầu.

Sau khi gã thị vệ đó vào không lâu, có bốn, năm người từ trong phòng bước ra. Nhìn trang phục thì những người này rõ ràng đều là quan viên trong triều, đã thế còn xuất hiện ở chỗ Tư Mã Cẩn Du, tôi đoán họ chính là người thuộc phe Thái tử.

Có điều khi nhìn kĩ thần sắc của mấy người bọn họ, tôi thấy ai nấy đều có vẻ căm phẫn vô cùng, có người thậm chí còn cau mày giậm chân, mặt mày tái mét.

Khi nhìn thấy tôi, vẻ bất mãn trên mặt bọn họ lại càng trở nên nồng đậm, có người còn trừng mắt nhìn tôi nữa. Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc tôi đã phải chết không dưới trăm nghìn lần rồi. Đang khi tôi thầm cảm thấy ngạc nhiên, chợt có người khẽ cất tiếng lầm bầm…

“Hồng nhan họa thủy.”

https://thuviensach.vn

Tôi nghe thấy thế thì không kìm được bật cười thành tiếng. Tôi biết đây là một câu dùng để mắng người, nhưng thực sự thì đây mới là lần đầu tiên có người dùng câu này với tôi, thành ra có chút được yêu quá mà hóa sợ.

“Các vị đại nhân nói quá rồi, bốn chữ này Bình Nguyệt thực lòng không nhận nổi đâu.”

Sắc mặt các quan viên đều trở nên hết sức khó coi, có người khẽ “hừ” một tiếng, không để ý gì tới tôi mà quay đầu đi thẳng, những người còn lại thấy thế thì cũng bỏ đi theo. Bích Dung căm phẫn nói: “Tạm chưa xét tới thân phận Thái tử phi tương lai, chỉ riêng tước hiệu Quận chúa là đã đủ để khiến những người này phải hành lễ chào hỏi rồi, thế mà bọn họ lại vô phép như thế, thực là không coi ai ra gì.”

Tôi thì chẳng cảm thấy việc này có gì đáng phải tính toán, vì bọn họ toàn là những người ở tận đâu đâu, nhọc công suy nghĩ thì chỉ tổ làm mệt mình.

Lúc này, gã thị vệ kia đã trở lại, khom người kính cẩn nói: “Mời Quận chúa vào trong.”

Trong phòng có hệ thống lò sưởi ngầm dưới sàn, tôi vừa bước vào liền cảm thấy hơi nóng, bèn cởi chiếc áo choàng trên người ra. Sau đó, tôi nhìn thấy Tư Mã Cẩn Du đang nửa ngồi nửa nằm trước tấm bình phong ngọc thạch, trên người chỉ có một chiếc áo mỏng manh, đầu không đội mũ, mái tóc dài đen nhánh buông xõa hững hờ, đôi hàng lông mày dài toát ra một vẻ yêu mị khó mà dùng lời miêu tả.

Tôi nhủ thầm, rõ ràng là chỉ có tấm dung nhan này của Tư Mã Cẩn Du mới xứng với bốn chữ “hồng nhan họa thủy” của gã quan viên hồi nãy.

Tư Mã Cẩn Du ngoắc ngoắc tay với tôi. “A Uyển, lại đây.”

https://thuviensach.vn

Tôi thoáng do dự, lại đưa mắt liếc nhìn Dịch Phong đang ở cách Tư Mã Cẩn Du không xa, thấy y vẫn có vẻ lạnh lùng như trước, lúc này đang ngồi trước án, đầu ngón tay đặt trên dây đàn, thỉnh thoảng lại gảy ra một vài âm thanh đơn điệu.

Tư Mã Cẩn Du đã có chút khó chịu, sắc mặt liền hơi trầm xuống. “Lại đây.”

Sau một hồi lưỡng lự, cuối cùng tôi vẫn đành đi qua chỗ hắn. Hiện giờ đang là thời khắc quan trọng, tôi không thể để hùng tâm tráng chí của cha xảy ra vấn đề gì được. Nhưng tôi vừa mới ngồi xuống bên cạnh hắn, một cánh tay đã vòng qua eo tôi. Tôi cúi đầu nhìn cánh tay chướng mắt đó, nói: “Thái tử điện hạ, ngài đã quên từng đáp ứng ta điều gì rồi sao?”

“Ta đã đáp ứng gì với nàng?”

Tư Mã Cẩn Du thực là quá ư vô lại, tôi nói: “Ngài từng nói trước khi thành hôn sẽ không đụng vào ta.”

“Ồ, ta nhất thời quên mất.”

Tư Mã Cẩn Du thu cánh tay về, tôi bất giác thầm thở phào một hơi. Chẳng rõ vì sao, tôi rất khó chịu trước sự đụng chạm của Tư Mã Cẩn Du. Hắn vừa đụng vào người tôi là tôi liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, cứ như là bị sâu bọ bò lên người vậy.

Tôi nói: “Không phải Thái tử mời ta đến đây nghe đàn ngắm mai ư?”

Tư Mã Cẩn Du uể oải ngáp dài một cái. “Ngoài cửa sổ có một gốc mai đó thôi, còn về nghe đàn, Minh Viễn đang ở đây còn gì. Nàng muốn nghe gì thì cứ bảo Minh Viễn đàn cho nghe là được.”

Tôi bất giác nhớ tới tình cảnh khi lần đầu tiên nhìn thấy Tư Mã Cẩn Du và Dịch Phong ở cạnh nhau, khi đó trong mắt Tư Mã Cẩn Du chỉ có

https://thuviensach.vn

mỗi bóng dáng của Dịch Phong mà thôi. Nhưng bây giờ nghe giọng điệu của hắn thì Dịch Phong dường như đã chẳng còn quá quan trọng với hắn nữa.

Có điều, huynh trưởng từng nói rằng Tư Mã Cẩn Du đã mấy đêm liền ngủ chung một chỗ với Dịch Phong rồi.

Tôi ngó nhìn Tư Mã Cẩn Du, rồi lại nhìn Dịch Phong, thực sự không thể nào nhìn thấu được quan hệ giữa hai người bọn họ.

Đột nhiên, Tư Mã Cẩn Du nói: “Đứa a hoàn này của nàng lạ mắt quá, mới tới sao?”

Tôi nói: “Ừm, mới tới.” Tôi không muốn nói nhiều, trong lòng thầm sợ Tư Mã Cẩn Du sẽ lại lôi chuyện kiếp trước ra.

Tư Mã Cẩn Du cất giọng hờ hững hỏi: “Tên là gì vậy?”

Bích Dung quỳ xuống thưa: “Bẩm Thái tử điện hạ, nô tỳ tên gọi Bích Dung.”

Ánh mắt Tư Mã Cẩn Du trở nên sâu thẳm. “Bích Đồng là gì của ngươi.”

Tôi bất giác buồn bực vô cùng, gã khốn Tư Mã Cẩn Du này quả đúng là yêu quái, chẳng qua chỉ là hai cái tên có chút giống nhau thôi, thế mà hắn lại có thể liên hệ chúng với nhau được.

Thân thể hơi run lên nhưng Bích Dung vẫn cố gắng giữ bình tĩnh trả lời: “Bẩm Thái tử điện hạ, đó là tổ mẫu của nô tỳ.”

Nghe xong câu trả lời, Tư Mã Cẩn Du không hề bảo Bích Dung đứng dậy, tay mân mê một miếng ngọc bội long lanh trong suốt, chẳng biết là

https://thuviensach.vn

đang nghĩ cái gì. Tiếng đàn của Dịch Phong khi có khi không, nhất thời không khí trong phòng trở nên có chút quái dị.

Bích Dung là người của tôi, tôi tuyệt đối không thể để thị phải chịu ấm ức ở đây như vậy, bèn nói: “Bích Dung, qua đây rót cho ta chén trà.”

Tư Mã Cẩn Du không nói gì, xem chừng không phản đối lời của tôi.

Bích Dung y lời đứng dậy nhưng vừa mới đi tới bên cạnh tôi thì Tư Mã Cẩn Du lại mỉm cười, nói: “A Uyển, ta thấy đứa a hoàn này của nàng không tệ, chi bằng hãy tặng cho ta đi.”

Tôi thực sự không rõ gã Tư Mã Cẩn Du đang nghĩ gì. “Lẽ nào trong phủ của Thái tử điện hạ đang thiếu người?”

Tư Mã Cẩn Du nói: “Không thiếu, ta chỉ muốn có người của nàng thôi.”

Câu trả lời này thực là gợi đòn quá! Tôi nói: “Bích Dung thì không được. Nếu Thái tử thực sự muốn có người của ta, sau khi trở về vương phủ ta sẽ chọn cho Thái tử mấy đứa a hoàn ngoan ngoãn lanh lợi.”

Tư Mã Cẩn Du chợt lại trầm mặt xuống. “Thẩm Yến tặng cho nàng thứ gì, nàng liền coi thứ đó như là bảo bối vậy.”

Tôi ngẩn ra, chẳng biết tại sao Tư Mã Cẩn Du lại đưa ra kết luận như vậy.

Tôi cau mày lại nói: “ta không hiểu ý của ngài.”

Tư Mã Cẩn Du nói: “Nàng có dám nói Bích Dung không phải do Thẩm yến đưa tới không?”

Hắn ta trái một câu Thẩm Yến, phải một câu Thẩm yến, khiến tôi nghe mà hết sức khó chịu. Tôi có thể nhận thấy rõ ràng Tư Mã Cẩn Du vẫn bị

https://thuviensach.vn

lún sâu vào trong những mối ân oán của kiếp trước, đến tận bây giờ vẫn chưa thể nào thoát ra được.

Tôi nói: “Bích Dung là do mẹ ta nhờ cậy sư phụ tìm về, hoàn toàn không liên quan gì tới sư phụ.”

“Nàng chỉ giỏi nói hộ cho hắn thôi.”

Tôi cau mày lại. “Sư phụ…”

“Câm miệng, không được nhắc tới hai chữ sư phụ nữa.” Sắc mặt Tư Mã Cẩn Du đột nhiên trở nên sáng tối bất định, khiến tôi nhìn mà tim đập chân run. Có điều, ban đầu tôi đâu có định nhắc tới Thẩm Hành, rõ ràng là hắn khơi ra trước cơ mà.

Một lát sau, sắc mặt dần dịu dàng trở lại, Tư Mã Cẩn Du quay sang nói với Dịch Phong: “Minh Viễn, gảy một khúc đàn đi.”

Tiếng đàn chậm rãi vang lên. Trước đây, tôi rất thích nghe Dịch Phong gảy đàn nhưng bây giờ có gã khốn Tư Mã Cẩn Du đó ở bên, tôi căn bản chẳng có lòng dạ nào mà nghe. Bích Dung lúc này đang đứng hầu bên cạnh tôi, thân thể không kìm được hơi run rẩy, tôi đưa mắt nhìn về phía thị.

Thị nhìn lại tôi vẻ đáng thương.

Tôi hiểu ngay ý của thị, bèn an ủi thị bằng ánh mắt.

Tư Mã Cẩn Du khẽ “hừ” một tiếng. “Các người đúng là chủ tớ tình sâu.”

Lúc này tôi đã hiểu được Tư Mã Cẩn Du không vui ở chỗ nào rồi, đoán chừng hắn vẫn còn oán hận về việc thanh mai trúc mã của mình trong kiếp trước đã bị Thẩm Hành cướp mất, do đó trong kiếp này mới bất mãn

https://thuviensach.vn

với Thẩm Hành như vậy, tôi chỉ vừa mới nhắc đến là hắn đã lập tức tỏ ra khó chịu rồi.

Tôi khẽ cười một tiếng, nói: “Thái tử nói đùa rồi. Ta vốn là người không có trái tim, lấy đâu ra cái gọi là tình sâu được. Ta chẳng qua là không muốn sau khi quay về lại khó ăn khó nói với mẫu thân mà thôi.” Những lời này của tôi kỳ thực là nhằm nói với Tư Mã Cẩn Du rằng kiếp này tôi không có trái tim, cho nên Thẩm Hành cũng thế Thẩm Yến cũng vậy, tôi đều không thể nào thích được.

Lời vừa dứt, sắc mặt Tư Mã Cẩn Du đã hơi dãn ra, rồi hắn chăm chú nhìn tôi mà nói với giọng chứa chan tình cảm: “A Uyển nói rất đúng, ta chỉ thích A Uyển không có trái tim thôi.”

Tiếng đàn của Dịch Phong đột nhiên hơi run lên, làm vang ra những âm thanh hết sức khó nghe. Khuôn mặt của y thì sớm đã trở nên trắng bệch rồi.

Tôi ngó nhìn Dịch Phong, sau đó lại nhìn chiếc vòng màu đỏ tươi như máu trên tay Bích Dung, không kìm được hơi nheo mắt lại.

Bên trong chuyện này xem chừng có điều cổ quái.

Tư Mã Cẩn Du dường như chẳng mấy để tâm tới sai sót của Dịch Phong, sắc mặt vẫn nguyên vẻ cũ. “Sao lại không gảy tiếp?”

Dịch Phong tới lúc này mới khôi phục lại thần sắc bình thường, sau đó cố làm ra vẻ bình tĩnh mà tiếp tục gảy đàn, tiếng đàn du dương lại một lần nữa vang lên. Tôi tỉ mỉ nhớ lại câu nói của Tư Mã Cẩn Du vừa rồi: A Uyển nói rất đúng, ta chỉ thích A Uyển không có trái tim thôi.

…Dường như không có cái gì không ổn cả.

https://thuviensach.vn

Song nghĩ tới việc mình vốn không hiểu gì về tình cảm, tôi bèn hạ thấp giọng hỏi: “Bích Dung, ngươi có biết vừa rồi vì sao Dịch Phong lại có vẻ khác thường như vậy không?”

Bích Dung cẩn thận ngó nhìn Tư Mã Cẩn Du một chút, sau đó mới ghé đến bên tai tôi mà cất giọng nhỏ như muỗi kêu: “Quận chúa, e là Dịch Phong công tử đã ghen rồi. Chắc hẳn Dịch Phong công tử thích Thái tử điện hạ, thế mà bây giờ lại chính tai nghe thấy Thái tử điện hạ nói là thích Quận chúa, vậy nên mới biến hẳn sắc mặt.”

Hóa ra là ghen.

Tôi ngó nhìn Dịch Phong, rồi lại nhìn Tư Mã Cẩn Du, càng nhìn càng cảm thấy chuyện chính là như vậy. trước đây tôi cứ nghĩ mãi không biết sau này Dịch Phong sẽ cưới một nữ tử như thế nào, chẳng ngờ đến cuối cùng y lại thích gã Thái tử Tư Mã Cẩn Du mừng giận thất thường này, thực là nằm ngoài ý liệu của tôi.

Tư mã Cẩn Du đột nhiên đưa mắt lườm Bích Dung, khiến cho Bích Dung sợ quá phải vội vàng trốn đến sau lưng tôi.

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, cắt ngang tiếng đàn của Dịch Phong: “Dừng lại, Minh Viễn tạm ra ngoài đi.”

Dịch Phong khẽ đáp “vâng” một tiếng, trước khi rời đi còn liếc mắt nhìn tôi vẻ đầy u oán. Tư Mã Cẩn Du lại nói tiếp: “Những người khác cũng đều lui xuống cả đi.” Bích Dung lo lắng nhìn tôi, tôi khẽ gật đầu với thị.

Rất nhanh sau đó, trong phòng chỉ còn lại mỗi mình tôi và Tư Mã Cẩn Du.

“A Uyển.” Hắn khẽ gọi tôi một tiếng. “Quan hệ giữa ta và minh Viễn không giống như nàng nghĩ đâu.”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Ngươi biết ta nghĩ thế nào ư?”

Tư Mã Cẩn Du hơi dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Ta với Dịch Phong quả thực là thường xuyên ngủ cùng một chỗ, nhưng bọn ta không hề làm gì cả.”

Mẹ đã nói lời của nam nhân đều không đáng tin, cứ nghe thôi là được, nhưng ngàn vạn lần đừng để vào lòng. Tôi khẽ gật đầu, nói: “Ừm, nói tiếp đi.”

Tư Mã Cẩn Du xem chừng đã có chút tức giận. “Ta nói thật đấy.”

“Ta biết.”

Hắn đột nhiên chuyển chủ đề: “Ban đầu ta bao trọn Dịch Phong là bởi vì cứ ngỡ Dịch Phong là nàng, sau này nàng xuất hiện ta mới biết mình nhầm. A Uyển, nàng có biết tại sao trong kiếp này nàng lại không hiểu gì về chữ tình không? Có biết tại sao nàng lại là người không có trái tim không?”

Tôi thành thực trả lời: “Không biết.”

Hắn đưa một ngón tay ra chỉ thẳng vào lồng ngực tôi. “Bởi vì trái tim của nàng nằm trên người Dịch Phong.”

Thực… thực là hoang đường quá mức!

Tôi cau mày trừng mắt nhìn Tư Mã Cẩn Du. “Ngươi đang nói linh tinh cái gì thế? Tại sao trái tim của ta lại vô cớ chạy lên người Dịch Phong?” Nó bây giờ vẫn còn đập nhịp nhàng trong lồng ngực tôi cơ mà.

Tư Mã Cẩn Du mỉm cười nói: “Không phải thế, trái tim này khác với trái tim kia.”

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức sinh lòng cảnh giác, vì xưa nay tôi vốn chẳng thể đoán được tâm tư của Tư Mã Cẩn Du, mà việc bản thân không có trái tim cũng là do sự gợi ý ngầm của Tư Mã Cẩn Du tôi mới biết, giờ đây hắn lại muốn nói cho tôi biết nguyên nhân tôi không có trái tim, thực chẳng rõ là định giở trò gì nữa.

Tư Mã Cẩn Du chợt lại chuyển chủ đề: “Ký ức về kiếp trước nàng đã nhớ lại được bao nhiêu rồi.”

Tôi lại càng cảnh giác hơn, chỉ còn thiếu nước kiếm lấy một tấm lá chắn che trước mặt mình nữa thôi. Tôi chần chừ một lát rồi mới đáp: “Không nhiều, cũng không ít.”

“Chuyện về Thẩm Yến, nàng nhớ lại được bao nhiêu rồi?”

Tôi trả lời: “Không nhiều, cũng không ít.”

Tư Mã Cẩn Du hơi cau mày lại. Tôi nhủ thầm, rõ ràng là ngươi bảo ta đừng nhắc đến sư phụ, thế mà giờ ngươi lại đi nhắc. Cặp mắt phượng hẹp dài của hắn nhìn tôi chằm chặp, trông có vẻ khá nguy hiểm, từ trong mũi thì phát ra một âm thanh thật dài…

“Hửm?”

Tôi thành thực nói: “Thực sự là chẳng nhớ được bao nhiêu cả, ta chỉ biết y là sư phụ của ta thôi.” Nói thực lòng, chuyện kiếp trước tôi biết được nhiều nhất vẫn là chuyện về Tần Mộc Viễn, đó còn là bởi vì Tư Mã Cẩn Du đã dùng cây trâm phỉ thúy đỏ trổ hoa kia để ép tôi nhớ lại. Còn chuyện về Tạ Uyển thì tôi cũng chẳng biết nhiều, đến bây giờ cũng chỉ mới tình cờ gặp gỡ cô ta một lần ở địa phủ, lại thông qua một cuộc trò chuyện mà biết rằng cô ta bị nhốt trong một hang động, cuộc sống chẳng dễ chịu gì, ngoài ra thì không biết gì hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Riêng về Thẩm Yến, trước giờ tôi vốn chỉ được nghe nói về y qua miệng của những người khác, còn chưa từng nằm mơ thấy y lần nào. Mà trong giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm trời kia tuy cũng có Thẩm Yến nhưng đó lại chỉ là một cái bóng màu trắng mơ hồ, mỗi lần tỉnh lại tôi đều chẳng còn nhớ được bao nhiêu.

Chẳng biết có phải là do Tạ Uyển trước khi chết quá oán hận hay không mà trong kiếp này tôi gần như là không có chút ký ức gì về Thẩm Yến cả.

Tư Mã Cẩn Du hỏi: “Lời của nàng đều là thật chứ?”

Tôi đáp: “Thật đấy, chuyện về kiếp trước ta căn bản không cần phải lừa dối ngươi làm gì.”

Tư Mã Cẩn Du nhếch môi cười, nói: “Vậy thì tốt, nhớ lại những chuyện về Thẩm Yến căn bản chẳng có lợi gì cho nàng. Nàng chỉ cần nhớ đến ta là được rồi.”

Nghe thấy những lời này của Tư Mã Cẩn Du, tôi hoàn toàn không tán đồng chút nào, vì bây giờ người mà tôi quan tâm tới nhất là Dịch Phong, nhưng Tư Mã Cẩn Du lại cứ nửa úp nửa mở, không chịu nói ra toàn bộ, thật là quá ư đáng ghét. Tôi hỏi: “Dịch Phong rốt cuộc là như thế nào vậy?”

Tư Mã Cẩn Du cất giọng hững hờ đáp: “Dịch Phong hoàn toàn là một sự bất ngờ. Ta nghe Bích Dung nói nàng trước lúc lâm chung muốn kiếp sau được làm một người không có trái tim nên bèn thỏa mãn nguyện vọng đó cho nàng. A Uyển không biết đấy thôi, con người có ba hồn bảy phách, nếu thiếu mất một phách thì sẽ bị thiếu đi một số thứ mà con người vốn phải có…”

Tôi lập tức hiểu ra. “Ý ngươi là ta bây giờ bị thiếu mất một phách? Mà một phách đó đang ở trên người Dịch Phong?” Cho nên tôi vừa mới gặp

https://thuviensach.vn

Dịch Phong lần đầu đã nảy sinh cảm giác quen thuộc? Tất cả đều bởi vì trong cơ thể y có một thứ vốn thuộc về tôi ư?

Tư Mã Cẩn Du mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Tôi nói: “Trong kiếp trước Dịch Phong có quen với Tạ Uyển ư?”

“Nàng chính là Tạ Uyển, Tạ Uyển chính là nàng.” Tư Mã Cẩn Du chữa lại lời tôi, sau đó lại nói tiếp: “Trong kiếp trước, Dịch Phong không có quan hệ gì với nàng cả, có điều khi nàng đầu thai đã xảy ra một số vấn đề. Vốn dĩ ba hồn bảy phách của nàng sẽ cùng đầu thai với nhau, song vì muốn thỏa mãn di nguyện của nàng lúc lâm chung, ta đành mời cao nhân đến thi triển bí thuật, từ đó khiến một phách của nàng bị tách ra. Trùng hợp làm sao, khi đó Dịch Phong lại đầu thai cùng lúc với nàng, thế là một phách bị tách ra kia đã vô tình bay vào trong cơ thể Dịch Phong.”

Tôi bất giác cau mày. “Sở dĩ ta không có trái tim là do ngươi tìm người tới thi triển bí thuật sao?”

Tư Mã Cẩn Du không trả lời, còn cười tươi rạng rỡ. “A Uyển cảm động quá à?”

Thế này… thế này… thế này…

Tôi nhất thời chẳng nghĩ ra được lời gì để đáp lại hắn cả, làm gì có ai lại đi cảm kích kẻ đầu sỏ đã khiến mình biến thành một người không bình thường bao giờ chứ! Không nhảy sửng cồ lên bạt tai cho hắn mấy cái đã là tốt tính lắm rồi!

Tư Mã Cẩn Du lại nói tiếp: “Nàng không cần phải cảm kích ta, vì thực ra ta cũng có lòng riêng. Cho dù trước lúc lâm chung nàng không để lại di nguyện gì, ta cũng sẽ tìm đủ mọi cách để khiến nàng biến thành một người không có trái tim trong kiếp sau.” Trong ánh mắt nhìn về phía tôi của hắn lúc này xuất hiện thêm mấy tia cố chấp và chăm chú. “A Uyển, nếu nàng

https://thuviensach.vn

mà có trái tim, thì sẽ khó tránh khỏi việc động lòng trước người khác. Do đó ta mới muốn nàng không có trái tim, vì khi ấy ta sẽ có thể cướp được nàng về mà chẳng cần lo tới cái gọi là chỉ có được thân xác mà không có được trái tim nàng. Chờ sau khi chúng ta ở bên nhau lâu rồi, nàng tự nhiên sẽ biết được chỗ tốt của ta.”

Trong cơn ngơ ngẩn, tôi bỗng lại nhớ tới khung cảnh tang tóc trong phủ đệ của nhà họ Tạ, khi đó Tần Mộc Viễn nhào thẳng vào quan tài của Tạ Uyển, trên mặt tràn ngập vẻ điên cuồng, khiến người ta nhìn mà kinh sợ.

Tôi bất giác rùng mình một cái, vô thức lui về phía sau mấy bước.

Tư Mã Cẩn Du nheo đôi mắt lại. “Nàng lùi về phía sau làm gì?”

“Ta…”

Tôi vừa nói được một chữ, từ trên người Tư Mã Cẩn Du đã tỏa ra một làn khí lạnh căm, rồi hắn hỏi gằn từng từ: “Nàng-sợ-ta-ư?”

Tôi thực sự có hơi sợ Tư Mã Cẩn Du, có điều trong tình hình hiện tại thì hình như tôi không nên nói thật. “…Đâu có.”

Tư Mã Cẩn Du chẳng chịu tin tôi, cứ thế bước dần từng bước tới. Lưng tôi giờ đã tựa sát vào tấm bình phong lạnh ngắt kia, còn trước mắt là khuôn mặt càng lúc càng ở gần của Tư Mã Cẩn Du, tôi cơ hồ có thể nhìn thấy rõ từng lỗ chân lông trên mặt hắn.

Đã từng lãnh giáo thủ đoạn không nói lý của Tư Mã Cẩn Du, thêm vào đó bộ dạng điên cuồng của Tần Mộc Viễn còn sờ sờ trước mắt, tôi nhất thời sợ đến nỗi không dám động đậy, ngay đến việc mình có mang ám khí phòng thân trên người cũng quên mất.

“A Uyển…” Tư Mã Cẩn Du khẽ gọi một tiếng, sau đó liền nắm lấy bàn tay tôi mà đặt lên lồng ngực hắn. “Nàng có nghe ra tình cảm sâu đậm

https://thuviensach.vn

mà ta dành cho nàng không?”

Tôi rất muốn nói, ta chỉ nghe ra được sự cố chấp của ngươi thôi.

Tư Mã Cẩn Du khẽ cười tự giễu. “Ta biết là nàng không hiểu mà, nàng không cần trả lời ta, chỉ việc ở bên cạnh ta là đủ. Nhưng nàng không được sợ ta, ta đã vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện như thế, sao nàng lại sợ ta chứ? Nào, gọi ta một tiếng Cẩn Du đi!”

Tôi há miệng ra nhưng lại chẳng nói được thành lời.

Sắc mặt Tư Mã Cẩn Du tức thì trở nên xám xịt, rồi hắn dùng sức mạnh hơn, cổ tay tôi bị hắn bóp cho đau nhói.

Tôi khẽ nói: “Đau.”

Hắn dán sát mặt vào mặt tôi, cùng tôi má ấp tai kề. Tôi có thể cảm nhận được lúc này Tư Mã Cẩn Du dường như đang đắm say trong điều gì đó, có lẽ hắn đang nhớ tới Tạ Uyển cũng nên. Toàn thân tôi trở nên cứng đờ, cảm thấy hết sức khó chịu.

Đột nhiên, Tư Mã Cẩn Du ghé tới cắn mạnh một cái vào môi tôi. Trong miệng tức thì ngợp đầy một mùi tanh nồng, tôi bất giác cảm thấy buồn nôn tột độ. Trước đây Thẩm Hành cũng từng chạm môi tôi, nhưng khi đó tôi được nếm mùi rượu hoa quả ngọt ngào, còn giờ đây nụ hôn của Tư Mã Cẩn Du lại chỉ khiến tôi ngửi thấy mùi máu tanh.

Đặt hai bên lên bàn cân mà so sánh, rất hiển nhiên tôi thích người thứ nhất hơn.

Tôi bắt đầu thấy nhớ Thẩm Hành rồi.

“A Uyển, nàng đừng ép ta. Nếu nàng còn không chịu nghe lời thì chớ trách ta không nể mặt nàng nữa. Ta đã tìm được một vị cao nhân, y biết

https://thuviensach.vn

cách làm thế nào để biến một người thành con rối. Nếu nàng không muốn biến thành con rối thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, đừng có dính dáng gì tới Thẩm Hành nữa, hiểu không?”

Lúc này tôi sợ hãi vô cùng, Tư Mã Cẩn Du trước mắt và Tần Mộc Viễn trong giấc mộng hình như đã hợp thành một thể rồi.

Tôi chỉ còn biết gật đầu thật mạnh, vì những chuyện này tuy nghe có vẻ khó tin, nhưng tôi biết với tính cách của Tư Mã Cẩn Du thì ắt sẽ làm ra được.

“Gọi ta một tiếng Cẩn Du đi.”

“…Cẩn Du.”

Tư Mã Cẩn Du buông tôi ra, sắc mặt cũng theo đó mà trở nên dịu dàng, rồi hắn lại đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi. “A Uyển như vậy mới ngoan chứ. Vốn ta định chờ sau khi đăng cơ sẽ cưới nàng về làm hoàng hậu, nhưng bây giờ ta không đợi được nữa rồi. A Uyển về phủ rồi hãy chuẩn bị luôn đi, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ trở thành Thái tử phi của ta đấy. Sau khi quay về nàng hãy bảo Bích Đồng nói với Thẩm Yến rằng đừng có nghĩ tới một phách bị thừa ra trên người Dịch Phong nữa, ta sẽ không buông tay đâu.” Hắn chợt nở một nụ cười khinh miệt. “Trong kiếp này, ta muốn hắn tận mắt nhìn thấy người mà mình yêu kết thành phu thê với người khác, để hắn cũng phải cảm nhận nỗi đau khổ mà ta từng phải chịu.”

Tôi rất muốn nói, Tư Mã Cẩn Du, ngươi gọi sai tên rồi, là Bích Dung chứ không phải Bích Đồng, nhưng nhìn thần sắc của hắn, tôi cảm thấy hắn đã bị lún vào kiếp trước quá sâu rồi, có vẻ rất khó rút chân ra được.

Sau khi tôi ra ngoài, Bích Dung lập tức nôn nóng chạy tới, ánh mắt vừa dừng lại trên môi tôi, thị liền không kìm được biến hẳn sắc mặt. “Quận chúa, Thái tử điện hạ…”

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn còn kinh sợ, bèn khẽ lắc đầu. “Về phủ rồi hãy nói.”

Bích Dung bước tới đỡ tôi, khẽ đáp “dạ” một tiếng.

Gã thị vệ vừa dẫn tôi đi vào khi nãy lại một lần nữa xuất hiện. Hắn cung kính nói với tôi: “Quận chúa, Thái tử điện hạ sai tiểu nhân đưa Quận chúa ra ngoài. Mời đi bên này.”

Sau khi đi qua một dãy hành lang dài sơn màu đỏ sậm, tôi nhìn thấy Dịch Phong đang đứng tựa lưng vào gốc cây, trên mái tóc đen nhánh chỉ cài một cây trâm đơn giản làm bằng trúc, gió vừa thổi tới những sợi tóc liền lất phất tung bay, lại kết hợp với tấm thân mỏng manh của y nữa, thực khiến người ta cảm nhận được một sự cô đơn khó mà miêu tả bằng lời.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 11-2: Đại Phụng Triều (tiếp)

Trong ấn tượng của tôi, Dịch Phong rất thích mặc đồ trắng, trước khi tuyệt giao với tôi, y thường khoác lên người mình đủ các loại quần áo màu trắng khác nhau. Nhưng Dịch Phong của bây giờ đã không còn mặc đồ trắng nữa, mấy lần tôi gặp đều thấy y mặc những chiếc áo gấm màu sắc sặc sỡ, bên tay áo có thêu chỉ vàng chỉ bạc, trên vạt áo thì dày đặc các loại hoa văn chìm vô cùng xa xỉ, vừa nhìn đã biết chính là phong cách mà Tư Mã Cẩn Du yêu thích.

Ngẫm lại những lời mà Tư Mã Cẩn Du từng nói, tôi cảm thấy trong chuyện này, người oan uổng nhất có lẽ chính là Dịch Phong.

Tôi nói với gã thị vệ kia: “Ta muốn nói chuyện với Dịch Phong công tử một lát, ngươi tạm tránh qua một bên đi. Bích Dung, ngươi cũng đừng đi theo.” Dứt lời, tôi khẽ kéo chiếc áo khoác trên người một chút rồi cất bước đi tới.

Tôi còn chưa bước lại gần thì Dịch Phong đã như biết trước mà xoay người lại, mặt mày hờ hững nhìn tôi.

Dưới ánh nhìn của Dịch Phong lúc này, những lời mà tôi vốn đã nghĩ sẵn không ngờ lại chẳng nói được ra. Một lát sau, Dịch Phong hơi hé đôi làn môi mỏng. “Thái tử đã nói với cô rồi chứ?”

Tôi mím chặt môi, khẽ gật đầu. “Phải.”

Dịch Phong nhìn tôi, thần sắc đầy vẻ phức tạp.

https://thuviensach.vn

“Có phải cô cảm thấy có lỗi với ta không?”

Tôi đáp: “Quả thực là có một chút…”

Dịch Phong hờ hững nói: “Cô đã cảm thấy có lỗi với ta như thế, vậy hãy giúp ta một việc, sau khi việc thành chúng ta coi như không còn nợ gì nhau nữa.”

Tôi ngẩn ra. “Việc gì?”

Dịch Phong nói: “Nói cho ta biết tam Hoàng tử thực sự hiện đang ở đâu?”

Tôi đưa mắt quan sát Dịch Phong, thấy y lúc này có vẻ bình tĩnh vô cùng. Chỉ là có một số lời tôi căn bản không thể nào nói thực với y, bởi dù tôi có lỗi với y nhưng tôi còn biết rõ hơn rằng, sau lưng tôi chính là toàn bộ phủ Tây Lăng Vương.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì.”

“Ta không muốn làm gì hết cả, ta chỉ muốn biết một đáp án thôi. Cuộc tranh đấu của các người ta không muốn tham gia, đến cuối cùng bất kể là ai đăng cơ trở thành hoàng đế thì cũng không liên quan gì tới ta. Tam Hoàng tử từng có ơn với ta, ta chỉ muốn biết một điều, có phải tam Hoàng tử thực sự đang ở trong phủ Tây Lăng Vương hay không?”

Có lẽ là ánh mắt cảnh giác của tôi quá mức rõ ràng nên trên mặt Dịch Phong lộ ra mấy tia giễu cợt. “Quận chúa, cô cảm thấy một con cờ nho nhỏ như ta mà có thể gây ra sóng gió gì trên bàn cờ của các người ư?”

Tôi im lặng.

Đột nhiên, tôi nhớ tới đám thích khách đêm qua.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi: “Đám thích khách đó là do ngươi phái tới hay là do Thái tử phái tới?”

Dịch Phong cúi đầu đáp: “Ta đã mượn danh nghĩa Thái tử để phái họ đi.”

Rồi y lại nói tiếp: “Quận chúa không muốn nói cho ta biết thì thôi vậy. Có điều, mong Quận chúa hứa với ta một việc, đó là sau này bất kể là ai đăng cơ trở thành hoàng đế thì cũng xin Quận chúa trao lại thi thể của tam Hoàng tử cho ta. Khi xưa y từng cứu ta một mạng, ơn này ta nhất định phải báo.”

Tôi chưa từng nhìn thấy Dịch Phong cầu xin người khác bao giờ, hôm nay không ngờ y lại hạ giọng van nài một cách khẩn thiết như vậy, xem ra ân tình của tam Hoàng tử với y khi xưa không nhẹ chút nào.

“Được, ta hứa với ngươi.”

Sau khi rời khỏi phủ Thái tử, tôi không lập tức trở về phủ Tây Lăng Vương ngay mà lén lút tới phủ đệ của huynh trưởng. Trong lòng tôi hiện giờ có quá nhiều mối nghi hoặc, tuy có một số việc cha mẹ và huynh trưởng không muốn cho tôi biết, nhưng bây giờ sự việc đã phát triển tới mức này rồi, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút thôi là sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, do đó tôi cần phải biết bước tiếp theo người nhà sẽ làm gì để còn tính đường ứng phó với Tư Mã Cẩn Du.

So với việc tự mình phán đoán, tôi chẳng thà đi hỏi thẳng huynh trưởng còn hơn.

Hạ nhân trong phủ nói với tôi, huynh trưởng hiện đang ở trong thư phòng.

Khi sắp đến thư phòng, tôi bảo Bích Dung đừng đi theo, bởi có một số chuyện thị biết càng ít càng tốt. Đi vào bên trong thư phòng rồi, tôi nhìn

https://thuviensach.vn

thấy huynh trưởng lúc này đang ngồi ngay ngắn trước án thư, tay cầm bút lông sói, chẳng biết là đang viết cái gì.

Tôi khẽ gọi một tiếng “huynh trưởng”.

Huynh trưởng buông bút lông sói xuống, mỉm cười nhìn tôi, hỏi: “Sao muội lại tới đây thế?”

Tôi không chút vòng vo, nói thẳng: “Muội có chuyện muốn nói với huynh.” Bên án thư có đặt một chiếc đôn thêu hoa tinh tế, tôi ngồi xuống đó, nhìn thẳng vào mắt huynh ấy, nghiêm túc nói tiếp: “Xin huynh trưởng hãy nói thực cho muội biết, bước tiếp theo cha định làm như thế nào?”

Huynh trưởng ngẩn ra.

Tôi nói: “Mật đạo muội từng vào rồi, tam Hoàng tử muội cũng đã gặp rồi, dã tâm của cha muội cũng biết cả rồi.”

Huynh trưởng biến hẳn sắc mặt, hai mắt lập lòe nhìn tôi chăm chú suốt một hồi lâu, cuối cùng mới khẽ thở dài nói: “Người mà cả nhà muốn giấu nhất chính là muội, chẳng ngờ cuối cùng vẫn không giấu nổi.”

Tôi hỏi lại: “Bước tiếp theo cha định làm như thế nào?”

Huynh trưởng chậm rãi nói: “Thế lực của tam Hoàng tử và Thái tử xưa nay vẫn luôn cân bằng. Sau vụ án tham ô lần trước, Thái tử đã bị tổn thất không ít nhân lực và tiền tài, nhưng gốc rễ hãy còn chưa lay động, muội có biết vì sao không?”

Tôi khẽ lắc đầu.

“Vì sau lưng hắn là đương kim Hoàng hậu.” huynh ấy nói. “Chắc A Uyển cũng biết ở Thiên Long triều ta có Tứ đại gia tộc, đứng đầu trong số

https://thuviensach.vn

đó chính là họ Vương, mà Hoàng hậu chính là con cháu của nhà họ Vương này. Muốn lật đổ Thái tử, chúng ta cần lật đổ nhà họ Vương trước đã.”

Tôi hỏi: “Cha và huynh định làm việc đó như thế nào?”

Huynh ấy khẽ cười nói: “A Uyển có biết vi huynh thiện nghệ nhất ngón gì không?”

Huynh trưởng thiện nghệ nhất là…

Tôi lập tức dõi mắt của mình lên tờ giấy bên trên thư án, chỉ thấy nơi đó giấy trắng mực đen, song nét chữ lại không phải là của huynh trưởng. Tôi bất giác rùng mình, hỏi: “Huynh đang phỏng theo nét chữ của ai vậy?”

“Vương Thượng thư Vương Nhân Phố.” Huynh trưởng lại cầm bút lông sói lên, nhúng mực vung nhẹ, viết đầy chữ lên tờ giấy trắng. Kế đó huynh ấy đặt bút xuống, thổi nhẹ vào tờ giấy, chờ sau khi nó khô liền đưa cho tôi. Tôi cúi đầu chăm chú đọc, cùng lúc đó giọng nói của huynh trưởng cũng vang lên.

“Mấy ngày nữa sứ thần Đại Phụng triều sẽ tới bái phỏng triều ta, đó chính là thời cơ tốt để vu oan giá họa.”

Tôi ngẩng đầu lên hỏi: “Muội cần làm những gì?”

“Muội không cần làm gì cả, mọi việc đã có huynh và cha mẹ lo liệu.” Hơi dừng lại một chút, huynh trưởng đưa mắt liếc nhìn môi tôi, đôi mày bất giác nhíu chặt. “Chuyện này là sao vậy?”

Tôi thành thực kể lại với huynh ấy mọi chuyện.

Huynh ấy nghe xong thì không khỏi lo lắng nói: “Sau khi về phủ hãy bôi ít thuốc lên đó đi, đừng để bị sư phụ muội nhìn thấy.”

https://thuviensach.vn

Tôi hết sức thắc mắc, để Thẩm Hành nhìn thấy thì sao chứ? Tôi mở to hai mắt hỏi: “Tại sao lại không thể để sư phụ nhìn thấy?”

Huynh trưởng cười gượng, trên mặt thoáng lộ vẻ lúng túng, mãi hồi lâu sau mới nói: “Không có gì, chỉ là vi huynh hơi cả nghĩ thôi.”

Tôi chẳng mấy để tâm tới những lời này của huynh trưởng, khi về đến vương phủ thì đã sắp tới giờ dùng bữa tối. Tôi đi nói với mẹ một tiếng là mình đã quay về, sau đó mới chậm rãi trở về tiểu viện của mình.

Tôi còn chưa bước chân vào phòng thì đã ngửi thấy mùi cà xào chua ngọt.

Bích Dung đứng bên cạnh tôi khẽ cười nói: “Nhất định là Thẩm công tử đã lại mang đồ ăn tới đây cho Quận chúa rồi.”

Hôm nay tôi đã ở chỗ Tư Mã Cẩn Du suốt một thời gian dài mà chẳng được ăn uống gì, bây giờ ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, tôi không kìm được rảo bước đi nhanh.

Quả nhiên, vừa mới bước vào phòng tôi liền thấy rất nhiều món ăn đã được bày sẵn trên bàn. Thẩm Hành mỉm cười bước đến, hai bàn tay đưa tới trước người tôi một cách hết sức tự nhiên, sau đó vừa cởi áo choàng giúp tôi vừa nói: “Ta nghĩ giờ này chắc A Uyển cũng về rồi, bèn nấu mấy món ăn dân dã mang tới đây chờ sẵn, quả nhiên là vừa đúng lúc. Lê Tâm, mang nước tới đây cho Quận chúa rửa tay đi…”

Đột nhiên, Thẩm Hành biến hẳn sắc mặt, nhìn chằm chằm vào môi tôi.

Tôi vô thức đưa tay lên sờ môi, làu bàu: “Hôm nay ở phủ Thái tử, con bị Thái tử hôn cho một cái.” Nhớ lại cảm giác khi đó, tôi bất giác hơi cau mày lại. “Cảm giác chẳng tuyệt chút nào, hắn đã uống rượu mạnh, thứ mà con ghét nhất.”

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay sờ cằm, nói tiếp: “Có lẽ chờ đến lần sau khi Thái tử uống rượu hoa quả, cảm giác sẽ tốt hơn một chút.”

Thẩm Hành nhíu chặt đôi mày, không nói tiếng nào đi vòng qua người tôi, sau đó rời khỏi tiểu viện của tôi mà chẳng ngoảnh đầu lại một lần. Tôi cảm thấy hết sức khó hiểu, bèn hỏi: “Lê Tâm, sư phụ ta làm sao vậy?”

Trên mặt Lê Tâm xuất hiện một tia lúng túng giống hệt như huynh trưởng, rồi thị cũng gượng cười một tiếng. “Lê… Lê Tâm không rõ lắm.”

Tôi quay sang nhìn Bích Dung, Bích Dung cười khan, nói: “Nô tỳ cũng thế.”

Bổn Quận chúa đây vốn lòng dạ rộng rãi, thêm vào đó lại đang có đồ ngon trước mắt, cho nên căn bản chẳng thèm để ý tới bọn họ, cứ thế ngồi xuống ghế rồi bắt đầu dùng bữa tối. Tôi vừa uống được hai thìa canh, Thẩm Hành đã quay trở lại, thần sắc chẳng có gì lạ thường, trong tay có thêm một chiếc bình sứ nhỏ trông khá tinh tế.

Y ngồi xuống bên cạnh tôi. “Ta vừa mới quay về lấy thuốc, chờ con dùng bữa xong ta sẽ bôi thuốc giúp con.” Y vừa nói vừa nhìn chằm chặp vào môi tôi, ánh mắt lập lòe không ngớt. “Nếu không bôi thuốc, chắc con sẽ bị đau mất mấy ngày đấy.”

Hóa ra Thẩm Hành quay về để lấy thuốc. Tôi cười nói: “Con cứ tưởng sư phụ giận con cơ.”

Thẩm Hành mím chặt môi, nói rất nhanh: “Đâu có.”

Tôi nói: “Con biết mà, chuyện nhỏ này thì có gì đáng để tức giận đâu chứ. Hơn nữa sư phụ cũng nói rồi, chuyện hôn môi này ngoài làm với sư phụ ra còn có thể làm với phu quân…” Lê Tâm và Bích Đồng đột ngột ho lên thành tiếng. Tôi đưa mắt ngó qua phía bọn họ, bọn họ liền lập tức cúi gằm mặt xuống làm bộ như thể chuyện không liên quan gì tới mình.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành thoáng lộ vẻ ngượng ngùng, nói: “Vừa rồi đến đây vội quá, quên mất loại thuốc uống. Bích Dung, Lê Tâm, các ngươi tới tiểu viện của ta tìm thử xem. Nếu không tìm được thì hãy hỏi A Thanh, y biết đấy.”

Bích Dung và Lê Tâm vội vàng đáp “vâng” một tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi, thế là trong phòng chỉ còn lại tôi và Thẩm Hành.

Tôi lại nói tiếp chuyện vừa rồi: “Kỳ thực bây giờ con là Thái tử phi tương lai, tính ra cũng có thể xem là phu thê với Thái tử rồi.” Lúc này nghĩ tới việc cha sắp mưu phản, tôi bỗng nhiên cảm thấy may mắn, vì nếu không như thế, tôi há chẳng phải sẽ khó thoát kiếp Thái tử phi ư? Nghĩ đến việc sau này phải vui vầy cá nước với Tư Mã Cẩn Du, tôi không kìm được toàn thân run lên lẩy bẩy.

Thẩm Hành lập tức phản bác lại lời tôi, nghiêm túc nói: “Làm sao thế được, chỉ khi nào bái đường động phòng rồi thì mới có thể tính là phu thê.”

Tôi khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Ngày hôm sau ngủ dậy, trong khi cùng Bích Dung hầu hạ tôi rửa ráy chải chuốt, Lê Tân cười nói: “Quận chúa, hôm nay vừa mới sáng sớm cả thành Kiến Trung đã xôn xao vì chuyện đêm qua Thái tử bị hành thích đấy.”

Tôi nghe thấy thế thì cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

“Chuyện là sao vậy?”

Lê Tâm hưng phấn nói: “Kỳ thực cũng không tính là bị hành thích. Nghe nói đêm qua có một nhân sĩ giang hồ võ công cao cường say rượu không cẩn thận đi nhầm vào phủ Thái tử, sau đó lại rất trùng hợp xông vào trong tẩm thất của Thái tử điện hạ và đánh cho Thái tử điện hạ một trận. Thái tử điện hạ giận quá liền phạt đánh đám tùy tùng gác đêm mấy chục gậy, hôm nay còn cho dán cáo thị truy nã nữa đấy.”

https://thuviensach.vn

Phủ Thái tử phòng vệ sâm nghiêm, người thường ắt khó mà xông vào được, trừ phi là hạng cao thủ võ công cao thâm tột đỉnh, bằng không đừng hòng có thể đi vào phủ Thái tử như chốn không người như vậy. Cái gì mà rất trùng hợp xông vào trong tẩm thất của Tư Mã Cẩn Du đã đắc tội với người không nên đắc tội nào đó nên mới bị người ta đánh cho một trận. Nghĩ tới việc Tư Mã Cẩn Du vừa bị người ta đánh, tôi bất giác mừng thầm.

Cho đáng đời ngươi, cứ ức hiếp ta đi này, quả nhiên ngay trong đêm liền bị quả báo.

Tôi sảng khoái vô cùng, sau khi rửa ráy chải chuốt xong liền đi thỉnh an cha mẹ, có điều vừa rời khỏi tiểu viện của mình đã bắt gặp ngay A Thanh đang bưng theo một chiếc chậu gỗ. Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc bay tới, tôi bất giác hơi cau mày.

Lê Tâm bịt mũi hỏi: “A Thanh, có phải đêm qua ngươi đã uống rượu không vậy hả?”

A Thanh vội vàng lắc đầu đáp: “Không phải thế đâu, đây là quần áo của Thẩm công tử đấy.”

Lê Tâm nói: “Ngươi gạt ai đó, Thẩm công tử sao lại đi mặc thứ quần áo thế này?”

A Thanh trừng mắt nói: “Thật đấy mà! Ta không gạt cô đâu! Đêm qua Thẩm công tử chẳng rõ đã đi đâu, mãi đến khi gà gáy mới quay về, sau đó liền cởi áo ra bảo ta đi giặt. Cô không tin thì hãy tự mình đi hỏi Thẩm công tử ấy, ta xưa nay chưa từng dối gạt ai bao giờ.”

Lê Tâm đột nhiên biến hẳn sắc mặt, chừng như chợt nghĩ tới điều gì, bèn nói với A Thanh: “Được rồi, được rồi, ta tin ngươi rồi đấy. Nhưng Thẩm công tử đã dặn dò như vậy, sao ngươi còn ở đó làm gì?”

https://thuviensach.vn

Sau khi A Thanh rời đi, Lê Tâm ghé đến bên tai tôi khẽ nói: “Quận chúa ơi, người đi đánh Thái tử điện hạ đêm qua liệu có phải là Thẩm công tử không nhỉ?”

Nghe Lê Tâm nói như vậy, tôi bất giác cảm thấy khá có lý.

Nghĩ đến việc hôm qua huynh trưởng từng dặn mình là đừng để cho Thẩm Hành nhìn thấy vết thương trên môi, tôi lập tức hiểu ra ý tứ bên trong lời của huynh trưởng.

Chắc chắn huynh ấy đoán được là sau khi nhìn thấy vết thương trên môi tôi, Thẩm Hành sẽ đi gây phiền phức cho Tư Mã Cẩn Du nên mới dặn tôi như vậy nhằm tránh phát sinh những rắc rối không cần thiết.

Tôi bất giác cất lời cảm khái: “Nhất định là sư phụ nhìn thấy đồ đệ của mình bị ức hiếp, trong lòng bất mãn nên đêm qua mới làm ra chuyện như vậy.”

Mấy ngày sau, quả đúng như huynh trưởng nói, sứ thần Đại Phụng triều đã đến bái phỏng Thiên Long triều. Hoàng đế vì muốn tỏ lòng hữu hảo của bản triều, liền phái một đội nghi trượng rất lớn đi nghênh đón, đồng thời còn sai Thái tử và tam Hoàng tử chờ sẵn trước cổng thành.

Tôi biết trước đây Đại Phụng triều và Thiên Long triều vốn nước sông không phạm nước giếng, hai bên rất ít qua lại với nhau. Bây giờ đột nhiên có sự thay đổi thế này, tôi nghĩ lời đồn trước đó chắc hẳn là thật, Thiên Long triều có ý muốn liên hôn với Đại Phụng triều, và Công chúa Văn Dương sắp đến Đại Phụng triều làm Thái tử phi.

Sau khi sứ thần vào cung, Hoàng đế hạ lệnh cho tổ chức tiệc nghênh đón hết sức long trọng, cha, mẹ, huynh trưởng và tôi đều nhận được thiệp mời.

https://thuviensach.vn

Cả nhà chúng tôi ngay từ sớm đã tới gian điện tổ chức yến tiệc, lúc này trong điện đã có không ít người, song nhân vật chính thì hãy còn chưa đến. Khi tôi ngồi xuống chỗ của mình, Công chúa Vinh Hoa vẫy tay chào tôi, Công chúa Văn Dương cũng khẽ gật đầu với tôi một cái.

Tâm trạng cô ta hôm nay xem chừng không tệ.

Tôi đang cảm thấy ngạc nhiên thì Công chúa Vinh Hoa đã ghé đến nói với tôi: “Đại Phụng triều có lòng muốn liên hôn với Thiên Long triều chúng ta, tin tức này muội biết rồi chứ?” Thấy tôi khẽ gật đầu, Công chúa Vinh Hoa cười híp mắt nói tiếp: “Nghe đồn Thái tử Đại Phụng triều tuấn tú phi phàm, lại nắm trọng quyền trong tay, nếu hoàng tỷ được gả qua bên đó thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mẫu nghi một nước.”

Tôi giật mình bừng tỉnh, chẳng trách hôm nay khi nhìn thấy tôi, Công chúa Văn Dương lại không tỏ ra khó chịu.

Thì ra là thế.

Tôi hỏi: “Đã dám chắc là Công chúa Văn Dương sẽ được gả đi chưa?” Vì Thiên Long triều có tới hai vị công chúa cơ mà.

Công chúa Vinh Hoa nói: “Ta sai người đi thăm dò thử rồi, nghe sứ thần Đại Phụng triều nói Thái tử của bọn họ có ý cưới đích trưởng nữ của Thiên Long triều làm Thái tử phi.”

Đích trưởng nữ, vậy thì chỉ có thể là Công chúa Văn Dương mà thôi.

Tôi đã vào cung mấy lần rồi, thế mà lại chưa từng nhìn thấy bộ dạng của Hoàng đế, ngay cả trong bữa tiệc sinh nhật của Phần Nguyên Hoàng hậu lần trước mà Hoàng đế cũng chẳng hề xuất hiện. Nghe nói Hoàng đế nằm bệnh đã lâu ngày, chỉ thỉnh thoảng mới lộ diện trong những buổi chầu sớm, gần đây thì còn bệnh đến nỗi không thể thượng triều.

https://thuviensach.vn

Lần này sứ thần Đại Phụng triều tới bái phỏng, tôi rốt cuộc cũng có thể gặp Hoàng đế một lần rồi.

Quả đúng như lời đồn đại, Hoàng đế đã yếu lắm rồi, chiếc long bào màu vàng tươi không sao giấu nổi vẻ già nua, hơn nữa hai mắt lão còn đục ngầu, ấn đường thì tím đen. Tôi đoán chừng vị Hoàng đế này chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Kế đó tôi cụp mắt xuống, cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm.

Công chúa Vinh Hoa chợt nói với tôi: “Bình Nguyệt, muội xem kìa, ta chưa từng thấy hoàng tỷ cao hứng như vậy bao giờ.”

Tôi ngước mắt nhìn, vừa khéo bắt gặp lúc Hoàng đế, Hoàng hậu đang nhắc tới Công chúa Văn Dương với sứ thần Đại Phụng triều. Công chúa Văn Dương khẽ gật đầu với sứ thần Đại Phụng triều một cái, cử chỉ thực hết sức tao nhã đoan trang, trong mắt thoáng ngậm nét cười, bờ môi hơi hé, dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần.

Công chúa Vinh Hoa cất lời cảm khái: “Hoàng tỷ từ nhỏ đã có tầm mắt cao vời, lọt được vào mắt tỷ ấy cũng chỉ mình vị Thái tử của Đại Phụng triều mà thôi. Trước đây hai triều không hề giao hảo, vây giờ hiếm hoi lắm song phương mới bằng lòng qua lại với nhau, hoàng tỷ cao hứng cũng là lẽ thường.” Hơi dừng một chút, cô nàng lại nói tiếp: “Nghe đồn Đại Phụng triều địa linh nhân kiệt, phong cảnh rất đẹp, hoàng tỷ mà được gả qua đó thì cũng là chuyện tốt. Sứ thần Đại Phụng triều tới đây lần này là một vị tướng quân, nghe đồn còn có giao tình không tệ với Thái tử.”

Tôi buông ly rượu xuống, khẽ đưa mắt liếc qua. Chẳng biết có phải là do trùng hợp hay không, tôi vừa hay bắt gặp ánh mắt mang đầy thâm ý của vị sứ thần Đại Phụng triều đó. Y cầm ly rượu lên khẽ gật đầu với tôi, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Các ánh mắt trong điện mười phần thì có tám, chín là đang tập trung vào người vị sứ thần Đại Phụng triều kia, thế nên hành đồng này của y lập tức khiến tất cả mọi người đồng loạt nhìn qua phía tôi chằm chặp. Tôi thoáng đảo mắt, nhủ thần phải đoan trang, phải đoan trang, sau đó thì ưỡn thẳng lưng, tiếp tục uống rượu một cách bình thản, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Song mỗi lần tôi muốn tránh khỏi nơi đầu sóng ngọn gió, người nhà họ Tư Mã đều xuất hiện và đẩy tôi tới vị trí bị tất cả mọi người nhìn vào. Hoàng hậu nương nương cười hà hà một tiếng, nói: “Xét về đoan trang hiền thục, thực chẳng có mấy người hơn được con dâu của bản cung.”

Hoàng hậu nương nương, sao bà nói nhăng nói cuội mà không chớp mắt lấy một cái nào thế?

Khi ánh mắt hiền từ của Hoàng hậu liếc về phía tôi, tôi không thể không đứng dậy làm bộ khiêm tốn nói: “Hoàng hậu nương nương quá khen rồi.”

Công chúa Vinh Hoa ở bên cạnh tôi nhỏ giọng nhắc nhở: “Mẫu hậu đang khen muội, muội khiêm tốn làm cái gì, cứ mỉm cười tiếp nhận là được rồi.”

Sứ thần Đại Phụng triều lúc này chợt nói: “Bình Nguyệt Quận chúa Tiêu Uyển?”

Biết tôi là Bình Nguyệt Quận chúa không có gì kỳ lạ, biết tôi họ Tiêu cũng không có gì kỳ lạ, nhưng phóng mắt nhìn khắp thành Kiến Trung này, người biết tôi họ tên đầy đủ là Tiêu Uyển thì chỉ cần dùng hai bàn tay là có thể đếm hết được.

Tôi khẽ gật đầu vẻ ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt sứ thần Đại Phụng triều trở nên nóng bỏng, cứ thế nhìn tôi từ trên xuống dưới, trong mắt mang đầy ý vị sâu xa. Rồi y chợt khẽ cười một tiếng, nói: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng, thần sắc mọi người đều có vẻ quái dị vô cùng, đặc biệt là Công chúa Văn Dương, ánh mắt của cô ta khi nhìn về phía tôi đã có thêm mấy tia hằn học. Sắc mặt Tư Mã Cẩn Du cũng không được dễ coi cho lắm, rồi hắn chợt nói: “Bình Nguyệt, chớ để Thiện Tướng quân chê cười, mau qua bên này ngồi đi!”

Về tình về lý tôi đều không thể từ chối, hơn nữa bây giờ ánh mắt mọi người lại đều đang nhìn vào, tôi mà không qua đó thì sẽ bị coi là đại bất kính. Thế nên tôi chỉ đành cất bước qua đó, ngồi xuống bên cạnh Tư Mã Cẩn Du.

Tư Mã Cẩn Du đưa mắt lườm tôi. “Không được trêu hoa ghẹo cỏ.”

Vị trí của tam Hoàng tử là ở ngay bên cạnh Tư Mã Cẩn Du, hắn đưa mắt liếc tôi với một nụ cười tủm tỉm, có điều không nói năng gì. Sau khi biết vị điện hạ này là giả, lần này gặp hắn trong lòng tôi không khỏi trào lên một cảm giác là lạ.

Sau khi rượu được ba tuần, tiếng nhạc trong điện bắt đầu vang lên, một dàn mỹ nhân áo nghệ thường bắt đầu thướt tha nhảy múa ở nơi chính giữa của đại điện. Các vị đại thần người thì xem múa, người lại nói cười, cũng có người từ tốn ăn uống, bầu không khí trong đại điện theo đó trở nên hòa hợp vô cùng.

Ngồi bên cạnh sứ thần Đại Phụng triều chính là Vương Thượng thư, gia chủ của nhà họ Vương. Hai người bọn họ lúc này chẳng rõ là đang trò chuyện về cái gì, nhưng xem bộ dạng thì có vẻ khá thân thiết.

Tôi ngồi giữa Thái tử và tam Hoàng tử, cảm thấy bữa tiệc này thật là nhạt nhẽo quá chừng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, tôi liếc thấy có một gã thái giám vội vã đi ra từ mé trong của đại điện, cứ thế ghé đến bên tai Hoàng đế nói khẽ vài câu. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng trong cặp mắt mờ đục của Hoàng đế lúc này bừng lên mấy tia sát khí.

Gã thái giám đó rút từ trong tay áo ra một bức thư. Hoàng đế cúi đầu xem qua, sau đó liền dõi mắt nhìn chằm chằm về phía Vương Thượng thư đang ngồi cạnh sứ thần Đại Phụng triều.

Bầu không khí trong đại điện sau nháy mắt đã trở nên nặng nề vô hạn, tiếng nhạc theo đó dừng lại ngay, các vũ cơ thì lặng lẽ lui xuống. Sứ thần Đại Phụng triều xem chừng rất hiểu thời thế, lập tức xin phép cáo lui, tôi nhủ thầm dông tố có lẽ chuẩn bị nổi lên trong hoàng thành rồi.

Sau đó, Hoàng đế chỉ giữ một mình Vương Thượng thư ở lại trong đại điện, những người không liên quan khác đều phải rời đi. Khi tôi theo cha mẹ về phủ, tại nơi cửa cung vừa khéo gặp huynh trưởng đang đi theo sau Tư Mã Cẩn Du.

Huynh trưởng khẽ gật đầu với tôi, chẳng nói năng gì đã vội vã rời đi.

Tôi hiểu ngay ra ý của huynh ấy.

Kỳ thực, khi thái giám vừa lấy ra bức thư đó, tôi đã đại khái đoán được nội dung bên trong rồi. Lúc ngồi trên xe ngựa về phủ, cha tỏ ra khá trầm lặng, hai mắt khép hờ, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn bạch ngọc đeo trên ngón tay cái.

Tôi chẳng thể nhìn ra cha lúc này đang nghĩ gì, cũng không đoán được.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, tôi cảm thấy khí thế trên người cha càng lúc càng giống với vị Hoàng đế vừa rồi, không giận mà tự uy, thần thái không để lộ ra ngoài mặt.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Hoàng đế hạ lệnh lục xoát nhà họ Vương. Nằm ngoài ý liệu của mọi người, trong mật đạo dưới lòng đất của nhà họ Vương không ngờ lại có giấu tới mấy chục hòm vũ khí. Đến ngày thứ ba, một đạo thánh chỉ được giáng xuống, Hoàng đế khép nhà họ Vương vào tội thông địch phản quốc, hạ lệnh tịch biên gia sản, nhà họ Vương vốn cực thịnh một thời theo đó mà diệt vong.

Hoàng hậu vừa mới thất thế đã lập tức có người dâng tấu tố cáo Tư Mã Cẩn Du, nói rằng Tư Mã Cẩn Du háo nam sắc, nuôi kỹ nam, thực là một hành động làm suy đồi phong hóa. Hoàng đế vốn đã rất giận vì chuyện của nhà họ Vương, lúc này nghe nói thế thì bèn nổi trận lôi đình, trong cơn giận dữ không ngờ lại quyết định lập Thái tử mới.

Danh hiệu của tôi cũng vì thế mà từ Thái tử phi tương lai biến thành đại Hoàng phi tương lai.

Nhất thời, trong thành Kiến Trung ái nấy đều hoang mang lo sợ, khắp nơi ngập tràn một bầu không khí hết sức nặng nề, thậm chí các triều thần khi lên triều còn không dám thở mạnh, chỉ sợ bản thân vô cớ gặp điều xui xẻo.

Những chuyện này đều là do huynh trưởng nói với tôi.

“Thái tử mới nước lên thuyền lên, mà bây giờ sức khỏe của bệ hạ lại càng kém hơn rồi, liền mấy buổi chầu sớm đều để cho hắn thay mặt.” Huynh trưởng đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Sau những phen đả kích liên tiếp, đại Hoàng tử bây giờ có thể nói là đã không còn sức phản kích nữa rồi.”

Nghĩ đến việc Hoàng đế lục soát ra được mấy chục hòm vũ khí trong phủ đệ của nhà họ Vương, tôi bèn hỏi bằng giọng nghi hoặc: “Nhà họ Vương thực sự có ý soán đoạt ngôi báu ư?”

https://thuviensach.vn

Huynh trưởng nói: “Bất kể là có hay không thì việc nhà họ Vương suy bại cũng là điều sớm muộn. Tính đến nay nhà họ Vương đã hưng thịnh được hơn trăm năm rồi, nếu đại Hoàng tử mà có thể thuận lợi đăng cơ thì quyết chẳng bao giờ cho phép Thái hậu nắm trọng quyền trong tay. Còn về mấy chục hòm vũ khí đó…” Huynh trưởng vừa nói vừa chớp chớp mắt mấy cái. “Vốn chỉ có mấy món mà thôi, kỳ dư đều là do người của chúng ta thêm vào.”

Tôi lại hỏi tiếp: “Bên trong bức thư kia viết rằng nhà họ Vương có ý đồ câu kết với Đại Phụng triều ư?”

Huynh trưởng gật đầu nói: “Bệ hạ vốn tính đa nghi, mà trong buổi tiệc hôm đó Vương Thượng thư lại từng nhiều lần trò chuyện riêng với sứ thần Đại Phụng triều, chuyện này đương nhiên đã lọt vào mắt bệ hạ. Hơn nữa sau buổi tiệc bệ hạ cũng đã phái người đi thăm dò sứ thần Đại Phụng triều một phen rồi…”

“Vương Thượng thư thực sự có câu kết với sứ thần Đại Phụng triều ư?”

“Không.” Huynh trưởng khẽ lắc đầu. “Dù có một trăm lá gan ông ta cũng chẳng dám.”

“Vậy…” Hoàng đế đã định tội nhà họ Vương như thế thì chứng tỏ là sứ thần Đại Phụng triều cũng đã khiến Hoàng đế khẳng định được suy nghĩ của mình, nhưng tại sao sứ thần Đại Phụng triều lại vô cớ để bản thân bị dính vào cuộc tranh đấu ở Thiên Long triều chứ, trừ phi…

Tôi bất giác cả kinh.

“Là do… sư phụ ư?”

Huynh trưởng khẽ gật đầu vẻ ngợi khen. “A Uyển quả là thông minh, cũng chỉ có mình sư phụ của muội mới có thể thuyết phục được sứ thần Đại

https://thuviensach.vn

Phụng triều giúp đỡ chúng ta mà thôi.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sư thúc

Sau khi rời khỏi phủ Thế tử, chẳng rõ vì sao, tôi cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, song rốt cuộc không đúng ở đâu thì tôi lại chẳng thể nói ra được. Tôi ngẫm lại những lời mà huynh trưởng đã nói với mình, kế đó lại suy nghĩ kĩ càng một phen, nhưng vẫn chẳng thể phát hiện ra manh mối gì.

Cuối cùng tôi đành bỏ cuộc rồi leo lên xe ngựa chuẩn bị quay về vương phủ.

Khi đi ngang qua Nhất Phẩm lâu, xe ngựa đột nhiên dừng lại, giọng nói của phu xe liền vang tới từ bên ngoài: “Quận chúa, có người chặn xe ngựa.”

Tôi nói với Bích Dung: “Ngươi xuống xem thử xem sao đi.”

Bích Dung đáp “vâng” một tiếng rồi bèn xuống xe, một thoáng sau đã quay về bẩm báo: “Quận chúa, có người muốn gặp Quận chúa. Đây là tín vật.”

Tôi đưa mắt liếc qua, thấy đó là một chiếc vòng bạc, trông giống hệt với chiếc vòng bạc ám khí mà Thẩm Hành đã tặng cho tôi, có điều Thẩm Hành ắt không bao giờ dùng cách này để gặp tôi cả. Tôi suy nghĩ một chút rồi bèn hỏi: “Người đó ở đâu?”

Bích Dung đáp: “Ở trong phòng nhất phẩm.”

Tôi nói: “Ta đi gặp một chút, ngươi cứ ở lại chỗ này đi.”

https://thuviensach.vn

Bích Dung lo lắng nói: “Quận chúa, trong thời điểm này người thực không nên tùy tiện đi gặp một người xa lạ, lỡ như…”

“Đó là bằng hữu của sư phụ, đi gặp một chút cũng không sao.”

Để tránh gây ra những rắc rối không cần thiết, tôi đi vào bằng cửa sau của Nhất Phẩm lâu. Sau khi đi vào phòng nhất phẩm, quả đúng như tôi đã nghĩ, người muốn gặp tôi chính là sứ thần Đại Phụng triều mà tôi từng gặp trong cung mấy hôm trước.

Hôm nay y mặc một chiếc áo màu xanh sẫm, lúc này đang tựa mình bên cửa sổ mà dõi nhìn phong cảnh non nước phía xa.

Tôi hỏi thẳng: “Chẳng hay Thiện Tướng quân tìm Bình Nguyệt có chuyện gì?”

Ý ngáp dài một cái rồi mới uể oải xoay người lại, sau khi quan sát tôi một lượt từ trên xuống dưới thì bèn nói: “Khỏi cần khách sáo. Ta họ Thiện, tên chỉ có một chữ Lăng, là sư đệ của Thẩm Hành, ngươi có thể gọi ta một tiếng sư thúc.”

Tôi do dự suốt một hồi lâu, sau đó mới khẽ cất tiếng gọi: “…Sư thúc.”

Thiện Lăng mỉm cười nói: “Sư điệt ngoan lắm, đây là quà gặp mặt của sư thúc.” Rồi Thiện Lăng liền lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ màu xanh lam. “Ám khí mà sư phụ ngươi thường ngày đưa cho ngươi có không ít là do ta làm đấy.”

Tôi mở hộp gấm ra xem thử, thấy bên trong có năm chiếc vòng bạc. Thiện Lăng lại nói tiếp: “Ta đã cải tiến chỗ ráp nối rồi, sau này sẽ không dễ bị lỏng ra như trước nữa đâu.”

Thiện Lăng có thể nói ra những lời này thì hiển nhiên là không hề dối gạt tôi, hơn nữa dù sao thì tôi cũng đã gọi một tiếng sư thúc rồi, món quá

https://thuviensach.vn

gặp mặt này… không nhận cũng phí.

Quãng thời gian này xảy ra nhiều chuyện như vậy, có thêm một chút ám khí phòng thân hiển nhiên là điều tốt, vì ai mà biết được sắp tới đây bản thân liệu có gặp phải rắc rối gì không.

Tôi cất hộp gấm đi, nói: “Đa tạ sư thúc.”

Tiếp sau đó, Thiện Lăng không nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi vừa mới nhận quà của người ta xong, bây giờ mà nói muốn đi thì hình như không được hay cho lắm. Sau khi suy nghĩ trong giây lát, tôi quyết định sẽ làm thân với vị sư thúc vừa mới nhận này một phen.

Chẳng ngờ sư thúc lại đột nhiên hỏi tôi: “Đã có ý trung nhân chưa vậy?”

Tôi hơi ngẩn ra, sau đó liền khẽ lắc đầu.

Sư thúc bất giác cau mày, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ rõ vẻ bất mãn. Sau đó tôi vắt óc nghĩ ra đủ thứ chuyện hay ho để nói nhưng Thiện Lăng vẫn chẳng có bao nhiêu hứng thú, nụ cười của tôi cũng vì thế mà dần trở nên gượng gạo.

Vị sư thúc này xem chừng không hài lòng về tôi lắm, hơn nữa còn khá khó tính…

Trong khi trò chuyện, lời lẽ của y rất khách sáo, nhìn bề ngoài thì không thể tìm ra được chút sơ hở nào, nhưng từ trong ánh mắt của Thiện Lăng tôi có thể nhận ra, y chỉ còn thiếu điều muốn nói thẳng: Sao nhãn quan của sư huynh lại kém thế nhỉ?

Sau một hồi suy nghĩ, tôi càng lúc càng cảm thấy chỉ vì năm chiếc vòng bạc mà phải gắng gượng tươi cười với vị sư thúc này thì hình như có hơi không đáng…

https://thuviensach.vn

Từ biệt Thiện Lăng xong, tôi mang theo năm chiếc vòng bạc rời khỏi phòng nhất phẩm. Tôi vẫn rời đi theo lối cửa sau, có điều lần này hình như không được may mắn cho lắm. Tôi vừa mới bước qua bậu cửa của cửa sau, còn chưa kịp đóng lại thì đã bị người ta đánh mạnh một cái vào sau gáy. Tôi chỉ kịp cảm thấy gáy mình đau nhói, sau đó khung cảnh trước mắt liền tối sầm đi, toàn thân tức thì mất đi tri giác.

Sau khi tỉnh táo trở lại, tôi thấy xung quanh mình là một mảng đen thui, thò tay ra không nhìn thấy năm ngón. Tôi vô thức động đậy một chút, mới hay thân thể mình đã bị trói bằng một sợi thừng lớn, có điều trói không hề chặt, trong miệng thì bị nhét thứ gì đó vào.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, tính thêm cả lần này, tôi đã bị người ta bắt cóc hai lần rồi.

Lần đầu tiên là Tư Mã Cẩn Du, lần thứ hai này là… Theo như tình hình trước mắt, tôi cũng chẳng rõ ai là người bắt cóc tôi. Có điều nhìn vào loại đãi ngộ tồi tệ này mà xét, chắc hẳn người đó không thể nào là Tư Mã Cẩn Du được.

Vậy thì là ai đây?

Tôi vắt óc suy nghĩ suốt một hồi lâu nhưng vẫn chẳng tìm ra được chút manh mối nào. Một lát sau, tôi bỗng nghe thấy có mấy tiếng bước chân vang lại, ngay sát sau đó là một tiếng “két” khe khẽ. Tôi vội vàng nhắm chặt mắt lại, giả bộ như mình vẫn còn chưa tỉnh.

Tiếng bước chân dừng lại ngay trước mặt tôi.

Có người đá vào chân tôi một cái, tuy không mạnh nhưng vẫn làm khá đau, tôi phải cố hết sức mới nhịn được không kêu lên thành tiếng.

Lúc này, tôi nghe thấy có người nói: “Này, tốt xấu gì thì người ta cũng là Quận chúa, ngươi phải thương hoa tiếc ngọc một chút chứ.”

https://thuviensach.vn

Lại có người khác khẽ “hừ” một tiếng. “Sắp chết đến nơi rồi, còn thương hoa tiếc ngọc cái gì nữa?”

Tôi bất giác cả kinh, lần này có người muốn dồn tôi vào chỗ chết ư?

“Muốn trách thì phải trách cô ta bị đại Hoàng tử nhìn trúng. Nếu không vì cô ta, đại Hoàng tử có thể rơi vào cảnh ngộ như bây giờ được ư?”

“Đến giờ mà còn chưa tỉnh nữa, đi bẩm với đại nhân một tiếng trước đã vậy.” Tôi nghe thấy có người “hừ” một tiếng. “Ả Quận chúa này đúng là yếu đuối quá chừng, đã lâu như vậy rồi mà vẫn còn chưa tỉnh.”

Khi tiếng bước chân vang lên lần nữa, tôi lén hé mắt ra, thấy xung quanh ngay đến một cái cửa sổ cũng chẳng có, mặt đất thì rất ẩm, theo phán đoán sơ bộ của tôi nơi này có lẽ là một mật thất ở dưới lòng đất. Vừa rồi người kia nói là phải đi bẩm báo với vị đại nhân nào đó, chắc hẳn nơi này là phủ đệ của một vị quan viên.

Sau khi cửa được đóng lại, mật thất nhanh chóng đen thui như cũ.

Tôi cẩn thận ngẫm lại từng câu nói của những người vừa rồi, bọn họ rõ ràng là đã nhắc tới Tư Mã Cẩn Du. Tôi đột nhiên nhớ đến mấy gã quan viên mà mình từng gặp ở phủ Thái tử vài hôm trước, bọn họ nói tôi là hồng nhan họa thủy.

Một suy nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu, chắc không phải là đám người vốn đứng về phe Thái tử đó cảm thấy chính tôi đã làm cản trở con đường của Tư Mã Cẩn Du nên mới thừa dịp này mà bắt cóc tôi về đây để giết người diệt khẩu đấy chứ?

Tôi bất giác rùng mình.

Sau đó lại vội vàng giữ cho mình bình tĩnh, bởi lẽ vào thời điểm này tôi không thể hoang mang được. Nếu thực sự có người muốn giết tôi diệt

https://thuviensach.vn

khẩu, tôi cần nhanh chóng trốn khỏi gian mật thất này. Trước đó khi tôi đi gặp Thiện Lăng, A Phủ có lẽ đã đi theo, và khi tôi bị người ta đánh ngất, A Phù chắc cũng đã nhìn thấy rõ ràng tất thảy.

Nói cách khác, A Phù đã biết tôi bị bắt cóc rồi.

Vậy thì, chỉ cần tôi có thể kéo dài thời gian, vương phủ nhất định sẽ cử người tới cứu tôi. Nghĩ thế, tôi liền từ bỏ ngay suy nghĩ tự mình chạy trốn, vì nơi này vốn xa lạ, chỉ dựa vào sức của một nử tử yếu ớt như tôi thì căn bản không thể nào trốn thoát.

Sợi dây thừng trên người trói không hề chặt, tôi chỉ giãy mạnh mấy cái là đã thoát được ra, rồi lại lấy cái thứ nhét trong miệng mình ra và thở phào một hơi. Sau đó, tôi đưa tay kiểm tra cây trâm cài trên búi tóc cùng chiếc khuy bảo thạch ở dái tai, may mà cả hai vẫn còn nguyên vẹn.

Có điều năm chiếc vòng bạc mà sư thúc tặng cho tôi đã biến mất.

Nghĩ đến việc trước đó mình đã phải cười trừ suốt một thời gian dài, còn là vì đi gặp Thiện Lăng mà bị người ta bắt cóc, tôi không khỏi có chút bất bình. Tự nơi đáy lòng, tôi thầm nhủ: Lần sau gặp lại Thiện Lăng nhất định phải yêu cầu y đưa quà nhận lỗi mới được! Lần này chỉ vì năm chiếc vòng bạc mà bị như thế này thực là thiệt thòi quá mức!

Đột nhiên, lại có tiếng bước chân vang lên, kèm theo đó còn có tiếng trò chuyện, nhưng vì cửa bị đóng nên tôi nghe không rõ lắm. Tôi cảnh giác tựa lưng vào bức vách lạnh băng, trong tay cầm sẵn một gói bộ thuốc, chỉ chờ bọn họ có ác ý là tôi sẽ không chút do dự ném gói bột thuốc đó ra ngay.

Cửa được mở ra.

Ánh sáng theo đó chiếu vào trong mật thất, tôi vô thức nheo mắt lại, chờ đến khi thích ứng được với hoàn cảnh mới thì cũng đã nhìn rõ mấy

https://thuviensach.vn

người trước mắt. Quả đúng như tôi nghĩ, người bắt cóc tôi lần này là một trong các quan viên tôi từng gặp ở chỗ Tư Mã Cẩn Du mấy hôm trước.

Hắn hôm nay mặc thường phục, tôi chẳng thể nhận ra chức tước của hắn là gì, đành hé miệng cười nói: “Đại nhân mời Bình Nguyệt tới đây làm khách bằng phương thức đặc biệt quá, thật khiến cho Bình Nguyệt được yêu quá mà hóa sợ…”

Hắn ta cười lạnh nói: “Ta không phải là Thái tử điện hạ, dù ngươi có dùng lời ngon tiếng ngọt thế nào đi chăng nữa thì cũng vô ích thôi.”

Tôi khẽ ho một tiếng. “Chắc hẳn đại nhân có chút hiểu lầm với Bình Nguyệt rồi…”

“Hiểu lầm cái gì? Thái tử điện hạ hùng tài đại lược, nếu không bởi vì tất thảy mọi tâm tư đều đặt trên người ngươi, tam Hoàng tử há lại có cơ hội ngông nghênh như bây giờ ư?”

Thời cổ có Đát Kỷ, Bao Tự gây họa cho quốc gia, người đời nói bọn họ là hồng nhan họa thủy, nhưng lại chẳng có ai nhận ra bọn họ vô tội biết bao, chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối, lấy đâu ra sức mà làm khuynh đảo một quốc gia? Nếu như đấng quân vương sáng suốt, có thể phân rõ thị phi, lại có thể kháng cự sự quyến rũ của mỹ nhân, là một bậc hùng tài đại lược chân chính, thì làm gì mà có tai họa? Còn như trong tình huống bây giờ, tạm chưa xét tới việc tôi vốn chẳng bằng lòng, cứ tự dưng chụp một chiếc mũ lớn như thế xuống đầu tôi cũng thực đã là oan cho tôi quá!

Có điều tôi biết lúc này không thể tranh cãi với đối phương, vì hắn đã nhận định là sai lầm thuộc về tôi rồi, dù tôi có nói gì thì cũng vô ích. Hơn nữa, nếu như trong lúc tranh cãi tôi nói năng không cẩn thận thì rất có thể sẽ còn chọc giận hắn, đến lúc đó thực khó đoán trước được là sẽ xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Tôi lẳng lặng nhẩm đếm, thấy bên đối phương tổng cộng có sáu người, ngoài gã quan viên trông có vẻ gầy yếu trước mặt ra, năm kẻ còn lại đều cao to vạm vỡ, một nắm đấm đã ngang với cả khuôn mặt của tôi rồi. Nói cách khác, bọn họ chỉ cần nhổ một bãi nước bọt là đã có thể nhấn chìm tôi rồi…

Tôi cứ nên tỏ ra yếu thế thì hơn.

Tôi nói: “Đại nhân nói đùa, Bình Nguyệt vô tài vô đức, Thái tử điện hạ há lại đi đặt mọi tâm tư lên người Bình Nguyệt? Hơn nữa huynh trưởng của Bình Nguyệt xưa nay vẫn luôn đứng về phía Thái tử điện hạ…” Hơi dừng một chút, tôi lại nói tiếp: “Hiện giờ tuy bệ hạ đã lập Thái tử mới, nhưng bệ hạ có thể lập mới một lần, thì sẽ còn có thể lập mới lần thứ hai. Bình Nguyệt cùng huynh trưởng sớm đã nhiều lần khuyên nhủ phụ thân đứng về phía Thái tử điện hạ rồi, hiện giờ phụ thân cũng hơi rung động. Nếu như đại nhân giết ta, việc sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra ngoài, đến lúc đó phụ thân ta mà biết con gái mình chết trong tay người của Thái tử, đời này ông quyết chẳng bao giờ đứng về phe Thái tử nữa. Thái tử điện hạ ở ngôi đã nhiều năm, trong dân gian cũng khá có danh vọng, tam Hoàng tử chẳng qua vừa được lập làm Thái tử, về mặt này há có thể so sánh với Thái tử được ư?”

Tôi khẽ nói: “Mong đại nhân hãy suy nghĩ kĩ, đừng vì cơn nóng giận nhất thời mà làm lỡ mất đại nghiệp của Thái tử điện hạ.”

“Ngươi quả là mau mồm mau miệng đấy!” Tuy hắn nói thế nhưng tôi có thể cảm nhận được rõ ràng hắn đã hơi dao động.

Tôi bèn cố gắng thuyết phục thêm: “Chúng ta đều là người của Thái tử, chẳng khác nào đang đứng chung trên một con thuyền. Bình Nguyệt cũng biết đại nhân kỳ thực hết sức trung thành, mọi chuyện làm ra đều là vì Thái tử. Bây giờ tình hình đang nguy cấp, Thái tử cần phải dốc hết toàn lực đối phó với tam Hoàng tử mới đúng, trong khi đó ta lại bị đại nhân mời tới

https://thuviensach.vn

đây làm khách thế này, chắc hẳn chẳng bao lâu nữa Thái tử sẽ biết được, đến lúc đó chỉ e Thái tử sẽ phân tâm. Do đó, chi bằng đại nhân hãy thả Bình Nguyệt ra luôn bây giờ, ta sẽ coi chuyện này như chưa từng xảy ra.”

Hắn ta thoáng lộ vẻ do dự.

Trái tim tôi đập thình thịch không ngớt, trong lòng thầm mong những lời này có thể phát huy tác dụng.

Một lát sau, sắc mặt hắn dịu đi phần nào, nhưng cũng không thả tôi ngay, chỉ sai người đưa đèn và đồ ăn tới cho tôi. Tôi thầm thở phào một hơi, xem ra bây giờ hắn đang suy nghĩ về những lời vừa rồi của tôi.

Chỉ cần có thể kéo dài được một, hai ngày, bất kể hắn có chịu thả người hay không thì tôi cũng có thể thoát khỏi nơi đây.

Tôi được cứu với tốc độ còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng. Vừa mới dùng bữa xong chưa lâu tôi đã nghe thấy bên ngoài vang lên một tràng những tiếng huyên náo, xen lẫn trong đó là những tiếng bước chân hỗn loạn. Tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng gọi của Bích Dung và Lê Tâm nữa…

“Quận chúa! Quận chúa! Quận chúa!”

Họ dám quang minh chính đại gọi to như vậy, xem ra A Phù đã đưa tới đây không ít viện binh.

Tôi tức thì lớn tiếng đáp lại: “Ta đang ở đây!”

“A, Quận chúa đang ở bên trong!” Tôi cũng chẳng rõ đó là giọng của Bích Dung hay Lê Tâm, có điều rất nhanh sau đó cửa đã đổ xuống. Tôi vốn cho rằng sẽ nhìn thấy hai a hoàn của mình đầu tiên, chẳng ngờ xuất hiện trong tầm mắt của tôi trước nhất lại là Thẩm Hành và Tư Mã Cẩn Du.

https://thuviensach.vn

Hai người bọn họ gần như đứng sóng vai với nhau, có điều ở giữa vẫn còn một khoảng cách nhỏ.

Không tính tới lần đầu tiên gặp Tư Mã Cẩn Du, tôi căn bản chưa từng nhìn thấy Thẩm Hành và Tư Mã Cẩn Du xuất hiện ở cùng một nơi bao giờ. Hai người bọn họ một người thì thanh tao nho nhã, một người thì tuấn tú phi phàm, đặt vào một chỗ quả là vô cùng thích mắt. Nếu không phải vì chỗ này không thích hợp, tôi thực sự muốn chăm chú ngắm nhìn một phen.

Có điều tôi cũng biết hai người này không hợp nhau. Tạm chưa xét tới ân oán trong kiếp trước, chỉ riêng ở kiếp này, lập trường của họ cũng đã đối nghịch với nhau rồi. Nếu Tư Mã Cẩn Du biết được Thẩm Hành đang giúp đỡ cha tôi trong việc soán đoạt giang sơn của nhà họ Tư Mã, có lẽ lúc này hai người bọn họ đã chẳng thể đứng chung một chỗ với nhau.

Tôi vội vàng đứng dậy, lại hé môi cười gượng.

Hai người gần như là cùng lúc cất bước, song hiềm một nỗi cửa quá nhỏ, chỉ cho phép một người qua lọt. Có điều bọn họ lại không ai chịu nhường ai, thế là cùng bị kẹt lại ở cửa không thể nhúc nhích. Sau đó, cả hai liền ngoảnh đầu nhìn chằm chằm đối phương.

Nhìn bộ dạng của Tư Mã Cẩn Du, hắn ta cứ như là chỉ hận không thể kiếm lấy một con dao nhọn mà chọc ngay vào trái tim của Thẩm Hành vậy.

Thẩm Hành thường ngày cư xử với người khác đều rất ôn hòa, thế mà hôm nay khi đối mặt với Tư Mã Cẩn Du vẻ ôn hòa đó lại biến mất hẳn, trong mắt ánh lên những tia sắc bén khó mà miêu tả bằng lời.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Ta…”

Hai người đồng thời ngoảnh đầu qua, cùng cất tiếng hỏi…

“A Uyển, có bị thương không?”

https://thuviensach.vn

“A Uyển, có chỗ nào không thoải mái không?”

Tôi hết nhìn Tư Mã Cẩn Du rồi lại nhìn Thẩm Hành, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Ta không sao.” Thấy hai người bọn họ đều không có vẻ gì là sẽ nhường nhịn nhau, tôi bèn bước lên trước một bước, hậm hực nói: “Mau tránh ra nào, ta phải ra ngoài, ở trong này ngột ngạt quá.”

Hai người bọn họ cùng lùi lại một bước, tôi rốt cuộc đã có thể rời khỏi mật thất này. Bên ngoài chen chúc đầy những người là người, có điều tôi có thể nhìn ra một bên là người của vương phủ, bên còn lại thì là người của Tư Mã Cẩn Du. Bọn họ tất thảy đều cúi đầu thật thấp, không có ai gây ồn ào chút nào.

Tư Mã Cẩn Du nói: “A Uyển, rất nhanh thôi ta sẽ có câu trả lời cho nàng về chuyện này. Nàng là thê tử tương lai của ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng phải chịu ấm ức, càng không bao giờ để nàng phải chết đi một cách oan uổng.”

Những lời này sao nghe cứ như là đang chế giễu Thẩm Hành thế nhỉ?

Tôi đưa mắt nhìn qua phía Thẩm Hành, thấy sắc mặt y lúc này quả nhiên đã tái nhợt đi, chắc hẳn là lại nhớ tới chuyện trong kiếp trước rồi.

Tôi cũng chẳng muốn nói nhiều, chuyện trong kiếp trước bọn họ thích giải quyết thế nào thì giải quyết, lúc này tơi chỉ muốn về phủ nghỉ ngơi ngay thôi. Tôi gật đầu nói: “Được.”

Sau đó Tư Mã Cẩn Du liền đích thân đưa tôi về phủ Tây Lăng Vương. Khi xuống xe ngựa, tôi nhìn thấy Thẩm Hành từ trên xe ngựa của vương phủ đi xuống, vì trời quá tối nên tôi không thể thấy rõ vẻ mặt của y, nhưng nhìn bộ dạng y khi đứng một mình bên cạnh xe ngựa thực là quá ư tịch mịch.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, tôi ngủ một mạch đến khi mặt trời đã lên cao tới ba con sào mới tỉnh dậy. Sau khi hầu hạ tôi rửa ráy xong xuôi, Bích Dung chậm rãi nói: “Quận chúa, Dịch Phong công tử tới rồi đấy.”

Thấy tròng mắt thị đảo qua đảo lại, tôi đại khái cũng đoán ra được chuyện là như thế nào.

Tôi hỏi Lê Tâm: “Dịch Phong tới được bao lâu rồi?”

Lê Tâm đáp: “Trời vừa tờ mờ sáng đã tới rồi.”

Bích Dung tiếp lời: “Hôm qua Quận chúa phải chịu một phen kinh hãi, cần được nghỉ ngơi, mà Thẩm công tử cũng đã nói là chớ nên quấy nhiễu giấc ngủ của Quận chúa, cho nên Bích Dung mới không dám gọi Quận chúa dậy.”

Lê Tâm khẽ gật đầu, tỏ ý tán đồng với Bích Dung.

Đều tại trước đây Dịch Phong đối xử với tôi không tốt, hai a hoàn này đã nhìn thấy rõ ràng, nên mới không có chút hảo cảm nào với Dịch Phong. Hôm nay y hiếm hoi lắm mới tới đây một chuyến, bọn họ gây khó dễ cho y cũng là điều dễ hiểu.

Tôi không trách cứ gì hai người bọn họ, chỉ uể oải ngáp dài một cái, sau đó bèn hỏi: “Dịch Phong bây giờ đang ở đâu?”

“Dạ, ở ngay bên ngoài.”

Tôi vừa bước chân ra khỏi tiểu viện liền nhìn thấy ngay Dịch Phong lúc này đang ngồi trên ghế đá, quay lưng về phía tôi, mà người ngồi ở phía đối diện với y chính là Thẩm Hành. Bọn họ lúc này đang nói chuyện, nhưng vì tôi ở cách khá xa nên không nghe thấy rõ họ đang nói gì, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra năm chữ “Cung Thương Giốc Chủy Vũ”.

https://thuviensach.vn

Hai người bọn họ trò chuyện rất vui vẻ, trông dáng điệu của Dịch Phong thì rõ là đang rất chăm chú và hưng phấn, ngay đến việc tôi đang đứng ở sau lưng mà cũng không hề phát giác. Thẩm Hành ngay từ sớm đã nhìn thấy tôi, có điều chỉ thoáng liếc một chút rồi liền thu ánh mắt về ngay.

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe bọn họ trò chuyện.

Thẩm Hành cũng khá phối hợp với tôi, tiếp tục hào hứng nói cười với Dịch Phong. Thẩm Hành và Dịch Phong đều là người thích đàn, bây giờ ngồi một chỗ với nhau thì hiển nhiên là đang nói về âm luật. Song lần này tôi thực sự phải bất ngờ về Dịch Phong, ngay từ lần đầu tiên gặp y, tôi đã thấy y là một người lạnh lùng rồi, về sau thì bất kể là gặp ai, kể cả Tư Mã Cẩn Du, y cũng trưng ra cái bộ dạng như vậy, ấy thế mà bây giờ nghe giọng điệu của y khi trò chuyện thì không khó để tưởng tượng ra y đang phấn chấn và hào hứng đến nhường nào.

Có lẽ Dịch Phong trở nên lạ lùng như vậy là vì đã gặp được tri âm.

…Tri âm?

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một việc, đó là Dịch Phong trước đây cũng từng gặp tri âm, còn vì thế mà có không ít tin đồn bậy bạ truyền ra nữa. Tôi nhớ mình cũng từng nhìn thấy bóng lưng của vị tri âm đó của Dịch Phong, bây giờ nghĩ lại, cái bóng lưng đó rõ là giống Thẩm Hành tới tám, chín phần.

Tôi còn nhớ cũng chính hôm nay, tôi đã bái Thẩm Hành làm sư phụ.

Tôi đi vòng tới sau lưng Thẩm Hành, chăm chú nhìn bóng lưng y suốt một hồi lâu, đồng thời lại nghĩ tới bóng lưng mà mình từng nhìn thấy dạo trước.

Rõ ràng là cùng một người mà.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 12-2: Sư thúc (tiếp)

Khi nhìn thấy tôi, trên mặt Dịch Phong thoáng qua một tia phức tạp, nhưng rất nhanh sau đó y đã thu mọi biểu cảm về và biến trở lại thành Dịch Phong mà tôi hay thấy thường ngày, rồi liền chậm rãi đứng dậy hành lễ với tôi.

“Quận chúa vạn phúc.”

Tôi xua tay nói: “Khỏi cần đa lễ, hôm nay ngươi tới tìm ta là vì chuyện gì?”

Dịch Phong đưa mắt liếc nhìn Thẩm Hành, Thẩm Hành liến nói với tôi: “A Uyển còn chưa dùng bữa sáng đúng không? Để ta đi nấu cho con một ít cháo trắng.”

Chờ đến khi bên ngoài tiểu viện chỉ còn lại tôi và Dịch Phong, Dịch Phong mới hờ hững nói: “Mấy ngày nay đại Hoàng tử điện hạ bận rộn đủ điều, khó có cách nào dứt mình ra được, dó đó mới sai ta thay mặt đến đây. Những người tham dự vào chuyện bắt cô hôm qua đều đã được ta đưa tới cả rồi, đại Hoàng tử bảo ta chuyển lời tới cô rằng, tất cả tùy cô xử trí. Còn về Lư Thị lang…” Hơi dừng một chút, y chậm rãi nói tiếp: “Ông ta chết rồi.”

Tôi có chút ngạc nhiên.

Tôi vốn cho rằng Tư Mã Cẩn Du cùng lắm cũng chỉ trừng phạt Lư Thị lang một chút mà thôi, vì hắn tuy đã bắt cóc nhưng còn chưa gây ra chút thương tổn nào cho tôi, tội không đáng chết. Hơn nữa, tuy Tư Mã Cẩn Du

https://thuviensach.vn

là Hoàng tử nhưng Lư Thị lang xét cho cùng vẫn là mệnh quan triều đình, dù có phạm phải sai lầm lớn đến mấy đi chăng nữa thì Tư Mã Cẩn Du cũng không có quyền xử trí.

Tôi hỏi: “Hắn chết như thế nào vậy?”

“Tự sát.” Dịch Phong mặt mày hờ hững nhìn tôi, có điều nhìn ánh mắt y thì cứ như tôi đã phạm phải một tội lỗi tày đình nào đó vậy. “Đêm qua Lư Thị lang bị đại Hoàng tử mắng cho một trận, sau đó hai người lại tranh cãi với nhau một hồi, cuối cùng Lư Thị lang quyết định lấy cái chết để mong đại Hoàng tử có thể hồi tâm chuyển ý. Chỉ tiếc rằng Lư Thị lang tuy đã chết rồi nhưng tâm ý của đại Hoàng tử vẫn không hề thay đổi.”

Nghe xong, tôi bất giác thầm cảm khái, nếu Tư Mã Cẩn Du đăng cơ trở thành Hoàng đế, vị Lư Thị lang này tuyệt đối sẽ là một trung thần có thể lưu danh sử sách.

“Với trí tuệ của đại Hoàng tử thì vốn có thể an bang định quốc, chỉ tiếc rằng y bị lún vào kiếp trước quá sâu, phần lớn tâm tư đều đặt trên người cô cả.” Dịch Phong khẽ cười tự giễu, tôi căn bản chẳng hiểu y đang tự giễu cái gì.

Có điều tôi lại có thể nghe ra được chút ý nuối tiếc bên trong lời của y.

Kỳ thực trong kiếp này bất kể Tư Mã Cẩn Du đặt tâm tư vào đâu, tôi đều cảm thấy ngay từ khoảnh khắc gặp Thẩm Hành thì hắn đã thua rồi. Thẩm Hành tuy cư xử với mọi người rất ôn hòa, nhưng xét về tâm kế và bụng dạ thì thực khó có ai so được.

Tôi chợt hỏi: “Vị tri âm mà ngươi gặp được khi xưa là sư phụ ta sao?”

Dịch Phong hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy ta cư xử với sư phụ cô khác hẳn với người khác ư?”

https://thuviensach.vn

Tôi khẽ gật đầu.

Dịch Phong lộ vẻ u ám nói: “Chuyện này không liên quan tới ta, đều là tại cô cả đấy.”

Tôi hơi ngẩn ra. “Lời này là ý làm sao?”

Dịch Phong nói: “Chắc cô biết việc cô có một phách nằm trên người ta rồi chứ? Trong kiếp trước chấp niệm của cô với sư phụ quá sâu nên một phách bị tách ra đó dù đã chuyển thế rồi cũng vẫn còn chấp niệm, thành ra vừa nhìn thấy Thẩm Hành lần đầu tiên ta đã không kìm được muốn thân cận với y rồi…” Y khẽ ho một tiếng. “Đương nhiên, Thẩm Hành tinh thông âm luật cũng là một trong các nguyên nhân khiến bọn ta thấy hợp nhau.”

Tôi lại hỏi: “Ngươi có biết phải làm thế nào mới có thể khiến một phách đó quay trở lại trong thân thể ta không?”

Dịch Phong cụp mắt xuống, lại im lặng suốt một hồi lâu rồi mới trả lời: “Không biết.”

Sau khi Dịch Phong rời đi, Thẩm Hành tới cùng dùng bữa sáng với tôi. Do mới nghe xong những lời vừa rồi của Dịch Phong, lúc này ánh mắt tôi nhìn Thẩm Hành liền có hơi là lạ. Thẩm Hành là một người tâm tư tinh tế, khi tôi nhìn y đến lần thứ hai thì liền cất tiếng hỏi: “Vừa rồi Dịch Phong đã nói gì với con vậy?”

Tôi hỏi ngược lại: “Có phải sư phụ cũng biết việc con có một phách nằm trong người Dịch Phong không?”

Thẩm Hành gật đầu.

“Vậy sư phụ có biết phải làm sao mới có thể khiến một phách đó quay trở lại trong thân thể con không?”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành hỏi lại tôi: “Con có muốn lấy lại một phách đó không?”

Kỳ thực có cũng được, không có cũng được, đều chẳng quan trọng lắm, vì mười sáu năm nay tôi vốn đã sống trong tình trạng này rồi. Tôi nói: “Có hay không đều được.”

Thẩm Hành thở dài than: “Ta đã tìm kiếm không ít phương pháp nhưng đều không thành công, có điều ta đoán Tư Mã Cẩn Du chắc là có cách rồi. Nếu con cho là có hay không đều được, vậy thì cũng chẳng cần lấy lại một phách đó về làm gì. Kỳ thực làm một người không có trái tim cũng rất tốt, ít nhất thì dù sau này có xảy ra chuyện gì con cũng sẽ không bị tổn thương.”

Chuyện tôi bị bắt cóc chẳng rõ vì sao mà lại truyền ra ngoài, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có rất nhiều món quà được ùn ùn đưa tới, ngay cả Thiện Lăng cũng lựa thời gian mà đến chỗ tôi.

Khi y đến, Thẩm Hành đang dạy tôi cách tự mình tháo dây trói trong tình huống bị dây thừng trói chặt.

Khi tôi đang cố gắng cởi dây trói bằng phương pháp mà Thẩm Hành đã dạy, một tiếng cười khẽ chợt vang lên, tôi bèn ngước mắt nhìn, liền thấy Thiện Lăng từ trên tường nhảy xuống, sau đó bước tới trước mặt tôi.

Vừa nhìn thấy Thiện Lăng, tôi liền nghĩ ngay tới năm chiếc vòng bạc không có duyên với mình kia.

Thiện Lăng cười khẩy nói: “Sư điệt, việc cởi dây trói này chỉ dựa vào sức khỏe thì không ăn thua đâu, cần phải có kỹ xảo mới được. Chắc hẳn sư huynh ta đã nói cho con biết bí quyết rồi, sao con vẫn không cởi được thế?”

Tôi biết mà, Thiện Lăng vốn không hài lòng với tôi, những lời này không phải có ý nói là tôi ngốc sao?

https://thuviensach.vn

Vừa rồi tôi có hơi nôn nóng, do đó mãi vẫn không cởi được dây trói. Bây giờ Thiện Lăng đang ở ngay trước mặt, tôi không muốn thua về khí thế, bèn lập tức giữ cho lòng bình lặng rồi bắt đầu suy nghĩ về từng câu nói của Thẩm Hành và các động tác mà y đã làm mẫu cho tôi xem.

Con người tôi đây chỉ cần không gặp phải chuyện gì có liên quan tới chữ tình, đầu óc thường không đến nỗi quá chậm chạp.

Sau thời gian chừng nửa tuần hương, tôi rốt cuộc đã cởi được dây trói ra đúng như ý muốn. Tôi xoa bóp cổ tay đã bị siết cho hơi sưng tấy, đang định ném qua phía Thiện Lăng một ánh nhìn đắc chí thì đúng lúc này Thẩm Hành chợt lại nôn nóng nắm lấy cổ tay tôi, trên mặt lộ rõ vẻ xót xa. “Sao lại dùng sức như vậy chứ? Có đau không? Để ta bôi cho con ít thuốc cao!”

Thiện Lăng nhìn tôi và Thẩm Hành bằng ánh mắt mang đầy ý vị.

Tôi vội vàng rụt tay về. “Không đau.”

Ánh mắt Thiện Lăng đột nhiên biến đổi hẳn, cứ như thể tôi vừa làm ra một chuyện gì đó không nên làm vậy. Y cau mày nhìn tôi. “Con gái mà có sẹo thì sẽ không đẹp đâu, cứ nên để sư phụ của con bôi cho một ít thuốc cao thì hơn.”

Tôi nói với Thiện Lăng: “Sư thúc nói quá rồi, mấy vết sưng này ngay đêm nay là sẽ tự tan thôi, làm gì mà khoa trương đến mức cần phải bôi thuốc cao? Hơn nữa thân thể con cũng không yếu đuối như vậy, sư thúc thực sự là đã nghiêm trọng hóa vấn đề rồi.”

Rồi tôi lại quay sang nói với Thẩm Hành: “Sư phụ, người vốn tinh thông y thuật, chắc cũng biết những vết thương sưng này chỉ sau một thời gian ngắn là sẽ tự động tan đi đúng không?”

Thiện Lăng càng nhíu đôi mày chặt hơn, sắc mặt xũng không được dễ coi cho lắm. Y há miệng ra, hình như định nói gì đó nhưng lại bị Thẩm

https://thuviensach.vn

Hành tươi cười cất tiếng cắt ngang: “Ừm, chắc đêm nay là sẽ tan thôi.” Kế đó, Thẩm Hành cố tình chuyển chủ đề sang hướng khác: “Sao đệ lại tới đây vậy?”

Thiện Lăng dường như vẫn còn rất bất mãn, nhưng dưới ánh nhìn của Thẩm Hành thì chỉ đành cố gắng nín nhịn, khuôn mặt bất giác trở nên đỏ bừng.

“Nghe nói sư điệt bị người ta bắt cóc nên đệ mới tới đây xem thử. Huynh yên tâm, không có người nào nhìn thấy đệ đâu.” Rồi Thiện Lăng móc từ trong vạt áo ra một vật, quay qua nói với tôi: “Quà cho con đây.”

Nghe Thiện Lăng nói thế, tôi bất giác cảm thấy có chút khó chịu. Nếu không vì bị y đột nhiên chặn lại giữa đường, tôi đã chẳng bị người ta thừa cơ bắt cóc đi như thế.

Tôi nói: “Năm chiếc vòng bạc mà sư thúc tặng cho con lần trước đã không may thất lạc trong quá trình con bị bắt cóc rồi, một phen tâm ý của sư thúc mà con lại chẳng thể giữ được, thực là áy náy vô cùng.”

Nghe thấy thế, Thẩm Hành lập tức nheo đôi mắt lại.

“Trước khi bị người của Tư Mã Cẩn Du bắt cóc, con từng gặp y sao?”

Tôi khẽ gật đầu, làm ra vẻ cảm khái nói: “Hầy, con vừa mới bước chân ra khỏi cửa sau của Nhất Phẩm lâu, còn chưa kịp ủ ấm năm chiếc vòng bạc kia thì đã bị người ta đánh ngất rồi. Chẳng biết năm chiếc vòng đó bây giờ đang ở trong tay ai nữa…”

Dứt lời, tôi đưa mắt liếc Thiện Lăng.

Thiện Lăng hơi sợ hãi nhìn qua phía Thẩm Hành, sau đó vội vàng nói: “Không sao, không sao, chỉ là năm chiếc vòng bạc thôi mà. Con là sư điệt của ta, mấy hôm nữa ta sẽ tặng cho con mười chiếc khác y hệt như thế.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành nói: “Sư đệ, ta nhớ là đệ có một món đồ tốt được sư phụ tặng cho trước khi xuống núi cơ mà.”

Thiện Lăng lộ vẻ xót xa, nói: “Sư điệt, mấy hôm nữa ta sẽ tặng cho con thêm một món quà gặp mặt, nhất định là con sẽ thích.”

Nhìn bộ dạng này của Thiện Lăng, tôi đoán chừng đó là một món đồ rất tuyệt.

Tôi cười híp mắt nói: “Đa tạ sư thúc.”

Hôn lễ của tôi và Tư Mã Cẩn Du được ấn định vào ngày Mười sáu tháng Giêng, tính ra thì chỉ còn chưa đầy hai mươi ngày nữa thôi. Tư Mã Cẩn Du kêu tôi yên tâm ở trong vương phủ chờ đợi, còn phái tới không ít thị nữ và tùy tùng, bề ngoài là để cho tôi sai bảo, nhưng trên thực tế chẳng qua là muốn giám sát nhất cử nhất động của tôi.

Tôi biết việc mưu phản của cha sẽ diễn ra chỉ trong vòng vài ngày nữa, thế là liền ngoan ngoãn ở yên trong phủ làm một vị tân nương tử chờ gả chồng. Biết Tư Mã Cẩn Du không thích Thẩm Hành, tôi cố hết sức hạn chế tiếp xúc với y.

Huynh trưởng có lén đến chỗ tôi một lần, nói cho tôi hay vào ngày mùng Một tháng Giêng Thái tử sẽ xua quân vào cung ép Hoàng đế nhường ngôi, và tin tức này đã lọt đến tai đại Hoàng tử rồi.

Tôi hiểu ngay ý của huynh trưởng, chỉ cần Tư Mã Cẩn Du hay tin Thái tử chuẩn bị ép Hoàng đế nhường ngôi, trong ngày hôm đó hắn nhất định sẽ đến ngăn cản, bởi lẽ đây chính là cơ hội hiếm có cho hắn trở mình.

Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau, xem ra cha muốn dùng tam Hoàng tử làm ve sầu, còn bản thân thì đóng vai con chim sẻ kia.

Mùng Một tháng Giêng rất nhanh đã tới.

https://thuviensach.vn

Vì hôm nay là ngày tết nên toàn thành Kiến Trung đều vô cùng tưng bừng náo nhiệt, trời còn chưa sáng, tiếng pháo nổ râm ran đã vang lên khắp nơi, trong vương phủ cũng có rất nhiều thứ được bày biện ra cho hợp cảnh. Sau khi thức giấc, tôi còn chưa kịp dùng bữa sáng thì đã phải mặc một bộ cung trang vừa may rồi theo mẹ vào cung. Theo như lệ thường, hôm nay ở Trung cung có hội chầu, các mệnh phụ đều phải tới Trung cung bái kiến Hoàng hậu.

Sau khi vào cung, tôi phát hiện mẹ hình như có chút lơ đễnh. Tôi tính toàn thời gian một chút, thấy chẳng bao lâu sau hoàng cung sẽ trở nên hỗn loạn. Chắc mẹ cũng biết chuyện này rồi, nếu không đã chẳng tỏ ra như vậy.

Trước khi đi bái kiến Hoàng hậu, mẹ kéo tay tôi nhỏ giọng dặn dò: “Đợi lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì con cũng chớ hoang mang, đã có mẹ ở đây rồi.”

Tôi khẽ gật đầu.

Quãng thời gian này Hoàng hậu vì chuyện Tư Mã Cẩn Du bị phế ngôi Thái tử mà tiều tụy đi nhiều, cho dù đã dùng những loại phấn son thượng hạng nhưng vẫn khó mà giấu được nét sầu trên mặt. Sau khi răn dạy qua loa các mệnh phụ một hồi, bà ta liền cho mọi người lui xuống.

Tôi mừng thầm, chỉ hận không thể mọc ra một đôi cánh để có thể rời khỏi chốn thị phi này nhanh một chút.

Chẳng ngờ tôi vừa mới theo mẹ bước chân ra khỏi cung Phượng Thê thì đã có cung nữ đi tới: “Xin Quận chúa dừng bước, Hoàng hậu nương nương có lời muốn nói với Quận chúa.”

Mẹ đưa mắt nhìn tôi vẻ lo lắng, tôi bèn nói: “Mẹ về phủ trước đi, con nói chuyện với Hoàng hậu nương nương xong thì sẽ quay về ngay, mẹ không cần phải lo lắng đâu.” Tôi đã nghĩ kĩ rồi, trong cuộc chiến tranh đoạt

https://thuviensach.vn

ngôi báu này dù ai là người giành phần thắng cuối cùng thì tôi cũng đều không có mối nguy gì về tính mạng.

Tôi dõi mắt nhìn theo bóng lưng đang rời đi của mẹ, sau đó mới cùng cung nữ kia quay trở vào trong cung Phương Thê.

Hoàng hậu vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế như vừa rồi, có điều bên cạnh thì đã xuất hiện thêm Công chúa Văn Dương. Tôi đang định quỳ xuống hành lễ thì Hoàng hậu đã xua tay, nói: “Khỏi cần đa lễ, ngồi đi!”

Tôi không biết Hoàng hậu giữ riêng tôi lại đây là muốn nói những gì, đành lặng lẽ ngồi xuống chiếc đôn trải đệm mềm chờ bà ta lên tiếng.

“Nghe nói Tây Lăng Vương đã tìm cho con một vị sư phủ đúng không?”

Tôi không ngờ Hoàng hậu lại hỏi tới Thẩm Hành, bèn liếc mắt nhìn qua phía Công chúa Văn Dương, thấy cô ta đang nở một nụ cười tủm tỉm nhìn mình. Tôi tỏ vẻ ngoan ngoãn đáp: “Dạ phải.”

“Là người Đại Phụng triều?”

“Dạ phải.”

“Tình cảm giữa con và sư phụ con phải chăng không tệ?”

Tôi sững ra một chút, đáp: “Dạ, cũng tàm tạm.”

Hoàng hậu hờ hững nói: “Chỉ còn chừng mười ngày nữa là con sẽ trở thành con dâu của bản cung, có một số người và một số việc con cần phải chú ý né tránh một chút, đừng để người ta nói ra nói vào. Con là do Cẩn Du tự mình lựa chọn, bản cung tuy không hài lòng lắm nhưng quả thực không cự lại được tấm lòng của Cẩn Du với con. Đã không còn cách nào khác,

https://thuviensach.vn

bản cung cũng đành chấp nhận thôi, mong con sau khi thành hôn hãy giữ đúng bốn phận, sớm ngày sinh con đẻ cái cho Cẩn Du.”

Tôi đáp “vâng” nhưng trong lòng thì thầm cảm thấy may mắn vì cha chuẩn bị tạo phản, bằng không sau này mà phải ngày ngày đối mặt với Tư Mã Cẩn Du và vị Hoàng hậu nương nương không thích tôi này, chắc sẽ không sống nổi mất.

Sau đó Hoàng hậu lại răn dạy tôi thêm mấy lời, có điều nội dung không có gì đặc biệt, chủ yếu là nhắc nhở tôi phải an phận thủ thường.

Tôi làm bộ cung kính lắng nghe nhưng trong lòng chẳng coi những lời đó ra gì.

Sau khi rời khỏi cung Phượng Thê, tôi tính toán thời gian một chút, thấy mình nếu còn không mau chóng rời khỏi hoàng cung thì chỉ e sẽ bắt gặp đội quân tiến vào cung ép Hoàng đế thoái vị mất. Tôi cố gắng đi nhanh hơn, có điều chưa đi được bao lâu thì đã nghe thấy có tiếng bánh xe ngựa lăn lộc cộc vang lại.

Trong chốn hoàng cung, người có thể ngồi xe ngựa và xuất hiện vào lúc này không còn ai khác ngoài Công chúa Văn Dương. Xe ngựa dừng lại ngay trước mặt tôi, một ả cung nữ vén rèm lên, kế đó giọng nói của Công chúa Văn Dương vang ra: “Để ta tiễn ngươi một đoạn.”

Công chúa Văn Dương dường như có lời muốn nói với tôi, tôi dù muốn cự tuyệt cũng không được, hơn nữa, có xe ngựa chở đi cũng là một chuyện không tệ chút nào.

Sau khi trèo lên xe ngựa, tôi ngó nhìn sắc trời bên ngoài một chút, nói: “Xem ra trời sắp mưa rồi.” Bầu trời lúc này âm u vô hạn, chỉ thoáng nhìn thôi đã khiến người ta không kìm được cảm thấy hết sức nặng nề.

https://thuviensach.vn

Công chúa Văn Dương chẳng buồn ngước mắt lên. “Mới ngày đầu năm mà đã có mưa, thực không phải là điềm tốt lành gì.”

Cô ta nói thế khiến tôi thực khó tiếp lời, sau khi cười gượng một tiếng, tôi đành nói: “Đa tạ Công chúa đã chở ta đi.”

Công chúa Văn Dương rốt cuộc đã chịu đưa mắt nhìn tôi. “Đa tạ cái gì chứ, chúng ta sắp thành người một nhà rồi mà. Trước đây ta quả thực không thích cô, chỉ tiếc rằng hoàng huynh của ta cứ như đã trúng phải bùa mê thuốc lú của cô vậy, thành ra ta đành học theo mẫu hậu mà chấp nhận thôi. Còn về chuyện trong kiếp trước của mấy người, ta cũng chỉ biết được qua những lời mà bà cố nội để lại trong một cuốn sách ở thư các, có điều bất kể ra sao thì đó cũng là chuyện của kiếp trước, ta thực sự không muốn đòi nợ giúp bà cố nội làm gì, sau này cô cứ hầu hạ hoàng huynh của ta cho tốt là được.”

Tôi rốt cuộc đã hiểu rồi, giống như Phần Nguyên Hoàng hậu, Công chúa Văn Dương gọi tôi lên đây cũng là vì muốn răn dạy tôi một phen. Tôi bất giác cảm thấy khó chịu, thực ra tôi cũng đâu muốn bị chuyện trong kiếp trước quấn lấy, đều là tại Tư Mã Cẩn Du cứ bám lấy tôi, Công chúa Văn Dương nên đi tìm Tư Mã Cẩn Du mà nói chuyện mới đúng.

Công chúa Văn Dương lại nói tiếp: “Mấy ngày nữa chắc ta sẽ không còn ở lại Thiên Long triều, nhưng dù là như thế cô cũng nhớ phải giữ đúng bổn phận đừng có tùy tiện làm bừa. Riêng về sư phụ cô, có thể không tiếp xúc thì cô tốt nhất là đừng tiếp xúc…”

Về sau Công chúa Văn Dương còn nói thêm những gì, tôi căn bản không nghe rõ.

Trong đầu tôi bỗng nổi lên một suy nghĩ hết sức kinh người, lúc trước Công chúa Vinh Hoa đã nghe ngóng được là Đại Phụng triều có ý chọn đích trưởng nữ của Thiên Long triều làm đối tượng liên hôn, nhưng đâu có

https://thuviensach.vn

ai nói vị đích trưởng nữ này nhất định phải là Công chúa Văn Dương. Hôm nay nếu cha đạt được ý đồ, Tư Mã Cẩn Du hẳn sẽ phải chết dưới tay Thái tử, như thế cha sớm muộn gì cũng sẽ đăng cơ.

Một khi cha đăng cơ trở thành Hoàng đế, vậy đích trưởng nữ của Thiên Long triều còn chẳng phải là tôi ư?

Trái tim tôi bất giác nẩy thình thình trong lồng ngực, trong đầu thì như có một tia chớp đột ngột lóe lên.

Cha dám mưu đồ soán đoạt ngôi báu, sau lưng ắt là phải có chỗ dựa. Mà lúc trước huynh trưởng có thể dễ dàng hãm hại Tư Mã Cẩn Du như thế, công lao của Thẩm Hành hẳn không ít chút nào. Thẩm Hành và Thiện Lăng là sư huynh đệ của nhau, chức quan của Thiện Lăng ở Đại Phụng triều lại là Chính tướng quân nhất phẩm…

Vậy thì với bản lĩnh của Thẩm Hành, chức quan của y sẽ là gì đây?

Cha nói Thẩm Hành ẩn cư nơi núi sâu, cũng có người nói Thái tử Đại Phụng triều ít khi lộ diện. Khi xưa mỗi lần cha nhắc đến Thái tử Đại Phụng triều, trên mặt đều lộ rõ vẻ tự hào vô hạn, dáng vẻ đó có khác gì đang nói tới con rể của mình đâu.

Lại nghĩ đến dáng vẻ cung kính và khách sáo của cha với Thẩm Hành lúc ban đầu…

Tôi bất giác tột cùng kinh hãi.

“Bình Nguyệt, ngươi có đang nghe bản cung nói không đó?”

Vô thức lắc đầu một cái, thấy Công chúa Văn Dương sa sầm mặt mũi tôi mới giật mình tỉnh táo trở lại, vội vàng gật đầu nói: “Có, có nghe mà.”

https://thuviensach.vn

Tôi không kìm được suy nghĩ, nếu phán đoán của tôi là chính xác, mà trước đó Công chúa Vinh Hoa lại từng nói Công chúa Văn Dương đã ngưỡng mộ Thái tử Đại Phụng triều từ lâu, vậy sau này Công chúa Văn Dương chắc sẽ hận tôi đến mức không còn lời nào tả được mất.

Sau khi trở về vương phủ, tôi lập tức đi tìm mẹ. Mẹ lúc này có vẻ khá căng thẳng, khi đứng khi ngồi, ánh mắt thì chẳng biết vô tình hay cố ý mà thường xuyên ngó nhìn ra phía bên ngoài, khi nhìn thấy tôi bà mới cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân một chút.

“A Uyển, Hoàng hậu nương nương đã nói với con những gì vậy?”

Tôi đáp: “Chỉ là những lời răn dạy bình thường thôi, không khác gì những lời đã nói với các vị mệnh phụ phu nhân trước đó cả.” Tôi rót cho mẹ một chén trà, nói tiếp: “Mẹ, con thấy mẹ có vẻ tâm thần không yên thì phải, để con kêu Lan Phương cô cô thắp hương an thần lên nhé!”

Mẹ đưa tay đón lấy chén trà, nói: “Cũng tốt.”

Tôi cười híp mắt hỏi: “Cha chắc cũng sắp về rồi đúng không mẹ?”

“Ừm.” Mẹ khẽ đáp.

Tôi lại nói: “Mẹ, A Uyển thực sự không muốn gả cho đại Hoàng tử chút nào.”

Mẹ khẽ mỉm cười, lại đưa tay tới khẽ vỗ vào mu bàn tay tôi. “Ừm, A Uyển nói không gả thì sẽ không gả. Chờ qua hôm nay mọi thứ sẽ tốt lên thôi, tuyệt đối sẽ không có ai ép con phải gả cho đại Hoàng tử.”

Hai mắt tôi sáng rực lên. “Thật thế sao? Mọi thứ thực sự sẽ tốt lên sao?”

Mẹ khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Thứ tôi cần chính là cái gật đầu này của mẹ. Tôi lại nói tiếp: “Vậy phải chăng là con cũng có thể không gả cho sư phụ? Trước đây con không cẩn thận nghe thấy hạ nhân nói là cha có ý gả con cho sư phụ. Mẹ, sư phụ là người Đại Phụng triều, con thì chẳng phải là Công chúa Văn Dương, con thực sự không muốn gả đi xa như thế đâu.”

Bàn tay mẹ bỗng trở nên cứng đờ, rồi bà liền rụt tay về một cách thiếu tự nhiên.

Bà nói: “Cái con bé ngốc này, sư phụ con có chỗ nào không tốt ư?”

Tôi nói: “Sư phụ rất tốt, nhưng con không thích sư phụ.”

“A Uyển, nghe lời cha mẹ tuyệt đối không sai đâu, bởi cha mẹ không đời nào lại đi hại con cả. A Hành thực sự rất tốt, con có thể gả cho y, nửa đời sau ắt sẽ được sống trong sung sướng.” Mẹ vừa nói vừa đưa tay tới khẽ vỗ vai tôi. “Không phải con rất thích đồ ăn mà A Hành nấu ư? Chờ sau khi gả cho y rồi, con sẽ ngày ngày được ăn đồ mà y nấu.”

“Nhưng… nhưng y là sư phụ…”

Mẹ lại nói: “A Uyển của mẹ thật là ngốc quá đi, y có thể làm sư phụ của con, vậy thì đương nhiên cũng có thể không làm sư phụ của con nữa. Vả lại, vốn cũng chẳng có bao nhiêu người biết tới quan hệ sư đồ giữa con và A Hành. A Uyển, mẹ là mẹ con, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Con bây giờ còn nhỏ, có rất nhiều chuyện còn chưa nhìn rõ, cha mẹ sẽ an bài sẵn con đường sau này cho con, để con có thể vô ưu vô lo trong suốt cuộc đời này.”

Tôi cúi đầu suy nghĩ, sau đó bèn ngẩng đầu lên nói: “A Uyển sẽ nghe lời mẹ.”

Bên khóe miệng thoáng nở nụ cười vui mừng thanh thản, mẹ đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi. “A Uyển của mẹ ngoan lắm.”

https://thuviensach.vn

Biến cố trong thành Kiến Trung xảy ra còn nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của tôi, vốn cứ ngỡ phải cần tới nửa tháng là ít, nào ngờ chỉ sau nửa ngày ngắn ngủi từ trong cung đã truyền ra tin tức Thái tử tạo phản thành công, Hoàng đế đột ngột qua đời.

Điều duy nhất nằm ngoài ý liệu là Tư Mã Cẩn Du không hề dẫn quân đi ngăn cản Thái tử tạo phản như huynh trưởng đã nói, hơn nữa còn mất tích ngay trong ngày hôm đó. Liền mấy ngày sau, một lượng lớn nhân lực được phái đi tìm kiếm, nhưng dù đã đào sâu ba thước đất vẫn chẳng tìm thấy hắn đâu.

Có điều đúng như cha mong muốn, nửa tháng sau đó Thái tử giả đã tuyên bố nhường lại ngôi báo cho cha.

Kể từ lúc này, giang sơn Thiên Long triều không còn mang họ Tư Mã nữa mà đổi thành họ Tiêu. Cha… A không, phải đổi cách xưng hô rồi, nên gọi là phụ hoàng mới đúng. Phụ hoàng lấy lý do Tư Mã Cẩn Du mất tích mà giải trừ hôn ước giữa tôi với hắn.

Cuối tháng Giêng, sứ thần Đại Phụng triều sau một thời gian dài dừng chân tại Thiên Long triều rốt cuộc đã chính thức lên tiếng xin được cưới đích trưởng Công chúa của Thiên Long triều về làm Thái tử phi cho Thái tử Đại Phụng triều. Lúc này tôi coi như đã thấu tỏ tất cả, hóa ra ngay từ đầu mục tiêu của Thiện Lăng đã là tôi.

Phụ hoàng không chút do dự đồng ý ngay lời cầu thân của Đại Phụng triều.

Hôn lễ được ấn định vào ngày mùng Mười tháng Ba, mà thân phận của tôi chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi đã từ Thái tử phi tương lai của Thiên Long triều biến thành Thái tử phi tương lai của Đại Phụng triều. Kỳ thực tỉ mỉ nghĩ lại thì hai thân phận này cũng không khác nhau là mấy, đều

https://thuviensach.vn

là Thái tử phi, còn hai vị Thái tử thì đều có quan hệ khá sâu sắc với Tạ Uyển của kiếp trước.

Tư Mã Cẩn Du nhắm vào Tạ Uyển mà tới, trong mắt hắn từ đầu chí cuối chỉ có Tạ Uyển.

Thẩm Hành cũng nhắm vào Tạ Uyển mà tới, dù rằng người trong mắt y là tôi, nhưng mục đích cuối cùng của y kỳ thực vẫn là cưới tôi về làm vợ. Phen này tuy cha là chim sẻ nhưng xét từ một phương diện khác, Thẩm Hành há lại chẳng phải là chim sẻ ư?

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 13-1: Chỉ hôn

Buổi đêm trong cung thực không thể so được với buổi đêm trong vương phủ, dù cảnh đêm không có gì khác biệt, ánh trăng cũng nguyên vẻ dịu dàng, nhưng tự nơi đáy lòng tôi chúng lại không hề giống nhau. Tôi ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, cảm thấy ngôi nhà mà mình vẫn luôn lấy làm nơi nương tựa đã dần thay đổi rồi.

Đột nhiên, giọng nói của mấy cung nữ nhất loạt vang lên: “Thái tử điện hạ vạn phúc.”

Tôi vô thức sinh lòng cảnh giác, mãi tới khi khuôn mặt của huynh trưởng lọt vào tầm mắt mới thầm thở phào một hơi. Tôi thiếu chút nữa thì quên mất, danh hiệu Thái tử điện hạ này sớm đã chẳng còn thuộc về Tư Mã Cẩn Du nữa rồi.

Huynh trưởng hôm nay mặc một chiếc áo gấm thêu hình kỳ lân sẫm màu, khi đi tới chân bước mạnh mẽ, mặt mang nét cười. Dường như từ sau khi cha đăng cơ tới nay, nụ cười trên mặt huynh trưởng chưa bao giờ biến mất.

Có điều ngẫm lại cũng phải, huynh trưởng bây giờ là Thái tử, sau này nhất định sẽ là Hoàng đế, được nắm giang sơn gấm vóc của Thiên Long triều trong tay, chẳng lẽ lại có thể không cao hứng được sao?

“A Uyển.” Huynh trưởng ngồi xuống bên cạnh tôi. “Sao cứ buồn bực không vui mãi thế? Có phả muội không thích nơi này không? Ta sớm đã nói rồi mà, cung điện này nằm nơi hẻo lánh, xung quanh cũng không có

https://thuviensach.vn

cảnh sắc gì đẹp, sống ở đây lâu rồi sẽ dễ dàng cảm thấy không thoải mái lắm.”

Tôi uể oải ngáp dài một cái. “Nơi này cũng rất tốt mà.”

Huynh trưởng chăm chú quan sát tôi suốt một hồi lâu, sau đó liền đuổi tất cả các cung nữ xung quanh ra ngoài, nói: “A Uyển, ta biết muội không vui vì điều gì. Nhưng muội thử nghĩ mà xem, muội bây giờ là công chúa duy nhất của Thiên Long triều, xứng làm chồng muội thực sự chỉ có mỗi Thái tử Đại Phụng triều mà thôi. Hơn nữa, nữ tử dù gì cũng phải gả chồng, mà Thái tử Đại Phụng triều đã từng hứa với ta là đời này sẽ chỉ cưới một mình muội thôi, lẽ nào muội còn lo y đối xử với muội không tốt? Cứ như ta thấy, một vị lang quân như ý như vậy dù có đi khắp thiên hạ muội cũng chẳng tìm được người thứ hai đâu.”

Huynh ấy thấy tối không nói gì thì bèn nói tiếp: “Tuy ta đã đồng ý với A Hành là sẽ để y chính miệng nói với muội, nhưng ta nghĩ bằng vào sự thông minh của muội thì sớm đã đoán ra thân phận của y rồi.”

Tôi mím chặt môi, khẽ gật đầu.

Huynh trưởng hỏi: “Phải chăng muội giận y về việc y giấu giếm thân phận?”

Tôi dời mắt ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, khẽ nói: “Đâu có.”

Huynh trưởng lại tiếp tục khuyên nhủ: “A Uyển, muội từ nhỏ đã không giống với người bình thường, việc này muội bây giờ chắc cũng đã biết. Muội đã không hiểu gì về tình ái, vậy thì gả cho một người bằng lòng đối tốt với muội không phải là rất tốt ư? A Hành đối xử với muội thế nào thì muội cũng biết rồi, ngay cả cha mẹ cũng chưa chắc làm được những điều mà A Hành đã làm đâu.”

https://thuviensach.vn

Lời này của huynh trưởng không phải là không có lý, song tôi thực sự không thể nào ưa nổi người của kiếp trước. Chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan tới kiếp trước, tự nơi đáy lòng tôi liền cảm thấy không thoải mái. Hơn nữa Thẩm Hành còn là sư phụ của tôi, tôi thực sự không tìm được lý do nào có thể thuyết phục mình yên dạ yên lòng mà gả cho y.

Tôi cố rặn ra một nụ cười, nói: “Vẫn là huynh trưởng suy nghĩ sâu xa, huynh cứ yên tâm, muội sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ gả chồng.” Hơi dừng một chút, tôi ngập ngừng nói tiếp: “Tam Hoàng tử trong mật thất ở vương phủ…”

“Hắn đã chết từ mấy hôm trước rồi. Trước đây hắn được giữ lại chẳng qua là để đề phòng bất trắc, lỡ như có xảy ra chuyện gì thì còn có thể dùng làm con tin, bây giờ đương nhiên chẳng cần phải như vậy nữa.” Huynh trưởng nhìn tôi, hỏi: “Sao tự dưng muội lại nhắc đến hắn vậy?”

Tôi bèn nhất nhất nói lại với huynh trưởng chuyện mà mình đã đáp ứng với Dịch Phong khi trước.

Huynh trưởng trầm ngâm một chút rồi bèn nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, chẳng qua là một thi thể mà thôi, chắc y cũng chẳng thể gây ra sóng gió gì được.”

Tôi khẽ gật đầu. “Vậy mấy ngày nữa muội sẽ về vương phủ một chuyến.”

Huynh trưởng nói: “Thời gian này muội hãy chú ý bồi dưỡng tình cảm với A Hành đi. Y hoàn toàn thật lòng với muội đấy, muội đừng làm y bị tổn thương.”

Huynh trưởng muốn tôi đi bồi dưỡng tình cảm với Thẩm Hành, tôi suy nghĩ suốt hai ngày liền, tới ngày thứ ba thì đi tìm Thẩm Hành. Thẩm Hành hiện giờ không ở trong hoàng cung mà ở lại dịch trạm - nơi đón tiếp sứ thần Đại Phụng triều - cùng với Thiện Lăng.

https://thuviensach.vn

Khi tôi đi tìm Thẩm Hành thì vừa khéo gặp Thiện Lăng. Thiện Lăng nói: “Y vừa mới ngủ lúc trời tờ mờ sáng, hãy để y ngủ thêm một lát.”

Tôi hỏi: “Sư phụ rất bận sao?”

Thiện Lăng đưa mắt lườm tôi. “Thái tử một nước có thể không bận được sao? Hơn nữa y vì cô mà chẳng quản ngàn dặm xa xôi tới Thiên Long triều, nửa năm nay chẳng biết đã có bao nhiêu công văn bị chất đống lại nữa.”

Tôi chỉ còn biết gượng cười.

Thiện Lăng dường như còn muốn nói gì đó nhưng lại bị một tiếng ho lớn cắt ngang. Tôi ngoảnh đầu qua nhìn, thấy người vừa ho chính là Thẩm Hành mà mình lâu rồi chưa gặp. Y nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, khẽ hỏi: “A Uyển, sao lại tới đây thế?”

Tôi thấy sắc mặt y không được tốt lắm, quầng mắt tím đen, mũi thì hơi đỏ, liền hỏi ngược lại: “Sư phụ bị ốm rồi ư?”

Tôi còn chưa dứt lời thì Thiện Lăng đã lên tiếng đáp thay: “Đã ốm mấy ngày rồi, vì sợ lây bệnh cho cô nên mới không đi gặp. Cô làm vị hôn thê kiểu gì thế? Không biết qua đây thăm nom gì cả!”

Thẩm Hành nghe thế thì ngay đến đôi tai cũng trở nên đỏ bừng. “Chẳng qua là bị nhiễm phong hàn thôi mà, không có gì nghiêm trọng, bây giờ cũng đã gần khỏi rồi. “ Hơi dừng một chút, Thẩm Hành lại nói tiếp: “Sư đệ, công văn ta đã phê duyệt xong, đệ hãy phái người đưa về đi.”

Sau khi Thiện Lăng rời đi, Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú.

“A Uyển, trước đây ta ẩn giấu không cho con biết thân phận, ta…”

https://thuviensach.vn

Tôi cắt ngang lời của Thẩm Hành: “Con hiểu nỗi khổ tâm của sư phụ mà, sư phụ không cần phải giải thích làm gì.” Một nét cười thoáng hiện trên bờ môi, tôi khẽ hỏi: “Sư phụ bây giờ rảnh chứ? A Uyển đã hẹn gặp Dịch Phong ở vương phủ, sư phụ có muốn cùng A Uyển qua đó không?”

Thẩm Hành hơi sững người. “Con… không để bụng ư?”

Tôi chớp chớp mắt. “Để bụng cái gì?”

“Con sắp phải gả về làm vợ ta…”

Tôi cười nói: “Sư phụ, A Uyển đã nghĩ kĩ rồi. Con là người không có trái tim, gả cho ai mà chẳng vậy. Hơn nữa sư phụ đối xử với A Uyển tốt như thế, A Uyển đương nhiên là bằng lòng gả cho sư phụ rồi. A Uyển chỉ sợ sư phụ sau này sẽ chán ghét A Uyển thôi…”

Thẩm Hành vội vàng cắt ngang lời tôi: “Sao lại thế được? Con bằng lòng gả cho ta, bằng lòng cùng ta chung sống một đời, đó đã là một điều may mắn lớn cho ta. Huống chi, ta dù có chán ghét ai thì cũng không bao giờ có thể ghét A Uyển được.”

“Vậy không phải là ổn rồi sao? Bây giờ sư phụ có cùng con tới vương phủ không đây?”

Thẩm Hành mừng rỡ gật đầu nói: “Có chứ! Chỉ cần có A Uyển ở bên, bất kể là đi tới đâu ta cũng đều bằng lòng.”

Tôi nói với Bích Dung đang đứng sau lưng: “Ngươi đi bảo phu xe chuẩn bị một chút đi, nửa canh giờ nữa chúng ta sẽ khởi hành tới phủ Tây Lăng Vương.”

Bích Dung thoáng liếc mắt nhìn qua phía Thẩm Hành, rồi khẽ đáp “vâng” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Sau khi tới vương phủ, tôi và Thẩm Hành vừa xuống xe ngựa thì đã nhìn thấy Dịch Phong đang đứng chờ ngoài cửa. Y hôm nay mặc một bộ đồ màu trắng như trước đây thường hay mặc, cung kính hành lễ với tôi. “Dịch Phong bái kiến Công chúa điện hạ, Công chúa điện hạ vạn phúc.”

“Khỏi cần đa lễ, đứng dậy đi.”

Dịch Phong đứng thẳng người dậy, trước tiên là đưa mắt liếc qua phía Thẩm Hành đang đứng cạnh tôi, nhếch môi cười nói: “Chúc mừng.” Sau đó mới lại quay sang nói với tôi: “Đa tạ Công chúa điện hạ đã giữ đúng lời hứa.”

Tơi lắc đầu nói: “Chỉ là một chuyện nhỏ thôi, không cần phải cảm ơn.”

Sau đó, tôi kêu người giao thi thể của tam Hoàng tử cho Dịch Phong. Dịch Phong lại cảm ơn tôi lần nữa rồi liền đánh xe ngựa dần dần rời khỏi tầm mắt của tôi. Tôi có cảm giác Dịch Phong đã hơi khác một chút so với trước đây, y bây giờ không còn nhìn tôi bằng ánh mắt oán trách nữa, thay vào đó là một vẻ cam chịu số phận sau khi biết rõ mọi chuyện đều đã được an bài.

Tôi đưa tay sờ cằm, tỏ vẻ khó hiểu nói: “Dịch Phong hình như hơi khác đi rồi.”

“Có lẽ y đã suy nghĩ thông suốt rồi cũng nên.” Thẩm Hành nói. “Trước đây y vẫn luôn oán trách ông trời đối xử bất công với y, không cho y một xuất thân tốt, trong cơ thể còn có một phách của con, từ đó vô cớ gặp phải bao nhiêu điều rắc rối.”

Tôi thở dài than: “Chẳng trách trước đây mỗi lần nhìn thấy con y lại tỏ ra bất mãn như vậy…”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành nói: “Bây giờ Tư Mã Cẩn Du đã mất tích, sẽ không còn ai tới làm phiền y nữa, chắc hẳn cuộc sống của y sau này sẽ dễ chịu hơn nhiều. Với tài năng sẵn có, nếu y chịu tĩnh tâm khổ luyện cầm nghệ, sau này nhất định sẽ đạt được những thành tựu phi phàm.”

Tôi bật cười nói: “Cầm nghệ của Dịch Phong dù có tiến bộ đến mấy thì cũng không bằng sư phụ được.”

Nét cười trong mắt Thẩm Hành bất giác càng trở nên nồng đậm. “Nếu con muốn nghe, sau này ta sẽ gảy cho con nghe đến khi nào chán thì thôi.”

“Dạ.”

Bất giác tôi và Thẩm Hành đã cùng nhau đi vào rừng đào. Tôi nhất thời nổi hứng, liền nói: “Phụ hoàng đã cho xây dựng một mật đạo bên dưới rừng đào này, nhưng con còn chưa biết là nó thông tới đâu, bây giờ thời gian hãy còn sớm, hay là chúng ta xuống dưới đó xem thử nhé?”

Thẩm Hành đưa mắt liếc nhìn tôi.

Chẳng rõ vì sao, tôi tự dưng lại thấy hơi chột dạ, liền lẳng lặng thu ánh mắt về, chẳng đợi Thẩm Hành trả lời đã ấn nút phát động cơ quan. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, dưới chân chúng tôi xuất hiện một dãy cầu thang đá.

Tôi đi xuống trước, Thẩm Hành bước theo sau, rồi hai chúng tôi cùng tiến vào mật đạo.

Mật đạo này hơi u ám, Thẩm Hành bèn lấy ra một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, cảnh vật xung quanh lập tức trở nên sáng tỏ. Tôi cười hì hì, nói: “Viên dạ minh châu này đẹp quá.”

“Nếu như con thích, trong phủ của ta vẫn còn nhiều, chờ con qua bên đó rồi ta sẽ sai người khảm hết chúng lên tường, đến lúc đó khỏi cần phải

https://thuviensach.vn

thắp đèn nữa. mà nếu con cảm thấy sáng quá, thì chỉ cần dùng vải che đi là được.”

Trong giọng nói của Thẩm Hành ngợp đầy một vẻ khát khao, rồi y chợt hỏi: “A Uyển, con cảm thấy thế nào?”

Tôi chẳng có lòng dạ đâu mà nghe, chỉ tùy ý trả lời: “Dạ, hay lắm.”

Một hồi lâu sau, hai người chúng tôi rốt cuộc đã đi tới cửa ra của mật đạo, ra ngoài xem thử thì không ngờ lại là một rừng cây ở ngoại thành. Tôi nói: “Không ngờ mật đạo này lại dài đến vậy.”

Thẩm Hành nói: “Mật đạo này kỳ thực còn thông đến cả hoàng cung nữa đấy.”

Tôi bất giác cả kinh. “Còn thông đến hoàng cung ư? Là nơi nào của hoàng cung vậy?”

“Trong cung có một khu rừng trúc nằm cách cung điện mà con hiện đang ở không xa, một cửa ra khác của mật đạo được đặt tại chính nơi đó.”

Tôi cất lời cảm khái: “Xem ra khi xưa phụ hoàng thực sự đã phải bỏ ra không ít tâm tư.”

Khi sắp tới giờ thắp đèn, tôi và Thẩm Hành mới cùng nhau rời khỏi vương phủ.

Bởi vì không cùng đường nên tôi và Thẩm Hành phải tách nhau ra ở trước cửa vương phủ. Trước khi lên xe ngựa, Thẩm Hành kéo tay tôi, nói: “Trời đêm lạnh giá, con hãy khoác tạm áo choàng của ta đi.” Dứt lời, Thẩm Hành liền cởi chiếc áo choàng trên người mình xuống. Khi giúp tôi buộc dây áo choàng lại, y ở cách tôi rất gần, tôi thậm chí còn có thể cảm nhận được những hơi thở nóng bỏng phả ra từ trên người y.

https://thuviensach.vn

Sau khi buộc dây xong, Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú, lại khẽ cất tiếng gọi tôi.

“A Uyển.”

Trong tiếng gọi ấy có ẩn chứa vô số tâm trạng phức tạp, tôi thực lòng không hiểu được những tâm trạng đó của y đại biểu cho điều gì, chỉ nhẹ nhàng đáp lại: “Dạ.”

Thẩm Hành nói: “A Uyển, ta hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng con. Đối với Thẩm Yến, người trong trái tim y là Tạ Uyển, nhưng đối với ta bây giờ, con là Tiêu Uyển. Ta sẽ đối xử với con thật tốt, chỉ cần là thứ mà con muốn có, ta nhất định sẽ mang về cho con. Nếu con không thích sống trong hoàng cung, sau này chúng ta sẽ không sống trong hoàng cung nữa. Cho nên…”

Lần này tôi có thể nghe ra được ý khẩn cầu bên trong lời của Thẩm Hành.

“Hãy yên lòng yên dạ mà gả cho ta, được không?”

Tôi cụp mắt xuống, khẽ gật đầu.

Thẩm Hành nắm chặt bàn tay tôi, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng không sao giấu nổi.

Y tiễn tôi lên xe ngựa, rồi lại nói với Bích Dung: “Hãy chăm sóc Công chúa cẩn thận, đêm đến nhớ đốt thêm lò sưởi, nước trà trên bàn thường xuyên phải được giữ ấm đấy.”

Bích Dung nhất nhất vâng lời.

Sau khi trở lại hoàng cung, Bích Dung rõ ràng có vẻ muốn nói gì đó mà lại thôi. Tôi biết thị muốn nói gì, sau khi nhón một quả nho bỏ vào

https://thuviensach.vn

miệng, tôi mới hờ hững nói: “Bích Dung, ngươi phải nhớ kĩ những lời mà ngươi từng nói đấy.”

“Bích Dung nhớ chứ, Bích Dung là người của Công chúa.” Thị cắn chặt môi. “Nhưng, Công chúa thực sự không định thay đổi chủ ý ư?”

Tôi lắc đầu.

Thị khẽ thở dài. “Bích Dung rõ rồi.”

Tôi hỏi: “Có phải ngươi cảm thấy ta rất tàn nhẫn, rất vô tình không?”

Bích Dung nói: “Bích Dung không dám, Bích Dung chỉ biết quyết định của Công chúa chính là quyết định của Bích Dung thôi.”

Tôi nhổ mấy hạt nho ra, sau đó mới nói: “Ừm, ngươi biết thế là tốt.” Cuộc hôn nhân này tôi nhất định phải trốn chạy. Cả cha, mẹ và huynh trưởng ai cũng nói là muốn tốt cho tôi, nhưng lại chưa có ai từng hỏi tôi xem tôi có bằng lòng hay không.

Nếu Thẩm Hành không phải là Thái tử Đại Phụng triều, có lẽ bọn họ đã chẳng khăng khăng như vậy. Tôi đưa mắt liếc nhìn đám thị vệ tuần tra đang lặng lẽ đi qua bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ quả đúng là người nhà tôi có khác, ở bên nhau đã bao năm, tuy tôi giả vờ ngoan ngoãn nghe lời nhưng họ vẫn không yên tâm, mắt thấy ngày thành hôn đã sắp tới, số lượng thị vệ được phái ra rõ ràng là càng lúc càng nhiều.

Thực ra bên phía cha mẹ và huynh trưởng thì không có gì, tôi tin là mình có thể trốn thoát ngay dưới con mắt của bọn họ. Người duy nhất mà tôi lo lắng là Thẩm Hành, lúc ban ngày tuy tôi đã giả bộ như vậy rồi nhưng chẳng rõ y đã chịu tin chưa.

Ngẫm lại vẻ mặt và điệu bộ của Thẩm Hành khi đó, có lẽ là y đã tin rồi.

https://thuviensach.vn

Chuyện tôi muốn bỏ trốn chỉ có ba người biết, đó là tôi, Bích Dung và Lê Tâm.

Tôi tin Bích Dung, vì tôi biết Bích Dung sẽ không làm trái di nguyện của Bích Đồng. Còn về Lê Tâm thì cũng không có gì đáng lo, thị đi theo tôi đã nhiều năm, tính tình thế nào tôi biết rất rõ, vả lại trong tay tôi còn giữ khế ước bán thân của Lê Tâm, chắc hẳn sẽ chẳng thể xảy ra biến cố gì được.

Trung tuần tháng Hai, đội nghi trượng đón dâu của Đại Phụng triều đặt chân đến Thiên Long triều, cũng vào dịp này mà Thẩm Hành lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người với thân phận là Thái tử. Thái tử Đại Phụng triều đích thân bái phỏng có thể nói là hết sức nể mặt Thiên Long triều, phụ hoàng và các vị đại thần đều cười tới nỗi không khép miệng lại được.

Đêm trước ngày đưa dâu, cha mẹ và huynh trưởng đều tới trò chuyện với tôi, chủ yếu là muốn nhắc nhở tôi sau này phải hầu hạ phu quân cẩn thận, đừng để cho người Đại Phụng triều chê cười. Tôi tỏ vẻ bình thản như thường, đáp ứng tất thảy.

Sau giờ Tuất, cung điện của tôi rốt cuộc đã trở nên yên tĩnh. Tôi đuổi toàn bộ các cung nữ ra ngoài, chỉ giữ lại một mình Bích Dung. Trên chiếc sạp quý phi có bày một chiếc áo cưới màu đỏ rực vừa tinh tế vừa lộng lẫy, tôi ngó mắt nhìn thử, rồi liền hạ thấp giọng nói: “Mau ra ngoài xem thử xem Lê Tâm đã về chưa đi!”

Lời còn chưa dứt, hai mắt Bích Dung đã sáng bừng lên, thị chỉ tay vào sau lưng tôi, nói: “Công chúa, về rồi kìa.”

Tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy Lê Tâm đang bưng theo một chiếc khay chạm trổ hoa văn hình những đám mây, bước đi vội vã về phía mình. Thị đưa tay vỗ ngực bồm bộp, tỏ vẻ sợ hãi nói: “May mà em giả vờ như thật,

https://thuviensach.vn

gạt được gã thị vệ đi tuần, chứ không thì nguy to. Cũng nhờ có chiếc áo cưới của Công chúa để trên khay, thế là gã mới tin em đấy.”

Tôi hỏi: “Khi đi ra từ trong mật đạo, có ai nhìn thấy ngươi không?”

“Dạ không.” Lê Tâm đáp. “Công chúa cứ việc yên tâm, em cẩn thận lắm.”

Tôi bảo Bích Dung giở chiếc áo cưới đó ra, màu sắc đỏ rực bên trên làm tôi cơ hồ muốn hoa cả mắt. Tôi đưa tay sờ thử rồi trầm ngâm nói: “Chất vải hình như không được giống lắm thì phải.”

Lê Tâm nói: “Đương nhiên rồi, vải dùng để may áo cưới của Công chúa chính là loại gấm Thục tốt nhất trong cung, còn đây thì chỉ là thứ được làm ra vội vã ngay trong đêm ở bên ngoài, cũng chỉ có vẻ ngoài là giống mà thôi, so về chất liệu thì dù có nói là một trời một vực cũng không quá.”

Bích Dung nói: “Kỳ thực cũng không sao, hai chiếc áo cưới này nhìn xa nhìn gần đều giống nhau cả, sẽ không có ai phát hiện ra sự lạ đâu.”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng, bảo Lê Tâm cất đi. Đúng vào lúc này chợt có người tới gõ cửa, sau đó là tiếng nói: “Công chúa, Thái tử điện hạ của Đại Phụng triều sai người đưa nước lê tuyết dầm dường tới, nói là bữa tối hôm nay Công chúa ăn hơi ít, bây giờ chắc đã đói rồi.”

Tôi đưa tay sờ bụng, đúng là hơi đói thật.

Bích Dung đi mang hộp đồ ăn đó vào, Lê Tâm mở ra xem thử, rồi không kìm được mừng rỡ thốt lên: “Còn có một đĩa điểm tâm nữa này, là bánh hạt dẻ mà Công chúa thích ăn nhất.”

Tôi ghé mắt nhìn thoáng qua một chút, rồi bèn ngoảnh đầu đi nói: “Các ngươi cứ giữ lấy mà ăn, ta không đói.” Sau khi đào hôn, tôi sẽ không

https://thuviensach.vn

bao giờ gặp lại Thẩm Hành nữa, đương nhiên cũng cần phải quen với cuộc sống không có đồ ăn mà y làm.

Vả lại, vì đồ ăn mà phải trả giá bằng cả cuộc đời thì hiển nhiên là không đáng chút nào.

Tôi ngó nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhủ thầm ngày mai sẽ phải rời khỏi Thiên Long triều để tới Đại Phụng triều rồi, mong là mọi việc đều thuận lợi

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 13-2: Chỉ hôn (tiếp)

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng tôi đã mặc chiếc áo cưới màu đỏ rực kia lên người, trên đầu đội một chiếc mũ phượng nặng trịch. Lựa lúc có rất nhiều cung nữ và thái giám ở bên, tôi nói với Bích Dung: “Ta đã nói với mẫu hậu rồi, ngươi không cần theo ta tới Đại Phụng triều làm gì. Ý trung nhân của ngươi đã ở Thiên Long triều, ngươi hãy cứ ở lại Thiên Long triều mà đi theo y.”

Bích Dung quỳ xuống dập đầu lia lịa. “Bích Dung tạ ơn Công chúa, đại ân đại đức của Công chúa Bích Dung ắt sẽ vĩnh viễn không quên.”

Tôi đưa mắt liếc qua phía Lê Tâm, Lê Tâm hiểu ý, bèn đưa một gói đồ màu đỏ sậm tới cho Bích Dung. Tôi nói: “Đây là đồ cưới mà ta tặng cho ngươi. Ngươi hầu hạ ta cũng đã được nửa năm, hãy cứ coi đây như là một chút tâm ý của ta đi.”

Dứt lời, tôi đi tới cung Thừa Càn dưới sự dìu đỡ của Lê Tâm, chuẩn bị nói lời từ biệt cuối cùng với phụ hoàng, mẫu hậu và huynh trưởng.

Sau khi tôi quỳ xuống dập đầu ba cái thật mạnh, Lê Tâm bèn đỡ tôi đứng dậy. Mẫu hậu nhỏ những giọt nước mắt mừng vui đưa tay tới khẽ vỗ vai tôi, Lan Phương cô cô đứng kế bên thì đưa khăn đỏ trùm đầu tới.

Khăn đỏ trùm lên, trước mắt tôi giờ chỉ còn lại một mảng màu đỏ rực.

Khi tôi bước chân ra khỏi cung Thừa Càn, tiếng kèn tiếng trống tức thì vang lên rộn rã, khung cảnh trở nên náo nhiệt vô cùng. Đội ngũ rước dâu

https://thuviensach.vn

của Đại Phụng triều lúc này đã chờ sẵn bên ngoài cửa Nam, Thẩm Hành cũng đang có mặt tại đó.

Lê Tâm đỡ tôi bước lên xe phượng.

Tuy tôi đã trù tính từ rất lâu rồi, những thứ cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong, song lúc này đây, tự nơi đáy lòng tôi vẫn không kìm được có chút lo lắng. Một hồi lâu sau, tôi nghe thấy Lê Tâm khẽ ho một tiếng.

Tôi lập tức hiểu ý, bèn hô lên: “Dừng lại.”

Tôi ghé đến bên tai Lê Tâm khẽ rì rầm mấy câu, rồi Lê tâm bèn nói với các vị ma ma tùy giá ở xung quanh: “Công chúa điện hạ muốn vào nhà vệ sinh.” Dứt lời, Lê Tâm đỡ tôi xuống xe phượng. Nghe thấy có tiếng bước chân bám theo phía sau, tôi bèn nói: “Khỏi cần đi theo, bản cung sẽ về ngay thôi.”

Sau khi tôi đi tới chỗ khu rừng trúc, Bích Dung cũng đang trong bộ đồ cưới màu đỏ liền từ trong mật đạo chui ra, kiểu tóc trên đầu thị lúc này căn bản không khác tôi chút nào. Tôi sớm đã tháo chiếc mũ phượng xuống, sau khi nhìn thấy Bích Dung liền đưa nó cho Lê Tâm để Lê Tâm đội lên cho thị.

Vóc dáng Bích Dung vốn khá giống tôi, sau khi đội khăn trùm đầu lên, chỉ cần thị không nói gì, cho dù là mẹ cũng chưa chắc đã có thể nhận ra sự khác biệt.

Bích Dung nói: “Hành trang đã được sắp xếp chu đáo rồi, sau khi Công chúa đi vào mật đạo sẽ nhìn thấy ngay, xe ngựa thì đang chờ sẵn ở ngoại thành. Công chúa, mọi chuyện đều phải cẩn thận đấy.”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng, nói: “Các ngươi cũng thế.”

https://thuviensach.vn

Sau khi chui vào trong mật đạo, tôi thay lên người bộ thường phục đã được chuẩn bị sẵn từ sớm. Trước đó tôi từng thực nghiệm rồi, để đi từ trong hoàng cung tới ngoại thành của thành Kiến Trung này cần ít nhất nửa canh giờ.

Tôi khoác hành lý lên lưng, bắt đầu co cẳng chạy hết tốc lực.

Giữa trời mùa đông, tôi chạy đến nỗi đầm đìa mồ hôi. Chẳng biết là sau bao lâu, tôi rốt cuộc đã nhìn thấy cửa ra đang ở không xa phía trước, liền dừng chân lại tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Sau đó, tôi hơi thấp thỏm bước tới đẩy cửa đá ra, trong lòng thầm lo sau khi cửa mở mình sẽ nhìn thấy ngay khuôn mặt của Thẩm Hành.

Bởi lẽ, sự tồn tại của mật đạo này Thẩm Hành vốn cũng biết.

Nhưng may mà tôi được ông trời phù hộ. Sau khi đẩy cửa ra, tôi nhìn thấy bên ngoài là một khu rừng trơ trọi, bốn bề đều lạnh lẽo quạnh hiu, căn bản chẳng có một bóng người.

Tôi thở phào một hơi.

Sau khi rời khỏi mật đạo, tôi rất nhanh đã tìm được chiếc xe ngựa đang chờ sẵn ở ngoại thành. Phu xe là do Bích Dung thuê về, dáng vẻ hết sức thật thà trung hậu, vừa nhìn thấy tôi liền hé miệng cười tươi để lộ hai hàm răng trắng bóng.

“Cô nương rốt cuộc đã tới rồi, làm tôi phải đợi ở đây lâu quá.”

Tôi vừa lên xe vừa hỏi: “Ông ở nơi này có nhìn thấy người nào kỳ quái không?”

Phu xe đáp: “Không hề. Tôi tới đây cũng đã được nửa canh giờ nhưng chẳng nhìn thấy bóng người nào cả. Nói ra thì đúng là kỳ lạ, thường ngày ở

https://thuviensach.vn

nơi này thỉnh thoảng cũng phải có người đi ngang qua mới đúng.” Rồi ông ta vỗ đầu một cái, cười nói: “Có lẽ vì hôm nay là ngày đại hôm của Công chúa nên mọi người đều đã chạy đi xem náo nhiệt cả rồi.”

Tôi cười hì hì, không nói gì thêm.

Phu xe đã được dặn dò từ trước nên sau khi tôi buông rèm xuống, ông ta liền đánh xe đi thẳng về hướng bắc. Tôi đã suy nghĩ rất kĩ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Với tâm tư tinh tế của Thẩm Hành, Bích Dung cùng lắm chỉ có thể gạt được y ba ngày mà thôi, cho nên tôi cần phải rời khỏi Thiên Long triều trong vòng ba ngày này. Đến lúc đó dù Bích Dung bị phát hiện thì tôi cũng đã ở Đại Phụng triều rồi, Thẩm Hành ắt không thể nào ngờ được tân nương tử tôi đây lại đã đào hôn tới Đại Phụng triều như thế. Chờ sau khi phong ba qua đi, tôi chỉ cần tìm lấy một nơi vắng vẻ mà định cư là được.

Trong bọc hành lý đã có sẵn một số bạc đủ cho tôi cả đời này không phải lo lắng gì về cái ăn cái mặc.

“Hí…”

Xe ngựa đột ngột dừng lại, giọng nói của phu xe vang lên: “Cô nương, thật là không khéo, gặp phải đội ngũ đưa dâu của Công chúa điện hạ rồi.”

Tôi bất giác cả kinh, theo lẽ thường mà xét, dù bọn họ đi chậm đến mấy thì lúc này cũng phải rời khỏi thành Kiến Trung từ lâu rồi, sao bây giờ mới đi đến ngoại thành chứ? Tôi vội vàng nói: “Mau! Tránh qua một bên đi! Đừng để va chạm với đội nghi trượng của Công chúa!”

Tôi biết là dựa theo quy củ, nếu bá tánh bình dân gặp đội nghi trượng của hoàng gia thì cần phải quỳ xuống đất khấu đầu hành lễ. Lúc này, tôi mà không xuống xe ngựa thì ắt sẽ bị coi là đại bất kính, nhưng… nhưng trong tình huống bây giờ, nếu tôi mà xuống dưới đó, Thẩm Hành ắt sẽ có thể nhận ra tôi ngay.

https://thuviensach.vn

“Cô nương, mau xuống xe đi, đội nghi trượng sắp tới rồi kìa.”

Bị phu xe thúc giục, tôi không khỏi nôn nóng vô cùng, sau một hồi suy đi nghĩ lại, cuối cùng bèn lấy từ trong gói hành lý ra một chiếc áo choàng màu đen có mũ khoác lên người, sau đó nhảy xuống xe ngựa phủ phục dưới đất.

Tiếng kèn trống càng lúc càng tới gần, trái tim tôi theo đó mà nẩy lên thình thình không ngớt.

Tôi cố gắng nín thở, cắn chặt môi, chỉ sợ mình sẽ xôi hỏng bỏng không trong phút cuối.

Tôi biết Thẩm Hành hôm nay sẽ mặc áo tân lang cưỡi ngựa đi ở trước nhất, do đó chỉ cần con ngựa đầu tiên của y đi qua là tôi sẽ được an toàn.

Tiếng vó ngựa bắt đầu vang lên lộp cộp, khi đi tới phía trước tôi, tôi cảm giác được con ngựa đó bỗng nhiên dừng lại một lát, dường như có một ánh mắt đang nhìn về phía tôi. Tôi bất giác nôn nóng vô cùng.

May mà chỉ sau một lát, tiếng vó ngựa đã lại tiếp tục vang lên.

Tôi thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy giọng nói của Thẩm Hành: “Dừng lại.”

Trái tim tôi lập tức nẩy lên loạn xạ.

Giọng nói của Thiện Lăng vang lên ngay sau đó: “Sư huynh…” Thoáng dừng lại một chút, y nói tiếp: “Ồ, sao ở nơi ngoại thành này mà cũng có người thế nhỉ? Đệ cứ tưởng mọi người đều đã vào thành xem náo nhiệt hết rồi cơ đấy.”

Rồi Thiện Lăng bèn hỏi: “Sao lại đột ngột dừng lại thế? Không phải là huynh đang nôn nóng rước mỹ nhân của mình về nhà ư?”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành im lặng suốt một hồi lâu rồi mới nói: “Không có gì.”

Thiện Lăng khẽ cười một tiếng, buông lời trêu chọc “Thế mà đệ lại cứ tưởng là huynh bỗng nhiên không muốn cưới Tiêu Uyển về nữa.”

Thẩm Hành cất giọng trầm thấp: “Chớ có nói bừa!”

Thiện Lăng nói: “Được rồi, được rồi mà, đệ biết là huynh từ nhỏ đã muốn cưới cô ta về, không cho ai nói xấu cô ta lấy một câu. Song đệ nghĩ cô ta thực sự không xứng với huynh chút nào, cái tính cách đó cũng chẳng ra sao, cứ như đệ thấy thì cô ta còn không so được với Phán Tình sư muội nữa. Mà có lẽ ngay cả góa phụ đen bên đường kia cũng tốt hơn cô ta đấy.”

Góa phụ đen…

Tôi thầm nuốt một ngụm nước bọt.

“Thiện Lăng, chính như đệ vừa nói, ta không muốn nghe thấy ai nói xấu A Uyển một câu nào, bằng không dù là sư huynh đệ ta cũng sẽ trở mặt ngay. Phán Tình sư muội tuy rằng tốt nhưng dù sao cũng không phải là A Uyển, mà đời này ta sẽ chỉ cưới một mình A Uyển thôi. Dù bây giờ cô ấy ghét bỏ ta, nhưng trong lòng ta vẫn chỉ có một mình cô ấy. Những lời này đệ về sau chớ nên nói ra nữa. Khởi hành…”

Nghe thấy tiếng đoàn người đó dần dần rời đi xa, tôi bèn chậm rãi đứng dậy dõi mắt nhìn theo làn khói bụi bị bọn họ làm cuộn lên mịt mù, rồi không kìm được thở phào một hơi.

Nhưng ngay sau đó, tự nơi lồng ngực tôi bỗng nhiên lại truyền tới mấy tia buồn bã.

Có điều rốt cuộc là buồn vì cái gì, chính tôi cũng không hiểu được.

https://thuviensach.vn

Đường lên phía bắc khá ư tròng trành, gian khổ, có điều được ngắm nhìn phong cảnh trôi qua bên ngoài cửa sổ xe ngựa cũng là một việc không tệ chút nào.

Tuy cuộc sống bây giờ không thể so được với khi ở trong cung, không có đồ ăn ngon lành, càng không có tiếng nhạc êm tai, nhưng tôi không hề hối hận. Huynh trưởng nói là tôi không có trái tim, gả cho ai cũng đều như nhau cả, mà Thẩm Hành lại đối tốt với tôi, do đó tôi nên gả cho Thẩm Hành.

Đây là lý do gì vậy chứ?

Tôi biết là Thẩm Hành đối xử với tôi rất tốt, nhưng y là sư phụ của tôi. Ban đầu chẳng phải mẹ cũng rất phản đối cuộc hôn nhân giữa tôi và Thẩm Hành ư? Còn nói cái gì mà "như vậy là trái với luân lý cương thường". Nhưng bây giờ biết Thẩm Hành là Thái tử Đại Phụng triều, bà liền thay đổi hẳn thái độ, cha và huynh trưởng thì thậm chí còn muốn trực tiếp trói tôi lại mà đưa tới cho Thẩm Hành.

Bọn họ đều đã thay đổi nhưng tôi thì chưa.

Đối với tôi, sư phụ là cha, là anh, bảo tôi gả cho Thẩm Hành thì có khác nào bảo tôi gả cho cha hay huynh trưởng của mình chứ? Hơn nữa, Thẩm Hành còn là Thẩm Yến trong kiếp trước, tôi thực sự không muốn chút dính dáng nào tới người của kiếp trước cả, càng huống chi Thẩm Hành còn là Thái tử Đại Phụng triều.

Trước cuộc đào hôn lần này tôi đã chuẩn bị hết sức kĩ càng, tay trái cầm tiền tay phải cầm ám khí, vừa không phải lo về ăn mặc lại vừa có thể tự bảo vệ bản thân. Vì muốn tránh phải gặp lại đội ngũ đưa rước dâu lần nữa, tôi cố tình bảo phu xe chọn lấy một con đường vòng xa xôi mà đi.

Trên đường hiếm có bóng người, phải đi mất mấy ngày đường chúng tôi mới tới được một thị trấn nhỏ. Tôi bảo phu xe dừng lại để đi tìm khách

https://thuviensach.vn

điếm nghỉ ngơi. Vì vừa phải ngủ mấy ngày trên xe ngựa, bây giờ toàn thân tôi đều nhức mỏi vô cùng.

Thị trấn này quá nhỏ, khách điếm chẳng có nhiều, phu xe phải tìm kiếm suốt một hồi lâu mới tìm thấy một gian khách điếm tạm coi như là ở được. Tôi đi vào khách điếm, phát hiện bên trong không ngờ lại có rất nhiều người. Chưởng quỹ lúc này đang đứng trước quầy vừa viết lách vừa lướt ngón tay trên bàn tính liên tục, có vẻ vô cùng bận rộn.

Tôi bước tới nói với chưỡng quỹ: “Cho ta hai gian phòng thượng hạng.”

“Hôm nay khách đã đầy kín, không…” Đang nói, chưỡng quỹ bỗng vô ý ngẩng đầu lên nhìn, thế rồi tròng mắt liền đảo qua đảo lại liên tục, cuối cùng đưa tay vỗ đầu một cái, cất giọng giả lả: “Úi chao, xem trí nhớ của ta kìa! Phòng thượng hạng có! Có đấy! Cô nương, mời đi theo ta!”

Chưởng quỹ hết sức nhiệt tình dẫn tôi đi lên lầu, vừa đi còn vừa cất lời hàn huyên: “Cô nương xem chừng không phải là người bản địa rồi, nghe khẩu âm của cô thì chắc là đến từ Kiến Trung đúng không?”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng.

Chưởng quỹ cười hà hà nói: “Kiến Trung hay lắm, Kiến Trung tuyệt lắm, mấy năm trước tôi từng có may mắn được tới Kiến Trung một lần, mới chỉ nhìn hoàng cung từ xa thôi mà đã bị cái khí thế của nơi đó làm cho chấn động rồi.” Kế đó, chưởng quỹ dừng chân nói: “Cô nương, tới phòng thượng hạng rồi. Nếu có nhu cầu gì cô nương cứ việc dặn dò, khách điếm chúng tôi lúc nào cũng có tiểu nhị ở ngoài chờ sẵn.”

Sau khi đi vào, tôi cảm thấy khá ngạc nhiên. Khách điếm này nhìn bề ngoài thì tồi tàn cũ nát, chẳng ngờ phòng thượng hạng ở bên trong lại tốt đến nhường này, rõ là chẳng hề thua kém các khách điếm tốt nhất trong thành Kiến Trung. Chăn đệm trên giường có thể nhìn ra đều được may

https://thuviensach.vn

bằng loại vải thượng hạng, ngay đến chén trà trên bàn cũng là loại sứ cao cấp, khắp các ngóc ngách đều không dính một hạt bụi nào, thậm chí trên kỷ trà còn bày lò hương mạ vàng chạm khắc hình hoa sen nữa, bên cạnh thì có để sẵn mấy loại hương liệu.

Sau khi bỏ bọc hành lý xuống, tôi kêu tiểu nhị mang vào cho mình mấy thùng nước nóng. Vừa phải đi đường suốt mấy ngày liền mà chưa được tắm lần nào, tôi không khỏi cảm thấy hơi khó chịu.

Mất chừng một tuần hương tôi mới tắm rửa xong xuôi, sau đó liền vươn vai một cái, thầm nhủ bây giờ mà có một bữa ăn thịnh soạn bày ra trước mặt thì lại càng tuyệt vời hơn.

Chẳng biết có phải là do chưởng quỹ của khách điếm này quá ư hiểu ý tôi không, tôi vừa mới suy nghĩ như vậy thì ông ta đã đi tới gõ cửa phòng rồi. Tôi kêu ông ta đi vào, ông ta liền nói với tôi: “Cô nương, tiện nội vừa hay cũng là người Kiến Trung, vừa rồi nghe nói có một vị cô nương từ Kiến Trung đến đây nghỉ chân thì mừng rỡ vô cùng, nói là hiếm khi gặp được đồng hương, dù thế nào cũng phải chiêu đãi một phen, bèn làm ra mấy món ăn Kiến Trung sở trường mời cô nương thưởng thức.”

Dứt lời, chưởng quỹ liền vỗ tay một cái, tiểu nhị lập tức bưng lên mấy đĩa đồ ăn, nhất nhất bày cả ra bàn. Tôi đưa mắt xem qua, thấy có năm món ăn một món canh, trong năm món ăn thì có hai chay ba mặn, ngoài ra còn có hai đĩa bánh ngọt điểm tâm nữa.

Chưởng quỹ nói: “Tiện nội trước đây từng làm đầu bếp ở Kiến Trung, thường ngày cũng thích lọ mọ trong nhà bếp, hôm nay vì đang hưng phấn nên đồ ăn làm có hơi nhiều, tuy rằng xấu mã nhưng đều từ một tấm lòng thành mà ra, mong cô nương chớ nên chê ghét.”

Tôi tùy ý nếm thử mỗi món một ít, cảm thấy mùi vị rõ là chẳng hề thua kém ngự trù trong cung. Thế là chỉ loáng một cái tôi đã tiêu diệt xong

https://thuviensach.vn

quá nửa đồ ăn trên bàn, canh cũng uống hết hơn nửa bát, bánh ngọt thì ăn được gần một nửa, cuối cùng no tới nỗi cứ nấc mãi không thôi.

Sau đó tôi bèn gọi tiểu nhị vào thu dọn.

Sau khi thu dọn xong xuôi, tiểu nhị lại đưa tới cho tôi thêm lò sưởi, nói: “Ban đêm trời lạnh, chưởng quỹ lo cô nương bị ốm, nên kêu tiểu nhân mang thêm lò sưởi tới đây cho cô nương.” Tôi ngó nhìn lò sưởi một chút, thấy than đốt bên trong không ngờ cũng là loại thượng hạng.

Tôi đưa tay xoa cằm, nhủ thầm khách điếm này thực khiến cho người ta phải bất ngờ, sự tiếp đãi như vậy dù đặt trong thành Kiến Trung cũng chẳng thua kém bất kỳ ai, nếu chuyển địa chỉ tới đó thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành khách điếm hàng đầu.

Ngày hôm sau khi tôi rời khỏi khách điếm, chưởng quỹ cũng tỏ ra hết sức ân cần, còn kéo tay tôi lại mà chuyện trò một lát, cuối cùng còn tặng cho tôi một hộp đồ ăn, bên trong đựng đầy các loại bánh ngọt ngon lành.

Phu xe không kìm được cất lời cảm khái: “Khách điếm thế này tôi mới lần đầu được thấy đấy, chẳng trách những người có tiền đều thích trọ ở phòng thượng hạng, hóa ra là tuyệt đến thế này. Đêm qua cứ như là nằm mơ vậy, thực phải cảm ơn cô nương nhiều lắm.”

Sau khi rời khỏi thị trấn nọ, phu xe lại tiếp tục cho xe ngựa lên đường. Có lẽ vì đêm qua vừa được ngủ trong phòng thượng hạng một lần nên phu xe hôm nay cư xử với tôi lại càng chu đáo hơn, ngay đến xe ngựa cũng không còn tròng trành như trước nữa.

Vốn tôi có hơi lo đi một mình thì sẽ không an toàn, thậm chí ngay cả khả năng gặp sơn tặc giữa đường cũng từng nghĩ đến, có điều ngay sau đó tôi lại cho rằng bản thân sẽ không xui xẻo tới mức này, thế là liền quẳng suy nghĩ này qua một bên. Bây giờ đã đi liền một mạch bao ngày rồi, song

https://thuviensach.vn

trên đường đừng nói là sơn tặc, ngay cả ruồi nhặng tôi cũng chưa từng nhìn thấy con nào.

Hơn nữa, các khách điếm tôi vào ở nơi sau tốt hơn nơi trước, các vị chưởng quỹ ai nấy đều hết sức nhiệt tình.

Tôi ngày càng thấy yên tâm hơn.

Có điều chẳng biết có phải vì trước đây ăn sung mặc sướng đã quen rồi không, bây giờ tôi rõ ràng chẳng phải chịu khổ gì nhiều, thế mà bỗng dưng lại đổ bệnh. Phu xe thấy tôi đổ bệnh thì đương nhiên không tiện đi tiếp, đành cho xe ngựa dừng lại rồi đi tìm đại phu tới khám bệnh cho tôi.

Đại phu nói tôi đã bị nhiễm phong hàn, không nên tiếp tục lặn lội đường xa.

Tôi đành ở lại trong khách điếm chờ khi lành bệnh sẽ lại tiếp tục lên đường.

Khi đến giờ lên đèn, tiểu nhị bưng thuốc đến cho tôi. Tôi ngó nhìn nước thuốc uống một hơi cạn sạch. Lúc bỏ bát thuốc xuống, tôi không kìm được rùng mình một cái, thuốc này đúng là còn đắng hơn cả hoàng liên nữa.

Tôi bỗng thấy hơi nhớ Thẩm Hành.

Tôi vội lắc mạnh đầu, xua tan ý nghĩ này đi. Thuốc của Thẩm Hành dù có tốt đến mấy thì tôi cũng không thể vì thế mà hy sinh nửa phần đời sau của mình! Sư phụ cũng như cha, luân lý cương thường không thể làm trái!

Chắc là do bị nhiễm phong hàn nên thân thể tôi lúc nào cũng có cảm giác lạnh, dù trên người đã đắp mấy lớp chăn dày, trong lòng thì ôm lò sưởi cầm tay, song tôi vẫn thấy những cơn lạnh giá không ngừng từ tứ chi truyền tới. Ngủ đến nửa đêm, thân thể tôi bắt đầu trở nên nóng hổi, tôi muốn mở

https://thuviensach.vn

mắt ra gọi người vào nhưng mí mắt lại nặng trĩu, không thể mở ra nổi, cảm giác đó thực là khó chịu vô cùng.

Đột nhiên, có thứ gì đó mát rượi được dán lên trán tôi. Tôi giống như một người đã phải chịu khát mấy ngày giữa sa mạc bỗng gặp được dòng nước mát lành, liền ra sức rúc đầu vào cái nơi mát rượi kia. Tiếp đến, tôi khẽ kêu lên "khó chịu quá", rồi liền nghe thấy có tiếng thở dài khe khẽ vang lên.

Ngay sau đó bỗng có người "hừ" lạnh một tiếng, nói: "Dù huynh có đối xử với cô ta tốt đến mấy thì cô ta cũng chẳng để vào lòng đâu."

"Ta biết."

"Huynh biết mới là lạ đấy! Trên người cô ta có dán vàng hay là dán bạc, sao lại có thể khiến huynh vứt bỏ cả sự tự tôn như thế? Trên đời này loại mỹ nhân nào mà chẳng có, cớ sao huynh… Thôi được rồi, đệ không nói nữa. Đệ biết là huynh muốn nói cái gì rồi, còn nói xấu cô ta nữa thì huynh sẽ trở mặt với đệ. Nhưng huynh nhìn cô ta đi… Được, được, đừng trừng mắt nhìn đệ nữa, đệ câm miệng ngay đây."

"Kỳ thực đều tại ta không tốt, quả của kiếp này vốn là do nhân của ta trong kiếp trước mà ra, nàng ấy dù tệ đến mấy ta cũng cam lòng chịu đựng. Đệ không biết đó thôi, đôi lúc được chịu đựng như vậy cũng là một niềm hạnh phúc, dù sao cũng còn hơn là chẳng có chút hy vọng nào."

Đầu óc tôi lúc này cứ mơ mơ màng màng, âm thanh lọt vào tai phải thì chui ra qua tai trái, chẳng lưu lại chút gì trong đầu. Tôi rõ ràng có cảm giác những lời kia vô cùng quen thuộc nhưng nghe xong rồi lại chẳng hiểu được chúng có nghĩa là gì, muốn tỉ mỉ suy nghĩ một phen thì sau nháy mắt đã lại quên sạch mất nội dung.

Ngày hôm sau thức giấc, tôi phát hiện khăn phủ gối đã ướt đẫm cả một mảng, lại đưa tay sờ lên trán mình thì thấy đã không còn nóng nữa. Xem ra

https://thuviensach.vn

đêm qua tôi đã vã ra đầy mồ hôi nên mới xua được cơn phong hàn này đi. Có điều, tôi cứ luôn có cảm giác mình hình như đã từng nghe thấy giọng nói của Thẩm Hành ở đâu đó…

Tỉ mỉ ngẫm lại, tôi thấy chuyện này gần như là không thể, vì thời gian vừa rồi tuy vội vã đi đường nhưng tôi cũng có nghe ngóng thông tin từ những người khác, được biết mọi chuyện vẫn rất êm xuôi, đoán chừng vì Bích Dung giả bộ quá giống hoặc vì Thẩm Hành sau khi biết được tâm tư của tôi thì không còn muốn miễn cưỡng tôi nữa.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 14-1: Thành thân 1

Tôi ở lại trong khách điếm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm mấy ngày, sau đó liền tiếp tục lên đường.

Phu xe sau khi đưa tôi đến nơi giao giới với Đại Phụng triều thì dừng lại không chịu đi tiếp nữa, thế là tôi đành đi tìm thuê một chiếc xe ngựa khác.

Lúc trước, hôn lễ của tôi với Thẩm Hành được ấn định vào ngày mùng Mười tháng Ba, bây giờ đã là mùng Bảy tháng Ba rồi, vậy mà vẫn không có tin tức gì lớn truyền ra. Sau khi đặt chân tới Đại Phụng triều, tôi thậm chí còn nghe thấy có người bàn luận về chuyện đại hôn của Thái tử nữa.

Tôi suy nghĩ một chút, đoán chừng Thẩm Hành sẽ tương kế tựu kế cưới luôn Bích Dung, như thế Thiên Long triều và Đại Phụng triều sẽ có thể tiếp tục giao hảo, không đến nỗi vì tôi mà trở mặt với nhau.

Có điều vấn đề để tôi cần suy nghĩ trước mắt là phải đi đâu để thuê được xe ngựa.

Tôi vừa mới đến Đại Phụng triều, lạ người lạ đất, đã thế phong tục của Đại Phụng triều còn khác hẳn Thiên Long triều, cư xử với nữ tử cực kỳ nghiêm khắc, tôi chỉ mới đi lại trên đường một lát thôi mà đã bị không ít ánh mắt dò xét nhìn vào rồi.

Cuối cùng, tôi tìm đến một người trông có vẻ khá thân thiện để hỏi xem nên đi đâu thuê được xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Người đó xem như không tệ, không chỉ không nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị mà còn đích thân dẫn tôi tới chỗ thuê xe ngựa, còn nói cho tôi nghe không ít điều cần chú ý ở Đại Phụng triều. Tôi nhất nhất lắng nghe, cảm thấy thực là quá ư phiền phức, thầm nhủ chờ sau khi phong ba qua đi cứ nên thu dọn hành lý trở về Thiên Long triều thì hơn.

Tôi thuê một chiếc xe ngựa thuộc loại tốt nhất.

Phu xe trông có vẻ khá trung hậu thật thà, y hỏi tôi muốn đi đâu.

Tôi suy nghĩ một lát rồi bèn hỏi: “Chỗ này của các vị có thị trấn nào nằm ở nơi hẻo lánh không? Ở cách đô thành càng xa càng tốt!”

Phu xe nói: “Có chứ, có chứ, nhưng phải đi vòng qua một ngọn núi mới được. Có điều trên ngọn núi đó thường xuyên có sơn tặc xuất hiện, cô nương đi một mình thế này e là hơi nguy hiểm.”

Tôi nghĩ thầm trên đường tới đây mình ngay cả một con ruồi cũng chưa từng gặp phải, chắc sẽ không xui xẻo tới mức như thế đâu, hơn nữa với số ám khí sẵn có trên người thì tự bảo vệ bản thân hẳn là không có vấn đề gì, thế là tôi bèn nói: “Không sao.”

Đường núi gập ghềnh trắc trở, xe ngựa nẩy lên nẩy xuống không ngừng, khiến tôi thấy rất buồn nôn.

Tôi lấy hồ lô ra uống liền mấy ngụm nước trắng, cố đè nén cảm giác khó chịu trong lồng ngực lại, nhưng xem chừng chẳng có bao nhiêu hiệu quả. Tôi đành vén rèm xe lên, nói với phu xe: “Đi chậm một chút, ta thấy hơi khó chịu.”

Phu xe bật cười, nói: “Cô nương hẳn là đang bị say xe rồi.”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Phu xe cho xe ngựa đi chậm lại, sau đó nói: “Trong xe có thuốc chữa chứng say xe đấy, cô nương lấy mà dùng thử, hữu hiệu lắm. À, nó được đặt trong gói đồ màu xanh lam ấy.”

Tôi rất nhanh đã tìm thấy một chiếc bình ngọc đựng thuốc được làm cực kỳ tinh xảo, chất ngọc bóng loáng mịn màng, bên trên không chút tì vết, ngay cả cái nút gỗ đậy miệng bình cũng là loại thượng hạng. Tôi dám khẳng định, nếu mang bình thuốc này đi cầm ở tiệm cầm đồ, gã phu xe này hoàn toàn có thể không cần làm gì trong vòng mấy năm.

Tôi cất giọng bình thản hỏi: “Bình thuốc này ngươi mua từ đâu về vậy? Trông đẹp quá đi!”

Phu xe lộ rõ vẻ hoang mang đáp: “Tôi… tôi nhặt được đấy.”

Tôi hỏi gặng: “Nhặt được ở đâu thế? Để hôm nào đó ta cũng đi nhặt một cái khác về xem sao.”

Bàn tay đang cầm dây cương ngựa trở nên cứng đờ, ánh mắt thì lập lòe không ngớt, phu xe lúng túng nói: “Quên… quên mất rồi, nhặt được từ lâu lắm rồi.” Hơi thở trở nên có chút dồn dập, y vội vã nói tiếp: “Cô nương, nếu cô say xe thì tốt nhất là hãy nhắm mắt lại mà nghỉ ngơi đi, chớ nói quá nhiều. Bên ngoài này trời lạnh, cô nương cứ nên buông rèm xuống thì hơn.”

Dứt lời, không đợi tôi đáp lại, phu xe đã tự động kéo rèm xe xuống.

Tôi nghe thấy phu xe ở bên ngoài thở hồng hộc liên hồi.

Tôi cạy cái nút gỗ kia ra rồi dùng thử thuốc, thấy thứ thuốc này quả là hiệu nghiệm, chỉ vừa mới uống vào một lát thôi mà trong bụng tôi đã bốc lên một làn khí ấm, cảm giác khó chịu nơi lồng ngực nhanh chóng bị đánh tan, hơn nữa khi uống thuốc tôi còn ngửi thấy mùi bạc hà mát rượi nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi vén rèm xe lên ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, thấy trên những cành cây trơ trọi đã bắt đầu nhú ra chồi non mơn mởn, các loài hoa nở dịp xuân sớm cũng đã khoe sắc cả rồi, đủ những màu xanh đỏ tím vàng trộn lẫn vào nhau. Từ phía trước chợt có một làn gió núi thổi tới, tuy rằng khá lạnh nhưng lại mang theo sức sống tràn đầy của vạn vật trong buổi đầu xuân.

Có điều, cảnh xuân trong núi đẹp thì quả là rất đẹp, song tôi lại chẳng có lòng dạ đâu mà ngắm nhìn.

Quãng thời gian trước tôi cứ dối mình dối người, cho là mình mới lần đầu xa nhà, gặp một số chuyện quái lạ cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên, mà thậm chí tôi còn từng tự an ủi mình một phen nữa. Nhưng lúc này đây, tôi thực sự không thể nào tiếp tục dối mình dối người thêm nữa được.

Chiếc bình ngọc tinh xảo này tôi vừa sờ vào đã biết ngay đó là đồ của Thẩm Hành.

Kỳ thực tỉ mỉ ngẫm lại, khi đó tôi chỉ khoác một chiếc áo choàng màu đen có mũ lên người mà đã nghĩ là có thể gạt được đôi mắt lửa ngươi vàng của Thẩm Hành, thực là quá ư ngu xuẩn. Thẩm Hành là ai chứ? Hạng người như tôi mà có thể dối gạt được y ư?

Hiện giờ cách thời điểm đại hôn chỉ còn có ba ngày, Thẩm Hành có lẽ đã không nhịn được nữa rồi. Bằng không với sự cẩn thận của y, nếu không muốn để tôi phát hiện ra thì tuyệt đối không bao giờ đưa cho phu xe chiếc bình ngọc này.

Lần này đoán chừng y muốn quang minh chính đại mượn chiếc bình ngọc này để nói với tôi rằng mọi chuyện y đều biết rõ cả, tôi đừng mong trốn được.

Nhưng tôi lại không muốn để cho Thẩm Hành được như ý nguyện, y đã không chịu cho tôi trốn, vậy tôi phải trốn cho y xem.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào y còn có thể trói nghiến tôi lại rồi mang về thành thân được chắc?

Tôi lại vén rèm xe lên lần nữa, hỏi phu xe: “Nơi này cách thị trấn còn bao xa? Phải đi về hướng nào?”

“Không xa nữa rồi, chỉ cần đi thêm khoảng nửa canh giờ đường núi nữa là tới.” Phu xe vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía chân núi ở đằng xa. “Cô nương nhìn thấy chưa? Thị trấn nằm ở chỗ kia kìa.”

Tôi nói: “Xem chừng đã gần lắm rồi.” Sau đó lại hỏi tiếp: “Trong ngọn núi này có dã thú gì không?”

“Làm gì có, trong ngọn núi này chỉ có mỗi sơn tặc là nhiều thôi, còn dã thú thì sớm đã bị săn hết sạch rồi.”

Tôi đưa mắt ngó nhìn xung quanh một chút. “Dọc đường đi ta làm gì thấy gã sơn tặc nào đâu, chắc sơn tặc cũng chỉ là thứ nói ra để dọa người chứ gì.”

“Không phải vậy đâu, là sự thật đấy. Mới không lâu trước đây còn có một vị thương nhân bị chúng cướp, bao nhiêu rương hòm vàng bạc đều mất hết cả. Cô nương, lời này không thể nói bừa được đâu! Bây giờ chúng ta đang đi trên đường núi, kỵ nhất là nói tới sơn tặc, cô nương không gặp phải sơn tặc là nhờ vào may mắn cả đấy.” Phu xe tỏ ra khá kích động, còn trừng mắt lên mà nói tới nỗi mặt đỏ tía tai.

“Ồ? Vậy sơn tặc thường hay xuất hiện ở chỗ nào?”

Phu xe đáp: “Cái này thì không nói chắc được, có điều theo như tin tức truyền về thì mấy lần gần đây nhất chuyện cướp bóc đều phát sinh ở chỗ rẽ phía trước. Nghe đồn bọn sơn tặc rất thích dồn người ta vào góc chết ở nơi đó.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngấm ngầm ghi nhớ tất thảy vào lòng.

Sau khi buông rèm xe xuống, tôi khoác chiếc áo choàng màu đen kia lên người, lại quấn bọc hành lý màu đỏ sẫm ở ngang hông, kế đó liền khẽ ho một tiếng, nói: “Dừng xe, con người có ba việc gấp không nhịn được, ngươi ở đây đợi ta một lát.”

Tôi nhảy xuống xe ngựa, tức tốc đi vào trong khu rừng bên cạnh.

Phu xe lớn tiếng hô lên sau lưng tôi: “Cô nương, nhớ cẩn thận một chút nhé.”

Kỳ thực tôi không sợ gì sơn tặc cả, dọc đường đi tới đây tôi có thể bình an vô sự như vậy đoán chừng là nhờ vào công lao của Thẩm Hành, cho nên đám sơn tặc ở vùng này hẳn cũng không thể gây rắc rối. Bây giờ tôi chỉ lo một điều là phải làm sao để tránh khỏi tai mắt của Thẩm Hành, xe ngựa thì tuyệt đối không thể quay lại được nữa, vì tay phu xe đó nhất định là sớm đã bị Thẩm Hành mua chuộc rồi, tôi mà quay về thì chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Tôi lẳng lặng quan sát tình hình bốn phía xung quanh một lát, thấy rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió xào xạc thỉnh thoảng vang lên.

Nhưng tôi biết quanh đây nhất định là có ám vệ tồn tại.

Ám vệ đến vô ảnh đi vô tung, bản lĩnh của bọn họ tôi sớm đã được lãnh giáo ở chỗ của A Phù rồi, mà huống chi đây còn là ám vệ của Thái tử một nước, bản lĩnh ắt lại càng xuất thần nhập hóa hơn A Phù một bậc.

Chỉ là bây giờ tôi chuẩn bị đi vệ sinh, chắc hẳn bọn họ phải có điều kiêng kỵ mới đúng.

Tôi chui vào trong một lùm cỏ cao ngang thân người, ngồi xổm xuống làm bộ như đang đi vệ sinh, sau đó rón ra rón rén đi bằng mũi bàn chân bỏ

https://thuviensach.vn

trốn. Nhưng tôi còn chưa đi được mấy bước, từ phía không xa đã vang lên tiếng ngựa hí hoảng loạn, tiếp đến còn có tiếng đao kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Tôi nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của phu xe.

Đoán chừng phu xe đã gặp phải sơn tặc rồi.

Có điều tôi cũng biết là người của Thẩm Hành đang đi theo phía sau, sơn tặc thì làm sao mà đấu lại Thẩm Hành cho nổi. Quả nhiên, rất nhanh sau đó tôi đã nghe thấy tiếng đao kiếm va nhau vang lại. Phu xe vốn không mang vũ khí, sơn tặc thì không thể nào quân ta đánh quân mình, cho nên chỉ có khả năng là đã có người đến ứng cứu phu xe.

Bây giờ chính là thời cơ tốt cho tôi bỏ trốn.

Tôi lập tức lủi ra khỏi bụi cỏ, cứ thế co cẳng chạy đi trong rừng. Sau khi ra khỏi khu rừng, tôi nhìn thấy phía trước mặt có một thị trấn nhỏ, nhưng đúng vào lúc này lại chợt có mấy kẻ chẳng biết là từ đâu nhảy ra chặn đường tôi, ai nấy đều vận đồ màu xám, mặt đeo khăn xám, trên người tỏa ra sát khí bừng bừng.

Sơn tặc với sát thủ khác nhau như thế nào thì tôi vẫn còn có thể phân biệt ra được.

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Tìm ta sao?”

Cùng lúc ấy, bên trong áo choàng tôi ngấm ngầm tháo chiếc vòng bạc đeo trên cổ tay xuống.

“Bớt nói lời thừa đi, ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của ngươi.” Lời còn chưa dứt, một kẻ áo xám đã trực tiếp vung kiếm chém về phía tôi. Tôi nghiêng đầu tránh được, đồng thời ném gói bột thuốc trong tay về phía hắn.

https://thuviensach.vn

Chẳng ngờ gã áo xám này lại phản ứng cực nhanh, lập tức nhảy qua một bên tránh khỏi.

Tôi bất giác cả kinh.

Trong mắt kẻ áo xám đó lộ vẻ giễu cợt. “Loại ám khí này ta còn chưa thèm để vào trong mắt.”

Khẩu âm này…

Tôi quát to: “Ngươi là người Thiên Long triều!”

Kẻ áo xám đó cười khẩy nói: “Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, ta đã nhận lệnh tới đây để lấy tính mạng ngươi, ngươi muốn trách thì hãy tự trách mình đã phá hoại đại nghiệp của đại Hoàng tử đi.”

Một kẻ áo xám khác thúc giục: “Mau giải quyết ả ta đi! Hiếm có dịp nào Thẩm Hành sơ sẩy thế này, chờ sau khi hắn qua đây rồi thì muốn làm gì cũng đều chẳng dễ dàng đâu!”

Tôi hỏi: “Các ngươi là do Tư Mã Cẩn Du phái đến ư?”

“Ngươi không cần biết nhiều như vậy.”

Kẻ áo xám vừa lên tiếng thúc giục đột nhiên rút kiếm ra, cứ thế đâm thẳng về phía tôi. Lúc này tôi không kìm được thầm cảm thấy may mắn tột cùng vì đã học được từ chỗ Thẩm Hành không ít chiêu số trốn chạy, nhát kiếm của kẻ áo xám này tuy nhanh nhưng hãy còn chưa thể so được với Thẩm Hành.

Tôi nhanh nhẹn tránh khỏi, cùng lúc ấy lại đưa tay ấn vào chiếc khuy bảo thạch trên dái tai, một mũi kim bạc tức thì bắn ra.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng vang lên, kẻ áo xám kia tức thì đổ gục xuống đất.

https://thuviensach.vn

Tôi co cẳng chạy, lại một lần nữa chui tọt vào trong khu rừng mà mình vừa mới từ bên trong đó chạy ra. Khu rừng này cây cối rậm rạp, có không ít nơi có thể ẩn nấp, có điều hiện giờ tôi đang nôn nóng, nhất thời chẳng thèm quan tâm đến điều này, chỉ biết cấm đầu lao về phía trước.

Không tính tới kẻ áo xám đã ngã xuống, lúc này hãy còn ba kẻ khác đang đuổi theo tôi. Tôi chỉ là một nữ tử yếu đuối, thế mà giờ đây lại phải đồng thời đối mặt với ba tên sát thủ, muốn thắng được bọn chúng quả thực là còn khó hơn lên trời.

Bỗng nghe "chíu" một tiếng vang lên, từ nơi vai trái truyền tới cảm giác đau nhói, rồi tôi cảm thấy hai chân mềm oặt đi, thân thể cứ thế bổ nhào xuống đất.

"Xem ra ta đã coi thường ngươi rồi, thực không ngờ trên người ngươi lại có nhiều ám khí như vậy." Đây là giọng của kẻ áo xám vừa rồi.

Tôi cố gắng ngẩng đầu lên nhìn một cách khó khăn, thấy kẻ áo xám đó cầm cung trong tay, lúc này đang đứng trước mặt tôi mà cúi đầu nhìn xuống. Từ nơi vai trái không ngừng truyền tới những cơn đau đớn tột cùng, tôi cúi đầu nhìn, thấy có một mũi tên đã đâm thấu qua vai mình, trên đầu mũi tên còn dính máu.

Trong tình huống như bây giờ, tôi không ngờ còn có tâm tư mà phát hiện mình chẳng khác nào một con quạ đen bị bắn rơi.

Kết cục của tôi chỉ e chẳng tốt đẹp gì…

Một kẻ áo xám khác không chút nể nang vung chân đá tôi một cái thật mạnh, làm tôi đau đến nỗi phải nhíu chặt đôi mày. Chỉ nghe hắn cất giọng thô bỉ nói: "Cái bộ dạng khi cau mày này quả đúng là không tệ…"

"Phì, ngươi thì chỉ khoái cái mòn này thôi."

https://thuviensach.vn

Máu trên vai chảy ra càng lúc càng nhiều, cảnh vật trước mắt tôi cũng theo đó mà dần trở nên mờ mịt. Giữa cơn mơ màng, tôi nhìn thấy có một kẻ áo xám rút ra một con dao găm sắc bén, liền không kìm được nhủ thầm, nếu như kiếp này của tôi kết thúc ở đây, liệu Thẩm Hành và Tư Mã Cẩn Du có bám theo tôi tới kiếp sau không nhỉ?

Đột nhiên, kẻ áo xám đó biến hẳn sắc mặt, rồi chỉ sau nháy mắt đám người áo xám đang bao vây xung quanh tôi đã đổ gục xuống đất. Còn tôi lúc này đã được ôm chặt trong một vòng tay ấm áp, bên tai không ngừng vang lên giọng nói đầy vẻ hoang mang lo lắng của Thẩm Hành.

“A Uyển, A Uyển, A Uyển…”

Tôi không còn sức để trả lời, chỉ cảm thấy giọng nói của Thẩm Hành hình như càng lúc càng rời xa mình hơn, cảnh vật trước mắt thì dần trở nên mơ hồ, cuối cùng biến thành một đốm đen nhỏ xíu.

Khi tỉnh lại, tôi cảm thấy vai mình vẫn còn rấm rứt đau, vừa mở mắt ra tôi không chút bất ngờ khi lập tức nhìn thấy Thẩm Hành. Y lúc này đang ngồi bên cạnh giường, tay cầm một bát thuốc mà không ngừng khuấy nhẹ.

Tôi vốn cứ ngỡ sau khi tỉnh lại mình sẽ ở trong phủ Thái tử, có điều quan sát tình hình xung quanh một lát thì thấy nơi này thật không giống với phủ Thái tử chút nào, có vẻ giống một khách điếm hơn.

“A Uyển, tỉnh rồi sao?” Trên mặt Thẩm Hành lập tức lộ ra một tia mừng rỡ. “Thuốc đang còn ấm, con uống vào là vai sẽ không còn đau nữa đâu.”

Y cẩn thận đỡ tôi ngồi dậy, sau đó lại kê vào sau lưng tôi một chiếc gối mềm. “Trên mũi tên đó không có độc, con yên tâm. Bây giờ miệng vết thương chắc vẫn còn khá đau, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng chừng nửa tháng là sẽ ổn thôi. Thuốc có hơi đắng, con cố chịu đựng một chút. Ta đã chuẩn bị

https://thuviensach.vn

sẵn mứt rồi, còn là loại mứt của Trân Tu Bách Vị mà con thường ngày thích ăn nhất đấy.”

“Con…”

“Suỵt, đừng nói gì cả. Có chuyện gì chờ sau khi vết thương lành lại rồi hãy nói. Bây giờ uống thuốc đi.”

Thẩm Hành tỏ ra hết sức kiên quyết, thế là tôi đành ngoan ngoãn vâng theo lời y, uống sạch thuốc trong bát. Tôi vừa đặt bát thuốc xuống, Thẩm Hành lập tức ân cần đưa mứt tới. Tôi cắn thử một miếng, thấy mùi vị rất tuyệt, xem ra đây đúng là loại mứt đặc chế của Trân Tu Bách Vị rồi.

Tôi tò mò hỏi: “Nơi này không phải là Đại Phụng triều ư?”

Thẩm Hành đáp: “Ta đã tìm gặp ông chủ của Trân Tu Bách Vị và mua được bí quyết làm mứt tổ truyền từ chỗ ông ta.” Rồi y lại cười hỏi: “Có muốn ăn nữa không?”

Tôi khẽ lắc đầu, nói: “Sư phụ, chúng ta cần phải nói chuyện một chút.” Tôi ngước mắt lên chăm chú nhìn Thẩm Hành, nói tiếp: “Lần đào…”

Thẩm Hành cất tiếng cắt ngang lời tôi: “Đám sát thủ đó là do thế lực tàn dư của tiền triều ở Thiên Long triều phái tới.”

Tôi sững người ra, lại nghe Thẩm Hành nói tiếp: “A Uyển, bọn chúng muốn giết con, nhưng có ta ở đây, sẽ không có bất cứ kẻ nào có thể làm hại được con. Lần này ta quả thực đã sơ suất, không thể bảo vệ chu toàn cho con…”

Tôi hơi hé miệng ra, nhưng còn chưa kịp nói gì thì Thẩm Hành đã nói: “Con đừng vội nói gì, cứ nghe ta nói đã. Lần này ta đã cứu mạng con, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu.

“Vậy là con nợ ta một ân tình, đúng không?”

Tôi lại gật đầu lần nữa.

“Đã nợ người ta ân tình thì cần phải báo đáp, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy, con định bao giờ thì báo đáp ta? Định báo đáp như thế nào?” Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú. “Con cũng biết đấy, ta là Thái tử một nước, không thiếu thứ gì cả. A Uyển, con là người thông minh, con hẳn biết rõ mong muốn của ta là gì.”

Tôi mím chặt môi, mãi một hồi lâu sau mới nói: “Con biết.”

Kỳ thực sau khi được Thẩm Hành ứng cứu, tôi biết là mình không thể đào hôn được nữa rồi, vì dù có trốn đi xa đến mấy thì cũng sẽ bị y bắt về thôi. Lần này mọi đường đi nước bước của tôi đều bị Thẩm Hành nắm rõ mồn một, tôi nghĩ dù sát thủ không xuất hiện thì tôi cũng khó có cách nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay y được.

Hơn nữa… thế lực tàn dư của tiền triều ở Thiên Long triều còn đang nhìn chằm chặp vào tôi, tôi mà trốn đi một mình thì quả thực là không an toàn.

Cho nên, bây giờ tôi chỉ có thể ngoan ngoãn mà làm Thái tử phi thôi.

Tôi ngó nhìn Thẩm Hành, thấy y dường như vừa thở phào một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía tôi có thêm mấy tia dịu dàng. Kế đó, y đưa tay tới định xoa đầu tôi, tôi hơi rụt người về phía sau một chút.

Y buồn bả thu tay về, thấp giọng nói: “Ta biết là con không muốn gả cho ta, cũng biết là con ghét ta vì ta rốt lại cũng giống như Tư Mã Cẩn Du,

https://thuviensach.vn

chỉ toàn bày mưu tính kế với con. Nhưng chỉ cần con chịu ở lại bên cạnh ta, vậy là được rồi. A Uyển, ta sẽ đối tốt với con, thật đấy.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 14-2: Thành thân 2

Vì tôi bị thương nên thời gian cử hành hôn lễ đành tạm thời lùi lại.

Khi vào dưỡng thương trong phủ Thái tử của Thẩm Hành, tôi gặp được Bích Dung và Lê Tâm, hai người bọn họ nhìn thấy tôi thì đều hết sức vui mừng. Về sau, Bích Dung thừa dịp Thẩm Hành không có ở bên mà lén nói với tôi: “Công chúa, khi đó em vừa mới ra ngoài cửa Nam thì đã bị phát hiện rồi.”

Lê Tâm cũng lên tiếng phụ họa: “Phải đấy, phải đấy, khi đó sắc mặt Thái tử điện hạ khó coi vô cùng.”

Tôi hỏi: “Cớ sao mà lại bị phát hiện vậy?”

Lê Tâm đưa tay xoa ngực, tỏ vẻ đến bây giờ hãy còn chưa hết kinh hồn rồi mới nói: “Xe phượng vừa mới ra ngoài thì Thái tử đã đi tới xem qua một chút, khoảng cách cũng không gần lắm, ấy thế mà sắc mặt Thái tử lại lập tức biến đổi hẳn. Sau đó Thái tử tỏ ra vô cùng thất vọng và buồn bã, chỉ nói ra hai chữ “quả nhiên”. Công chúa, xem ra Thái tử điện hạ ngay từ sớm đã đoán được là Công chúa sẽ đào hôn rồi.”

Bích Dung cũng nói: “Về sau bọn em phải dừng lại ở cửa Nam rất lâu. Khi đó bọn em cứ ngỡ là Thái tử điện hạ sẽ phái người đi tìm Công chúa về, nhưng Thái tử sau khi im lặng hồi lâu lại chợt ra lệnh cho mọi người xuất phát.”

Chẳng trách sau đó tôi lại vừa khéo bắt gặp đội ngũ đưa rước dâu, hóa ra bọn họ đã dừng lại ở cửa Nam một thời gian dài. Thẩm Hành quả nhiên

https://thuviensach.vn

ngay từ sớm đã biết người ngồi trong xe phượng không phải là tôi, Bích Dung thậm chí còn chẳng gạt được y đến nửa canh giờ.

Ngẫm lại, phen trò chuyện ở ngoại thành khi đó nhất định là do Thẩm Hành cố ý nói cho tôi nghe rồi.

Bích Dung dè dặt đưa mắt nhìn tôi, nói: “Công chúa, người xem, phủ Thái tử này thực ra cũng tốt đấy chứ, mà Thái tử đối xử với người cũng chẳng chê vào đâu được, hay là người đừng đào hôn nữa nhé!”

Lê Tâm cũng gật đầu tỏ ý tán đồng. “Đúng thế, mấy ngày nay chẳng biết là có bao nhiêu người muốn gặp Công chúa, nhưng Thái tử đã ngăn tất cả bọn họ lại, nói là Công chúa cần phải dưỡng thương.”

“Có rất nhiều người muốn gặp ta ư? Trong số đó có sư thúc của ta không?”

“Hình như là có…”

Vừa khéo lúc này Thẩm Hành cất bước đi vào, nghe thấy thế thì liền hỏi: “Hình như là có cái gì?”

Lê Tâm quỳ xuống hành lễ với Thẩm Hành, cung kính đáp: “Công chúa hỏi là trong số những người đến bái phỏng có Thiện Tướng quân hay không.”

Thẩm Hành nhìn qua phía tôi.

Tôi không khỏi có chút chột dạ dời ánh mắt qua phía gốc san hô màu tím cao bằng nửa thân người ở ngay gần đó, không nói năng gì cả. Thẩm Hành đón lấy bát thuốc từ trong tay Lê Tâm, trầm giọng nói: “Các ngươi hãy ra ngoài cả đi.”

https://thuviensach.vn

Y múc một thìa thuốc đưa tới bên miệng tôi. “Thuốc sắp nguội mất rồi này.”

Tôi nói: “Để tự con được rồi.”

Thẩm Hành im lặng một lát rồi mới đưa bát thuốc cho tôi. Thấy tôi đã uống xong thuốc, y bèn nói: “A Uyển, ta biết con đang nghĩ gì. Tuy y rất bất mãn với việc ta cưới con, nhưng không có lá gan phá rối đâu. Nếu con muốn nhờ y giúp đỡ thì chỉ hao tâm tổn sức thôi.”

Dường như ngay từ lúc gặp Thẩm Hành lần đầu, y đã luôn có thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi.

Tôi thực sự ủ rũ vô cùng.

Có điều hai ngày sau, tôi thực sự đã gặp được Thiện Lăng. Lúc này đi cùng với Thiện Lăng còn có hai người khác mà tôi chưa từng gặp, bọn họ một nam một nữ, quần áo cùng những món đồ trang sức trên người toàn là loại thượng hạng.

Tôi xưa nay vốn chẳng có hứng thú với những người xa lạ, có điều vẻ mặt của hai người này lại khiến tôi không thể không chú ý, đặc biệt là người nam ở phía bên phải kia, toàn thân y đều toát ra vẻ quý phái, cặp mắt đen láy từ khi đi vào cửa tới giờ cứ luôn nhìn chằm chặp vào tôi.

Còn nữ tử áo đỏ phía bên trái thì cau mày nhìn tôi, trong cặp mắt long lanh mọng nước ngợp đầy vẻ phẫn nộ khó mà giấu được. Sau khi quan sát tôi từ trên xuống dưới một hồi, cô ta còn tỏ ra hết sức coi khinh.

Tuy tôi xưa nay luôn cư xử thân thiện với mọi người, thường thì chẳng mấy khi tính toán những việc vặt vãnh, nhưng vị cô nương áo đỏ này vừa mới đi vào đã vênh mặt lên với tôi, rõ ràng là chẳng coi tôi ra gì.

https://thuviensach.vn

Tôi vốn có nguyên tắc là người không phạm ta, ta chẳng phạm người; người nếu phạm ta, ta tất phạm người.

Tôi uể oải đưa tay chống cằm nói với Thiện Lăng: “Sư thúc, lần này người mang a hoàn tới cho con ư? Nhãn quan của người tệ quá, vị cô nương này vừa nhìn đã biết là thuộc loại không biết làm việc rồi, nuôi cô ta ở chỗ con thì chỉ tổ tốn cơm tốn gạo thôi.”

“Ngươi…” Khuôn mặt tức thì biến thành màu tím tái như gan lợn, nữ tử áo đỏ run rẩy chỉ tay về phía tôi, xem ra đang vô cùng tức giận.

Tôi khẽ “hừ” một tiếng, ai bảo cô vừa bước chân vào đây đã vênh mặt lên với tôi, Tiêu Uyển tôi chẳng phải là loại người dễ ức hiếp đâu nhé.

Nữ tử áo đỏ khẽ kéo tay Thiện Lăng, cất giọng hờn giận: “Sư huynh!”

Thiện Lăng khẽ gạt tay nữ tử áo đỏ ra, sau khi ném cho cô ta một ánh mắt an ủi liền quay sang nói với tôi: “Sư điệt, vị này cũng là sư thúc của con, tên gọi Cố Phán Tình. Con có thể gọi cô ấy là Phán Tình sư thúc.”

Lại là một sư thúc nữa.

Tôi đưa mắt liếc Cố Phán Tình, nói: “Úi chà, thật là thất lễ quá, hóa ra là sư thúc, không phải a hoàn. Có điều nói đi cũng phải nói lại, Phán Tình sư thúc trông thật chẳng giống sư thúc chút nào.”

Cố Phán Tình tức thì trợn tròn hai mắt. “Ngươi…”

Đúng lúc này, nam tử toàn thân đều toát ra vẻ quý phái kia bỗng cất tiếng cắt ngang lời cô ta: “Phán Tình, cô nôn nóng gì chứ, hoàng tẩu chẳng qua chỉ đang đùa với cô đó thôi.” Y khom người hành lễ với tôi bằng một động tác cực kỳ tao nhã, rồi lại nói tiếp: “Nhìn vẻ mặt của hoàng tẩu thì chắc hẳn hoàng huynh chưa từng nhắc đến đệ với tẩu rồi. Đệ là bào đệ của

https://thuviensach.vn

hoàng huynh, tên chỉ có một chữ An, hoàng tẩu có thể gọi đệ bằng tên tự là Lưu Uyên.”

Chẳng trách ngay từ khi mới nhìn thấy, tôi đã có cảm giác nam tử này quen mặt rồi, hóa ra y chính là bào đệ của Thẩm Hành.

Rồi y lại cười với tôi: “Đệ vẫn luôn muốn gặp hoàng tẩu, có điều hoàng huynh giữ chặt lắm, nhất quyết không chịu cho đệ gặp. Hôm nay đệ rốt cuộc đã được ngó thấy phương dung của hoàng tẩu rồi. Hoàng tẩu thú vị như vậy, chẳng trách hoàng huynh cứ nhớ mãi đến tẩu như thế.” Hơi dừng một chút, y chợt đưa tay vỗ đầu một cái, nói: “Úi, thiếu chút nữa thì quên mất, đệ có mang theo quà gặp mặt tới cho hoàng tẩu đây.”

Thẩm An lấy ra một chiếc hộp gấm.

Tôi liếc nhìn qua, thấy bên trong có đựng mấy cuốn cầm phổ.

Thẩm An nói: “Đệ từng nghe hoàng huynh nói hoàng tẩu là một người yêu thích âm luật, vừa khéo làm sao mấy hôm trước đệ vô tình kiếm được một cuốn cầm phổ do một vị cầm sư nức tiếng tiền triều sáng tác ra, thế là liền mang tới đây mượn hoa dâng Phật, mong là hoàng tẩu thích.”

Thích chứ, đương nhiên là thích rồi.

Món quà gặp mặt này thực là quá hợp ý tôi.

Đột nhiên, Cố Phán Tình đứng kế bên giậm mạnh chân. Tôi ngoảnh đầu nhìn qua, thấy cô ta không ngờ đã đỏ hoe hai mắt, kế đó còn bật khóc nức nở nói: “Các người ai cũng đều thích cô ta hết, cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?”

Thẩm An cau mày nói: “Phán Tình, chớ có vô lễ!”

https://thuviensach.vn

Những giọt nước mắt không ngừng lã chã tuôn rơi, Cố Phán Tình quay qua trừng mắt nhìn Thiện Lăng. “Sư huynh là đồ lừa đảo, rõ ràng huynh nói là sẽ giúp muội, thế mà bây giờ lại chẳng nói năng gì cả.”

Thiện Lăng có chút bối rối, trong mắt lộ rõ vẻ bất lực.

“Phán Tình sư muội…”

Cố Phán Tình lại giậm chân cái nữa. “Sư huynh, muội không thèm để ý tới huynh nữa.” Dứt lời liền chạy đi như bay. Tôi nhìn mà không kìm được trợn tròn mắt há hốc mồm, căn bản chẳng hiểu chuyện này là sao.

Thiện Lăng tỏ ra khá nôn nóng, thậm chí còn quên cả cáo từ, cứ thế chạy đuổi theo luôn.

Thẩm An khẽ ho một tiếng, nói: “Phán Tình có hơi trẻ con một chút, đều là tại thường ngày được mọi người nuông chiều quá thành quen đấy thôi, hoàng tẩu chớ nên tính toán với cô ấy làm gì.”

Sau khi Thẩm An rời đi, Lê Tâm lập tức nói: “Công chúa, trước đây em từng nghe hạ nhân trong phủ Thái tử nói là mọi người trong chốn đô thành đều biết người mà đại tiểu thư Cố Phán Tình của phủ Tể tướng thích nhất chính là Thái tử điện hạ.”

Tôi lẳng lặng suy tư về chứ “thích” đó, ngoài miệng thì cất giọng ơ hờ: “Vậy sao?”

Lê Tâm lập tức gật đầu lia lịa. “Dạ phải! Cô nàng Cố Phán Tình đó từ nhỏ đã ái mộ Thái tử điện hạ rồi, bấy lâu nay vẫn luôn hy vọng bản thân có thể trở thành Thái tử phi!”

Trong lúc dùng bữa tối, Thẩm Hành chợt hỏi tôi: “Hôm nay Thiện Lăng đã tới đây sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi đưa mắt liếc Thẩm Hành. “Có ai tới đây mà sư phụ lại không biết ư? Sư phụ, người có gì thì cứ nói thẳng ra là được, không cần phải vòng vo đâu.”

Thẩm Hành buông đũa xuống, tỏ vẻ khá căng thẳng nói: “A Uyển, trong lòng ta bấy lâu chỉ có duy nhất một người. Dù người khác có thích ta thì ta chỉ thích một mình con thôi.”

Tôi tùy ý đáp qua loa một tiếng.

“A Uyển.” Thẩm Hành chợt nghiêm túc gọi tên tôi.

Tôi nuốt chỗ thức ăn trong miệng vào bụng, rồi bèn hờ hững ngước mắt nhìn y.

Thẩm Hành khẽ thở dài một tiếng. “Đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, được không?”

Tôi chớp chớp mắt. “Suy nghĩ linh tinh cái gì?”

Thẩm Hành không trả lời tôi, chỉ nói: “Vết thương của con đã lành hẳn rồi, ba ngày sau chính là ngày tốt lành, chúng ta hãy thành thân vào hôm đó đi. Mọi việc về cơ bản đều là thế nào đơn giản thì làm thế đó, sẽ không vất vả lắm đâu.”

Tôi nghiêm túc nói với Thẩm Hành: “Sư phụ, con biết là người đang lo lắng điều gì. Người yên tâm, lần này con sẽ không đào hôn nữa đâu. Con nợ người một mối ân tình, cho nên con nhất định sẽ báo đáp. Tiêu Uyển con xưa nay luôn là một người đã nói thì sẽ giữ lời.”

Thẩm hành khẽ cười gượng, cụp mắt thấp giọng nói: “Thôi vậy, bất kể là vì báo đáp ân tình hay là vì cái gì khác, chỉ cần con bằng lòng gả cho ta là được, ta thực không nên mong đợi quá nhiều.”

https://thuviensach.vn

Ngày tôi với Thẩm Hành thành hôn vừa hay là một ngày xuân nắng vàng ươm tươi đẹp. Thẩm Hành ở trong hoàng cung chờ tôi, còn tôi thì xuất giá từ phủ Thái tử. Trong phủ Thái tử cũng có trồng một rừng đào, trước khi xe ngựa chở tôi rời phủ, tôi vén rém xe nhìn ra phía ngoài một chút.

Chỉ thấy sắc đào rực rỡ, muôn vàn bông đào đều đã nở bung.

Trong cơn mơ màng, tôi bỗng nhiên nhớ tới lần đầu gặp mặt giữa mình và Thẩm Hành. Hình như đó là chuyện mới từ năm ngoái, khi ấy y đứng dưới một gốc đào, hai chúng tôi nhìn nhau từ xa, tất thảy vừa như thực lại vừa như ảo, ngợp đầy một vẻ mộng mị.

Tôi vốn cho rằng Thẩm Hành chỉ nói chơi với tôi mà thôi, bởi hôn lễ của đương kim Thái tử Đại Phụng triều làm sao có thể đơn giản được, cho nên ngay từ sớm tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc phải chịu vất vả rồi. Có đâu ngờ mọi quá trình sau đó đều khá nhẹ nhàng, tôi chỉ việc đứng bên cạnh Thẩm Hành, thậm chí còn chẳng cần làm bộ làm tịch gì cả.

Nhờ có chiếc khăn đỏ trùm đầu, căn bản không người nào có thể nhìn thấy vẻ mặt của tôi.

Khi cùng Thẩm Hành bái thiên địa, chẳng rõ vì sao tôi đột nhiên lại nhớ tới Tạ Uyển. Trong kiếp trước Tạ Uyển thì chỉ mong được gả cho Thẩm Yến, trong kiếp này Tiêu Uyển thì không thể không gả cho Thẩm Hành, chẳng biết đây có phải là chuyện được vận mệnh an bài sẵn hay không nữa.

“Công chúa.” Bích Dung nôn nóng cất tiếng gọi tôi, giọng nói nghe rất nhỏ, rất nhẹ.

Tôi tỉnh táo trở lại, thấy xung quanh tĩnh lặng không có tiếng động nào. Tới lúc này tôi mới giật mình tỉnh táo trở lại, hình như vừa rồi hỷ nương đã hô nhất bái thiên địa, còn tôi thì lại đang bận suy nghĩ vẫn vơ.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành ghé lại gần tôi, cất giọng gượng gạo: “A Uyển, con đã hứa với ta rồi cơ mà.”

Tôi nói: “Vừa rồi con hơi thiếu tập trung.”

Tôi nghe thấy Thẩm Hành thở phào một hơi, rồi sau đó y liền trầm giọng nói: “Làm lại lần nữa đi, vừa rồi Thái tử phi hơi căng thẳng.”

Hỷ nương lại hô lên lần nữa: “Nhất bái thiên địa.”

Lần này thì tôi không mất tập trung nữa, tay cầm dải lụa đỏ khom người bái lạy. Khi phu thê giao bái, tôi có thể cảm nhận được dải lụa đỏ mà mình đang cầm trong tay rung lên mấy lần, đoán chừng là do Thẩm Hành căng thẳng quá.

Tôi nghĩ, trước đó Thẩm Hành đã yêu cầu tôi gả cho y để báo đáp ân tình cứu mạng, bây giờ bài đường xong, vậy tức là ân tình đã trả xong rồi chứ nhỉ? Có điều trong trí nhớ của tôi, việc gả chồng hình như không chỉ đơn giản thế này…

Tiếp đó, tôi cứ nghĩ mãi về một vấn đề không liên quan, bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, mọi người đang nói những gì, tôi căn bản chẳng buồn để tâm đến. Có lẽ Thẩm Hành đã chú ý tới việc tâm tư tôi đang để tận đâu đâu, bèn kêu Bích Dung và Lê tâm đưa tôi về phòng tân hôn trước.

Vừa về đến phòng tân hôn, tôi liền kéo chiếc khăn đỏ trùm đầu xuống, làm cho Bích Dung sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt. “Úi chao, Công chúa, chiếc khăn đỏ trùm đầu này phải để cho Thái tử điện hạ tự mình vén lên…”

Tôi nói: “Ta biết. Dù sao thì sư phụ cũng không thể về ngay bây giờ được, hôm nay ta đã phải đội cái khăn chết tiệt này suốt cả ngày rồi, bây giờ nhìn vào đâu cũng chỉ thấy mỗi màu đỏ, thực là khó chịu vô cùng.”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm nói: “Công chúa, người nên đổi cách xưng hô đi thôi, không thể tiếp tục gọi là sư phụ được.”

“Cũng có sao đâu, với lại ta gọi thế cũng quen rồi. Sư phụ chắc sẽ không bận tâm tới ba cái chuyện vặt vãnh này đâu.” Tôi còn muốn tháo chiếc mũ phượng nặng trịch trên đầu xuống, đội nó suốt cả ngày, cổ tôi chừng như sắp gãy ra đến nơi. Có điều nếu tôi thực sự tháo nó xuống, chỉ sợ Bích Dung sẽ biến thành mặt cắt không còn hột máu mất.

Bích Dung đi tới xoa bóp cổ cho tôi.

Bích Dung xoa bóp rất có nghề, khiến tôi lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Tôi khẽ rên lên mấy tiếng, khóe mắt vô tình liếc qua phía Lê tâm, đột nhiên phát hiện mặt mũi thị lúc này đã trở nên đỏ bừng, xem bộ dạng thì hình như có lời gì đó muốn nói nhưng lại không dám.

Tôi hỏi: “Lê Tâm, ngươi muốn nói gì à?”

Lê Tâm tỏ ra vô cùng lúng túng, đôi tay cứ mân mê góc áo không ngừng, mãi một lát sau mới đáp: “Em chỉ đột nhiên nghĩ tới việc… Công chúa sau khi động phòng hoa chúc sẽ biến thành phụ nữ thôi.”

Tôi đưa tay xoa cằm.

Động phòng hoa chúc? Hừm, cái này cũng là một phần của việc báo đáp ân tình chứ nhỉ?

Bên ngoài đột nhiên vang lên mấy tiếng bước chân, kế đó là giọng nói của Thẩm Hành: “Các ngươi khỏi cần đi vào, cứ chờ ở bên ngoài này là được.”

Bích Dung biến hẳn sắc mặt, vội vàng nói: “A, Thái tử sắp vào rồi, Lê Tâm, mau đội khăn trùm đầu lên cho Công chúa đi.”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm cũng tỏ ra hết sức hoang mang, rồi có lẽ là vì căng thẳng quá nên đôi tay đang cầm chiếc khăn đỏ trùm đầu hơi run lên, chiếc khăn cứ thế rơi xuống đất. Hai người bọn họ không hẹn mà cùng ngồi xổm xuống định nhặt nó lên, nào ngờ không khéo làm sao, hai cái đầu của bọn họ va vào nhau đánh "bốp" một cái. Cả hai tức thì bật người ra sau, rồi cùng ngồi bệt xuống lớp thảm gấm được trải ra dưới đất.

Tôi chớp chớp mắt, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của Thẩm Hành đang đi vào.

Tôi cười hì hì cất tiếng gọi to: "Sư phụ."

Lê Tâm và Bích Dung vội vàng bò dậy, sau đó cúi đầu cụp mắt đứng im một chỗ, căn bản không dám nhìn Thẩm Hành. Ánh mắt Thẩm Hành lúc này đã trở nên sâu thẳm, y cất bước đi thẳng tới, khi ngang qua chỗ Lê Tâm thì bèn rút lấy chiếc khăn đỏ trùm đầu mà thị đang cầm trong tay.

Y nói: "Hai ngươi ra ngoài cả đi."

Lê Tâm và Bích Dung vội đáp "vâng" một tiếng, sau đó nhanh chóng lủi ra ngoài. Cửa phòng được đóng lại, trong phòng lúc này chỉ còn có tôi và Thẩm Hành ở riêng bên nhau, trước cửa sổ, cặp nến rồng phượng vẫn đang tỏa ra những tia sáng ấm áp.

Nói ra thì đúng là kỳ lạ, tôi cũng không phải là chưa từng ở riêng bên cạnh Thẩm Hành bao giờ, nhưng lần này cảm giác lại hơi khang khác, đặc biệt là khi y chăm chú nhìn tôi, mắt không chớp lấy một lần.

Tôi khẽ ho một tiếng, nói với giọng hơi mất tự nhiên: "Dù sao thì khăn trùm đầu cũng được kéo xuống rồi, không cần thiết phải…"

Tôi còn chưa nói xong thì đã cảm thấy mũ phượng nặng hơn một chút, khung cảnh trước mắt lại một lần nữa chìm vào giữa màu đỏ. Tôi vô thức đưa tay lên định kéo chiếc khăn đỏ đang che tầm mắt của mình xuống,

https://thuviensach.vn

nhưng còn chưa kịp chạm vào thì đã bị Thẩm Hành giữ lại, rồi y khẽ nói: “Đừng chạm vào, thứ này phải để phu quân của con tự tay vén lên mới được.”

Thế là tôi đành buông tay xuống.

Nhưng Thẩm Hành lại không lập tức vén khăn lên, còn dắt tay tôi đi tới ngồi xuống bên giường. Tôi lúc này có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của Thẩm Hành đã trở nên hơi dồn dập, hơn thế, từ trong lòng bàn tay y còn rỉ ra đầy mồ hôi, rất nhớp nháp, khiến tôi cảm thấy khá khó chịu.

Tôi thử rụt tay về nhưng mấy ngón tay mới chỉ vừa động đậy một chút thì Thẩm Hành đã dùng sức nắm chặt hơn. Sau đó, y thoáng lộ vẻ hoang mang nói: “A Uyển, con đã đồng ý là sẽ gả cho ta rồi cơ mà, bây giờ không được hối hận đâu đấy.”

Tôi nói: “…Con đâu có hối hận. Chỉ là lòng bàn tay sư phụ ra nhiều mồ hôi quá, làm con cảm thấy hơi khó chịu.”

Tôi còn chưa dứt lời thì Thẩm Hành đã vội vàng buông tay ra, ấp úng nói: “Ta… ta chỉ hơi căng thẳng thôi.”

Tôi bình tĩnh nói: “Có gì đâu mà phải căng thẳng.”

Thẩm Hành im lặng.

Tôi lại nói tiếp: “Sư phụ, con hơi mệt rồi, người có thể vén khăn nhanh lên một chút được không?”

Lần này Thẩm Hành rốt cuộc đã chịu hành động, chiếc khăn đỏ trùm đầu nhanh chóng được vén lên, lọt vào mắt tôi là khuôn mặt anh tuấn vô song kia của Thẩm Hành. Y nhìn tôi chăm chú, trong ánh mắt dường như ẩn chứa muôn vàn lời muốn nói, chỉ đáng tiếc tôi lại chẳng hiểu được chút nào.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, trong đầu tôi chẳng hiểu sao lại xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quen thuộc.

Cũng trong một gian phòng tân hôn tương tự thế này, nam tử vận một bộ đồ tân lang đỏ rực, bình tĩnh vén chiếc khăn đỏ trùm đầu của tân nương tử đang lộ vẻ thẹn thùng và ngóng trông lên, sau đó dùng giọng cực kỳ hờ hững nói:

“A Uyển, ta là người không có trái tim.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Yêu thương

Trái tim bất giác nẩy thình thình không ngớt, trong khoảnh khắc đó tôi hơi thẫn thờ, bàn tay vô thức để lên ngực.

Tôi khẽ ấn nhẹ vào ngực mình mấy cái.

Thẩm Hành chú ý tới sự khác thường của tôi, trong mắt hiện lên mấy tia lo lắng, nôn nóng hỏi: “A Uyển, con cảm thấy không thoải mái ư?”

Tôi khẽ lắc đầu, nói: “Sư phụ…” Không biết vì sao, mới vừa nói ra hai chữ này tôi đã không cách nào nói tiếp được nữa. Kỳ thực tôi chỉ muốn hỏi Thẩm Hành xem trong kiếp trước có phải y từng nói với Tạ Uyển rằng “ta là người không có trái tim” không, nhưng bây giờ nhìn vào mắt Thẩm Hành, tôi thực sự không thể nào hỏi câu đó ra thành lời.

Thẩm Hành hỏi: “Ta làm sao?”

Tôi thở dài một tiếng, nói: “Sư phụ, người cũng biết đấy, con là người không có trái tim.”

Trong mắt Thẩm Hành lập tức nổi lên mấy gợn sóng lăn tăn. “Ừm, ta biết chứ. Trong kiếp này là ta nhất quyết muốn lấy con, cho nên bất luận kết quả cuối cùng là như thế nào ta cũng đều sẵn lòng chấp nhận. Ta biết con không thích làm Thái tử phi, nhưng A Uyển, con hãy tin ta, hãy cho ta thêm một chút thời gian. Chờ sau khi ta an bài xong xuôi mọi việc, con muốn sống như thế nào ta cũng đều có thể chiều theo ý con.”

Tôi hơi ngạc nhiên. “Sư phụ… không định làm Hoàng đế ư?”

https://thuviensach.vn

“A Uyển, con biết đấy, trong kiếp này ngay từ đầu ta sinh ra vốn đã là vì con rồi. Cho nên nếu con muốn có cái gì, dù phải đi vào nơi núi đao biển lửa hay là tới tận góc bể chân trời ta cũng sẵn lòng đi lấy về cho con. Mà nếu con không muốn có cái gì, dù đó có là thứ bảo vật mà người đời ước ao thèm khát thì đối với ta cũng chỉ như mây khói trôi qua trước mắt, căn bản không đáng một xu.”

Thẩm Hành nở một nụ cười dịu dàng, đi lấy hai ly rượu hợp cẩn tới.

Tôi cầm ly rượu lạnh băng trong tay, lại nhìn vào đôi mắt dịu dàng như nước của Thẩm Hành, nhất thời không kìm được có chút bối rối chân tay. Tôi ấp úng nói: “Sư… sư phụ…”

“Sao thế?” Vẻ dịu dàng trong mắt Thẩm Hành càng trở nên nồng đậm.

Tôi cắn chặt môi, nghiêm túc hỏi: “Những lời vừa rồi của sư phụ đều là thật chứ?”

Thẩm Hành gật đầu. “Đương nhiên là thật rồi.”

Tôi hỏi: “Phải chăng con có yêu cầu thế nào thì sư phụ cũng đều sẽ đồng ý với con?”

“Ừm.”

Tôi nói: “Vậy sau này xin sư phụ đừng nói với con những lời như vậy nữa.” Thẩm Hành đối xử với tôi quá tốt nhưng chẳng biết vì sao tôi lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó khác thường, tự nơi lồng ngực không ngừng truyền tới những cơn đau rấm rứt.

Khuôn mặt Thẩm Hành trở nên cứng đờ.

Tôi kiên nhẫn chờ Thẩm Hành trả lời. Mãi một hồi lâu sau y mới khó khăn lên tiếng: “…Được.”

https://thuviensach.vn

Tôi thầm thở phào một hơi, sau đó thúc giục: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta mau uống rượu hợp cẩn đi thôi, cứ nên đánh nhanh rút gọn là tốt nhất.” Sau khi uống xong rượu hợp cẩn, tôi biết bước tiếp theo chính là động phòng, thế là lại thúc giục thêm lần nữa: “Nào, cởi quần áo thôi, chúng ta động phòng.”

Thân thể Thẩm Hành trở nên cứng đờ, khuôn mặt bất giác đỏ bừng lên. “A… A Uyển…”

Thấy Thẩm Hành không chịu phối hợp với mình, tôi không khỏi cảm thấy có chút quái lạ. “Sao vậy? Không phải sư phụ muốn con báo đáp ân tình ư? Làm vợ chồng lẽ nào không cần phải động phòng?”

Thẩm Hành hỏi tôi: “Con bằng lòng ư?”

Tôi bất giác mở to hai mắt. “Tại sao lại không bằng lòng? Không phải chỉ là động phòng thôi sao?” Trong các cuốn tiểu thuyết tôi từng xem trước đây thường xuyên có các đoạn miêu tả về cảnh cá nước vui vầy, khi đó những con chữ như “tiêu hồn, đê mê, cực khoái” rất hay xuất hiện, làm tôi hết sức tò mò không rõ cảm xúc thật ẩn đằng sau những con chữ này là như thế nào, bây giờ vừa có cơ hội trải nghiệm lại vừa có thể báo đáp ân tình của Thẩm Hành, tôi đương nhiên là vô cùng háo hức.

Hơi dừng một chút, tôi lại hưng phấn nói tiếp: “Nhắc tới cái này con mới nhớ, trước đây sư phụ từng nói là sẽ dạy con thuật phòng the đấy nhé.”

Hai mắt sáng rực lên, tôi cứ thế nhìn chằm chặp vào Thẩm Hành.

Đôi tai Thẩm Hành lúc này đã đỏ ửng cả lên, ngay đến vẻ mặt cũng trở nên hơi quái lạ. “Ta… kỳ thực cũng không tinh thông cái này lắm.”

Tôi nghe xong thì hơi thất vọng, bèn đề nghị: “Hay là sư phụ cứ đi tìm người khác mà luyện tập thuật phòng the trước đã, chờ sau khi tinh thông rồi thì quay về dạy con.”

https://thuviensach.vn

Tôi vốn cũng chỉ có ý tốt, chẳng ngờ Thẩm Hành lại đột nhiên biến hẳn sắc mặt. “Không được!”

Tôi nói: “Vậy để con đi tìm…”

“Con cũng không được.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy xem ra chỉ còn cách là hai chúng ta từ từ mò mẫm thôi.”

Nghe thấy lời này của tôi, cặp mắt Thẩm Hành hơi sáng lên, từ bên trong lộ ra những tia mừng rỡ. Rồi y gật đầu một cái thật mạnh, nói: “Ừm, hai chúng ta có thể từ từ mò mẫm với nhau.”

Tôi thầm nghĩ chờ sau khi thành thạo việc này rồi, có thể cảm nhận được cái sự đê mê khoái lạc bên trong, vậy là tôi xem như đã có thêm một cách khác để tìm niềm vui thú.

Trước đây khi vẫn còn giao hảo với Dịch Phong, tôi thường xuyên tới Tần lâu Sở quán, các cảnh tượng đặc sắc hay diễn ra ở đó được thấy đã nhiều, cho nên biết rằng việc này thoạt nhìn thì có vẻ đơn giản, song muốn làm được thì lại khá khó khăn.

Trong tiểu thuyết có nói bước đầu tiên khi vui vầy cá nước là hai bên hôn môi nhau, bước thứ hai thì là giúp nhau cởi quần áo…

Tôi đã từng hôn môi Thẩm Hành rồi, cảm giác không tệ, vì trên môi y có mùi rượu hoa quả ngọt ngào. Thế là tôi bèn mở to hai mắt nói với Thẩm Hành: “Hôn môi trước nhé?”

“Được.”

Thẩm Hành áp môi lên môi tôi, động tác gượng gạo vô cùng, toàn thân đều run lên lẩy bẩy, đôi tay đang đỡ hai bên má tôi cũng cứ run mãi không

https://thuviensach.vn

thôi. Tôi có thể cảm nhận được lúc này y đang cực kỳ căng thẳng.

Tôi thì chẳng có chút cảm giác nào, dường như việc hôn môi này không thú vị như trong tiểu thuyết miêu tả.

Vừa mới bận rộn suốt cả ngày trời, lúc này tôi đã vô cùng mỏi mệt.

Thẩm Hành bảo tôi đừng động đậy, tôi liền nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Sau đó xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ lắm, chỉ là trong cơn mơ màng, tôi dường như cảm nhận được Thẩm Hành đã rón rén xuống giường.

Về sau khi Thẩm Hành trở lại, tôi thấy toàn thân y đều lạnh như băng, liền không kìm được hơi hé mắt ra.

Y ôn tồn nói: “Còn sớm, mau ngủ tiếp đi.”

Tôi cũng chẳng mấy để tâm tới những lời này, liền nhắm mắt lại rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đêm ấy, tôi ngủ ngon vô cùng.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, vừa mở mắt tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Hành, bất giác có chút không quen.

Nhớ tới tối qua, trong đầu tôi lập tức hiện lên cơn đau đến xé gan xé ruột đó.

Tôi hơi rùng mình, nỗi đau đớn đó tôi thực sự không muốn phải chịu lại lần nữa. Có điều lúc này tôi vẫn còn khá tò mò, nên bèn lẳng lặng dời ánh mắt xuống phía dưới. Đúng lúc này, Thẩm Hành mở mắt ra, tôi chột dạ xấu hổ, nhỏ giọng gọi: “Sư phụ…”

“Có phải là đói rồi không? Nếu con đói rồi, ta sẽ kêu người mang đồ ăn sáng vào luôn bây giờ. Còn nếu con chưa đói, đợi lát nữa ta sẽ đi nấu

https://thuviensach.vn

cháo lá sen và làm bánh nhân đỗ cho con. Bánh nhân đỗ của Đại Phụng triều có nhân ngọt hơn Thiên Long triều, chắc con sẽ thích ăn đấy.”

Tôi vừa nghe thế, hai mắt lập tức sáng rực lên. “Dạ, vậy con chưa đói.”

Trong mắt thoáng hiện nét cười, Thẩm Hành đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi. “Vậy bây giờ hãy xuống giường đi, ta sẽ chải tóc và trang điểm giúp con.”

Tôi hơi ngẩn ra. “Lê Tâm và Bích Dung đi đâu rồi?”

Thẩm Hành cười nói: “Bây giờ con đã là thê tử của ta, sau này những việc như vậy không cần phiền đến hai người họ nữa. Trước đây ta luôn mong ngóng mỗi sớm thức dậy đều có thể vẽ lông mày và bới tóc cho con…”

Nghe Thẩm Hành nói như vậy, tôi đưa mắt ngó nhìn mái tóc của y, rụt rè nói: “Nhưng con không biết bới tóc cho người khác…”

Thẩm Hành đưa tay tới nắm lấy bàn tay tôi. “Không sao cả, ta biết là được rồi. Đôi tay này của A Uyển không cần phải hầu hạ ai hết…”

Sau khi Thẩm Hành ra ngoài nấu bữa sáng cho tôi, Bích Dung và Lê Tâm vội vã đi vào. Hôm nay hai cô nàng a hoàn này có vẻ rất hứng phấn, vừa mới đi vào đã bắt đầu nhìn chằm chằm vào búi tóc của tôi.

“Úi chao, tài nghệ bới tóc của Thái tử điện hạ còn trên cả em nữa.”

“Công chúa, kiểu tóc thiếu phụ này của người trông đẹp lắm.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn hai người bọn họ. “Hai người các ngươi rốt cuộc muốn nói gì?”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm rốt cuộc cũng chịu đỏ bừng mặt lên nói: “Kỳ thực… kỳ thực vừa rồi em nhìn thấy… nhìn thấy…”

Nhìn bộ dạng thẹn thùng muốn nói lại thôi của thị, tôi bèn quay qua hỏi Bích Dung: “Bích Dung, vừa rồi các ngươi nhìn thấy cái gì?”

Bích Dung cũng hơi đỏ mặt, đáp: “Dạ, nhìn thấy có một vị ma ma cầm theo trong tay một chiếc khăn trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ.”

Mãi tới lúc này tôi mới nhớ ra tân nương tử trong đêm đầu tiên cần phải đổ máu, nhưng đêm qua tôi với Thẩm Hành làm việc kia còn chưa được một nửa thì đã dừng lại rồi, vậy máu này là từ đâu ra nhỉ?

Lê Tâm nhỏ giọng hỏi tôi: “Công chúa, đêm qua người không việc gì chứ?”

Tôi nói với giọng chân thành: “Lê Tâm, sau này đừng đọc tiểu thuyết nữa, bên trong đó toàn là những điều dối trá cả thôi.” Nghĩ tới việc đêm nay Thẩm Hành rất có thể sẽ lại một lần nữa đòi làm chuyện đó, tôi không kìm được rùng mình một cái.

Có lẽ tôi cần phải nghĩ cách gì đó mới được, vì tuy bây giờ Thẩm Hành có vẻ không muốn miễn cưỡng tôi, nhưng khó có thể đảm bảo rằng sau này y vẫn sẽ như vậy.

Đêm đó.

Cảnh đêm rất đẹp, một vầng trăng sáng treo cao giữa trời, bên tai văng vẳng lên những tiếng đàn du dương. Có điều lúc này tôi còn đang chờ Thẩm Hành “đòi hỏi” mình, do đó căn bản chẳng thể nào tĩnh tâm mà nghe đàn ngắm trăng.

Sau khi khúc nhạc kết thúc, Thẩm Hành xách bình rượu tới ngồi xuống bên cạnh tôi, cười tủm tỉm hỏi: “Có muốn uống chút rượu không?”

https://thuviensach.vn

Tôi đưa mắt liếc nhìn chiếc bình bạch ngọc đó. “Là loại rượu gì vậy?”

“Đây là một loại rượu đặc sản của Đại Phụng triều, so với rượu hoa quả thì mùi vị còn trên một bậc nữa.” Thẩm Hành rót ra một chén thật đầy, đưa tới cho tôi. “Con nếm thử đi.”

Tôi đón lấy ly rượu, khẽ nhấp một ngụm, thấy mùi vị quả nhiên rất tuyệt, liền không kìm được uống thêm vài ngụm nữa. Vì ly rượu nhỏ, mới loáng cái đã cạn sạch, tôi bèn thòm thèm nói: “Ngon quá, cho con thêm chén nữa đi.”

Nét cười trong mắt lại càng trở nên nồng đậm, Thẩm Hành rót cho tôi thêm một ly rượu nữa.

Tôi uống một hơi cạn sạch, thấy vẫn còn chưa đã nghiền. “Thứ rượu này uống vào rồi hình như dễ làm người ta bị nghiện…”

Thẩm Hành cười híp mắt nhìn tôi. “Vậy sao? Thế con muốn uống nữa không?”

“Có chứ!”

Sau khi uống thêm mấy chén nữa, tôi đột nhiên nhớ ra một việc, bèn nói: “Sư phụ, trước đây người rõ ràng chưa từng cho con uống quá ba ly rượu bao giờ…”

Thẩm Hành khẽ ho một tiếng, nói: “Sau khi thành hôn đương nhiên là phải khác rồi, con còn muốn uống nữa không?”

Mùi rượu ngọt thơm vẫn còn lẩn quất trong cổ họng, khiến tôi hết sức vấn vương, bèn nói: “Dạ có, cho con thêm chén nữa.”

Sau khi uống thêm mấy chén, Thẩm Hành đặt chiếc bình bạch ngọc xuống, đưa một ngón tay tới trước mặt tôi. “A Uyển, đây là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi ngây ra. “Ngón tay.”

Thẩm Hành lại hỏi: “Mấy ngón tay?”

Tôi bật cười nói: “Sư phụ, người bị sao vậy?”

Thẩm Hành ho mạnh một cái. “Ta đùa con chút thôi mà.” Sau đó liền đứng dậy kêu người mang thêm một bình rượu khác vào. “Loại rượu này khá mạnh, có điều mùi vị thì quả là rất tuyệt. A Uyển có muốn thử xem không?”

Chẳng rõ vì sao, tôi đột nhiên cảm thấy hơi hoa mắt, nhưng sau khi chớp mắt mấy cái thật mạnh thì mọi thứ lại trở thành bình thường. Tôi nói với Thẩm Hành: “Sư phụ, uống lẫn mấy loại rượu với nhau dễ bị say lắm.”

Trên mặt thoáng lộ vẻ lúng túng, Thẩm Hành ho mạnh một cái, rồi lẩm bẩm nói khẽ: “…Đúng là không dễ lừa gạt chút nào.”

Tôi hỏi: “Lừa gạt cái gì?”

“Không có gì.” Thẩm Hành tự rót cho mình một ly rượu, ngẩng đầu uống cạn. Sau khi đặt chén xuống, y dường như nhớ đến điều gì, thế là hai mắt liền sáng lên, hỏi: “A Uyển, có muốn thử một kiểu uống mới không?”

Tôi chớp chớp mắt. “Kiểu uống gì vậy?”

Lần này Thẩm Hành vứt luôn ly rượu, trực tiếp đổ rượu từ trong bình vào miệng mình, sau đó ghé tới áp sát vào môi tôi. Tôi hơi hé môi ra, một dòng rượu mạnh lập tức tràn vào, đi cùng với đó còn có chiếc lưỡi vừa mềm mại vừa ngọt thơm của Thẩm Hành nữa.

Y hôn tôi, mãi tới khi tôi thở chẳng ra hơi y mới buông tôi ra.

Tôi hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi, bất ngờ phát hiện sau khi đổi cách uống, thứ rượu mạnh mà mình vốn không ưa lại trở nên ngon đến vậy. Tôi

https://thuviensach.vn

nói: “Lại lần nữa đi.”

Thẩm Hành khẽ mỉm cười. “Được thôi.”

Lại một phen triền miên đắm đuối nữa diễn ra.

“…Nữa đi.”

“Tiếp nào…”

“Tiếp…”

Về sau, tôi chẳng thể nào nhận ra âm thanh được phát ra từ miệng ai nữa, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, toàn thân nóng bừng bừng, từ nơi trước ngực còn truyền tới cảm giác bức bối.

Tôi lúc này đã say đến nỗi đầu óc mơ hồ, đột nhiên cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, hình như là Thẩm Hành đã bế thốc tôi lên. Tôi quàng tay qua cổ y, vô thức cất tiếng hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Chúng ta phải đi nghỉ ngơi rồi…”

Nghỉ ngơi…

Tôi nói: “A Uyển không chịu đâu, đau lắm.”

Thẩm Hành nói: “Có muốn hôn môi không?”

“Có!”

Thẩm Hành cười nói: “Vậy được.”

Toàn thân bỗng nhiên mát rượi, Thẩm Hành nhanh chóng ghé tới hôn lên đôi môi tôi, một lát sau thì tiến vào.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là vì đang say nên tôi không có cảm giác đau đớn như đêm qua, ngược lại còn có một chút khoái cảm khó mà miêu tả bằng lời.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiêu hồn 1

Liền mấy ngày sau, Thẩm Hành đều không đòi hỏi tôi chuyện đó nữa, đêm đến chỉ ôm lấy tôi mà ngủ. Tôi cũng bắt đầu quen dần với việc mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy y đầu tiên.

Một hôm tỉnh giấc, không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hành ở bên cạnh, tôi liền trở dậy khỏi giường, vô ý liếc qua, thấy trên chiếc tủ kê nơi đầu giường có đặt một tờ giấy. Tôi cầm lên xem, thấy bên trên viết: Trong triều có việc gấp, đến trưa sẽ về.

Nét chữ có vẻ khá ẩu, không hề giống với phong cách của Thẩm Hành thường ngày, xem ra đây tuyệt đối không phải là việc gấp bình thường.

Có điều mãi đến buổi trưa tôi vẫn chẳng thấy Thẩm Hành quay trở lại.

Sau khi tôi dùng bữa trưa xong, Minh tổng quản của phủ Thái tử đưa tới cho tôi một tấm thiếp. “Thái tử phi, Cố đại tiểu thư tới đây bái phỏng.”

Cố đại tiểu thư…

Tôi bất giác sững người. “Là ai vậy?”

Lê Tâm đứng bên cạnh tôi nhỏ giọng nhắc nhở: “Công chúa, chính là vị sư thúc Cố Phán Tình của người mà lần trước đã từng tới đây đó.”

À, tôi nhớ ra rồi, chính là vị cô nương muốn làm Thái tử phi kia.

Minh tổng quản hỏi: “Thái tử phi, người có gặp hay không ạ?”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm nói: “Công chúa, đừng để ý tới cô ta. Nhất định là cô ta tới đây để gây chuyện đấy.”

Bích Dung cũng phụ họa theo: “Đúng thế, đúng thế.”

Tôi đưa mắt lườm hai người bọn họ, rồi bèn nói với Minh Tổng quản. “Cho cô ta vào đi.”

Khi Cố Phán Tình đi vào thì tôi đang ngắm một cành ngọc lan cắm trong chiếc bình sứ men xanh vẽ hình hoa sen. Ngọc lan của Đại Phụng triều nở đẹp vô cùng, không chỉ trắng ngần tựa ngọc, mà còn tỏa hương thơm mê người.

Cố Phán Tình hôm nay không rõ có phải là đã uống nhầm thuốc hay không mà không ngờ lại thay đổi hẳn thái độ với tôi, vừa nhìn thấy tôi liền nở một nụ cười tươi rạng rỡ và thân thiện nói: “Sư điệt, lần trước ta đã có nhiều chỗ đắc tội, hôm nay đặc biệt tới đây để cáo lỗi. A, cành ngọc lan này trông đẹp quá. Có điều hoa dù đẹp đến mấy cũng không thể nào so với dung mạo của sư điệt được.”

Lê Tâm đứng sau lưng tôi nghe thấy lời này thì không kìm được ho lên sặc sụa một hồi.

Tôi cất giọng hờ hững: “Đa tạ sư thúc đã khen.”

Cố Phán tình đưa mắt liếc nhìn Lê Tâm và Bích Dung, bước tới gần tôi thêm một bước. “Sư điệt, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?”

Tôi trầm ngâm một chút rồi bèn nói: “Lê Tâm, Bích Dung, các ngươi ra ngoài cả đi, những người khác cũng thế.”

“Công chúa…”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Ra ngoài.”

Lê Tâm và Bích Dung đành buồn bực dừng lời. Chờ sau khi bọn họ rời đi, tôi bèn hỏi Cố Phán Tình: “Cô rốt cuộc muốn nói gì với ta đây?”

Cố Phán Tình nhìn chằm chằm vào mắt tôi, nói chậm rãi từng từ: “Ta biết là cô không hề thích sư huynh.”

“Thế thì sao?”

Cố Phán Tình nói: “Tuy sư huynh đã cố gắng giấu giếm tất cả mọi người, nhưng ta biết cô trước đó đã đào hôn. Cô không hề muốn làm Thái tử phi, nhưng ta thì muốn. Ta từ nhỏ đã thích sư huynh rồi, mọi sở thích của sư huynh ta đều nắm rõ cả.”

Cô ta tỏ ra hết sức chân thành.

Có điều tôi chẳng có hứng thú gì với những điều này, bèn hờ hững nói: “Hôm nay cô tới đây không phải chỉ là để nói với ta rằng cô thích sư phụ của ta đến nhường nào đấy chứ?”

Cố Phán Tình ngây ra.

Tôi nói: “Cô muốn làm Thái tử phi sao?”

Cô ta cắn răng gật đầu. “Phải.” Sau đó lại tiếp: “Chỉ cần được ở bên sư huynh, dù phải làm trắc phi ta cũng nguyện lòng.”

Tôi rốt cuộc đã hiểu được ý đồ của Cố Phán Tình rồi, hóa ra cô ta muốn làm lẽ.

“Cô có chịu giúp ta không?”

Tôi hỏi ngược lại: “Dựa vào đâu mà ta phải giúp cô?”

https://thuviensach.vn

Cô ta nói: “Nếu sư huynh cưới ta rồi, chẳng phải cô sẽ có thể quang minh chính đại rời khỏi y ư?”

Khi trời sẩm tối, Thẩm Hành rốt cuộc đã trở về phủ Thái tử. Y đi vào đúng lúc tôi đang dùng bữa tối, Bích Dung và Lê Tâm đứng sau lưng tôi nhìn thấy y thì vội vàng hành lễ, y liền xua tay một cái bảo hai người bọn họ lui ra ngoài.

Tôi ngước mắt nhìn Thẩm Hành, thấy trên mặt y ngợp đầy vẻ mỏi mệt.

Tôi buông đũa xuống. “Sư phụ về rồi ạ?”

Vẻ mỏi mệt trên mặt Thẩm Hành nhanh chóng tan đi, thay vào đó là một vẻ ôn tồn và dịu dàng rất mực. Y ngồi xuống bên cạnh tôi. “Ừm, A Uyển, ta về rồi. Nàng có nhìn thấy mảnh giấy mà ta để lại không?”

Tôi khẽ gật đầu.

Y lại nói: “Vốn cứ ngỡ buổi trưa là có thể về được, không ngờ việc đó lại hơi rắc rối.”

Tôi tiện miệng hỏi: “Là việc gì vậy?”

Thẩm Hành đáp: “Có mật thám báo rằng đã nhìn thấy Tư Mã Cẩn Du xuất hiện ở vùng biên giới.”

Mỗi lần nghe thấy cái tên Tư Mã Cẩn Du, trong lòng tôi lại dâng lên một dự cảm không lành. Tôi hỏi: “Đã tìm được y chưa?”

Thẩm Hành lắc đầu đáp: “Ta đã phái thêm người đi tìm rồi.” Kế đó y lại đưa tay tới xoa đầu tôi, khẽ nói: “A Uyển yên tâm, ta sẽ không để Tư Mã Cẩn Du làm hại đến nàng.”

https://thuviensach.vn

Tôi đáp “vâng” một tiếng, tiện tay đẩy chén canh sâm trên bàn tới trước mặt Thẩm Hành. “Sư phụ cũng mệt rồi, uống chút canh sâm đi.”

Thẩm Hành cả mừng. “A… A Uyển, nàng đang quan tâm tới ta đó sao?”

Tôi hé môi cười nói: “Dạ.” Ánh mắt thì lại vô ý liếc qua phía canh sâm đó một chút, trong lòng bất giác có chút thấp thỏm.

Thẩm Hành múc một thìa canh lên, nhưng khi đã đưa thìa tới bên miệng lại chợt dừng. Y buông thìa xuống chăm chú nhìn tôi. “Canh sâm này là do đầu bếp trong phủ làm ư?”

Tôi khẽ ho một tiếng, đáp: “Dạ.”

Y lại hỏi: “Nàng đã uống canh chưa vậy?”

Tôi đáp: “Chưa.”

Thẩm Hành chợt cười khẽ. “Phải chăng A Uyển đang oán trách ta đã mấy ngày rồi không chịu đụng vào nàng?”

Tôi hơi ngẩn ra, sau đó lại đưa mắt ngó nhìn chén canh sâm, nói: “Sư phụ, người rốt cuộc có uống không đây?”

Thẩm Hành tỏ ra hết sức nghiêm túc.

“Có, đương nhiên là có chứ. Chỉ cần là tâm ý của A Uyển, cho dù đây là thuốc độc ta cũng bằng lòng uống.”

Thấy Thẩm Hành đã uống cạn cả chén canh sâm, tôi thầm thở phào một hơi. Sau đó tôi lại dùng thêm một chút đồ ăn rồi bèn nói với Thẩm Hành: “Sư phụ bận rộn cả ngày trời chắc cũng mệt rồi, hãy về phòng nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa ta sẽ về sau.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành nhìn tôi bằng ánh mắt có thêm mấy phần ướt át, giọng nói cũng trở nên trầm thấp khàn khàn: “Được.”

Sau khi Thẩm Hành rời đi, tôi bèn nói: “Mau ra đây đi, sư phụ đã rời đi rồi.”

Một bóng người màu trắng sữa nhanh chóng bước ra từ mé bên, chính là Cố Phán Tình. Trên mặt thoáng hiện mấy tia phức tạp, cô ta cắn môi hỏi: “Những lời đó ta đã nghe thấy cả rồi, cô thực sự không hối hận ư?”

Tôi hỏi lại: “Hối hận cái gì?”

“Sư huynh đối xử với cô tốt như thế…” Đột nhiên, cô ta cắn chặt răng. “Không, cho dù bây giờ cô có hối hận thì cũng không được nữa rồi. Chuyện này cô đã đồng ý với ta rồi.”

“Ta không hề hối hận.” Hơi dừng lại một chút, tôi hỏi: “Cô biết phòng của ta nằm ở đâu chứ?”

Cố Phán Tình nắm chặt hai nắm tay, dường như đã phải lấy hết can đảm, rồi mới nói: “Biết.”

Khi tôi bước ra ngoài, Lê Tâm và Bích Dung vẫn đang chờ ở đó. Thấy tôi bước đi ra, Bích Dung cầm một chiếc áo choàng tới khoác lên người cho tôi, hỏi: “Công chúa, bây giờ chúng ta về phòng chứ?”

Tôi ngước mắt nhìn về phía phòng mình, chẳng rõ vì sao, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khó chịu.

Tôi khẽ lắc đầu, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu nơi đáy lòng, nói: “Thời gian hãy còn sớm, tới thư các đi dạo một chút đã.”

Trong thư các có rất nhiều sách, Thẩm Hành vì biết sở thích của tôi nên còn thường xuyên sai người đi mua một lượng lớn tiểu thuyết đủ mọi

https://thuviensach.vn

chủng loại mang về, bày ngay ngắn trên mấy giá sách lớn.

Tôi tiện tay rút ra một cuốn, sau đó ngồi xuống chiếc sạp quý phi bên cạnh đọc.

Tôi sợ Lê Tâm và Bích Dung ở bên cạnh gây ồn ào, bèn kêu bọn họ ra ngoài chờ. Chẳng biết là vì nguyên cớ gì, lúc này tâm trạng tôi rất nhộn nhạo, căn bàn chẳng thể nào tĩnh tâm mà xem tiểu thuyết.

Tôi nhủ thầm, nhất định là cuốn tiểu thuyết này quá ư nhạt nhẽo!

Tôi đặt nó trở về giá sách, sau đó lại tiện tay rút một cuốn khác ra. Có điều vừa mới lật thử trang đầu tiên của cuốn sách tôi đã bất giác ngây người, đây… đây đâu phải tiểu thuyết, rõ ràng là một tập sách xuân cung đồ, hơn nữa bên trên còn có ghi chú, mà những nét chữ đó tôi nhìn thế nào cũng thấy giống như là của Thẩm Hành.

Trái tim tôi bất giác đập thình thịch, đây rõ ràng chỉ là một chút sách tranh nhưng lại có thể khiến cho tôi mặt đỏ bừng tim đập rộn. Tôi vội vàng gập cuốn sách lại.

Đột nhiên nghe “rầm” một tiếng, tôi ngẩng đầu nhìn, không ngờ lại thấy Thẩm Hành đang đứng ngay phía trước, mặt mũi đỏ bừng như táo chín.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ý có thần thái như vậy, trong ánh mắt bất giác lộ ra mấy tia không sao tin nổi. Lê Tâm và Bích Dung vội vàng chạy vào, hô lớn: “Ai đó?”

Thẩm Hành chẳng buồn ngoảnh đầu lại, chỉ lạnh lùng quát: “Cút hết ra ngoài cho ta!”

Bích Dung lo lắng đưa mắt nhìn tôi, có điều ngay sau đó đã bị Lê Tâm kéo đi. Tôi chưa từng nhìn thấy Thẩm Hành nổi nóng như vậy bao giờ.

https://thuviensach.vn

Trong ấn tượng của tôi, bất kể tôi có làm ra chuyện gì thì y cũng đều tỏ ra hết sức ôn tồn hòa nhã.

Tôi hơi thấp thỏm, không kìm được co rúm người lại.

Thẩm Hành bước từng bước về phía tôi, sau đó nắm chặt lấy cổ tay tôi. “Nàng biết hết tất cả, đúng vậy không?”

“Biết cái gì?”

“Xuân dược trong canh sâm là do Phán Tình bỏ vào?”

Tôi cắn chặt răng. “Đúng.”

“Nàng cố ý bảo ta về phòng trước?”

“Đúng.”

“Tiếp theo đó Phán Tình muốn làm gì, nàng đều biết cả?”

“Đúng.”

“…”

Trong mắt Thẩm Hành vằn lên đầy tia máu, rồi y chợt cất tiếng cười tự giễu. “Hóa ra từ đầu chí cuối đều là ta suy nghĩ viển vong, ta sớm đã nên suy nghĩ thông suốt rồi mới phải.” Y nhìn tôi chăm chú. “A Uyển, nàng nói đi, ta phải làm sao đây? Rõ ràng là nàng đã làm một chuyện khiến ta rất tức giận, khi từ trong phòng qua đây ta cơ hồ không khống chế được tâm trạng của mình, nhưng vừa mới nhìn thấy nàng ta liền không đành lòng trút giận lên người nàng… Nàng nhìn xem, ngay cả khi nắm tay nàng ta cũng không dám dùng sức quá mạnh.”

Tôi ngẩn ngơ nhìn Thẩm Hành.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành đột nhiên ôm chặt lấy tôi. “Đừng có lần sau nữa, được không?”

Trong giọng nói của y, ý khẩn cầu đã lộ ra rõ ràng.

Tôi hơi do dự.

Thân thể Thẩm Hành lúc này nóng như lửa, hơi thở cũng dồn dập. Tôi đột nhiên nhớ tới cảnh tượng mà mình vừa xem trong cuốn sách tranh xuân cung đồ, thân thể cũng bắt đầu nóng dần lên.

Thẩm Hành cười gượng, nói: “Nàng quả nhiên là luôn muốn rời khỏi ta.” Rồi y ôm chặt lấy tôi. “A Uyển, ta không muốn để nàng rời khỏi ta, ta không biết phải làm thế nào để giữ nàng lại… Bây giờ ta chỉ có một cách này thôi, A Uyển, chúng ta hãy sinh một đứa bé, được không?”

Dứt lời, không đợi tôi kịp nói gì, Thẩm Hành đã ghé tới hôn lên môi tôi, kèm theo đó là một thứ gì đó như thuốc hoàn.

Tôi vô thức dùng lưỡi ngăn cản, nhưng không kịp nữa rồi.

“Sư phụ cho ta ăn cái gì vậy?”

Thẩm Hành nói: “Ngoan nào, đó là thứ thuốc làm cho nàng thoải mái.”

Lời của Thẩm Hành còn chưa dứt, tôi đã thấy trong bụng như bùng lên một ngọn lửa lớn, chỉ sau nháy mắt đã lan rộng ra khắp toàn thân. Đầu óc tôi lúc này đã trở nên mơ hồ, trống rỗng, căn bản chẳng thể nghĩ ngợi được gì, chỉ còn nhớ tới tấm thân đang ôm chặt lấy tôi kia, trong lòng thầm hận không thể dán chặt toàn bộ thân thể mình vào đó, vĩnh viễn chẳng bao giờ rời xa.

https://thuviensach.vn

Tôi mở cặp mắt mọng nước của mình ra nhìn, thấy tình trạng của Thẩm Hành lúc này cũng chẳng hơn mình là bao.

Đột nhiên, Thẩm Hành dừng mọi động tác lại.

Tôi khẽ kêu lên một tiếng: “Sư… sư phụ…”

Thẩm Hành cắn nhẹ lên dái tai tôi. “Nàng đã xem mấy bức xuân cung đồ ở trong này rồi đúng không?”

“Ưm…” Tôi rõ ràng muốn phát âm một cách bình thường nhưng âm thanh vang ra lại khiến người ta không thể không suy nghĩ vẫn vơ.

Thẩm Hành ôm chặt lấy tôi, bắt đầu tiến tới.

Tôi đê mê trong khoái lạc, chẳng nhớ rõ Thẩm Hành rốt cuộc đã làm những gì, chỉ lờ mờ nhớ rằng trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu hình như đã thoáng qua một suy nghĩ rằng tiểu thuyết kỳ thực cũng chẳng lừa người, việc vui vầy cá nước này đúng là… tiêu hồn vô hạn.

Lúc này toàn thân tôi đều vô cùng nhức mỏi, mũi bàn chân vừa chạm xuống đất liền cảm thấy hai chân tê rần, như thể nó không còn là của mình nữa vậy. Tôi không kìm được thầm cảm khái, buông thả dục vọng quá độ quả nhiên sẽ làm hại tới thân thể, đêm qua tôi với Thẩm Hành chẳng rõ đã làm bao nhiêu lần rồi cảm giác nóng rực trong cơ thể mới chịu tan đi.

Nhớ tới đêm qua, tôi ngó qua bên cạnh, thấy Thẩm Hành không còn ở đây, lại nhìn ra bên ngoài, phát hiện sắc trời lúc này chỉ mới vừa chuyển sang màu trắng nhợt.

Trời mới tờ mờ sáng, không biết Thẩm Hành đã đi đâu?

Tôi đang định gọi Bích Dung và Lê Tâm vào thì liền nghe thấy giọng nói của Bích Dung vang lại từ bên ngoài: “Công chúa, người dậy rồi phải

https://thuviensach.vn

không? Thái tử điện hạ đã dặn bọn em chuẩn bị sẵn nước nóng.”

Đang lúc toàn thân đau mỏi, được ngâm trong nước nóng thực là một chuyện không tệ chút nào.

Sau khi Bích Dung và Lê Tâm bưng nước nóng vào, tôi thấy bụng mình đã hơi cồn cào, bèn nói: “Kêu nhà bếp chuẩn bị bữa sáng cho ta đi.”

Lê Tâm đổ nước nóng vào trong thùng gỗ, nói: “Bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn từ trước rồi, đang để ở chỗ nhà bếp, chờ Công chúa tắm xong là sẽ có thể dùng bữa được luôn.”

Hôm nay là ngày hưu mộc[1].

[1] Hưu mộc tức là nghỉ ngơi, tắm gội. Thời Tần Hán người Trung Quốc có thói quen mỗi năm ngày tắm gội một lần, dó đó triều đình ban luật cứ năm ngày thì có một ngày nghỉ cho dân chúng tắm gội. Về sau thể chế tuy có đổi khác, nhưng cách gọi ngày hưu một thì vẫn được giữ lại để chỉ ngày nghỉ.

Thường này chỉ cần có thời gian rảnh là Thẩm Hành nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh tôi, tuy y cũng chẳng nói năng gì nhiều nhưng luôn lặng lẽ giúp tôi an bài ổn thỏa tất thảy mọi việc. Ví như việc tôi ngâm mình trong nước nóng hồi nãy, lại ví như bữa sáng bây giờ, nếu đổi lại là trước đây, Thẩm Hành thường sẽ không bao giờ để cho người khác làm thay mình như vậy.

Nhưng hôm nay ngay đến cái bóng của y tôi cũng không thấy đâu.

Có điều Thẩm Hành không ở đây cũng tốt, y mà ở đây thì tôi chắc hẳn sẽ có chút mất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 16-2: Tiêu hồn 2

Sau khi dùng bữa sáng xong, tôi đột nhiên nhớ tới những lời mà Thẩm Hành đã nói đêm qua: A Uyển, chúng ta hãy sinh một đứa bé nhé. Tôi sợ đến nỗi toàn thân run lên lẩy bẩy, đêm qua đã mây mưa với nhau bao nhiêu lần, lúc này có lẽ trong bụng tôi đã có giọt máu của Thẩm Hành rồi ấy chứ.

Tôi không muốn cái bụng của mình nhô lên chút nào, cũng không hề muốn có con. Nếu tôi thực sự đã mang giọt máu của Thẩm Hành trong bụng thì ít nhất trong vòng một năm sẽ không thể rời khỏi y. Không có y thuật và sự che chở của y, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể gặp phải chuyện một xác hai mạng.

Tôi biết là lời này không thể nói thẳng với Thẩm Hành được.

Nếu Thẩm Hành biết suy nghĩ của tôi, y nhất định sẽ không để cho tôi được như ý nguyện.

Tôi lén gọi Bích Dung lại bảo: “Ra ngoài mua thuốc tránh thai về đây cho ta. Hãy nhớ kĩ, việc này phải bí mật, đừng nói cho bất kỳ ai biết, kể cả Lê Tâm.” Không phải tôi không tin Lê Tâm, nhưng việc này càng ít người biết càng tốt, hơn nữa sau một thời gian quan sát, tôi cứ luôn có cảm giác Lê Tâm hình như ngày càng nghiêng về phía Thẩm Hành.

Còn Bích Dung thì khác.

Thị tới bên tôi vốn là tuân theo di nguyện của Bích Đồng, ắt sẽ không bao giờ làm trái ý tôi.

https://thuviensach.vn

Bích Dung đáp “vâng” một tiếng.

Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy cứ nên cẩn thận một chút thì hơn, vì với sự cẩn thận của Thẩm Hành, y đã phái người theo dõi Bích Dung rồi cũng chưa biết chừng. Thế là tôi lại nói: “Ta đã tới Đại Phụng triều lâu như vậy rồi mà chưa từng ra ngoài ngắm xem đô thành của Đại Phụng triều có gì khác với Thiên Long triều. Ngươi hãy ra ngoài kêu người chuẩn bị sẵn xe ngựa, nửa canh giờ nữa chúng ta sẽ khởi hành. Đến lúc đó ta sẽ bảo ngươi đi mua một số thứ đồ chơi thú vị, ngươi hãy thừa dịp ấy mà lén đi mua thuốc tránh thai. Nhớ lấy, việc này phải làm thật cẩn cận, đừng để lộ chút sơ hở nào.”

Bích Dung khẽ gật đầu.

Ngẫm lại thì từ khi tới đô thành Đại Phụng triều đến giờ đúng là tôi chưa từng ra ngoài lần nào. Đầu tiên là phải dưỡng thương trong phủ Thái tử, tiếp đến lại phải chuẩn bị cho buổi hôn lễ, thành ra đã đến được hơn một tháng rồi mà tôi còn chưa rõ đô thành Đại Phụng triều rốt cuộc tròn méo ra sao.

Tôi ngồi trong xe ngựa, vén rèm xe lên nhìn ra phía ngoài.

Ồ, nơi này cũng phồn hoa và náo nhiệt hệt như thành Kiến Trung vậy, song vẫn có những đặc điểm riêng của mình. Dân phong Đại Phụng triều quả nhiên nề nếp, tôi đã nhìn suốt một hồi lâu rồi mà vẫn chẳng thấy trên đường có bao nhiêu cô nương trẻ tuổi đi lại, dù có một vài người thì ai cũng đều đeo khăn che mặt rất dày, đã thế trên đầu còn đội mũ có mạng che, thành ra tôi chẳng thể thấy được mặt mũi họ trông như thế nào, chỉ từ dáng người tha thướt mới đoán được họ là con gái.

Tôi nói: “Đúng là nhạt nhẽo quá chừng. Vẫn là Thiên Long triều tốt hơn, các cô nương trên đường nhiệt tình như lửa, xiêm y diễm lệ, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng có thể nhìn thấy mỹ nhân.”

https://thuviensach.vn

Lê Tâm cười nói: “Thiên Long triều có chỗ tốt của Thiên Long triều, Đại Phụng triều cũng có chỗ tốt của Đại Phụng triều.”

Bích Dung cũng nhỏ giọng nói: “Có lẽ chờ sau khi tân đế đăng cơ, cảnh tượng ở Đại Phụng triều sẽ có một phen đổi khác.”

Nghe Bích Dung nói như vậy, tôi bỗng dưng nhớ tới một câu nói của Thẩm Hành, đó là y sẽ không làm Hoàng đế. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng đã là nam nhân thì ai cũng đều muốn làm Hoàng đế, cho nên lời này của Thẩm Hành tạm thời vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn được.

Tôi uể oải ngáp dài một cái, nói: “Ngồi trong xe ngựa mãi thật là ngột ngạt quá, chúng ta xuống xe đi lại một chút nào.”

Lê Tâm lấy ra một chiếc mũ có mạng che kèm khăn che mặt, tôi vốn định từ chối, nhưng ngẫm lại, chẳng phải Thẩm Hành đã nói Tư Mã Cẩn Du đang ở Đại Phụng triều ư? Lỡ như lúc này hắn đang ở trong đô thành mà tôi lại bị hắn nhìn thấy, vậy thì tuyệt đối không phải là chuyện gì hay ho cả.

Thế là tôi bèn đội mũ có mạng che lên, lại đeo luôn cả khăn che mặt.

Sau khi xuống xe ngựa, tôi hết nhìn trái lại ngó phải, cảm thấy nơi này vô cùng mới mẻ. Sau khi đi được một quãng, tôi quay qua nói với Bích Dung: “Vừa rồi ta nhìn thấy phía bên kia có rất nhiều thứ thú vị, ngươi qua đó mua một ít về phủ cho ta.”

Sau đó, tôi lại nói với Lê Tâm: “Chúng ta đi tìm một quán trà nào đó ngồi tạm thôi.”

Quán trà ở Đại Phụng triều cũng khá náo nhiệt, sau khi đi vào, tôi liền tìm lấy một chỗ trong góc mà ngồi xuống. Tiểu nhị đi tới hỏi tôi muốn uống gì, tôi ngó nhìn bàn bên cạnh một chút, rồi nói: “Mang một bình trà loại tốt nhất của các ngươi lên đây, cho thêm mấy đĩa đồ điểm tâm nữa.”

https://thuviensach.vn

“Dạ dạ, có ngay đây, xin khách quan đợi cho một chút.”

Tôi quan sát quán trà, thấy mọi thứ bên trong được bố trí khá tinh tế, có mấy phần phong cách của vùng Giang Nam. Mọi người xung quanh đều túm năm tụm ba lại với nhau, trông dáng vẻ hết sức thong dong nhàn nhã.

Ngồi ở bàn cách chỗ tôi không xa là hai nam tử trẻ tuổi, nói chuyện rất lớn tiếng, tôi đoán chừng dù có đứng ở bên ngoài quán trà cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Lê Tâm đứng sau lưng tôi khẽ nói: “Công chúa, chỗ này ồn ào quá, hay là chúng ta đi tìm nơi khác yên tĩnh hơn nhé? Hơn nữa em thấy nơi này cũng chẳng an toàn gì cả.”

Tôi nói: “Ngươi sợ cái gì, nơi này vốn là đô thành, việc trị an hẳn phải rất tốt, hơn nữa khi chúng ta rời khỏi phủ Thái tử chắc chắn đã có rất nhiều ám vệ đi theo bảo vệ rồi.”

Mà điểm mấu chốt nhất là thường ngày ở trong phủ Thái tử tôi chẳng biết được bao nhiêu tin tức, ở giữa một quán trà ồn ào thế này thì mới dễ nghe ngóng được những tin tức mà tôi cần.

Như thế, lỡ như xảy ra tình huống gì không hay thì tôi cũng tiện ứng phó.

“…Từ sau khi triều ta và Thiên Long triều liên hôn, lượng người Thiên Long triều xuất hiện trong đô thành của chúng ta càng lúc càng nhiều.”

“Nói tới việc này thì ta có biết được một tin mới. Trong Trích Tinh lâu ở huyện Dung Hòe vừa xuất hiện một người Thiên Long triều, người này không chỉ đàn hay mà còn có một khuôn mặt tuyệt đẹp nữa.” Vừa nói người trẻ tuổi đó vừa nở một nụ cười dâm dục. “Điều mấu chốt y còn là nam nhân.”

“Phì, ngươi chỉ háo cái ngón này thôi.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện này thực không thể trách ta được, trách thì trách y là nam nhân mà lại có bộ dạng như thế, muốn khiến người ta không nghĩ về phương diện đó cũng không được. Để ta nhớ lại xem nào, tên là gì ấy nhỉ? À, phải rồi, tên là Dịch Minh Viễn.”

Tôi bất giác ngây người.

Lê Tâm không kìm được bất thốt: “Úi chao, Công chúa, đó không phải là Dịch Phong công tử ư? Lẽ nào y cũng tới Đại Phụng triều rồi?”

Dịch Phong tới Đại Phụng triều thực là một chuyện nằm ngoài ý liệu của tôi. Tôi vốn cứ ngỡ y sẽ tìm lấy một nơi yên tĩnh vắng vẻ nào đó ở Thiên Long triều mà sống nốt phần đời còn lại, chẳng ngờ hôm nay lại nghe được tin tức này.

Nam tử trẻ tuổi kia lại nói tiếp: “Có điều nói ra kể cũng lạ, gã Dịch Minh Viễn này chỉ biết đàn duy nhất một khúc nhạc thôi.”

“Ồ? Khúc gì vậy?”

Hắn đáp: “Nghe người ta nói là Phương phi tận, một khúc nhạc của Thiên Long triều, ta cũng chưa từng được nghe bao giờ.”

Tôi không khỏi ngây người ra lần nữa.

Tôi biết đây là khúc nhạc gì. Năm xưa khi giao tình giữa tôi và Dịch Phong đang ở lúc tốt nhất, có một ngày Dịch Phong đã nổi hứng sáng tác ra khúc nhạc này, vừa khéo lúc đó hoa đào bên ngoài cửa sổ đang rụng, thế là y liền đặt cho khúc nhạc cái tên Phương phi tận.

Khúc nhạc rất ai oán, nghe nhiều rồi sẽ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều ngợp trong một mảng tối tăm, dần dần còn khiến người ta sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

Khi đó tôi nghe xong liền cười trêu Dịch Phong: “Khúc nhạc này có lẽ miêu tả tâm trạng của một người đã bất chấp tất cả mà liều một phen song cuối cùng vẫn thất bại, cho nên có thể nói là tuyệt vọng tới tột cùng. Ừm, nếu sau này ngươi gặp phải khó khăn gì đó thì hãy gảy khúc nhạc này lên, chỉ cần ta nghe thấy thì ắt sẽ đến cứu ngươi, thế nào?”

Lúc ấy Dịch Phong đã mỉm cười đáp: “Được.”

Lê Tâm đứng sau lưng tôi khẽ làu bàu: “Sao em lại không biết là ở Thiên Long triều có một khúc nhạc như vậy nhỉ…”

Tôi nhủ thầm, chẳng biết Dịch Phong bây giờ đang gặp phải khó khăn gì nhỉ? Người này, liệu tôi có nên đi cứu hay không?

Khi về đến phủ Thái tử, tôi vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hành đâu, có điều bữa tối thì đã được chuẩn bị sẵn rồi.

Tôi nếm thử, thấy những món ăn đó đều là tự tay Thẩm Hành làm.

Tôi lập tức cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không quá lưu tâm. Sau khi dùng bữa tối xong, Bích Dung liền lén mang thuốc tránh thai đã được sắc xong tới cho tôi. Tôi vừa định uống thì chợt nghe “rầm” một tiếng, cửa đã bị ai đó đẩy ra.

Tôi ngước mắt nhìn, thấy người đi vào chính là Thẩm Hành đã biến mất cả một ngày nay.

Vừa nhìn thấy y, tôi liền không khỏi có chút chột dạ, thế là chẳng để tâm tới việc bát thuốc tránh thai vừa mới được sắc xong, cũng không buồn thổi, cứ thế uống ực một hơi cạn sạch. Khi đặt bát thuốc xuống, tôi mới có cảm giác lưỡi mình bị bỏng đến tê dại.

Bích Dung tức thì mở to hai mắt.

https://thuviensach.vn

Tôi thè lưỡi ra, dùng tay quạt không ngừng, cả khuôn mặt đều trở nên đỏ lựng.

Thẩm Hành nhìn chằm chằm vào tôi. “Nàng vừa uống cái gì vậy?”

Tôi lo Thẩm Hành sẽ ép tôi nôn thuốc ra, bèn quyết định dùng chiêu kéo dài thời gian, hỏi lảng qua chuyện khác: “Sư phụ, hôm nay không phải là ngày hưu mộc ư? Sư phụ đi đâu mà cả ngày chẳng thấy bóng dáng gì hết vậy?”

Thẩm Hành nghe tôi hỏi như vậy, ánh mắt không khỏi có chút láo liên.

Trong tiểu thuyết thường xuất hiện tình cảnh này, tôi đã quá quen thuộc rồi, liền lớn tiếng hỏi dồn: “Có phải sư phụ đã ra ngoài tầm hoa vấn liễu không thế?”

“Nàng…”

Thẩm Hành ho sù sụ mấy tiếng, dường như không ngờ được tôi lại hỏi như vậy, sắc mặt bất giác tái xanh. Tôi vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Bích Dung, bảo thị bưng bát thuốc đi, nhân tiện tiêu hủy luôn bã thuốc để khỏi lưu lại dấu tích.

Bích Dung lặng lẽ bước lại gần tôi, sau khi cầm được bát thuốc liền nhanh chóng rời đi.

Thẩm Hành tựa hồ chẳng mấy lưu tâm tới điều này, chỉ nhìn chằm chằm vào tôi.

Sau khi cửa được đóng lại, tôi thầm thở phào một hơi, có điều khi nhìn qua phía Thẩm Hành, tự nơi đáy lòng tôi lại dâng lên cảm giác thấp thỏm. “Sư… sư phụ… Cứ nhìn ta như thế mãi làm gì? Hôm nay rõ ràng là ngày hưu mộc, vậy mà người lại biến mất…”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành cắt ngang lời tôi: “A Uyển, nàng chớ có cố tình nói lảng qua chuyện khác.”

Tôi ngẩng cao đầu nói: “Sư phụ nói trước đi, tại sao cả ngày nay sư phụ đều không ở trong phủ?”

“Thế nàng nghĩ nếu cả ngày ta đều không ở trong phủ thì đồ ăn của nàng là do ai làm?”

“Vậy người đã đi đâu?”

Trên mặt Thẩm Hành thoáng hiện vẻ lúng túng.

Dường như phải lấy hết can đảm, y nói liền một hơi: “Vì hôm qua ta đã bỏ thuốc nàng, cho nên hôm nay mới không có mặt mũi nào gặp nàng.”

Bỏ… bỏ thuốc…

Nghe Thẩm Hành nói như vậy tôi mới nhớ ra chuyện này, thế là vội vàng nói: “Sư phụ đã bỏ thuốc ta, vậy là sư phụ không đúng rồi.”

Thẩm Hành nhìn chằm chằm vào tôi. “Vậy đêm qua ta bị bỏ thuốc thì là ai không đúng?”

Tôi nói: “Người bỏ thuốc đâu phải là ta chứ.”

“Ta biết, nhưng nàng biết rõ đó là xuân dược, thế mà vẫn đẩy ta vào lòng một nữ nhân khác, chuyện này rốt cuộc là ai không đúng đây? A Uyển, nàng là thê tử của ta.” Trong mắt Thẩm Hành lộ ra những tia tổn thương sâu sắc.

Tôi vừa định nói “vậy sư phụ gài bẫy ta để bắt ta gả cho người thì là ai không đúng” thì Thẩm Hành đột nhiên lại thở dài một hơi thật nặng nề.

“A Uyển, ta biết là nàng vừa mới uống thuốc gì.”

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức im bặt.

Thẩm Hành nói: “Thứ thuốc đó có hại cho thân thể, sau này nàng đừng uống nữa. Nếu nàng thực sự không muốn sinh con, vậy ta sẽ không đụng vào nàng nữa.”

Sau đó, Thẩm Hành quả thực đã làm như lời y nói, không đụng vào tôi thêm lần nào. Tuy có lúc cũng khá hoài niệm cảm giác tiêu hồn kia, nhưng nghĩ đến việc sau khi xong chuyện cần uống thuốc tránh thai, tôi chỉ đành tạm nén ý nghĩ này xuống.

Có điều từ sau đêm đó, ánh mắt của Thẩm Hành khi nhìn tôi trở nên có chút phức tạp.

Nói ra thì đúng là kỳ lạ, hồi còn làm Quận chúa ở Thiên Long triều tôi thường xuyên phải bấm bụng đi giao du với các nữ tử quyền quý có địa vị tương đương, nhưng sau khi tới Đại Phụng triều và trở thành Thái tử phi, tôi căn bản không cần đi gặp gỡ ai cả, thỉnh thoảng trong cung mở tiệc thì Thẩm Hành cũng đều đi một mình, chưa bao giờ tôi đi theo.

Có lúc tôi nổi hứng, nói với Thẩm Hành là cứ để tôi theo vào trong cung ngắm nghía một phen cũng tốt, nhưng y lại hờ hững nói: “Hoàng cung thì nơi nào mà chẳng vậy, không có gì khác nhau đâu. Nàng cứ ở yên trong phủ là được, nếu thấy buồn chán thì ra ngoài đi lại cho khuây khỏa cũng được.”

Đêm qua Nam Hoa Công chúa tổ chức một bữa tiệc trong cung, Thẩm Hành vẫn đi dự một mình như trước, mãi đến nửa đêm mới về phủ.

Y uống say bí tỉ, trên chiếc áo gấm nhuốm đầy mùi rượu.

Tôi đưa tay che mũi nói: “Sư phụ, người uống nhiều rượu quá.”

Y hơi nheo mắt nhìn tôi chăm chú. “A Uyển đang chê ghét ta đó ư?”

https://thuviensach.vn

Tôi không hề có ý này, có điều tôi cũng biết nói lý với một người say rượu là việc làm hết sức vô nghĩa, vì thế không hề trả lời, chỉ gọi người hầu đi vào hầu hạ Thẩm Hành. Chẳng ngờ Thẩm Hành lại nổi nóng, đuổi tất cả bọn người hầu ra ngoài, sau đó nắm lấy bàn tay tôi, nắm rất chặt, miệng không ngớt gọi tên tôi.

Tôi đành đầu hàng, nói: “Ta không hề chê ghét sư phụ.”

Thẩm Hành nở một nụ cười hồn nhiên, khiến tôi có cảm giác y chẳng khác nào một đứa bé.

Y hơi dùng sức, kéo tôi vào lòng, sau đó ôm chặt lấy tôi, khiến tôi thiếu chút nữa không thở nổi. Thẩm Hành sau khi uống rượu say thì cứ như biến thành một người khác vậy.

Tôi muốn đẩy y ra cho dễ thở, nhưng vừa mới bắt đầu làm vậy, y đã vùi đầu lên bờ vai tôi. Chẳng biết có phải là do ảo giác hay không, nhưng tôi lại có cảm giác bờ vai của mình lúc này đã hơi ươn ướt.

Sư phụ khóc rồi.

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, tôi bất giác đờ người ra, hay nói chính xác hơn là tôi chấn động tột cùng. Tôi xưa nay vẫn luôn cảm thấy Thẩm Hành là một người toàn năng, không việc gì là không làm được, hai chữ “nước mắt” dường như vĩnh viễn chẳng có chút quan hệ nào với y.

“Ta biết là nàng không có trái tim, cho nên không trách nàng. Nhưng ta xót thương nàng của kiếp trước, nỗi khổ thế này đến ta còn khó lòng chịu được, nói chi đến nàng của kiếp trước.”

Nghe thấy lời này của Thẩm Hành, tôi thực sự cảm thấy không thoải mái.

Tôi đưa tay sờ ngực, thấy hơi đau.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cạm bẫy 1

Cứ để yên như vậy rồi ngửi mùi rượu cả đêm hiển nhiên không phải là một ý tưởng hay, nên tôi bèn kêu Lê Tâm và Bích Dung mang nước nóng vào.

Thẩm Hành sau khi say rượu thì hết sức khó tính, căn bản không cho ai khác đụng vào, ngoại trừ tôi. Hết cách, tôi đành tự mình cởi quần áo cho Thẩm Hành, sau đó nửa dỗ dành nửa lừa gạt đẩy y vào trong thùng tắm.

Nhưng tôi vừa mới xoay người, từ phía sau lưng bỗng truyền lại một luồng lực kéo thật mạnh.

Chờ khi tôi kịp có phản ứng thì toàn thân đã ướt nhẹp rồi, quá nửa cơ thể còn bị ngâm trong nước nóng. Tôi hơi cau mày, chợt nghe Thẩm Hành nói: “A Uyển, ta yêu nàng.”

Kế đó, y liền bịt kín đôi môi tôi.

Thẩm Hành trong cơn say rượu chẳng hề dịu dàng chút nào, động tác hết sức thô bạo. Thường ngày mỗi lần hôn tôi, y đều rất dịu dàng và cẩn thận, tựa như một dòng suối nhỏ trên núi, còn lúc này y lại giống như một cơn bão lốc giữa mùa hè, mãnh liệt đến mức khiến cho tôi không cách nào ngăn cản được.

Tôi bị y hôn cho toàn thân mềm nhũn.

Trên thùng tắm hơi nước bốc lên nghi ngút, tôi mở cặp mắt ướt át của mình ra, thở hồng hộc nói: “Sư phụ… từng nói là sẽ không đụng vào ta.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành cắn môi tôi. “Nói bao giờ vậy.”

Tôi nói: “Chính là…”

Lời còn chưa dứt, lại một cơn bão lốc nữa ập đến. Lần này tôi bị hôn cho đầu óc mơ màng, căn bản chẳng phân biệt được đông tây nam bắc gì nữa. Quần áo của tôi chẳng biết đã nổi bồng bềnh trên mặt nước từ lúc nào, Thẩm Hành bế thốc tôi lên, hai chân tôi quấn chặt lấy eo y.

Y khẽ cắn lên dái tai tôi, sau đó không ngừng gọi tên tôi:

“A Uyển, A Uyển, A Uyển…”

Tôi đang trong cơn mê muội, căn bản không còn sức để trả lời. Sau khi xong việc, tôi mở mắt ra nhìn Thẩm Hành, thấy y lúc này đã bất tỉnh nhân sự, thân thể thì tựa vào thành thùng tắm.

Tôi đành gọi Bích Dung và Lê Tâm vào thu dọn tàn cuộc.

Sau khi Thẩm Hành quần áo chỉnh tề nằm bên cạnh tôi, tôi đã mệt đến nỗi chẳng thể mở nổi mắt. Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi cứ luôn có cảm giác hình như mình đã quên mất chuyện gì đó.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Thẩm Hành tỏ vẻ áy náy nói với tôi: “A Uyển, đêm qua là ta không tốt.”

Tôi khẽ “hừ” mấy tiếng, há chỉ là không tốt, đêm qua y có thể nói là đã cưỡng gian tôi.

Y lại nói tiếp: “Ta không nên uống say như vậy. Đêm qua nàng có khó chịu lắm không?”

Tôi sững người ra, sao nghe những lời này cứ có cảm giác như là Thẩm Hành không còn nhớ gì về phen cá nước vui vầy đêm qua nhỉ? Tôi bèn thử thăm dò: “Đêm qua sư phụ say bí tỉ, cứ nhất quyết ôm chặt lấy ta

https://thuviensach.vn

không chịu buông, cuối cùng Lê Tâm và Bích Dung phải hợp sức với nhau mới kéo được sư phụ ra đấy.”

Thẩm Hành lộ rõ vẻ lúng túng. “Là ta không tốt, là ta không đúng, sau này gặp dịp tiệc tùng trong cung ta sẽ không đụng đến giọt rượu nào nữa.”

Xem ra Thẩm Hành quả thực không có chút ấn tượng nào về chuyện đêm qua cả.

Chẳng rõ vì sao, khi thu được kết luận này, tôi lại thầm thở phào một hơi. Sau khi Thẩm Hành đi dự buổi chầu sớm, tôi lén kêu Bích Dung đi sắc thuốc tránh thai rồi mang tới cho mình.

Nhìn chằm chằm vào bát thuốc, tôi tự dưng lại nghĩ tới Thẩm Hành.

Đột nhiên có người xông vào, tôi ngước mắt lên nhìn, thấy thì ra là Thiện Lăng. Nhìn thấy Thiện Lăng tôi thấy hơi chột dạ, bàn tay bất giác lỏng ra, bát thuốc liền rời xuống đất, nước thuốc bắn ra tung tóe.

Thiện Lăng nói với tôi: “Sư điệt, ta tới đây là để cầu xin con một việc.”

Tôi và Thiện Lăng cùng rời khỏi phủ Thái tử.

Bây giờ đã sắp sang đầu hạ, Đại Phụng triều cũng bắt đầu nóng dần lên, ngồi trong xe ngựa quả thực khá ngột ngạt. Tôi vừa phe phẩy chiếc quạt tròn trong tay vừa hỏi Thiện Lăng: “Hôm nay sư thúc không cần dự buổi chầu sớm ư?”

Thiện Lăng đáp: “Ta xin nghỉ rồi.”

Tôi lại hỏi: “Sư thúc kêu con ra ngoài này có phải là vì chuyện của Phán Tình sư thúc không?”

Thiện Lăng hơi ngẩn ra. “Sao sư điệt lại biết vậy?”

https://thuviensach.vn

Tôi lại phe phẩy quạt thêm mấy cái nữa. “Sư thúc xin nghỉ không dự chầu sớm, nhưng sư phụ thì đã đi dự chầu rồi, cho nên chuyện mà sư thúc muốn nhờ nhất định là không liên quan gì tới sư phụ, hơn nữa còn phải tránh sư phụ mới được. Nghĩ đi nghĩ lại, con ở Đại Phụng triều này gần như chẳng ra ngoài bao giờ, cũng chưa gặp được mấy ai. Trước đó sư phụ từng hạ cấm lệnh không cho phép Phán Tình sư thúc tới phủ Thái tử nữa, mà con cũng biết là sư thúc không thích con lắm, không có việc gì ắt chẳng vô cớ tới tìm con tán gẫu vu vơ. Cho nên, người có thể khiến cho sư thúc tới đây tìm con chỉ có mỗi mình Phán Tình sư thúc mà thôi.”

Thiện Lăng chăm chú nhìn tôi suốt một hồi lâu, rồi mới nói: “Sư điệt quả là tâm tư tinh tế, xem ra sư huynh thích con như thế cũng không phải là không có nguyên do.”

Tôi hơi nhếch khóe môi. “Đa tạ sư thúc đã khen.”

Thiện Lăng lại nói với tôi: “Lần này ta lén tìm đến con quả thực là vì Phán Tình sư muội. Chuyện… lần trước, ta đã biết cả rồi. Chuyện này quả thực là Phán Tình sư muội không đúng, muội ấy không nên có ý nghĩ như vậy. Suốt đời suốt kiếp này, ngoài con ra sư huynh ắt không vừa mắt bất cứ người nào khác nữa, Phán Tình sư muội sớm nên tuyệt vọng rồi mới phải. Ta cũng đã hết lòng khuyên nhủ rồi, muội ấy nói là sẽ tự xem xét lại bản thân. Thời gian vừa qua, muội ấy một mực ở trong phủ Tể tướng đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, chắc hẳn là đã suy nghĩ thông suốt rồi, cho nên hôm nay mới muốn tìm con để nói với con mấy lời.”

Vẻ mặt Thiện Lăng đột nhiên trở nên hết sức nghiêm túc.

Y nói tiếp: “Phán Tình sư muội là một vị cô nương tốt, chỉ là muội ấy ngay từ đầu đã thích một người không nên thích mà thôi. Sư điệt, mong con có thể tha thứ cho Phán Tình sư muội.” Hơi dừng một chút, Thiện Lăng lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một chiếc hộp gấm. “Chỗ này là các món ám khí ta chế tạo được trong mấy ngày qua, tặng lại cho sư điệt.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhận lấy hộp gấm, nói: “Con hiểu mà.”

Thiện Lăng sau khi đưa tôi đến Linh Tê lâu thì liền dừng lại. “Sư muội đang ở lầu hai.” Tôi khẽ gật đầu, sau đó một mình đi lên trên.

Cố Phán Tình lúc này đang ngồi một mình trước bàn, khi nhìn thấy tôi cô ta khẽ cắn môi nói: “Cô tới rồi.”

Tôi hỏi thẳng: “Ta nghe Thiện sư thúc nói là cô có lời muốn nói với ta, đúng vậy không?”

“Đúng vậy, ta quả thực có mấy lời muốn nói với cô.”

Tôi tự rót cho mình một chén trà, chậm rãi nhấp lấy mấy ngụm nhỏ. “Ừm, ta nghe đây.”

“Đại Phụng triều bọn ta không giống như Thiên Long triều các cô, con cái nhà quan lại sau khi hiểu chuyện liền được đưa tới Hằng Sơn học nghệ. Khi vừa nhìn thấy Thái tử sư huynh lần đầu tiên, ta đã đem lòng yêu huynh ấy rồi. Khi cô chưa xuất hiện, ai cũng biết ở Đại Phụng triều này người xứng đôi với Thái tử sư huynh nhất chính là ta. Ta biết là Thái tử sư huynh không thích ta, nhưng khi đó ta cứ ngỡ chờ sau khi ở bên nhau lâu rồi, Thái tử sư huynh tự khắc sẽ thích ta thôi. Cô hãy nhìn mà xem, ta không hề xấu, gia thế chẳng thua kém bất cứ ai, sư huynh thích cái gì ta cũng đều biết rõ…”

Lồng ngực bỗng nhói đau, tôi liền đưa tay lên khẽ ấn một cái.

“Nhưng ta đối tốt với sư huynh đến mấy thì cũng vô dụng, vì trong lòng huynh ấy từ đầu chí cuối chỉ có mỗi mình cô mà thôi. Ta đối tốt với huynh ấy, huynh ấy chẳng thèm để tâm đến. Huynh ấy đối tốt với cô, cô cũng chẳng thèm để tâm đến. Bây giờ ta rốt cuộc đã hiểu rồi, chuyện tình cảm này cần phải đến từ hai phía, không thể miễn cưỡng được. Huynh ấy đã không thích ta, vậy ta sẽ không thích huynh ấy nữa. Ta tin rằng đến một

https://thuviensach.vn

ngày nào đó ta sẽ tìm được một vị lang quân như ý mà trong lòng chỉ có ta thôi.”

Tôi đặt tay lên ngực lần nữa, đồng thời trừng mắt nhìn Cố Phán Tình.

“Có phải cô đã bỏ gì vào trong trà này rồi không?”

Cố Phán Tình lập tức trợn trừng đôi mắt hạnh lên nhìn tôi. “Này, cô đừng có mà ngậm máu phun người nhé. Chớ có nghĩ là ta đã bỏ thuốc một lần rồi, lần sau sẽ lại bỏ thuốc tiếp. Trà này ta mang tới từ phủ Tể tướng, tuyệt đối không có vấn để gì. Nếu cô không tin, giờ ta sẽ uống cho cô xem.”

Dứt lời, Cố Phán Tình liền cầm chén trà mà tôi uống dở lên uống một hơi cạn sạch.

Lồng ngực của tôi lại bắt đầu rấm rứt đau.

Lần này tôi có thể cảm nhận được cơn đau này khác với cơn đau khi bị bỏ thuốc, hơn nữa còn khi đau khi không, liền nói: “Ta chỉ tiện miệng nói vậy thôi, cô nói tiếp đi.”

Cố Phán Tình hơi trề môi. “Cũng chẳng có gì ghê gớm cả, ta chỉ muốn nói với cô rằng Thái tử sư huynh là một người rất tốt, dù cô có không thích huynh ấy thì ta cũng xin cô hãy đối tốt với huynh ấy. Ta đã ở bên huynh ấy bao năm rồi nhưng chưa từng thấy huynh ấy hạ mình trước ai như thế cả.”

Sau khi tôi rời khỏi Linh Tê lâu, Thiện Lăng liền đón tôi lên xe ngựa. Y vội vàng hỏi: “Phán tình sư muội đã nói gì với con thế? Khí sắc của muội ấy thế nào? Có chỗ nào không ổn không?”

Tôi kể lại đại khái mọi chuyện một lượt.

https://thuviensach.vn

Thiện Lăng nghe xong thì liền thở phào một hơi, bên khóe miệng thoáng hiện nét cười.

“Muội ấy sớm đã nên suy nghĩ như vậy rồi mới phải, trên thế gian này người chịu một lòng một dạ đối tốt với muội ấy thực là nhiều lắm.” Thiện Lăng lộ rõ vẻ hào hứng. “Sư điệt, thời gian không còn sớm nữa, ta đưa con về phủ nhé!”

“Không.” Tôi nói. “Sư thúc, con vừa giúp sư thúc một việc, có phải là sư thúc cũng nên giúp lại con một việc không nhỉ?”

Thiện Lăng ngẩn ra. “Việc gì?”

Tôi đưa tay lên lồng ngực còn rấm rứt đau của mình. “Đại Phụng triều có phải có một nơi tên gọi là huyện Dung Hòe không? Bây giờ sư thúc hãy đưa con tới đó, con muốn tìm một người.”

Thiện Lăng ban đầu không muốn dẫn tôi đi, nhưng về sau dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của tôi, y rốt cuộc đã bằng lòng, còn nói: “Nếu sư huynh mà hỏi, sư điệt nhớ phải nói giúp ta đấy.”

Tôi gật đầu đồng ý.

Thiện Lăng phái người quay về nói với Thẩm Hành là tôi nhất thời nổi hứng muốn tới huyện Dung Hòe du ngoạn một phen, y không cự lại tôi được đành đưa tôi tới đó.

“Sao con lại có người quen ở huyện Dung Hòe vậy?” Thiện Lăng hỏi tôi.

Tôi hỏi ngược lại: “Tại sao con lại không thể có người quen ở huyện Dung Hòe?”

https://thuviensach.vn

Thiện Lăng nghe thế thì hơi ngớ người ra một chút, sau đó mới nói: “Lúc còn ở Thiên Long triều con vốn đã không thích giao du với người ta, số người quen biết dùng mười đầu ngón tay cũng có thể đếm hết được, huống hồ nơi này còn là Đại Phụng triều, vừa rồi chính con cũng nói mình ở Đại Phụng triều chẳng quen được mấy ai, tính qua tính lại cũng chỉ có vài người mà thôi.”

Tôi với Thiện Lăng còn chưa thân nhau đến mức có thể giãy bày bí mật.

Lần này tôi cảm thấy đau ngực chắc hẳn là vì Dịch Phong. Trước đây Tư Mã Cẩn Du từng nói tôi sở dĩ không có trái tim là vì một phách của tôi đang nằm trên người Dịch Phong, cũng vì nguyên nhân này, mỗi lần gặp Dịch Phong trong lòng tôi đều dâng lên những tâm trạng rất đặc biệt.

Nhớ lại tin tức mấy hôm trước nghe trong quán trà, Dịch Phong đã gảy khúc Phương phi tận để cầu cứu tôi, điều này chứng tỏ y đang gặp phải rắc rối rồi.

Bây giờ tôi bị đau ngực thế này có lẽ là vì Dịch Phong sắp gặp điều bất trắc.

Tôi đưa mắt liếc nhìn Thiện Lăng, cất giọng hững hờ: “Vậy sư thúc cứ coi như là con nhất thời nổi hứng muốn tới huyện Dung Hòe chơi đi.”

Huyện Dung Hòe ở cách đô thành không xa, sau khi đi được chừng một canh giờ, xe ngựa liền dừng lại. Tôi vén rèm xe lên nhìn ra phía ngoài, thấy trước mặt là một cổng thành cao lớn, bên trên có treo một tấm biển nền xanh chữ vàng viết ba chữ “Huyện Dung Hòe”.

Tôi xuống xe ngựa, rồi nói với Thiện Lăng: “Ở chỗ này có một nơi tên gọi là Trích Tinh lâu đúng không?”

https://thuviensach.vn

Thiện Lăng tỏ ra khá ngạc nhiên. “Xem ra sư điệt cũng biết được không ít chuyện đấy.”

Tôi mỉm cười nói: “Sư thúc hãy đưa con tới đó đi.”

Nếu phán đoán của tôi là chính xác, vậy thì lúc này Dịch phong ắt là đang gặp nguy hiểm. Tôi mà đi một mình chỉ e khó có thể làm nên chuyện gì, nhưng có Thiện Lăng đi cùng, việc giải cứu Dịch phong nhất định sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Còn chưa đi vào Trích Tinh lâu, ngay từ xa tôi đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Thiện Lăng nói: “Sư điệt không biết ư? Trích Tinh lâu là một quán rượu đấy.”

“Điều này con quả thực không biết. Chúng ta hãy vào trong đó ngồi thôi.”

Thiện Lăng hơi cau mày lại. “Đừng nói với ta con đến huyện Dung Hòe này chỉ là để vào trong Trích Tinh lâu uống rượu thôi đấy!”

“Tất nhiên không phải vậy rồi.”

Tôi mỉm cười đi tới chọn lấy một vị trí tốt có thể bao quát toàn cảnh trong Trích Tinh lâu, vừa mới ngồi xuống đã có một gã tiểu nhị thoăn thoắt bước đến tươi cười rạng rỡ hỏi: “Hai vị khách quan chẳng hay muốn gọi loại rượu nào?”

Tôi lẳng lặng nhìn khắp Trích Tinh lâu một lượt nhưng chẳng thấy bóng dáng Dịch Phong đâu.

Thiện Lăng nói: “Ta không uống rượu, cho một ấm trà búp Tín Dương đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Đến quán rượu mà không uống rượu thì coi sao được. Chỗ này có rượu hoa quả không? Nếu có thì cho ta một vò, kèm thêm mấy đĩa điểm tâm nữa.”

“Nếu sư huynh mà biết ta đưa con đến đây uống rượu, sau khi quay về huynh ấy sẽ lột da ta mất.”

Tôi tò mò hỏi: “Sao sư thúc lại sợ sư phụ đến mức như vậy nhỉ?”

Thiện Lăng tức tối nói: “Huynh ấy chỉ dịu dàng với một mình con thôi, còn với người khác thì bao giờ mà chẳng là Diêm Vương mặt sắc.”

Mắt thấy tiểu nhị định xoay người rời đi, tôi bèn gọi gã lại bảo: “Chỉ uống rượu không thôi thì cũng chán, chỗ các ngươi có người gảy đàn trợ hứng không?”

Tiểu nhị nở một nụ cười vẻ hiểu ý. “Vị khách quan này nhất định là tới đây tìm Minh Viễn công tử nhà tôi đúng không? Muốn nghe Minh Viễn công tử gảy đàn thì cần tới phòng riêng, hơn nữa còn phải trả thêm chút bạc mới được.”

Tôi nói: “Vậy thì đưa ta tới phòng riêng đi.”

Thiện Lăng kéo tay tôi lại, nhìn chằm chằm vào tôi. “Con đến đây là vì một nam nhân? Lẽ nào người con muốn tìm chính là hắn?”

Tôi biết nếu ngay từ đầu đã nói rõ với Thiện Lăng là mình muốn đi tìm Dịch Phong, y nhất định sẽ không chịu giúp tôi. Có điều chuyện đã đến nước này, tới thì cũng đã tới rồi, y đương nhiên không thể trói tôi mang về được, thế là tôi bèn ung dung thừa nhận: “Đúng thế.”

Thiện lăng tức tối trợn trừng, tròng mắt thiếu chút nữa thì rớt cả ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Sao ta lại không biết là con giảo hoạt gian trá đến mức này nhỉ?”

Tôi nói: “Sư thúc quá khen rồi.”

Cuối cùng Thiện Lăng đành theo tôi vào phòng riêng, còn tôi cũng gặp được Dịch Phong đúng như ý nguyện.

Lâu ngày không gặp, Dịch Phong đã thay đổi rất nhiều, bộ dạng vô cùng tiều tụy, thân thể thì gầy gộc đi, như thể chỉ cần sơ ý một chút thôi là sẽ bị gió cuốn bay đi mất.

Lồng ngực tôi lại bắt đầu đau, hơn nữa tự nơi đáy lòng còn điên cuồng dâng lên một thứ cảm xúc phức tạp khó mà miêu tả bằng lời, khiến cho tôi cảm thấy toàn thân đều vô cùng khó chịu.

Tôi hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, thế là lồng ngực mới dễ chịu hơn một chút.

Tôi nheo mắt cười nói với Dịch Phong: “Lâu lắm không gặp.”

Dịch Phong nhếch môi nói: “Đúng thế, Quận chúa.” Hơi dừng một chút, y khẽ cười tự giễu. “Ta quên khuấy mất, cô bây giờ không còn là Quận chúa nữa mà đã trở thành Thái tử phi rồi.”

Tôi đưa mắt ngó nhìn qua phía Thiện Lăng sau khi vào đây vẫn luôn tỏ ra mặt mày hờ hững, lại đắn đo một chút về cách dùng từ, sau đó mới nói: “Dịch Phong, ngươi…”

Chẳng ngờ y lại lên tiếng cắt ngang lời tôi: “Thái tử phi, chúng ta lâu rồi không gặp, để ta gảy cho cô nghe một khúc nhạc nhé. Chẳng rõ cô đã quên chưa, năm xưa khi ta soạn khúc nhạc này thì cô mới chỉ mười bốn tuổi, vừa khéo lúc đó hoa đào lất phất rơi, ta bèn đặt cho khúc nhạc cái tên Phương phi tận.”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững người.

Dịch Phong bắt đầu lướt tay trên dây đàn, tiếng đàn tình tang chậm rãi vang lên. Tôi đã lâu chưa được nghe Dịch Phong gảy đàn, lúc này nghe thì thấy có mấy phần khác biệt so với ngày xưa, bên trong rõ ràng đã có thêm mấy nét tang thương và buồn khổ, khiến tôi nghe mà lòng thoáng nỗi sầu.

Có điều tôi cũng không đặt cả tâm tư vào khúc nhạc, vừa nghe còn vừa lẳng lặng quan sát gian phòng này. Nếu tôi đoán không nhầm, những lời vừa rồi của Dịch Phong có ý rằng y bây giờ đang lâm vào cảnh nguy hiểm, cho nên cần tôi giúp đỡ.

Lẽ nào trong gian phòng này còn có người khác?

Tôi nhìn quanh bốn phía, phàm là nơi nào có thể giấu người thì đều ngó hết một lượt nhưng vẫn chẳng tìm ra chút manh mối nào.

Tôi đưa mắt nhìn qua phía Dịch Phong.

Vừa khéo lúc này Dịch Phong cũng đang nhìn tôi.

Trong mắt y thoáng qua một tia phức tạp, có điều tôi còn chưa kịp hiểu điều đó có nghĩa là gì thì đã nghe thấy Thiện Lăng ho mạnh một tiếng, lại hạ thấp giọng nói với tôi: “Sư điệt, con phải nhớ lấy, đừng có chơi trò ngoại tình đấy nhé!”

Khóe miệng tôi bất giác hơi co giật, rồi lại một lần nữa nhìn qua phía Dịch Phong, nhưng lúc này y đã cúi xuống rồi, mười ngón tay lướt trên năm sợi dây đàn như bay, những âm thanh vang ra nghe chói tai vô cùng. Tôi không kìm được khẽ cau mày.

Đúng lúc này, dây đàn đứt lìa, một mùi lạ cực kỳ gắt mũi đột nhiên bay tới.

https://thuviensach.vn

Thiện Lăng ngồi bên cạnh tôi cứ thế đổ ngục xuống đất, tôi ngạc nhiên nhìn qua phía Dịch Phong. Y tỏ vẻ áy náy nói với tôi: “Cô đừng trách ta, ta làm vậy cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi.”

“Ngươi…”

Còn chưa kịp nói xong tôi đã lại cảm thấy lồng ngực đau nhói rồi trước mắt tối sầm đi, không còn biết gì nữa cả.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 17-2: Cạm bẫy 2

Khi tôi tỉnh lại, còn chưa mở mắt ra thì đã nghe thấy tiếng bánh xe ngựa lăn lộc cộc. Nghĩ tới cảnh tượng trước khi mình ngất đi, trái tim tôi bất giác giật thót, Dịch Phong nói là y làm thế chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi.

Trên đời này, người có thể khiến Dịch Phong lâm vào cảnh bất đắc dĩ e rằng chỉ có duy nhất một người.

Nghĩ tới đây, tôi bất giác cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Bởi lẽ tôi biết nếu rơi vào tay Tư Mã Cẩn Du, tôi sẽ không có mối lo về tính mạng. Sự cố chấp của Tư Mã Cẩn Du đối với Tạ Uyển thực sự quá ư sâu sắc, do đó hắn chắc chắn sẽ không giết tôi.

Tôi mở mắt ra, quả đúng như tôi dự liệu, người xuất hiện trước mắt tôi đầu tiên chính là Tư Mã Cẩn Du đã lâu không gặp.

Trông khí sắc hắn có vẻ khá tốt, không hề khốn cùng vất vưởng như trong tưởng tượng của tôi, dung mạo thì vẫn nguyên vẻ tuấn tú phi phàm, chiếc áo gấm màu đỏ sậm thêu hình tùng hạc trên người làm bật lên cái phong thái cao sang khó tả.

Thấy tôi tỉnh lại, hắn chậm rãi nhếch khóe môi, khẽ gọi tôi một tiếng.

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Tôi chớp chớp mắt. “Ta biết ngay là ngươi mà.”

https://thuviensach.vn

Tư Mã Cẩn Du cười khẩy một tiếng, dùng hai ngón tay bóp cằm tôi. “Hình như nàng được hắn nuôi khá tốt đấy, sắc mặt hồng hào, còn béo lên nữa.” Y đưa tay nhéo thử má tôi. “Quả nhiên là có thêm thịt rồi, trước đây má nàng đâu có được phúng phính thế này.”

Tôi hơi cau mày lại.

“Sao? Ta đụng vào nàng, nàng không vui à?”

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, lời này tôi hiểu rất rõ. Hơn nữa với tính cách của Tư Mã Cẩn Du thì việc gì cũng phải chiều theo ý hắn, không thể làm trái lại, do đó tôi không nói năng gì, cũng không cau mày nữa, cứ thế lặng lẽ nhìn hắn.

Tư Mã Cẩn Du rốt cuộc đã chịu buông tay ra.

Tôi thầm thở phào một hơi tự đáy lòng.

Nhưng tiếp đó hắn lại ôm lấy tôi, nói: “Thẩm Hành bày mưu khiến ta bị mất ngôi báu, ta chẳng để bụng, bởi kiếp này ta vốn tới đây là vì nàng, chỉ cần có nàng, những thứ khác ta đều có thể vứt bỏ được.” Hơi dừng một chút, Tư Mã Cẩn Du lại nhìn chằm chằm vào mắt tôi. “A Uyển, nàng có ngoan không? Đã để cho hắn đụng vào chưa vậy?”

Tôi không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Nếu tôi mà trả lời là đã để cho Thẩm Hành đụng vào rồi, lỡ như Tư Mã Cẩn Du trong cơn nóng giận liền cưỡng bức tôi ngay trong xe ngựa thì phải làm sao?

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cố tình né tránh vấn đề này. “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

https://thuviensach.vn

“Trước đây nàng thường nói là muốn xây một ngôi nhà nhỏ trên núi, lại trồng một gốc đào trước cửa, bây giờ ta đã tìm được một ngọn núi rất tốt, trong núi có một sơn trang đã được ta mua lại với giá cao, trong sơn trang còn có một rừng đào, nhất định là nàng sẽ thích. Sau này chúng ta hãy vui vẻ sống bên nhau, vĩnh viễn không bao giờ chia lìa. Có điều trước đó nàng phải thành thực nói cho ta biết, rốt cuộc nàng có ngoan không vậy?”

Tôi biết là không thể né tránh được vấn đề này, bèn nói: “Có thì sao? Không thì sao?”

Trong mắt Tư Mã Cẩn Du thoáng qua một tia dữ dằn, nhưng có lẽ vì thấy tôi hơi rùng mình nên hắn liền khẽ nở nụ cười. “Nếu có, ta sẽ khiến Thẩm Hành phải hối hận đến cuối cuộc đời này. Còn nếu như không, ta cũng sẽ khiến Thẩm Hành đau khổ không muốn sống. Riêng về nàng, bây giờ ta đã tìm được một cách hay rồi, sau này nàng nhất định sẽ hết lòng hết dạ đi theo ta.”

Hết lòng hết dạ đi theo hắn?

Ngay đến Thẩm Hành còn không làm được như vậy, Tư Mã Cẩn Du lẽ nào có thể ư?

Tôi tiện miệng hỏi: “Cách gì vậy?”

Tư Mã Cẩn Du cười nhạt nói: “Không bao lâu nữa nàng sẽ biết thôi.”

Đột nhiên, lồng ngực tôi lại bắt đầu dau. Tôi đưa tay ấn nhẹ rồi bèn cất lời chất vấn: “Ngực ta bị đau có phải là do ngươi bày trò không?”

“Phải.” Hắn thản nhiên thừa nhận. “Ta đã nghĩ kĩ rồi, thà cứ để nàng có trái tim mà đi theo ta còn hơn là không có trái tim mà đi theo Thẩm Hành.”

Tôi cả kinh. “Ngươi biết cách rồi ư?”

https://thuviensach.vn

Tư Mã Cẩn Du cười khẩy một tiếng.

“Ta vẫn luôn biết rõ, chỉ có điều lúc trước còn chưa đến mức phải dùng đến mà thôi.”

Tôi khá tò mò về cách của Tư Mã Cẩn Du, có điều hắn rất kín miệng, dù tôi đã nhiều lần dò hỏi nhưng vẫn chẳng thu được kết quả gì. Xe ngựa đi liền một mạch mấy ngày, đến ngày thứ năm thì tới được sơn trang mà Tư Mã Cẩn Du từng nhắc đến.

Tư Mã Cẩn Du bế tôi xuống xe ngựa.

Tôi ngước mắt nhìn, thấy sơn trang này còn chưa có tên. Tư Mã Cẩn Du nói: “Sơn trang này còn đang chờ nàng đặt tên đấy, đương nhiên, nàng có thể đợi đến khi con của chúng ta ra đời rồi hãy đặt tên cũng không muộn.”

Tôi nhủ thầm, Tư Mã Cẩn Du suy nghĩ đúng là xa xôi quá chừng.

Tôi đưa mắt liếc qua phía hắn, thấy hắn lúc này dường như vẫn còn đang đắm chìm trong nỗi vui sướng của bản thân.

Hắn chợt nói: “Nếu đó là một bé gái, hãy gọi nó là Uyển Nhi được không? Đó không phải chữ ‘uyển’ của nàng, mà là chữ ‘uyển’ của ‘dịu dàng’.” Hơi dừng một chút, hắn lại lẩm bẩm: “Cái tên này hay lắm, cứ quyết định như vậy đi.”

Tôi lại nhìn thần sắc hắn lần nữa, thấy hắn có vẻ tự tin vô cùng, cứ như thể sau này tôi nhất định sẽ thực sự sinh cho hắn một bé gái tên là Uyển Nhi vậy. Tôi không kìm được thầm cảm thấy sợ hãi, Tư Mã Cẩn Du biết rất nhiều trò bàng môn tà đạo, trong kiếp trước hắn đã dùng đủ trò để đuổi theo tôi tới kiếp này, bây giờ chẳng biết là lại định dùng đến thủ đoạn gì nữa.

https://thuviensach.vn

Một lòng một dạ đi theo hắn?

Tôi bỗng nhớ lại những lời mà Tư Mã Cẩn Du từng nói với mình ngày trước: Nếu nàng còn không chịu nghe lời, ta sẽ biến nàng thành một con rối để nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.

Con rối!

Trái tim tôi bất giác run lên lẩy bẩy.

Ở trong sơn trang được mấy ngày, tôi có cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Tôi vốn cứ ngỡ Tư Mã Cẩn Du sẽ giam tôi vào một chỗ, hoặc ít nhất thì cũng phải sai người ngày đêm trông chừng tôi. Nhưng tôi lại có thể đi lại tự do trong sơn trang, đi theo sau lưng chỉ có duy nhất một tiểu a hoàn. Đêm đến khi đi ngủ, Tư Mã Cẩn Du cũng không nằng nặc đòi ôm tôi ngủ như trước, hơn nữa còn an bài cho tôi một tiểu viện riêng, chỉ đến giờ dùng bữa mới xuất hiện.

Tôi tìm cách moi lời từ cô ả tiểu a hoàn, đáng tiếc hỏi gì thị cũng đều trả lời là không biết, hơn nữa còn thường xuyên cúi gằm mặt xuống, nói năng thì run run rẩy rẩy, cứ như thể tôi là một con yêu quái chuyên ăn thịt người vậy.

Tôi cũng từng nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng đã chạy mấy lần rồi mà đều không thành công. Mỗi lần chạy tới cửa sơn trang là ngực tôi lại bắt đầu rấm rứt đau, thế là tôi đành bỏ cuộc. Đến giờ dùng bữa tối, Tư Mã Cẩn Du lại một lần nữa xuất hiện trong tiểu viện của tôi.

Hắn gắp cho tôi một đũa thức ăn, cười híp mắt hỏi: “Sao đã đi tới cửa sơn trang rồi mà lại không ra ngoài luôn thế?”

Gã khốn này rõ ràng là biết rõ mà còn cố hỏi!

https://thuviensach.vn

Tôi buông bát đũa xuống. “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào đây?” Nếu hắn giết quách tôi đi thì tôi còn được chết một cách thống khoái. Nhưng hắn lại làm cho tôi rơi vào cảnh dở sống dở chết thế này, thực khó chịu vô cùng.

Tư Mã Cẩn Du nở một nụ cười cao thâm khó lường. “Còn chưa tới lúc. Có điều cũng sắp rồi, nàng hãy cố chờ thêm nửa tháng nữa đi.”

Tôi nói vẻ hết cách: “Ngươi muốn làm gì vậy?”

“A Uyển có biết tại sao mãi đến bây giờ mà Thẩm Hành vẫn chưa chịu tới cứu nàng không?”

Tính ra thì tôi bị Tư Mã Cẩn Du bắt về đây cũng đã được một thời gian rồi, theo lý mà nói thì Thẩm Hành đã đoán ra được là tôi đang ở chỗ Tư Mã Cẩn Du, sẽ tìm mọi cách để cứu tôi về. Thế nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy mà tôi ở đây vẫn chẳng nhận được chút tin tức nào.

Tư Mã Cẩn Du cất tiếng cười khinh miệt. “Nàng đừng hy vọng hắn sẽ tới cứu nàng. Bây giờ hắn còn đang mải trái ôm phải ấp, chẳng có lòng dạ nào mà nhớ đến nàng đâu.”

Tôi vô thức buông lời phản bác: “Ngươi nói dối.”

Phẩm hạnh của Thẩm Hành thế nào tôi biết rất rõ, y không phải loại người như vậy.

“Thẩm Hành là một kẻ tiểu nhân, là một tên ngụy quân tử lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo.”

“Không phải thế! Sư phụ là một chính nhân quân tử thanh tao nho nhã quang minh lỗi lạc!” Trong suy nghĩ của tôi, Thẩm Hành dù tệ đến mấy thì cũng không tới lượt Tư Mã Cẩn Du đứng đây nói năng bừa bãi.

https://thuviensach.vn

“Câm miệng!”

Tư Mã Cẩn Du đột nhiên đập mạnh bàn một cái, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

“Kiếp trước là như vậy, kiếp này là như vậy. Nàng lúc nào cũng bảo vệ hắn, hắn rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?”

Nhìn ánh mắt Tư Mã Cẩn Du cứ như là muốn ăn thịt người vậy, đáng sợ vô cùng.

Tôi cũng không biết Thẩm Hành tốt ở chỗ nào, chỉ biết rằng y đối xử với tôi rất tốt, cho nên vừa nghe thấy Tư Mã Cẩn Du nói xấu y, tôi liền cảm thấy hết sức không vui.

Đột nhiên, Tư Mã Cẩn Du thu mọi cảm xúc về, chỉ nói: “Vừa rồi ta không nên hung dữ với nàng như vậy.”

Tôi sững người ra.

Hắn lại nói: “Nếu nàng cảm thấy buồn chán thì có thể đi tìm Minh Viễn. Y cũng đang ở trong sơn trang.”

Tôi vừa rời khỏi sơn trang là liền cảm thấy đau ngực, chuyện này ắt là không tránh khỏi mối liên quan tới Dịch Phong. Do đó, nếu tôi muốn trốn khỏi đây thì nhất định phải kéo được Dịch Phong đi cùng.

Nghĩ tới câu nói “ta làm vậy cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi” kia của Dịch Phong, tôi thực sự không biết nên cư xử với y bằng tâm trạng thế nào.

Kỳ thực tỉ mỉ ngẫm lại, trong kiếp trước kiếp này, người vô tội nhất chính là Dịch Phong. Tuy có lúc y tỏ ra rất khó chịu với tôi, nhưng chẳng rõ có phải là vì bản thân có một phách nằm trên người y hay không, cứ mỗi lần nhìn thấy y là tôi liền cảm thấy vô cùng thân thiết.

https://thuviensach.vn

Cho nên đêm đó nghe Tư Mã Cẩn Du nói vậy, ngay sáng sớm hôm sau tôi liền đi tìm Dịch Phong.

Dịch Phong trú trong một tiểu viện hết sức đơn giản, tôi cứ thế xông thẳng vào mà chẳng sai người thông báo. Cách lần gặp gỡ trước đã được mấy ngày, lần này gặp y tôi thấy y chỉ mặc một chiếc áo đơn nằm trên giường, trên người đắp một tấm chăn mỏng, còn chưa bước chân qua bậu cửa tôi đã nghe thấy những tiếng ho sặc sụa vang ra không ngớt.

Định thần nhìn kĩ, tôi thấy khuôn mặt Dịch Phong lúc này tái nhợt, không khác gì một tờ giấy.

Tôi bất giác ngây người ra đó.

Tiểu a hoàn kia rốt cuộc cũng đuổi kịp tôi, vừa thở hồng hộc vừa nói: “Cô nương, đi chậm một chút thôi.”

Dịch Phong chậm rãi mở mắt ra, khi ánh mắt dừng lại trên người tôi, y khẽ nở một nụ cười buồn bã. “Cô tới rồi.”

Tôi bước tới đứng bên cạnh giường, thấp thỏm hỏi: “Sao ngươi lại biến thành bộ dạng thế này?”

Dịch Phong hơi cựa mình, tôi nhìn ra là y muốn ngồi dậy, bèn đưa tay tới định đỡ.

“Để tự ta được rồi.”

Đó rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản nhưng Dịch Phong lại phải thực hiện một cách hết sức khó khăn. Song y vẫn rất cố chấp, kiên quyết không để cho ai giúp đỡ, cứ thế cắn răng chống khuỷu tay xuống giường, khi ngồi dậy được thì trên trán đã tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu a hoàn bưng một chiếc đôn tới cho tôi.

https://thuviensach.vn

Sau khi ngồi xuống, tôi liền hỏi lại Dịch Phong câu hỏi vừa rồi: “Sao ngươi lại biến thành bộ dạng thế này?” Tôi nhớ là lúc gặp mặt lần cuối ở Thiên Long triều y vẫn còn rất khỏe mạnh cơ mà.

Dịch Phong khẽ cười nhạt, không hề trả lời, còn hỏi ngược lại tôi: “Cô có oán trách ta không? Nếu không vì ta, cô đã chẳng rơi vào cảnh ngộ như bây giờ.”

Tôi khẽ lắc đầu.

Tôi thực sự chưa từng oán trách Dịch Phong. Huống chi, cho dù có thực sự oán trách y thì nhìn thấy bộ dạng của y bây giờ tôi cũng khó lòng oán trách được. Lúc này, y giống như một ngọn đèn treo lững lờ trước gió, e rằng chẳng còn lại được bao nhiêu thời gian nữa rồi.

Y nhìn tôi chăm chú, chợt nói: “Cô không oán ta, nhưng ta ban đầu thì lại oán cô. Ta ngưỡng mộ cô được sinh ra trong một gia đình quyền quý, cũng oán cô vì kiếp trước của cô đã làm liên lụy tới kiếp này của ta, còn oán vì tất cả mọi người đều coi cô như bảo bối, nhưng lại chỉ coi ta như một quân cờ chẳng mấy quan trọng. Có điều về sau ta suy nghĩ thông suốt rồi, cho nên không còn oán cô nữa. Vận mệnh vốn là do trời định, ta nên oán trách ông trời chứ không nên oán trách cô, mà thực ra, ta lại càng nên tự oán mình vì suốt ngày chỉ biết trách trời trách đất. Năm xưa nếu ta không tới thành Kiến Trung, không gặp tam Hoàng tử, chỉ sống tại nơi mà mình được sinh ra, có lẽ cuộc đời ta đã khác rồi.”

Y đột nhiên ho sặc sụa, tiếng ho nghe như xé ruột xé gan.

Tôi vô ý liếc mắt nhìn, thấy nơi lồng ngực Dịch Phong rỉ ra đầy vết máu.

“Ngươi…” Lời vừa mới ra khỏi miệng, tôi bỗng dưng lại cảm thấy lồng ngực rấm rứt đau.

https://thuviensach.vn

Lúc này tôi lại càng có thể khẳng định cơn đau nơi ngực mình có liên quan tới Dịch Phong.

Tôi nhìn chằm chằm vào Dịch Phong, rồi liền đưa tay tới vạch vạt áo mỏng manh của y ra, lọt vào mắt là vô số vết dao đâm rùng rợn! Tôi chấn động tột cùng. “Đây… đây là…”

Dịch Phong tránh khỏi tay tôi, kéo vạt áo trở lại như cũ.

Y tỏ ra rất bình thản, cứ như thể sớm đã quen với việc này rồi. “Quãng thời gian này có phải cô rất hay đau ngực không?”

Tôi gật đầu.

“Đó là vì Tư Mã Cẩn Du đã dùng dao đâm vào trái tim ta. Cô có một phách nằm trong trái tim ta, cho nên ta đau thì cô cũng đau.” Y mặt không đổi sắc, lại nói tiếp: “Tư Mã Cẩn Du đã vì cô mà trở nên điên cuồng rồi, trong mắt hắn chỉ có mình cô là người thôi.”

Lúc này tôi thực không biết nên nói gì mới phải.

Dịch Phong lại nói tiếp: “Có phải cô muốn biết Tư Mã Cẩn Du rốt cuộc muốn làm gì không?”

“Ngươi biết ư?”

Dịch Phong gật đầu. “Ta có thể nói cho cô biết, nhưng cô phải đồng ý với ta một việc.”

Tôi hỏi: “Việc gì?”

Y nói: “Thi thể của tam Hoàng tử được ta mai tang dưới núi Sùng Hoa, đó cũng chính là nơi mà năm xưa y cứu ta. Ta vừa sinh ra đã là cô nhi, trên thế gian này chỉ có mình y là từng thật lòng đối tốt với ta mà thôi. Chắc hẳn cô cũng nhìn ra rồi, tính mạng ta chẳng còn giữ được bao lâu nữa,

https://thuviensach.vn

sau khi ta chết, mong cô mỗi dịp Thanh Minh hãy sai người đi quét dọn mộ y một lần, lại mang theo một bình rượu Hoa Điêu tới nữa. Lúc sinh tiền y từng cứu ta một mạng, vậy sau khi y chết ta phải trả cho y một ngôi mộ sạch sẽ.”

Chuyện này không có gì là khó, tôi bèn nói: “Được.”

Y nở một nụ cười vui vẻ. “Tiêu Uyển, thực ra cô cũng là một người tốt.” Rồi y lại ho lên mấy tiếng nữa, lần này không ngờ lại ho ra máu. Y đưa tay lên lau khóe miệng, bình thản nói tiếp: “Cô lại gần đây, để ta nói cho cô biết.”

Tôi hơi nhích người về phía trước một chút.

Y nói: “Trong ngày Hai mươi bốn tháng Tư, Tư Mã Cẩn Du sẽ sai người thi triển phép thuật với cô, kể từ đó cô sẽ cho rằng người mà cô yêu chính là hắn, hơn nữa vĩnh viễn không bao giờ thay lòng.”

Ngày Hai mươi bốn tháng Tư, vậy là chỉ còn nửa tháng nữa thôi.

Tôi nói: “Nhưng ta là…”

“Nhưng cô là người không có trái tim chứ gì?” Dịch Phong khẽ nhếch khóe môi. “Sau khi ta chết, cô sẽ không còn là người không có trái tim nữa.”

Tôi cả kinh.

Hóa ra cách để tôi có trái tim lại là lấy đi tính mạng của Dịch Phong! Chẳng trách lúc xưa khi tôi hỏi Dịch Phong điều này y lại không chịu nói. Tôi nói: “Ý của ngươi là trong ngày Hai mươi bốn tháng Tư đó, Tư Mã Cẩn Du sẽ giết ngươi?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, ta cần phải chết vào đúng ngày đó thì mới có thể phối hợp được với việc thi triển phép thuật.” Dịch Phong lại ho lên mấy tiếng nữa, rồi chợt nhìn lên búi tóc của tôi. “Cây trâm này của cô đẹp quá, có thể đưa cho ta xem một chút không?”

Tôi rút cây trâm đó xuống, đưa cho Dịch Phong.

Dịch Phong khẽ vuốt ve cây trâm bằng những ngón tay đã gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, rồi chợt nở một nụ cười quái dị. “Phần lớn nỗi khổ ta phải chịu trong cuộc đời này đều là từ Tư Mã Cẩn Du mà ra, hắn đã hại ta như vậy, ta dù có chết cũng quyết không bao giờ để hắn được như ý nguyện.”

Lời còn chưa dứt, Dịch Phong đã đột ngột dùng hết sức bình sinh đâm thẳng cây trâm đó vào chỗ trái tim của mình.

Tôi bất giác cả kinh, định ngăn y lại.

Nhưng tiểu a hoàn sau lưng không ngờ lại đưa tay tới giữ chặt lấy tôi.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy tiểu a hoàn vẫn luôn tỏ ra co ro sợ hãi kia không ngờ lại nở một nụ cười vẻ hài lòng, rồi thị liền cất giọng lạnh lùng nói: “Dịch Phong, ngươi nhầm rồi, Tư Mã Cẩn Du vẫn luôn lừa ngươi đấy, cái gọi là ngày Hai mươi bốn tháng Tư gì đó kia chỉ là những lời nhăng nhít mà thôi, điều y thực sự muốn chẳng qua là ngươi cam tâm tình nguyện tự mình động thủ.”

Tôi ngây người ra đó.

Tiểu a hoàn kia lại nhìn qua phía tôi. “Xin chào, ta chính là cao nhân mà Tư Mã Cẩn Du mời tới. Ta tên Mãn Kỳ.”

Tôi đã nằm mơ một giấc mơ rất dài, nhưng mơ thấy gì thì tôi cũng không nhớ lắm, chỉ biết rằng mình hình như đã cưỡi ngựa xem hoa đi khắp

https://thuviensach.vn

nơi, cũng nhìn thấy được rất nhiều thứ, song đến cuối cùng thì lại chẳng thực sự nhớ được thứ gì.

Trong đầu tôi lúc này chỉ có duy nhất hai chữ: Cẩn Du.

Tôi mở mắt ra, cứ thế ngẩn ngơ nhìn vào cặp sen liền gốc được thêu trên chiếc màn xanh biếc. Cứ nhìn, nhìn mãi, tôi đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu, vừa định đưa tay lên day thì bỗng có một bàn tay thò ra từ trong chiếc chăn gấm nắm lấy bàn tay tôi.

Tôi dời mắt qua nhìn, thấy đó là một nam tử có tướng mạo cực kỳ diễm lệ, trong cặp mắt phượng hẹp dài thấp thoáng nét cười.

Tôi vô thức cất tiếng gọi: “Cẩn Du phu quân.”

Nụ cười trong mắt lại càng trở nên nồng đậm, y nắm chặt lấy bàn tay tôi. “A Uyển đang đau đầu ư? Để phu quân day giúp nàng nhé?”

Tôi lại sững người lần nữa.

“Ta… tên là A Uyển ư?”

Cẩn Du phu quân cười nói: “A Uyển ngốc nghếch, sao mới ngủ một giấc mà đã quên luôn tên của mình vậy? Nàng họ Tạ, tên chỉ có một chữ Uyển thôi. Hai chúng ta là thanh mai trúc mã quen nhau từ nhỏ, nàng đến tuổi cập kê thì gả cho ta, rồi hai chúng ta đã sống với nhau trong sơn trang này từ đó đến giờ. Nàng nhìn lại nàng xem, đêm qua chỉ uống hơi nhiều rượu một chút, thế mà hôm nay ngay cả việc mình tên là gì cũng quên mất. Xem ra sau này ta phải không cho nàng uống rượu nữa mới được.”

Cẩn Du phu quân đưa tay tới dịu dàng giúp tôi day đầu, trong mắt ngợp đầy tình ý.

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay sờ lên ngực, thấy trái tim bên trong đang đập thình thịch, rõ ràng là cũng chứa đầy tình yêu với Cẩn Du phu quân.

Tôi gượng cười một tiếng.

“Vậy sau này thiếp sẽ không uống rượu nữa.”

“Không sau, A Uyển thích uống thì cứ uống, nhỡ có quên cũng không việc gì. Ta có thể nói lại với nàng hết lần này tới lần khác, đến khi nào nàng nhớ kĩ rồi mới thôi.”

Tôi thẹn đến nỗi đỏ bừng cả mặt. “Cẩn Du phu quân thật tốt quá.”

Sau khi dùng xong bữa sáng, tôi ăn quá no nên Cẩn Du phu quân liền đưa tôi đi tản bộ trong sơn trang. Chẳng rõ vì sao, tuy phu quân nói là chúng tôi đã sống ở đây mấy năm rồi, nhưng tôi lại cảm thấy nơi này rất xa lạ.

Tôi nói nỗi nghi hoặc này của mình với phu quân.

Y chỉ nói: “Mấy hôm trước nàng không cẩn thận đập đầu vào vật cứng, thế là quên đi rất nhiều chuyện. Có điều cũng không sao hết, một thời gian nữa mọi chuyện chắc sẽ ổn thỏa cả thôi.”

Hóa ra tôi còn từng bị đập đầu vào vật cứng.

Y lại nói thêm: “Có lẽ một phần cũng là tại đêm qua nàng uống nhiều rượu quá, thế nên mới quên mất một số chuyện vốn đã nhớ ra rồi.”

Sơn trang này khá trống trải, có điều ở mé đông nam lại có một rừng đào, hiện giờ hoa đào tuy đã rụng hết nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy hương hoa đào thoang thoảng lưu lại.

Cẩn Du phu quân nói với tôi: “Nàng vốn thích hoa đào nhất đấy.”

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi: “Vậy ư?”

Y đáp: “Trước đây nàng thường xuyên nói là nàng thích nhất câu ‘Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa’[1] trong Kinh Thi, từ nhỏ đã mong có thể trở thành một vị nương tử tốt đảm đang việc nhà, hòa thuận với phu quân giống như nữ tử trong bài thơ đó.”

[1] Trích Đào yêu, Kinh Thi. Dịch nghĩa: Cây đào tơ xinh tươi, hoa nở nhiều và rậm.

Tôi nghe thế thì bèn cười hỏi tiếp: “Vậy bây giờ thiếp đã được như ý nguyện chưa?”

Cẩn Du phu quân ôm lấy eo tôi, mỉm cười đáp: “A Uyển đương nhiên là một vị nương tử tốt đảm đang việc nhà, hòa thuận với phu quân rồi.” Nét mừng vui rạng rỡ cùng với chiếc áo màu đỏ rực kia khiến cho khuôn mặt của Cẩn Du trở nên hồng hào như hoa đào, trong khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy nhan sắc của y còn trội hơn muôn vàn cánh hoa đào nữa.

Tôi không kìm được buột miệng nói: “Phu quân, chàng đẹp quá.”

“A Uyển có thích không?”

“Ừm, thích lắm.” Trái tim bỗng như thắt lại, trong đầu tôi thoáng qua một bóng người áo trắng tóc đen, tay cầm cánh hoa mỉm cười dưới gốc đào, dáng vẻ tuấn tú vô song. Tôi hơi ngây người ra một chút. “Cẩn Du phu quân, sao thiếp chưa từng thấy chàng mặc áo trắng bao giờ nhỉ?”

Vòng eo bỗng nhiên bị siết chặt, trông bộ dạng của y thì tựa hồ không được tự nhiên cho lắm. “Tại sao nàng lại đột nhiên hỏi vậy?”

Tôi khẽ cười nói: “Phu quân phong lưu anh tuấn, mặc áo trắng nhất định cũng sẽ rất đẹp.”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy thế sắc mặc y mới thoáng buông lỏng ra một chút, vừa định mở miệng nói gì đó thì y đột nhiên lại dời ánh mắt ra phía sau lưng tôi. Tôi tò mò xoay người lại, thấy tại nơi mà mình vừa mới đi qua không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vị cô nương thân hình nhỏ nhắn, tướng mạo bình bình như đôi mắt màu bạc kia của cô ta lại khiến người ta vừa nhìn đã không kìm được sinh lòng sợ hãi.

Cô ta hờ hững đưa mắt liếc tôi.

Cẩn Du phu quân nói với cô ta: “Đa tạ cô, Mãn Kỳ.”

Cô ta nói: “Ta đã nhận tiền của các hạ rồi thì đương nhiên phải làm việc cho các hạ. Yêu cầu của các hạ ta đã làm xong, giờ cũng là lúc ta phải đi rồi.”

“Số tiền đã hứa với cô khi trước ta sẽ giao cho cô đủ số.”

Cô ta gật đầu, nói: “Phải rồi, trước khi đi ta còn phải nói với các hạ một việc, đó là pháp thuật này không phải là không có sơ hở. Mấu chốt để phá giải nó là ở chỗ…”

Cẩn Du phu quân chợt nói: “A Uyển, ta hơi khát rồi, nàng đi lấy cho ta chén trà lại đây.”

Tôi nói: “Không đâu. Hai người đang nói tới bí mật gì vậy? Thiếp cũng muốn nghe.”

Cẩn Du lộ vẻ hết cách. “Đó không phải bí mật gì cả, chỉ là việc công thôi.”

Mãn Kỳ lại nói tiếp: “Bây giờ cô ta đã một lòng một dạ hướng về phía các hạ rồi, cho nên bất kể nghe thấy cái gì cô ta cũng sẽ không nói lại với người ngoài đâu.”

https://thuviensach.vn

Tôi vội vàng gật đầu. “Đúng thế, chàng là phu quân của thiếp, thiếp không hướng về phía chàng thì còn hướng về phía ai.” Rồi tôi lại tò mò nói: “Hai người mau nói tiếp đi.”

Tới lúc này Cẩn Du phu quân mới khẽ gật đầu với Mãn Kỳ, Mãn Kỳ liền nói: “Ta phải mượn dùng thân thể của hắn để hoàn thành phép thuật này.”

“Ý của cô là nếu hắn biến mất thì…”

“Đúng thế.”

“Ta hiểu rồi.”

Cẩn Du phu quân đã hiểu rồi, nhưng tôi thì chưa.

Tôi vội vàng hỏi: “Hai người đang nói cái gì vậy? Thiếp không hiểu lắm.”

Cẩn Du phu quân khẽ cười nói: “Đã nói là việc công rồi mà, nàng tất nhiên không thể nào hiểu được. Hồi sáng chẳng phải nàng có nói là đau đầu ư? Để ta bảo a hoàn đỡ nàng về ngủ thêm một lát nhé! Ta bây giờ còn vướng bận việc công, đến tối mới về bên nàng được.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mất trí nhớ

Sau khi tôi trở về tiểu viện của mình, tổng quản sơn trang tới bẩm báo với tôi: "Phu nhân, công tử đã tìm về cho người một a hoàn mới, bây giờ đang đứng chờ bên ngoài, phu nhân có muốn gặp thị một chút luôn bây giờ không?"

A hoàn mới?

Kỳ thực tôi bây giờ không thiếu a hoàn nhưng đây là tâm ý của Cẩn Du phu quân, tôi đương nhiên phải trân trọng, thế là bèn nói: "Kêu thị vào đây đi."

Ả a hoàn mới này có tướng mạo khá thanh tú, cặp mắt tròn xoe mọng nước long lanh, trên người vận một chiếc áo màu hồng, nhìn bộ dạng thì có vẻ khá hoạt bát. Có điều lúc này vẻ mặt thị lại khá quái dị, hơn nữa còn gọi tôi một tiếng "Quận chúa".

Tôi không kìm được bật cười. "Ta đâu phải là Quận chúa gì, ngươi cứ gọi ta là phu nhân được rồi."

Thị lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào tôi bằng ánh mắt quái lạ.

Tôi cũng chẳng mấy để tâm, sau khi quan sát thị một chút bèn hỏi: "Ngươi tên gì vậy?"

"Dạ, nô tỳ tên Đào Chi, Đào trong hoa đào, Chi trong chi nhánh."

https://thuviensach.vn

Tôi nói: "Cái tên này không tệ, ta rất thích hoa đào." Rồi lại hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

"Bẩm phu nhân, Đào Chi năm nay mười tám."

Tôi nói: "Đã mười tám rồi cơ à, được hứa gả cho ai chưa? Ở tuổi này cũng nên thành hôn rồi." Hơi dừng một chút, tôi lại tiếp: "Chắc là ngươi có ý trung nhân rồi đúng không?"

Thị lộ rõ kinh ngạc, tôi thấy thế thì bèn cười nói: "Vừa rồi ta hỏi ngươi đã được hứa gả cho ai chưa, ngươi lộ rõ vẻ mong chờ, cho nên ta mới đoán là ngươi đã có ý trung nhân. Nhìn vẻ mặt của ngươi lúc này, xem ra ta đã đoán đúng rồi."

Đào Chi thở phào một hơi, chỉ nói: "Phu nhân quả là lợi hại."

"Cặp mắt lửa ngươi vàng này của ta xưa nay luôn nhìn người rất chuẩn, chẳng sai bao giờ."

"Vậy..." Đào Chi khẽ cất tiếng hỏi: "Phu nhân có yêu công tử không?"

Tôi không chút do dự nói ngay: "Chàng là phu quân của ta, ta không yêu chàng thì còn yêu ai được nữa."

Thời gian một ngày thực là dài quá đỗi, sau khi Cẩn Du phu quân rời đi, tôi thực chẳng biết phải làm gì nên cảm thấy hết sức buồn chán. Trong sơn trang chỉ có mỗi mình Đào Chi là còn có thể trò chuyện với tôi, những người khác thì đều tỏ ra khép nép cung kính, thực là nhạt nhẽo vô cùng.

Tôi liền nói với Đào Chi: "Chi bằng chúng ta hãy ra ngoài sơn trang dạo chơi một chút."

Đào Chi do dự một lát rồi mới nói: "Để nô tỳ đi xin phép Lý tổng quản."

https://thuviensach.vn

Tôi cau mày bảo: "Ta muốn ra ngoài mà con phải xin phép Lý tổng quản ư? Đây là thứ đạo lý gì vậy?"

Đào Chi nói: "Phu nhân tùy tiện ra ngoài, nếu công tử về không thấy phu nhân đâu thì ắt sẽ lo lắng. Nô tỳ kỳ thực cũng chỉ đi nói với Lý tổng quản một tiếng thôi, như thế công tử mà về thì còn biết là phu nhân đã ra ngoài.

Ước chừng một tuần hương sau Đào Chi mới quay trở lại. Thị nói: "Lý tổng quản đã chuẩn bị sẵn xe ngựa ở bên ngoài rồi. Công tử cũng đã sai người chuyển lời về, nói là phu nhân cứ việc ra ngoài thoải mái vui chơi."

Tôi thầm nghĩ có thể quãng thời gian trước đầu mình bị thương nặng quá, cho nên sau khi rời khỏi sơn trang tôi cảm thấy mọi cảnh vật xung quanh đều vô cùng xa lạ, cứ như thể tôi mới tới đây lần đầu. Tôi đành hỏi Đào Chi: "Gần đây có thị trấn nhỏ nào không vậy?"

Đào Chi suy nghĩ một chút rồi đáp: "Dưới núi có trấn Phù Dung."

Tôi nói: "Vậy hãy tới trấn Phù Dung đó đi."

Sau khi tới trấn Phù Dung, tôi và Đào Chi cùng xuống xe ngựa, sau lưng có không ít tùy tùng đi theo. Trong trấn này có rất nhiều thứ đồ mới mẻ, khiến tôi nhìn không chớp mắt.

Về sau khi đi tới một con hẻm nhỏ, Đào Chi chợt dùng giọng hưng phấn nói: "Quận chúa, bên kia có bán tiểu thuyết kìa."

Tôi hơi sững ra, sau đó liền không khỏi có chút dở khóc dở cười, hỏi: "Đào Chi, sao ngươi cứ gọi ta là Quận chúa mãi thế?"

Đào Chi tới lúc này mới ý thức được là mình đã lỡ lời, bèn ra vẻ hối lỗi nói: "Em nhất thời nhanh miệng nên mới gọi nhầm như thế."

https://thuviensach.vn

"Trước đây ngươi từng hầu hạ vị Quận chúa nào ư?"

Đào Chi khẽ gật đầu.

Tôi nói: "Chuyện này không thể trách ngươi được, có một số thói quen rất khó sửa trong thời gian ngắn." Rồi tôi lại đưa mắt nhìn qua phía bên kia. "Có điều nghe ngươi nói vậy, ta tự dưng cũng muốn mua một ít tiểu thuyết về rồi đây."

Người bán tiểu thuyết là một phụ nữ trung niên tuổi chừng bốn, năm chục, thấy tôi đang chọn tiểu thuyết thì bèn nhiệt tình giới thiệu với tôi những cuốn đang bán chạy nhất ở chỗ bà ta.

Tôi cắt ngang lời bà ta, khẽ ho một tiếng, nói: "Ta khá thích xem các loại tiểu thuyết mà bên trong có nói tới chuyện tình ái."

Bà ta cười hà hà nói: "Ta biết mà, các vị cô nương thường đều thích xem những loại tiểu thuyết này. Được rồi, để ta chọn cho cô mấy cuốn, đảm bảo sẽ khiến cô hài lòng."

Sau khi trả tiền xong, Đào Chi hỏi tôi: "Phu nhân, người thực sự thích xem những cuốn tiểu thuyết mà bên trong có nói tới chuyện tình ái ư?"

Tôi đáp vẻ thản nhiên: "Lẽ nào còn sai được chắc? Trên thế gian này, chuyện tình ái chính là thứ cuốn hút người ta nhất. Ta đặc biệt thích cái cảm giác khi mà nụ tình chớm nở, cũng giống như ta với Cẩn Du phu quân vậy..."

Tôi bỗng ngây người.

Tỉ mỉ ngẫm lại, từ đầu chí cuối người mà tôi thích chỉ có duy nhất một mình Cẩn Du phu quân, cái từ "nụ tình chớm nở" này xem ra chỉ có thể dùng được trên người Cẩn Du phu quân mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng...

Vừa rồi tôi vô thức cảm thấy lời này có chỗ nào đó không đúng lắm. Tại sao lại như vậy nhỉ?

"Phu nhân sao vậy?"

Tôi khẽ lắc đầu. "Không có gì. Ta thấy hơi mệt rồi, chúng ta đi tìm quán trà nào đó nghỉ tạm thôi."

Tôi chọn vị trí gần cửa sổ ở lầu trên, lại gọi một bình trà Dương Hà Xuân Lục và mấy đĩa điểm tâm đặc sắc của quán. Nhìn qua cửa sổ xuống phía dưới, chỉ thấy người ngựa qua lại nườm nượp, náo nhiệt vô cùng. Tôi khẽ nhấp một ngụm trà rồi bèn cười nói với Đào Chi: "Trà ở đây được pha không tệ, lần sau ta phải gọi Cẩn Du phu quân đi cùng mới được."

Đào Chi cúi gằm mặt xuống, tôi không thể nhìn rõ thần sắc của thị.

"Phu nhân lúc nào cũng nghĩ đến công tử như vậy, công tử mà biết ắt sẽ mừng lắm."

Tôi nói: "Nghe ngươi nói thì cứ như là ta trước đây không thích Cẩn Du phu quân lắm vậy."

Tiểu nhị rất nhanh đã mang lên mấy đĩa đồ điểm tâm đặc sắc mà tôi gọi, trong đó có một đĩa bánh hạt dẻ, thoạt nhìn cũng khá tinh tế. Tôi cầm đũa gắp thử một cái lên, sau đó liền khẽ cắn một miếng.

"Mùi vị khá tệ, cũng không đủ ngọt."

Đào Chi nói: "Đây là nơi làm bánh điểm tâm tốt nhất trong trấn Phù Dung này rồi."

"Vậy ư? Ta từng được ăn loại ngon hơn rồi cơ. Ở..." Tôi hơi sững người, ở đâu nhỉ? Tôi rõ ràng đã từng được ăn loại bánh hạt dẻ ngon hơn

https://thuviensach.vn

nhưng bây giờ lại không sao nhớ ra nổi là mình đã ăn ở nơi nào.

Tôi khẽ cười tự giễu, sau đó liền đưa tay lên vỗ đầu mình. "Trí nhớ của ta đúng là ngày càng tệ hơn rồi." Nói ra thì tôi đúng là ẩu đoảng, chỉ đi bình thường trên đường thôi mà cũng bị ngã đập đầu vào vật cứng đến nỗi mất cả trí nhớ, thực là xui xẻo quá chừng.

Chợt có hai giọng nói vang lại, tôi bèn ngước mắt lên nhìn, thấy ngồi ở ngay cạnh bàn mình có hai người một nam một nữ tuổi tác tương đương nhau. Người nam kia tướng mạo đôn hậu thành thực, người nữ thì đeo khăn che mặt, có điều đôi mắt hạnh long lanh kia đúng là hết sức ưa nhìn.

Tôi thấy hai người bọn họ chuyện trò hết sức vui vẻ, vị cô nương kia tỏ ra hào hứng phấn chấn, còn nam nhân ở phía đối diện thì thỉnh thoảng lại đỏ bừng mặt lên. Tôi bèn nói với Đào Chi: "Đào Chi, ngươi có tin không, nếu nam nhân ở bàn kế bên mà cưới vị cô nương kia, y nhất định sẽ yêu chiều cưng nựng cô ấy như một món bảo bối của mình vậy."

Đào Chi lộ vẻ tò mò hỏi: "Sao phu nhân lại cho rằng như vậy?"

Tôi hơi hất hàm về phía đó, nói: "Ngươi nhìn các món đồ điểm tâm của bọn họ đi, đồ ngọt chiếm tới quá nửa, đều là loại con gái thích ăn. Hơn nữa ngươi để ý thấy chưa? Mỗi khi vị cô nương kia nói chuyện, nam nhân kia ắt đều nghiêm túc lắng nghe, mà chỉ cần chú ý thấy chén trà của đối phương đã cạn là y lại lập tức rót đầy. Ngoài ra, ánh mắt của y khi nhìn về phía vị cô nương kia cũng hết sức chăm chú."

Thị lén đưa mắt nhìn về phía bàn bên cạnh, sau đó không kìm được ngạc nhiên bật thốt: "Phu nhân, khả năng quan sát của người đúng là lợi hại quá chừng!"

Tôi cười nói: "Đương nhiên rồi."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên nghe vị cô nương mắt hạnh kia nói: "Hôm qua ta nghe cha ta nói Thái tử điện hạ đã tới trấn Phù Dung chúng ta rồi, hình như là để tìm kiếm một người nào đó. Ôi, nói tới Thái tử điện hạ, ta thật hâm mộ Thái tử phi quá chừng. Thái tử điện hạ đối xử với cô ấy còn tốt hơn với chính bản thân, bảo vệ cô ấy tới mức một giọt nước cũng không lọt qua được. Trước đây ấy à, Thái tử điện hạ từng vì vị Thái tử phi này mà lặn lội tới tận Thiên Long triều xa xôi, chỉ mong cô ấy chịu gả cho mình."

Tôi nghe xong thì bèn nói với Đào Chi: "Thì ra Thái tử điện hạ lại chung tình như vậy, ta cứ ngỡ người trong hoàng tộc ai cũng đều đa tình lắm cơ."

Đào Chi nở một nụ cười gượng gạo.

Tôi lại nói tiếp: "Thiên Long triều ở cách Đại Phụng triều xa như vậy, Thái tử điện hạ có thể chạy tới tận đó theo đuổi Thái tử phi thực không phải là một việc dễ dàng gì."

Tôi cầm chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, khi đặt chén trà xuống thì vô ý liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trên đường lúc này vẫn tấp nập người qua lại, có điều hơi khác với lần trước một chút, lần này không ngờ tôi lại nhìn thấy một nam tử chẳng khác nào người trời. Chỉ thấy nam tử này tướng mạo tuấn tú vô song, trên người vận một chiếc áo gấm Thục thêu hoa văn hình cây trúc, đứng giữa đám đông thực chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

Tôi kéo Đào Chi lại, chỉ vào nam tử đó, nói: "Đào Chi, mau nhìn kìa, nam tử kia thật là tuấn tú quá chừng."

Đào Chi nhìn theo hướng chỉ của tôi.

Tôi vốn cứ ngỡ sau khi nhìn xong Đào Chi cũng sẽ sinh lòng cảm khái giống như mình, chẳng ngờ thị lại đột nhiên biến hẳn sắc mặt, vội vàng

https://thuviensach.vn

đóng cửa lại. Tôi cau mày hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Đào Chi mặt mày tái nhợt đáp: "Chao ôi, phu nhân, người đừng trách Đào Chi, Đào Chi chỉ sợ bị công tử trách phạt thôi. Phu nhân cũng biết tính của công tử rồi đấy, nếu biết phu nhân khen một nam nhân khác ở bên ngoài thế này, sau khi quay về công tử nhất định sẽ ghen cho mà xem."

Lời này quả thực có lý, Cẩn Du phu quân xưa nay vốn không thích tôi nhìn các nam tử khác, nếu biết được những lời tôi đã nói hôm nay, sau khi quay về chàng ắt sẽ không vui. Tôi không muốn Cẩn Du phu quân như vậy, bèn nói với Đào Chi: "Vừa rồi ta nói cái gì, ngươi cứ coi như là chưa từng nghe thấy nhé."

Đào Chi gật đầu một cái thật mạnh. "Dạ, phu nhân, Đào Chi biết rồi."

Tôi tỏ vẻ hài lòng nói: "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau về thôi."

Xe ngựa đang chờ sẵn bên ngoài quán trà, nhưng khi tôi vừa rời khỏi quán trà, chuẩn bị lên xe ngựa thì chợt có người cất tiếng gọi: "A Uyển!"

Tôi vô thức ngoảnh đầu lại nhìn, thấy nam tử mà vừa rồi cứ ngỡ là người trời kia không ngờ lại đang nhìn tôi với vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ rồi chỉ sau nháy mắt y đã bước tới trước mặt tôi.

Tôi không kìm được thầm khen ngợi: Khinh công lợi hại quá!

Y chợt nắm lấy cổ tay tôi, lại gọi tôi một tiếng "A Uyển" nữa.

Tôi nghe mà cứ có cảm giác mơ mơ hồ hồ, bèn thấp thỏm hỏi: "Công tử, có phải công tử nhận nhầm người rồi không?" Sau đó lại dời ánh mắt về phía cổ tay mình, hơi dùng sức cựa một chút. "Công tử, nam nữ thụ thụ bất thân!"

https://thuviensach.vn

Nhưng y lại càng dùng sức nắm chặt lấy cổ tay tôi.

"A Uyển, ta là Thẩm Hành, sư phụ của nàng đây mà."

Tôi từ nhỏ tới lớn chưa từng bái sư bao giờ, thật uổng cho nam tử này có tướng mạo tuấn tú như vậy mà lại mắc tật thích nhận bừa người khác làm đồ đệ. Tôi tức giận trừng mắt nhìn y. "Ta thực sự không quen biết ngươi, Đào..."

Ớ? Đào Chi đâu rồi?

Tôi ngó quanh bốn phía nhưng chẳng thấy bóng dáng Đào Chi đâu. Vừa rồi chúng tôi rõ ràng còn cùng đi ra từ trong quán trà cơ mà.

"Nàng là Tiêu Uyển, là thê tử mà Thẩm Hành ta đã cưới hỏi đàng hoàng."

Tôi ngầm quan sát nam tử tuấn tú trước mặt, thấy y thần sắc nôn nóng, ánh mắt chân thành, xem chừng không có vẻ gì là giả bộ. Bây giờ nghe y nói thế, tôi đoán chừng thê tử của y - Tiêu Uyển thực sự rất giống với tôi, mà có lẽ thê tử của y đã mất tích mấy năm rồi nên hôm nay khi nhìn thấy tôi y mới có vẻ luống cuống như vậy.

Tôi xưa nay vốn rất có hảo cảm với những người chung tình, bây giờ thấy bộ dạng này của y thì bất giác mềm lòng, bèn nói: "Công tử, công tử thực sự đã nhận nhầm người rồi. Ta không phải là Tiêu Uyển. Ta họ Tạ, tên chỉ có duy nhất một chữ Uyển thôi." Y biến hẳn sắc mặt, trong mắt lộ ra những tia chấn động tột cùng. Tôi lại nói tiếp: "Hơn nữa ta có phu quân rồi, ta với phu quân là thanh mai trúc mã, đã thành hôn được nhiều năm. Phu quân của ta tên là Cẩn Du, bây giờ chúng ta đang sống với nhau trong núi."

Có lẽ y cũng biết là mình đã nhận nhầm người, bàn tay đang nắm cổ tay tôi dần buông lỏng.

https://thuviensach.vn

Thừa dịp ấy tôi bèn rút tay ra, sau đó nhảy lên xe ngựa, vội vàng nói với phu xe: "Mau đi thôi!"

Lời còn chưa dứt, không ngờ nam tử tuấn tú tên gọi Thẩm Hành kia cũng nhảy theo lên xe ngựa của tôi. Tôi cả kinh thất sắc, vội hô lên: "Cứu, cứu với!" Khi tôi ra ngoài thì có rất nhiều tùy tùng đi theo, nhưng bây giờ đám tùy tùng ấy chẳng biết đã biến đi đâu mất, ngay đến gã phu xe cũng trở nên rất quái lạ, nghe thấy chủ nhân của mình kêu cứu mà lại không thò đầu vào trong xem thế nào, đã thế còn lập tức nhảy xuống xe bỏ trốn.

Dõi mắt nhìn theo bóng lưng luống cuống của gã phu xe ấy, tôi bất giác cảm thấy ủ rũ vô cùng.

Hết cách, tôi đành rúc mình vào trong một góc của xe ngựa, sau đó nhìn chằm chằm vào Thẩm Hành vẻ cảnh giác.

Y nhìn tôi chăm chú suốt một hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng. "Đưa tay ra để ta bắt mạch cho nàng nào."

Người này điên lắm, tôi còn lâu mới nghe lời hắn.

Tôi nói: "Ngươi hãy để ta xuống xe ngựa trước, ta sẽ cho ngươi bắt mạch." Chiếc xe ngựa này quá hẹp, tôi muốn trốn cũng chẳng biết phải trốn đi đâu, có lẽ phải xuống được xe ngựa rồi thì tôi mới có cơ may trốn thoát.

Thẩm Hành tỏ ra hết sức cố chấp. "Nàng cho ta bắt mạch trước rồi ta sẽ để nàng xuống xe ngựa."

"Ta đâu có bị bệnh, tại sao ngươi phải bắt mạch cho ta chứ?" Y nhất định là muốn thừa dịp bắt mạch để làm ra những chuyện bất lợi với tôi, đừng hòng tôi để cho y được như ý nguyện. Tôi lập tức trợn trừng mắt nhìn y. "Thẩm Hành, ta thực sự không phải là Tiêu Uyển, ngươi nhận nhầm người rồi!"

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành nghe xong thì dường như đã nhận ra sự thực, thế là bèn buồn bã tránh người qua một bên.

Tôi bất giác cả mừng, nhưng khi sắp có thể nhảy xuống dưới xe ngựa thì thân thể bỗng trở nên tê dại, trước lúc mất đi ý thức, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất...

Thẩm Hành là một tên dối trá!

"Thái tử nói Công chúa đã bị mất trí nhớ, không nhận ra chúng ta nữa rồi."

"Chờ khi Công chúa tỉnh lại, chúng ta phải nói với Công chúa tên của mình ngay mới được."

"Ôi, phen này Công chúa bị người ta bắt đi nhất định là đã phải chịu không ít nỗi khổ, nhìn xem kìa, khuôn mặt Công chúa gầy đi nhiều quá."

Tôi bị những tiếng rì rầm trò chuyện ấy làm cho tỉnh giấc, khi mở mắt ra thì liền nhìn thấy khuôn mặt của hai vị cô nương đang không ngừng đưa qua đưa lại trước mặt mình. Tôi đưa tay lên định day đầu, vị cô nương mặc áo màu vàng nhạt lập tức đỡ tôi ngồi dậy. "Công chúa, người rốt cuộc đã tỉnh rồi. Em là Lê Tâm, a hoàn tùy thân của người đây."

Vị cô nương mặc áo màu xanh lục còn lại thì nhét vào sau lưng tôi một chiếc gối mềm. "Em là Bích Dung, cũng là a hoàn tùy thân của Công chúa. Thái tử đã đi sắc thuốc cho Công chúa rồi, sẽ quay lại rất nhanh thôi."

Nghe thấy những từ ngữ xa lạ này, tôi bất giác ngây người ra đó.

"Cái gì mà Thái tử với Công chúa chứ? Các ngươi đang nói cái gì vậy?" Nhớ lại chuyện xảy ra trước lúc mình mất đi ý thức, tôi hít vào một hơi khí lạnh, nhìn chằm chằm vào a hoàn tên gọi Lê Tâm kia. "Ngươi là người của Thẩm Hành ư?"

https://thuviensach.vn

A hoàn này dường như đã bị giọng điệu và vẻ mặt của tôi dọa cho sợ hãi, vội ra sức lắc đầu thật mạnh. "Em là người của Công chúa."

Tôi nói: "Ta không phải là Công chúa."

"Em..." Thị lúng túng không biết phải làm sao.

A hoàn tên gọi Bích Dung kia thì tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, thị cất giọng dịu dàng hỏi tôi: "Phu nhân có chỗ nào không thoải mái không?"

Tôi đưa tay vỗ đầu, cảm thấy mình trước tiên cần phải bình tĩnh mới được. Tình hình hiện giờ có vẻ không bình thường cho lắm, trong đầu tôi chất chứa đầy những mối nghi hoặc. Thái tử trong lời của bọn họ rốt cuộc là ai đây? Tại sao tôi đột nhiên lại trở thành Công chúa?

Tôi hỏi: "Thái tử mà các ngươi vừa nói tới là ai vậy?"

Bích Dung đáp: "Chính là người mà phu nhân vừa mới..." Thị hơi dừng một chút rồi mới tiếp: "Nhắc đến."

"Thẩm Hành là Thái tử ư?"

Bích Dung gật đầu.

Tôi đột nhiên nhớ tới những lời mà mình nghe được từ miệng vị cô nương mắt hạnh trong quán trà kia: Thái tử điện hạ từng vì vị Thái tử phi này mà lặn lội tới tận Thiên Long triều xa xôi, chỉ mong cô ấy chịu gả cho mình.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, không ngờ gã Thẩm Hành dối trá này lại có lai lịch lớn đến thế!

Hiện giờ tôi đã rơi vào tay người hoàng gia, muốn trốn thoát chỉ e sẽ gặp phải muôn vàn khó khăn. Tôi đúng là xui xẻo quá chừng, chẳng qua chỉ

https://thuviensach.vn

ra ngoài dạo chơi một chút mà lại bị người ta nhận nhầm là một người khác, hơn nữa đối phương còn là đương kim Thái tử điện hạ nữa chứ.

Nếu biết tôi đã rơi vào tay Thái tử, Cẩn Du phu quân ắt sẽ vô cùng nôn nóng. Nhưng bá tánh bình dân thì làm sao có thể đấu lại người của hoàng gia có quyền có thế, dù có liều cả tính mạng thì chỉ e đến cuối cùng cũng vẫn chẳng ích gì.

Tôi thực sự không muốn Cẩn Du phu quân vì mình mà phải mất đi tính mạng đâu.

Không được, tôi phải nghĩ cách nào đó để ứng phó với tay Thái tử ỷ thế hiếp người này xong.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 18-2: Mất trí nhớ (tiếp)

Khi Thẩm Hành bưng thuốc đi vào, Lê Tâm và Bích Dung đang nói cho tôi nghe những chuyện về Tiêu Uyển. Dù hai người bọn họ không ngừng khẳng định tôi chính là Tiêu Uyển, chính là Thái tử phi, nhưng tôi vẫn cảm thấy lời của bọn họ thực là hoang đường quá mức.

Có điều thật lòng mà nói, tôi cảm thấy Tiêu Uyển trong lời của bọn họ khá thú vị, nếu bây giờ cô nàng đó thực sự xuất hiện trước mặt tôi, chưa biết chừng hai chúng tôi còn có thể trở thành tri kỷ của nhau tại nơi khuê phòng.

Thẩm Hành đặt bát thuốc xuống, Lê Tâm và Bích Dung vừa mới nhìn thấy y thì đều vội vã dừng lời, sau đó quỳ xuống hành lễ. Thẩm Hành bảo hai người bọn họ lui ra ngoài, rồi cửa phòng nhanh chóng được đóng lại, trong phòng chỉ còn lại tôi và Thẩm Hành.

Tôi ra sức cảnh giác, hai bàn tay đồng thời nắm chặt.

Tôi vốn cứ ngỡ Thẩm Hành sẽ lại giống như lúc trước, ai ngờ lần này y lại giống như đã biến thành một con người khác, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức dịu dàng, sau đó nói: “Xin lỗi, trước đó ta không nên như vậy. Nàng thực sự là giống hệt với thê tử của ta, mà ta thì lại nhớ nàng ấy quá, cho nên nhất thời mới nhận nhầm người.”

Tôi nghe xong thì không kìm được tò mò hỏi: “Vậy thê tử của ngài đã đi đâu rồi?” Đường đường là một vị Thái tử phi mà lại có thể nói mất tích là mất tích được ư? Hơn nữa lúc trước khi ở trấn Phù Dung, tôi đâu có nghe được tin tức nào về chuyện Thái tử phi mất tích.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hành buồn bã nói: “Nàng ấy… chỉ nhất thời quên mất đường về nhà mà thôi.” Hơi dừng một chút, y gượng nở một nụ cười, nói tiếp: “Trước đó ta nhất quyết muốn bắt mạch cho nàng là vì thấy trên mặt nàng lờ mờ có dấu hiệu của bệnh tật. Ta từng học về y thuật, cho nên khá tinh thông phương diện này. Về sau nàng bị ngất, ta đã bắt mạch cho nàng, phát hiện trong cơ thể nàng có một ngọn lửa độc, nếu không kịp thời chữa trị thì sau này chỉ e sẽ biến thành bệnh nặng đấy.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn thuốc trong bát, thấy nó đen thui như mực, chỉ nhìn thoáng qua đã thấy khó uống rồi.

Thẩm Hành lại nói tiếp: “Nếu nàng không tin lời ta, ta có thể tìm tới cho nàng mấy vị ngự y trong cung. Hoặc nếu nàng muốn, nàng có thể tự mình đi tìm các vị đại phu trong đô thành mà xem bệnh…”

Tôi lắc đầu nói: “Ta đâu có nói là không tin ngài.” Ngó nhìn bát thuốc thêm lần nữa, tôi nói tiếp: “Chờ thuốc nguội rồi ra sẽ uống.”

Thẩm Hành nói: “Cũng tốt, ta biết nàng sợ đắng…” Y chợt dừng lời lại, nói chữa: “Ta đoán là nàng sợ đắng, cho nên đã chuẩn bị sẵn mứt rồi.”

Vị Thái tử điện hạ này quả là tâm tư tinh tế.

Tôi nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ.”

Y hơi mấp máy bờ môi, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ nở một nụ cười gượng gạo. “Vậy nàng uống thuốc xong thì hãy nghỉ ngơi đi.”

Tôi khẽ gật đầu.

Y chăm chú nhìn tôi. “Có việc gì nàng cứ nói với Bích Dung và Lê Tâm, hoặc không thì trực tiếp nói với ta cũng được.”

https://thuviensach.vn

Tôi lại gật đầu lần nữa.

Y nhìn tôi thêm một lúc, sau đó mới xoay người rời đi. Khi y đã đi đến cửa, tôi đột nhiên lại nhớ tới một việc, thế là không kìm được hô lên một tiếng "Thái tử điện hạ". Y lập tức xoay người, tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, còn sử dụng khinh công chạy tới bên giường của tôi.

"Có phải là nàng…"

Tôi đắn đo một lát mới thấp thỏm hỏi: "Thái tử điện hạ, không biết khi nào thì ngài đưa ta về nhà đây? Ta rời nhà đã hai ngày rồi, nếu còn không quay về, phu quân nhất định sẽ lo lắng cho ta lắm."

Thẩm Hành nhìn tôi không chớp mắt, đôi bờ môi dần trở nên tái nhợt.

Mãi một hồi lâu sau y mới cụp mắt khẽ nói: "Ta đã phái người đi đưa thư cho phu…" Nói tới đây, y chợt dừng lại. "Cho Tư Mã Cẩn Du rồi, chẳng bao lâu sau y sẽ tới đón nàng thôi. Có điều, trong thời gian này nàng cần phải tĩnh dưỡng thân thể cho tốt mới được."

Tôi bất giác cả mừng. "Ngài đưa thư cho phu quân rồi ư? Từ khi nào vậy?"

Y cất giọng buồn bã: "Mới vừa rồi thôi."

Tôi lại hỏi tiếp: "Khi nào thì có thể nhận được thư trả lời của phu quân?"

"…Chắc khoảng nửa tháng nữa."

Tôi còn muốn hỏi thêm, có điều nhìn bộ dạng y thì xem chừng không muốn nói thêm gì nữa. Sau đó y chỉ nói: "Nếu có chuyện gì nàng cứ gọi Lê Tâm và Bích Dung là được." Sau đó liền nhanh chóng rời đi. Tôi quan sát gian phòng ngủ này một chút, thấy nó quả thực được bố trí theo ý thích của

https://thuviensach.vn

tôi, tôi nhủ thầm sau khi quay về sơn trang mình nhất định phải yêu cầu phu quân bố trí phòng ngủ thành như thế này mới được.

Tôi lại nhìn quanh bốn phía lượt nữa, phát hiện cả cửa sổ và cửa chính đều đang đóng chặt, thế là liền lén lút đổ bát thuốc kia vào trong chậu trúc xanh được bày trên bàn.

Không phải tôi cả nghĩ, có điều lúc này tôi đang một thân một mình ở nơi xa lạ, cứ nên cẩn thận một chút thì hơn.

Tôi nghĩ chắc hẳn Thẩm Hành đã nói với mọi người trong phủ Thái tử rồi, cho nên bây giờ Lê Tâm và Bích Dung gặp tôi đều không cho rằng tôi là Tiêu Uyển nữa, bọn họ đổi sang gọi tôi phu nhân. Phủ Thái tử tuy rằng hào hoa trang nhã, nhưng dù sao cũng không phải là nhà tôi, tôi mỗi ngày đều cảm thấy buồn bã vô cùng.

Thẩm Hành mỗi sáng đều đến bắt mạch cho tôi, sau đó lại đích thân sắc thuốc cho tôi nữa, có điều lần nào tôi cũng lén đỗ thuốc vào trong chậu trúc xanh kia. Chắc hẳn tôi làm việc này rất kín đáo, do đó tới tận bây giờ vẫn chưa bị ai phát hiện.

Mấy ngày nay, ngoài buổi sáng đến bắt mạch cho tôi, Thẩm Hành còn đến dùng bữa với tôi vào buổi trưa nữa.

Không thể không nói rằng đồ ăn trong phủ Thái tử toàn là các món thượng hạng, không xét tới thư trả lời của Cẩn Du phu quân, thứ mà tôi mong chờ nhất bây giờ chính là các bữa ăn. Khi dùng bữa, Thẩm Hành rất ít khi nhắc đến thê tử Tiêu Uyển của y, có điều tôi có thể nhìn ra là y nhớ Tiêu Uyển vô cùng.

Tôi an ủi y: “Thái tử điện hạ cứ việc yên tâm, thê tử của ngài rồi sẽ quay về thôi.”

Y khẽ nhếch khóe môi, trên mặt lộ rõ vẻ buồn bã.

https://thuviensach.vn

Tôi ra sức gật đầu một cái thật mạnh, nghiêm túc nói: “Không phải ngài đã nói thê tử của ngài chỉ nhất thời quên đường về nhà thôi ư? Rồi sẽ có một ngày cô ấy nhớ ra thôi mà.” Nghĩ đến những lời mà mình nghe được từ miệng hạ nhân trong phủ mấy ngày qua, tôi lại tiếp: “Thái tử điện hạ, ngài là một vị phu quân tốt, thê tử của ngài có thể gả cho ngài chính là cái phúc của cô ấy.” Lời này của tôi hoàn toàn là thật lòng, bởi tôi vốn cứ ngỡ Thẩm Hành là Hoàng đế tương lai, trong phủ của y ắt phải có thê thiếp thành bầy để tiện bề sinh con đẻ cái, nhưng theo sự quan sát của tôi thời gian qua, trong phủ này chẳng có bao nhiêu vị cô nương, và Thẩm Hành chỉ có mình Tiêu Uyển là vợ. Các hạ nhân trong phủ cũng đều nói Thẩm Hành từ nhỏ đã thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc, rồi sau khi y gặp Tiêu Uyển, trong mắt y cũng chỉ có một mình Tiêu Uyển mà thôi.

Thứ tình cảm sâu sắc như vậy quả thực là hiếm có.

Chỉ dựa vào điểm này thôi tôi đã không thể không thay đổi cái nhìn về Thẩm Hành rồi.

Tôi lại nói tiếp: “Tin ta đi, cô ấy rồi sẽ quay về thôi.”

Thẩm Hành rốt cuộc đã không còn tỏ ra buồn bã nữa, tôi thấy thế thì có cảm giác như vừa làm nên một thành tựu lớn lao. Y khẽ cười hỏi tôi: “Nàng với y quen nhau như thế nào vậy?”

Mãi một lát sau tôi mới giật mình hiểu ra “y” trong lời của Thẩm Hành chính là chỉ Cẩn Du phu quân. Tôi thoáng trầm ngâm một chút rồi mới đáp: “Lúc trước khi ở trấn Phù Dung không phải ta đã nói với ngài rồi sao? Ta và Cẩn Du phu quân vốn là thanh mai trúc mã, về sau thì cứ thế mà thành thân với nhau thôi.”

“Hai người thành thân khi nào?”

“Mấy năm trước.”

https://thuviensach.vn

“Cụ thể là năm nào?”

Tôi bất giác ngây người, ngẫm lại thì đúng là tôi không nhớ được mình và cẩn Du phu quân rốt cuộc đã thành thân vào năm nào.

Lúc này Thẩm Hành lại hỏi tiếp: “Khi thành thân nàng đã mời bao nhiêu tân khách?”

Tôi nói: “Chuyện đã qua lâu quá rồi, ta cũng không nhớ lắm.”

Y lại hỏi: “Vậy nàng chắc phải nhớ được bọn nàng đã thành thân ở đâu chứ?”

Tôi hơi hé miệng ra nhưng đến cuối cùng lại chẳng thể thốt ra một chữ nào. Một lát sau tôi mới nói: “Quãng thời gian trước ta không cẩn thận va đầu vào vật cứng, cho nên có rất nhiều chuyện đã quên mất rồi. Nhưng ta có thể khẳng định, ta với Cẩn Du phu quân đã cưới hỏi đàng hoàng.”

Nghe thấy lời này của tôi, Thẩm Hành dường như chìm vào dòng trầm tư, ngay cả việc cơm trong bát sắp nguội mà y cũng không phát hiện.

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Thái tử điện hạ, ngài đang nghĩ gì vậy?”

Tới lúc này y mới giật mình tỉnh táo trở lại, rồi bèn đáp: “Không có gì, ta chỉ đột nhiên nhớ tới một số chuyện thôi.”

Vào khoảng giờ Mùi một khắc, trong đô thành có một cơn mưa nhỏ. Tôi buồn chán ngồi bên cửa sổ ngắm màn mưa bên ngoài, thầm tính xem cách thời hạn nửa tháng đó còn bao lâu nữa.

Bởi vì đang là đầu hạ, khi trời mưa, trong phòng không khỏi có hơi ngột ngạt.

Bích Dung và Lê Tâm đứng sau lưng tôi cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy, không ngừng đưa tới những cơn gió mát. Tôi cảm thấy hơi ngại, vì

https://thuviensach.vn

bọn họ là a hoàn của Tiêu Uyển chứ không phải là a hoàn của Tạ Uyển tôi.

Tôi vốn đã cự tuyệt rồi, nhưng hai người bọn họ cứ nhất quyết đòi đứng đó quạt cho tôi.

Tôi hết cách, đành để mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

Bích Dung nói với tôi: “Phu nhân cảm thấy buồn chán đúng không? Hay là để Bích Dung mang mấy cuốn tiểu thuyết tới đây cho phu nhân nhé?”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Thái tử phi của các ngươi cũng thích đọc tiểu thuyết ư?”

Lê Tâm cười hì hì nói: “Dạ phải, Thái tử phi thích nhất là xem tiểu thuyết đấy. Trước đây khi Thái tử phi còn là Quận chúa, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều phải đọc tiểu thuyết, không đọc thì ắt không thể nào ngủ được.”

Tôi nói: “Lê Tâm, ngươi rất giống với một a hoàn của ta, trước đây thị cũng từng hầu hạ một vị Quận chúa.”

Lê Tâm thoáng sững người. “Trùng hợp như vậy ư? Chẳng hay… a hoàn kia của phu nhân tên là gì vậy?”

“Đào Chi.” Tôi nói: “Đào trong hoa đào, Chi trong chi nhánh.”

Lê Tâm “a” lên một tiếng, tỏ ra cực kỳ chấn động. Tôi hỏi: “Sao thế? Ngươi quen a hoàn của ta ư?”

Đúng lúc này từ bên ngoài chợt vang vào tiếng hạ nhân hành lễ, xem chừng Thẩm Hành đã tới rồi. Tôi ngước mắt lên nhìn, chỉ sau một thoáng đã thấy Thẩm Hành xuất hiện bên cửa, mà lần này đi theo sau lưng y còn có hai người khác.

Một nam một nữ.

https://thuviensach.vn

Quần áo của hai người này chỉ nhìn thoáng qua đã biết là được may bằng thứ vải thượng hạng.

Bọn họ vừa mới đi vào, bốn con mắt liền lập tức nhìn chằm chặp vào mặt tôi. Đoán chừng tôi với Tiêu Uyển thực sự quá giống nhau nên lúc này bọn họ mới để lộ vẻ mặt vừa phức tạp vừa quái dị như vậy.

Thẩm Hành bước tới nói với tôi: “A Uyển, bọn họ là sư đệ và sư muội của ta. Đây là Thiện Lăng, còn đây là Cố Phán Tình.”

Tôi khẽ gật đầu, lại mỉm cười, nói với hai người bọn họ: “Chào hai vị, ta họ Tạ, tên chỉ có một chữ Uyển thôi. Hai vị cũng có thể gọi ta là A Uyển.”

Nữ tử tên gọi Cố Phán Tình kia cứ một mực nhìn chằm chặp vào tôi, rồi chợt hỏi: “Cô thực sự không nhớ gì cả ư?”

Thẩm Hành khẽ ho lên một tiếng.

Cô ta lại hỏi tiếp: “Chẳng lẽ cô thực sự không phải tên là Tiêu Uyển?”

Tôi cười nói: “Tất nhiên là vậy rồi, ta gạt cô làm gì chứ? Hơn nữa, trên thế gian này không chuyện kỳ lạ gì mà không có, tướng mạo giống nhau kỳ thực cũng chẳng có gì là ghê gớm cả.”

Thiện Lăng chợt lộ vẻ áy náy nói với Thẩm Hành: “Sư huynh, đều là tại đệ cả, nếu không phải vì ngày đó đệ…”

Thẩm Hành lắc đầu nói: “Chuyện đã qua rồi đừng nên nhắc lại làm gì.”

Tôi tỏ vẻ thích thú nhìn Thiện Lăng và Cố Phán Tình, tròng mắt đảo qua đảo lại liên tục, trên mặt dần lộ ra một nét cười. Tôi hỏi Cố Phán Tình: “Thiện Lăng là sư huynh của cô sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy?”

Tôi cười nói: “Người đô thành các vị quả đúng là hay thật, đều thích làm trái luân lý cương thường. Trước tiên là Thái tử điện hạ và Tiêu Uyển thầy trò cưới nhau, bây giờ lại đến lượt hai sư huynh muội các vị nữa.”

Cố Phán Tình nghe thấy thế thì lập tức đỏ bừng hai má. “Cô nói linh tinh cái gì đó?”

Tôi tỏ ra khá ngạc nhiên. “Hả? Lẽ nào các vị không phải là phu thê ư? Ta nhìn ánh mắt giữa các vị với nhau thì rõ ràng là chàng có tình thiếp có ý, chẳng lẽ hai người còn chưa thành thân?”

Lời của tôi vừa dứt, Thẩm Hành đột nhiên mở trừng hai mắt.

Y nhìn chằm chằm vào tôi: “A Uyển, nàng có thể nhìn ra là bọn họ có tình cảm với nhau ư?”

Mọi người đều tỏ ra hết sức kinh ngạc, đặc biệt là Thẩm Hành và Bích Dung. Sau khi thấy tôi gật đầu, Bích Dung ngạc nhiên đến nỗi làm rơi cả chiếc khay trong tay, những chén trà trên đó tức thì vỡ ra tung tóe. Thẩm Hành còn biến hẳn sắc mặt, ngay sau đó liền hỏi tôi một câu chẳng đâu vào đâu.

“Nàng có biết một người tên là Dịch Phong không?”

Tôi khẽ lắc đầu. “Không.”

Tôi tò mò hỏi: “Việc Thiện Lăng và Cố Phán Tình có tình cảm với nhau không phải là rất dễ thấy ư? Tại sao mọi người lại tỏ ra kinh ngạc như vậy?”

Khuôn mặt Cố Phán Tình lúc này sớm đã trở nên đỏ lựng như ánh ráng chiều, bên trên ngợp đầy tâm tư thẹn thùng của người thiếu nữ. Rồi cô

https://thuviensach.vn

nàng hờn giận đưa mắt lườm tôi một cái, quay sang nói với Thẩm Hành: “Thái tử sư huynh, huynh xem kìa, cô ấy cứ trêu chọc Phán Tình mãi thôi.”

Thiện Lăng thì không hề đỏ mặt chút nào, còn đưa tay tới khẽ vỗ vai Thẩm Hành, tỏ ý vui vẻ nói: “Đây cũng có thể coi là một điều may mắn lớn trong nỗi bất hạnh rồi.”

Ngày hôm sau, khi đang đổ thuốc vào trong chậu trúc xanh, tôi đã bị Thẩm Hành phát hiện. Vừa xoay người lại tôi liền nhìn thấy y đang lặng lẽ đứng sau tấm bình phong gỗ lim chạm rỗng nhìn tôi chăm chú, ánh mắt lặng ngắt như thể một đầm nước chết.

Bàn tay hơi run lên, tôi hơi chột dạ đặt bát thuốc xuống, hỏi: “Ngài… ngài… không phải ngài vừa mới nói là phải đi lấy một bức tranh tới đây ư? Sao mới nhanh như thế đã quay lại rồi?”

Y lẳng lặng đi tới cầm lấy bát thuốc để trên bàn, sau đó lại lẳng lặng rời đi mà không nói năng gì.

Tôi đưa tay lên xoa ngực, thở phào một hơi.

Thật là sợ chết tôi mất, vị Thái tử điện hạ này đi lại căn bản chẳng phát ra chút tiếng động nào cả.

Chừng một khắc sau, Thẩm Hành đã lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi. Tôi cho rằng y tới đây là để chất vấn, thế là bèn giành nói trước: “Ta từ nhỏ đã không thích uống thuốc, vả lại ta cảm thấy bây giờ mình không có bệnh gì cả. Thời gian vừa qua ta ăn ngon ngủ tốt, đâu có chỗ nào lạ thường.”

Y hờ hững nói: “Ta biết rồi.”

Tôi ngây ra, sao y dửng dưng như vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

Y lại nói tiếp: “Nàng không muốn uống thì không uống nữa, ta không ép nàng. Ta đã mang tranh tới rồi, nàng xem thử xem có quen y không đi.” Dứt lời, Thẩm Hành liền chậm rãi mở một cuộn tranh ra. Chỉ thấy trên tranh có vẽ một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, thân hình hơi mỏng manh, trên khuôn mặt dường như thấp thoáng có mấy tia ưu sầu.

“Ta không quen, cũng chưa từng gặp bao giờ. Nếu ta từng gặp y rồi thì ắt không thể nào quên được.” Hơi dừng một chút, tôi hỏi: “Y chính là Dịch Phong mà hôm nay ngài đã nói tới ư?”

Thẩm Hành gật đầu đáp: “Ừm, y chính là Dịch Phong, tên tự là Minh Viễn.”

“Minh Viễn?” Tôi ngó mắt nhìn nam tử trong tranh thêm chút nữa. “Cái tên này ta từng được nghe nói tới rồi, hình như là từ miệng những người hầu trong sơn trang, có điều bọn họ cũng chỉ tiện miệng nhắc tới, không hề nói nhiều, cho nên ta cũng không biết y có phải là Dịch Phong hay không.”

Thẩm Hành thu bức trang lại, nói: “Đợi lát nữa ta sẽ sai người đưa đồ điểm tâm tới cho nàng. Chắc nàng sẽ thích ăn đấy, vì những thứ đó toàn là đồ ngọt.”

Hai mắt tôi sáng rực lên. “Có bánh hạt dẻ không?”

Thẩm Hành nở nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay. “Có chứ.”

Đồ điểm tâm được Bích Dung và Lê Tâm đưa tới, tất cả đều được bày trong những chiếc đĩa sứ vẽ hoa văn hình mây. Tôi nhìn các đồ điểm tâm tinh tế bày đầy khắp bàn, cặp mắt nhất thời như hoa lên, không biết nên bắt đầu ăn từ đĩa nào.

Bích Dung cười híp mắt nói: “Thái tử điện hạ hôm nay có việc phải vào trong cung rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi tiện miệng hỏi: “Ồ? Là việc gì vậy?” Nói ra kể cũng lạ, tôi bấy lâu nay vẫn luôn cho rằng người làm Thái tử phải vô cùng bận rộn, chẳng ngờ Thẩm Hành lại có vẻ rất thanh nhàn, gần như ngày nào tôi cũng có thể nhìn thấy y trong phủ, cũng chưa từng thấy y đi dự chầu sớm bao giờ.

“Em nghe tùy tùng của Thái tử điện hạ nói là vì chuyện học hành của nhị Hoàng tử điện hạ gặp phải một số vấn đề.”

“Hóa ra Thái tử còn có một người em trai nữa.” Tôi ngó nhìn các đĩa đồ điểm tâm trên bàn, cuối cùng chọn bánh hạt dẻ được để ở gần mình nhất.

Lê Tâm nói: “Dạ phải, nhị Hoàng tử điện hạ chính là bào đệ của Thái tử, chỉ nhỏ hơn Thái tử mấy tuổi thôi.”

Tôi nhủ thầm, xem chừng Thẩm Hành và em trai y khá hòa thuận với nhau, không giống như con cháu các gia đình hoàng tộc khác, lúc nào cũng nhăm nhe đấu đá kèn cựa, thủ túc tương tàn. Vừa mới nghĩ tới đây tôi bất giác thoáng sững người, Thẩm Hành là người hoàng tộc đầu tiên mà tôi gặp, tại sao trong lòng tôi lại đột nhiên nảy ra một suy nghĩ như thế nhỉ?

Tôi khẽ cắn một miếng bánh hạt dẻ, lúc này Lê Tâm lại nói tiếp: “Em nghe những người khác trong phủ nói Thái tử vừa là hoàng huynh lại vừa là thầy của nhị hoàng tử điện hạ. Vì Thái tử vừa sinh ra đã thông mình hơn hẳn người thường, do đó có rất nhiều việc là do Thái tử tự tay truyền thụ cho nhị Hoàng tử. Ấy, phu… phu nhân, người làm sao vậy?”

Tôi đột ngột đứng bật dậy, kích động hỏi: “Bánh hạt dẻ này là do ai làm vậy?”

Mùi vị này, cảm giác này, độ ngọt này, sao lại quen thuộc đến thế? Trước đây nhất định là tôi đã từng được ăn rồi!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt thì tôi đã bị sặc, không kìm được ho lên liền mấy tiếng. Bích Dung vội vàng đi tới vỗ lưng cho tôi, Lê Tâm thì rót cho tôi một cốc nước nóng. Tôi phải uống liền mấy ngụm cho xuôi họng, sau đó mới có thể ngừng ho.

Tôi hết nhìn Bích Dung rồi lại nhìn Lê Tâm, sau đó hỏi: “Loại bánh hạt dẻ này có phải là do đầu bếp trong phủ Thái tử làm không?”

Vẻ mặt Bích Dung hết sức quái dị. “Dạ không.”

Tôi vội hỏi dồn: “Thế là do ai làm?”

Bích Dung đáp: “Là… là Thái tử điện hạ.”

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, đường đường là Thái tử điện hạ mà cũng biết làm đồ điểm tâm ư? Lúc này Lê Tâm chợt nói chen vào: “Đồ ăn của phu nhân thường ngày cũng là do Thái tử điện hạ làm cả đấy.”

Tôi lại càng thấy ngạc nhiên hơn.

Bích Dung nói tiếp: “Trước đây… Thái tử phi cũng thích ăn những đồ ăn này, Thái tử hết lòng yêu vợ nên thường xuyên làm cho Thái tử phi ăn. Bây giờ Thái tử phi tuy… không còn ở đây, nhưng Thái tử vẫn không bỏ được thói quen này, chỉ mong Thái tử phi có thể sớm ngày trở lại, sau đó mọi việc sẽ lại quay về như xưa.”

Tôi nói: “Thái tử điện hạ quả là một người tình sâu nghĩa nặng.”

Có điều lúc này tôi vẫn còn đang rất chấn động, vì bánh hạt dẻ mà Thẩm Hành làm ra không ngờ lại giống hệt với loại bánh hạt dẻ trong ấn tượng của tôi, mùi vị căn bản chẳng có bao nhiêu khác biệt. Tôi lại ăn một miếng bánh hạt dẻ khác, thấy vẫn ngon vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tôi buông lời cảm khái: “Trước khi rời phủ Thái tử ta nhất định phải thỉnh giáo Thái tử điện hạ một chút về cách làm loại bánh hạt dẻ này mới được.”

Lê Tâm và Bích Dung đưa mắt nhìn nhau, nụ cười trên mặt rõ ràng đều có chút miễn cưỡng.

Khi tôi ăn đến miếng bánh hạt dẻ thứ ba, Bích Dung rót cho tôi một chén trà búp Tín Dương. “Phu nhân, người uống trà đi. Người cũng nên cẩn thận, chớ ăn nhiều bánh quá kẻo lại trướng bụng.”

“Không sao đâu, sức ăn của ta bấy lâu nay vẫn luôn tốt lắm.” Nói xong lời này, tôi ăn thêm một miếng bánh hoa quả khác. Có điều, còn chưa kịp nuốt bánh vào bụng tôi đã cảm thấy lồng ngực không được thoải mái, thế là liền cau mày đưa tay lên ôm ngực.

Bích Dung lo lắng hỏi: “Phu nhân, người có chỗ nào không thoải mái ư?”

Tôi uống liền một hơi mấy chén trà búp Tín Dương, muốn xua đi cảm giác khó chịu nơi lồng ngực. Có điều hành động này dường như chẳng có chút tác dụng nào, tôi lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Tôi đưa tay day trán, nói với Bích Dung: “Ta tự dưng thấy hơi buồn nôn.”

Lê Tâm bất giác cả kinh. “Để em kêu người đi nói với Thái tử điện hạ.”

Tôi kéo tay Lê Tâm lại, nói: “Chỉ là việc nhỏ thôi, không có gì, đừng nói với Thái tử điện hạ.” Tôi ở trong phủ Thái tử đã được một thời gian khá dài rồi, bấy lâu nay việc gì cũng làm phiền tới Thẩm Hành cả, chỉ vì chút chuyện nhỏ này tôi quả thực không muốn quấy rầy y.

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Có lẽ tại ta đã ăn nhiều quá đấy thôi, nghỉ ngơi một chút chắc sẽ không có vấn đề gì nữa.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Đổi qua bản edit khác nên xưng hô đổi lại chút nha

Mấy ngày nữa lại trôi qua, ta càng cảm thấy không khoẻ. Cả ngày uể oải chẳng muốn làm gì. Dù ta ăn gì thì trong ngực cũng rất khó chịu, luôn có cảm giác muốn nôn, nhưng dù cố gắng đến mấy ta cũng không nôn được gì.

Hôm lễ Thất Tịch[2], ta cuối cùng không nhịn được nữa mà đi tìm Thẩm Hoành.

[2] Lễ Thất Tịch: tổ chức vào ngày 7/7 Âm lịch hàng năm; là ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau; là ngày lễ tình yêu ở phương Đông.

Ta hỏi: “Thái tử điện hạ, mấy ngày trước ngài nói qua nửa tháng nữa phu quân sẽ hồi âm cho tôi, nhưng hôm nay cũng đã qua nửa tháng rồi, sao còn chưa nhận được hồi âm?”

Thẩm Hoành mặt không đổi sắc nói: “Có lẽ do trên đường đã xảy ra chút chuyện. Nàng cũng biết bây giờ đang là mùa hạ, thường có mưa to, đường đi lại xa xôi gập ghềnh, gặp hôm mưa, đường sẽ rất lầy lội, nên người truyền tin mới có thể bị chậm trễ.”

“Thật chứ?”

Thẩm Hoành nói: “Ừ, là thật.”

https://thuviensach.vn

Ta thở dài, hôm nay là lễ Thất Tịch, ta vốn còn đang ngóng trông có thể trải qua với Cẩn Du phu quân. Nhưng đến hôm nay ngay cả hồi âm cũng không có, thật khiến người ta buồn bực mà. Thẩm Hoành lại nói với ta:

“Tối nay tại sông hộ thành có thả hoa đăng, A Uyển có muốn đi xem không?”

Thật ra ta rất thích thả đèn hoa đăng, chẳng qua bây giờ trong người hơi không thoải mái, nên chẳng còn hứng đi thả hoa đăng nữa. Ta lắc đầu, nói:

“Không đi, hôm nay là đêm Thất Tịch, sẽ có nhiều người đi thả đèn hoa đăng, càng nhiều người tôi càng cảm thấy không thoải mái.”

Thẩm Hoành nhìn ta, “Đã nhiều ngày thấy nàng không ngon miệng, nếu muốn ăn món gì cứ nói với ta, ta sẽ làm cho nàng. Có muốn ăn bánh hạt dẻ không?”

Ta lại lắc đầu.

Dạo gần đây ta luôn cảm thấy không ngon miệng, đến bánh hạt dẻ ta thích nhất cũng không khơi dậy được hứng thú của ta. Ta nói:

“Thời tiết oi bức, nếu có nước ô mai để giải khát thì thật tuyệt.”

Thẩm Hoành cười nói: “Vừa đúng lúc mấy ngày nay ta đã sai đầu bếp làm nước ô mai, ta sẽ sai người mang vào cho nàng.”

Ước chừng chỉ một lát sau đã có gã sai vặt bưng chén nước ô mai vào. Ngày bình thường ta không thích ăn chua, thế mà hôm nay khi chưa uống chén nước vào bụng, chỉ mới ngửi thấy có vị chua thôi mà đã thèm rồi, vừa nâng chén nước lên đã uống cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Ta dùng khăn tay lau miệng, hỏi: “Còn nữa không?”

Gã sai vặt lại bưng thêm một chén vào, ta lại uống loáng một cái là xong.

“Một chén nữa đi.”

Gã sai vặt nhìn Thẩm Hoành, Thẩm Hoành lại cười nói: “Chén cuối cùng nhé, quá tam ba bận, uống nhiều cũng không tốt.”

Ta nói: “Được.”

Khi ta uống hết chén ô mai thứ ba, ta liếm liếm khóe môi, còn chưa hết đã, ta liền nói:

“Nước ô mai rất ngon, mấy ngày nay tôi luôn thấy ngực không thoải mái, ăn một chút liền buồn nôn, không ngờ hôm nay chỉ mới uống ba chén nước ô mai thì lồng ngực cũng không khó chịu muốn nôn nữa.”

Ta xoa xoa mũi, khẽ cười một tiếng.

“Chắc do trời nóng quá, trước kia tôi cũng không thích ăn chua lắm.”

Thẩm Hoành hình như đang nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt liền thay đổi, cứ nhìn ta chằm chằm. Ta bị hắn nhìn như vậy thì trong lòng hơi sợ, giọng cũng nhỏ dần, “Sao... sao vậy?”

Thẩm Hoành nghiêm túc nói: “Đưa cổ tay nàng cho ta.”

Ta nói: “Tôi không bị bệnh.”

Thẩm Hoành nói: “Ta bắt mạch cho nàng.”

Ta không lay chuyển được hắn, đành vươn tay ra, hai ngón tay của Thẩm Hoành đặt lên mạch đập của ta, hắn nhắm mắt bắt mạch. Lần này

https://thuviensach.vn

thời gian bắt mạch rất lâu, Thẩm Hoành không nhúc nhích giống như tượng gỗ.

Ta gọi một tiếng: “Thái tử điện hạ...”

Lúc này Thẩm Hoành mới mở mắt ra, hắn im lặng nhìn ta, cũng không nói gì. Bị một đại phu nhìn với ánh mắt như vậy thật khiến người ta không yên lòng. Ta hỏi:

“Tôi bị bệnh gì không trị được hả?”

Thẩm Hoành tái mặt.

“Nàng có... thai.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Không trách được mấy ngày nay ta luôn cảm thấy buồn nôn, cũng rất thèm chua, thì ra là có thai. Ta vui mừng vô cùng, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên. Nếu lúc này Cẩn Du phu quân biết ta đang mang cốt nhục của chàng, nhất định chàng cũng sẽ vui giống ta bây giờ. Đáng tiếc, hiện tại chàng không ở bên cạnh ta.

Ta nói với Thẩm Hoành: “Đa tạ ngài, Thái tử điện hạ.”

Thẩm Hoành ngơ ngẩn nhìn ta, không nói được tiếng nào, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Mặc dù ta không giỏi nhìn mặt người khác, nhưng giờ phút này ta lại đọc được ý tứ trên mặt Thẩm Hoành. Ta nói: “Thái tử điện hạ, tôi nghĩ ngài có chút...” Ta nổi lòng can đảm, thật cẩn thận nói: “Có chút hồ đồ. Tôi là Tạ Uyển, không phải Thái tử phi của ngài.” Đừng nhìn ta bằng ánh mắt hồng hạnh xuất tường nữa.

Thẩm Hoành bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, hắn nói: “Là ta hồ đồ, ha ha. Đúng vậy, là ta hồ đồ.” Hắn đứng dậy, thân mình hơi lảo đảo đi tới phía cửa, miệng vẫn thì thào hai chữ “hồ đồ”.

Ta nghĩ, chắc Thẩm Hoành đã nhớ thương Thái tử phi đến mê muội luôn rồi.

Sau khi Bích Dung và Lê Tâm biết ta có thai, vẻ mặt của hai người cực kỳ chấn động, ánh mắt nhìn ta cũng trở nên quái dị hơn. Ta hỏi:

https://thuviensach.vn

“Sao nhìn biểu cảm của các cô cứ như tôi có thai là chuyện xấu ấy?”

Lê Tâm vội lắc đầu, “Không có không có, Lê Tâm chỉ là... chỉ là...” Nàng ta “chỉ là” nửa ngày cũng không nói thêm lời nào.

Vẫn là Bích Dung bình tĩnh nói tiếp: “Chúng muội chỉ là vui quá, phu nhân có thai là chuyện vui, sao có thể nói là chuyện xấu được ạ?”

Lê Tâm cũng gật đầu phụ hoạ.

“Đúng vậy, Lê Tâm chính là có ý này.”

Hai nha hoàn này nói dối cũng không biết cách che giấu, ta biết hai nàng tuy ngoài miệng vẫn coi ta là Tạ Uyển, nhưng trong lòng vẫn coi ta là Tiêu Uyển. Nhưng chuyện này cũng không có gì để so đo, các nàng là người của Thái tử, còn ta chỉ là một người khách đi ngang qua phủ này.

…

Vài ngày sau ta đều không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hoành đâu cả, cũng không biết hắn đã đi đâu. Ta hỏi Bích Dung, Bích Dung cũng nói không biết, ta cũng không hỏi nữa.

Ta suy nghĩ, ta cần phải ra ngoài một chuyến, đi tìm tiệm bán thuốc mua mấy thang thuốc dưỡng thai. Tục ngữ nói “Biết chú ý sẽ giữ được thuyền đến vạn năm”[1], lần trước sau khi Thẩm Hoành giúp ta chẩn ra hỉ mạch, vẻ mặt của hắn thật có ý sâu xa, nếu như một đại phu bình thường khi chẩn ra hỉ mạch, nhất định sẽ nói một tiếng chúc mừng chứ nhỉ? Nhưng Thẩm Hoành chỉ nhìn chằm chằm bụng ta, biểu tình kia dù nhìn trái hay nhìn phải cũng không nhìn ra được hắn có ý muốn chúc mừng ta.

[1] Xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiền, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” – Cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Trong đây có thể hiểu là đối

https://thuviensach.vn

với mọi chuyện thì phải cẩn thận suy xét mới có thể duy trì bền vững đến mai sau.

Tuy Thẩm Hoành là người không tệ, nhưng ngộ nhỡ hắn đột nhiên lại hồ đồ coi ta thành Tiêu Uyển, cho là ta hồng hạnh xuất tường tạo ra một đứa trẻ, có lẽ sẽ cắn răng cho ta uống thuốc phá thai thì sao.

Đứa trẻ trong bụng ta là con của ta và Cẩn Du phu quân, người ngoài tất nhiên không hiểu được nó quý giá cỡ nào với ta. Mặc kệ là con trai hay con gái, cũng đều là đứa con ta yêu thương nhất.

Bích Dung với Lê Tâm thì luôn một lòng hướng về Thẩm Hoành, chuyện ta ra phủ Thái tử một chuyến nhất định không để hai nàng biết mới được.

Ta đành sai các nàng làm vài chuyện, rồi đội màn che lén ra phủ Thái tử. Đô thành quả là nơi phồn hoa giàu đẹp, trấn nhỏ như Phù Dung không thể sánh bằng. Đâu đâu cũng là tiếng người cười nói ồn ào, ngựa xe như nước, đến những món đồ chơi nhỏ bán ngoài đường cũng thật tinh xảo.

Ta không biết tiệm thuốc ở đâu, đành hỏi người bán kẹo hồ lô ven đường.

Hắn nhìn ta một hồi, rồi cười ha ha hỏi ta: “Nghe khẩu âm của cô nương thì chắc cô mới từ Nam triều qua phải không?”

Nghe hắn nói như thế, ta cũng thấy ngạc nhiên vô cùng. Vết thương va chạm ở đầu cũng quá lợi hại rồi, đến bản thân là người Nam triều hay Bắc triều mà ta cũng không nhớ nổi. Ta chỉ có thể ậm ừ trả lời hắn.

Ông chủ lại cười nói: “Tôi còn chưa được tới Nam triều, sau này có cơ hội nhất định phải đi một chuyến mới được. Nghe nói con gái Nam triều đều là mỹ nhân, ở ngoài đường thường sẽ không đội màn che hay khăn che

https://thuviensach.vn

mặt, gặp nam nhân còn có thể nhiệt tình chào hỏi, chuyện này có thật không?”

Ta lại tiếp tục mơ hồ đáp: “Là thật.”

“Thái tử phi của Bắc triều chúng tôi cũng là người Nam triều, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp. Nếu cô nương là người Nam triều thì nhất định đã nghe qua chứ? Nghe nói trước khi Thái tử phi được gả sang đây đã từng là Hoàng tử phi của Nam triều, chuyện này là thật hay giả vậy? Không đúng, phải nói là Cựu hoàng tử phi mới phải. Hiện nay Nam triều đã thay đổi triều đại rồi.” Ông chủ nói mà mặt mày hớn hở vô cùng.

Khi ta muốn nhắc hắn còn chưa trả lời vấn đề của ta, thì ông chủ bỗng nhiên nghiêm túc gật đầu, “Đúng rồi, tôi nhớ ra cái tên đó rồi. Cựu hoàng tử của Nam triều các cô có phải tên là Tư Mã Cẩn Du không?”

Ta giật mình.

Ông chủ lại nói: “Đúng, chính là cái tên này. Hồi nghe thấy cái tên này, tôi còn nói đùa với Vương Nhị một trận, nói thế nào nhỉ, nghe cứ như tên con gái ấy.”

Ta giật mình hỏi: “Ông thật sự không nhớ lầm chứ?”

Ông chủ cũng cười ha ha nói, “Cô bé à, tin tức của cô chậm quá rồi đấy. Đến Cựu hoàng tử của triều mình tên gì cũng không biết, còn thua cả người Bắc triều như tôi.”

Ta hỏi: “Vậy ông cũng biết dáng vẻ của Cựu hoàng tử ấy chứ?”

“Cái này thì tôi không biết, nhưng người Bắc triều chúng tôi thường dùng một câu để miêu tả ngoại hình của Tư Mã Cẩn Du, đó là ‘Nam sinh nữ tướng’. Nghe nói Tư Mã Cẩn Du này nếu mặc trang phục của nữ nhân,

https://thuviensach.vn

thì dù là mỹ nhân đẹp nhất Bắc triều chúng tôi cũng phải tự thẹn vì không bằng.”

Câu hình dung này thật ra rất khớp với dáng vẻ của Cẩn Du phu quân, chẳng qua Cẩn Du phu quân sao có thể là Cựu hoàng tử của Nam triều chứ? Nếu những lời ông chủ này nói là sự thật, vậy Cẩn Du phu quân đã từng có hôn ước với Tiêu Uyển, nhưng ta cùng phu quân là thanh mai trúc mã, đính hôn thành thân rồi sinh con đều là chuyện tự nhiên, tại sao lại có Tiêu Uyển trong câu chuyện này chứ? Trừ phi...

Ta chính là Tiêu Uyển.

Nhưng nếu ta là Tiêu Uyển, chẳng phải ta cũng chính là Thái tử phi của Thẩm Hoành hay sao?

Ta cũng sắp hồ đồ luôn rồi, nhất thời đầu cứ quay cuồng không ngừng.

“Haiz, cô xem tôi này, nói chuyện với cô say mê quá mà quên chỉ cho cô đường đến tiệm thuốc. Cửa hàng thứ ba ngay phố bên cạnh chính là tiệm bán thuốc, cô cứ đi hết phố này rồi rẽ sang phố bên cạnh, đi vài bước nữa là đến.” Ông chủ chỉ rõ hướng đi cho ta.

Ta liền nói “Cảm ơn”, rồi nâng bước đi về phía tiệm thuốc. Chẳng qua bây giờ trong đầu ta thật sự hỗn loạn, luôn nghĩ đến những lời ông chủ kia vừa nói, nhưng dù nghĩ thế nào cũng không tìm ra được lời giải thích cho mọi chuyện đang diễn ra trước mặt mình.

…

Ta đã mua được vài thang thuốc dưỡng thai như ý nguyện.

Khi rời khỏi tiệm thuốc, vừa đúng lúc gặp phải Cố Phán Tình ta mới gặp vài ngày trước. Nàng vội vàng vòng qua ta rồi chạy thẳng tới trước mặt

https://thuviensach.vn

chưởng quầy, “Dựa theo phương thuốc này, dược liệu phải chọn loại tốt nhất.”

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên lẩm bẩm vài câu, “Người vừa rồi hình như là sư điệt.”

Ta vừa bước ra đến cửa tiệm thuốc, Cố Phán Tình đã chần chờ gọi theo ta một câu: “... Sư điệt?”

Ta xoay người lại, vén màn che lên, nói: “Tôi không phải sư điệt của cô, nhưng vài ngày trước chúng ta đã gặp mặt.”

Mắt nàng đảo quanh người ta vài vòng rồi nói, “Tôi biết, cô là Tạ Uyển phải không?”

Ta cười đáp lại: “Đúng rồi.”

Nàng lại nói với ta: “Cô đừng đi vội, chờ tôi lấy thuốc đã. Tôi cùng về với cô, xe ngựa cũng không dừng bên ngoài, tôi đoán cô tự mình tới đây phải không. Đợi lát nữa tôi thuận đường đưa cô về phủ luôn, gần đây trời rất hay mưa, theo tôi thấy lát nữa sẽ có cơn mưa. Nếu sư huynh biết cô đội mưa về thì sẽ trách tôi mất.”

Cô nương này nhìn qua thực sáng sủa hoạt bát, tính tình cũng không tệ, ở cạnh nàng cũng rất thoải mái.

“Được.” Ta tiến lại gần nàng, tò mò hỏi: “Sao cô lại tới đây bốc thuốc? Tôi nghe Bích Dung nói cô là trưởng nữ của Tướng phủ, những việc thế này không phải do hạ nhân trong phủ làm sao?”

Nàng hơi hơi đỏ mặt.

Ta lập tức đoán ra nguyên nhân, ta hỏi: “Là Đan Lăng bị bệnh à?”

Nàng gật đầu liên tục như gà con đang mổ thóc.

https://thuviensach.vn

Ta cười nói: “Hèn chi.”

Nàng lại hỏi ta: “Vậy còn cô? Sư huynh am hiểu y thuật, trong phủ Thái tử cũng có đầy thuốc, sao cô lại một mình tới tiệm thuốc này?” Nàng nhìn gói thuốc trong tay ta rồi hỏi, “Thuốc gì vậy?”

Cố Phán Tình là sư muội của Thẩm Hoành, ta cũng không thể nói với nàng là vì ta muốn đề phòng sư huynh nàng nên mới tự ý ra ngoài mua thuốc dưỡng thai. Ta im lặng một lát, rồi nói:

“Là thuốc bổ thôi, làm phiền Thái tử điện hạ hoài cũng ngại.”

Cố Phán Tình nói: “Không có đâu. Sư huynh là người rất lương thiện, dù cô làm phiền huynh ấy cả đời huynh ấy cũng rất vui lòng.”

Sau khi rời khỏi tiệm thuốc, ta lên xe ngựa của Cố Phán Tình. Dọc đường đi, ta cùng nàng nói không ít chuyện, mỗi lần ta nhắc tới Đan Lăng thì nàng sẽ đỏ mặt giống tiểu cô nương mới biết yêu lần đầu.

Thời điểm sắp đến phủ Thái tử, nàng bỗng nhiên nói với ta: “Kỳ thật người ban đầu tôi thích không phải Đan sư huynh, mà là Thái tử sư huynh. Nhưng sau này tôi đã nghĩ thông rồi, thay vì cố chấp thích một người vĩnh viễn sẽ không thích mình, chẳng bằng thử thích một người biết coi trọng mình.” Cố Phán Tình cười cười, nàng nhìn ta nói: “Tuy đường tình duyên của tôi khá nhấp nhô, nhưng ít nhất vẫn đỡ hơn Thái tử sư huynh.”

Xe ngựa dừng lại.

Cố Phán Tình nói lời cuối cùng: “Tạ Uyển, nói chuyện với cô rất vui, có lẽ sau này chúng ta có thể thành tri kỷ.”

…

https://thuviensach.vn

Đến giờ lên đèn, ta cuối cùng cũng thấy Thẩm Hoành. Mấy ngày không gặp, hôm nay vừa thấy hắn, hình như hắn gầy đi không ít, sắc mặt cũng hơi tiều tụy. Hắn vừa vào phòng đã liếc nhìn ta một cái, sau đó lại nhìn bụng của ta một chút, rồi mới nói:

“Mấy ngày qua do ta sơ sót, nàng có thai hắn phải chăm sóc cẩn thận mới phải.”

Ta nói: “Mấy ngày nữa phu quân sẽ tới đón tôi về, không cần làm phiền Thái tử điện hạ ngài nữa đâu.”

Mỗi lần Thẩm Hoành nhìn ta với ánh mắt ấy, trái tim của ta cứ đập thình thịch liên hồi, ta luôn cảm thấy mình như có lỗi với hắn. Ta vội lắc lắc đầu, muốn gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Chắc do hôm nay ta đã bị ông chủ bán kẹo hồ lô ảnh hưởng rồi.

Trong đầu bỗng xuất hiện một giọng nói, Cẩn Du là phu quân của cô, cô nghi ngờ ai cũng không thể nghi ngờ chàng. Trên thế gian này, trừ chàng ra, sẽ không ai thật lòng với cô.

Đúng, ta không thể nghi ngờ phu quân của mình.

Ta bình tĩnh lại, nói: “Hôm nay tôi ra ngoài một chuyến thì gặp Cố Phán Tình.”

“Ừ, ta biết rồi. Tối nay ta cũng vừa gặp Phán Tình sư muội, muội ấy đã kể lại với ta rồi.”

Ta ngạc nhiên, nếu Thẩm Hoành đã gặp Cố Phán Tình, vậy Cố Phán Tình chắc chắn sẽ nhắc đến chuyện gặp ta ở tiệm thuốc. Như vậy chuyện thuốc dưỡng thai...

https://thuviensach.vn

Khi lòng ta đang không yên, Thẩm Hoành lại nói với ta: “Ta biết hôm nay nàng đã tới tiệm thuốc mua thuốc dưỡng thai, nàng có lòng đề phòng ta cũng đúng.” Hắn khẽ nhếch môi cười nhạt một tiếng, “Thuốc dưỡng thai nàng mua về cứ để Bích Dung và Lê Tâm sắc, nếu nàng vẫn thấy lo lắng thì có thể quan sát các nàng ấy sắc thuốc. Các nàng tuyệt đối sẽ không động tay chân làm bừa.”

Ta gật gật đầu.

Hắn lại nói: “Nàng phải chú ý chăm sóc bản thân, người nàng bây giờ hơi yếu, mười tháng mang thai sẽ rất vất vả, ta sợ đến lúc đó nàng không thể bình an sinh đứa nhỏ.”

Ta nói: “Tôi sẽ cố gắng chăm sóc thân thể.” Dừng một chút, ta nói: “Tôi cũng sẽ đi lại nhiều hơn.”

“Vậy là được rồi.”

Hắn nhìn ta, lại nói: “Mấy ngày trước ta quên không chúc mừng nàng. A Uyển, ta luôn hy vọng nàng có thể bình an sinh đứa nhỏ này hơn ai khác, mặc dù...”

Hắn ngừng lại, ta kiên nhẫn chờ hắn nói tiếp. Nhưng Thẩm Hoành lại không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hai ngày sau ta tới chỗ Thẩm Hoành hỏi tình hình của Cẩn Du phu quân, có lẽ Thẩm Hoành bị ta hỏi đến bực, hoặc Cẩn Du phu quân cảm nhận được nỗi lòng ta mà nửa tháng sau, ta rốt cuộc cũng được gặp lại Cẩn Du phu quân.

Cẩn Du phu quân tự mình vào phủ Thái tử để chào Thẩm Hoành.

Nhưng Cẩn Du phu quân tâm cao khí ngạo, cũng không hành lễ với Thẩm Hoành, thấy ta liền trực tiếp vẫy tay với ta, "A Uyển, lại đây."

Nửa tháng không gặp, ta thật sự rất nhớ Cẩn Du phu quân, lúc này liền bước nhanh tới. Nhưng mới vừa bước được vài bước, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, Cẩn Du phu quân còn chưa biết ta đang mang thai con của chàng.

Ta cười càng lúc càng rạng rỡ, tay cũng vô tình xoa xoa bụng, bước chậm từng bước, sợ sẽ kinh động đến đứa bé trong bụng.

Ta vui vẻ ôm chặt cánh tay Cẩn Du phu quân, rồi khẽ thủ thỉ vào tai chàng một câu.

"Cẩn Du phu quân, đợi lát nữa thiếp có chuyện vui muốn kể cho chàng nghe."

Không biết ta có bị ảo giác hay không, mà ánh mắt Cẩn Du phu quân cứ đặt trên người Thẩm Hoành, hình như còn chứa thêm vài phần đắc ý.

https://thuviensach.vn

Cẩn Du phu quân ôm eo ta, bàn tay to đặt bên hông nhẹ nhàng vuốt ve, chàng thản nhiên hỏi:

"Ồ? Chuyện gì vui nào?"

Ta cười híp mắt nói: "Là chuyện cực vui nè." Nói xong, ta mới nhớ tới hiện tại ta với Cẩn Du phu quân còn ở phủ Thái tử của Thẩm Hoành, chứ không phải trong khuê phòng của mình. Tại mình cả, vừa thấy Cẩn Du phu quân thì quên hết mọi chuyện.

Ta tức giận liếc Cẩn Du phu quân một cái, "Chắc phu quân không tin được đâu, Thái tử phi giống thiếp y như đúc, trong tên cũng có chữ Uyển nữa đó. Nhưng bây giờ Thái tử phi đã quên đường về, nên Thái tử điện hạ mới có thể nhất thời sốt ruột nhận nhầm thiếp là Thái tử phi. Nhưng nửa tháng này, Thái tử điện hạ cũng tốt với thiếp lắm."

Cẩn Du phu quân cười, "Thật à?"

Ta nói: "Dạ, là thật đó."

Cẩn Du phu quân nói với Thẩm Hoành: "Vậy phải cảm ơn Thái tử đã chăm sóc thê tử của ta tốt như vậy." Cẩn Du phu quân nhấn rất nặng bốn chữ "thê tử của ta", ta nghe ra trong đó có mùi chua, nên khẩn trương ghé vào tai chàng, giải thích: "Phu quân, Thái tử điện hạ với thiếp không có gì đâu."

Cẩn Du phu quân khẽ cười một tiếng, "Sốt ruột cái gì chứ, ta giống người không hiểu chuyện vậy à?"

Ta nói: "Đương nhiên không phải, Cẩn Du phu quân là người hiểu chuyện nhất ạ."

Cẩn Du phu quân nhéo eo ta, hơi hơi ngứa, ta lại giận liếc Cẩn Du phu quân cái nữa, hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

"Thái tử điện hạ đang nhìn kìa."

Cẩn Du phu quân cũng nhíu mày cười hỏi: "Ngại gì chứ? Thú vui khuê phòng như vậy chắc Thái tử cũng từng trải qua. Đúng không, Thái, tử, điện, hạ?"

Khuôn mặt của Thẩm Hoành vẫn rất căng thẳng.

Hắn chỉ nói: "Không phải của ngươi cuối cùng cũng không phải của ngươi, dù ngươi có dùng cách gì cũng không sửa được ý trời." Thẩm Hoành thản nhiên liếc nhìn ta một cái, "A Uyển, nàng hãy giữ gìn sức khoẻ." Nói xong, hắn liền lập tức rời đi.

Sắc mặt của Cẩn Du phu quân bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, cánh tay ôm eo ta cũng bất giác xiết chặt hơn, ta vội nói:

"Phu quân, thiếp đau."

Cẩn Du phu quân như lấy lại tinh thần, nhìn ta vài lần, rồi mới hỏi: "Còn đau không?"

Ta lắc đầu, "Hết đau rồi, chúng ta về sơn trang đi."

...

Trên đường về sơn trang, đường đi cũng bằng phẳng, tuyệt không xóc nảy. May mắn trước đó Thẩm Hoành đã nói cho ta biết đứa bé trong bụng đã được ba tháng, xem như đã an toàn, chỉ cần không có động tác quá mạnh thì nó sẽ yên ổn lớn dần trong bụng ta.

Dọc đường đi Cẩn Du phu quân hỏi không ít chuyện, phần lớn đều hỏi ta bình thường ở chung với Thẩm Hoành như thế nào. Ta đều trả lời rõ ràng, cuối cùng, ta có chút mất hứng, than thở:

https://thuviensach.vn

"Cẩn Du phu quân lâu không thấy thiếp mà chẳng hỏi thăm thiếp. Nếu không phải biết tính của phu quân, chắc lúc này thiếp đã nghĩ phu quân muốn đoạn tụ với Thái tử điện hạ luôn rồi."

Cẩn Du phu quân biến sắc, "Nói bậy bạ gì đó, mấy ngày nay ta đi tìm nàng chẳng phân biệt được ngày đêm, đến ăn cũng quên. Vậy mà nàng lại nói ta như thế, thật sự là làm vi phu thương tâm mà."

Ta nói: "Vậy... Vậy..." Ta nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào cho phải, thấy Cẩn Du phu quân thật sự bị ta chọc giận, ta đành dỗ: "Chuyện này không thể trách thiếp, cũng do phu quân không biết chọn người. Lúc thiếp bị Thái tử điện hạ bắt đi, tùy tùng trong sơn trang cũng không biết chạy đi đâu, còn tên phu xe kia nữa, nghe thiếp kêu cứu mạng cũng không tới cứu thiếp, mà lại sợ tới tè ra quần, đến cả Đào Chi cũng không thấy đâu."

"Được rồi, không trách A Uyển nữa, có trách thì trách hạ nhân trong sơn trang. Sau khi trở về, để A Uyển trừng phạt bọn họ có được không?"

Ta nói: "Trừng phạt thì không cần, đổi nhóm người mới là được rồi."

Cẩn Du phu quân ôm chặt vai ta, "Lúc nãy nói có chuyện cực vui muốn nói với ta là chuyện vui gì?"

Ta cười híp mắt nói: "Trở về sơn trang sẽ nói chàng nghe."

"Nói bây giờ đi, ta đang muốn biết."

Ta kiên trì nói: "Trở về mới nói."

Cẩn Du phu quân gãi gãi cổ ta, "Nếu không nói ta sẽ gãi nàng, nàng còn nhớ chứ? Trước đây nàng sợ bị người khác gãi cổ của nàng nhất."

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ đến mẻ đầu, đến cả một ít thói quen cũng thay đổi rồi à. Ta không sợ người khác gãi cổ, mà sợ bị gãi sau tai. Lúc ở phủ Thái tử, có một lần Thẩm Hoành bắt mạch cho ta, muốn thi châm điều dưỡng cơ thể giúp ta, lúc ấy hắn vừa mới nói ở sau tai ta, giọng cũng bình thường như mọi lần, nhưng ta lại ngứa tới bật cười thành tiếng.

Ta nói: "Bây giờ thiếp không sợ nữa."

"Thật chứ?" Chàng lại dùng sức gãi cổ ta.

Ta vẫn cảm giác như cũ, Cẩn Du phu quân bỗng nhiên như nhớ tới cái gì đó, mày nhíu lại, chỉ nghe thấy chàng lẩm bẩm đôi câu, "Cũng phải, đều đã qua lâu rồi... cũng mấy trăm năm rồi."

Ta nghi hoặc hỏi: "Cái gì mấy trăm năm?"

"Không có gì, nàng nghe lầm thôi." Chàng hỏi lại ta: "Là chuyện vui gì?"

Ta không lay chuyển được chàng, bèn hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười thật tươi, "Cẩn Du phu quân, chàng sắp làm cha rồi!"

Ta còn tưởng Cẩn Du phu quân sẽ vui đến ngất trời, không ngờ chàng lại tái hết mặt, nhìn ta bằng ánh mắt không thể tin được, giống như ta đã phạm tội không thể tha thứ.

Ta giật mình, "Phu quân, chàng không muốn làm cha ư?"

Chàng lạnh mặt hỏi ta: "Mấy tháng rồi?"

Ta chưa bao giờ thấy Cẩn Du phu quân như vậy, ta có thai, Cẩn Du phu quân không phải nên cực kỳ vui sướng mới đúng sao? Chứ sao lại có biểu tình giống như... giống như ta đã hồng hạnh xuất tường...

Ta cắn cắn môi, "Ba tháng."

https://thuviensach.vn

Chàng nhắm mắt lại, nét mặt vẫn khó coi như trước. Ta có chút khó chịu trong lòng, hỏi: "Chàng không thích con của A Uyển sao?" Ta bỗng nhiên nhớ tới lúc Thẩm Hoành chẩn ta có hỉ mạch, vẻ mặt của hắn cũng có chút tương tự với Cẩn Du phu quân lúc này, ta lại hỏi: "Sao nét mặt của phu quân giống Thái tử điện hạ vậy? Lúc Thái tử điện hạ chẩn thiếp có thai cũng như vậy. Hay thiếp giống người trong thoại bản có chuyện khó nói? Chẳng hạn như sinh con sẽ phải rời đi nhân thế..."

Cẩn Du phu quân mở mắt ra, có vài phần kinh ngạc chợt lóe lên.

Chàng hỏi: "Nàng vừa nói ba tháng?"

Ta nói: "Phải, dù có sai, cũng chỉ chênh vài ngày thôi."

Cẩn Du phu quân nở nụ cười, chàng xoa bụng ta, rồi cười nói: "Mới vừa rồi ta chỉ là hơi phản ứng không kịp thôi, con của A Uyển sao ta có thể không thích chứ? Chờ chúng ta về sơn trang, nhất định phải tẩm bổ cho nàng thật tốt mới được. Có lẽ, chúng ta vẫn nên mời một vị đại phu có tiếng về."

Ta nhìn Cẩn Du phu quân, thấy thần sắc của chàng xác thực không có chút miễn cưỡng nào.

Xem ra vừa rồi Cẩn Du phu quân chỉ là nhất thời không kịp phản ứng thôi, ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng an tâm.

...

Sau khi trở lại sơn trang, ta lại nhìn thấy Đào Chi.

Nàng vừa thấy ta, liền quỳ xuống, "Phu nhân, đều do Đào Chi không tốt. Lúc ấy Đào Chi không nên mải ngắm phong cảnh mà quên đuổi kịp phu nhân, mới có thể hại phu nhân bị người bắt đi."

https://thuviensach.vn

Hiện giờ trong bụng ta đã có đứa nhỏ, tâm tình cũng vui vẻ, nên cũng không muốn so đo với nàng.

Bèn khoát tay, "Đứng lên đi, về sau chú ý chút là được." Ta mỉm cười nói: "Kỳ thật ta ở trong phủ Thái tử cũng rất tốt, Thái tử điện hạ là người lương thiện, đối xử tốt lắm, cũng chưa từng bạc đãi ta chuyện ăn mặc, vả lại... hiện giờ cũng đang có chuyện vui."

Đào Chi đứng dậy, cười hỏi: "Không biết là chuyện vui gì ạ?"

Ta nói: "Ta đã có thai ba tháng, Cẩn Du phu quân sắp làm cha, ta cũng sắp làm mẹ rồi."

Đào Chi nghe xong, sắc mặt tái đi, nàng lắp bắp hỏi: "Có... có thai? Là... là của công tử ạ?"

Ta có chút tức giận.

"Ngươi nói thật kỳ quái, ta là nương tử của Cẩn Du phu quân, tất nhiên phải mang thai của Cẩn Du phu quân. Ngươi có ý gì hả?"

Cẩn Du phu quân lúc này bước vào, ôm chặt vai ta, khẽ cười hỏi: "Sao A Uyển lại tức giận rồi? Ai chọc nàng vậy?" Chàng nhìn Đào Chi đang quỳ gối, giọng cũng không khỏi có chút mất kiên nhẫn, "Là Đào Chi chọc nàng tức giận?"

Ta nói: "Nàng thật kỳ quái, dám hỏi đứa nhỏ trong bụng thiếp có phải của phu quân không. Lời này không phải đang châm biếm thiếp ư?"

Cẩn Du phu quân nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Dám nói vậy à, Đào Chi, ngươi..."

Đào Chi dập đầu thật mạnh, vội nói: "Xin công tử thứ tội, sau này Đào Chi không dám nữa. Sau này Đào Chi sẽ hết lòng hết dạ hầu hạ phu nhân,

https://thuviensach.vn

xin công tử không cần đuổi Đào Chi đi."

Khi nàng ngẩng đầu, vầng trán đã sưng đỏ một mảng lớn.

Trái tim của ta lộp bộp nhảy dựng lên. Ánh mắt Đào Chi nhìn Cẩn Du phu quân...

Rõ ràng là có tình ý.

Cẩn Du phu quân hỏi ta: "A Uyển, nàng có muốn giữ Đào Chi lại không?"

Đào Chi lại bắt đầu ra sức dập đầu về phía ta.

Trong sơn trang này, người có thể nói chuyện với ta cũng chỉ có một mình Đào Chi, nhưng nếu nàng ta hai lòng, lưu lại tất thành họa lớn. Nhưng nhìn nàng đã chảy máu đầm đìa một mảng lớn, ta lại không đành lòng.

Ta đành gật đầu.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Nửa tháng sau, cái bụng gần bốn tháng của ta cuối cùng cũng nhô lên. Ta vuốt bụng, trong lòng có cảm giác thoả mãn nói không nên lời. Ta kéo tay Cẩn Du phu quân đặt lên bụng, cười tủm tỉm nói:

“Phu quân, con của chúng ta đang ở trong đó. Phu quân thích con trai hay con gái nè?”

Tay Cẩn Du phu quân hơi cứng ngắc, đặt trên bụng ta chưa được vài giây đã vội rút lại.

Chàng thờ ơ: “Sao cũng được.”

Ta nói: “Thiếp còn tưởng phu quân sẽ nói chỉ cần là con của A Uyển thì trai hay gái cũng được cơ.”

Cẩn Du phu quân cầm tay ta, “Ta chính là có ý này.” Ngừng một chút, chàng lại nói: “Ta chuẩn bị phái người đi tìm đại phu để nàng có thể an tâm dưỡng thai.”

Nói đến đại phu, trong đầu ta lập tức nhớ tới Thẩm Hoành.

Quãng thời gian ở phủ Thái tử, y thuật của Thẩm Hoành quả thật cực kỳ hoàn mỹ. Thế nên hiện tại dù ai nhắc tới đại phu hay y thuật, thì ta đều nhớ tới Thẩm Hoành đầu tiên.

Nhưng thân phận của Thẩm Hoành đặc thù, nếu muốn mời hắn đến giúp ta an thai chắc còn khó hơn việc mặt trời mọc ở hướng Tây.

https://thuviensach.vn

Ta nói: “Nhất định phải tìm người có y thuật cao minh và có y đức vẹn toàn đó.”

…

Từ sau khi có thai, cơ thể của ta càng ngày càng nặng, mới đi được vài bước đã thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Ăn sáng xong, ta bảo Đào Chi đỡ ta đi tới đình viện bên ngoài một lát. Trong đình viện có hồ sen, tuy bây giờ đã là tháng Tám, nhưng hoa sen trong hồ vẫn nở rất đẹp, nhiều bông thanh mảnh màu hồng phấn khiến tâm tình ta cũng thoải mái không ít.

Ta nói: “Năm nay hoa sen nở đẹp thật.”

Đào Chi nói: “Nếu phu nhân thích có thể nói công tử sai người đào thêm vài hồ sen nữa, rồi làm thông tất cả các hồ lại, phu nhân có thể vừa ngồi thuyền vừa ngắm hoa sen trong đó rồi.”

“Ý này không tệ.” Ta liếc Đào Chi, nàng ta đang mặc áo yếm thêu hoa màu hồng đào nhạt, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời rất khiến người ta yêu mến. Từ sau lần trước nàng nói sai, nàng đã bắt đầu không giống với trước kia, nói chuyện cũng giữ quy củ, như đang phải kìm nén điều gì đó. Nhưng ta thấy ánh mắt nàng nhìn Cẩn Du phu quân quả thật có chứa tình ý.

Lần đầu tiên ta gặp phải chuyện như vậy nên cũng không biết phải xử lý thế nào.

Nếu cứ để Đào Chi tiếp tục yêu thầm thì một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện mất. Nhưng nếu đuổi Đào Chi đi thì hình như cũng hơi không ổn. Khi ta còn đang buồn phiền thì có vài giọng nói truyền đến.

Ta nhìn về nơi phát tiếng, phía bên kia hồ sen có vài nha hoàn đang cầm chổi quét lá rụng trên mặt đất. Các nàng vừa nói vừa cười, giọng rất to khiến ta có thể nghe rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Thật sự sẽ có đại phu chịu đến sơn trang chúng ta hả?”

“Công tử yêu cầu khắc nghiệt như vậy, tôi nghĩ chắc không ai chịu đâu.”

“Phải đó, ai sẽ ngu vậy chứ...”

Ta hơi ngạc nhiên, yêu cầu khắc nghiệt? Ta cũng chỉ nói muốn một người có y thuật cao minh và có y đức vẹn toàn thôi, yêu cầu như vậy cũng được xem là khắc nghiệt? Ta khẽ nhíu mày, hỏi:

“Đào Chi, ngươi cũng biết phu quân ra điều kiện gì chứ?”

Đào Chi trả lời: “Công tử muốn mời một đại phu y thuật có cao minh và chịu được mệt nhọc...”

Ta nói: “Yêu cầu này cũng không xem như khắc nghiệt, chịu được mệt nhọc...” Ta cân nhắc từ này rồi sờ cằm nói: “Cho thêm chút tiền công là được, Cẩn Du phu quân là người hào phóng, chuyện tiền công chắc sẽ không keo kiệt.”

Đào Chi khẽ ho vài tiếng, rồi nói: “Công tử trừ hai yêu cầu kia ra thì không nhắc tới chuyện trả tiền công ạ.”

Ta nghe mà hoa cả mắt.

Yêu cầu như vậy sao có đại phu tự nguyện đưa lên cửa chứ!

Ta chau mày, “Thật à?”

“Đào Chi không dám lừa phu nhân ạ.”

Lúc này ta thật sự không rõ Cẩn Du phu quân đang suy nghĩ gì nữa, yêu cầu như vậy, đại phu tự nguyện đến chắc chắn cũng bị đụng đầu giống

https://thuviensach.vn

ta rồi. Đến bữa trưa, ta khó hiểu hỏi Cẩn Du phu quân vì sao lại ra điều kiện như vậy.

Nhưng Cẩn Du phu quân chỉ cười không nói.

Xong bữa trưa, chàng mới nói với ta: “Sẽ có người chịu tới, không quá ba ngày, chắc chắn con cá sẽ chịu mắc câu.”

…

Hai ngày sau, “con cá” trong miệng Cẩn Du phu quân đã xuất hiện. Khi đó ta đang lười biếng nằm trên ghế quý phi trong đình, khi đang nhàm chán đếm đủ loại nụ hoa trên cây, thì Cẩn Du phu quân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ta.

Chàng kéo ta dậy khỏi ghế quý phi, khẽ cười nói: “Đại phu đến đây.”

Ta cả kinh, sâu ngủ cũng chạy hết, “Thật hả?” Thật sự có người ngốc vậy hả? Không cần một xu cũng tự nguyện tới chịu cực mà còn là đại phu có y thuật cao minh?

Cẩn Du phu quân cười tươi hơn, “Tất nhiên là thật rồi.”

“Đại phu đang ở đâu?”

Cẩn Du phu quân ôm chặt bả vai ta, cánh tay còn lại chỉ vào phía sân cổng chính đằng xa, “Là hắn.”

Ta ngước mắt nhìn, có một nam tử đang đứng trong sân, thoạt nhìn khá trẻ tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng có một đôi mắt dịu dàng, mà hình như ta đã từng thấy đôi mắt này ở đâu rồi thì phải.

Nam tử tiến lại, chắp tay hành lễ, nói: “Tại hạ họ Ôn, phu nhân gọi tại hạ là Ôn đại phu là được.”

https://thuviensach.vn

Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Nam tử này, ta cảm thấy ta có biết. Nhưng trong ấn tượng của ta thì ta lại chưa bao giờ thấy nam tử nào như hắn cả.

Bỗng nhiên, bả vai bị ôm chặt hơn, ta nhìn Cẩn Du phu quân. Chàng nói: “Nương tử của ta đã có thai bốn tháng rồi, còn nhờ Ôn đại phu chăm sóc nhiều hơn.” Rõ ràng là một câu bình thường, nhưng khi phu quân nói ra lại thấy hơi là lạ.

Rõ ràng mới vừa rồi phu quân còn nói chuyện với ta bình thường, nhưng Ôn đại phu vừa tới thì chàng liền lên mặt.

Ôn đại phu nói: “Tại hạ sẽ chăm sóc phu nhân cẩn thận.”

Cẩn Du phu quân lại nói: “Ta muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Nét mặt Ôn đại phu không thay đổi.

“Mời công tử nói.”

Cẩn Du phu quân ôm eo ta, ngón tay cố ý vô tình vuốt ve bên hông ta, chàng mang vẻ mặt cười như không cười, “Ôn đại phu y thuật cao minh, không biết nếu bây giờ ta với nương tử của ta sinh hoạt vợ chồng thì có nguy hại đến đứa nhỏ trong bụng không?”

Ta vừa nghe, mặt liền đỏ bừng, lườm Cẩn Du phu quân một cái, rồi hạ giọng nói: “Nào có người hỏi đại phu loại chuyện này chứ!”

Cẩn Du phu quân khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng cắn hai má ta một cái, “Không hỏi rõ ràng, lỡ buổi tối làm đau con thì sao? A Uyển, vi phu đã rất lâu không chạm vào nàng rồi.”

Mặt của ta càng đỏ hơn.

https://thuviensach.vn

Ta nói: “Đang là ban ngày đó!”

Cẩn Du phu quân nhíu mày cười hỏi: “Buổi tối là có thể?”

Ta vội nhìn sắc mặt đang có chút khó coi của Ôn đại phu, rồi sẵng giọng nói với Cẩn Du phu quân:

“Không nói với chàng nữa, thiếp mệt rồi, về phòng nghỉ một lát đây.”

Cẩn Du phu quân thả ra ta, rồi sai Đào Chi: “Đỡ phu nhân về phòng đi, cẩn thận chút.”

Đào Chi “Dạ” rồi tới đỡ ta, trước khi rời đi, ta lại lén đánh giá Ôn đại phu. Hắn đứng cô đơn một mình, tay nắm thật chặt dưới tay áo đang rũ xuống, ta nhìn thấy rất rõ gân xanh nổi trên mu bàn tay.

Sau khi về lại phòng, Đào Chi nói với ta: “Phu nhân, thực sự có người chịu đến sơn trang chúng ta làm đại phu à. Nhưng nô tỳ nhìn cách ăn mặc của hắn, thì chắc trong nhà nghèo không có chỗ ở nên mới tới sơn trang chúng ta.”

Trong nhà nghèo không có chỗ ở?

Ta đột nhiên hoàn hồn lại, ta đã biết bất thường chỗ nào rồi. Mới vừa rồi ta nhìn hai tay của hắn, thấy thế nào cũng không giống như nhà nghèo có thể có được, vả lại nhìn khí chất của hắn, cũng tuyệt đối không giống như xuất thân từ nhà nghèo khó.

Ta dám khẳng định, tên Ôn đại phu này, trong nhà tuyệt đối không nghèo. Với lại vải bố hắn mặc trên người tuy chất liệu kém nhưng lại rất mới, nếu nghèo thật thì sao có thể mặc một bộ đồ mới chứ?

Ta liền hiểu được, không có người ngu tự nguyện đưa lên cửa chịu cực.

https://thuviensach.vn

Ôn đại phu chắc chắn có ý đồ gì đó.

Nhưng hắn có thể có ý đồ với thứ gì?

Ta cảm thấy ta cần phải nói với Cẩn Du phu quân một tiếng, Ôn đại phu này thoạt nhìn không đơn giản, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Nhưng những lời này không nên để Đào Chi biết, ta đành nói:

“Ta hơi đói bụng, ngươi xuống bếp làm chút điểm tâm cho ta đi.”

Chờ Đào Chi rời đi, ta mới nhẹ nhàng đỡ thắt lưng đi về đường cũ.

Khi đi tới phía sau của một phiến đá, ta bỗng nhiên nghe thấy Cẩn Du phu quân nói: “... Kiếp trước ta đã từng chịu khổ, nên kiếp này ngươi cũng phải chịu một lần. Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết cảm giác cẩn thận gieo mầm rồi tâm tâm niệm niệm ngóng trông nó sẽ đơm hoa kết quả nhưng lại bị người khác cướp đi, ngươi không thể hiểu cảm giác lúc đó của ta, từng cái nhăn mày từng nụ cười của nàng đều chỉ dành cho ngươi, trong mắt chỉ có ngươi, trong lòng cũng chỉ có ngươi, mà ta từ đầu tới cuối chỉ là người dưng nước lã. Nỗi thống khổ và mất mát như vậy, ta đã từng thề ở kiếp trước, muốn ngươi cũng phải nếm thử ở kiếp này! Ta sẽ để ngươi tận mắt nhìn thấy con của ta và A Uyển được sinh ra, cho ngươi biết ta mỗi đêm đều chạm vào mỗi tấc da tấc thịt của nàng nhưng chỉ có thể bất lực chờ ở ngoài, cho ngươi nhìn rõ trong mắt trong lòng A Uyển cũng chỉ có một mình ta!”

Ta cắn cắn môi.

Lời này của Cẩn Du phu quân... ta nghe mà như lọt vào sương mù.

Cái gì kiếp trước? Cái gì kiếp này? Người không phải chỉ có một kiếp thôi sao? A Uyển Cẩn Du phu quân nói là ta? Nếu thật sự là ta, vậy mới vừa rồi Cẩn Du phu quân nói khi đó từng cái nhăn mày, từng nụ cười của ta

https://thuviensach.vn

đều chỉ dành cho Ôn đại phu, trong mắt chỉ có Ôn đại phu, trong lòng cũng chỉ có Ôn đại phu, rõ ràng chính là đang nói ta từng yêu Ôn đại phu còn gì.

Nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên ta nhìn thấy Ôn đại phu, hơn nữa, ta không phải là thanh mai trúc mã với Cẩn Du phu quân sao? Ôn đại phu lại là từ đâu chạy tới? Nhưng khi ta thấy Ôn đại phu, trong lòng quả thật có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Đầu ta bừng bừng đau đớn.

Ta ôm đầu, trên trán đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Mà lúc này ta bỗng nhiên nghe thấy Ôn đại phu nhẹ nhàng nói một câu.

“Mặc kệ ngươi dùng cách gì, A Uyển cũng chỉ là của ta.”

Ta kinh sợ.

Giọng nói này... không giống Ôn đại phu lúc nãy, mà rõ ràng là của Thẩm Hoành.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chuyện ngày đó nghe được, ta chưa hề nói với bất cứ ai, kể cả Cẩn Du phu quân. Theo lời hai người họ cũng đủ biết, Cẩn Du phu quân giấu kín việc này với ta, vả lại chuyện này cũng có liên quan đến Thẩm Hoành.

Ta nhớ tới lời ông chủ bán kẹo hồ lô nói với mình ngày đó, trong đầu chợt loé lên một ý nghĩ.

Nếu những điều này là thật, vậy Thái tử phi của Thẩm Hoành chính là ta, còn ta cũng không phải Tạ Uyển, mà chính là Tiêu Uyển. Lại nói tiếp, ta biết mình tên gì cũng do Cẩn Du phu quân nói, nếu tất cả chuyện này đều là âm mưu của Cẩn Du phu quân...

Không! Ngươi yêu Cẩn Du phu quân, ngươi không thể có suy nghĩ như vậy được!

Trong đầu đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Đầu ta lại bắt đầu đau.

Ta lấy tay xoa, đầu vẫn còn rất đau. Lúc Thẩm Hoành bưng thuốc dưỡng thai vào, ta vẫn còn đang xoa đầu, tóc mai bị xoa đến hơi rối. Hắn đặt bát thuốc xuống, dịu dàng hỏi:

“Phu nhân bị đau đầu à?”

Nếu Ôn đại phu này là Ôn đại phu kia thì ta còn có thể yên tâm thoải mái nói ta bị đau đầu. Nhưng giờ ta biết Ôn đại phu chính là Thẩm Hoành,

https://thuviensach.vn

mà Thẩm Hoành rất có khả năng chính là phu quân của ta...

Nghĩ đến đây, đầu lại đau hơn, như có thứ gì đó đang hung hăng đập vào đầu ta.

Bỗng có bàn tay ấm áp ấn vào huyệt vị trên đầu ta, dùng sức vừa phải, không nặng không nhẹ, còn có mùi hương nhàn nhạt an thần bay đến, khiến cả người ta dần dần bình tĩnh lại, đầu cũng không còn đau nữa.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hoành mới ngừng lại.

Ta phát hiện ta lại vui vẻ thoải mái hưởng thụ ý tốt của Thẩm Hoành, trong lòng không khỏi có chút áy náy và bất an.

Thẩm Hoành ngàn dặm xa xôi từ đô thành đến đây, còn dịch dung thành người khác vào sơn trang giúp ta dưỡng thai, nếu giờ phút này ta còn không hiểu tình ý của Thẩm Hoành, thì ta đã sống uổng phí mấy năm nay rồi.

Nhưng ta biết Thẩm Hoành coi ta là Tiêu Uyển, nhưng ta lại không biết rốt cuộc ta là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển?

Ta nói với Thẩm Hoành: “Y thuật của Ôn đại phu thật cao minh, ngươi ấn một cái thì không còn đau nữa.”

Thẩm Hoành cụp mi nói: “Chỉ ấn bình thường thôi, phu nhân quá khen rồi.”

Nếu hôm ấy không trùng hợp nghe thấy những lời đó, đến giờ ta đúng là không thể liên tưởng được Ôn đại phu ôn nhu nhã nhặn này với Thẩm Hoành trong phủ Thái tử kia là một người. Ta đánh giá “Ôn đại phu” trước mặt vài lần, hắn cũng không để ý ánh mắt của ta, chỉ thuận theo rũ mắt xuống, tuy đang cúi đầu, nhưng cũng khó che đậy được phong thái tao nhã.

https://thuviensach.vn

Thế gian này sao lại có người như vậy chứ, không cần biết lúc đó tướng mạo của người đó thế nào, chỉ cần tùy ý đứng đó thì ánh hào quang đã bay xa hàng ngàn hàng vạn dặm.

Thẩm Hoành bưng thuốc cho ta, nói: “Nếu không uống thuốc sẽ nguội mất.”

Ta khẽ ho vài tiếng giấu việc thất thần xấu hổ ban nãy, nâng bát thuốc uống một hơi cạn sạch, thuốc dưỡng thai có vị rất đắng, ta uống mà chau mày. Thẩm Hoành đúng lúc đưa một đĩa mứt hoa quả nhỏ nhiều màu sắc tới, “Ăn cái này sẽ hết đắng.”

Ta lấy một viên mứt hoa quả đưa vào miệng, vị ngọt nhè nhẹ xua tan vị đắng trong miệng, ta lơ đãng hỏi:

“Lại hỏi một câu, Ôn đại phu là người nơi nào vậy?”

Thẩm Hoành mặt không đổi sắc trả lời ta: “Là người Phong Ly.”

“Phong Ly?”

“Phong Ly là một thị trấn nhỏ hẻo lánh phía Tây Bắc triều.”

Ta gật đầu, thầm nghĩ Thẩm Hoành nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập loạn. Ta miễn cưỡng ngáp một cái, mắt liếc chậu hồng ngọc san hô bày trên bàn, nói với Đào Chi:

“Ta hơi đói bụng, Đào Chi làm chút điểm tâm mang đến đây đi, điểm tâm đầu bếp làm thường không ngon lắm, vẫn là Đào Chi làm hợp khẩu vị của ta hơn.”

Đào Chi đáp “Dạ”.

Kỳ thật ta cũng không đói, ta chỉ muốn đuổi Đào Chi đi chỗ khác thôi. Có lẽ tâm phòng bị của ta hơi nặng, nhưng sau khi phát hiện Đào Chi yêu

https://thuviensach.vn

thầm Cẩn Du phu quân, ta liền không an tâm với nha đầu này được, vả lại hồi lúc tới trấn Phù Dung, ta vốn không tin Đào Chi vì mải ngắm cảnh mà không đuổi kịp ta, giờ ta lại càng nghi ngờ nha đầu này hơn.

Ta cảm thấy Đào Chi này không thể tin được, khi nãy ta hỏi Thẩm Hoành cái gì, chắc chắn lát nữa Đào Chi sẽ kể lại cho Cẩn Du phu quân nghe.

Việc này ta phải gạt Cẩn Du phu quân mới được.

Chẳng may đều là giả, chẳng phải đã phụ sự tin tưởng Cẩn Du phu quân dành cho ta sao?

Sau khi Đào Chi rời đi, ta lại lần lượt hỏi Thẩm Hoành không ít vấn đề, ví dụ như tuổi tác hay bắt đầu học y thuật từ khi nào hoặc trong nhà có bao nhiêu người, đến khi ta thấy sắc mặt Thẩm Hoành có hơi buông lỏng, ta mới nhẹ nhàng bâng quơ hỏi một câu:

“Ngươi là Phật tử à?”

Thẩm Hoành nói: “Có thể nói phải cũng có thể nói không phải.”

Ta thản nhiên hỏi: “Vậy ngươi tin chuyện kiếp trước kiếp này không?”

Thẩm Hoành sững sờ, ánh mắt của hắn lần đầu tiên nhìn thẳng mắt ta từ khi vào cửa đến nay, ta cười tủm tỉm nói:

“Ta không biết ngươi tin hay không, nhưng ta tin. Mấy ngày nay ta cảm thấy ta có thể nhìn thấy kiếp trước của mình, Ôn đại phu, ngươi nói xem có kiếp trước thật không? Ngươi nói xem kiếp trước của ta cũng có thể tên là A Uyển hay không?”

“Nàng...” Thẩm Hoành chỉ nói một chữ rồi im bặt.

https://thuviensach.vn

Ta kiên nhẫn chờ câu trả lời của hắn, ánh mắt cũng sáng rực theo dõi hắn, “Ta làm sao?”

Thẩm Hoành nhìn ta, chỉ nói hai chữ.

“Ta tin.”

…

Ta cũng không nhớ rõ thời gian trước khi Thẩm Hoành đến, ban đêm ta đã từng ra sao. Nhưng từ khi Thẩm Hoành đến sơn trang, mỗi đêm trước khi đi ngủ, Cẩn Du phu quân sẽ gọi Thẩm Hoành tới bắt mạch cho ta, nói sợ ta nửa đêm ngủ thai thi trong bụng sẽ có chuyện. Sau đó, Cẩn Du phu quân sẽ ôm ta nói rất nhiều, cuối cùng cũng để Thẩm Hoành rời đi.

Trước đây còn không thấy gì, nhưng gần đây ta lại cảm thấy không được bình thường.

Mỗi lần để Thẩm Hoành nhìn Cẩn Du phu quân ôm hôn ta, ta đều cảm thấy vô cùng xấu hổ. Ta cũng từng nhắc chuyện này với Cẩn Du phu quân, nhưng Cẩn Du phu quân lại nói:

“Hắn là đại phu, có gì chưa thấy qua.”

Ta nói: “Nhưng... nhưng hắn vẫn là người ngoài mà.”

Cẩn Du phu quân nghe câu này của ta, cười ha ha, “A Uyển nói phải.”

Ta tưởng Cẩn Du phu quân sẽ không làm như vậy nữa, nhưng đêm tới chàng lại vẫn làm như vậy. Ta biết Cẩn Du phu quân chưa từng để ý lời nói của ta, nên ta cũng đành chịu.

Tối nay sau khi qua thời gian đốt đèn, Cẩn Du phu quân theo thường lệ lại sai người kêu Thẩm Hoành đến đây.

https://thuviensach.vn

Thẩm Hoành vừa đến, cả người ta liền không được tự nhiên.

Tay Cẩn Du phu quân quàng qua eo ta, chỉ nghe thấy chàng thờ ơ nói: “Ngươi đã đến rồi, bắt mạch cho nương tử của ta đi. Bây giờ cũng gần năm tháng rồi, qua nửa năm nữa đứa nhỏ cũng có thể sinh ra rồi.” Dứt lời, chàng mỉm cười nhìn ta, “A Uyển, nàng cảm thấy chúng ta nên đặt tên con là gì cho hay đây?”

Ta lén nhìn sắc mặt của Thẩm Hoành, rồi nói: “Sao cũng được.”

“Đến lúc đó ta sẽ lấy tên của ta và tên mụ của A Uyển. Chỉ cần là con A Uyển sinh, dù là trai hay gái ta cũng thích.” Thẩm Hoành lãnh đạm đặt ngón tay lên bắt mạch cho ta.

Lúc này, Cẩn Du phu quân bỗng nhiên hỏi hắn: “Ôn đại phu, ngươi cảm thấy nếu con của ta và nương tử là con trai, đặt tên Minh Ngôn có được không?”

Ngón tay Thẩm Hoành hơi cứng đờ, nhưng hắn vẫn thản nhiên như cũ nói: “Tại hạ không rành chuyện này.”

Thẩm Hoành thu tay về, nói: “Thai của phu nhân cũng không đáng lo ngại, tất cả đều khỏe mạnh.”

Ta ngáp một cái, giả vờ mệt mỏi nói với Cẩn Du phu quân: “Phu quân, thiếp mệt rồi, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Thẩm Hoành không rời đi, ta sẽ thấy cả người không được tự nhiên. Mà trước mặt Thẩm Hoành, Cẩn Du phu quân như thay đổi thành người khác, như Thẩm Hoành là kẻ thù của chàng ấy, nói chuyện cũng luôn kỳ quái khó hiểu.

Cẩn Du phu quân liếc nhìn ta một cái, ánh mắt không giống bình thường, mà bên trong có chút thâm ý. Lòng ta căng thẳng, chỉ nghe thấy

https://thuviensach.vn

chàng nói:

“Cũng nên đi nghỉ rồi, vừa đúng đêm nay rất đẹp, bóng đêm như trải dài vô tận.”

Thẩm Hoành giật giật khóe miệng, hắn liếc nhìn ta cực nhanh, rồi nói: “Thân thể phu nhân nặng nề, mong phu nhân cẩn thận một chút.”

Ta nhìn bóng lưng Thẩm Hoành rời khỏi, chỉ cảm thấy hắn cực kỳ tịch mịch cô liêu.

Ta còn chưa hoàn hồn, Cẩn Du phu quân đã nắm tay ta thật chặt, ta hơi đau, khi đón ánh mắt Cẩn Du phu quân thì chàng hỏi ta:

“Sao lại nhìn hắn?”

Ta biết Cẩn Du phu quân là bình dấm chua, bèn nói: “Thiếp đang nghĩ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nếu là con gái thì đặt tên gì?”

“Thật không?”

Ta gật đầu, “Phu quân thấy tên Minh Châu được không? Hòn ngọc quý trên tay chúng ta.”

Cẩn Du phu quân cười cười, cũng không nói được, mà chỉ cúi người xuống hôn cánh môi ta. Chàng hôn khá thô bạo, không giống ấn tượng dịu dàng trong tâm trí ta.

Nhưng khi đầu lưỡi chàng luồn vào miệng, ta bỗng dưng mở mắt, cả người đều cảm thấy khó chịu cực kỳ.

https://thuviensach.vn

Ta muốn đẩy chàng ra, nhưng trong đầu lại mơ hồ thấy không nên đẩy phu quân mình ra, ta và Cẩn Du phu quân là vợ chồng, cá nước thân mật là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nên ta chỉ có thể tiếp tục cứng người.

Ta cũng không biết mình làm sao nữa, rõ ràng người hôn ta là Cẩn Du phu quân, nhưng trong đầu ta lại hiện lên một khung cảnh nóng bỏng, trong đó có ta, còn có một người nữa, đáng tiếc ta không thấy rõ chàng là ai, nhưng ta có thể khẳng định người đó không phải Cẩn Du phu quân.

Cái cảm giác triền miên ấy cực kỳ chân thật, làm ta cũng phải đỏ mặt tới mang tai.

Cẩn Du phu quân chợt cắn cổ ta một cái thật mạnh, sau đó chàng thả ta ra, gằn từng tiếng hỏi:

“Vừa rồi nàng nghĩ đến ai?”

Ta vậy mà lại nói dối.

“Phu quân.”

Cẩn Du phu quân chăm chú nhìn ta hồi lâu, mới lẩm bẩm nói: “Cũng phải, cũng chỉ có thể là ta. Tính ra vẫn chưa tới năm tháng.”

Ta nháy mắt mấy cái, hỏi: “Cái gì chưa tới năm tháng? Thật ra nếu tính đúng thì thiếp đã mang thai hơn năm tháng rồi.”

“Phải, là ta nhớ nhầm.” Nói xong, chàng cũng không chạm vào ta nữa, chỉ ôm ta rồi nhắm mắt ngủ.

Mà ta tuy từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng không buồn ngủ tí nào.

Ta rất muốn xác minh một chuyện, nếu ta thật sự đã thành thân với Cẩn Du phu quân nhiều năm, nay con cũng có, thì sao lại bài xích cơ thể của Cẩn Du phu quân như vậy? Có lẽ ý thức của một người có thể thay đổi,

https://thuviensach.vn

nhưng thân thể và thói quen không phải một sớm một chiều có thể thay đổi được.

Nhưng điều ta nghi ngờ chính là ta thật lòng yêu Cẩn Du phu quân.

Ta lại đi vào ngõ cụt lần nữa rồi.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hôm sau tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Cẩn Du phu quân đâu. Ta hỏi Đào Chi, Đào Chi chỉ nói:

“Công tử có việc ra ngoài, hình như muốn đi tìm người ạ.”

“Tìm ai?”

Ta nâng mắt nhìn bóng Đào Chi trong gương đồng.

Đào Chi đang búi mái tóc đen dài của ta, bỗng dưng, nàng dán mắt vào gáy ta. Ta theo bản năng vươn tay ra sờ, cũng không thấy gì lạ, “Sao vậy, Đào Chi?”

Trong mắt nàng như có cái gì đó chợt lóe qua, rồi lập tức lại cụp mắt cúi đầu nói: “Chỉ là hôm nay Đào Chi cảm thấy phu nhân hơi khác ạ.”

“Ồ? Khác gì nào?”

Nàng thấp giọng nói: “Phu nhân đẹp hơn trước ạ.”

Ta soi gương đồng, mắt vẫn là mắt trước đây, mũi cũng vẫn như cũ, cũng không thấy đẹp hơn chút nào. Nhưng nghe thấy người khác khen thì trong lòng vẫn thấy vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Hoành lại đây bắt mạch giúp ta.

Ta lại sai Đào Chi ra ngoài. Đêm qua ta bài xích cơ thể của Cẩn Du phu quân đã khiến ta nảy sinh nghi hoặc, hôm nay ta muốn biết rõ ràng ta

https://thuviensach.vn

rốt cuộc là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển.

Cách trực tiếp nhất chính là đụng chạm cơ thể Thẩm Hoành.

Nếu ta là Tiêu Uyển, thì ta chính là Thái tử phi của Thẩm Hoành. Như vậy, ta sẽ không xa lạ cơ thể của Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành nhắm mắt bắt mạch cho ta, ta nhìn chằm chằm bờ môi của hắn mà nuốt nước miếng, tim cũng bắt đầu nhảy đập thình thịch thình thịch. Ta có tâm nhưng lại không có gan, do dự hồi lâu cũng không dám hôn lên, cùng lúc cảm thấy có lỗi với Cẩn Du phu quân, mặt khác lại cảm thấy sẽ khiến Thẩm Hoành nảy sinh hiểu lầm.

Nhưng...

Ta thật sự không muốn tiếp tục đau đầu nữa, mỗi lần nghĩ đến Tạ Uyển Tiêu Uyển thì đầu ta liền đau.

Nghĩ đến đây, ta cố lấy dũng khí sáp lại, không ngờ vừa có hành động, Thẩm Hoành đã mở mắt ra. Ta hơi chột dạ rụt người lại, cúi mặt xuống, không dám nhìn Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành thật lâu không nói gì.

Ta nghĩ hắn đã phát hiện điều gì đó, trong lòng hơi kinh hãi, hơi ngước mắt nhìn, hắn cũng đang nhìn chằm chằm cổ của ta. Ta nghĩ tới sáng nay Đào Chi cũng nhìn ta chằm chằm như vậy, bèn theo bản năng sờ vào, “Trên cổ ta có gì hả?”

Thẩm Hoành không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói: “Phu nhân hết thảy đều khỏe mạnh.”

Ta càng chắc chắn trên cổ của ta có cái gì đó, may ta luôn mang theo bên người một lăng hoa kính khắc mây tinh xảo, ta giơ kính lên soi. Vừa

https://thuviensach.vn

thấy đã khiến mặt ta đỏ ửng lên, trên cần cổ trắng nõn không biết khi nào đã có thêm một dấu đỏ nho nhỏ đầy mờ ám.

Phàm là người từng cá nước thân mật thì đều biết dấu đỏ này là gì.

Thẩm Hoành quay đầu không nhìn ta, chỉ thấy năm ngón tay của hắn nắm lại thật chặt. Ta nghĩ thầm, nếu ta thật sự là Thái tử phi của Thẩm Hoành, thì bây giờ hắn đang đội cái nón xanh trên đầu rồi.

Giây lát sau, hắn hỏi: “Phu nhân còn chuyện gì không?”

Ta nói: “Có.”

Hắn ngước mắt nhìn ta. Ta lại nuốt nước miếng, “Ta có thể nhờ Ôn đại phu giúp ta một chuyện được không? Yêu cầu này của ta có hơi vô lý, nếu Ôn đại phu không muốn thì thôi vậy.”

Ta nhìn miệng Thẩm Hoành chằm chằm, mắt cũng không thèm chớp.

Ánh mắt Thẩm Hoành lập tức thâm thúy sâu thẳm.

Nhất thời đúng là trong lòng ta có nảy sinh một loại ý định khác, ta cắn chặt răng, hỏi:

“Có thể để ta hôn ngươi một cái không?”

Cuối cùng cũng nói ra được, ta khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nhìn thấy Thẩm Hoành kinh ngạc nhìn ta, ta lại hoảng hốt, vội giải thích:

“Ta không có ý gì khác, ta chỉ là... chỉ là...”

Ta sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, trán cũng đổ hết mồ hôi.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Hoành bỗng nhiên nói: “Ta biết rồi.”

https://thuviensach.vn

Ta còn chưa phản ứng lại thì hắn đã cúi người đặt lên môi ta. Môi của hắn hơi lạnh, nhưng ta đúng là không cảm thấy xa lạ chút nào. Khi đầu lưỡi Thẩm Hoành dịu dàng bơi vào miệng ta, ta rất quen thuộc cuốn lấy lưỡi hắn.

Ta rất rõ ràng ý thức được một chuyện.

Ta sẽ bài xích cơ thể của Cẩn Du phu quân, nhưng ta lại không bài xích Thẩm Hoành, mà còn khá ỷ lại, thậm chí còn muốn đòi lấy nhiều hơn.

Bỗng dưng, Thẩm Hoành ngừng lại.

Hắn thả ta ra, ta nhìn hắn bằng đôi mắt đọng nước.

Hắn nói với ta: “A Uyển, nàng đã đoán được rồi.”

Giọng này là của Thẩm Hoành, mà không phải Ôn đại phu. Hắn lại hỏi: “Nàng đã biết ta là ai, đúng không?”

Ta gật đầu.

Giờ phút này ta khá áy náy, cảm thấy mình có lỗi vì phụ sự tín nhiệm của Cẩn Du phu quân. Nhưng đồng thời, ta lại cảm thấy Cẩn Du phu quân đang lừa ta.

Ta phải là Tiêu Uyển, là Thái tử phi của Thẩm Hoành, mà không phải Tạ Uyển.

Nhưng... nhưng ta cũng biết người ta yêu là Cẩn Du.

Khi ta còn đang cực kỳ mâu thuẫn thì Thẩm Hoành lại nói: “Ta biết bây giờ nàng chưa thể tin ta hoàn toàn, nhưng A Uyển à, nàng có muốn biết chân tướng không?”

https://thuviensach.vn

Ta tất nhiên muốn biết chân tướng, nhưng nghĩ đến việc Cẩn Du phu quân thật sự lừa ta, lòng ta liền không thoải mái. Ta do dự hồi lâu, mới nói:

“Muốn.”

Hắn đột nhiên nói: “Đào Chi vừa nhìn thấy chuyện lúc nãy.”

Ta giật mình, “Cái gì?”

Thẩm Hoành nói: “Nếu ta đoán không sai thì Đào Chi cũng biết chuyện này, hơn nữa đêm nay Đào Chi chắc chắn sẽ không nhịn được mà đi tìm Tư Mã Cẩn Du.”

Ta hỏi: “Đào Chi rốt cuộc là ai?”

Thẩm Hoành nhìn ta, “Nàng ta từng là nha hoàn bên người nàng, sau lại vì Tư Mã Cẩn Du mà phản bội nàng.”

…

Trong đầu ta luôn nghĩ đến những lời Thẩm Hoành đã nói, khi Cẩn Du phu quân trở về, ta có hơi khẩn trương, sợ Đào Chi sẽ báo cho Cẩn Du phu quân biết chuyện sáng nay. Nhưng Đào Chi lại biểu hiện giống mọi ngày, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ta giả vờ không để ý tới Đào Chi, chỉ hỏi Cẩn Du phu quân: “Hôm nay phu quân đi gặp ai vậy?”

Cẩn Du phu quân nói: “Là Mãn Kỳ nàng từng gặp qua.”

Ta nhớ rõ cô nương này, tướng mạo bình thường, nhưng lại có đôi mắt khiến lòng người rét lạnh. Ta nhân tiện nói:

“Phu quân mệt nhọc cả ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi thôi. Sáng nay thiếp đã nhờ Ôn đại phu bắt mạch rồi, tối nay cũng đừng gọi hắn qua nữa.”

https://thuviensach.vn

Ban đêm sau khi lên giường, ta vẫn không ngủ được. Ta đang chờ Đào Chi đến tìm Cẩn Du phu quân. Khi ta đang đếm tiếng ve kêu thứ ba trăm năm mươi thì Cẩn Du phu quân trở mình một cái, ta mở hí mắt, thấy Cẩn Du phu quân đang khẽ bước xuống giường.

Chàng quay đầu liếc nhìn ta một cái, sau đó mới im hơi lặng tiếng đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, ta cũng đứng dậy theo sau, đỡ lưng đi theo ra ngoài.

Ta sợ Cẩn Du phu quân sẽ biết ta đang theo dõi chàng, nên đành đi cách một đoạn xa. Chàng đi một hồi lâu, ta mới nhìn thấy chàng vào một cái viện. Ta biết, đó là nơi ở của Đào Chi.

Ta không biết cảm giác trong lòng mình là gì.

Lúc này, chợt có người vỗ vỗ vai ta, ta hoảng sợ quay đầu nhìn, là Thẩm Hoành. Ta khẽ thở ra, “Ngươi tự nhiên xuất hiện suýt dọa chết ta rồi.”

Thẩm Hoành nói: “Bây giờ nàng đi qua đó, lấy thính lực của Tư Mã Cẩn Du thì hắn sẽ biết nàng ở đó. Nàng đi theo ta, ta dắt nàng tới một nơi hắn không phát hiện được nàng.”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Cũng được.”

Thẩm Hoành dắt ta vào trong mật đạo của sơn trang, ta thấy hiếu kỳ, “Sao ngươi biết sơn trang này có mật đạo?”

“Sau khi ta đến nơi này, liền thăm dò địa hình ở đây, tìm mọi gốc gác cũng tìm được mật đạo này.”

Thẩm Hoành ngừng lại, “Trên chỗ này là phòng của Đào Chi, nàng nghe ——”

https://thuviensach.vn

Ta dựng tai nghe, quả thực có giọng từ trên truyền xuống.

“... Dù công tử có bày trò như thế nào thì tâm của phu nhân cũng không ở trên người ngài đâu. Người trong lòng nàng vẫn chỉ có Thẩm công tử thôi.” Là giọng của Đào Chi.

“Đào Chi, ta tới nơi này không phải để nghe ngươi nói bậy, Mãn Kỳ nói ngươi đã biết, ngươi rốt cuộc biết được bao nhiêu?”

“Tôi cái gì cũng biết!”

Ta ngừng thở.

Chỉ nghe Đào Chi lại nói: “Ngài nhờ Mãn Kỳ hạ bí thuật xoá trí nhớ của phu nhân, khiến nàng lầm rằng người nàng yêu là ngài. Tôi còn biết mấu chốt giải bí thuật ở trên người Dịch Phong công tử, chỉ cần Dịch Phong công tử không...”

“Câm miệng.” Tư Mã Cẩn Du gầm lên.

Ta mở to mắt không dám tin.

Đây... Đây là chân tướng?

“Công tử, ngài cưỡng cầu lòng nàng có ích gì? Dù bây giờ nàng cho rằng người nàng là yêu là ngài, nhưng sáng nay tôi lại chính mắt nhìn thấy nàng đang hôn Ôn đại phu! Tôi biết Ôn đại phu kỳ thật là ai. Công tử, ngài cưỡng cầu nàng hai kiếp, nàng không yêu ngài chính là không yêu ngài, dù mười kiếp sau nàng cũng sẽ không yêu ngài. Người nàng yêu vĩnh viễn chỉ có Thẩm công tử. Trên đời này còn nhiều người tốt đẹp mà, sao công tử không thể dời tầm mắt khỏi người nàng chứ? Không chỉ có tôi cảm thấy như vậy, Mãn Kỳ cô nương cũng nghĩ như thế, công tử thật sự yêu Tiêu Uyển ư? Ngài yêu chính là hai kiếp không chiếm được mà thôi! Ngài...”

https://thuviensach.vn

Đang nói thì đột nhiên ngừng lại.

Bỗng dưng, ta chỉ nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ, sau đó chỉ còn sự yên tĩnh chết chóc.

Ta hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “Đào Chi đã bị hắn giết chết.”

…

Ta vội trở về phòng trước Cẩn Du phu quân.

Ta run rẩy toàn thân, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày người mình yêu chỉ là giả, thì ra từ đầu tới cuối đều là một âm mưu. Nghĩ đến Cẩn Du phu quân đã giết Đào Chi, ta lại thấy lạnh trong lòng.

Cửa “cót két” một tiếng mở ra, ta run hết người, vội nhắm mắt thật chặt, làm bộ như đang ngủ say.

Tiếng bước chân dừng lại bên giường, nhưng Cẩn Du phu quân lại mãi không có động tĩnh gì.

Trái tim của ta đập bình bịch bình bịch.

Lúc lâu sau chàng mới nằm xuống bên cạnh ta, sau đó cầm tay ta, cầm rất chặt.

Chàng gọi ta một tiếng.

Ta giả vờ không nghe thấy.

Chàng lại gọi ta một tiếng, còn xiết chặt tay ta. Lúc này ta mới làm bộ vừa tỉnh dậy, còn đang ngái ngủ:

“Phu... quân?”

https://thuviensach.vn

Chàng hỏi ta: “A Uyển, nàng có yêu ta không?”

Ta trả lời gần như vô ý thức: “Yêu chứ, chàng là phu quân của thiếp, không yêu chàng thì yêu ai?”

Chàng cười thành tiếng, “Cũng phải.”

Ta lại nhắm hai mắt lại.

Rất lâu sau, chàng mới nói rất nhỏ: “A Uyển, kiếp này nàng là của ta, vĩnh viễn đều là của ta. Ta chết cũng sẽ không buông tay, kiếp này đã vậy, kiếp sau cũng vậy. Ta sẽ tìm nàng đời đời kiếp kiếp.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ta nghĩ chắc Cẩn Du phu quân đã tin lời Đào Chi, nên mấy ngày liên tiếp chàng đều không cho ta gặp Thẩm Hoành, mà ngày nào chàng cũng vành tai chạm tóc mai với ta, ngay cả khi ta muốn đi nhà vệ sinh, chàng cũng muốn đợi ở ngoài, nếu không phải ta cự tuyệt hết lần này đến lần khác, chắc chàng sẽ không chút do dự theo vào.

Từ ngày đó trở đi, ta không còn thấy Đào Chi nữa.

Cẩn Du phu quân giải thích với ta là nhà Đào Chi có việc gấp nên phải về quê, sau này sẽ không quay lại nữa.

Nhớ tới đêm hôm đó giọng Đào Chi đột nhiên ngừng lại, ta không khỏi rùng mình một cái, ta biết Cẩn Du phu quân đã giết Đào Chi.

“A Uyển lạnh à?” Chàng cầm tay ta, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, như trong trời đất này chỉ còn một mình ta.

Ta lắc đầu.

Chàng lại nói: “Nếu thấy lạnh thì chúng ta về phòng đi.”

Ta hỏi: “Cẩn Du phu quân, mấy ngày nay chàng không có việc làm hả? Trước kia cũng không thấy chàng ở bên thiếp cả ngày.”

Chàng cười hỏi: “A Uyển đang oán trách trước đây vi phu lơ là nàng à?”

https://thuviensach.vn

“Không có đâu.” Ta cúi đầu nói. Có thể nói giờ trong lòng ta là ngũ vị tạp trần[1], cũng không biết nên đối mặt với Cẩn Du phu quân như nào. Ta biết Cẩn Du phu quân gạt ta, nhưng mặt khác ta lại không kìm lòng được mà yêu chàng.

[1] Ngũ vị tạp trần: năm vị của trần gian là ngọt, chua, cay, đắng, mặn.

Ta muốn giải quyết việc không khống chế được tim mình.

Từ đêm hôm đó nghe được từ miệng Đào Chi, ta đã biết muốn thoát khỏi khống chế này, đầu tiên phải tìm được Dịch Phong. Nhưng hiện tại đến Dịch Phong là ai ta còn không biết, chỉ có lúc ở phủ Thái tử đã nhìn thấy bức họa của hắn, còn những thứ khác thì ta hoàn toàn không biết gì cả.

Bỗng nhiên, có người xuất hiện trong vườn đào, là nam tử có tướng mạo xấu xí, mặc y phục màu đen, chỉ thấy hắn đang chỉnh đốn trang phục rồi hành lễ nói:

“Công tử, Mãn Kỳ cô nương đang ở ngoài ạ.”

Sắc mặt Cẩn Du phu quân vui vẻ, chàng nới lỏng tay ta ra, nói: “Giờ ta ra ngoài gặp nàng ấy.”

Nói xong chàng lại xoa đầu ta, “A Uyển về phòng trước đi, ta đi rồi sẽ về ngay.”

Giờ phút này ta chỉ ước phu quân rời khỏi ta, để ta có cơ hội tìm manh mối. Bèn gật đầu nói:

“Dạ, thiếp về phòng chờ chàng.”

Cẩn Du phu quân vừa đi, ta cũng không đi về phòng mà lén đi theo. Trước đây khi nghe lén Cẩn Du phu quân và Đào Chi nói chuyện, ta đã nghe thấy cái tên Mãn Kỳ này, là nàng hạ bí thuật cho ta.

https://thuviensach.vn

Ta luôn có cảm giác cô nương này sâu không lường được. Mỗi lần nhớ tới đôi mắt lạnh lẽo như hồ băng tháng Chạp kia, ta liền không nhịn được mà phát lạnh trong lòng.

Nhưng ta biết Cẩn Du phu quân vội vàng tìm Mãn Kỳ cô nương như vậy, chắc chắn là có việc, mà việc này có lẽ có liên quan đến ta. Ta đỡ eo, thong thả bước theo.

Ta vội vàng đi được một lúc, còn chưa đuổi kịp bước chân Cẩn Du phu quân và người mặc áo đen thì đã gặp một người khác.

Người này ta cũng không xa lạ, là phu xe từng vài lần đi theo ta, cũng chính là người lần trước nghe ta kêu “Cứu mạng” còn trốn nhanh hơn ta. Ta thấy hắn, trong lòng rất bất bình. Mà lúc này lại gặp hắn đang lén lút ở đây nữa chứ.

Ta nhíu mày đứng trước mặt hắn, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?” Ta nhớ rõ ràng lần đó sau khi ta về sơn trang đã bảo Cẩn Du phu quân sa thải hết đám người vô dụng này rồi cơ mà.

Phu xe cũng không dám nhìn ta, chỉ nói: “Tiểu nhân bị rơi đồ trong sơn trang, đã xin ý kiến của Lý tổng quản rồi ạ.”

Ta nhìn hắn từ trên xuống dưới, trong lòng cũng không tin hắn hoàn toàn.

Ta hỏi: “Rơi đồ gì? Lấy ra cho ta xem.”

Phu xe do dự, hai tay không ngừng run rẩy. Ta thấy bộ dạng này của hắn lại càng không tin hắn, vươn tay, tạo vẻ mặt hung tợn, “Nếu ngươi không lấy ra, ta sẽ giao ngươi cho quan phủ điều tra. Dựa vào tuổi tác hiện tại của ngươi, chắc là trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nếu không muốn gia đình ngươi về sau lẻ loi hiu quạnh, thì thức thời giao ra đây. Ta còn có thể

https://thuviensach.vn

xem xét giúp ngươi một lần, ngươi cũng biết phu nhân ta là người thiện tâm.”

Có lẽ lời này của ta đã đả động đến phu xe, nên cuối cùng hắn cũng run rẩy lấy từ trong tay áo ra một giấy tờ nhà đất.

Ta nhìn qua, cũng biết tờ giấy đất đai này có giá trị xa xỉ, không phải một phu xe có thể có được.

Ta hỏi: “Từ đâu ra?”

“Tiểu nhân tự dùng tiền mua về ạ.”

“Thật không? Ngươi nói thật cho ta nghe làm phu xe một năm có thể được bao nhiêu tiền? Mà giấy tờ đất đai này ngươi phải cần làm mấy chục năm mới có đủ?” Ánh mắt ta loé sáng quan sát hắn.

Hắn co rúm người lại.

Ta kiên trì, “Ngươi thành thật nói cho ta biết sao ngươi có được? Nếu có lý do hợp lý thì cho qua, ta sẽ không làm khó ngươi nữa.”

Phu xe hơi do dự, nhưng cuối cùng hắn vẫn cắn môi, nhất cổ tác khí[2] nói: “Là công tử thưởng cho tiểu nhân. Công tử nói chỉ cần đưa phu nhân tới trấn Phù Dung, sau đó để Thái tử điện hạ bắt đi, thì giấy nhà đất này sẽ thuộc về tiểu nhân ạ.”

[2] Nhất cổ tác khí: “Tả Truyện” Trang Công thập niên, khi đánh trận thì dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên. Hiểu là: Có thêm dũng khí để làm cho xong việc.

Ta ngẩn ra, phu xe lại đáng thương ngẩng đầu nhìn ta, “Phu nhân, tiểu nhân trên có mẹ già dưới có con nhỏ, xin phu nhân đại nhân đại lượng đừng

https://thuviensach.vn

chấp kẻ tiểu nhân này.” Hắn mở to mắt tha thiết nhìn chằm chằm giấy tờ đất đai trong tay ta.

Ta thả tay ra.

Phu xe cúi đầu khom lưng với ta, “Đa tạ phu nhân đa tạ phu nhân.”

Ta không hiểu, Cẩn Du phu quân làm vậy vì cái gì. Vì sao phải hạ bẫy để Thẩm Hoành bắt ta đi, sau đó lại đón ta về?

…

Ta lại gặp Mãn Kỳ cô nương lần nữa.

Nàng vẫn như tiểu cô nương vừa qua tuổi dậy thì, thân hình nhỏ nhắn, hai búi tóc tinh nghịch đáng yêu, nhưng đôi mắt lạnh lẽo khiến lòng người nguội lạnh kia lại có chút không phù hợp.

Từ khi vào phòng, ánh mắt nàng luôn dừng trên người ta, ta bị nhìn mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một lúc lâu sau, nàng mới lắc đầu với Cẩn Du phu quân.

Cẩn Du phu quân nhẹ nhàng thở ra.

Ta không hiểu gì cả, hỏi: “Hai người dùng ngôn ngữ câm làm gì đó?”

Cẩn Du phu quân cười nói: “Ta chỉ hỏi Mãn Kỳ cơ thể nàng có gì trở ngại không. Mãn Kỳ hiểu biết không ít, mới vừa rồi nàng ấy nói thai tượng của nàng bình an, là dấu hiệu tốt.”

Ta biết lời này là gạt ta, vừa nãy bọn họ có ý khác. Ta ra vẻ lơ đãng nói: “Mấy ngày trước Ôn đại phu cũng nói như vậy, không ngờ Mãn Kỳ cô nương còn trẻ tuổi mà y thuật đã cao minh rồi. Có lẽ lát nữa để Ôn đại phu và Mãn Kỳ cô nương luận bàn một chút xem sao.”

https://thuviensach.vn

Mãn Kỳ thản nhiên liếc nhìn ta một cái.

Nàng chỉ nói một câu: “Ta không nhỏ, lớn tuổi hơn ngươi.”

Ta cười nói: “Nhưng ta thấy cô chỉ cỡ mười hai, nhiều lắm cũng mười bốn. Mà ta đã mười tám tuổi rồi đó.”

Nàng nói: “Ta lớn hơn ngươi.”

Ta tò mò hỏi: “Vậy cô đã bao nhiêu xuân xanh rồi?”

Nàng cũng tạm ngừng, “Hẳn là đã...” Nhìn bộ dạng này của Mãn Kỳ, hình như nàng đã sống rất nhiều năm rồi, đến tuổi của mình cũng phải nghĩ lâu như vậy. Khi ta đang kiên nhẫn chờ đến khi nàng nghĩ ra, thì Cẩn Du phu quân đã ngắt lời hai chúng ta, “Y thuật cũng không phải võ nghệ, không thích hợp luận bàn.”

Cuối cùng ta cũng không hỏi được tuổi của Mãn Kỳ cô nương.

Chẳng qua bắt đầu từ ngày đó, Mãn Kỳ cô nương đã ở lại trong sơn trang. Đào Chi đi rồi, ở cùng một chỗ với Cẩn Du phu quân khiến ta không được tự nhiên, mà Cẩn Du phu quân cũng không cho ta gặp Thẩm Hoành, ta chỉ có thể đi tìm Mãn Kỳ. Từng ngày trôi qua, ta phát hiện Mãn Kỳ là một cô nương kỳ quái. Nàng không thích nói chuyện, luôn im lặng, có khi thích ngẩn người nhìn bầu trời xa xăm.

Về sau ta thấy một chuyện, mới biết hai chân của Mãn Kỳ cô nương đều là chân giả, chẳng qua ngày thường có váy che nên không thấy gì.

Ta kinh ngạc liếc nhìn nàng.

Nàng lạnh nhạt hỏi: “Rất quái lạ à?”

Ta vội vàng lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Nàng lại nói: “Ngươi biết không? Tất cả mọi chuyện trên đời này đều từ ý trời, ai cũng không thể trốn được mệnh trời. Ta cũng vậy, ngươi cũng vậy.” Ngừng một chút, nàng lại lộ ra một nụ cười quỷ dị, “Những ngày lành của ngươi sẽ tới rất nhanh thôi.”

“Ngày lành? Có ý gì?”

Mãn Kỳ lại bắt đầu im lặng nhìn bầu trời xa xăm.

Khi ta rời khỏi viện của Mãn Kỳ, bỗng nhiên có cơn gió thổi qua, lá cây bay lượn đầy trời, ta không khỏi híp mắt lại. Bỗng dưng, có một bóng trắng lẫn trong nền trời xanh bay tới, ta đưa tay bắt lấy, là một tờ giấy.

Ta ngạc nhiên, mặt lại bình tĩnh mà cất kỹ.

Sau đó vào trong nhà vệ sinh, vội mở tờ giấy ra, trên mặt giấy có đôi câu vài lời —— Ta biết Dịch Phong ở đâu, nhưng cần chìa khóa.

Ta đã từng thấy nét chữ của Thẩm Hoành, nên biết tờ giấy là Thẩm Hoành viết cho ta. Thẩm Hoành biết Dịch Phong ở đâu, nhưng cần chìa khóa. Ta giật mình một cái, chìa khóa nhất định đang trên người Cẩn Du phu quân.

…

Ta lén lút vào thư phòng của Cẩn Du phu quân, tìm kiếm xung quanh những chỗ có thể cất giấu chìa khóa. Nhưng tìm kiếm một hồi cũng không có kết quả, ta không khỏi hơi thất vọng.

Bỗng dưng, ta nghĩ tới việc bình thường đồ vật quan trọng đều được cất kỹ trong những nơi bí mật nhất, ví dụ như ngăn bí mật.

Ta vén bức “Tiên hạc đang chợp mắt” trên tường lên, đập đập phía Đông lại gõ gõ phía Tây, cẩn thận nghe tiếng động đều giống nhau. Khi ta

https://thuviensach.vn

còn đang nghiêm túc phân biệt, thì phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói —— “Nàng đang làm gì vậy?”

Ta sợ tới mức suýt nữa hồn bay phách lạc.

Ta quay đầu, há miệng cười, “Trước đây thiếp đọc thoại bản thường thấy người trong truyện thích giấu mật đạo dưới tranh, nên thiếp nhất thời nổi hứng muốn xem sơn trang chúng ta có như vậy không.”

Vẻ mặt Cẩn Du phu quân cười như không cười.

“Thật không?”

Ta gật đầu, “Chứ phu quân nghĩ thiếp đang làm gì?”

Cẩn Du phu quân không nói gì, hình như đã tin lý do thoái thác của ta, chàng nói: “Nàng đang mang thai mà còn trèo lên trèo xuống, không sợ làm ngã con à. A Uyển ngốc, thoại bản đều gạt người, giấu dưới tranh là cách cũ rồi.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Vậy thế nào mới là cách mới?”

Chàng nói: “Ngăn bí mật à? Ta đều bố trí dưới giường.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Quả nhiên ta đã tìm được chìa khóa trong ngăn bí mật dưới giường. Nhưng Cẩn Du phu quân luôn quan sát ta rất cẩn thận, ta cũng không biết phải đưa chìa khoá này cho Thẩm Hoành như thế nào. Sau đó ta đã nghĩ ra một cách, ta nói với Cẩn Du phu quân:

"Trời sắp chuyển lạnh rồi, nghe nói trên núi Kỳ Sơn có cáo thường lui tới, hay phu quân đi săn cáo về làm áo choàng cho thiếp nha?"

"Ồ? A Uyển muốn à?" Chàng bỗng nhiên xiết chặt tay ta.

Ta cũng không dám lùi người lại, chỉ gật đầu, nói: "Dạ."

Ánh mắt chàng nhìn ta cực kỳ thâm sâu, qua một hồi lâu, chàng mới nói: "Đã là thứ A Uyển muốn thì dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, vi phu cũng phải mang về cho nàng."

Ta nghe lời này, lòng bỗng thấy áy náy. Ta không biết nếu trái tim của ta không bị người khác khống chế, thì người ta yêu thật sự sẽ là Cẩn Du hay Thẩm Hoành? Nhưng việc cấp bách ta cần làm bây giờ là hoá giải sự khống chế này.

Ta không muốn bị người khác khống chế nữa.

Sau khi Cẩn Du phu quân rời khỏi sơn trang, ta liền đi tìm Thẩm Hoành, giao chìa khóa lại cho hắn:

"Dịch Phong đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Thẩm Hoành cũng hỏi lại ta: “Sao nàng tìm thấy chìa khoá này?”

Ta liền kể hết chuyện chìa khóa lại cho Thẩm Hoành nghe một lần, còn nói cho hắn cách ta lừa Cẩn Du phu quân rời khỏi sơn trang. Thẩm Hoành hơi trầm ngâm, ta hỏi:

“Có chỗ nào không ổn à?”

Thẩm Hoành lắc đầu, khẽ cười, “Không có gì không ổn, để ta đưa nàng qua đó. Nhưng nơi đó hơi lạnh, nàng khoác thêm áo choàng đi.”

Ta còn cho rằng Dịch Phong đang bị nhốt dưới địa lao, mà địa lao thì rất lạnh lẽo, nên Thẩm Hoành mới nhắc ta khoác thêm áo choàng. Không ngờ nơi đó còn lạnh hơn ta nghĩ rất nhiều, khi Thẩm Hoành dùng chìa khóa mở tấm cửa bằng đá nặng nề kia, khí lạnh lập tức phà vào mặt ta.

Ta hơi kinh ngạc.

“Là hầm băng?”

Thẩm Hoành gật đầu.

Ta thầm nghĩ nếu người sống mà bị nhốt trong hầm băng thì chắc cũng chết rét rồi. Nam tử tên Dịch Phong này rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với Cẩn Du phu quân mà đang sống khoẻ mạnh lại bị nhốt vào hầm băng thế này?

Thẩm Hoành hỏi ta: “Bên trong rất lạnh, nàng có muốn đi vào cùng ta không?”

Ta nói chắc như đinh đóng cột: “Muốn, dĩ nhiên muốn vào.”

“Ta đã chuẩn bị lò sưởi tay, nàng giữ đi, sẽ ấm áp hơn.”

Ta nói: “Vậy còn ngài...”

https://thuviensach.vn

Thẩm Hoành khẽ cười nói: “Ta không sợ lạnh.”

Ta ôm lò sưởi tay cùng Thẩm Hoành đi vào hầm băng, phóng mắt nhìn cả căn phòng, đâu đâu cũng là những khối băng cực lớn, khí lạnh lan toả khắp không gian. Trong phút chốc, trong tầm mắt xuất hiện một cỗ quan tài bằng băng, Thẩm Hoành liền ngăn ta lại.

“Để ta đi xem trước đã.”

Thẩm Hoành đi lên quan sát cỗ quan tài băng một lát, rồi mới nói với ta: “A Uyển, nàng cũng tới đây đi.”

Ta ôm chặt lò sưởi tay, từ từ tiến lại gần. Ta vừa nhìn vừa thăm dò, trong quan tài băng có một nam tử đang nằm, dung mạo giống trong bức hoạ Thẩm Hoành cho ta xem ngày đó, ngoại trừ đôi môi hơi tái nhợt, thì những chỗ khác đều không khác người bình thường.

Ta không nhịn được hỏi: “Hắn đang ngủ hay... đã chết rồi?”

Thẩm Hoành nói: “Đã chết rồi, mà còn là tự sát. Trên ngực hắn còn vết máu của cây trâm, trước lúc chết chắc hắn đã dùng hết sức để cầm cây trâm này đâm vào ngực mình, nàng thử nhìn xem trong lòng bàn tay hắn còn vương lại một chút máu, khớp với vết máu đọng lại trên cây trâm.”

Đây dường như là lần đầu tiên ta đối mặt với xác chết, nhưng một chút sợ hãi cũng không có. Nhìn nam tử tên Dịch Phong trước mặt này, trong lòng ta chỉ có một cảm giác như sắp được giải thoát.

“Sao hắn phải tự sát?”

Thẩm Hoành lắc đầu, “Hắn là mấu chốt để Mãn Kỳ hạ bí thuật, nếu muốn giải trừ khống chế trong người nàng, chỉ có cách để Dịch Phong hoàn toàn biến mất.”

https://thuviensach.vn

Muốn để xác Dịch Phong hoàn toàn biến mất, cũng chỉ còn cách thiêu xác của hắn. Nhưng... làm như vậy hình như hơi tàn nhẫn, Dịch Phong này cũng chỉ là người vô tội, có lẽ hắn đã chết vì ta, hôm nay lại cũng vì ta mà không thể về với đất mẹ.

Thẩm Hoành đột nhiên hỏi: “A Uyển, nàng cảm thấy rất tàn nhẫn à?”

Ta cắn cắn môi, gật gật đầu.

Thẩm Hoành chỉ nói: “Nàng có nhớ rõ vài ngày trước, nàng đã hỏi ta có tin vào kiếp trước và kiếp này không?” Thấy ta gật đầu, hắn lại nói: “Trong Phật giáo có thuyết kiếp trước kiếp này, cũng có thuyết nhân quả tuần hoàn, Quả kiếp này của Dịch Phong có lẽ do Nhân hắn đã gieo từ kiếp trước, hay chính là hắn đã có nợ ở kiếp trước. Chuyện chúng ta làm với hắn kiếp này đều là ý trời đã định, do ý trời như vậy, chúng ta không thể làm khác được. Vả lại, việc Tư Mã Cẩn Du giam thi thể Dịch Phong ở đây, cũng chính là cản trở con đường đầu thai kiếp sau của hắn. Chúng ta giúp hắn được giải thoát, đến lúc đó cát bụi cũng về với đất mẹ, hắn cũng sẽ có kiếp sau của mình.”

Nghe Thẩm Hoành nói vậy, trong lòng ta cũng thoải mái không ít.

Thẩm Hoành cúi người mở quan tài băng ra, hắn khiêng Dịch Phong dậy. Ngay khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi hầm băng, Cẩn Du phu quân không biết từ đâu ra, chàng lạnh lùng nhìn ta, mắt phượng híp lại, nổi giận lôi đình.

Chàng nói với ta: “A Uyển, nàng hư quá đó.”

Ta co rúm người lại một chút.

Chàng ngoắc ngoắc ngón tay với ta, “Qua chỗ vi phu này.”

https://thuviensach.vn

Cẩn Du phu quân còn chưa nói hết, ta đã theo bản năng bước chân về phía chàng. Lúc này, Thẩm Hoành lại gọi ta một tiếng “A Uyển”, ta đột nhiên bừng tỉnh dừng bước chân. Cẩn Du phu quân chau mày lại.

Chàng hỏi: “A Uyển, nàng thật sự yêu ta chứ?”

“Yêu.” Ta không do dự mở miệng trả lời, dĩ nhiên đây không phải tình cảm thật của ta, mà nó đã trở thành phản ứng theo bản năng. Ta lại nói: “Nhưng thiếp biết những tình cảm này đều là giả, chàng thật sự muốn thứ tình cảm giả dối này ư? Chàng để Mãn Kỳ hạ bí thuật lừa mình dối người, phu quân, chàng không biết là mình rất buồn cười à?” Hơi ngừng lại một chút, “Chàng xem, đến hai chữ ‘phu quân’ này cũng do bị khống chế mà thiếp mới nói ra được.”

Chàng nói: “Lừa mình dối người cũng được, cái gì ta cũng không cần, ta chỉ muốn nàng luôn ở bên ta, chỉ cần trong lòng nàng chỉ có một mình ta. A Uyển, nàng lại đây đi, ta cho nàng cơ hội cuối cùng.”

Ta cắn môi nói: “Thiếp không qua.”

Chàng cười xuỳ một tiếng, “Nàng muốn ở cạnh Thẩm Hoành à? A Uyển, nàng cũng đừng quên, đứa nhỏ trong bụng nàng là của ta, ta mới là cha của đứa nhỏ trong bụng nàng. Nàng đã quên trước đây chúng ta đêm nào cũng ân ái triền miên cả đêm ư? Nàng đã quên mỗi tấc da tấc thịt trên người nàng đều lưu lại dấu vết của ta à? Nàng đã như vậy, mặc dù hắn là Thái tử có thể chấp nhận nàng, nhưng người dân Bắc triều có thể chấp nhận nàng sao? Nếu hắn đăng cơ làm Đế, nàng với con của chúng ta sẽ bị người đời lên án, A Uyển, nàng cũng có thể chấp nhận chuyện này sao?”

“Thiếp...” Ta không biết nên nói gì cả.

Thẩm Hoành lại nói: “Ta không phải ngươi, A Uyển sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Dù đứa nhỏ trong bụng A Uyển là của ai, ta chỉ cần biết đó là con của A Uyển là được. Chắc ngươi không biết ta đã từng hứa

https://thuviensach.vn

với A Uyển, dù gặp phải chuyện gì thì giữ được tính mạng mới quan trọng nhất, còn những chuyện khác ta đều không cần. Chỉ cần nàng còn sống, dù nàng ấy thiếu tay hay thiếu chân, ta cũng sẽ nguyện ý coi nàng ấy như trân bảo, nàng ấy vĩnh viễn là A Uyển Thẩm Hoành yêu nhất.”

Giờ phút này, dường như ta đã cảm nhận được tấm chân tình của Thẩm Hoành, trong lòng ta giống như có cái gì đó đang trào dâng.

Ta kinh ngạc nhìn Thẩm Hoành.

Hắn dịu dàng nói với ta: “A Uyển, nàng đừng lo gì cả, mọi chuyện đã có ta đây.”

“Thật không?” Vẻ mặt Cẩn Du phu quân có ý trào phúng: “Vậy cũng phải xem mạng ngươi lớn tới đâu. A Uyển, nàng thật sự nghĩ dễ dàng tìm được Dịch Phong như vậy mà không phải trả giá gì à? Nàng cho rằng ta không biết những hành động nhỏ của nàng và Thẩm Hoành hả? Ta chẳng qua bày trận để dụ hắn tới đây. Ta đã hạ kịch độc trên xác Dịch Phong, mà độc này thì vô phương cứu chữa.”

Ta lập tức nhìn thi thể Dịch Phong đang trên lưng Thẩm Hoành, nhưng động tác đầu tiên của Thẩm Hoành không phải ném thi thể Dịch Phong mà là nhanh chóng cách xa ta ra một chút.

Ta trừng Cẩn Du phu quân: “Chàng thật sự không yêu thiếp. Nếu chàng yêu thiếp thì đã không bày trận để thiếp bị Thẩm Hoành bắt đi!”

Sắc mặt chàng nhanh chóng thay đổi.

“Nàng biết rồi.”

Ta nói: “Phải, thiếp đã biết hết rồi. Chàng đã dám làm thì đừng sợ người khác biết. Chàng thật sự không yêu thiếp, chàng chỉ muốn tranh với Thẩm Hoành thôi!”

https://thuviensach.vn

Chàng hung tợn nhìn ta chằm chằm, “Nàng biết cái gì? Nàng không biết gì cả! Nếu ta không yêu nàng thì kiếp này ta cũng không theo nàng đến đây. A Uyển, nàng thật tàn nhẫn. Nàng cũng biết, nàng không có tư cách chỉ trích ta nhất. Ta đặt nàng vào tim, toàn tâm toàn ý muốn cưới nàng làm vợ, kết quả thế nào? Nàng không quan tâm đến luân thường đạo lý mà gả cho sư phụ hơn mình mười tuổi! Ta tâm tâm niệm niệm chỉ có một mình nàng, nhưng nàng lại chẳng bao giờ quay lại nhìn lấy ta một lần, khi ta bị mọi người xung quanh chế giễu, thì lúc ấy nàng đang làm gì?”

Mặc dù ta không biết ngay lúc đó ta đã nghĩ gì, nhưng từ những lời này của chàng ta cũng biết được một chuyện.

Ta nói: “Chàng luôn miệng nói muốn lấy thiếp làm vợ, vậy chàng có biết thiếp có nguyện ý gả cho chàng hay không? Chàng nói chàng đặt thiếp vào tim, vậy chàng có biết khi đó thiếp cũng đặt chàng vào tim không? Chàng yêu thiếp, nhưng chàng cũng không thể ép thiếp phải yêu chàng. Có lẽ chàng thật sự yêu thiếp, nhưng thiếp cũng hiểu Mãn Kỳ và Đào Chi nói rất đúng, chàng yêu bởi vì chàng không chiếm được mà thôi.”

“Câm miệng! Câm miệng!”

Sắc mặt chàng cực kỳ khó coi, khuôn mặt vặn vẹo như bị ai bóp méo. Bỗng nhiên chàng cười to một tiếng, “Đã như vậy thì chúng ta cùng chết đi. Kiếp trước ta thua, kiếp này ta cũng thua, nhưng kiếp sau ta nhất định sẽ không thua, ta có thể tiếp tục đầu thai, cuối cùng cũng có ngày ta hoàn toàn thắng được ngươi.”

Chàng bước tới, hình như muốn kéo tay ta.

Ta sợ tới mức vội núp sau Thẩm Hoành, Thẩm Hoành vứt thi thể Dịch Phong xuống, thân che trước người ta.

Cẩn Du phu quân khẽ cười một tiếng, “Thân thủ của ngươi giỏi hơn ta, nhưng ngươi cảm thấy mình có thể sống được bao lâu? Ta đã hạ kịch độc,

https://thuviensach.vn

nửa canh giờ nữa ngươi sẽ mất mạng. Ngươi có thể bảo vệ nàng ấy được bao lâu?”

Thẩm Hoành quả thật đã trúng kịch độc.

Ta nhìn thấy tai hắn từ từ biến sắc thành màu xanh tím rất quái dị. Nhưng dù trúng độc, Thẩm Hoành vẫn vô cùng bình tĩnh, “Chỉ cần ta còn sống, ta sẽ luôn bảo vệ nàng ấy.” Thẩm Hoành vừa nói vừa lén ra động tác “Đi mau” cho ta.

Lòng ta rối loạn, hai chân cứ như bị đóng xuống đất, căn bản không thể cử động.

Cẩn Du phu quân cười to, “A Uyển, ta đã nói cho nàng cơ hội cuối cùng, nhưng nàng lại không cần. Vậy hôm nay ai cũng đừng mong rời khỏi nơi này.”

Bỗng dưng, ta nghe thấy tiếng “ầm ầm” mãnh liệt vang lên, đất trời rung chuyển, từng tảng băng dần dần rơi xuống, ta theo bản năng lấy tay che bụng. Thẩm Hoành bỗng nhiên tiến tới, ấn chặt Cẩn Du xuống đất.

Mặt hắn biến đổi, “A Uyển, đi mau!”

Hai chân đang không thể nhúc nhích nhưng nghe Thẩm Hoành nói lại có thể cử động được. Ta không do dự, vội tránh từng tảng băng đang rơi xuống, cố gắng chạy ra ngoài. Nếu chỉ có một mình thì ta sẽ không bỏ chạy, nhưng trong bụng ta còn một đứa trẻ, ta không thể không quan tâm đến nó.

Khi Thẩm Hoành đưa ta tới đây, chúng ta đã đi qua một mật đạo rất dài, nay hầm băng sắp sập, mật đạo cũng lung lay sắp đổ, đất đá không ngừng rơi xuống.

Ta cắn răng bảo vệ bụng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Mãn Kỳ xuất hiện trước mặt ta.

Ta nhớ Mãn Kỳ biết bí thuật, bèn nắm chặt lấy tay nàng như bắt lấy khúc gỗ cuối cùng đang nổi trên biển, “Mãn Kỳ cô nương, bọn họ...”

Rõ ràng là tình thế hiện tại vô cùng nguy cấp, nhưng nàng ta lại bình tĩnh cực kỳ, giống như Phật có đột nhiên xuất hiện cũng không làm nàng ngạc nhiên. Nàng ngắt lời ta:

“Ta biết rồi, ngươi ra ngoài trước đi.”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà đi sâu vào mật đạo.

Khi ta chạy tới cửa mật đạo, đang hít thở không khí bên ngoài, thì mật đạo liền “ầm ầm” sập đổ, xung quanh trở thành một mảnh hoang vắng. Ta giật mình nhìn cảnh tan hoang trước mắt, rồi nhớ tới bên trong mật đạo vẫn còn ba người sống, trong lòng nhất thời đau xót, cuối cùng phun máu ra.

Ta lập tức mất đi ý thức.

Ta đã mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng, những hình ảnh kiếp trước kiếp này liên tục xuất hiện không ngừng nghỉ, giấc mộng đã theo ta mười sáu năm qua lại tái diễn. Nhưng lần này không giống những lần trước, nó không còn là những đoạn ký ức ngắn nữa, mà là một giấc mộng hoàn chỉnh về kiếp trước.

Kiếp trước kiếp này của ta và sư phụ, Thẩm Yến cũng được Thẩm Hoành cũng thế, những khoảnh khắc chúng ta bên nhau từng chút từng chút hiện lên trong giấc mộng của ta.

“A Uyển, ta là người vô tâm.”

“Sư phụ, con là người vô tâm.”

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đã qua lâu như vậy, nhưng những hình ảnh này lại xuất hiện trong giấc mộng của ta rõ ràng đến thế. Kiếp trước sư phụ là người vô tâm, ta khổ sở chờ chàng mười năm, kiếp này ta là người vô tâm, sư phụ cũng khổ sở chờ ta hơn mười năm.

Ai đợi ai, ai đau khổ hơn ai, điều này như ứng với thuyết học của Phật giáo — Nhân quả tuần hoàn.

…

Sau khi ta tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Mãn Kỳ.

Trong đầu ta đang rất hỗn loạn, vừa tỉnh lại khiến ta không kịp phản ứng. Nhưng hình ảnh mật đạo sập đổ trước mắt ta vẫn in sâu trong đầu, ta nắm chặt lấy tay Mãn Kỳ, vội hỏi:

“Sư... sư phụ đâu rồi?”

Mãn Kỳ liếc nhìn ta một cái, bình tĩnh nói: “Chết rồi.”

Ta sững sờ.

“Chết... chết rồi?”

Nàng nói: “Ngươi không hiểu ta nói gì à? Thẩm Hoành đã trúng kịch độc, lúc ta cứu hắn ra ngoài thì hắn đã không còn sinh lực. Ngươi hôn mê đã mấy ngày rồi, nhưng ngươi yên tâm, ta biết ngươi muốn gặp hắn lần cuối, nên vẫn chưa mai táng hắn. Bây giờ thi thể của hắn vẫn được đặt trong viện. Ngươi có thể đi thăm.”

Hình như có con sâu thoáng cái đã chui vào tim ta, khiến ta đau đến mức nước mắt lưng tròng.

Nhưng ta nhanh chóng lau khô nước mắt.

https://thuviensach.vn

“Ta muốn gặp sư phụ lần cuối.” Ta hoảng hốt buông tay Mãn Kỳ, nghiêng ngả lảo đảo xuống giường, hài cũng quên mang, trực tiếp đi chân trần ra ngoài.

Kiếp trước, trước khi lâm chung ta vẫn rất oán hận sư phụ, thậm chí còn nghĩ nếu có ngày sư phụ yêu ta, nhất định phải cho chàng nếm mùi đau khổ. Nhưng lúc ta chết rồi, ta lại nghĩ thông suốt. Kiếp này sư phụ không nghĩ thông, theo ta lâu như vậy, khó lắm mới khiến ta nhớ lại mọi thứ, cũng không vô tâm nữa, thì sư phụ lại bỏ ta đi.

Thẩm Hoành im lặng nằm trên giường, ngoại trừ khuôn mặt xanh tím kia, thì mọi thứ còn lại đều không khác người bình thường.

Ta đứng bên cạnh giường, kinh ngạc nhìn dung nhan của Thẩm Hoành.

Đôi mắt vẫn là đôi mắt ấy, nhưng đáng tiếc nó sẽ không bao giờ ngắm nhìn ta được nữa. Nước mắt khó khăn lắm mới ngừng lại giờ lại tiếp tục rơi tách tách tách xuống người Thẩm Hoành.

Ta căn bản không ngăn được nước mắt của mình.

“Sư phụ.”

“Sư phụ.”

“Sư phụ.”

...

Sẽ không còn ai dịu dàng trả lời “A Uyển, ta ở đây” với ta nữa, sẽ không còn ai toàn tâm toàn ý quan tâm đến ta nữa, cũng sẽ không còn ai ngây ngốc nói chuyện với ta suốt trăm năm ở Địa phủ nữa...

Quả thực, mọi thứ đều là nhân quả tuần hoàn.

https://thuviensach.vn

Trời cao nhất định cho rằng ta và sư phụ hữu duyên nhưng vô phận, ta chờ sư phụ lâu như vậy, chờ cho đến lúc ta chết, nay cũng như thế.

Oán gì hận gì, trước sinh mệnh cũng chỉ là mây khói thoáng qua mà thôi.

…

Ta sai người trong sơn trang chuẩn bị xe ngựa và tuỳ tùng.

Ta muốn đưa sư phụ về đô thành.

Kiếp trước sư phụ đã làm chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện vì ta, kiếp này ta muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ của ta và sư phụ thật tốt, nuôi nó lớn lên, nhìn nó cưới vợ sinh con, sau đó ta sẽ đầu thai chuyển kiếp, nhưng ta sẽ không cầu mong xa vời được tái tục tiền duyên với sư phụ.

Kỳ thật dây dưa hai kiếp, ta đã hiểu chỉ khi đối phương thật sự hạnh phúc thì đó mới chính là hạnh phúc của mình.

Trước khi rời khỏi sơn trang, Mãn Kỳ tới tiễn ta, theo sau nàng còn có Tư Mã Cẩn Du.

Ta không hận hắn, dù kiếp này ta thành ra như vậy không thể thiếu trách nhiệm của hắn. Nhưng ta thật sự không hận hắn, hắn chỉ là quá cố chấp mà thôi, cố chấp đến mức thật đáng thương.

Hắn của hiện tại và trước kia có sự khác biệt rất lớn, mặc kệ là Tần Mộc Viễn hay Thái tử điện hạ.

Khi hắn nhìn ta, trong mắt không còn vẻ bướng bỉnh trước kia, mà là nụ cười ngây ngốc, rõ ràng đang nhìn ta nhưng ta nhìn ra trong mắt hắn không có ta.

https://thuviensach.vn

Mãn Kỳ thản nhiên nói: “Hắn bị khối băng đập vào đầu thành ngốc rồi.”

Ta nhớ đến những lời Mãn Kỳ đã nói với ta trước đây, ta hỏi nàng: “Cô từng nói những ngày hạnh phúc của ta sắp tới là có ý gì? Không phải cô là người mà hắn mời đến sao?”

Mãn Kỳ nói: “Ngươi đã từng nghe nói về thiên nhân chưa?”

Ta lắc đầu.

Mãn Kỳ nói: “Thiên nhân biết thiên mệnh mà còn trường sinh bất lão, nhưng cả đời phải gắn liền với bệnh tật. Chuyện kiếp trước kiếp này của các người, với ta cũng chỉ là muối bỏ biển. Tần Mộc Viễn đã nghịch ý trời, ta chẳng qua tới đây để xoay chuyển lại theo đúng thiên mệnh mà thôi. Kết quả kiếp này của hắn đã sớm được định rồi.”

Ta nói: “Vậy sư phụ ta...”

Nàng nói: “Thẩm Yến không phải đã làm chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện sao? Con đường hắn đi là chính đạo.”

…

Có lẽ vì kiếp trước sư phụ đã làm việc thiện, nên thi thể đã để lâu như vậy cũng không bị thối rữa, nếu không phải khuôn mặt xanh tím giúp ta biết chàng đã từng trúng kịch độc, thì ta chắc chắn sẽ cho rằng chàng vì giận ta nên mới giả bộ ngủ đến bất tỉnh.

Đường tới đô thành xa xôi, ta ngày đêm bầu bạn bên sư phụ, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện kiếp trước kiếp này của chúng ta, mỗi khi nhớ về những ký ức ấy, đều không nhịn được mà đau lòng. Kiếp này ta vẫn may mắn hơn sư phụ, ta vẫn còn đứa nhỏ, mà kiếp trước chàng chỉ có một mình lẻ loi hiu quạnh.

https://thuviensach.vn

Qua mấy ngày sau, ta đã phát hiện một chuyện.

Màu xanh tím trên mặt sư phụ hình như đang dần dần biến mất, màu cũng nhạt hơn.

Ta mời đại phu tới chẩn bệnh cho chàng, khi đại phu thấy sư phụ, cũng nhíu mày nói: “Không giống người chết.” Lúc này ta mới nhớ tới kiếp trước ta đã từng học y, chỉ là không tinh thông mấy.

Ta bắt mạch cho sư phụ, vẫn tĩnh lặng như nước.

Nhưng mấy ngày sau đó, màu xanh tím trên mặt sư phụ đã hoàn toàn biến mất, khuôn mặt không khác người bình thường, chỉ là trái tim trong ngực chàng vẫn không đập lại.

Sau khi về đến đô thành, ta đưa sư phụ về phủ Thái tử.

Đan Lăng, Cố Phán Tình và cả Thẩm An đều tới đây, ta nghĩ bọn họ nhất định rất hận ta. Kiếp này nếu không phải vì ta, sư phụ cũng sẽ không lưu lạc đến mức này. Đan Lăng nhìn ta như muốn nói vài câu, nhưng lại bị Cố Phán Tình kéo lại.

Thẩm An nhìn bụng của ta, chỉ nói một câu: “Hoàng tẩu, hãy nén bi thương.”

…

Ta không mai táng sư phụ, cũng không cho phép bất luận kẻ nào đem sư phụ vùi vào đất mẹ. Ta cảm thấy một ngày nào đó sư phụ sẽ sống lại, bởi vì hiện tại sư phụ ngoại trừ tim không đập hô hấp ngưng trệ, thì chàng như đang yên giấc ngủ bên ta.

Nhưng ta chờ ngày này qua ngày khác, sư phụ vẫn không tỉnh lại.

Chàng vẫn yên giấc ngủ, thân thể vẫn giống như bình thường.

https://thuviensach.vn

Ngày ta sinh đứa nhỏ, cây đào ngoài cửa sổ được trồng riêng cho ta cũng nở hoa, nụ hoa màu hồng phấn, giống hệt cây đào cạnh phòng nhỏ trên núi sư phụ đã chính tay trồng cho ta kiếp trước.

Có lẽ là vì thời điểm mang thai đã chịu không ít va chạm và đau khổ, nên ta sinh đứa nhỏ cực kỳ gian nan, ta đau đến rách lòng, gọi “Sư phụ” hết lần này tới lần khác.

Lê Tâm và Bích Dung đều khóc sưng cả mắt, nhất là Bích Dung.

Ta nói với các nàng: “Nếu lớn và nhỏ chỉ có thể bảo vệ một, thì ta muốn đứa nhỏ được bình an sống sót.”

Đứa nhỏ này ta sinh mất hai ngày hai đêm, ta kêu đến khàn giọng, toàn thân đều vô lực. Nhưng may mắn đứa nhỏ có thể bình an ra đời, trước khi mất đi ý thức, ta chỉ nghe thấy Bích Dung vui vẻ nói một câu:

“A, là một tiểu tiểu thư.”

Giấc ngủ lần này ta cảm thấy dài vô cùng, khi ta tỉnh lại trời còn chưa sáng. Ta nhìn Bích Dung đang hầu hạ bên cạnh giường, giọng khàn khàn:

“Đứa nhỏ đâu?”

Vẻ mặt Bích Dung có chút hoảng hốt, nhưng ta nhìn thấy sự vui mừng trên khuôn mặt nàng.

Nàng lắp bắp nói với ta: “Thái... Thái tử điện hạ...”

Ta hoảng hốt, bất chấp cơ thể còn đang suy yếu, ta loạng choạng bước xuống giường, vội chạy về phía phòng ngủ của ta và sư phụ, không ngờ vừa vòng qua tấm bình phong trong phòng, đã thấy sư phụ đang nhẹ nhàng đưa nôi.

Ta nghẹn ngào, cố thốt ra hai chữ từ trong cổ họng.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ.”

“Đứa nhỏ ánh mắt giống nàng, cái mũi giống ta, sau này chắc chắn sẽ là tiểu mỹ nhân.” Chàng vẫn dịu dàng nhìn ta như thế, giống năm đó khi chúng ta gặp nhau lần đầu dưới gốc đào, nụ cười tươi sáng của chàng còn rực rỡ hơn ba ngàn cánh đào đang tung bay trước gió.

“A Uyển, lần này chúng ta sẽ không xa nhau nữa nhé.”

HOÀN CHÍNH VĂN

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ngoại Truyện - Sư Phụ(1)

Hiện menudoc truyen

Truyện

Vô

Lần đầu tiên Thẩm Yến gặp Tạ Uyển là khi Tạ Uyển còn là một tiểu cô nương mới đến tuổi dậy thì, hai búi tóc bánh bao tròn trịa, ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt trắng hồng nhỏ nhắn cực kỳ giống trái táo nặng trịch trên ngọn cây.

Đương nhiên, những điều này đều là sau khi Thẩm Yến bị phế võ công mới nhớ lại.

Còn lúc đó, khi Thẩm Yến gặp Tạ Uyển thì chỉ có một ấn tượng -- Con gái của ân nhân.

Người giang hồ đều biết có ba nơi không thể chọc. Một, không chọc Thiên môn. Hai, không chọc Ma giáo. Ba, không chọc Tạ gia thành Thiệu Lăng. Thiên môn chính là môn phái thần bí nhất giang hồ, dùng từvõ công cái thếcũng không thể miêu tả được võ công cao cường của môn phái này, Vô Song công tử Thẩm Yến được người trong giang hồ xưng tụng cũng là người của Thiên môn.

Ma giáo vẫn luôn coi Thiên môn là cái gai trong mắt, ba lần bốn lượt ám sát Đại đệ tử Thẩm Yến của Thiên môn, đáng tiếc là chưa thành công

https://thuviensach.vn

được lần nào, nhưng nghị lực của Ma giáo phi phàm, đến nay vẫn đang siêng năng nghĩ biện pháp mới để giết chết Thẩm Yến.

Mà Tạ gia thành Thiệu Lăng sở dĩ không thể chọc, ngoại trừ nguyên nhân từng có hai vị Minh chủ võ lâm ra, thì chính là Tạ gia phú khả địch quốc[1].

[1] Phú khả địch quốc: giàu hơn quốc gia.

Khi Thẩm Yến còn trẻ, Thẩm gia từng bị người hãm hại, sắp bị tai ương ngục tù, thì Tạ Nam Phong luyến tiếc kỳ tài liền thuận tay cứu một nhà Thẩm Yến. Sau đó Thẩm Yến bái nhập Thiên môn, đến khi cái tên Vô Song truyền khắp đại giang Nam Bắc, thì Thẩm Yến cũng chưa từng quên ân huệ năm đó.

Thẩm Yến đến thăm hỏi Tạ phủ, cũng muốn đến trả ơn.

Tạ Nam Phong sờ râu, trầm ngâm một lát, "Tiểu nữ năm nay mười hai, được nuông chiều thành tính, lão phu đang muốn tìm cho con bé một sư phụ có võ công cao cường."

Kết quả là, Tạ Uyển trở thành đồ đệ đầu tiên của Thẩm Yến, cũng là người cuối cùng.

...

Ở trong mắt Thẩm Yến, Tạ Uyển là đồ nhi thông minh lanh lợi, dù hắn dạy cái gì, Tạ Uyển đều nhanh chóng hiểu được, đôi lần ra ngoài hành y, có Tạ Uyển ở bên hỗ trợ, giúp hắn giảm bớt không ít gánh nặng.

Thẩm Yến rất yêu thích Tạ Uyển.

Chẳng qua, Thẩm Yến luyện Bích Lạc Hoàng Tuyền, biết mình là người vô tâm, có thể nói là cực kỳ xa lạ với chữ tình. Thỉnh thoảng bắt gặp

https://thuviensach.vn

tia tình ý không giấu được trong mắt Tạ Uyển, Thẩm Yến cũng không nhìn ra manh mối gì, ngược lại còn khẽ vuốt đầu Tạ Uyển khen ngợi, "A Uyển học giỏi."

Khi Tạ Uyển đụng chạm người Thẩm Yến, khuôn mặt liền đỏ như mông khỉ.

Thẩm Yến phát hiện, chỉ nghĩ Tạ Uyển không khoẻ, khi muốn bắt mạch hộ nàng, Tạ Uyển lại cúi đầu nói mình không sao.

Thẩm Yến cũng coi như không có gì.

Đến khi Thẩm Yến cuối cùng cũng hậu tri hậu giác[2], tình huống đã là tên đã lên dây không thể không bắn. Công chúa Ninh An Nam Triều khí thế bức người, sau lưng Thẩm Yến còn có Thẩm gia và Thiên môn, uy nghiêm của Thiên gia há có thể bị một bang phái lớn của giang hồ coi rẻ?

[2] Hậu tri hậu giác: quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Vô Song công tử phẩm hạnh thanh cao, tính tình cao ngạo, sao có thể cúi đầu trước thế lực của Hoàng gia?

Nhưng vào lúc này, Tạ Uyển lại thổ lộ lòng mình với Thẩm Yến.

Hắn hết sức kinh ngạc, lời của Tạ Uyển không khác gì tiếng sấm trời vang dội vào đầu hắn, vẻ mặt không biểu tình nay cũng phải nứt ra. Sau khi Thẩm Yến gia nhập Thiên môn thì hắn đã có dự định tuổi già cô độc cho đến chết, nhưng lúc này, Thẩm Yến hiểu rõ, cách giải quyết việc này của tiểu đồ nhi là cách tốt nhất.

Hắn im lặng hồi lâu, nhưng vẫn chưa nhận lời Tạ Uyển.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bị tư tâm quấy phá, hoặc có lẽ Thẩm Yến đã quên, nên hắn vẫn chưa thẳng thắn nói cho Tạ Uyển biết hắn là người vô tâm vào lúc này.

Sau đó, Thẩm Yến cưới Tạ Uyển, công chúa Ninh An biết khó mà lui, việc này xem như kết thúc viên mãn. Với Tạ Uyển mà nói, nàng vô cùng khát khao cuộc sống sau này, người sống trên đời, có thể gả cho người mình yêu được bao nhiêu? Với Thẩm Yến mà nói, cũng là gió yên biển lặng, trước kia vẫn luôn có tiểu đồ nhi đi phía sau, nay đi phía sau vẫn là Tạ Uyển như trước.

Tạ Uyển vẫn gọi hắn là sư phụ như trước, khi ra ngoài hành y, Tạ Uyển thỉnh thoảng cũng đi với hắn.

Bích Đồng nói hai người bọn họ phu thê tình thâm, như hình với bóng.

Thẩm Yến vốn không biết nên đối đãi với thân phận đã chuyển biến của Tạ Uyển như thế nào, nghe lời này của Bích Đồng, mỗi lần hành y đều mang Tạ Uyển theo. Nhưng sau này, Tạ Uyển lại không muốn đi với hắn nữa, còn nguyên nhân, Thẩm Yến vẫn đều không đoán ra.

Cho đến khi võ công bị phế, Thẩm Yến mới biết được nguyên nhân.

Khi bệnh nhân hỏi nữ tử bên người hắn là ai, hắn luôn trả lời theo thói quen: "Đồ đệ của ta, Tạ Uyển."

Mỗi lần hắn nói như vậy, vẻ mặt của A Uyển đều ảm đạm. Lúc ấy hắn cũng không để ý, sau này mỗi khi nhớ lại đều có suy nghĩ biết vậy chẳng làm.

...

Thành thân mấy năm, với phu thê mà nói, trừ chuyện trên giường Thẩm Yến có thẹn với Tạ Uyển ra, thì những mặt khác Thẩm Yến đều làm

https://thuviensach.vn

cũng không tệ, không ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, khi ở nhà luôn ở bên Tạ Uyển.

Tạ Uyển muốn cái gì, chỉ cần nàng mở miệng, hắn chắc chắn sẽ cố gắng tìm, cũng không để nàng thất vọng. Mặc dù nàng đã tính kế hắn chuyện trên giường, nhưng hắn cũng chưa từng trách móc nàng, chỉ cho là tâm tính của nàng không tốt nhất thời bướng bỉnh.

Kỳ thật nghĩ kỹ lại, tuy nói là thành thân, thân phận có thay đổi, nhưng ở trong lòng hắn thì Tạ Uyển vẫn là đồ đệ của hắn.

Tạ Uyển coi Thẩm Yến là phu quân.

Thẩm Yến coi Tạ Uyển là đồ đệ.

Chỉ là có vài việc không phải vô tâm là có thể quên không còn chút gì, như việc thành thân đã năm năm, Thẩm Yến dần dần có thói quen uống canh Tạ Uyển tự tay làm, mặc xiêm y của tiệm y phục bên ngoài vẫn cảm thấy Tạ Uyển làm thoải mái hơn, hay như khi ở trong phòng xem sách thuốc, Thẩm Yến cũng có thói quen vừa nhấc mắt liền có thể nhìn thấy Tạ Uyển ngồi im lặng không nói tiếng nào bên cạnh hắn.

Thẩm Yến nhận ra có chút không ổn.

Tính tình của Tạ Uyển trong ấn tượng không phải như thế này, cũng không biết sao lại đột nhiên biến thành hiền thục văn tĩnh như thế.

Hắn nói: "A Uyển, hình như con thay đổi không ít."

Tạ Uyển mừng rỡ, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn nở rộ rực rỡ. Thẩm Yến không biết vì sao Tạ Uyển lại vui như vậy, Tạ Uyển chỉ nghĩ cố gắng nhiều năm cuối cùng đã có chút thành quả, sư phụ đã bắt đầu để ý tới cảm xúc của nàng.

https://thuviensach.vn

Cứ tiếp tục như vậy, qua năm sáu năm hoặc là bảy tám năm, sư phụ sẽ từ từ thích nàng.

Thẩm Yến tất nhiên không biết Tạ Uyển nghĩ gì trong đầu, hắn cảm thấy cứ sống như vậy cũng không tồi, nếu phải sống hết đời thì hắn cũng không ngại.

...

Khi công chúa Ninh An triệu Thẩm Yến tiến cung bắt mạch cho nàng, Tạ Uyển đã mang thai tới tháng thứ tám. Thẩm Yến tính ngày về, vừa vặn có thể trở về khi Tạ Uyển sinh. Trước khi rời đi, Tạ Uyển lại tuỳ hứng nói lung tung, Thẩm Yến trách mắng nàng.

Hắn cũng không phải vì công chúa Ninh An mà mắng Tạ Uyển, mà vì hắn làm sư phụ của nàng sắp được mười năm, nàng lại có thể nói ra lời nói vi phạm tâm phụ mẫu của đại phu như vậy, quả thật làm cho hắn cực kỳ thất vọng.

Sau khi từ trong cung đi ra, sớm hơn hai ngày so với dự tính ban đầu, nhưng Thẩm Yến vẫn ra roi thúc ngựa vội vàng trở về như trước. Không ngờ đi được nửa đường lại biết tin giáo đồ Ma giáo tập kích Thiên môn, hiện giờ Thiên môn chỉ còn lại mười người đang liều chết chống đỡ.

Thẩm Yến không thể chối từ, liền quay đầu chạy về phía Thiên môn.

Cùng chiến đấu với chúng giáo đồ của Ma giáo trong nửa tháng, lấy sức một người chống lại công kích của trăm người.

Cuộc chiến giữa Thiên môn và Ma giáo, cuối cùng Thiên môn thắng hiểm. Ma giáo bị diệt, Thiên môn đại thương nguyên khí, Thẩm Yến cũng bị trọng thương. Đúng lúc này, tin Tạ Uyển chết vì khó sinh truyền vào tai hắn, Thẩm Yến phun một ngụm máu rồi hôn mê bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Trưởng lão Thiên môn tìm không ít cách chữa cho Thẩm Yến, đáng tiếc đều không có hiệu quả. Sau đó, trưởng lão Thiên môn tìm được phương pháp tìm đường sống trong chỗ chết từ trong sách cổ, phế một thân võ học của Thẩm Yến, nhưng cứu về một mạng của Thẩm Yến.

Sau khi Thẩm Yến tỉnh lại, chỉ cảm thấy buồn đau trong lòng, nhớ tới tin đã nghe được trước khi hôn mê, cũng không quan tâm đã khoẻ lại chưa mà ngựa không dừng vó chạy về. Khi về tới phòng nhỏ trên núi, bên trong không một bóng người, trên bàn ngày thường sạch sẽ nay đã phủ kín tro bụi, trên giường còn loang lổ vết máu.

Dường như có cái gì đó đánh mạnh vào lồng ngực của hắn, làm hắn đau như bị kim châm muối xát.

Hắn bỗng chốc không phân biệt được bốn phương tám hướng, thậm chí không biết nên làm cái gì bây giờ.

Bỗng nhiên, Thẩm Yến lao xuống núi như bị điên, hắn chạy thẳng đến Tạ phủ. Tạ Nam Phong vốn rất yêu thương Tạ Uyển, nay biết tin Tạ Uyển chết vì khó sinh, những bất mãn trước kia vì con gái không để ý luân lý cương thường đều biến mất hoàn toàn, chỉ trút hết cơn giận lên người Thẩm Yến.

"A Uyển là con gái của Tạ Nam Phong ta, ai cũng không thể cướp con bé đi! Cho dù chết, cũng chỉ có thể chôn ở Tạ gia chúng ta!"

Thẩm Yến không lên tiếng.

Hắn quỳ trước cửa Tạ phủ bảy ngày bảy đêm, mãi đến ngày thứ tám, khi Thẩm Yến cuối cùng cũng không chống đỡ được, sắp té xỉu, thì Tạ Nam Phong mới đi ra.

Thẩm Yến nói: "Con không chăm sóc A Uyển tốt, là lỗi của con. Nhưng khi còn sống A Uyển là thê tử của con, sau khi chết cũng là thê tử

https://thuviensach.vn

của con. Xin nhạc phụ đem thi thể của A Uyển trả lại cho con."

Tạ Nam Phong có thể nói là vừa yêu vừa hận Thẩm Yến, yêu kỳ tài lại hận hắn hại con gái mình mê mẩn đến mạng cũng không còn. Chỉ là mấy ngày nay, Tạ Nam Phong cũng đã nghĩ thông suốt, khi A Uyển còn sống đã bất chấp tất cả cũng muốn gả cho hắn, sau khi chết cũng sẽ nhớ hắn như trước.

Cuối cùng, Tạ Nam Phong vẫn để Thẩm Yến mang A Uyển đi.

Khi trở về núi, Thẩm Yến mở quan tài ra. Trong quan tài có hai người đang nằm, một lớn một nhỏ, Bích Đồng sưng đỏ mắt nói với Thẩm Yến:

"Công tử, phu nhân sinh một tiểu tiểu thư."

Thẩm Yến không nói nổi câu nào, chỉ biết run rẩy cả người.

...

Khi Tạ Uyển còn sống, Thẩm Yến vô tâm, hắn chỉ coi nàng như đồ đệ.

Sau khi Tạ Uyển mất, Thẩm Yến không còn võ công, tình cảm bị bỏ nhiều năm nay đã quay trở lại, mỗi lần nhớ lại những chuyện của Tạ Uyển khi còn sống, hắn phát hiện Tạ Uyển ở trong lòng hắn đã sớm không phải đồ đệ, mà là thê tử của hắn.

Ở trong căn phòng này, mỗi một chỗ đều có dấu vết của A Uyển.

Thẩm Yến không ra ngoài hành nghề chữa bệnh nữa, chỉ vô tri vô giác ở trong phòng nhỏ. Việc mỗi ngày nhất định phải làm là ở dưới cây đào với A Uyển, cùng dùng cơm với nàng, cùng nói chuyện với nàng.

Hắn cảm thấy mình bị điên rồi, mỗi ngày đều dựa vào việc nhớ lại những chuyện đã qua để sống qua ngày, khi nhớ tới một ít chi tiết nhỏ mới

https://thuviensach.vn

có liên quan tới A Uyển, hắn liền cực kỳ hứng thú chạy tới kể trước mộ của nàng.

Bích Đồng nhìn mà lệ rơi lã chã, "Công tử, phu nhân ở dưới suối vàng có biết cũng không muốn thấy bộ dáng này của người đâu."

Thẩm Yến sửng sốt, hắn đột nhiên hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Bích Đồng lập lại một lần.

"Dưới suối vàng có biết..." Thẩm Yến lẩm bẩm hồi lâu rồi đột ngột đứng dậy.

Bích Đồng giật mình, "Công tử, người muốn đi đâu?"

Còn chưa nói xong, Thẩm Yến đã nhảy lên ngựa, chạy xuống chân núi. Thẩm Yến xuất sư từ Thiên môn, là Thủ tịch[3]đại đệ tử của Thiên môn, hắn biết Đại trưởng lão của Thiên môn có một bí thuật.

[3] Thủ tịch: đứng đầu.

Thẩm Yến gõ cửa mời Đại trưởng lão ra.

Đại trưởng lão hỏi: "Không hối hận?"

Thẩm Yến không chút do dự, "Không hối hận."

Đại trưởng lão bấm đốt tay tính toán, nói: "Nếu muốn mang trí nhớ của kiếp này luân hồi sang kiếp sau, từ hôm nay con phải làm đủ chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện, mà không được phép thương tổn đến một người nào. Chờ con công đức viên mãn tiến vào luân hồi, Địa Tạng Bồ Tát sẽ cho con một nguyện vọng."

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ngoại Truyện- Sư Phụ(2)

Chín vạn chín ngàn chín trăm việc thiện, tính sơ qua, dù mỗi ngày có thể làm được mười việc thì cũng phải tốn mất hai mươi tám năm.

Hai mươi tám năm, sao mà lâu quá, mà còn phải kiên trì làm liên tục mỗi ngày mười việc thiện nữa chứ.

Sau khi Thẩm Yến biết được biện pháp có thể tái tục tiền duyên[1]với Tạ Uyển từ Đại trưởng lão, thì thân thể hắn liền tràn đầy sức sống như được tái sinh một lần nữa.

[1] Tái tục tiền duyên: nối lại duyên phận kiếp trước.

Mỗi ngày, hắn đều siêng năng đi tìm việc thiện để làm, nhưng dù thế nào thì mỗi đêm, Thẩm Yến đều trở lại phòng nhỏ trên núi, rồi nói vài câu trước mộ của Tạ Uyển.

Thẩm Yến là một người cố chấp, khi hắn nhận định được mục tiêu của mình thì mặc kệ quá trình có bao nhiêu gian khổ, hắn cũng có thể kiên trì.

Mỗi khi Thẩm Yến hoàn thành một việc thiện thì sẽ ghi lại, nhìn số việc thiện trên sổ ghi chép mỗi ngày một tăng, Thẩm Yến rất vui, hắn cảm thấy mình đang lại gần Tạ Uyển một bước.

Khi việc thiện trong sổ ghi chép sắp đón vụ thứ một trăm năm mươi, thì phụ mẫu của Thẩm Yến rời khỏi nhân thế.

https://thuviensach.vn

Thân là con trai độc nhất của Thẩm gia, Thẩm Yến phải đưa linh cữu về quê nhà Phong An. Phong An cách Thiệu Lăng đâu chỉ ngàn dặm, vừa đi vừa về một chuyến, dù ra roi thúc ngựa cũng phải mất nửa tháng.

Thẩm Yến không muốn xa Tạ Uyển, nhưng cũng không thể từ bỏ trách nhiệm với phụ mẫu. Sau khi chào tạm biệt Tạ Uyển, Thẩm Yến lên đường đi Phong An. Vừa đi thì có chuyện xảy ra.

Tới bây giờ, Thẩm Yến cũng không biết đến sự tồn tại của Tần Mộc Viễn.

Mà Tạ Uyển cũng xác thực chưa từng nhắc đến Tần Mộc Viễn cho Thẩm Yến nghe, khi Tạ Uyển vẫn ở tuổi cập kê, trong mắt chỉ có một mình Thẩm Yến, nào còn tâm tư nhắc đến Tần Mộc Viễn trước mặt Thẩm Yến.

Khi Thẩm Yến nhận được thư của Bích Đồng, mới biết có một người như vậy tồn tại.

Bích Đồng viết trong thư ——

Công tử mau về! Thi thể của phu nhân bị Tần công tử cướp rồi!

Thẩm Yến quả thực đã bị lửa giận công tâm[2], hành trình hơn nửa tháng rút ngắn xuống một nửa, ngựa cũng không biết đã đổi bao nhiêu lần. Khi Thẩm Yến vội vã trở về thì hắn tận mắt nhìn thấy thê tử của mình bị Tần Mộc Viễn ôm vào lòng, trên người Tạ Uyển còn mặc giá y đỏ thẫm.

[2] Lửa giận công tâm: đột nhiên có sự cố xảy ra khiến cho thần chí hôn mê, nguy hiểm đến tính mạng.

Ánh mắt của Thẩm Yến dừng trên mặt Tạ Uyển, khuôn mặt của Tạ Uyển lúc này đã bị hủy hơn một nửa, thậm chí còn có thể nhìn thấy nhiều xương trắng.

https://thuviensach.vn

Nếu cảnh này lọt vào mắt người khác, chỉ sợ họ sẽ cảm thấy sởn gai người.

Nhưng Thẩm Yến không giống họ.

Dù Thẩm Yến có bị phế võ công hay không, thì trong lòng của Thẩm Yến, Tạ Uyển chính là Tạ Uyển, dù bộ dạng này của nàng rất xấu, thì hắn cũng sẽ không suy nghĩ gì. Cũng như bây giờ trong mắt Thẩm Yến chỉ ngập tràn hình ảnh của một mình Tạ Uyển.

Nhìn thê tử của mình đã mất mà còn phải chịu nhục vì sơ suất của mình như vậy, Thẩm Yến tức giận đến mất lý trí.

Hắn đánh Tần Mộc Viễn một trận.

Nếu Thẩm Yến còn võ công thì Tần Mộc Viễn chắc chắn không phải đối thủ của Thẩm Yến. Mà nay Thẩm Yến chỉ có thể dựa vào chiêu thức không có nội lực để so chiêu với Tần Mộc Viễn, võ công của hai người ngang nhau, không phân cao thấp.

Cuối cùng Thẩm Yến thắng hiểm, thân là đại phu, Thẩm Yến quen thuộc cơ thể con người hơn Tần Mộc Viễn nhiều.

Tần Mộc Viễn bị Thẩm Yến đánh chỉ còn lại nửa cái mạng, Thẩm Yến cũng không khá hơn chút nào.

Mặc kệ thương tích chồng chất trên người, hắn vẫn ôm thi thể của Tạ Uyển về núi, hắn cởi giá y trên người Tạ Uyển ra, thay xiêm y mới cho nàng, xiêm y này là Thẩm Yến mới mua về.

Thẩm Yến nhìn chằm chằm bộ xiêm y rộng hơn thân thể nhỏ bé của Tạ Uyển nhiều, hắn chợt áy náy, vẻ mặt cũng cực kỳ ảm đạm.

Hắn không biết gì về Tạ Uyển cả.

https://thuviensach.vn

Ngay cả số đo xiêm y của nàng hắn cũng không biết, hắn không biết gì về Tạ Uyển hết!

Bích Đồng ở bên cạnh dè dặt nói: “Công tử, phu nhân đã… nhiều ngày rồi, xiêm y không vừa cũng bình thường.”

Thẩm Yến tự trách mình mãi.

Hắn chăm chú nhìn Tạ Uyển, nhìn lâu đến mức xuất hiện ảo giác, hắn nhìn thấy Tạ Uyển dịu dàng cười với hắn, “Sư phụ.”

Thẩm Yến lấy tay vỗ nhẹ hai má Tạ Uyển.

Hắn cúi đầu, hôn Tạ Uyển một cái, hôn lên xương trắng đã lộ ra, rõ ràng chúng đã đông cứng lạnh như băng, nhưng Thẩm Yến lại cảm thấy thật ấm áp, khó có thể miêu tả được cảm giác thỏa mãn trong lòng.

Bích Đồng nhìn mà nước mắt tuôn rơi.

“Công tử, phu nhân cũng hy vọng được chôn cất bình an ạ.”

Thẩm Yến nói: “Ta biết.” Ta chỉ muốn nhìn nàng ấy thêm vài lần thôi.

Khi Thẩm Yến đặt Tạ Uyển vào trong quan tài một lần nữa, hắn nhìn thấy con của bọn họ đã hóa thành một đống xương trắng. Thẩm Yến khổ sở đến mức toàn thân run rẩy, ánh mắt sưng đỏ như quả óc chó, tim như bị ngân châm đâm vỡ nát.

Những chuyện thương tâm máu chảy đầm đìa vốn đã được cất giấu sâu dưới đáy lòng nay lại bị khui ra một lần nữa.

Ba tháng ngắn ngủi, thê tử của hắn, con của hắn, còn có phụ mẫu của hắn lần lượt rời đi, trên đời chỉ còn lại mình Thẩm Yến không người thân.

…

https://thuviensach.vn

Sau khi đánh một trận với Ma giáo xong, Thẩm Yến không nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, nay hắn lại liều mạng so chiêu với Tần Mộc Viễn, sức khỏe của Thẩm Yến dần dần xuống dốc. Kỳ thật, thân là đại phu, Thẩm Yến tự hiểu rõ tình trạng của mình.

Chỉ là hắn không muốn chữa cho bản thân, không rõ là muốn trừng phạt mình hay là chuộc tội, bây giờ Thẩm Yến chỉ còn sống với ý niệm trong đầu là hoàn thành chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện, sau đó tái tục tiền duyên với A Uyển ở kiếp sau.

Thẩm Yến muốn làm cái gì, Bích Đồng đều biết, Thẩm Yến cũng không giấu giếm Bích Đồng. Người được Tạ Uyển tín nhiệm khi còn sống, Thẩm Yến cũng tín nhiệm.

Khi Bích Đồng biết Thẩm Yến muốn làm cái gì thì cực kỳ chấn động.

Nàng lắp bắp hỏi: “Thật… thật sự… có thể tái… tái tục tiền duyên ư?”

“Ừ.”

Bích Đồng rất nhanh liền phát hiện có điều không thích hợp, “Nhưng phu nhân đã rời nhân thế lâu như vậy, mà công tử còn rất nhiều việc thiện chưa làm xong. Chờ công tử làm xong, không phải phu nhân đã đầu thai được nhiều năm rồi sao?”

Kỳ thật Thẩm Yến cũng có nghĩ tới vấn đề này, nhưng Đại trưởng lão từng nói với hắn, hiện giờ hồn phách của Tạ Uyển còn ở Địa phủ, ít nhất ba mươi nămnữa cũng chưa tới lượt nàng đầu thai.

Thẩm Yến cực kỳ đau lòng khi nghĩ đến Tạ Uyển phải chờ đợi một mình dưới Địa phủ nhiều năm như vậy. Hắn đành phải tăng tốc làm việc thiện để sớm được xuống đó với nàng.

…

https://thuviensach.vn

Thẩm Yến không nghĩ tới Tần Mộc Viễn lại khó đối phó như vậy.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, Tần Mộc Viễn liền theo dõi Thẩm Yến. Mỗi khi Thẩm Yến giúp một người, thì giữa đường, Tần Mộc Viễn hoặc người của Tần Mộc Viễn sẽ đến phá, nên tiến trình vốn là mỗi ngày hơn mười việc thiện kéo thành mỗi ngày vài việc, thậm chí có ngày đôi khi một việc cũng không làm xong.

Tần Mộc Viễn luôn nhìn Thẩm Yến bằng vẻ mặt oán hận.

“Mày không biết quý trọng A Uyển, kiếp sau mày cũng đừng mong có cơ hội này, tao sẽ cầm chặt tay nàng khi nàng vừa sinh ra, sẽ chiếm hết ánh mắt của nàng, sẽ không cho mày có chỗ đặt chân vào lòng của nàng nữa.”

Thẩm Yến không muốn xuất hiện cùng một chỗ với Tần Mộc Viễn.

Hắn đành chăm chỉ tập luyện ám khí, khi Tần Mộc Viễn đến phá thì cho hắn một mũi ám khí, hoặc là một lần gây mê. Thẩm Yến biết trong khi làm việc thiện thì tuyệt đối không được giết người, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nên Thẩm Yến luôn cách Tần Mộc Viễn xa được bao nhiêu thì xa bấy nhiêu.

Nhưng Tần Mộc Viễn luôn luôn theo dõi Thẩm Yến, vào Trung thu năm thứ hai sau khi Tạ Uyển rời đi, hắn chuyển lên núi, tạo một gian nhà trúc cạnh nhà của Thẩm Yến, cũng trộng một cây đào, còn lập mộ chôn quần áo và di vật nữa.

Thẩm Yến thấy vậy nhưng không nói gì.

Trải qua mấy ngày nay, Thẩm Yến đã hiểu được một chuyện, Tần Mộc Viễn quá điên khùng, so đo với hắn cũng chỉ lãng phí thời gian của mình, nên Thẩm Yến lựa chọn cách nhìn như không thấy.

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển rời đi được mùa thu thứ mười, Thẩm Yến đã hoàn thành bốn vạn việc thiện. Khi ấy Thẩm Yến bốn mươi tuổi, bởi vì bệnh tật quấn thân nên Thẩm Yến già rất nhanh, hơn nữa quần áo còn lôi thôi lếch thếch, nên Thẩm Yến mới bốn mươi tuổi nhưng thoạt nhìn như một ông lão đã bước nửa bước vào quan tài.

Trung thu năm nay, Thẩm Yến nhớ Tạ Uyển vô cùng.

Mười năm qua, ngày qua ngày làm việc thiện không làm hao mòn ý chí của Thẩm Yến, mà còn làm Thẩm Yến nhớ tới Tạ Uyển nhiều hơn. Hôm nay, hắn vẫn chưa đi ra ngoài làm việc thiện, mà ở trong bếp làm đồ ăn Trung thu —— bánh ngọt hình tròn, củ ấu chín, quả hồng, quế tương.

Thẩm Yến trải từng món ra trước mộ Tạ Uyển.

Hắn nói với Tạ Uyển: “A Uyển, kiếp sau ta sẽ làm đồ ăn ngon cho nàng mỗi ngày.”

“Nàng muốn ăn cái gì, ta đều làm cho nàng.”

Thẩm Yến ăn một nửa, nửa còn lại hắn lấy lửa đốt. Hắn nói: “Bích Đồng nói nàng thích ăn ngọt nên ta đặc biệt cho thêm nhiều đường.” Thẩm Yến bỗng nhiên cười thành tiếng, “Cũng không biết răng của con đã mọc chưa, sợ là không ăn được những món này.”

Nói xong, mũi của Thẩm Yến bắt đầu cay cay.

Hình như người đến tuổi trung niên thì cảm xúc đặc biệt khó khống chế. Thẩm Yến cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất đầu đất, lúc nên quý trọng thì không quý trọng, khi người chết rồi mới bắt đầu liều mạng muốn giữ lại thì người đã hóa thành tro.

…

https://thuviensach.vn

Năm Thẩm Yến năm mươi tuổi, hắn còn thiếu một vạn năm ngàn việc thiện.

Một năm ấy, toàn bộ Nam triều bạo phát một trận ôn dịch, phạm vi mắc bệnh trên diện rộng, ước chừng có hơn hai vạn người bị ôn dịch, toàn bộ Nam triều lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Thẩm Yến biết đây là cơ hội tốt.

Hắn một mình tiến vào khu ôn dịch nặng, điều tra rõ nơi phát sinh ôn dịch, hắn dốc hết gia tài chữa bệnh miễn phí cho những người bị ôn dịch, bên người chỉ mang theo mỗi linh bài của Tạ Uyển. Mỗi khi trị một người, Thẩm Yến đều nói với người bệnh:

“Đây là thê tử của ta, Tạ Uyển.”

Trong trận ôn dịch đó, Thẩm Yến cứu chữa vô số người, chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện vừa vặn đạt tới.

Hết đợt ôn dịch, do từng ngày từng ngày cứu chữa người bệnh nên tinh thần hắn đã hao tổn nặng, sức khoẻ cũng bị tổn thương nhiều, Thẩm Yến vốn đã bước nửa bước vào quan tài, lúc này cũng chỉ còn lại hơi tàn.

Thẩm Yến ôm linh bài của Tạ Uyển được nâng về phòng nhỏ trên núi.

Ngày hồi quang phản chiếu[4], Thẩm Yến tự mình lấy nước rửa mặt chải đầu một phen, còn đặc biệt dùng đậu đen và dấm chua để nhuộm đen lại đầu đầy tóc bạc. Mặc áo bào cuối cùng Tạ Uyển đã làm cho hắn khi nàng còn sống, Thẩm Yến hơi thấp thỏm hỏi:

“Bích Đồng, A Uyển có chê ta già hay không?”

[4] Hồi quang phản chiếu: xuất phát từ Phật giáo, ý chỉ người sắp chết bỗng nhiên có chút tinh thần hưng phấn.

https://thuviensach.vn

Bích Đồng vừa rơi lệ vừa lắc đầu cười, “Sẽ không, trong mắt phu nhân, công tử vĩnh viễn là thiên hạ Vô Song.”

Thẩm Yến đứng dậy.

Bích Đồng nói: “Công tử, chờ ngài đi rồi, ta sẽ chôn ngài cùng một chỗ với phu nhân.”

Thẩm Yến nói: “Không cần.”

Hắn ra khỏi phòng nhỏ, tự mình xúc mở mộ của Tạ Uyển, Bích Đồng muốn giúp thì bị Thẩm Yến ngăn lại. Hắn đào từng chút từng chút một, đến khi nhìn thấy quan tài, hắn mới ngừng tay.

Hắn cạy mở quan tài, bên trong chỉ còn một đống xương trắng.

Thẩm Yến nằm vào, ôm Tạ Uyển và xương cốt của con gái, nói với Bích Đồng: “Đậy quan tài lại đi.”

Bích Đồng không có dị nghị gì, những năm qua, sự khổ cực và si mê của công tử, nàng đều đã nhìn thấy, rất nhanh thôi công tử có thể đoàn tụ với phu nhân rồi.

Bích Đồng khép quan tài lại, nàng nhẹ giọng nói: “Công tử đi bình an.”

Khi cây đinh cuối cùng vừa đóng vào quan tài, thì Thẩm Yến cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

A Uyển, ta đến rồi đây.

Tác giả:Ngoại truyện sư phụ(2) có mấy cảnh làm tôi cay hết mũi T~T.

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngoại Truyện - Sư Phụ(3)

Thẩm Yến như ý nguyện được gặp Địa Tạng Bồ Tát.

Vẻ mặt Địa Tạng Bồ Tát hiền lành, hỏi: “Con có thân công đức, vậy có nguyện vọng nào không?”

Thẩm Yến không chút do dự nói: “Xin cho con được mang theo trí nhớ kiếp này luân hồi sang kiếp sau, con muốn được tái tục tiền duyên với thê tử Tạ Uyển lúc sinh tiền ạ.”

“Được.”

Thẩm Yến thở phào nhẹ nhõm, niềm vui sướng hiện rõ trên chân mày. Hắn bỗng nhiên nhớ tới lời Đại trưởng lão đã nói, nên hỏi:

“Xin hỏi Bồ Tát, thê tử Tạ Uyển của con có thể đầu thai không ạ?”

Tính ra A Uyển cũng nên tiến vào luân hồi rồi.

Không ngờ Địa Tạng Bồ Tát lại nói: “Có người đã cản trở Tạ Uyển luân hồi.”

…

Người này không phải ai khác mà đúng là Tần Mộc Viễn.

Trước đó, Tần Mộc Viễn từ miệng Bích Đồng mà biết Thẩm Yến muốn tái tục tiền duyên với Tạ Uyển ở kiếp sau, nên hắn đã nghĩ một cách.

https://thuviensach.vn

Thẩm Yến có Đại trưởng lão Thiên môn chỉ điểm, thì bên cạnh Tần Mộc Viễn cũng có cao nhân.

Tần Mộc Viễn cũng muốn mang theo trí nhớ kiếp này luân hồi kiếp sau, chỉ tiếc chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện với hắn mà nói thì không thể nghi ngờ là còn khó hơn lên trời, nên Tần Mộc Viễn đã chọn cách khác.

Cách này tuy không khó như của Thẩm Yến, nhưng cũng cần chờ ở nhân gian đủ sáu mươi năm.

Tần Mộc Viễn sợ Thẩm Yến sẽ cướp Tạ Uyển trước hắn, nên đã năn nỉ cao nhân hạ bí thuật cản trở Tạ Uyển luân hồi, đợi hắn xuống Địa phủ thì cùng đầu thai.

Nhưng Tần Mộc Viễn lại không biết, một năm trên nhân gian bằng mười năm dưới Địa phủ.

…

Người chết sẽ hóa thành quỷ, bởi Thẩm Yến có thân công đức, nên vẻ ngoài cũng không dữ tợn, nhưng khi chết đã cao tuổi, dung nhan dù tuyệt thế vô song cũng không thể chống lại sự tàn phá của thời gian, Thẩm Yến nhìn bóng mình trên sông Vong Xuyên mà đáy lòng có chút khẩn trương.

Qua nhiều lần tìm cách hỏi thăm, cuối cùng hắn cũng biết Tạ Uyển ở trong hang động âm u.

Lúc Thẩm Yến biết được chân tướng thì hận không thể xé Tần Mộc Viễn thành mảnh nhỏ. Nếu Tần Mộc Viễn thật lòng yêu A Uyển thì không sao, nhưng hiện tại hắn vẫn còn sống sờ sờ mà lại khiến A Uyển phải chịu nỗi khổ cô đơn mấy trăm năm này.

https://thuviensach.vn

Thẩm Yến xót Tạ Uyển, nhưng cũng không có cách giải trừ bí thuật cao nhân đã hạ, hắn chỉ có thể làm bạn với Tạ Uyển trong thời gian còn lại mà thôi.

Thẩm Yến lưỡng lự đứng trước hang động âm u hồi lâu, mắt thấy người trông mong hơn mấy chục năm đang ở phía trước, hắn chỉ cần đi vài bước vào trong là có thể nhìn thấy A Uyển, nhưng hắn sợ.

Sợ A Uyển hận hắn, cũng sợ A Uyển oán hắn.

Cuối cùng, hắn cũng cố lấy hết can đảm đi vào hang động âm u, trong hang nhiệt khí lành lạnh, cả không gian im lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở. Thẩm Yến nghĩ tới cảnh gặp lại Tạ Uyển rất nhiều lần, ví dụ như Tạ Uyển không muốn để ý hắn hay Tạ Uyển hận đến mức tát vào mặt hắn trước.

Chẳng qua, khi hắn thật sự nhìn thấy Tạ Uyển, thì không xuất hiện tình cảnh nào trong những cái đã đoán trước.

Tạ Uyển vẫn xinh đẹp trẻ trung như trước, khi chết nàng mới đôi mươi, dù làm quỷ, nhưng dung mạo vẫn thanh tú xinh đẹp như cũ. Nàng đưa mắt nhìn Thẩm Yến đang đứng ở cửa hang phía xa, rồi ý cười dịu dàng nổi lên bên miệng.

“Ông lão, ông mới tới ạ?”

Thẩm Yến cứng người lại ngay cửa hang, tim như ngừng đập.

Nàng… không nhận ra hắn.

Hắn tâm tâm niệm niệm hơn mấy chục năm, rốt cuộc nhìn thấy nàng, nhưng trong mắt nàng đã không còn tình cảm như xưa, mà lại xa cách như không quen biết. Trong nháy mắt, lòng Thẩm Yến hóa tro tàn.

https://thuviensach.vn

Nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nàng, rồi nghĩ tới bản thân nay đã tuổi già sắc suy, dường như ngay cả xách hài cho A Uyển cũng không xứng.

Thẩm Yến từ nhỏ đến lớn đều được người đời cực kỳ hâm mộ, nhưng vào thời khắc này hắn lại trở nên tự ti.

Hắn mở miệng muốn nói điều gì đó, nhưng đầu hắn như bị cái gì đó đè xuống, làm hắn không thể nói thành lời, đầu óc chỉ ngập tràn ý nghĩ "A Uyển không nhận ra hắn".

Thật ra cũng không thể trách Tạ Uyển được, Tạ Uyển qua đời đã hơn mấy chục năm trên nhân gian, tính ra thì cũng mấy trăm năm dưới Địa phủ. Khỏi bàn đến việc trước khi Tạ Uyển qua đời đã hiểu thông suốt, qua mấy trăm năm sau này, gần như đến cả họ tên của mình nàng cũng quên hết bảy tám phần.

Thẩm Yến đối với Tạ Uyển chỉ như một giấc mộng không đáng quan tâm ở mấy kiếp trước.

Tạ Uyển thấy Thẩm Yến đứng yên ở cửa hang, chỉ yên lặng nhìn nàng, nghĩ hắn nhất thời chưa chấp nhận được sự thật mình đã thành quỷ, bèn đi tới an ủi: "Ông ơi, sống chết có số, ông cũng đừng đau lòng nữa." Ngừng một chút, Tạ Uyển lại nói: "Ông coi con còn chết khi trẻ tuổi này, ông còn sống được rất lâu ấy chứ."

Thấy hắn vẫn chỉ ngơ ngác nhìn mình, Tạ Uyển lại hỏi: "Có phải ông nhớ tới người nhà không ạ?"

Rõ ràng quỷ không có tim, nhưng Thẩm Yến vẫn cứ cảm thấy ngực trái đau âm ỉ. Hắn căng khóe miệng, giọng khàn khàn:

"Ta chỉ có một thê tử và con gái."

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển nghe xong, cười nói: “Chắc ông rất yêu thê tử và con gái của mình nhỉ.”

Lời này Tạ Uyển chỉ nói đại, lại không ngờ đối phương sẽ có phản ứng lớn như vậy, hốc mắt lập tức đỏ, “Là… là ta có lỗi với nàng, không chăm sóc hai người chu đáo.”

Tạ Uyển không trò chuyện nhiều với người trong nhiều năm, nên nhất thời cũng không biết phải an ủi ông lão này thế nào, đành phải nói:

“Không có gì không có gì đâu, đều đã là chuyện khi còn sống, chờ uống canh Mạnh bà rồi, thì không còn nhớ điều gì nữa. Nếu ông và thê tử của ông có duyên, nói không chừng còn có thể tái tục tiền duyên ở kiếp sau đó.”

Thẩm Yến bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: “Con cũng nghĩ ta có thể tái tục tiền duyên với nàng?”

Tạ Uyển gật đầu, còn nói rất nghiêm túc: “Chắc chắn có thể.”

Thẩm Yến hơi vui mừng, âm thầm nói với bản thân: Không nhận ra cũng không sao cả, chúng ta còn có kiếp sau.

Từ ngày đó trở đi, Tạ Uyển vẫn sống một mình trong hang động âm u đã có thêm một người bạn, Tạ Uyển cũng không hỏi hắn tên gì, chỉ gọi hắn là “ông lão”. Dường như hắn cũng không phản đối, nhưng mỗi lần nàng gọi một tiếng “ông lão”, thì Thẩm Yến hơi buồn bã.

Thẩm Yến cũng từng nghĩ tới việc nói chân tướng cho Tạ Uyển biết, hắn cân nhắc vài ngày, tính thử dò xét ý tứ của nàng trước. Một ngày nào đó, Thẩm Yến làm bộ lơ đãng hỏi:

“A Uyển, con chết như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển suy nghĩ hồi lâu, mới lên tiếng: “Con nhớ hình như là khó sinh, hình như vậy, mà cũng hình như không phải, cũng đã qua lâu quá rồi, nên con không nhớ rõ nữa.”

Tạ Uyển trả lời không chút để tâm, nhưng Thẩm Yến nghe mà lòng đau như cắt. Hai chữ “khó sinh” như mũi tên bôi vạn độc, từ miệng Tạ Uyển nói ra, rồi dễ dàng bay tới cắm vào tim hắn.

Một lúc lâu sau, Thẩm Yến mới tìm lại giọng nói của mình, “Phu quân của con đâu?”

Tạ Uyển thờ ơ: “Quên rồi.”

Thẩm Yến cứng người.

Tạ Uyển lại cười tủm tỉm nói: “Chuyện kiếp trước ai mà nhớ được nhiều chứ, ông lão, ông đừng thấy con trẻ tuổi, chứ về kinh nghiệmlàm quỷ thì con còn hơn ông mấy trăm năm đó.”

Thẩm Yến phát hiện sau khi gặp lại Tạ Uyển, mỗi lần nhìn thấy Tạ Uyển xinh đẹp trẻ trung, thì hắn luôn thấy tự ti. Nay thấy Tạ Uyển không mảy may để ý đến chuyện kiếp trước, hắn mới cảm thấy nói cho Tạ Uyển biết cũng chỉ làm tăng phiền não cho nàng.

Vả lại có lẽ nói cho nàng nghe, cũng chưa chắc nàng nhớ được mình từng có một phu quân không xứng chức như vậy.

Như vậy cũng rất tốt, ở trong hang động âm u vắng vẻ tĩnh mịch, hắn có thể yên lặng nhìn nàng, ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng. Khi nàng buồn thì kể vài chuyện thú vị dỗ nàng cười một cái, như vậy cũng đủ lắm rồi.

Dù nàng chỉ xem hắn là ông lão, thì cũng tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Ít ra khi hắn nhớ nàng, chỉ cần đi vài bước là có thể nhìn nàng, mà không phải vuốt cạnh bia lạnh như băng, nhìn trên mặt bia khắc hai chữ "Tạ Uyển" rồi ngây ngốc đờ đẫn, sau đó ruột gan như đứt thành từng khúc.

…

Dưới Địa phủ lại qua một trăm năm, Tạ Uyển và Thẩm Yến đã vô cùng thân thiết, hai người ở chung cũng khá hòa hợp, Thẩm Yến nắm chắc cơ hội này rất tốt. Rốt cuộc, đã đến ngày hai người nghênh đón việc đầu thai.

Hắc Bạch Vô Thường tiến vào hang động âm u, mặt Hắc Vô Thường không biểu cảm mà quát to:

"Tạ Uyển, Thẩm Yến, có thể đi đầu thai."

Hai người ở chung lâu như thế, nhưng Thẩm Yến chưa bao giờ nói cho Tạ Uyển biết tên của mình, nay Hắc Vô Thường quát một tiếng, làm Thẩm Yến gần như theo phản xạ nhìn nét mặt của Tạ Uyển.

Trên mặt Tạ Uyển cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ cười cười, rồi nói: "Ông lão, thì ra tên ông là Thẩm Yến."

Thẩm Yến "Ừ" một tiếng.

Bạch Vô Thường hơi kinh ngạc nhìn hai con quỷ trước mắt, nhất thời hơi khâm phục định lực của Thẩm Yến. Cứ nghĩ hai con quỷ này ở chung hơn một trăm năm sẽ giải quyết hết bảy tám phần các loại oán hận tình cừu khi còn sống rồi, không nghĩ tới cuối cùng đến cả đối phương là ai cũng không biết.

Tạ Uyển nói: "Tên này nghe hơi quen tai, đã từng nghe thấy ở đâu thì phải."

https://thuviensach.vn

“Thật không?”

Tạ Uyển cười: “Không nhớ ra, chắc cũng là người không liên quan.”

Tuy nói Thẩm Yến đã chịu đả kích hơn một trăm năm thành thói quen, nhưng chính tai nghe Tạ Uyển nói như thế, trong lòng hắn vẫn thấy hơi đau. Nhưng nghĩ lại sắp được đầu thai, kiếp sau hắn sẽ có tuổi tương đương với A Uyển, khuôn mặt xứng đôi, còn có thể sống chung hoà thuận vui vẻ đến hết đời.

Nghĩ như vậy, làm khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng có ý cười, “Còn nhờ hai vị Vô Thường dẫn đường.”

…

Khi hai người tiến vào con đường luân hồi, thì gặp phải Tần Mộc Viễn. Tạ Uyển đến Thẩm Yến còn không nhận ra nói chi Tần Mộc Viễn. Ngược lại, Tần Mộc Viễn đã nhận ra Tạ Uyển từ cái nhìn đầu tiên.

Hắn kích động chạy vội tới trước mặt Tạ Uyển, “A Uyển, ta là Mộc Viễn ca ca, nàng có nhớ không?”

Tạ Uyển nháy mắt mấy cái, xấu hổ cười, “Thật ngại quá, trí nhớ của ta không tốt cho lắm…” Nhìn tướng mạo của hắn có thể làm ông của nàng, một tiếng Mộc Viễn ca ca này thật sự hơi khó có thể gọi ra.

Tần Mộc Viễn cũng không chán nản, “Không sao, kiếp sau nàng sẽ nhớ ta thôi. A Uyển, kiếp sau chúng ta sẽ kết thành phu thê, nàng phải nhớ kỹ ta đó.”

Tạ Uyển lén lui về sau một bước.

Mà Tần Mộc Viễn thấy Thẩm Yến ở phía sau, thì mắt hắn lập tức bốc lên hai ngọn lửa, “Lại là mày! Sao mày vẫn bám lấy A Uyển của tao!”

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển nhỏ giọng hỏi Thẩm Yến: “Hắn là kẻ thù của ông lúc sinh thời?”

Thẩm Yến hạ giọng trả lời: “Không phải, là tình địch.”

Tạ Uyển “Ồ” một tiếng, rồi không để ý nữa.

Nhưng cảnh này rơi vào mắt Tần Mộc Viễn thì giống như tình nhân đang thì thầm với nhau. Hắn vừa định tiến lên tách hai người ra, thì bên kia đã có quỷ sai quát một tiếng:

“Tần Mộc Viễn ——”

Tần Mộc Viễn căm hận nói với Thẩm Yến: “Kiếp sau tao chắc chắn sẽ giành được A Uyển trước!” Ngừng một chút, hắn lại thâm tình chân thành nói với Tạ Uyển: “A Uyển, nàng phải chờ ta, ta đi đầu thai đây.”

Tạ Uyển hơi mất tự nhiên, chỉ gật đầu qua loa.

Sau đó không lâu, quỷ sai lại quát: “Tạ Uyển ——”

Tạ Uyển nói với Thẩm Yến: “Ông lão, cảm ơn ông, con đi đầu thai đây, mong ông có thể tái tục tiền duyên với thê tử của ông ở kiếp sau.” Dứt lời, Tạ Uyển đi về phía con đường luân hồi.

Mạnh bà đứng trước con đường luân hồi, đang cầm canh Mạnh bà trong tay.

Tạ Uyển nhận lấy, nhìn bảy màu rực rỡ trong bát, cười nói: “Thì ra canh Mạnh bà lại đẹp như vậy.”

Nàng ngửa cổ, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, không ngờ vừa uống được một ngụm nhỏ, thì có một con quỷ bỗng nhiên va vào nàng, canh Mạnh bà rơi xuống sông Vong Xuyên, Tạ Uyển cũng vô tình rơi xuống con đường luân hồi.

https://thuviensach.vn

Có quỷ sai quát: “Chạy loạn gì đó!”

Con quỷ mặc áo trắng sợ hãi nói: “Vừa rồi không cẩn thận bị trượt chân ạ.”

Mạnh bà liếc nhìn con đường luân hồi, nghĩ thầm, canh Mạnh bà của ta uống một ngụm nhỏ cũng có tác dụng. Lại nhìn con quỷ áo trắng mới đến trước mắt, Mạnh bà nhíu mày, hỏi quỷ sai bên cạnh, “Đây là người đầu thai tiếp theo?”

Quỷ sai nói: “Đúng vậy.” Quỷ sai lật quyển sổ ghi tên trong tay, “Ừm, số mệnh kiếp sau không tốt lắm.”

Mạnh bà múc bát canh, “Tốt hay không cũng không liên quan tới chúng ta. Uống đi.”

Đến phiên Thẩm Yến, thì có quỷ sai ở bên cạnh nói: “Người này được Địa Tạng Bồ Tát phù hộ, không cần uống canh Mạnh bà.”

Mạnh bà nhìn Thẩm Yến vài lần, “Là người có phúc.”

Thẩm Yến chắp tay vái, hỏi: “Không biết Tạ Uyển vừa mới đầu thai đến nhà người nào ạ?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Quỷ sai nói: “Ngươi đã cầu được tái tục tiền duyên, những chuyện sau này trên trời tự có an bài.”

https://thuviensach.vn

TRƯỜNG HẬN (VÔ TÂM)

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Phiên Ngoại : Tư Mã Cẩn Du

Tần gia với Tạ gia đã qua lại rất thân thiết từ thế hệ trước, Tần phu nhân và Tạ phu nhân từ nhỏ cũng là bạn tốt chốn khuê phòng, càng trùng hợp hơn là hai người đều được chẩn mang thai trong cùng một ngày. Hai nhà vô cùng vui mừng, liền tính đợi sau khi đứa bé được sinh ra, nếu là nam và nữ sẽ định hôn ước cho con.

Không ngờ đứa trẻ nhà họ Tần vừa được sinh ra không lâu thì Tần phụ bị nhiễm bệnh nặng. Tần phu nhân mời đại sư đức cao vọng trọng của Phật môn tới, đại sư nói trong vòng mười năm Tần gia không nên có hôn sự.

Vì thế chuyện đính ước giữa hai nhà Tần Tạ liền tạm thời được gác lại. Trải qua sự chữa trị của các danh y, thân thể Tần phụ cũng dần dần tốt hơn, cùng lúc đó ông đặt tên cho con là Mộc Viễn. Đến ngày chọn đồ vật đoán tương lai, trong Tần gia rất náo nhiệt, trên bàn gỗ dài được bày rất nhiều đồ vật.

Tạ phu nhân cũng ôm Tiểu Tạ Uyển vừa đầy tháng đến góp vui.

Tiểu Mộc Viễn đi chầm chậm trên bàn dài, ánh mắt tròn liên tục chuyển động không ngừng, bàn tay nhỏ mập mạp sờ hết thứ này đến thứ khác, rồi cười khanh khách, nhưng cũng không cầm lên, chỉ sờ một chút rồi bỏ ra.

Tần phu nhân che miệng cười nói: “Thằng nhóc này bình thường rất thích mấy thứ màu vàng lóng lánh, ta thấy Nhị thúc mang tới bàn tính bằng vàng chói mắt, có khi Mộc Viễn sẽ chọn thứ đó đấy.”

https://thuviensach.vn

Tạ phu nhân cũng cười nói: “Tần gia làm buôn, chọn bàn tính kế thừa nghiệp cha cũng rất tốt.”

Đang nói chuyện thì Tiểu Tạ Uyển ê a mấy tiếng, rồi vung cánh tay nhỏ.

Tần phu nhân thấy Tiểu Tạ Uyển phấn điêu ngọc mài[1], trong lòng liền nghĩ, con gái của A Thiến và Tạ Nam Phong cùng Mộc Viễn nhà mình môn đăng hộ đối, hai bên cũng hiểu rõ nhau, về sau thành thân gia cũng là chuyện không thể tốt hơn.

[1] Phấn điêu ngọc mài: dùng để hình dung em bé trắng noãn, đáng yêu.

Nghĩ như thế, Tần phu nhân càng nhìn Tạ Uyển lại càng vừa lòng, nụ cười trên mặt cũng tươi tắn hơn.

“Xem ra A Uyển cũng muốn chọn đồ rồi, A Thiến, đến lúc A Uyển chọn đồ vật đoán tương lai nhất định phải nói với ta một tiếng, ta sẽ chọn một vật đoán tương lai đưa qua đó.” Tần phu nhân cười cười, “Đến đây, để ta ôm một cái.”

Tần phu nhân ôm lấy Tiểu Tạ Uyển, “Ui cha, dễ thương chưa này, sau này nhất định là đại mỹ nhân đó.”

Tiểu Tạ Uyển tất nhiên không nghe hiểu người lớn đang nói gì, giờ phút này bé chỉ chăm chú nhìn khối ngọc trắng khắc hoa sen[2] trên bàn, khoảng chừng chỉ to bằng nắm tay của đứa trẻ mới sinh.

[2] Ngọc trắng khắc hoa sen – Bạch ngọc liên hoa.

“Ê a ê a…”

https://thuviensach.vn

Tạ phu nhân nhìn theo ánh mắt của con gái, cười nói: “Đóa hoa sen này điêu khắc tinh xảo thật.”

Tần phu nhân nói: “Thiên môn cùng nhà ta có chút giao tình, đóa bạch ngọc liên hoa này cũng do Thiên môn đưa tới.”

Vừa dứt lời, Tiểu Tạ Uyển đã vùng vẫy lộn xộn, Tần phu nhân nhất thời không ôm nổi làm Tiểu Tạ Uyển ngã xuống bàn dài, may mà trên bàn có trải một tấm đệm bông, nên ngã xuống cũng không bị đau.

Tiểu Tạ Uyển vừa ngã đã trở mình, trong đôi mắt như quả nho đen phản chiếu hình ảnh đóa bạch ngọc liên hoa.

Đưa tay tới, nắm được nó, Tiểu Tạ Uyển thỏa mãn cười khanh khách.

Tần phu nhân và Tạ phu nhân nhìn nhau cười, Tần phu nhân nói: “Xem ra A Uyển rất muốn làm đệ tử của Thiên môn đây.”

Tạ phu nhân nói: “Haiz, A Uyển nghịch quá à.” Vừa dứt lời, Tạ phu nhân xoay người chuẩn bị ôm lấy con gái nhà mình, mà lúc này, bàn tay mập mạp của Tiểu Mộc Viễn đã cầm lấy chân Tiểu Tạ Uyển, nắm thật chặt không chịu buông.

Cảnh này thật có chút kỳ quái, bé gái cầm khối sen ngọc cười khanh khách, bé trai nắm lấy chân bé gái cũng cười vui vẻ không ngừng.

Mọi người xung quanh liền sửng sốt, vẫn là Tần phu nhân phản ứng đầu tiên, trêu chọc:

“Xem ra, sau này con trai ta cần vợ không cần mẹ nữa rồi.”

Tạ phu nhân cũng cười ha ha.

…

https://thuviensach.vn

Sau hôm chọn đồ vật đoán tương lai đó, người Tiểu Mộc Viễn thích nhất là Tiểu Tạ Uyển. Vài năm trôi qua, hai đứa nhỏ bước đi chưa vững ngày ấy nay cũng dần lớn lên, Tần gia và Tạ gia vẫn tình cảm như trước, Tần Mộc Viễn cũng thường qua phủ tìm Tạ Uyển chơi.

Trưởng bối hai nhà cũng rất vui vẻ khi thấy vậy.

Ngày nào đó, Nhị thúc của Tần gia từ Tây Vực trở về, mang theo không ít đồ chơi kỳ lạ, trong đó có một hộp bật ra tượng gỗ điêu khắc sơn dương. Tần Mộc Viễn vừa thấy, lập tức liền thích vô cùng, hắn nói thẳng:

“Nhị thúc, con thích cái này ạ.”

“Cha, con cũng thích, con muốn cái này!”

Tần nhị thúc có một đứa con trai, nhỏ hơn Tần Mộc Viễn một tuổi.

“Của huynh!”

“Không, của đệ!”

Hai đứa trẻ trừng đối phương, không ai nhường ai. Tần phu nhân thấy thế, liền nói với Tần Mộc Viễn:

“Con lớn hơn Mộc Trinh một tuổi, lớn phải nhường bé, biết không?”

Tần Mộc Viễn không muốn, “Nhưng...”

Tần phu nhân ngắt lời Tần Mộc Viễn: “Không được nhưng gì hết, con đã quên mẹ kể cho con nghe chuyện ‘Khổng Dung nhường lê’[3] hả?”

[3] Khổng Dung nhường lê: Khổng Dung khi còn bé thông minh học giỏi, tất cả mọi người đều khen ông tuổi nhỏ kỳ tài, Khổng Dung rất lễ phép, được cha mẹ yêu thương. Một ngày bạn của phụ thân tặng một mâm lê cho huynh đệ của ông. Phụ thân gọi tiểu đệ nhỏ nhất chọn, tiểu đệ chọn

https://thuviensach.vn

quả lớn nhất. Phụ thân để Khổng Dung chọn, ông chọn quả nhỏ nhất. Khổng Dung nói: “Vì tuổi con còn bé, hắn nên ăn quả lê nhỏ, quả lê lớn để dành các ca ca.” Phụ thân nghe xong hết sức vui mừng: “Nhưng đệ đệ còn nhỏ hơn con?” Khổng Dung nói: “Bởi vì đệ đệ nhỏ hơn con nên con sẽ nhường cho hắn”. Chuyện xưa Khổng Dung nhường lê, rất nhanh truyền khắp Trung Quốc, Tiểu Khổng Dung đã trở thành hình tượng đẹp để cha mẹ dùng đó để giáo dục con cái.

Tần Mộc Trinh ôm hộp gỗ, vô cùng đắc ý hất mặt nhìn Tần Mộc Viễn.

Tần Mộc Viễn mím môi, mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ. Nửa tháng sau, Tần Mộc Viễn cố gắng tìm đồ chơi mới lạ để đổi lấy hộp gỗ của Tần Mộc Trinh. Sau khi biết chuyện, Tần phu nhân cười nói với Tần phụ:

“Con chúng ta còn nhỏ tuổi, không biết tính giống ai mà cố chấp quá.”

Tần phụ cũng không biết cố chấp có gì không tốt, hắn ôm lấy Tần Mộc Viễn, cười ha ha hỏi:

“Mộc Viễn, nếu Mộc Trinh không muốn đổi với con, vậy con sẽ làm gì bây giờ?”

Tần Mộc Viễn nghĩ nghĩ, trả lời bằng giọng non nớt mà nghiêm túc: “Quấn lấy đệ ấy, dùng mọi cách đến khi đệ ấy đồng ý đổi với con mới thôi.”

Tần phụ nói: “Cố chấp cũng tốt, nếu sau này con có thể dùng thái độ ấy vào việc học, sau này cũng có thể làm Trạng Nguyên.” Chỉ tiếc Tần phụ không ngờ, đứa nhỏ nhà mình cố chấp thì cố chấp, nhưng không dùng vào chính đạo, mà lại tiếp tục dùng phần chấp niệm đó sang kiếp sau.

…

https://thuviensach.vn

Sau khi Tần Mộc Viễn biết chuyện lúc nhỏ khi hắn còn chưa sinh ra thì mẹ đã cùng Tạ phu nhân ước định hôn sự, hắn vui mừng rạo rực, có một thời gian vài đêm liền hắn đều mơ thấy Tạ Uyển trở thành nương tử của hắn. Mộng qua đi, Tần Mộc Viễn liền tính nhẩm xem mình còn cách mười năm ước định kia bao nhiêu ngày, hắn sợ tân nương của mình sẽ bị người khác cướp mất.

Phải biết rằng mẹ của Tạ Uyển vốn là đại mỹ nhân, còn phụ thân lại anh tuấn phi phàm, Tạ Uyển còn chưa trưởng thành cũng đã rất được mọi người yêu thích, đợi đến khi nàng trưởng thành chẳng phải sẽ khiến nhiều kẻ mơ ước? Tần Mộc Viễn rất lo lắng, mỗi ngày hắn đành phải dính lấy Tạ Uyển, đem toàn bộ những nhân vật có khả năng sẽ thành tình địch của mình loại bỏ từng tên một.

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân Tạ Uyển quen biết cũng chỉ có mình Tần Mộc Viễn, những nam tử khác đừng nói là nói chuyện, chỉ cần Tạ Uyển mới lướt mắt nhìn qua, thì vẻ mặt của Tần Mộc Viễn sẽ không vui, từ đó nam tử kia sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa. Nói thật, Tạ Uyển thích Thẩm Hoành, một phần nhỏ là do Tần Mộc Viễn. Nếu Tần Mộc Viễn không tiêu diệt toàn bộ nam tử xung quanh Tạ Uyển, làm nam nhân Tạ Uyển biết nhiều nhất cũng chỉ có Tần Mộc Viễn, thì sẽ không khiến Tạ Uyển vừa thấy Thẩm Yến thì tim liền đập thình thịch.

Tần Mộc Viễn thích Tạ Uyển, toàn bộ Tần gia đều biết, Tạ gia cũng đã nghe đồn.

Tạ Nam Phong cũng khá thích Tần Mộc Viễn, chẳng qua Tạ Uyển là hòn ngọc quý trên tay Tạ Nam Phong, Tạ Nam Phong muốn chọn con rể tất nhiên phải chọn kỹ lưỡng, Tần gia không tệ, nhưng Tạ Nam Phong luôn cảm thấy sẽ có chàng rể xứng với con gái mình hơn.

Mười năm trôi qua, Tần phụ và Tần phu nhân tới cửa nhắc tới hôn ước đã định ngày đó.

https://thuviensach.vn

Tạ Nam Phong khẽ vuốt râu ngắn, cười ha ha nói: “Không vội không vội, con bé còn nhỏ, qua hai năm nữa cũng không muộn.” Ý tứ của Tạ Nam Phong là muốn chờ thêm hai năm nữa, hắn sẽ chọn lựa kỹ một lần nữa, nếu thật sự không chọn được nam tử xuất chúng hơn thì hôn sự này sẽ được định.

Tần phụ làm sao không hiểu ý của Tạ Nam Phong chứ, Tạ gia phú khả địch quốc, lại chỉ sinh được hai người con gái, muốn chọn chàng rể tốt nhất cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Dù sao ông cũng tin phẩm hạnh và tấm lòng của con mình đối với Tạ Uyển, trong thành Thiệu Lăng to lớn này, cũng không thể tìm ra người tốt hơn.

Tần Mộc Viễn càng muốn ra sức thể hiện tài năng của mình trước mặt Tạ Nam Phong, sợ Tạ Nam Phong không hài lòng sẽ để người khác làm con rể của ông. Chỉ tiếc Tần Mộc Viễn phòng đi phòng lại, lại quên phòng sư phụ của Tạ Uyển. Mà Tần Mộc Viễn cũng đã tính sai một bước, Tạ Nam Phong tất nhiên muốn tìm một chàng rể vừa lòng ông, nhưng dù có vừa lòng tới đâu cũng không bằng tình yêu đã nảy mầm trong lòng con gái ông.

Hai năm sau, Tần gia lại tới cửa cầu hôn.

Tạ Nam Phong cười khổ mà nói: “Vốn ta cũng có ý muốn chọn Mộc Viễn, nhưng con gái của ta...” Tạ Nam Phong thở dài, “Cũng không biết nó học ở đâu mà nói nó muốn tự chọn người để lấy, bằng không sẽ tình nguyện đi làm ni cô cũng không lập gia đình. Ta với A Thiến không làm gì được. Haiz, con gái lớn rồi, cũng không nghe theo cha mẹ nữa, đều do ngày thường ta với A Thiến chiều nó quá.”

Tạ phu nhân cũng nói: “Những năm gần đây, nam tử bên cạnh A Uyển cũng chỉ có mình Mộc Viễn. Chắc sau này con bé cũng sẽ chọn Mộc Viễn thôi, dù sao cũng là con gái, da mặt mỏng, chờ cập kê rồi cũng không phải do con bé chọn.”

https://thuviensach.vn

Tần phụ và Tần phu nhân đều hiểu rất rõ tình cảm con mình dành cho Tạ Uyển, cũng nghĩ trong thành Thiệu Lăng này, người xứng đôi với con trai mình cũng chỉ có A Uyển nhà họ Tạ. Nghĩ đến lễ cập kê của Tạ Uyển cũng chỉ hai năm nữa là tới, hai năm mà thôi, Tần gia vẫn có thể chờ được.

Đáng tiếc hai năm sau, Tạ Uyển lập gia đình, nhưng tân lang lại không phải con trai mình.

Tần Mộc Viễn chỉ thấy Thẩm Yến một lần, vì biết đối phương là sư phụ của A Uyển, nên Tần Mộc Viễn cũng không để ý. Dù sao sư phụ cũng là sư phụ, trong đó cũng có chữ "phụ", đó là rào cản không thể vượt qua.

Chẳng qua rào cản này có cao hơn nữa thì Tạ Uyển vẫn hạ quyết tâm để vượt qua, cái gì cũng không thể ngăn cản tình cảm nàng dành cho Thẩm Yến.

Ngày Tạ Uyển xuất giá, Tần Mộc Viễn cực kỳ hận Thẩm Yến, hắn cảm thấy bảo vật trân quý hắn cất giữ nhiều năm đã bị cướp đi rồi. Tần Mộc Viễn từng muốn chọn một đêm nguyệt hắc phong cao để giết chết Thẩm Yến, nhưng nghĩ lại, cảm thấy cách này không thể được. Thẩm Yến võ công cao cường, hắn đánh không lại. Nếu thật sự giết Thẩm Yến thì Tạ Uyển sẽ hận hắn mất.

Tần Mộc Viễn quyết định tìm cách khác.

Rất nhanh, Tần Mộc Viễn đã âm thầm tra được Thẩm Yến luyện Bích Lạc Hoàng Tuyền, là một người vô tâm, đời này sẽ không động tâm động tình. Tần Mộc Viễn biết cơ hội đã tới.

Thẩm Yến sẽ không yêu A Uyển, như vậy một ngày nào đó A Uyển sẽ nản lòng thoái chí.

Hắn chỉ cần chờ đến ngày A Uyển nản lòng thoái chí, sau đó sẽ quang minh chính đại xuất hiện trước mặt A Uyển, sẽ xoa dịu trái tim tổn thương

https://thuviensach.vn

của nàng. Đến lúc đó, A Uyển sẽ biết ai mới tốt với nàng, thế gian này cũng chỉ có Tần Mộc Viễn hắn mà thôi.

Sau đó hắn đã thật sự đợi được ngày Tạ Uyển nản lòng với Thẩm Yến, chỉ là khi ấy hắn và Tạ Uyển đã biển trời cách biệt.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1-1: Mở đầu
Chương 1-2: Bái sư (1)
Chương 1-3: Bái sư (2)
Chương 2-1: Dịch Phong 1
Chương 2-2: Dịch Phong (tiếp)
Chương 3-1: Thái tử
Chương 3-2: Thái tử (tiếp)
Chương 4-1: Âm mưu
Chương 4-2: Âm mưu (tiếp)
Chương 5-1: Kiếp trước
Chương 5-2: Kiếp trước (tiếp)
Chương 6-1: Không có trái tim
Chương 6-2: Không có trái tim (tiếp)
Chương 7-1: Khuyên giải (1)
Chương 7-2: Khuyên giải (tiếp)
Chương 8: Bích Dung 1
Chương 8-2: Bích Dung (tiếp)
Chương 9-1: Đính hôn 1
Chương 9-2: Đính hôn (tiếp)
Chương 10-1: Dã tâm 1
Chương 10-2: Dã tâm (tiếp)
Chương 11: Đại Phụng Triều
Chương 11-2: Đại Phụng Triều (tiếp)
Chương 12: Sư thúc
Chương 12-2: Sư thúc (tiếp)
Chương 13-1: Chỉ hôn
Chương 13-2: Chỉ hôn (tiếp)
Chương 14-1: Thành thân 1

https://thuviensach.vn

Chương 14-2: Thành thân 2
Chương 15: Yêu thương
Chương 16: Tiêu hồn 1
Chương 16-2: Tiêu hồn 2
Chương 17: Cạm bẫy 1
Chương 17-2: Cạm bẫy 2
Chương 18: Mất trí nhớ
Chương 18-2: Mất trí nhớ (tiếp)
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27: Ngoại Truyện - Sư Phụ(1)
Chương 28: Ngoại Truyện- Sư Phụ(2)
Chương 29: Ngoại Truyện - Sư Phụ(3)
Chương 30: Phiên Ngoại : Tư Mã Cẩn Du

https://thuviensach.vn